

ТЕРИ ХЕЙС АЗ СЪМ ПИЛИГРИМ

Превод от английски: Владимир Германов, 2014

chitanka.info

*Няма по-последователен, по-труден за
описване ужас от този, който преследва
шпионина в чужда страна.*

Джон лъо Каре,
„Огледалната война“

*По тези зли улици би трябвало да се движи
мъж, който не е зъл, който не е нито изцапан,
нито изплашен.*

Реймънд Чандлър,
„Простото изкуство
на убийството“

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Има места, които ще помня цял живот — Червения площад, над който духа горещ вятър, спалнята на майка ми, откъм лошата страна на Осмата миля, безкрайните градини около баровския дом на осиновителите ми, мъжа, който искаше да ме убие сред развалините, наречени Театър на смъртта.

Нищо обаче не се е запечатало по-дълбоко в паметта ми от един апартамент в Ню Йорк — избелели завеси, евтини мебели, масичка, по която са пръснати метамфетамин и други „увеселителни“ наркотици. На пода до леглото има дамска чанта, черни бикини, напомнящи конци за зъби, обувки „Джими Чу“ с десетсантиметрови токчета. Мястото им не е там, както не е и на собственичката им. Тя е в банята, гола — плува по очи във ваната, която е пълна със сярна киселина — активната съставка на препарат за отпушване на канали, който се продава във всеки супермаркет.

Десетки празни шишенца от препарата — казва се „Дрейнбомб“ — са пръснати по пода. Незабелязано започвам да ги оглеждам. Етикетите с цената все още са по тях и забелязвам, че за да избегне подозрения, този, който я е убил, ги е купил от двама различни магазина. Винаги съм казвал, че е трудно да не се възхитиш на доброто планиране.

Наоколо цари хаос, шумът е оглушителен — жужат полицейски радиостанции, помощниците на патолога крещат някой да им помогне, жена, латиноамериканка, ридае. Дори никой на този свят да не е познавал жертвата, винаги се намира кой да плаче в ситуация като тази.

Младата жена в банята е неразпознаваема — трите дни, които е стояла в киселината, са унищожили чертите на лицето ѝ. Такъв е бил планът, предполагам — освен другото убиецът е притиснал ръцете ѝ надолу с телефонни указатели. Киселината е унищожила не само върховете на пръстите ѝ, но и почти цялата метакарпална структура отдолу. Ако криминалистите от Нюйоркската полиция не извадят

късмет със зъбната картина, ще им е адски трудно да дадат име на тази жена.

На места като това, където имаш чувството, че злото все още е полепнало по стените, умът ти може да се понесе към странни територии. Мисълта за младата жена без лице ме накара да си спомня старата песен на Маккартни/Ленън — за Елинон Ригби, жена, която държи лицето си в буркан до вратата. Мислено започвам да наричам жертвата Елинон. Криминолозите имат още доста работа, но няма човек сред присъстващите, който да не смята, че Елинон е била убита по време на секс — матракът е измъкнат наполовина от рамката на леглото, на шкафчето до леглото се вижда петно кафяви пръски от разлагаща се артериална кръв. Истински перверзните сред тях смятат, че ѝ е прерязал гърлото, докато все още е бил в нея. Лошото е, че може и да са прави. Както и да е умряла, тези, които все пак търсят някаква милост, могат да я открият там — жертвата едва ли е разбрала какво се случва, поне до последния момент.

Вероятно за това се е погрижил кристалният метамфетамин — шишата. Той те възбужда извън мяра, сексуално, и изпадаш в еуфория, която прави всякакви опасения невъзможни. Под въздействието му единствената мисъл, която повечето хора биха могли да мобилизират, е да намерят партньор и да правят секс, докато не си счупят гръбнака.

До двете късчета станиол, в които е била шишата, има две малки флакончета от шампоан, като тези, които слагат в баните на хотелите.

Без да е написано каква е, в тях има бистра течност — предполагам, че е GHB^[1]. Напоследък все по-често влиза в употреба в тъмните ъгълчета на паяжината — в по-големи дози може да замести рохипнола като упойка, преди изнасилване. Повечето музикални клубове са заринати с това нещо — посетителите изсипват малка капачка в шишата, за да я разреждат, като по този начин намаляват параноята, която тя предизвиква. Но GHB има и странични ефекти — загуба на задръжки и засилени сексуални усещания. Едно от наименованията му на улицата е „лесен секс“. Когато е изритала модните си обувки и се е измъкнала от късата си черна поличка, Елинон сигурно се е чувствала като фойерверк на 4-ти юли.

Движа се из навалищата — никой от тези хора не ме познава: странен тип с метната на рамо скъпо сако и сериозна репутация в миналото — и спирам до леглото. Абстрахирам се от шума и в ума си я

виждам отгоре — гола, язди го като каубой. Още е под двайсет и пет, има чудесно тяло и си мисля, че е била във вихъра — коктейлът от наркотици я е тласкал към кресчендо от оргазми, силно разгорещена заради метамфетамина. Гърдите се люшкат, пулсът и дишането ѝ са ускорени невероятно от страстта и химикалите, дъхът ѝ е като преглъщане и пышкане, езикът ѝ вече има свой разсъдък и търси трескаво устните му. Сексът днес определено не е за глезли.

Неоновите реклами от редицата барове на улицата със сигурност са проблясвали в русите кичури на тристадоларовата ѝ прическа и са хвърляли искри върху часовника ѝ за гмуркане — Panerai. Да, имитация, но добра. Познавам тази жена. Всички ние познаваме този тип жени, най-малкото. Виждаш ги в огромния нов магазин на „Прада“ в Милано, да се редят пред клубовете в Сохо, да отпиват диетично лате в кафенетата по авеню „Монтен“ — млади жени, които смятат, че списание „Пийпъл“^[2] публикува новини и че японският йероглиф на рамото им е знак за бунт.

Представям си ръката на убиеца върху гърдата ѝ, докосва халката бижу, пронизала зърното. Улавя я между пръстите си и дръпва, за да я приближи. Тя вика, изтерзана — сега всичко е свръхчувствително, особено зърната. Но няма нищо против — ако някой иска груба игра, значи наистина я харесва. Кацнала е върху него, таблата на леглото се блъска в стената, вероятно е поглеждала към вратата — заключена и с поставена верига, несъмнено. На такова място това е най-малкото, което можеш да направиш.

Схема на стената показва пътя за евакуация — намираме се в хотел, но всяка прилика с „Риц-Карлтън“ общо взето приключва с наименованието. Казва се „Истсайд Ин“ — дом за сезонни работници, младежи с раници, ментално изгубилите се и всеки, който е в състояние да даде двайсетачка за нощувка. Можеш да останеш колкото си искаш — ден, месец, до края на дните си — нужни са само два документа, единият да е със снимка.

Типът, настанил се в стая 89, е бил там известно време — на бюрото има стек с шест бири, стерео плейър и няколко диска на нощното шкафче. Преглеждам ги. Добър музикален вкус — поне това може да се каже за него. Гардеробът обаче е празен — като че ли, когато е тръгнал и е оставил трупа да се втечнява във ваната, е грабнал само дрехите си. В празния гардероб има куп боклуци: стари вестници,

празна кутия от отрова за хлебарки, изпоцапан с кафе стenen календар. Вземам го — на всяка страница има черно-бяла снимка на различна древна руина: Колизеума, гръцки храм, библиотеката на Целз, в Ефес нощем. Много артистично. Но страниците са чисти, на никоя няма отбелязан ангажимент. Освен за подложка под чашата за кафе не е ползван за нищо, така че го хвърлям където си беше.

Обръщам се и — без да мисля, по навик всъщност — прокарвам пръсти по нощното шкафче. Странно — няма прах. Правя същото с бюрото, таблата на леглото, плейъра и резултатът е същият — убиецът е избърсал всичко, за да премахне отпечатъците си. Не получава похвала за това, но когато усещам някаква миризма и вдигам пръсти до носа си, всичко се променя. Долавям остатъци от антисептичен спрей, какъвто използват в интензивните отделения на болниците, за да се борят с инфекциите. Този спрей не само убива бактериите, но и като страничен ефект унищожава всякакъв ДНК материал — пот, частици кожа, косми. Като е напръскал всичко в стаята, включително килима и стените, убиецът е освободил криминалистите от Нюйоркската полиция от необходимостта да минават стаята със специалните си прахосмукачки.

Изведнъж осъзнавам, свършено ясно, че това е всичко друго, но не и учебникарско убийство, извършено за пари, наркотици или сексуално задоволяване. Като престъпление, то е нещо забележително.

[1] Гамахидроксибутират — течна или прахообразна вещество, доскоро използвано за операционен анестетик, което сега е излязло от употреба и е забранено в много страни по света. В малки дози води до лека еуфория и заспиване, в по-големи може да доведе до схващане на мускулите, конвулсии и дори смърт. Често го използват за упояване на жени с цел изнасилване. — Б.пр. ↑

[2] People Magazine — едно от най-популярните списания в Съединените щати с около 46 милиона читатели. Публикува предимно материали за знаменитости и статии от общ интерес. — Б.пр. ↑

2.

Не всеки знае — или се интересува може би, — но първият закон на криминалистиката се нарича „Принцип на Локард за размяната“ и според него „всяко съприкосновение на извършителя с местопрестъплението оставя следи“. Докато стоя заобиколен от десетки гласове, започвам да се питам дали професор Локард някога се е натъквал на нещо като стая 89 — всичко, докоснато от убиеца, сега се намира във вана, пълна с киселина. Всичко останало е избърсано старателно и напръскано с професионален антисептик. Убеден съм, че от извършителя не е останала и една-единствена клетка или фоликул.

Преди две години написах доста мистериозна книга, посветена на техниките за разследване. В главата, наречена „Нови предизвикателства“, написах, че съм виждал да се използва антибактериален спрей само веднъж в живота си — и това беше покушение на много високо ниво срещу агент на разузнаването в Чешката република. Този случай не вещае нищо добро — до ден-дневен остава неразкрит. Който е живял в стая 89, определено е разбирал от работата си и започвам да оглеждам местопрестъплението с респекта, който заслужава.

Не е бил подреден тип и сред останалите боклуци виждам до леглото празна кутия от пица. Каня се да я прескоча, когато си давам сметка, че там вероятно е имало нож: върху капака на кутията. Толкова естествено, че Елинор вероятно не е обърнала никакво внимание.

Представям си я на леглото, посяга под изпомачканите завивки към чатала му. Целува го по рамото, гърдите, спуска се надолу. Може би той знае какво го очаква, може би не — един от ефектите на GHB е, че потиска рефлекс за повръщане. Няма причина човек да не може да лапне четиринайсет, шестнайсет, двайсет сантиметров — заради това най-лесно се намира в гей сауните. Или когато снимат порнофилми.

Мисля за ръцете му. Сграбчва я, обръща я по гръб и я възсяда. Тя си мисли, че се приближава към устата ѝ, но ръката му небрежно се е отпуснала до леглото. Пръстите му напипват капака на пицата и това,

което търси — ножът е студен и евтин, но е нов и следователно достатъчно остър, за да свърши работа.

Всеки, който наблюдава отзад, би видял как гърбът ѝ се извива като дъга, би чул подобие на стон, който се изтръгва от устните ѝ — би решил, че го е напъхал в устата ѝ. Не е. Очите ѝ, светнали от дрогата, се изпълват със страх. Лявата му ръка притиска устата ѝ, извива главата ѝ назад, открива гърлото. Тя се гърчи и мята, опитва да използва ръцете си, но той е подготвен за това. Възсяда гръдния ѝ кош, притиска лактите ѝ с колене — двете синини на трупа, проснат във ваната, все още могат да се различат. Сега е безпомощна. Дясната му ръка се появява пред очите ѝ — Елинор я вижда и опитва да пици, гърчи се бясно, бори се да се освободи. Назъбеното острие на ножа за пица проблясва покрай гърдата ѝ, към бялото гърло. Той замахва силно...

Кръв плисва по нощното шкафче. Една от артериите, които хранят мозъка, е изцяло прекъсната и всичко свършва за секунди. Елинор се отпуска, гърлото ѝ гъркори, кръвта ѝ изтича. Последната искрица на съзнанието ѝ казва, че току-що е преживяла собственото си убийство, че всичко, което някога е била и за което се е надявала, вече го няма. Така го е направил — изобщо не е прониквал в нея. И все пак, слава богу за малките милости. Все пак.

Убиецът отива да подготви киселинната вана и пътъм сваля окървавената бяла риза, с която трябва да е бил — току-що откриха парченца от нея под тялото на Елинор, заедно с ножа — десетсантиметров, с черна пластмасова дръжка, каквито произвеждат с милиони някъде в мръсни китайски цехчета.

Още съм замаян от живата представа за всичко това, така че едва си давам сметка — груба ръка ме улавя за рамото. Веднага след това я сграбчвам и дръпвам настрана, готов да я счупя — остатъци от предишен живот, боя се. Някакъв тип се извинява сдържано, гледа ме странно, опитва да ме отмести настрана. Това е шефът на един от екипите криминалисти — трима мъже и една жена, — които разполагат ултравиолетови лампи и съдинки с оцветител, с които ще проверят матрака за петна от сперма. Още не са разбрали за антисептика и аз не им казвам — доколкото мога да преценя, убиецът е пропуснал част от леглото. Ако е така, предвид същността на „Истсайд Ин“, ще получат няколкостотин позитивни резултата още от

незнайните времена, когато проститутките са носели найлонови чорапи.

Отдръпвам се, за да не им преча, но съм силно изваден от равновесие — опитвам да се съсредоточа, защото в стаята, в цялата ситуация има нещо — не съм сигурен точно какво, — което ме безпокои. Нещо в сценария не е точно, но не мога да преценя какво и защо. Оглеждам се, отново регистрирам каквото виждам, но не мога да го открия — имам чувството, че е от по-рано вечерта. Връщам се назад, мислено пренавивам лентата до момента на влизането ми преди малко.

Какво беше? Посягам към подсъзнанието си, опитвам да възстановя първото си впечатление — беше нещо встрани от насилието, дребно, но от огромно значение.

Само ако мога да го докосна... да го усетя... в съзнателната част на паметта ми се върти, че е дума. Спомням си, написах в книгата си, че предположенията, тези, които приемаме за истина, ни препъват всеки път — и тогава ми просветва.

Когато влязох, видях стек бира на бюрото, кутия мляко в хладилника, няколко DVD-та до телевизора, забелязах торбичката, поставена в коша за боклук. И впечатлението — думата, която първа се появи в главата ми, но не докосна съзнателния ми ум — беше *жена*. Бях преценил правилно всичко случило се в стая 89 — освен най-важното. В нея не беше отседнал млад мъж. Не гол мъж беше правил секс с Елинор и не млад мъж бе прерязал гърлото ѝ. Не умен престъпник бе заличил чертите на лицето ѝ с киселина и бе напръскал стаята с антисептичен спрей.

Всичко това беше дело на жена.

3.

Срещал съм множество силни хора в кариерата си, но само един с истински естествен авторитет — тип, който може да те сложи на мястото ти. Сякаш ти крещи дори ако само шепне. Сега е в коридора и се приближава, казва на криминалистите, че ще трябва да почака — пожарникарите искат да неутрализират киселината, преди някой да пострада.

— Но не сваляйте латексовите ръкавици — съветва ги. — Докато чакате, можете взаимно да си преглеждате простатите, в коридора.

Всички — освен криминалистите — се смеят.

Мъжът с авторитетния глас е Бен Бродли — лейтенантът от отдел „Убийства“, който отговаря за местопрестъплението. Досега е бил в офиса на мениджъра, за да открие отрепката, която управлява тази хотелска дупка. Той е висок чернокож — Бродли, не отрепката, — около петдесетте, има големи ръце и е обул маркови джинси с навити крачоли. Неотдавна жена му го придумала да си ги купи в отчаян опит да осъвремени външния му вид, но вместо това — твърди той — с джинсите заприличал на герой от романите на Стайнбек, на съвременен бежанец от прашните пуцинаци.

Както всички останали редовни участници в цирковете, наречени оглед на местопрестъпление, той също няма високо мнение за криминалистите. Първо, преди няколко години работата беше поверена на външни фирми и започнаха да се появяват скъпо платени хора с искрящо бели гащеризони, на чиито гърбове са изписани неща от рода на „Криминологични и биологични услуги“. Второ — и всъщност тази капка преля чашата за Бродли — пуснаха две телевизионни предавания, свързани с работата на криминалистите, които станаха много популярни и доведоха до непоносим изблик на звездомания сред практикуващите професията.

— Ужас! — оплакваше се той. — Няма ли някой в тази държава, който да не си мечтае да участва в риалити шоу?

Докато наблюдава как кандидат-знаменитостите опаковат своите „лаборатории в куфарче“, успява да ме зърне — стоя мълчаливо до

стената, само наблюдавам, което правя май вече половината си живот. Игнорира хората, които търсят вниманието му, и идва при мен. Не си стискаме ръцете — не знам защо, просто не го правим. Дори не съм сигурен дали сме приятели — винаги съм бил „извън“ каквото „вътре“ има там, така че може би не аз трябва да съдя. Уважаваме се взаимно обаче, ако от това има полза.

— Благодаря, че дойде — казва той.

Кимам, поглеждам навитите му джинси и черните работни ботуши, идеални за джапане през кръвта и лайната на местопрестъплението.

— С какво си дошъл? С трактор? — питам. Той не се смее. Бен почти никога не се смее. Той е най-невъзмутимата физиономия, която можеш да срещнеш. Кое не значи, че не пуска смешки.

— Успя ли да огледаш, Рамон? — пита ме тихо.

Не се казвам Рамон и той го знае. Знае обаче и че доскоро бях служител на една от най-секретните разузнавателни агенции в страната ни, така че явно има предвид Рамон Гарсия. Рамон беше агент на ФБР, който положи невероятни усилия да скрие самоличността си, докато продаваше тайните на страната ни на руснаците. После остави отпечатъците си по найлоновите чували, които бе използвал, за да пренася откраднатите документи. Рамон почти сигурно е най-некомпетентният таен агент на всички времена. Както казах, Бен пуска смешки.

— Да, видях едно-друго — отговарям. — С какво разполагате за персоната, живяла в тази дупка? Тя е основният заподозрян, нали?

Бен може да прикрие много неща, но очите му не могат да замаскират изненадания поглед — жена?!

Отлично, мисля си — Рамон отвърща на удара. Все едно, Бродли е страхотно ченге.

— Това е интересно, Рамон — казва той и опитва да разбере дали наистина съм открил нещо, или просто налущквам. — Защо реши така?

Соча стека бири на бюрото и млякото в хладилника.

— Кой мъж прави това? Мъжете държат бирата в хладилника и оставят млякото да се развали. Погледни дисковете — романтични комедии и нито един екшън. Искаш ли да се разходим — продължавам — и да разберем колко от присъстващите мъже слагат найлонови

торбички в кошчетата за боклук? Така правят жените — и тази не е на мястото си тук, каквато и роля да играе.

Той преценява думите ми, гледа ме изпитателно в очите, но е невъзможно да разбере дали купува стоката, която му продавам.

Преди да успея да го попитам, двама млади детективи — жена и партньорът ѝ — се появяват иззад варелите за опасни материали на пожарната. Спират пред Брадли.

— Открихме нещо, Бен! — казва жената. — За обитателката на стаята...

Брадли кимва спокойно.

— Да, жена е. Кажете ми нещо, което не знам. Какво научихте за нея?

Значи *купил* е стоката. Двете ченгета го гледат втренчено и се чудят откъде по дяволите е разбрал. До сутринта легендата за боса им ще се е разраснала още повече. Аз? Аз си мисля, че този тип е безсрамен. Ще обере лаврите, без да му мигне окото? Започвам да се смея.

Брадли ме поглежда и — за момент — си мисля, че ще се разсмее в отговор, но се оказва напразна надежда. Все пак в очите му се появява блясък, когато се обръща към двете ченгета.

— Откъде знаете, че е жена? — пита ги той.

— От хотелския регистър и папките за стаите — отговаря мъжът. Казва се Конър Норис.

Брадли изведнъж наостря уши.

— От мениджъра? Намерили сте отрепката, накарали сте го да отключи кабинета си?

Норис клати глава.

— На негово име са пуснати четири заповеди за арест, за наркотици. Сигурно отдавна пътува към Мексико. Не. Алварес — сочи партньорката си — разпозна един тип на горния етаж, търсят го за взломни кражби.

Поглежда жената, защото не е сигурен още колко може да каже.

Алварес свива рамене. И с надежда за най-доброто признава:

— Предложих на крадеца да го отърва от затвора, ако отвори кабинета на мениджъра и сейфа му.

Поглежда нервно Брадли, пита се какви ли неприятности си е навлякла.

Шефът ѝ не издава нищо, гласът му спада една идея, става по-мек.

— После?

— Осем ключалки, а този тип се справи за по-малко от минута — отговаря Алварес. — Затова нищо не е в безопасност в този град.

— Какво има в папката за жената? — пита Бradли.

— Разписки. Живее тук от малко повече от година — казва Норис. — Плащала е в брой, не е искала да ѝ свържат телефона, не е имала телевизор, кабел, нищо. Определено не е искала да я проследят.

Бradли кимва — все едно точно това си е мислел.

— Кога съседите са я виждали за последен път?

— Преди три или четири дни, никой не е сигурен — отговаря Норис.

— Изчезнала е веднага щом е убила приятелката си, предполагам — казва Бradли. — Има ли някакъв документ за самоличност? Все нещо трябва да е оставено в папката.

Алварес си поглежда бележника.

— Фотокопия на шофьорска книжка от Флорида и студентска карта или нещо такова. Няма снимка. Обзалагам се, че са истински.

— Проверете ги въпреки това — нарежда Бradли.

— Дадохме ги на Патерсън — казва Норис. Патерсън е друг млад детектив. — Той ще го направи.

Бradли кимва.

— Крадецът, останалите, познавали ли са заподозряната? Знаят ли нещо за нея?

Двамата клатят глави.

— Никой. Виждали са я да идва и да си отива — отговаря Норис.

— Още няма дваисет и пет, един и седемдесет, според крадеца — страхотно тяло...

Бradли вдига едната си вежда до небето.

— Според неговите разбирания това вероятно означава, че е била с два крака.

Норис се усмихва, но не и Алварес — иска ѝ се Бradли да каже нещо за споразумението ѝ с онзи тип. Ако ще я кастри, по-добре да свършва по-бързо. Вместо това ѝ се налага да продължи да участва професионално:

— Според една така наречена актриса от стая сто и четиринайсет мацката е сменяла вида си непрекъснато. Един ден е Мерилин Монро, на следващия — Мерилин Менсън, понякога и двамата в един и същи ден. Освен това Дрю и Бритни, Дейм Една...

— Сериозно ли говорите? — пита Брадли. Младите ченгета кимат и изреждат още имена, сякаш за да го докажат. — Наистина очаквам с нетърпение да видя този жив фоторобот — казва той и си дава сметка, че всички нормални пътища, по които потегля едно разследване на убийство, вече са затворени. — Нещо друго?

Те клатят глави. Това е.

— По-добре започнете да разпитвате откачалките — или поне тези, за които няма заповед, което ще рече... колко, трима?

Брадли ги изпраща да действат, обръща се към мен и започва да говори за нещо, което го безпокои сериозно.

— Виждал ли си някога такова нещо? — пита той, слага си латексови ръкавици и вади от рафт в гардероба метална кутия — на цвят е зеленикавокафява и толкова тънка, че не съм я забелязал досега. Посяга да я отвори, но после се обръща към Алварес и Норис. Те вървят към изхода между пожарникарите, които вече прибират помпите си за опасни материали.

— Хей! — вика им. Те се обръщат и го гледат. — Това с крадеца... Отлична работа!

Виждаме облекчението на лицето на Алварес, как двамата вдигат ръка в мълчалива благодарност, усмихнати. Ясно е защо хората му го боготворят.

Връщам се към металната кутия — при по-внимателно вглеждане прилича на дипломатическо куфарче, със сериен номер, изписан с бели букви отстрани с шаблон. Очевидно е нещо на военните, но нямам ясен спомен да съм виждал такова.

— Полеви хирургически комплект? — подхвърлям, без да съм убеден.

— Близко си — отвръща Брадли. — Зъболекарски комплект.

Отваря капака и виждам — поставени в гнезда от пяна — комплект армейски зъболекарски инструменти: сонди, скоба за подпиране на отворена уста, клещи за вадене на зъби.

Гледам го втренчено.

— Да не е извадила зъбите на жертвата? — питам.

— Всичките. Не сме намерили нито един, така че сигурно ги е хвърлила някъде — може да ги е пуснала в клозета и да извадим късмет. Затова ще изкъртим каналите.

— Кога са извадени зъбите? Преди или след като я е убила?

Бен си дава сметка накъде бия.

— Не, не е изтезание. Според патолога е станало след смъртта, за да се избегне идентификацията. Заради това те помолих да се отбиеш — спомних си, че в книгата ти имаше нещо за зъби при някакво убийство. Ако е било в Щатите, надявах се, че можем да потърсим...

— Няма връзка — прекъсвам го. — Беше в Швеция. Един тип беше смазал челюстта и мостовете на жертвата с хирургически чук — целта трябва да е била същата, — обаче клещи? Никога не съм виждал нещо подобно.

— Е, сега и двамата видяхме — отвърща Бен.

— Вдъхновяващо — отбелязвам. — Нахлуването на цивилизацията имам предвид.

Като оставя настрана отчаянието си за човечеството, трябва да кажа, че съм още по-впечатлен от убийцата — не е било никак лесно да извади трийсет и два зъба от труп. Очевидно е схванала една много важна идея, нещо, което убягва на повечето хора, които са решили да се занимават с нейната работа — никога не арестуват заради извършеното убийство само по себе си. Арестуват заради лошото планиране.

Соча металното сандъче и питам:

— Откъде цивилно лице може да се сдобие с такова?

Бен свива рамене.

— Откъде ли не. Обадох се на приятел в Пентагона и той прегледа архивите. Четирийсет хиляди са изписани като излишък и са продадени в специализираните магазини през последните няколко години. Ще тръгнем по следата, но няма да стигнем доникъде по този начин и не съм сигурен дали изобщо някой би могъл да...

Гласът му секва — Бен се лута в лабиринт, погледът му се плъзга из стаята, опитва да открие изход.

— Нямам лице — казва тихо, — нямам зъбна картина, нямам свидетели... и най-лошото, нямам мотив. Ти познаваш този занаят по-добре от всеки друг — ако те попитам какви са шансовете това тук да бъде разкрито, какво ще кажеш?

— Сега ли? *Лотария* — отвърщам. — Влизаш, първото, което ти идва наум, е, че е някой аматьор, поредният наркоман или сексуален извратеняк. След това се вглеждаш внимателно — виждал съм само двама, които донякъде се доближават до това ниво.

След което му обяснявам за антисептичния спрей и разбира се, не е щастлив, че го чува.

— Благодаря за окуражаването — казва той. Потрива машинално палеца и показалеца си и знам от внимателно наблюдение през дълъг период какво означава жестът — иска му се да запали цигара. Разказвал ми е, че ги е отказал през деветдесетте и милиони пъти след това си е мислил, че една цигара би му помогнала. Очевидно и сега се случва същото. За да се справи с желанието да пуши, говори:

— Знаеш ли какъв ми е проблемът? Марси ми каза веднъж... — Марси е жена му, — че твърде много съм се доближавал до жертвите и накрая си представям, че аз съм единственият приятел, който им е останал.

— Техният защитник? — предлагам.

— Точно тази дума използва тя. А има едно нещо, на което никога не съм бил способен — Марси казва, че това било единственото, което харесвала у мен — никога не съм бил способен да предам приятел.

Защитник на мъртвите, мисля си. Срещат се и по-лоши неща. Ще ми се да имаше нещо, с което да помогна, но няма — разследването не е мое и макар да нямам още четирийсет, аз съм пенсионер.

И тогава в стаята дотичва техник и започва да крещи с азиатски акцент:

— Бен! — Брадли се обръща. — В мазето!

4.

Трима техници в гащеризони са съборили стара тухлена стена. Въпреки маските на лицата им едва се сдържат да не повърнат от миризмата, която лъха от отвора. Не са намерили труп — гниещата плът има специфична миризма, — това е течащ канал, мухъл и изпражнения на стотици генерации плъхове.

Брадли минава през редица зловонни мазета и спира при ярката светлина от стойка с работни прожектори, които осветяват разрушената стена. Аз го следвам, заедно с останалите детективи, с които пристигаме точно навреме, за да видим как азиатецът — американски китаец, когото по очевидни причини всички наричат Брус — осветява с ръчен фенер дълбоката открита преди малко кухня.

Вътре се вижда плетеница от аматьорски монтирани тръби. Брус обяснява, че след като отворили сифоните в стая 89 и не открили вътре нищо, направили следващата крачка. Разтворили капсула оцветител в половин литър вода и я излели в канала.

Цялото количество изтекло долу след пет минути и си дали сметка, че щом тече толкова бавно, някъде по тръбите между стая 89 и мазето трябва да има запушване. Сега го бяха открили — в плетеницата тръби и незаконни свързвания зад стената.

— Кажи ми, че са зъбите — подхвърля Брадли. — В тоалетната ли ги е пуснала?

Брус клати глава и осветява с фенера топка скашкана овъглена хартия, заседнала в една свивка под прав ъгъл.

— Тази тръба идва директно от стая 89, тествахме я — казва той и сочи топката. — Каквото и да е това, изгорила го е и го е пуснала в клозета. Логично е да го направи. Само дето не е знаела за нарушенията на строителния кодекс тук.

Брадли започва да измъква пихтиестата маса с пинцети.

— Късчета от квитанции, ъгълче от карта за метрото, билет за кино — изрежда той, за да чуят околните. — Изглежда, е прочистила мястото, преди да се махне, и се е отървала от всичко излишно. —

Разделя внимателно още парченца. — Списък за пазаруване... може да е от полза, ако се наложи да сравняваме почерка, ако открием...

Млъква, загледан в парче хартия, овъглено малко по-малко от останалите.

— Седем цифри, написани на ръка: 9. 0. 2. 5. 2. 3. 4. Не е всичко. Останалото е изгоряло.

Вдига късчето хартия пред групата, но знам, че всъщност говори на мен, сякаш работата ми в разузнавателна агенция автоматично ме прави криптограф. Седем написани на ръка цифри — плюс още, унищожени — могат да означават всичко, но аз имам едно преимущество: хората от бившия ми занаят винаги се занимават с фрагменти, така че не пренебрегвам този.

Присъстващите, разбира се, започват да гадаят незабавно — банкова сметка, кредитна карта, пощенски код, IP адрес, телефонен номер. Алварес отбелязва, че няма областен телефонен код 902, и е права. Донякъде.

— Да, но ние сме свързани с канадската система — казва й Питърсън, младият детектив, — която може да дублира нашата при нужда. 902 е кодът за Нова Скотия. Дядо ми имаше ферма там.

Брадли не отговаря, гледа ме, все още очаква мнението ми. От горчив опит знам, че не трябва да казвам нищо, ако не съм абсолютно сигурен, така че само свивам рамене — което означава, че той и всички останали могат да продължават нататък.

Всъщност мисля за стенния календар, който не ми дава покой от момента, в който го видях. Според етикетчето с цената на гърба струва четирийсет долара в книжарница „Рицоли“, която обслужва богати клиенти, а това са много пари за календар, който никога не използваш като календар. Тази жена очевидно е много умна и ми минава през ум, че за нея това изобщо не е било календар, че може би се е интересувала от древните останки.

Последните десет години работих в Европа и макар че отдавна не съм пътувал толкова далече на изток, съм почти сигурен, че 90 е телефонният код на Турция. Ако прекарате и ден в тази страна, ще си дадете сметка, че там има повече древни гръцки и римски руини отколкото където и да било другаде по света. Ако 90 е кодът на страната, възможно е следващите цифри да са районен код и част от телефонен номер. Без някой да забележи, излизам и се насочвам към

тихо място в сутерена. Обаждам се по мобилния си телефон на телефонна компания „Веризън“ — искам да науча повече за телефонните кодове на Турция.

Докато чакам телефонната компания да се обади, поглеждам часовника си и с ужас си давам сметка, че вече трябва да е съмнало — минали са десет часа, откакто портиерът, повикан да отстрани проблем с електричеството в съседната стая, е отключил стая 89, за да стигне до някакви кабели. Не е чудно, че всички изглеждат уморени.

Най-накрая се свързвам с бюро за връзка с клиентите на „Веризън“ — жена със силен акцент, която предполагам е някъде в Бомбай, и установявам, че паметта ми е добра — 90 наистина е телефонният код на Турция.

— А 252? Това също ли е телефонен код?

— Да. За провинция... Нарича се Мугла или нещо подобно — казва тя, след като е положила усилия да го произнесе правилно. Турция е голяма страна — по-голяма от Тексас, с население от повече от седемдесет милиона — и името Мугла не ми говори нищо. Отварям уста, за да ѝ благодаря, но тя ме изпреварва:

— Не знам дали ще е от полза, но тук пише, че един от главните градове е на егейското крайбрежие и се нарича Бодрум.

Думата пуска токов удар в тялото ми, вълна страх, който не е намалял никак дори след толкова много години. Тя казва Бодрум — и вълните изхвърлят името на брега като останка от някакво коработушение.

— Така ли? — отвръщам спокойно и продължавам да се боря с вихрушката от мисли. След това частта от ума ми, която се занимава с настоящето, ми напомня, че в разследването съм само гост, и изпитвам облекчение — не искам да имам нищо общо с онази част на света никога повече.

Връщам се в стая 89. Брадли ме вижда и му казвам, че според мен цифрите от листчето наистина са част от телефонен номер, но не бих се занимавал с Канада. Обяснявам му за календара и се оказва, че и той е мислил за него.

— Бодрум. Къде е Бодрум? — пита.

— Трябва повече да пътуваш. В Турция. Един от най-модните летни курорти на света.

— А какво ще кажеш за Кони Айланд? — пита той с абсолютно сериозна физиономия.

— Почти същото — отговарям и си представям пристанището, препълнено с екстравагантни яхти, елегантните вили, малкото минаре, сгушено в подножието на хълмовете, кафенетата с имена като Mezzaluna и Oхуген, окъпани в хормони и капучино по десет долара.

— Бил ли си там? — пита Брамли. Клатя глава — има неща, за които правителството не ми позволява да говоря.

— Не — лъжа. — Защо ѝ е да се обажда на някого в Бодрум? — чудя се на глас, за да сменя темата.

Брамли свива рамене — не иска да гадае, замислен е.

— Якият младеж също е свършил добра работа — казва и сочи Питърсън в другия край на стаята. — Това, което Алварес е намерила в сейфа на мениджъра, не е студентска карта. Името е измислено, разбира се, но картата е от Нюйоркската библиотека.

— О, чудесно — казвам, без особен интерес. — Имаме интелектуалка.

— Всъщност не — отвърща той. — Според базата данни на библиотеката през последната година е взела само една книга. — Млъква и вперва поглед в мен. — Твоята.

Аз също го гледам втренчено, останал без думи. Нищо чудно, че е толкова замислен.

— Чела е книгата ми? — успявам да измъдрия накрая.

— Не само я е чела, изучавала я е — отговаря той. — Както каза, не си виждал такъв професионалист. Сега знаем защо — извадените зъби, антисептичният спрей... всичко това е от книгата ти, нали?

Бърча вежди, защото си давам сметка какво означава това.

— Използвала е похвати от различни случаи, чела е книгата ми като наръчник — как да убиеш човек, как да прикриеш следите си...

— Именно — казва Бен Брамли и за първи път от дълго време се усмихва. — Само искам да кажа: благодаря. Сега ще преследваме твоя имитаторка. На най-добрия на света.

5.

Ако искате да знаете истината, книгата ми, която е за техниките за разследване, е доста мистериозна — от тези, доколкото мога да кажа, които правят на пух и прах всякакви издателски теории — след като я оставят, повечето хора не са в състояние да се върнат към нея.

Все пак сред тесния кръг на професионалистите, за които беше предназначена, предизвика сеизмичен трясък. Материалът достигаше до границите на технологиите, на науката, дори на *достоверността*. При по-внимателно вглеждане обаче дори най-закоравелите скептици не можеха да поддържат съмненията си — във всеки от случаите, които цитирах, бях включил онези дребни подробности, онази странна патина от обстоятелства и мотивация, които позволяват на добрия детектив да отдели истинското от фиктивното.

Ден след излизането на книгата в затворения свят на топлоследователите се изви вихрушка от въпроси. Как така, дявол да го вземе, никой не е чувал за тези случаи? Бяха като комуникетата от друга планета — с променени имена, разбира се, за да се защитят виновните. И, още по-важно, кой по дяволите я е написал?

Нямах намерение да оставя някой да научи. Поради предишната си работа имах повече врагове, отколкото ми се искаше да си мисля, и не желях някоя сутрин да запаля двигателя на колата си и да се превърна в шепа космически прах, който прави кръгчета около луната. Ако някой читател на книгата реши да се поинтересува от така наречения автор, ще открие единствено мъж, умрял неотдавна в Чикаго. Едно е сигурно — не я написах за слава или пари.

Казвах си, че съм го направил, защото съм разкривал убийства, извършени от хора, действащи на границата на човешката изобретателност, и защото смятах, че другите следователи ще решат, че новите техники, които съм прилагал, са полезни. И това беше така — до някаква степен. На по-дълбоко ниво аз все още съм млад — с надежда за нов, истински този път, живот пред себе си — и мисля, че книгата беше нещо като обобщение, като сбогуване с предишното ми битие.

Четиринайсет години бях част от най-секретната разузнавателна организация на страната ни: тя действа дотолкова дълбоко в сянка, че само шепа хора знаят за съществуването ѝ. Задачата на агенцията ни беше да служи като полицаи на разузнавателната общност в страната, да бъде нещо като вътрешен отдел. До тази степен, може да се каже, съществуването ни представляваше нещо като завръщане към средните векове. Ние бяхме ловците на предатели.

Макар че броят на хората, работещи в двайсет и шестте публично обявени — и осемте неназовани — американски разузнавателни организации е класифицирана информация, може основателно да се предположи, че в тази орбита работят около сто хиляди души. При толкова голям контингент престъпленията, които разследвахме, покриваха целия сектор — от държавна измяна до корупция, убийства, изнасилвания, търговия с дрога и кражби. Единствената разлика е в това, че някои от извършителите бяха сред най-умните и най-ловките професионалисти на света.

Групата, натоварена с тази елитна и строго секретна мисия, е създадена от Кенеди в началото на управлението му. След един особено тежък скандал в ЦРУ — подробностите все още са засекретени — той явно решил, че членовете на разузнавателната общност също страдат от човешки слабости, както и населението по принцип. Може би дори повече.

При нормални обстоятелства ФБР би действало като следовател на сенчестия свят — обаче под парфюмирания юмрук на Дж. Едгар Хувър тази организация е била всичко друго, но не и нормална. Да му се даде власт да разследва „призраците“ би било все едно да пуснеш Саддам да прави каквото си иска в оръжеен завод. Поради тази причина Кенеди и брат му създават агенция, която поради отговорностите си разполага с безпрецедентни правомощия. Това става със заповед на президента и резултатът е една от само трите агенции, които са подчинени пряко на президента и не подлежат на контрол от Конгреса. Не си правете труд да питате за другите две — споменаването на имената им е забранено със закон.

В разредената атмосфера, която обитават допуснатите до най-високите степени на секретност, хората първоначално се отнасяли с недоверие към новата агенция и високо отговорната ѝ мисия. Умилени от собственото си остроумие, започнали да я наричат Единайсета

въздушна дивизия — с други думи, високо мобилна група. Малцина са очаквали да се получи нещо, но с времето агенцията си създаде впечатляваща репутация и вече никой не я намирал за толкова смешна.

Сякаш по уговорка, част от името постепенно отпаднало и в един момент цялата разузнавателна общност наричаше агенцията само Дивизията. Трябва да кажа, че мнозина от работещите там бяха брилянтни, и това не е суета. Налагаше се да е така — сред обектите на агенцията бяха някои от най-добре обучените конспиративни оператори от сенчестия свят. След години обучение тези мъже и жени знаеха как да се прикриват и как да отблъскват удари, как да казват довиждане и да не оставят никакви следи след себе си, да упражняват въздействието си върху всичко, но отпечатыци от пръстите си — върху нищо. В резултат тези, които опитваха да ги заловят, трябваше да са по-добри от тях. Натискът ловците да се движат крачка пред улова на моменти беше непоносим и не е чудно, че броят на самоубийствата в Дивизията беше най-голям сред всички американски агенции, с изключение на пощите.

Привлякоха ме в това елитно подразделение, когато бях последна година студент в Харвард, без дори да разбера какво се е случило. Една от вербовчиците на агенцията — приятна млада жена с хубави крака и изненадващо къса пола, която заяви, че е вицепрезидент в корпорация „Ранд“ — дойде в университета под претекст, че иска да разговаря с обещаващи млади хора.

Бях учил медицина три години, със специалност фармакология на лекарствата — наистина имам предвид специалност. Денем учех за тях на теория, а в почивните дни се отдавах на практически занимания. Бях изчел за симптомите на фибромиалгията и убедих един доктор от Бостън да ми изпише викодин^[1] — тогава преживях откровението.

Все едно всичко беше реалност, все едно аз стоях зад онова бюро и се занимавах със заболяванията — истински и въображаеми, — които тихомълком наблюдавах в чакалнята на лекарския кабинет.

Тогава си дадох сметка, че не ме интересува от какво боледуват хората, а какво ги мотивира. Отказах се от медицината и записах психология, завърших с отличие и следващата година почти подготвих доктората си.

Жената с късата пола предлагаше два пъти по-голяма заплата от всеки друг работодател и също така на пръв поглед неограничени

възможности за изследователска работа и развитие. В резултат една година писах доклади, които никога нямаше да бъдат четени, съставях въпросници, които нямаше да бъдат попълвани, преди да разбера, че изобщо не работя за „Ранд“. Наблюдавах ме, оценявах ме, проверявах ме, проучвах ме. Скоро късата пола стана неоткриваема.

Вместо това се появиха двама мъже — здравеняци, — които не бях виждал никога преди и не видях след това, и те ме заведоха в невзрачна постройка в индустриален район северно от централата на ЦРУ, в Лангли, Вирджиния. Накараха ме да подпиша куп формуляри, забраняващи да разкривам каквото и да било, след което ми казаха, че се обмисля възможността да заема пост в секретна разузнавателна служба, която отказаха да назоват.

Гледах ги и се чудех защо са се спрели на мен. Ако трябва да съм честен обаче, знаех отговора. Бях идеалният кандидат за подмолния свят. Бях умен, открай време бях самотник и носех дълбоки душевни рани.

Баща ми е изчезнал, преди да се родя, и никога повече не се появи. Няколко години по-късно майка ми беше убита в апартамента ѝ в Детройт — както казах, има места, които ще помня цял живот.

Бях единствено дете и се оказах при осиновители, в Гринич, Кънектикът — двайсет акра подстригани морави, най-добрите училища, които могат да се намерят с пари, най-тихата къща, която може да си представи човек. След като попълниха семейството си, Бил и Грейс Мърдок положиха всички усилия, предполагам, но аз така и не станах сина, когото искаха.

Едно дете без родители се научава да оцелява и още в ранна възраст вече умее да прикрива чувствата си. Ако болката се окаже непоносима, изкопава в главата си пещера и се скрива вътре. За пред широкия свят опитвах да бъда това, което искаха Бил и Грейс, но накрая се оказах непознат и за двамата.

Докато седях в онази стая, близо до Лангли, осъзнах, че приемането на нова самоличност, прикриването на собствените същност и чувства, е идеална подготовка за подмолния свят.

През следващите години — докато пътувах тайно по света под различни чужди имена — установих, че най-добрите тайни агенти, с които се срещам, са се научили да водят двойствен живот много преди да започнат работа в каквато и да било организация.

Сред тях имаше мъже, самоизолирали се в свой собствен хомофобски свят, тайни прелюбодейци със съпруги в предградията, пристрастени към хазарта и наркотиците, откровени алкохолици и перверзни типове. Независимо от бремето им всички те бяха практикували дълго умението да накараш света да вярва в някаква илюзия за самия теб. Съвсем малко беше нужно, за да сложат нова маска и да служат на правителството си.

Предполагам, че двамата здравеняци са доловили нещо такова и у мен. Най-накрая стигнаха до въпросите, свързани с нарушаването на закона.

— Разкажи ни за наркотиците — настояха.

Спомням си какво каза някой някога за Бил Клинтън — никога не бил срещал жена, която да не харесва. Реших, че няма да е от полза, ако заявя, че имам подобно отношение към наркотиците. Отрекох дори бегло познаване на материята, благодарен, че никога не бях водил безразсъдния живот, който обикновено придружава употребата на забранени вещества. Бях си създал таен живот и го пазех скрит, като спазвах свои собствени правила — винаги се друсам сам, никога в барове и клубове, смятах, че увеселителните наркотици са само за аматьори, а идеята да обикалям с кола пазар за дрога на открито ми звучеше като рецепта да те застрелят.

Нямах провали — никога не ме бяха арестували или разпитвали за такива неща, — така че, след като бях изградил успешно един таен живот, сега имах увереността да изградя втори. Когато онези двамата станаха и попитаха колко време ще ми е нужно, за да обмисля предложението им, аз просто поисках химикалка.

И така, подписах Меморандум за ангажимент в една стая без прозорци в мрачен индустриален квартал и с това се присъединих към подмолния свят. И да съм се замислил за цената, която ще трябва да платя, за обикновените неща, които никога няма да преживея или споделям, определено не си го спомням.

[1] Обезболяващо средство, съдържащо парацетамол и наркотично вещество. — Б.пр. ↑

6.

След шест години обучение — учех се да разчитам знаци, които другите не виждаха, да оцелявам в ситуации, при които повечето биха загинали — бързо се издигнах в йерархията. Първоначалната ми задгранична позиция беше в Берлин и половин година след назначаването ми там убих човек за първи път.

Още от основаването на Дивизията операциите ѝ в Европа са се провеждали под ръководството на един от нейните най-опитни агенти, базиран в Лондон. Първи е заел поста висш офицер от флота, запленил от историята на морските сражения. В резултат започнал да се нарича Синия адмирал, на някогашния трети ранг в йерархията на британския флот — всъщност точно позицията му в Дивизията. Името бе останало, но през десетилетията се бе попроменило и беше станало Синия ездач.

Когато пристигнах в Европа, тогавашният титуляр на поста провеждаше важна операция и никой не се съмняваше, че един ден той ще се върне във Вашингтон и ще заеме най-високия пост в Дивизията. Тези, които се ползваха с одобрението му, несъмнено щяха да стигнат по-високо по пързалката и съществуваше остро съперничество за спечелване на благосклонността му.

На този фон Берлинският офис ме изпрати в Москва в началото на един август — най-лошият месец в онзи горещ и отчаян град, — за да разследвам твърдения за финансови злоупотреби в звеното за тайни операции там. Оказа се, че парите наистина липсват, но когато разрових по-дълбоко, открих нещо много по-лошо — висш офицер от американското разузнаване се канеше да предаде на КГБ имената на нашите най-ценни руски информатори.

Тъй като пристигнах твърде късно за въпросното шоу, трябваше да взема моментално решение — нямаше време да търся съвет или да се колебая. Настигнах нашия офицер, когато вече бе тръгнал за срещата с руския си контакт. И, да, това беше първият човек, когото убих.

Застрелях го — застрелях Синия ездач. На Червения площад. От степите нахлуваше остър вятър, който носеше миризма на Азия и воня на предателство. Не знам дали мога да се гордея с това — макар да бях млад и неопитен, убих шефа си като истински професионалист.

Последвах го до южния край на площада, където имаше детска въртележка. Реших, че музиката, която гърми около нея, ще заглуши пистолетния изстрел. Приблжих се до него под ъгъл — познавах го много добре, а той ме видя в последния момент.

Видях как на лицето му се изписа учудване, което почти моментално се превърна в страх.

— Еди! — възкликна той. Истинското ми име не е Еди, но като всички в агенцията и аз промених самоличността си, когато започнах работа на терен. Струва ми се, че това ме улесни, сякаш той не знаеше кой всъщност го прави.

— Какво правиш тук?

Поклатих глава и казах:

— *Высшая мера*. И двамата знаехме този израз, използван от КГБ; означава „най-тежкото наказание“ — евфемизъм за пускане на куршум в нечий тил.

Вече държах пистолета в джоба си — тънък ПСМ 5,45, съветско производство по някаква ирония, не по-дебел от джобна запалка. Това означава, че можеш да го носиш, без изобщо да личи, в джоба на добре скроен костюм. Видях как изплашеният му поглед се плъзна към децата на въртележката — може би си мислеше за своите собствени, питал се е как така изведнъж всичко е обезумяло.

Без да вадя пистолета от джоба, натиснах спусъка — изстрелях куршум със стоманена сърцевина, за да пробие трийсет пласта кевлар и титановата плоча на противокуршумната жилетка, която предполагах, че носи.

Никой не чу нищо заради шума от въртележката.

Куршумът се заби в гърдите му с толкова голяма скорост, че моментално парализира сърцето и го уби — каквото е проектиран да прави. Протегнах ръка, хванах го, за да не падне, с другата започнах да попивам потта от челото му — сякаш приятелят ми току-що е припаднал от жегата.

Пренесох го до пластмасов стол под плющящ от вятъра чадър, заговорих на лош руски на няколкото майки, които чакаха децата си от

въртележката — сочех небето, оплаквах се от горещината.

Те се усмихваха с тайно чувство за превъзходство — славяните са силни, американците са слаби.

— О, да, горещината, ужасно, да — говореха съчувствено.

Свалих сакото на Ездача и го загърнах с него, за да прикрия червената дупка на гърдите. Обърнах се пак към майките, казах им, че отивам да намеря такси.

Те кимнаха — повече се интересуваха от децата си на въртележката, отколкото от мен. Съмнявам се някоя да е забелязала, че взех куфарчето му — да не говорим за портфейла, — когато забързах към Кремълски проспект.

Сигурно вече съм влизал в хотелската си стая на няколко километра оттам, когато някой е забелязал кръвта, стичаща се от ъгълчето на устата му, и е извикал ченгетата. Не успях да изпразня джобовете му изцяло, така че скоро щяха да го идентифицират — давах си сметка за това.

При посещенията си в Лондон много пъти бях вечерял в апартамента му и си бях играл с децата му — две момиченца още в началните класове — и сега броях минутите до момента, когато някой щеше да позвъни по телефона в дома им, в Хампстед, за да им съобщи, че баща им е мъртъв. Поради собственото си детство имах по-добра представа от повечето хора как всичко това се отразява на едно дете — не искаш да повярваш, бориш се да схванеш окончателността на смъртта, пристъпа на паника, зиналата бездна на истината, че си изоставен. Колкото и да се опитвах, не бях в състояние да махна сцената от мислите си — във виденията си виждах тях, но, боя се, емоциите се отнасяха за мен самия.

Накрая седнах на леглото и счупих ключалката на куфарчето му. Единственото интересно нещо вътре беше диск на Шаная Туейн. Сложих го в лаптопа си и пуснах програма със специален алгоритъм. В цифровизираната музика бяха скрити закодирани имената и класифицираните досиета на деветнайсет руснаци, които ни предаваха тайни. *Высшая мера* за тях, ако Ездача бе успял да стигне до срещата.

Докато преглеждах досиетата и личните данни на руснаците, преброих децата, които имаха. Установих, че неволно правя нещо като баланс. От едната страна имах четиринайсет руски деца. От другата — двете дъщери на Ездача. Можете да кажете, че размяната е била добра,

според всякакви разбирания. Но не беше достатъчно — имената на руснаците ми се струваха твърде абстрактни, а децата на Ездача си бяха съвсем реални.

Взех сакото си, метнах сака с багажа си през рамо, прибрах пистолета в джоба си и се насочих към една детска площадка в парк „Горки“ — от досиетата бях научил, че съпругите на някои от нашите руски агенти водят децата си там следобедите. Седнах на една пейка и от прочетените описания успях да идентифицирам девет от жените със сигурност. Децата им строяха замъци от пясък все едно са на плажа.

Тръгнах към тях и се загледах — съмнявам се, че някоя е забелязала чужденеца с обгоряла дупка на джоба на сакото, който ги зяпа през оградата — кискащите се деца, чиито лета се надявах да продължат много по-дълго от моите когато и да било в детството ми. И макар че успях да ги превърна в нещо реално, не можех да не си мисля, че като им давам нещо, пропорционално губя нещо от себе си. Да кажем, било е моята невинност.

Почувствах се по-стар, но и някак по-спокоен, когато тръгнах към спрелите наблизо такситата. След няколко часа се обадох по засекретена линия във Вашингтон и вече знаех, че служебен самолет на ЦРУ, който лети под прикритието на директорски самолет на „Дженеръл Мотърс“, вече приближава летище Шереметиево, за да ме изведе.

Безпокоях се, че руските служби вече са успели да разберат, че аз съм убиецът, и пътуването до летището беше едно от най-дългите в живота ми. Качих се на самолета, изпълнен с невероятно облекчение. Радостта ми обаче продължи само секунди. Вътре седяха четирима въоръжени мъже, които отказаха да ме осведомят кои са, но определено приличаха на хора от някоя специална служба.

Връчиха ми документ, от който научих, че съм обект на приоритетно разследване на разузнавателната общност — *Разследване на критичен инцидент* — убийството. Водачът на групата ми каза, че летим към Щатите.

После ми прочете правата и ме информира, че съм арестуван.

7.

Предполагах, че летим към Монтана. Погледнах през илюминатора на турбореактивния самолет и нещо във формата на възвишенията ми подсказа, че почти сигурно се намираме над Северозапада. Мястото не би могло да се разпознае по нищо друго — само писта, толкова секретна, че се състоеше от редица замаскирани бункери, десетина подземни хангара и километри електрифицирана ограда.

Летяхме през нощта и когато се приземявахме — малко след разсъмване, — бях в доста лошо разположение на духа. Имах достатъчно време, за да премисля нещата, и с всяка минута съмненията ми растяха. Ами ако дискът на Шаная Туейн бе фалшив или някой го е подхвърлил на Синия ездач? Може да е провеждал операция, за която да не знам — или пък друга агенция го е използвала, за да подхвърли на врага пакет дезинформация? Ами ако... Може би следователите ще твърдят, че дискът е мой и че Синия ме е разкрил като предател. Което обясняваше защо съм го застрелял, без да поискам разрешение.

Продължавах да затъвам в този лабиринт, когато типовете от Специални операции ме измъкнаха от самолета и ме качиха на джип с тъмни стъкла. Вратите се заключиха автоматично и забелязах, че отвътре нямат бутони за отваряне. Бяха минали осем години, откакто постъпих в „Ранд“, и сега, след три трескави дни в Москва, всичко висеше на косъм.

Пътувахме три часа, без да излезем от електрифицираната ограда, а после спряхме пред самотно ранчо наскред опърлена от слънцето пустош.

Ограничен в две малки стаи и лишен от всякакви контакти освен с разпитващите, знаех, че в друго крило на къщата десетина екипа преравят живота ми — и живота на Синия ездач — в опит да открият следите на истината. Освен това си мислех, че знам как ще ме разпитват — обаче никакви учебни сесии и никакви тренировки не

могат да те подготвят за реалността: обработката от враждебно настроени следователи.

Четири екипа се сменяха и, казвам го направо, не с бележка под линия, а като факт, който заслужава да се отбележи: жените бяха лоши — или по-добрите, според гледната точка. Една от тях, с изключително пищни форми, изглежда, смяташе, че като остави горните копчета на блузата си разкопчани и се навежда към мен, някак ще се добере по-бързо до истината. Наричах я Уондърбра^[1]. Години по-късно прилагаша същия метод върху задържаните мюсюлмани в базата Гуантанамо.

Разбрах теорията — така ти се напомня за света, за който копнееш, света на удоволствията, така далече от мястото на вечната тревожност, където си. Просто трябва да сътрудничиш. И ще го кажа — методът върши работа. След като денонощно те разпитват за най-малките подробности, за да открият несъответствия, те обзема невероятна умора, изтощаваш се до смърт. След две седмици започваш да копнееш за друг свят — за всеки друг свят.

Късно една вечер, след дванайсет, без прекъсване, попитах Уондърбра:

— Смятате, че съм планирал всичко — и съм го застрелял на Червения площад? На *Червения площад*? Защо да го правя?

— Глупаво е, предполагам — отговори тя съвсем спокойно.

— Къде ви намират? В Хутърс?!^[2] — Почти изкрещях. За първи път повиших глас — беше грешка, при положение че екип от психолози и анализатори ме наблюдаваше със скрити камери и щеше да разбере, че са ме извадили от равновесие.

За момент се надявах тя да ми върне сервиса, но беше професионалистка — гласът ѝ остана спокоен, само се наведе още малко напред, така че и закопчаните копчета на блузата ѝ се изпънаха:

— Естествени са и сутиенът не играе никаква роля, в случай че се чудиш. Коя песен се чуваше от въртележката?

Насилих гнева да си отиде.

— Вече казах.

— Кажни пак.

— Smells Like Teen Spirit. Не се шегувам. Това е съвременна Русия, всичко е наопаки.

— Чувал ли си я преди? — попита тя.

— Разбира се, че съм я чувал. Това е „Нирвана“.

— Имах предвид на площада, когато си търсел мястото.

— Не съм търсил място, защото нямаше план — отговорих тихо.

Зад лявото ми слепоочие се надигаше главобол.

Когато най-накрая ме оставиха да си легна, имах чувството, че тя печели — колкото и да си невинен, да го мислиш е много лошо, ако си в изолирана постройка и си се вкопчил в свободата си, макар че за околния свят си на практика изчезнал безследно.

Рано на следващата сутрин — сряда по моите представи, но всъщност събота, дотолкова бях загубил ориентация — вратата на стаята, в която спях, се отвори и надзирателят окачи чисти дрехи на задната ѝ страна. Заговори ми за първи път и ми предложи душ вместо нормалното измиване на умивалника в ъгъла. Познавах и тази техника — да ме накарат да мисля, че започват да ми вярват. Да ме насърчат да им се доверя — но на този етап просто отдавна не ме интересуваше никаква психология. Както би могъл да каже Фройд, понякога дъждът си е просто дъжд.

Надзирателят отключи съседната баня и си тръгна. Банята беше бяла, клинично чиста, с метални халки на тавана и по стените, които говореха за мрачни намерения, но ми беше все едно.

Избръснах се, съблякох се, пуснах водата. Докато се бършех, се видях във високото огледало на стената и се сепнах — беше странно, защото не се бях виждал от доста време.

Бях отслабнал с около десет килограма за три седмици или колкото там бях прекарал в ранчото и не помнех да съм виждал лицето си по-изпито. Така изглеждах по-стар и се гледах дълго — все едно в прозорец към бъдещето. Не изглеждах зле — бях висок, а косата ми беше на руси кичури благодарение на европейското лято.

Благодарение на свалените от кръста и задника килограми, заради разпитите, бях в чудесна форма — не със суетните упражнения за коремни плочки на кинозвездите, а заради четирийсетте минути практика крав мага^[3] всеки ден. Тази израелска система за самоотбрана, според някои мои познати, е най-ценената форма на невъоръжен бой сред наркодилърите на Ню Йорк на север от 140-а улица. Винаги съм смятал, че щом я харесват професионалистите, значи е добра и за мен. Един ден, няколко години напред, в бъдещето — бях сам и отчаян, — щеше да спаси живота ми.

Докато стоях пред огледалото и оглеждах мъжа пред себе си, докато се питах дали наистина харесвам този тип чак толкова, ми мина през ум, че може да не съм единственият, който гледа. Уондърбра и приятелите ѝ вероятно бяха от другата страна на огледалото и провеждаха своя собствена оценка. Може и да не съм ничий първи кандидат за главната мъжка роля в „Дълбоко гърло 2“, но нямам и от какво да се срамувам. Не това ме ядоса — ядоса ме нахълтването във всички кътчета на живота ми, безкрайното търсене на доказателства, които не съществуват, гибелното за душата убеждение, че не може да се направи нищо просто защото онези смятат, че така трябва.

Инструкторите по крав мага ще ви кажат, че най-голямата грешка, която можеш да допуснеш при бой, е да удариш някого по главата с всичка сила. Защото ще си счупиш костите на ръката. Поради тази причина истинските професионалисти свиват юмрук и удрят странично, като с чук по наковалня.

Един такъв удар, нанесен от умерено силен човек — според инструкторите — при контакта има сила повече от четири нютона. Можете да си представите какво може да стане с нечие лице. Или огледало. Пръсна се на парчета и се разпиля по пода. Най-голямата изненада беше стената отзад — беше гола. Никакво двойно огледало, нищо. Гледах го и се питах дали аз самият не започвам да се пропуквам.

Измит и избръснат се върнах в стаята и облякох чистите дрехи. После седнах на леглото и зачаках. Никой не идваше. Отидох до вратата и задумах. Установих, че е отключена. Страхотно, казах си — коефициентът на доверието се покачва до суборбитално ниво. Или това, или конкретно в този епизод от „Зоната на здрача“ ще открия, че къщата е празна и че никой не е живял в нея от години.

Отидох до дневната. Никога не бях влизал там, а сега заварих целия екип, четирийсетина души. Усмиваха ми се. В един кошмарен момент си помислих, че ще започнат да ръкопляскат. Шефът на екипа — тип, чието лице беше сглобено от резервни части, каза нещо, което не разбрах. След това Уондърбра ми протегна ръка и каза, че било просто работа, че се надявала да не останат лоши чувства.

Канех се да ѝ предложа да се качим горе, за да си припомним актовете ѝ на насилие, някои от които с неприкрито сексуален характер, но шефът на екипа каза нещо, което ме накара да спра —

реших, че подобни мисли са недостойни за човек, получил написано на ръка писмо от президента на Съединените щати. Беше оставено на масата и седнах, за да го прочета. Под внушителния печат в синьо и златно пишеше, че пълно и цялостно разследване е изчистило всякакви съмнения в злодеяние. Президентът ми благодареше за това, което според него било голям кураж „над и отвъд повелята на дълга“.

„На враждебна територия, далеч от всяка възможност за помощ и спасение, изправен пред необходимостта за предприемане на незабавни действия, вие не се поколебахте и не помислихте за себе си...“ — пишеше той.

Пишеше още, че макар и да е невъзможно обществеността да научи за направеното от мен, той лично и цялата страна били дълбоко благодарни за службата ми. Някъде се споменаваше и думата „герой“.

Отидох до вратата. Усещах насочените към мен погледи, но не им обръщах внимание. Излязох и се загледах в монотонния пейзаж. Изчистени „всякакви съмнения в злодеяние“ пишеше в писмото и докато мислех за това и за другата дума, която беше използвал, в мен се породих вихрушка от емоции. Питам се какво ли биха си помислили Бил и Грейс, биха ли се гордели с мен сега, след като толкова време не им давах никакви поводи за това?

Чух гуми на кола да хрущят по дългата чакълена алея и да спират пред къщата, но не обърнах внимание. Ами мъртвата жена в Детройт? Онази със стряскащо сините очи, на които приличат моите? Тя ме е обичала, сигурен съм в това, но ми се струваше странно, след като едва я познавах. Какво щеше да си помисли тя, майка ми, ако имаше как да й кажа?

Стоях там — със свити заради вятъра рамене и сред вихър емоционални отломки, — докато не чух, че вратата се отваря. Обърнах се — шефът на екипа и Уондърбра стояха на верандата. С тях беше възрастен човек, който току-що беше пристигнал с колата. Познавах го отдавна. Няма значение как се казваше — по условие никой не беше чувал за него. Директорът на Дивизията.

Той слезе бавно по стълбите и застана до мен.

— Прочете ли писмото? — попита ме. Кимнах. Той сложи длан на рамото ми и леко стисна — неговият начин да ми благодари. Вероятно си даваше сметка, че каквото и да каже, не може да си съперничи с печата в синьо и златно.

Проследи погледа ми към монотонния пейзаж и заговори за този, когото бях убил.

— Ако се абстрахираме от последното предателство — каза ми, — той беше добър агент. Един от най-добрите.

Изглеждах го продължително.

— Може да се каже и така — отвърнах. — Ако се абстрахираме от бомбата, 6 август вероятно е щял да е много хубав ден в Хирошима.

— За бога, Еди! Полагам всички усилия, опитвам да открия нещо позитивно — беше ми приятел.

— Също и мой, директоре — натъртих.

— Знам, знам, Еди — каза той. Сдържаше се. Какви неща прави едно писмо от президента! — Десетки пъти си повтарям: радвам се, че беше ти, а не аз. Не съм сигурен, че бих могъл да го направя. Дори ако бях по-млад.

Замълчах — за него бях чувал, че ще отиде с картечница и в Дисниленд, ако се налага, за да напредне в кариерата си.

След това той вдигна яката си заради вятъра и ми каза, че иска да замина за Лондон.

— Говорих с всички, от които зависи. Решението беше единодушно — назначавам те за следващия Син ездач.

Продължих да мълча, загледан в изсъхналите поля, неописуемо натъжен от обстоятелствата и заради онези две малки момиченца. Бях на двайсет и девет и най-младият Син ездач до онзи момент.

[1] Марка сутиени. — Б.пр. ↑

[2] Hooters (англ. сленг „цици“). Ресторантска верига, чиито сервитьорки задължително са сексапилни и с големи гърди. Логото на веригата — бухал с големи кръгли очи — е отпред на униформените тениски. — Б.пр. ↑

[3] Крав мага — буквално „ръкопашен бой“ — е бойна техника, разработена специално за израелската армия на базата на няколко класически бойни изкуства. — Б.пр. ↑

8.

Лондон никога не е изглеждал по-красив от нощта, когато пристигнах — катедралата „Сейнт Пол“, сградата на Парламента и другите стари цитадели на властта се извисяваха като скулптури на фона на червенеещото притъмняващо небе.

Бяха минали по-малко от двайсет часа от назначаването ми и през тях пътувах непрекъснато, без почивка. Оказа се, че не съм отгатнал точно местонахождението на ранчото. Беше в Черните хълмове, Южна Дакота — още по-отдалечено, отколкото си представях. Пътувахме два часа с кола до най-близкото гражданско летище, където ни взе частен самолет и ни прехвърли до Ню Йорк, откъдето се качих на презокеански полет на „Бритиш Еървейз“.

На летище „Хийтроу“ ме посрещна джип форд, стар модел, нарочно неизмит, за да не бие на очи, и ме откара до Мейфеър. Беше неделя привечер, нямаше сериозен трафик, но въпреки това се придвижвахме бавно — машината беше бронирана и допълнителното тегло се управляваше доста трудно.

Типът, който се бореше с волана, най-накрая сви в задънена уличка близо до Саут Одли Стрийт и гаражната врата на елегантна сграда се вдигна нагоре. Влязохме в подземен гараж на имот, в който според месинговата табела до вратата се помещаваше европейската централа на „Балеарски инвестиционен фонд“.

Табелата по-долу информираше, че срещи могат да се уговорят само по телефона. Не беше даден номер и ако някой решеше да провери, щеше да установи, че такъв не е вписан в никакъв указател на Лондон Излишно е да казвам, че случайни хора не звъняха никога.

Взех асансьора от сутерена до последния етаж и влязох в кабинета на Синия ездач — голяма площ с подове от полирано дърво и бели канапета, но без прозорци и съответно естествена светлина.

Самата сграда беше с бетонна конструкция и от кабинета — клетка в по-голяма клетка — започнах да проследявам мрежата от лъжи на предшественика си. Късно през онази първа нощ, след поредица разговори през секретни телефонни линии, които дори

телефонните компании не знаеха, че поддържат, събрах специален екип от криптографи, аналитици, архивисти и полеви агенти.

Въпреки обичайните твърдения на властите не всички войни се водят пред очите на репортерите и пред включени по двајсет и четири часа телевизионни камери. На следващия ден новият Син ездач и неговата малка група бойци започнаха своята кампания в Европа, която скоро се оказа война — с най-сериозните пробиви в американската разузнавателна общност след Студената война.

Постигнахме някои сериозни успехи и макар че с времето жертвите на враговете ни започнаха да се редят като отсечени трупи, аз продължавах да не мога да спя. Една нощ, докато преследвахме изстинала следа в Прага, се разхождах часове из студения град и се опитвах да направя равностметка докѐде сме стигнали. Според моите собствени разбирания, ако оставим настрана всички усложнения, след двајсет месеца неуморна работа все още не бяхме открили по какъв начин руснаците плащат на нашите агенти — предателите с други думи, — които са успели да купят.

Финансовата диря си оставаше все така неразгадаема, а ако не проследиш парите както трябва, никога няма да различиш докѐде е стигнала паяжината на инфекцията. В резултат реших да насоча всички ресурси, с които разполагахме, към решаването на проблема, но в края на краищата се оказа, че нищо от това не изигра никаква особена роля — спаси ни един срамежлив счетоводител криминалист. И чистият късмет.

Докато преравяше за последен път планината материали, иззети от лондонския дом на предшественика ми преди да изчезнат в архива на Дивизията, счетоводителят ми откри списък за покупки, защитан на гърба на чекова книжка. Понечил да го хвърли, но го обърнал от другата страна и видял, че е написан на формуляр на Федерал Експрес за регистриране на пратка — странно, защото до онзи момент разследванията ни не бяха достигали до сметка във Федерал Експрес. Заинтригуван, счетоводителят се обади във фирмата и установи множество пуснати от адреса пратки, за които е било платено в брой.

Само една се оказа интересна — кутия скъпи пури, изпратени до луксозния хотел „Бурж ал Араб“ в Дубай. Скоро установихме, че името на получателя на пратката е фалшиво, и с това всичко щеше да приключи — ако не беше късметът. Жена, която работеше със

счетоводителя, в миналото била туристически агент и знаеше, че хотелите в Обединените арабски емирства са длъжни да пазят фотокопия на паспортите на всички свои гости.

Обадих се в хотела и се представих за специален агент на ФБР, командирован към Интерпол, после убедих мениджъра да прегледа документите и да ми даде подробностите от паспорта на госта, който на съответната дата е бил в стая 1606.

Оказа се, че е някой си Христос Николаидис. Името беше елегантно — жалко, че го носеше такъв човек.

9.

Всички бяха съгласни за едно — Христос би бил хубав, ако не беше ръстът му. Маслинената кожа, буйната черна коса и чудесните зъби не можеха да компенсират краката, които бяха прекалено къси за тялото му. Парите вероятно му помагаша, особено по отношение на жените, с които обичаше да се движи, а Христос Николаидис определено имаше много пари.

След сериозно ровене в полицейските бази данни стана ясно, че той е истинската ни мишена — долнопробна отрепка без убеждения, но със значителна роля в три убийства и още десетина други престъпления, свързани с насилие. На трийсет и една, грък, той беше най-големият син на необразовани родители, които живееха край Солун. Тук е важно да подчертаем, че родителите му бяха необразовани — не глупави. Определено не бяха глупави.

През следващите седмици се заровихме още по-дълбоко в живота му и семейството му ставаше все по-интересно. Този сплотен клан от братя, чичовци и братовчеди се оглавяваше от шейсетгодишния баща на Христос, Патрос — безмилостен глава на фамилията. Както казват в Атина, този тип имаше „дебел балтон“ — дълго криминално досие, — но заедно с това се радваше и на сериозен материален успех. Лека промяна в орбитата на американски сателит, който следеше Балканите, осигури удивително добри снимки на семейния имот.

Сред декари лавандула беше построен комплекс от седем луксозни къщи, басейни и конюшня, оградени с четириметрова стена, която се охраняваше от албанци с картечни пистолети „Скорпион“. Изглеждаше странно, предвид факта, че семейството търгуваше на едро с цветя. Може би кражбите на цветя са по-голям проблем в Северна Гърция, отколкото си мислят повечето хора?

Разсъждавахме, че подобно на колумбийския картел Меделин преди тях те също са организирали комплексна система за бърз шосеен и въздушен транспорт, нужна за транспортирането на нетраен продукт като цветята, и я използват за транспортиране и на доста по-доходоносна стока.

Обаче какво общо имаше фамилия наркодилъри от Северна Гърция с моя предшественик и защо той е изпратил на най-големия син на фамилията кутия пури в седемзвезден хотел в Арабския свят? Не беше изключено бившият Син ездач да е бил зависим от наркотиците и Христос да го е снабдявал, но това изглеждаше малко вероятно — гърците очевидно се занимаваха с бизнес на едро.

Канех се да зарежа всичко това като поредната безплодна следа — може би Христос и предшественикът ми не са били нещо повече от сприятелили се отрепки, — когато, и пак късмет, една мрачна нощ в Лондон не можах да заспя. Гледах покривите от апартамента си в Белгрейвия и си представях как двамата вероятно са вечеряли в някой от ресторантите със звезди „Мишлен“ в района, и изведнъж си дадох сметка, че отговорът на най-тежкия ни проблем вероятно е пред очите ми.

Ами ако не руснаците са плащали на нашите агенти предатели? Ако Христос Николаидис и семейството му са поели тези разноски? Защо ли? Защото са внасяли наркотици в Русия и по този начин са плащали за „лиценза“ да го правят. Нещо като данък върху бизнеса.

Това означаваше гърците да използват мръсните си пари и уменията си да ги изпират, за да прехвърлят суми от своите сметки към сметки на нашите предатели — по този начин руските разузнавателни служби не биха се появили в близост до операцията. При такъв сценарий, ако някой е получил сериозна сума — Синия ездач например, — би могъл да изпрати кутия скъпи пури на този, който му е платил, Христос Николаидис, заминал на почивка в Дубай.

Оставих настрана всякакви мисли за сън, върнах се в офиса и стартирах интензивно разследване — с помощта на гръцките власти — на подземните финансови дела на фамилия Николаидис.

Информацията, разкрита при този процес, ме отведе в Швейцария, на тихите улици на Женева. Въпреки репутацията си на безукорно чист град това всъщност е едно доста мръсно малко градче, сериозно.

10.

Офисите на най-потайната частна банка на света се намират зад анонимна варовикова фасада в центъра на женевския Quartier des Banques^[1]. Няма написано име, но банка Clement Richeloud & Cie се помещава в тази сграда от двеста години. Сред клиентите ѝ са безброй африкански деспоти, корпоративни престъпници и богати потомци на неколцина видни дейци на Третия райх.

Richeloud също така беше банка и на гръцката фамилия, и доколкото можех да преценя, през нея минаваше пътят ни напред. Щеше да е нужно убеждаване, за да ни дадат фамилните трансакции на Николаидис от последните пет години — документите, от които да се разбере дали Христос е действал като касиер на руснаците и кои американци са били сред получателите на средствата, ако е така.

Разбира се, бихме могли да подадем искане чрез съда, но от банката биха отговорили — с право, — че не е законно да разкриват такава информация — заради швейцарските закони за банковата тайна, поради които страната е станала любимо място на тирани и престъпници.

Поради тази причина се свързах с банката и се представих за адвокат със седалище в Монако, който представлява интереси, свързани с парагвайски военни. Скоро след това застанах пред мраморния ѝ праг, готов да дискутирам някои строго поверителни финансови въпроси.

Понесъл куфарче, пълно с фалшиви документи и перспективи за депозити от милиони долари, седнах в заседателна зала сред множество фалшиви антики и зачаках управляващия съдружник на банката.

Тази среща се оказа едно от най-запомнящите се събития в професионалния ми живот — не заради Христос Николаидис, а заради урока, който получих. Обучението ми започна с отварянето на тежката дъбова врата.

Бих могъл да определя по-голямата част от работата си като гребане в лодка с прозрачно дъно в отходен канал, но дори и по такива

критерии Маркус Бюхер беше забележително явление. Макар че беше граждански проповедник в строгата калвинистка катедрала на Женева, подобно на повечето от неговата професия той беше затънал до шия в кръв и гадости. Беше прехвърлил петдесетте и би могло да се твърди, че е спечелил джакпота — голямо имение над езерото, бентли в гаража, — но предвид факта, че бе започнал от втора позиция, постижението му не беше кой знае какво — фамилията му беше най-големият акционер в частната банка.

Положи сериозни усилия, за да науча, че стаята, в която сме, е звукоизолирана „според стандартите на американското разузнаване“, но не спомена скритата камера, която бях забелязал в рамката на един портрет на стената. Беше разположена така, че да наднича над рамото на клиента и да записва всички документи, които той държи в ръка. За да съм жесток, разместих столовете така, че обективът да вижда единствено капака на куфарчето ми. „Аматьори“, помислих си.

Докато Бюхер преглеждаше фалшивите книжа и вероятно оценяваше таксите за управление, които биха му донесли такива големи суми, си погледнах часовника — един без три минути, почти време за обяд.

За свой лош късмет фамилия Николаидис беше пропуснала един съществен факт, докато бе наливала все повече и повече пари в банка Richeloud — единственото дете на Бюхер също беше в банковия бизнес. Двайсет и три годишната му дъщеря, без особен опит с мъжете и в широкия свят, работеше в по-почтената част от бизнеса — „Креди Суис“, Хонконг.

Погледнах си пак часовника — един без две. Наведох се напред и казах:

— Изобщо не знам на какво приличат парагвайските военни.

Той ме погледна объркано — след това се засмя, защото реши, че е някакъв вид американски хумор. Уверих го, че не е.

Дадох му пълното име на Христос, предполагаемия номер на банковата му сметка и казах, че искам копия от банкови документи, свързани с него и семейството му, както и техните фирми за последните пет години. Някъде в някакво кътче на ума си се надявах да съм прав, защото иначе щяхме да платим доста висока цена — но вече нямаше връщане.

Бюхер се изправи, изпълнен с праведно възмущение, заговори за измамниците, които влизат под лъжливи предлози, как веднага разпознал фалшивите документи, как само американец можел да си помисли, че един швейцарски банкер ще предостави такава информация, та дори и да разполага с нея. Дадох си сметка, че се кани да ми окаже особената чест, която не оказва на многото диктатори и масови убийци — щяха да ме изхвърлят от швейцарска банка.

Стана точно един. Той спря и погледна към бюрото — личният му мобилен телефон, оставен между книгата — номерът, който той смяташе, че е известен само на близките му — вибрираше. Видях мълчаливо как погледна дисплея и номера, който го търси. Реши да се обади по-късно и отново се обърна към мен, понесъл възмущението си като рицарски доспехи.

— В Хонконг е осем вечерта — казах тихо, готов да му счупя ръката, ако опита да ме докосне.

— Какво?! — изсъска той. Все още не разбираше.

— В Хонконг — казах по-бавно — вече е късно.

Видях страхът да проблясва в очите му, когато си даде сметка какво му казвам. Погледна ме, връхлетяха го въпроси, на които не можеше да отговори — откъде, по дяволите, знам, че го търсят от Хонконг? Обърна се и грабна телефона.

Фиксирах го с поглед, когато разбра, че наистина го търсят от Хонконг, и не друг, а дъщеря му, която полагаше усилия в гласа ѝ да не прозвучи паника — каза му, че има сериозен проблем. Беше едва обедно време, но за Маркус Бюхер денят започна да се смрачава с всяка изминала секунда.

Изглежда, два часа преди това всички комуникации в небостъргача с луксозни апартаменти, в който живееше дъщеря му, се бяха сринали — телефон, кабелна телевизия, безжичен интернет, високоскоростен DSL, всичко беше спряло. Десетина екипа от „Хонконг Телеком“ опитали да открият повредата. Един от тези екипи — трима мъже, облечени с униформени работни комбинезони и табелки с имената им на гърдите — влязъл в апартамента на Клара Бюхер.

Когато се обади на баща си, вече беше на мнение, че може би те не били това, за което се представяли. Първото ѝ съмнение дошло от факта, че двама от тях като че ли изобщо не знаели китайски —

всъщност говорели като американци. Второто съмнение било породено от оборудването им. Макар и да не разбираше нищо от комуникационна техника, тя беше почти съвсем сигурна, че за да поправиш прекъснат кабел не е нужно на колана ти да виси пистолет със заглушител.

Видях как лицето на баща ѝ добива нездрав сив цвят, докато тя му обясняваше ситуацията. Банкерът вдигна към мен поглед, изпълнен с омраза и отчаяние.

— Кой си ти? — попита толкова тихо, че едва го чух.

— Доколкото разбирам — отговорих, — аз съм единственият човек на света, който може да ти помогне. По една случайност шефът на „Хонконг Телеком“ ми дължи услуга — да кажем, че съм му помогнал да сключи успешен договор за телефонни услуги в Парагвай.

В този момент ми се стори, че се кани да се нахвърли върху мен, и се приготвих да го нараня зле, ако го направи, но продължих да говоря:

— Сигурен съм, че при подходящи обстоятелства бих могъл да му се обадя да го посъветвам техниците му да търсят повредата другаде.

Бюхер някак си успя да се овладее. Погледна ме, вече попаднал по-навътре в гората, отколкото е смятал, че е възможно да стигне, на кръстопът, който ще предопредели остатъка от живота му, притиснат, както се бе изразил някой, между „копнежа за любов и борбата за законното платежно средство“^[2].

Проследих по лицето му как бушува битката — не беше в състояние да изостави дъщеря си, но и не можеше да наруши всички принципи, зад които смяташе, че стои. Беше парализиран и трябваше да му помогна да вземе трудното решение. Както казах, беше кошмарен ден.

— Нека само ти кажа следното: ако решиш да не ми помогнеш и се наложи техниците да елиминират дъщеря ти, няма да мога да им попреча, ако преди това решат да направят с нея едно или друго. Извън възможностите ми е.

Не исках да използвам дума „изнасилване“ пред един баща. Той не каза нищо, а просто се обърна и повърна на пода. Избърса устата си с ръкав и се надигна, олюляваше се.

— Ще отида да взема документите.

Хората казват, че любовта е слаба, но грешат — любовта е силна. При почти всички тя печели пред всичко останало — патриотизъм и амбиции, религия и възпитание. И от всички видове любов — епична и дребна, благородна и ниска — тази на родителя към детето му е най-силна. Този урок научих онзи ден и оставам завинаги благодарен за него — години по-късно, сред руините, наречени Театър на смъртта, той се оказа спасителен.

Когато сграбчих ръката му, Бюхер беше минал половината разстояние до вратата, готов да се откаже от всичко само и само да спаси дъщеря си.

— Стой! — казах му. Той се обърна към мен, почти докаран до сълзи.

— Мислиш, че ще се обадя в полицията — извика, — докато твоите техники са в апартамента на дъщеря ми?!

— Разбира се, че не — казах. — Не си глупак.

— Тогава ме пусни да донеса документите, за бога!

— А какво ще ти попречи да ми дадеш фалшиви извлечения или извлечения на друг клиент? Не. Ще отидем и ще погледнем компютъра заедно.

Той поклати глава и ме изгледа изплашено.

— Невъзможно! Никой не може да влиза в бек офиса — персоналът ще се досети.

Имаше право, но само донякъде.

— Защо мислиш, че избрах да дойда в петък, преди почивните дни? — попитах. — Всички са на обяд.

Взех си чантата, тръгнах след него и го изчаках да отвори с криптираната си служебна карта вратата на вътрешните офиси.

Седнахме пред терминала, той стартира системата, като сложи пръст върху скенер за отпечатащи, и набра цифрите на банковата сметка. Появиха се страниците със секретните банкови операции на Христос Николаидис, свързани с мрежа от други банкови сметки. След минута вече всичко се разпечатваше.

Гледах разпечатките дълго — счетоводни дневници на толкова много корупция и смърт. Фамилията разполагаше с милиарди — или достатъчно големи суми, за да е без значение, — но документите също така доказваха извън всякакво съмнение, че Христос плаща от името на руснаците. И нещо повече — точно както се бях надявал,

документите разкриваха останалата част от организацията. Редовни трансфери до други сметки в същата банка показваха имената на шестима от нашите хора, за които никога не бих допуснал, че са станали предатели.

Двама бяха агенти на ФБР, включени в контрашпионажа, а останалите четирима бяха дипломати от кариерата, от посолства в Европа — включително една жена, с която някога бях спал, — и за услугите им се заплащаше обикновено по една и съща тарифа. В сърцето си се надявах да си намерят добри адвокати и да успеят да се споразумеят за доживотни присъди. Не вярвайте, ако някой ви говори, че не е така — ужасно е да държиш живота на друг човек в ръцете си.

И така, не изпитах удовлетворение, когато прибрах документите и се обърнах към Бюхер. Обясних му, че след два часа ще позвъня на шефа на „Хонконг Телеком“ и ще му кажа да изтегли техниците. Станах и — поради обстоятелствата — реших да не му подавам ръка. Излязох, без да кажа дума, оставих го сам — с изпоцапан костюм, с разтреперани ръце, да се чуди дали пулсирането в гърдите му е само от нерви, или се дължи на нещо по-сериозно.

Не знам дали този човек изобщо някога ще се съвземе и сигурно щях да изпитвам някакво съчувствие към него, ако не беше едно странно събитие от детството ми.

Придружаван от Бил Мърдок, посетих малко френско селце, наречено Ротхау, на границата с Германия. Бяха минали двайсет години и безброй приключения, но част от мен така и не си бе тръгнала от онова място — или може би трябва да кажа, че част от него остана в мен.

[1] Квартал на банките. — Б.пр. ↑

[2] Клайд Джаксън Браун — музикант и певец. Думите са от песента „Претендентът“. — Б.пр. ↑

11.

Ако някога се случи да попаднете в онази част на света, на границата между Франция и Германия, и искате сърцето ви да страда, тръгнете по виещия се път над селото, през боровите гори в подножието на Vogezite.

След време ще стигнете до изолирано място, наречено Нацвайлер-Щрутхоф. Това е нацистки концентрационен лагер, сега почти забравен, който е останал извън туристическите пътеводители на страданието, за разлика от Аушвиц и Дахау например. Излизаш от боровата гора и на едно кръстовище виждаш пътна табела — в едната посока е местният бар, в другата — газовата камера. Не, не се шегувам.

Десетки хиляди затворници са минали през портала на лагера, но не това е най-лошото. Най-лошото е, че почти никой не е чувал за това място — че онова количество страдание не се е оказало достатъчно, за да бъде регистрирано по скалата на сътресенията на двайсети век. Това вероятно е още едно измерение на прогреса.

Бях на дванайсет, когато попаднах там. Беше лятната ваканция и както обикновено Бил и Грейс бяха наели апартамент в хотел „Джордж V“ в Париж за по-голямата част от лятото. И двамата се интересуваха от изкуство — тя обичаше старите майстори, чиито произведения да показват на влизащия в къщата ѝ, че е жена с богатство и вкус. Бил, слава богу, винаги беше на ръба на общоприетото — всъщност танцуваше на този ръб половината от времето. Беше най-щастлив, когато откриеше някоя непозната галерия или когато обикаляше из ателието на някой младок.

Грейс нямаше такива интереси и отдавна му беше забранила да окачва покупките си, а Бил ми намигаше и казваше: „Прав е. Може да е всичко, но не можеш да го наречеш изкуство. Аз го наричам благотворителност — някои хора дават на бедните, аз предпочитам да подкрепям гладуващи художници“.

Ако оставим шегите обаче, той знаеше какво прави — години по-късно си дадох сметка какво око е имал — което е странно, защото

нямаше никаква подготовка, а семейството му се интересуваше единствено от химикали. Името на майка му, преди да се омъжи, било Дюпон.

През втората седмица, откакто пристигнахме в Париж, някой се обади на Бил от Страсбург и му каза, че има пачка рисунки от Роберт Раушенберг, от времето, когато великият представител на попартата бил никому неизвестен морски пехотинец. На следващия ден с Бил, с багаж за уикенда, се качихме на самолета и оставихме Грейс на втората ѝ голяма страст — да пазарува в „Ермес“.

И така, след като Бил купи рисунките, се оказахме в Страсбург. Беше неделя и няхахме какво да правим.

— Помислих си дали да не отидем до Вогезите — подхвърли той. — Грейс сигурно би възразила, че си много малък, но има едно място, което трябва да видиш — животът понякога става труден и е важно да гледаш нещата в перспектива.

Бил знаеше за Нацвайлер-Щрутхоф заради баща си — бил подполковник в Шеста армия на САЩ, водила кампании в Европа. Подполковникът пристигнал в лагера малко след като есесовците го напуснали и бил натоварен да напише доклад, който пък стигнал и до трибунала срещу военните престъпления в Нюрнберг.

Не знам дали Бил беше чел доклада на баща си, но намери виещия се път без никакви затруднения — спряхме на паркинга малко преди обяд, в слънчев летен ден. Бавно влязохме в дома на смъртта.

Лагерът беше запазен като френски исторически паметник, защото в него са загинали много дейци на Съпротивата. Бил посочи стария хотел, който германците превърнали в крематориум, оборудван с асансьор за трупове и пещи.

Това беше един от малкото пъти, когато го държах за ръка.

Минахме покрай ешафода, на който се извършвали публични екзекуции, после покрай сградата, в която се провеждали медицински експерименти, и стигнахме до Затворническа барака № 1, в която се помещаваше музей. Вътре — сред стари затворнически униформи и схеми на системата в концентрационния лагер — се разделихме.

В спокоен ъгъл отзад, близо до ред нарове, около които призраците ми се струваха още по-осезаеми, на стената видях снимка. Всъщност имаше много снимки от Холокоста, но тази се запечати в паметта ми. Беше черно-бяла и на нея се виждаше как едра жена върви

между високи огради, по които тече ток. По косата светлина можеше да се съди, че е късен следобед, а според нормите на онова време жената бе облечена като селянка.

По една случайност не се виждат стражи, кучета или вишки, но е сигурно, че са били там — само една самотна жена с бебе на ръце и две други деца, уловили се здраво за полата ѝ. Стоически поддържа миниатюрния им живот — помага им колкото е в състояние една майка — води ги към газовата камера. Можеш да чуеш тишината, да помиришеш ужаса.

Гледах я, едновременно вдъхновен и опустошен от този образ на семейството и майчината любов. Тъничък глас вътре в мен, детски глас, ми казваше нещо, което никога не забравих — бих се радвал, ако я познавах. Тогава на рамото ми се спусна ръка. Беше Бил. Тръгнал да ме търси. По очите му познах, че е плакал.

Развълнувано посочи купчините обувки, дреболиите като четки за зъби, останали от затворниците, и каза:

— Не си давах сметка колко силно могат да въздействат обикновените неща.

Накрая минахме по пътеката между две стари електрифицирани мрежи, към изхода. Докато крачехме натам, той ме попита:

— Видя ли раздела за циганите?

Поклатих глава — не.

— Като процент от населението те са дали повече жертви от евреите.

— Не знаех — отговорих. Опитвах да съм голям.

— И аз — каза той. — Циганите не го наричат Холокост. На техния език имат друго име. Наричат го *porrajmos*^[1].

Стигнахме до колата мълчаливо и още същата вечер се върнахме със самолета в Париж. По някакво мълчаливо съгласие не споменахме пред Грейс къде сме ходили. Мисля, и двамата си давахме сметка, че няма да разбере.

Месеци след това, две нощи преди Коледа, докато слизах по стълбите в тихата къща в Гринич, ме сепнаха гневни гласове.

— Пет милиона долара? — Грейс беше бясна. — Добре! Прави каквото знаеш, парите са си твои!

— Дяволски си права — съгласи се той.

— Счетоводителят каза, че ще отидат за сиропиталище в Унгария — добави тя. — И това не го разбирам! Какво знаеш ти за Унгария!?

— Не много. Изглежда, там живеят много цигани. Сиропиталището е за цигани — отвърна той с покойно.

Тя го изглежда сякаш е полудял.

— Цигани? Цигани?!

Тогава се обърнаха и видяха, че ги гледам от вратата. Срегнах погледа на Бил и той видя, че разбирам.

Porrajmos — както казват циганите на техния език. Поглъщане.

След Коледа се записах в академия „Колфийлд“ — наистина гадно средно училище, което „осигурява на всеки студент средствата, които са нужни, за да води един удовлетворяващ живот“.

Предвид главозамайващите такси обаче този аспект вероятно беше решен още преди училището — за да си помислиш да доближиш портала, трябваше да имаш зад гърба си поне шест поколения баровци.

Втората седмица, която прекарах там, започнахме курс за подобряване на уменията ни да говорим пред аудитория — само академия „Колфийлд“ може да измисли подобни занятия. Някой изтегли темата „Майчинство“ и в продължение на трийсет минути слушахме разни синчета да ни обясняват какво мамите им са направили за тях, което вероятно се равняваше на нищо, и смешките, които се били случили например във вилата им в Южна Франция.

Когато извикаха мен, аз станах, доста притеснен, и започнах да им разказвам за борови гори през лятото и дългия път нагоре към планината, опитах да обясня снимката, която бях видял, и как онази майка обича децата си повече от всичко на света, как има една книга, която съм чел, че не помня кой е авторът, в която съм прочел изречение „Скръб не потъва“^[2], и че точно това съм изпитвал, когато съм гледал онази снимка. Опитах да свържа всичко в едно цяло, но всички започнаха да ми се смеят и да ме питат какво съм пушил и дори учителката, която беше млада и мислеше, че е чувствителна, а не беше, ми каза да седна и да престана да си измислям и че може би е добре да се замисля, преди да се кандидатирам за висока изборна длъжност — при което всички се разсмяха още повече.

Никога след това не станах да говоря в час, особено през петте години, които прекарах в Колфийлд, каквито и неприятности да ми струваше. Така всички решиха, че съм самотник, че има нещо тъмно

около мен, и май бяха прави — колцина от тях биха приели подмолния живот или биха убивали дори наполовина по-малко от мен?

Ето кое е странното обаче — след всички тези трудности, след двацет години, времето не е заличило от паметта ми онази снимка. Дори е станала по-отчетлива — издебва момента малко преди да заспя. Колкото и да съм опитвал, не мога да я махна от главата си.

[1] Буквално: „поглъщане“. Терминът е избран да обозначи геноцида над циганите през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за „Хотел «Хампшир»“ на Джон Ървинг. Скръб е името на куче, което след смъртта си е препарирано. — Б.пр. ↑

12.

Пак мислех за нея, когато излязох през вратата на Clement Richeloud & Cie и ме огря женевското слънце. Разбира се, бих могъл да изпитам някакво съчувствие към Маркус Бюхер и дъщеря му, но винаги си спомнях, че тъкмо швейцарските банкери като Бюхер и фамилията му са помагали да се финансира и подкрепя Третият райх.

Не се съмнявам, че майката от снимката и милионите други семейства, натоварени във вагони за добитък, с радост биха разменили случилото се с тях за няколкото часа притеснения на Бюхер. Точно както каза Бил преди толкова много години — важно е да гледаш нещата в перспектива.

Замислен за тъмната история около такава голяма част от скритото богатство на Женева, излязох на улица „Рона“ и свих вдясно, спрях близо до входа към стария град и се обадох по криптиран телефон до един гръцки остров.

Банковите документи в куфарчето, което сега беше заключено с белезници за китката ми, представляваха смъртната присъда на Христос Николаидис, а в света, който обитавах, няма обжалвания и отлагания на изпълнението в последната минута. Оказа се, че екзекуцията му не е грешка, но начинът, по който я осъществих, определено беше.

На Санторини очаквах обаждането ми петима убийци — трима мъже и две жени. Със синьото си пристанище, ослепително белите къщи, накацали по склоновете, и магаретата, които разхождаха туристи нагоре, към елегантните бутици, това е един от най-красивите острови на Гърция.

Облечени с бермуди и тениски, хората от екипа бяха невидими сред останалите хиляди туристи, които посещават острова всеки ден. Оръжията бяха във фотографските им чанти.

Месеци преди това, когато тайнствената фамилия Николаидис влезе в полезрението ни, вниманието ни бе привлечено от ледоразбивача Arctic N. Регистрираният в Либерия стометров кораб, способен да издържи на практика всякакви атаки, беше превърнат с

цената на огромни разходи в луксозен круизер, с хеликоптерна площадка и гараж за ферари на борда. Предполагаше се, че това чудо е предназначено за суперелитния чартърен бизнес по Средиземноморието, но — удивително — винаги имаше само един клиент — Христос Николаидис, който водеше антуража си от красавици, навлеци, бизнес партньори и бодигардове.

През цялото лято следихме кораба със сателит и докато бяхме в Грозни и Букурещ, за да преследваме предатели и наркодилъри, наблюдавахме как безкрайното парти се мести от Сен Тропе към Капри и накрая до кухнята от вулканичен кратер, която оформя пристанището на Санторини.

Корабът остана там — Николаидис и гостите му всеки ден се местеха от палубите на кораба в ресторантите и нощните заведения на града и обратно.

Междувременно, на половин континент оттам, аз чаках на един уличен ъгъл в Женева да отговорят на позвъняването ми. Когато отговориха, казах на мъжа, седнал в кафене на един хълм, само четири думи:

— Ти ли си, Рено?

— Имате грешка — отговори той и прекъсна. Жан Рено е името на актьора, който изигра ролята на наемния убиец във филма „Леон“, и шефът на екипа в кафенето знаеше, че споменаването му означава смърт.

Кимнал на колегата си, който веднага се обади на другите трима агенти, и се смесили с тълпите туристи другаде. Петимата се срещнали близо до красивия бар и ресторант „Растони“ — не се отличаваха по нищо от обикновена група заможни европейци, които се събират на обяд. Основни стрелци на групата бяха двете жени и това, боя се, беше моя грешка.

Моите така наречени туристи влезли в ресторанта малко след два, когато той все още бил пълен с клиенти. Трима заговорили претрупания от работа управител, за да им намери маса, а жените отишли на бара уж за да проверят грима си в огледалата отзад, но всъщност за да определят в отражението точното положение на посетителите.

Христос и хората му — охрана от трима албанци плюс група „кукли“, с каквито майка му вероятно го е предупреждавала да не

дружи — седели на маса, от която виждали пристанището.

— Всичко готово? — попитала една от нашите жени колегите си мъже на приемлив италиански, с въпросителна интонация, но всъщност като заявление. Мъжете кимнали.

Жените разровили чантите си, отместили настрана червилата и гримовите, извадили калъфите с фотоапаратите. После измъкнали оръжията, пистолети SIG P232, от неръждаема стомана, и се обърнаха.

Гардовете на Христос с техните джинси, прилепнали тениски и чешки картечни пистолети не са имали шанс срещу истински професионалисти. Двама изобщо не разбрали какво се случва — просто чули звук от трошене на кости, когато куршумите пробиха главите и гърдите им.

Третият гард успял да се изправи, при което единственото, което постигнал, било, че се превърнал в по-голяма мишена. Това показва колко е бил подготвен. Улучили го с три куршума, което всъщност е било излишно, защото още първият изкарал сърцето му през гърба.

Както обикновено при подобни ситуации, всички се разпищели и разкрещели — без абсолютно никакъв резултат. Един от тях бил Христос. Вероятно е опитал да овладее положението. Изправил се и бръкнал под ризата си, за да извади беретата, която обикновено носеше в колана си.

Подобно на доста други, които се мислят за големи професионалисти, той не беше минал истинско обучение и явно е смятал, че е достатъчно да държи предпазителя на пистолета си вдигнат. В паниката на истинската престрелка, при ваденето на оръжието, сложил показалеца си на спусъка и се прострелял в бедрото. Изтръпнал от болка и унижение, решил да се обърне към нападателите. Видял двете жени на средна възраст, застанали леко разкрачени, които — ако е имало оркестър — биха приличали на госпожи, готови да се впуснат в танц.

Вместо това обаче те стреляли отново, от шест-седем метра, всяка по два куршума. Повечето жизненоважни органи на господин Христос — включително мозъкът му — престанали да действат още преди трупът му да се свлече на пода.

Веднага след това петимата агенти засипали огледалата с куршуми, вдигнали впечатляващ шум и засилили паниката до максимум. Ужасените посетители хукнали към изхода, японски турист

опитал да заснеме всичко с телефона си, а рикоширал куршум попаднал в задните части на една от придружителките на Христос. Както нашите агенти ми казаха по-късно, по облеклото на тази жена можело да се съди, че задникът я е болял така и друг път, но сега нямало кой да ѝ плати.

Тази рана беше единствената съпътстваща щета — доста добро постижение предвид многото хора в ресторанта и непредсказуемостта на всяко убийство.

Агентите прибрали оръжията си, изхвърчали през вратата сред паниката, изкрещели някой да извика полиция. Събрали се на предварително уговорено място — малък настлан с калдъръм площад — и се качили на четири мотора „Веспа“, с които се снабдили, след като платили сериозна сума на местен сервиз. След това се спуснали към пристанището по тесните улички, а шефът на екипа се обадил по мобилния си телефон, за да извика моторниците, чакащи в съседния залив.

За три минути убийците стигнали живописната въжена линия, която предлага много побърза възможност за спускане по склона от магаретата. Спускането от 400 метра отнема по-малко от две минути и когато екипът стигнал в подножието, моторниците вече приставали на кея. Били изминали половината път до съседния остров, когато полицията най-накрая пристигнала в ресторант „Растони“.

Гръцките ченгета с удивление научили, че Христос, първородният обичан син на Патрос Николаидис, бил застрелян от две дами по бермуди и с тъмни очила „Шанел“. Това беше грешката ми — не самото убийство, а жените. Наистина не се бях замислял, просто изпратих най-добрите да свършат работата, но както съм имал възможност да се убеждавам многократно, предположенията, които вземаме за истина, неизменно ни препъват.

В селата на Северна Гърция, където решенията се вземат само от мъжки съвети, фактът, че за убийството са изпратени жени, вероятно се възприемаше по-зле от самото убийство. Възприемаше се като обида. За стареца вероятно това бе все едно убийците му казват, че синът му е такова нищожество, че дори не заслужава да го убие мъж.

Може би Патрос, безмилостният трафикант и баща, би излязъл от имението си, за да търси възмездие и бездруго, но сега, като научи какви са били обстоятелствата, вече ставаше дума за мъжко

достойнство и чест — да оставим настрана факта, че в миналото му не се забелязваха подобни неща. Реши, че просто няма избор.

Освен това агентката ни бе сгрещила за другата случайна жертва — оказа се, че това е по-малката сестра на Христос, въпреки облеклото. Както щях да науча по-късно, тогава, в ресторант „Растони“, бил един от редките моменти, когато била трезва и не била дрогирана. Докато останалите посетители бягали към изходите, тя пълзяла по изпочупените стъкла, за да стигне до брат си — умолявала го да не умира.

Осъзнала, че няма полза, взела мобилния си телефон и се обадила. Не на някой от многобройните си секс партньори, а на единствения истински мъж в живота ѝ — нейния баща. В резултат Патрос и фалангата му от албанци научи преди мен какво са направили хората ми онзи следобед.

Аз продължавах да стоя на ъгъла край Стария град в Женева и научих десет минути след него. Беше есемес, който ме информираше каква е цената на диска с филма „Леон“ от Амазон — означаваше, че Христос е мъртъв, че екипът е в безопасност на лодките, че няма признаци да ги преследват. Прибрах телефона и си погледнах часовника — бяха минали осемнайсет минути, откакто бях дал сигнал операцията да започне.

Междувременно позвъних на различни по-малки екипи да арестуват разкритите шестима предатели и сега събитията, започнали преди толкова години на Червения площад, най-накрая щяха да приключат. Предполагам, бих могъл да си позволя момент на тихо тържествуване, да се насладя на победата, но съм склонен да подлагам всичко на съмнение — винаги се опасявам.

Когато наместих куфарчето си — анонимен млад бизнесмен излиза от сянката сред безликия чуждестранен свят — си мислех за един покоен оратор и писател. Според Едмънд Бърк проблемът с войната е, че тя обикновено изяжда самите неща, за които се воюва — справедливост, морал, човечност, и нямаше как да не се замисля колко много пъти бях действал в нарушение на най-дълбоките ценности на нашата страна — за да ги защита.

Замислен, се запътих към малкия мост през реката. От края на Стария град до хотела, в който бях отседнал, има осемстотин крачки. Осемстотин крачки, около четири минути — това дори не е мигване в

сравнение с историята — и въпреки това се оказа, че в същия този момент неколцина побъркани са поели живота ни в свои ръце.

13.

Фоайето беше пусто. Портиера го нямаше, пиколото не беше на мястото си, на рецепцията нямаше никого. По-смущаваща беше тишината. Извиках и когато никой не се обади, влязох в бара в единия край на фоайето.

Всички служители бяха там и бяха впили очи в телевизионния екран. В Женева беше малко преди три. Следобед. В Ню Йорк беше девет сутринта. Датата — 11 септември.

Първият самолет току-що се бе разбил в северната кула на Световния търговски център и повтаряха кадрите отново и отново. Няколко водещи спекулираха, че може да е дело на терористи, и тези предположения бяха посрещнати с радостни възгласи от неколцина швейцарски идиоти в бара. Говореха френски, но след летата, които прекарвахме във Франция, знаех езика достатъчно, за да разбера, че хвалят куража и изобретателността на този, който го е извършил.

Замислих се за всички онези хора у дома, в Ню Йорк, които гледат същите тези кадри, знаят, че близките им са някъде там, в горящата сграда, и отчаяно се молят те някак да успеят да се измъкнат. Може и да има нещо по-лошо от това да гледаш по телевизията в реално време как семейството ти загива, но някак в онзи момент не ми идваше наум.

В джоба си имах пистолет — керамика и пластмаса, за да не го залавят детекторите за метал като онези в банката на Бюхер — и бях достатъчно гневен, за да си помисля дали да не го използвам.

Докато се борех с емоциите си, полет 175 на „Юнайтед Еърлайнс“ се заби в южната кула. Всички в бара, дори идиотите, се стъписаха. Спомням си, че след първоначалния писък всички притихнаха, но може и да не е било така — знам само, че изпитах кошмарното усещане за колизия между два свята. Великата република сякаш се разтърси върху осите си.

Сам, далеч от дома, изпитах страх, че вече нищо никога няма да е същото — за първи път в историята враг отнемаше живота на американци на територията на Съединените щати. И не само това —

бяха унищожили емблема, която в определен смисъл представляваше нацията — амбициозна, модерна, винаги устремена към висините.

Никой не можеше да каже колко дълбоки ще са щетите, но животът в бара се пръсна на хаотични парчета — звънящ телефон, към който не посяга никой, димяща в пепелник пура се превръща в пепел, телевизията се мята между непосредственото минало и ужасяващото бъдеще.

И хората престанаха да разговарят. Може би дори идиотите се питаха, като мен, дали не се задава още нещо. Къде ще свърши — в Белия дом, Три Майл Айланд?

Пистолетът остана в джоба ми. Минах през групата, която се бе събрала зад гърба ми, без да обърна внимание, и се качих сам с асансьора до стаята си. Обадох се във Вашингтон — първо по обикновена телефонна линия, която се свързва през Лондон, после през сателита Пайн Гап, но всички комуникации с Източното крайбрежие на Съединените щати се сриваха под тежестта на огромния трафик.

Най-накрая се свързах с релейната станция на Агенцията за национална сигурност в Перу, дадох кода за приоритет на Синия ездач и ме свързаха с Дивизията през сателитна мрежа за непредвидени ситуации. Говорих с директора по линия, която звучеше толкова глухо, че все едно разговаряхме в клозетна чиния. Поисках да изпрати самолет, за да се върна и да помагам с каквото мога.

Отговори, че не мога да направя нищо и че му се обадили от Съвета за национална сигурност — всички полети до и от страната ще бъдат отменени. Трябвало да остана на място, никой не знаел накъде отива всичко това. Не толкова думите му ме изплашиха, колкото страхът в гласа му. Каза, че трябвало да затваря — евакуирали сградата, в която бил, а също и Белия дом.

Затворих телефона и пузнах телевизора. Всеки, който е бил жив онзи кошмарен ден, знае какво се случи: хора скачаха ръка за ръка бог знае от каква височина, срутването на двете кули, прахолякът и апокалиптичните гледки от Долен Манхатън. В домовете и военни щабове по целия свят хората виждаха неща, които никога няма да забравят. Скръб не потъва.

И макар че го научих доста по-късно, докато гледах как полицаи и пожарникари се втурват в сградата, която се превърна в тяхна

бетонна гробница, във вихрушката на хаоса една персона е съзряла възможността на живота си. Тази жена беше едно от най-умните същества, които съм срещал. Въпреки познанството ми с най-различни субстанции, за мен разузнаването винаги беше и е истинският наркотик и дори само по тази причина никога няма да я забравя. Каквото и да си мислят хората за морала, нужна е някаква гениалност, за да започнеш да планираш идеалното убийство във водовъртежа на 11 септември и да го извършиш доста след това, в долнопробен хотел, наречен „Истсайд Ин“.

Докато тя е крояла тъмните си планове, аз прекарах вечерта пред телевизора и гледах скачащите хора. Към 10 вечерта в Женева кризата започна да утихва. Президентът се върна във Вашингтон от бункера във военновъздушната база Офът в Небраска, огънят в Пентагона беше овладян и започнаха да отварят мостовете към Манхатън.

Горе-долу по същото време ми се обади сътрудник от Съвета по национална сигурност и ме осведоми, че разузнавателните данни сочат към саудитец, Осама бин Ладен, и че неговите бази в Афганистан вече са подложени на нападения чрез бунтовници, наречени Северен съюз. След още двамайсет минути видях новинарски репортажи за взривове в афганистанската столица Кабул и разбрах, че така наречената война срещу тероризма вече е започнала.

Обзет от клаустрофобия, потиснат, излязох да се разходя. Война срещу тероризма звучеше също толкова неопределено като война против наркотиците, а от собствен опит знаех колко „успешна“ беше тя. Улиците на Женева бяха пусли, баровете тъмнееха, трамваите се движеха празни. По-късно научих, че същото е било в различни градове, от Сидни до Лондон, сякаш за известно време светлината в Западния свят беше угаснала в знак на съчувствие към Америка.

Минах през така наречените Английски градини, заобиколих група марокански наркодилъри, които се жалваха един на друг, че няма бизнес, за момент се замислих дали да не ги застрелям просто ей така и тръгнах по променадата покрай езерото. Точно напред беше ексклузивното селище Колони, където Фахд, владетелят на Саудитска Арабия, Ага Хан и половината мошеници на света имат вили. Седнах на брега на езерото и се загледах в сградата на Обединените нации на отсрещния бряг — залята в светлина, абсолютно безполезна.

Под нея, почти до водата, се издигаше сивата грамада на хотел „Президент Уилсън“, от който се вижда най-популярният плаж на Женевското езеро. Всяко лято саудитци и други богати араби плащат огромни суми за стаи отпред, за да могат да гледат жените, които се пекат на тревата без горнища. С добре заредените минибарове това е нещо като арабска версия на стриптийз бар — без неудобството да се дават бакшиши.

Макар че беше късно, лампите в повечето стаи бяха запалени — предполагам, вече си даваха сметка какви екскременти ще започнат да падат, прибираха биноклите и куфарите си, готвеха се за първия полет към дома, още утре.

Независимо обаче от възмездието, което Западът се готвеше да стовари върху Осама бин Ладен и арабите като цяло, едно беше сигурно — събитията от последните дванайсет часа бяха провал за разузнаването, провал с исторически пропорции. Основната мисия на невероятно скъпата разузнавателна общност на Съединените щати е да защитава родината и тези могъщи организации не се бяха проваляли толкова публично и с такива последствия от Пърл Харбър.

Докато седях в хладната женевска вечер, не сочех с пръст другите — никой от нас не беше невинен. Всички бяхме в играта, всички бяхме отговорни.

Отговорни бяха обаче и президентът и конгресмените, на които служехме, които определяха бюджетите и приоритетите ни. За разлика от нас, те можеха да говорят публично, но си мислех, че ще трябва да почакаме доста, преди да чуем някой от тях да се извинява на американците — може би до следващото хилядолетие.

Вятърът се засилваше. Спускаше се от Алпите и носеше миризма на дъжд. Разстоянието до хотела ми не беше малко и трябваше да си тръгвам веднага, но останах там.

Бях сигурен, дори и никой друг да не го мислеше все още, че много скоро Долен Манхатън няма да е единствената развалина — цялата разузнавателна структура на страната трябваше да бъде разградена. Така и би трябвало, ако ще се изгражда отново. Нищо в подмолния свят вече нямаше да е същото, не на последно място и Дивизията — хората от правителството вече нямаше да имат интерес тайно да наблюдават него, а тайно да наблюдават ислямския свят.

Бях се събудил сутринта, а когато се канех да си лягам, вече бях на различна планета — светът не се променя пред очите ти, променя се зад гърба ти.

Знаех, че не разполагам с езика или оперативните умения, нужни за храбрия нов свят на разузнаването, който щеше да се роди, така че изведнъж се оказах — като Маркус Бюхер — на кръстопът. Без да съм сигурен какво бъдеще ме очаква, като не търсех непременно щастие, а удовлетворение, бях загубен. Трябваше да се запитам какъв живот всъщност искам.

Останал сам, в очакване на приближаващата буря, се замислих за изминалите години и открих ако не отговор, то поне път напред. Някъде там, от миналото, се надигаше едно далечно село на име Дои Сам Муан, от тайландската страна на границата с Бирма. Като си помисля сега, то сякаш бе чакало с години в мрака и е знаело, че времето му ще дойде.

Онези земи са диви, беззаконни — недалеч от Златния триъгълник — и когато започнах работа, още в началото се оказах се захвърлен на онези брегове. Нищо не отличавахе Дои Сам Муан от другите племенни селища, ако не се брои фактът, че наблизко в джунглата имаше няколко мрачни постройки от бетонни блокчета, заобиколени от стражеви кули и ограда, по която течеше ток.

Официално това беше релейна станция на глобалната позиционираща система, но всъщност беше черен затвор на ЦРУ, част от енергично отричания, но реално съществуващ американски ГУЛАГ: отдалечени съоръжения, използвани за задържане на затворници, които няма как да бъдат изтезавани законно на американска територия.

Един от надзирателите беше умрял по време на служба и макар че при нормални обстоятелства с проблема би се занимавал токийският офис, в онзи момент там бяха прекалено натоварени заради пореден китайски шпионски скандал, така че се наложи да напусна Европа и да полетя към място, наречено Мае Хонг Сон — Град на трите мъгли — със стар витлов самолет.

През повечето време пътуването до джипиес станцията би било лесно, но беше започнал сезонът на мусоните, а името Град на трите мъгли не беше дадено случайно. Наех джип тойота от един тип, който предположих, че е местният опиумен барон, и се отправих към Дои Сам Муан и затвора на ЦРУ.

След като минах през някакви невероятно красиви планини, стигнах до река и до стара въжена баржа. Това беше единственият начин да се прекоси буйната река — придошла от мусоните, приток на големия Меконг, където са провеждани толкова много тайни операции и където Съединените щати са преживели толкова много кошмари.

Слязох от джипа уморен и с хлътнали очи — пътувах непрекъснато от трийсет и два часа, през които ме поддържаха единствено амбицията и тревогите за мисията. Докато чаках сред разни търговци на храна и селяни и гледах как ръждивото въже придърпва плоскодънната баржа към нас сред пръски и бяла пяна, будистки монах в оранжева роба ме попита дали искам чаша масала — местния чай. Говореше добър английски и понеже в близост не се предлагаше нищо друго освен блудкавата тайландска бира с два слона на етикета, приех с благодарност.

Монахът също пътуваше на север и — понеже се представях за служител на Световната здравна организация, който изучава ендемични заболявания — беше доста трудно да откажа да пътува с мен. Пресякохме реката в джипа — баржата едва се показваше над водата, която плискаше над бордовете, а четирисантиметровото ръждиво стоманено въже беше единственото нещо между нас и най-високия водопад в страната на половин километър надолу по течението. Най-напрегнатото пресичане на река през живота ми.

Докато излизахме от долината под покривалото на джунглата, монахът ме изгледа прекалено продължително и ме попита за работата ми. Благодарение на лекциите по медицина успях да му представя чудесен разказ за денгата, но скоро ми стана ясно, че не вярва и дума от чутото. Може би беше чувал за лагера от бетонни блокчета край Дои Сам Муан.

Беше живял в ашрам недалеч от Ню Йорк, така че знаеше доста повече от очакваното за живота в Америка и говореше интелигентно за наркотиците, използвани за развлечение, и за стреса на модерния живот. Започнах да добивам усещането, че разговорът не е обикновен.

— Имаш вид на преследван — каза ми накрая с онова изражение на будистите — повече тъга, отколкото оценка.

Преследван? Засмях се и му казах, че за първи път чувам такова нещо — хората обикновено ме слагат от другата страна на хранителната верига.

— Няма друга страна на хранителната верига — каза той тихо. — Само Западът вярва в това. Ако няма състрадание, всеки бяга от нещо.

Погледите ни се срещнаха. Усмихнах се и го попитах дали би станал проповедник. Той се засмя и поиска да му кажа дали знам как селяните ловят маймуни.

Казах му, че знам някои неща за живота, но това не е сред тях.

— В Харвард не ядяхме много маймуни — общо взето само за Деня на благодарността и Коледа — отговорих.

И той ми обясни, че завързвали с верига издуто в долния край гърне с тясно гърло за някое дърво.

— Слагат на дъното ядки и каквото друго маймуните обичат да ядат. През нощта някоя маймуна слиза от дърветата и мушва ръка в дългото тясно гърло на гърнето. Грабва шепя ядки и свива дланта си в юмрук. И не може да я измъкне през гърлото. Остава уловена вътре. На сутринта селяните отиват и удрят маймуната по главата.

Погледна ме.

— Разбира се, това е зен притча — каза и се усмихна. — Поуката е, че ако искаш да си свободен, трябва да се откажеш.

Да, разбирам дотолкова, казах му. Историята е добра, но за мен не означава нищо, поне в момента.

— Предполагам, че е така — отвърна той, — но може би пътищата ни се срещнаха, за да ти я разкажа? Ти си млад лекар — един ден може да дойде време, когато ще означава.

Беше прав, разбира се. Времето наистина дойде, и то по начин, който се различаваше драстично от всичко, което бих могъл да си представя — седях в Женева една вечер и чаках бурята, мислех за масовото убийство в Ню Йорк и жените с къси поли, които вербуват завършващи студенти за новата ера.

Бях на трийсет и две и осъзнах, без да нося вина за това, че съм обучаван за танкови сражения в Европа, а се оказваше, че битката е с партизани в Афганистан. Харесва ли ми, или не, историята ме бе подминала.

На друго ниво, много по-дълбоко, знаех, че искам да намеря нещо — нещо, което ми беше трудно да назова... повечето хора го наричат любов, предполагам. Искях да се разхождам по пясъчен плаж с някого, без да мисля на какво разстояние поразява снайперът. Искях

да забравя, че първо усещаш куршума, а чак после чуваш изстрела. Искях да намеря някой, който да ми покаже какво означава безопасен пристан.

Знаех с цялото си сърце, че ако не си тръгна от подмолния свят сега, няма да си тръгна никога. Да обърнеш гръб на всичко, което познаваш, е трудно, едно от най-трудните неща, които човек понякога прави, но не преставах да си повтарям едно.

Ако искаш да си свободен, трябва да се откажеш.

14.

Написах оставката си късно онази нощ в хотела, изпратих я на следващата сутрин с дипломатическа поща и незабавно отлетях за Лондон.

Следващите три седмици използвах, за да приключа започнатите дела и да предам папките на ФБР — при първата от множеството огромни промени в американската разузнавателна общност Дивизията беше закрыта и нейните отговорности бяха поети — след десетилетни опити — от федералните.

По някаква ирония последният ми ден на поста беше в Берлин, където започна всичко за мен. Заключих кабинета за последен път и придружих хората до летище „Темпелхоф“ за да ги изпратя на полета им до дома. Стиснах им ръцете и — агент до последно — ги уверих, че ще летя по-късно.

Вместо това излязох през предната врата със съвсем нова идентичност, качих се на такси и отидох с него до автокъща, от която купих „Кайен“ турбо. С петстотин конски сили реших, че съм готов за аутобана.

Хвърлих багажа си отзад и вечерта бях отминал Франкфурт. Рано сутринта прекосих границата. Есента дойде късно онази година и дори на лунна светлина не помня да съм виждал френската провинция по-красива. Минах през някакви села с романтични имена и намерих reage — платения път, който търсех.

Ако влезеш в Париж от юг, има едно забележително място — между извисяващите се високи блокове, в които французите складираат имигрантите си, откъдето гледката към града е почти изцяло скрита от очите ти. Вижда се единствено Айфеловата кула, извисяваща се над хоризонта.

Беше рано сутринта и сутрешният хлад придаваше искряща яснота на всичко. Бях виждал гледката много пъти, но въпреки това отново ми секна дъхът. Усещането за свобода, което се надигаше в мен през нощта, най-накрая заля бреговете и отбих край пътя — да си в

Париж, когато си млад и свободен... е, малко неща на света са по-добри от това.

Наех апартамент в 8-и район, който парижани наричат златен триъгълник, близо до красивата улица „Франсоа I“. Ден след ден и до късно през нощта писах книгата, която малцина щяха да прочетат — сред тях и една млада жена в Ню Йорк, за която после съжалявах, че я е прочела.

След половин година приключих — стотици хиляди думи, анотиран и проверен текст. Щеше ми се изчистването от предишния ми живот да е пълно — бях написал последната глава от онази епоха и я бях пуснал по течението, като погребална баржа от миналото. Гордеех се с книгата — наречете го служене на обществото, наречете го наивност, ако искате, но смятах, че ако опитът ми би могъл да помогне да се постави на мястото му дори и един човек като Христос Николаидис, значи трудът ми си струва.

След внимателна проверка от екип анализатори, работещи за директора на ЦРУ, книгата беше издадена от малко издателство, което пускаше сърцераздирателни мемоари за бягства от Куба и убийствата на честта при арабите. С други думи, това беше таен клон на ЦРУ.

Издателят очевидно беше свикнал с автори, чиято самоличност трябва да се прикрива, но дори и при това положение моят случай беше комплициран — когато предадох значката си, решиха, че знам твърде много за националната сигурност — дотолкова, че никой не бива да научава името ми и с какво съм се занимавал. Подмолният свят отне самоличността и биографията ми.

Когато книгата най-накрая се появи, Джуд Гарет не само се появи като автор, но и му създадоха съвсем нова идентичност. Всеки, който се интересуваше, получаваше следната информация:

Джуд Гарет, завършил университета на Мичиган, е служил четиринайсет години в правоохранителните органи — първо в шерифската служба в Маями, после като специален следовател във ФБР. Загива при разследване в Чикаго. Ръкописът на книгата му, по която е работил усилено, е намерен в неговия кабинет скоро след смъртта

му и представлява прощален завет на един от най-добрите следователи на света.

Беше истина — поне донякъде. Имаше агент на ФБР на име Джуд Гарет и той беше покойник — загинал в автомобилна катастрофа на път за дома след работа. Неженен, самотник, почти без интереси извън работата, издателите просто присвоиха самоличността му и посмъртно му осигуриха литературно постижение, каквото не би и сънувал приживе.

Трябва да призная, биографията му ми харесваше и ми допадаше фактът, че е мъртъв — имам предвид, кой би тръгнал да търси покойник?

Е, някой го направи.

Когато книгата най-накрая излезе, а погребалната баржа почти изчезна от поглед, започнах за първи път в съзнателния си живот да живея в свят без тайни. Гледах смеещите се жени с люлеещи се бедра, разхождах се по булевардите на Париж и когато пролетта стана лято, започнах да вярвам, че всичко е възможно.

Проблемът с шпионския бизнес обаче е, че макар и да можеш да се оттеглиш, никога не можеш да го напуснеш. Предполагам, не съм искал да го призная тогава, но след живот като моя остават твърде много отломки — хората, които си наранил, не забравят. И някъде в задната част на мозъка ми се бе отпечатал урокът, който набиваха в главата ми, когато бях млад и кариерата ми беше пред мен — в този бизнес не можеш да се учиш от грешките си. Няма такъв шанс. Ако допуснеш грешка, умираш. Могат да те спасят само интуицията и уменията ти. Превърни ги в част от душата си. Вероятно съм се вслушал, защото половин година след оттеглянето ми забелязах такси с пътник да обикаля квартала. Никой не прави това в Париж. При хаотичния трафик това може да отнеме часове.

Осем минаваше, беше оживена петък вечер, седях в едно кафене на тротоара на Плас дьо ла Мадлен и чаках един застаряващ доктор. Той беше гастроном, чиито млади приятелки от Русия му излизаха поскъпо от пиршествата, които щедро им устройваше, така че винаги изпитваше нужда от пари. Според мен изисканата бедност е голямо преимущество за един практикуващ медик. Тя означава, че когато

определя диагноза или пише рецепта, той е готов да се вслушва в предложенията на самия пациент, ако разбирате какво имам предвид.

Не забелязах бялото такси първия път, когато мина — поне не съзнателно, — но някъде на заден план професионалното ми подсъзнание вероятно е регистрирало повторението във вечно променящата се плетеница на трафика.

Когато мина втори път, знаех, че е минало един път.

Пулсът ми се ускори, но външно не реагирах — обучението ми се събуждаше. Оставих погледа си да проследи колата възможно най-небрежно, ругаех комбинацията от фарове и трафик, които ми пречеха да видя ясно кой седи отзад. Вероятно не беше от значение — просто мисля, че е добре да знаеш кои са хората, дошли да те убият.

Потокът автомобили отнесе таксито и разбрах, че не ми остава много време — при първото преминаване те откриват, при второто планират стрелбата, при третото стрелят. Оставих десет евро на масата и тръгнах по тротоара.

Чух зад себе си глас — беше докторът, но няхах време да му обяснявам, че тази вечер няма да мога да му помагам във взаимното подхранване на навиците ни. Свих вляво, в Hediard, най-добрия магазин за храни в града, и продължих бързо между пирамиди от съвършени плодове към пълния с хора отдел за вина.

Всичко се развиваше мигновено — както винаги — и макар да няхах доказателства, инстинктите ми крещяха, че са гърците. Старецът не само разполагаше с нужното финансово влияние, но и имаше дълбок емоционален мотив да ме открие и унищожи — и всеки пропуснат рожден ден или Коледа само засилваха тази мотивация. Също така имаше лесен достъп до нужния персонал — докладите за престъпността от всяка полицейска служба в Европа заявяват категорично, че половин Албания се занимава с бизнеса с наемни убийства.

От отдела за вина на Hediard през малка врата излязох на странична уличка и тръгнах наляво.

Улицата беше еднопосочна и тръгнах срещу посоката на движението, което беше единствената стратегия при тези обстоятелства — така поне виждаш стрелеца, когато приближи.

Огледах улицата напред и си дадох сметка, че действам срещу добре организиран план. Не го знаех дотогава, но където и да отида,

част от мен винаги мисли за най-добрия изход — то е като невидима програма за измъкване, която непрекъснато работи на заден план в ума ти. Най-много съжалявах за пистолета си.

Чаша кафе, бърза среща с доктора и такси за вкъщи — максимум половин час, както си мислех. Заради това пистолетът бе останал в сейфа в апартамента. След половин година бях станал небрежен, предполагам — дори и да ги видех да приближават, не можех да направя кой знае какво.

Забързах към апартамента — първата ми цел беше да отворя сейфа и да се въоръжа. Свих вдясно, после наляво и излязох на улица Фабур Сент Оноре точно където исках — малко по-надолу от Елисейския дворец. Който и грък или албанец да беше в таксито, щеше да знае, че се намирам на най-безопасната улица в Париж — със снайперисти по покривите, наблюдавана непрекъснато, по цялата дължина, за да не се допусне терористично нападение. Едва сега се почувствах достатъчно спокоен, за да махна на такси.

Накарах шофьора да спре точно пред сервизния вход на сградата — ако отворех вратата на колата, без да се надигам, можех да отключа вратата и да вляза, без никой да ме забележи. Шофьорът си помисли, че съм луд — обаче според неговата религия е разумно да убиеш жена с камъни за изневяра, така че реших, че горе-долу сме равни.

Хукнах през подземните гаражи. Сградата, от варовикови блокове, някога е била великолепно фамилна градска къща, издигната през четирийсетте години на деветнайсети век от граф дьо Крисие, но след това бе западнала. Предишната година я бяха реставрирали като жилищна и аз наех апартамент на първия етаж. Беше малък, но въпреки това човек в моята ситуация нормално не би могъл да си позволи наема — само че материалното ми положение се бе променило, защото Бил Мърдок бе починал три години преди това, докато бях по задачи в Италия.

Не ме поканиха на погребението и ме заболя — просто получих бележка от Грейс, с която ме информираше, че съпругът ѝ е починал внезапно и вече е погребан. Ето това беше осиновителката ми — ревнива до самия край. Няколко месеца след това получих писмо от адвокат, с което ме осведомяваше, че фирмите на Бил — контролирани от офшорен фонд — са завещани на Грейс. Не беше неочаквано — в края на краищата двамата бяха женени от четирийсет години. В

писмото пишеше, че макар и в завещанието да няма клауза за мен, Грейс е решила да отдели достатъчно пари, за да имам доход от осемдесет хиляди долара годишно до края на дните си. Не се казваше изрично, но тонът беше ясен — според нея това я освобождаваше от всякакви други отговорности към мен.

Две години след това, почти на същия ден, почина и самата Грейс. Реших, че поведението ѝ ме освобождава от задължения, и не присъствах на голямото изискано погребение в старата епископална църква в Гринич.

Отново и не за първи път останах сам на света, но нямаше как да не се усмихвам заради разликата отпреди две години — ако смъртта им бе настъпила в обратен ред, знам, че Бил щеше да ми остави значително състояние. Грейс остави всичко на музея „Метрополитън“, за да възстанови галерията стари майстори, носеща нейното име.

Тази информация ми беше предадена в писмо от адвокат, който също така споменаваше, че има малка подробност от наследството на Бил, която трябва да бъде финализирана. Отговорих му, че ще се отбия при него в Ню Йорк следващия път, когато съм там — и след това забравих за цялата работа.

Чековете от завещанието на Грейс пристигаха редовно и това означаваше, че мога да живея доста по-комфортно, отколкото правителството предвиждаше с пенсията ми.

Най-осезаемата полза беше апартаментът. Влязох през някогашната кухня — сега превърната в оранжерия — и се качих по стълбите на първия етаж. Отворих вратата до асансьора и влязох в малкото фоайе.

И видях една жена. Беше мадам Данута Фюрер, седемдесетгодишната ми съседка от най-големия апартамент в сградата. Тя беше съвършено отгледаната вдовица на някакъв аристократичен индустриалец и притежаваше удивителната способност да кара всеки да се чувства като пришълец от Третия свят.

Видя ме, че съм се задъхал и че ризата ми е извадена от колана.

— Нещо не е наред ли, господин Камбъл? — попита ме с особения френски на богатите.

Познаваше ме като Питър Камбъл, мениджър на хедж фонд в продължителна отпуска — не знаех да има друга професия, която би

позволила на млад човек като мен да живее в такъв апартамент, без да работи.

— Всичко е наред, мадам. Просто се притесних да не съм забравил фурната включена — излъгах.

Асансьорът дойде, тя се качи, а аз отключих стоманената врата на апартамента си. Залостих я отвътре и без да паля лампите, минах през дневната с красивите еркерна прозорци и малката, но разрастваща се колекция модерно изкуство. Бил щеше да я хареса.

В полумрака отворих шкафа в гардеробната и набрах кода на малкия сейф на пода. Вътре имаше сериозна сума пари в брой, купчина книжа, осем паспорта с различни имена и три пистолета. Извадих 9-милиметров глок с издължена цев — най-точния от всички, — проверих действието на спусъка и взех резервен пълнител.

Мушнах го в колана си и се замислих за нещо, което се блъскаше в ума ми през цялото време, докато се прибирах у дома — ако са гърците, как по дяволите са ме открили?

Едната възможност беше руснаците да са надушили нещо и да са го предали на бившите си партньори — в името на доброто старо време, нали, и срещу купчина непроследими банкноти.

Или пък бях допуснал някаква дребна грешка в банката и Маркус Бюхер е предал на клиентите си нещо, което им е позволило да разберат кой съм? И в двата случая обаче как гърците бяха стигнали до Париж? За бога, живеях под съвсем различна идентичност!

Чукането на вратата беше твърдо и категорично.

Не реагирах. Винаги съм си давал сметка, че ако някой поиска, няма проблем да влезе в сградата — Франсоа, раболепният портиер на средна възраст, винаги оставяше входната врата отворена, за да се гмурне в нови и нови дълбини на сервилниченето. Щом видеше, че мадам Фюрер се спуска с асансьора, веднага хукваше на улицата, за да предупреди шофьора на лимузината, и започваше да се суети около нея, за да запише името си още по-отчетливо в списъка ѝ с коледни подаръци.

Без колебание направих точно това, което препоръчват книгите — бързо и безшумно отидох в задната част на апартамента. Една от стратегиите, които използват наемните убийци, е да залепят стотина грама семтек — пластичен експлозив с консистенция на пластилин — за рамката на вратата и след това да натиснат звънеца.

Извършителят се прикрива — в този случай трябва да е в кабината на асансьора — и детонира взрива с мобилен телефон. 220 грама семтек свалиха полет 103 на Пан Ам над Локърби, така че можете да си представите какво би направило половината от това количество с една стоманена врата и човек, застанал зад шпионката.

Минах през трапезарията, грабнах едно сако, за да прикривам пистолета, и отидох в резервната спалня. По времето на граф дьо Крисие персоналът му е използвал задвижван на ръка асансьор за качване на блюда от кухнята до трапезарията. Този механичен келнер стигаше до бюфета на иконома — който сега е резервната ми спалня.

При ремонта бяхме прокарали през шахтата кабели и под предлог, че ми е нужен бърз кабел за интернет, за да наблюдавам несъществуващия хедж фонд, получих разрешение от строителя подизпълнител на Дивизията да инсталира оборудване за наблюдение. Накарах ги да монтират в шахтата и стълба, която ми даваше пряк достъп до сутерена, и с това апартаментът наистина си струваше космическия наем, който плащах. В този момент просто беше безценен.

Отворих вратата на един шкаф, свалих капака и след по-малко от минута крачех по тясната уличка зад сградата. Всеки момент очаквах да чуя как фасадата от 19-и век с изящните еркерни прозорци, вписана като културно наследство, ще полети във вид на отломки към Шанз-Елизе.

Нищо. Какво ги спираше? Реших, че след като съм се откачил от тях до кафенето, веднага са отишли в апартамента ми. Не са били сигурни дали съм се прибрал и са почукали на вратата, за да разберат.

Много добре, че не реагирах. Бях почти сигурен, че са двама — аз бих използвал двама — и сега се крият до асансьора в очакване да се върна. Това ми даваше шанс — ако вляза през предния вход и се кача по стълбите, почти сигурно щях да ги изненадам. Не бях най-добрият стрелец по време на обучението, но бях достатъчно добър, за да неутрализирам двама души.

Когато излязох от малката уличка, забавих крачка до спокоен ход. Огледах с професионално око пешеходците — за да се уверя, че онези вътре нямат помощници на улицата. Видях жени да се връщат от луксозните магазини по авеню „Монтен“, двойки, които разхождаха кученца, някакъв тип с бейзболна шапка, с гръб към мен — турист

най-вероятно, — който разглеждаше витрината на пекарната до нашата сграда, но нямаше човек, който да отговаря на профила, който имах наум. Огледах автомобилите и не видях бяло такси или стрелци, седнали в паркирана кола наблизо.

Заставах близо зад петдесетинагодишна дама на високи токчета и приятеля ѝ, на половината от нейната възраст — нямаше да ме защитят изцяло от евентуален снайперист, но поне биха направили задачата му много по-трудна. Прикрит от тях, започнах да приближавам входа на сградата — осемдесет метра, четирийсет, двайсет...

Когато минах покрай пекарната, типът с бейзболната шапка заговори зад гърба ми:

— Нямаше ли да е по-лесно просто да отвориш шибаната врата, Камбъл?

Сърцето ми спря, всичките ми страхове се сринаха в бездната, която малко преди това беше мой стомах. В следващия момент две отчетливи противоречащи си мисли се сблъскаха в борба за надмощие. Първата беше — значи това е краят? Пенсioniраният агент надхитрен на улиците на Париж, застрелян в главата, вероятно от човек, застанал в пекарната. *Высшая мера* за мен, предполагам, изпускане на кръвта ето тук, на тротоара, след което непознат мъж и онзи с бейзболната шапка се отдалечават и се качват на... — какво друго? — на бяло такси.

Другата мисъл беше — няма начин да ме убият. Дори да имаше стрелец в сградата или в стая в хотел „Атене Палас“, този с шапката щеше да даде безмълвно знак и стрелецът щеше да си свърши работата. В истинския свят не разговарят с теб — само във филмите лошите типове имат патологичния обичай да ти разказват живота си, преди да натиснат спусъка. В реалния живот това е прекалено опасно и умът ти е прекалено форсиран, та всичко да не приключи възможно най-бързо. Спомнете си Санторини.

Във всеки случай винаги има първи път — така че все още не бях сигурен дали да се напикая от страх или от облекчение. Погледнах мъжа — беше чернокож, около петдесетте, слаб, с хубаво, макар и малко поуморено лице. Накуцваше с десния си крак.

— Камбъл? Сбъркали сте — казах на френски, като запълвах всяка сричка с най-добрата имитация на парижко пренебрежение, на

което бях способен. — Не се казвам Камбъл. — Печелех време, опитвах да разбера какво става.

— Е, по този въпрос и двамата сме съгласни — каза той на английски, — защото на лице с името Питър Камбъл не е издаван лиценз за търговия на Уолстрийт и хедж фондът, който това лице уж управлява, не съществува.

Откъде по дяволите знаеше това? Преместих се небрежно, като го оставих между себе си и витрината на пекарната.

— Добре. Ако не си Камбъл, кой си тогава? — продължи той. — Джуд Гарет, агент на ФБР и писател? Това също изглежда странно — защото Джуд Гарет е покойник. Има и друго странно нещо около него — добави той спокойно. — Говорих с братовчедка му от Ню Орлиънс. Тя е стъписана от литературните му постижения — съмнява се през живота си той изобщо да е прочел някоя книга, да не говорим за писане.

Той знаеше всичко това за мен, а аз все още бях жив! Това беше важното и той, изглежда, не го схващаше. Огледах покривите, за да видя дали няма стрелец.

Той проследи погледа ми, разбра какво правя, но това изобщо не промени настъплението му.

— Ето какво мисля аз, Камбъл, или който си там. Живееш под чужда самоличност и си написал книга от името на мъртвец от съображения за сигурност. Мисля, че си работил за правителството и само шепа хора знаят истинското ти име. Може би дори не и толкова. Това ми подсказва, че вероятно не бива да питам с каква работа си се занимавал, но истината е, че не ме интересува. Книгата ти е най-добрият труд за следователски техники, който съм виждал. Искam просто да поговорим за нея.

Гледах го. Накрая изплюх камъчето и казах на английски:

— Искаш да говорим за книга?! Можех да те убия!

— Не точно — каза той и сниши глас. — Да те наричам ли господин Гарет?

— Камбъл — отвърнах троснато, през зъби. — Камбъл.

— Не точно, господин Камбъл. Мисля, че ако някой трябваше да убива, по-скоро щях да съм аз.

Разбира се, беше прав и — както може да се очаква — това ме ядоса още повече. Той протегна ръка, без да се усмихва — скоро щях

да науча, че този човек почти никога не се усмихва.

— Бен Брадли — представи се спокойно. — Лейтенант от отдел „Убийства“, полиция Нью Йорк.

Не знаех какво друго да направя, така че стиснах ръката му — ченге, което се учи да ходи отново, и пенсиониран таен агент.

Знам, че онази вечер, когато се срещнахме за първи път, и двамата смятахме, че състезанието ни е приключило, че професионалният ни живот е свършил, но, странно — срещата ни въпреки всичко е от огромно значение.

Имаше значение — бога ми, имаше. Всичко беше от значение. Всяка секунда се оказва важна — заради убийството в „Истсайд Ин“, Христос Николаидис, разстрелян в бар на Санторини, провалената операция в Бодрум и дори будисткия монах в Тайланд. Ако вярвах в съдбата, щях да кажа, че някаква могъща ръка насочва всичко.

Много скоро щях да науча, че пред мен все още остава един голям риск, нещо, което повече от всичко останало ще определя живота ми. Късно един следобед, няколко седмици след това, отново щяха да ме завлекат в подмолния свят и всяка надежда за връщане към нормалното щеше да се изпари, вероятно завинаги. Както казват хората, ако искаш Бог да се разсмее, кажи Му, че имаш планове.

С ужасно малко налична информация и може би още по-малко време, получих задачата да открия нещо, от което всяка разузнавателна агенция се страхува най-много — човек, който няма връзки с радикални среди, не фигурира в никоя база данни и няма криминално досие. Сиреч призрак.

Боя се, че каквото следва не е приятно. Ако искате да спите спокойно в леглото си, ако искате да гледате децата си и да си мислите, че имат шанс да живеят в по-добър свят от този, който оставяме зад гърба си, по-добре не се срещайте с този човек.

ВТОРА ЧАСТ

1.

Колкото и години да минат, дори и да имам късмета да остарее под слънцето, за мен той винаги ще си остане Сарацина. Това беше кодовото име, което му дадох още отначало, и понеже ми отне толкова дълго, за да открия истинската му самоличност, сега ми е трудно да мисля за него по друг начин.

Сарацин означава арабин или — в друго значение на думата — мюсюлманин, който се сражава срещу християните. Ако се върнем още по-назад, ще открием, че думата е означавала просто „номад“. И трите значения му подхождаха идеално.

Дори днес по-голямата част от това, което знаем за него, е фрагментарно. Няма изненада — по-голямата част от живота си той е тичал между сенки, прикривал е следите си, като бедуин в пустинята.

Всеки живот обаче оставя следа, след всеки кораб остава пяна и макар че много често той беше само фосфоресциращо петно в мрака, не преставахме да го преследваме. Минах през половината пазари и джамии на света, през секретните архиви на различни арабски държави и в кабинетите на десетки хора, които биха могли да го познават. По-късно — дори и след края на събитията през онова ужасно лято — екипи аналитици разпитваха майка му и сестрите му със седмици, обаче въпреки че мога да бъда обвинен, че съм слагал думи в устата му и мисли в главата му, не смятам да се извинявам. Накрая знаех повече за Сарацина и семейството му от всеки друг на тази земя.

Едно нещо, което е сигурно, е, че когато е бил много малък, е станал свидетел на обезглавяване. Било е в Джеда, втория по големина град на Саудитска Арабия и — според всеобщото мнение — най-изискания.

Джеда е на брега на Червено море и когато Сарацина бил на четиринайсет, живеел с родителите си в скромна къща в покрайнините, достатъчно близо до водата, за да се усеща миризмата на сол. Знаем това, защото много години по-късно заставах пред старата къща и я снимах.

Като повечето саудитци, бащата на момчето — зоолог — презирал Америка и нейната, както се изразява един арабски вестник, „платена курва“ Израел. Омразата му обаче не била плод на пропаганда, на страданията на палестинците или дори на религиозен фанатизъм — не, била много по-дълбока от това.

Дълги години слушал Вашингтон и Тел Авив и за разлика от повечето западници, повярвал в приказките на нашите политически лидери — че целта им е да дадат демокрация на Близкия изток. Понеже бил дълбоко религиозен мюсюлманин, подобна перспектива го изпълвала с гняв. Понеже бил добре образован — поне според местните стандарти, — знаел, че един от фундаментите на демокрацията е разделението между религия и държава. За много мюсюлмани обаче религията е държава. Последното, което те искат, е да са разделени.

Според него единствената причина неверниците да препоръчват подобно нещо била да разделят и владеят, да подкопаят и унищожат арабския свят, като продължат по този начин кампанията, започната от Първия кръстоносен поход преди хиляда години и продължаваща до ден-днешен.

Би било лесно да обявим зоолога за екстремист, но в здрачния свят на политиката в Близкия изток той всъщност е бил от умереното крило на саудитското обществено мнение. Все пак има нещо, което го различава от масата — възгледите за кралското семейство.

В кралство Саудитска Арабия не можеш да правиш много неща — да проповядваш християнство, да ходиш на кино, да караш кола, ако си жена, да се отричаш от вярата си. Над всичко обаче се извисява забраната да критикуваш дома на Сауд, управляващата династия, която се състои от краля, двеста могъщи принцове и двайсетина хиляди обикновени членове на фамилията.

През цялата онази година Джеда била заливана от слухове, че кралят ще допусне американски войски, войски на нечестива страна, в свещените земи на Пророка. Не по-малко смущаваща била информацията, която достигала от саудитски дисиденти в Европа, че високопоставени принцове губят цели състояния в Монте Карло и обсипват със златни часовници млади жени от агенции за „модели“ в Париж. Както всички саудитци, зоологът знаел за позлатените дворци и разточителния начин на живот на краля, но лошият вкус и

екстравагантността не са харам — забранени — в исляма. Проституцията, хазартът и алкохолът обаче определено са.

Разбира се, ако живееш в Саудитска Арабия, можеш да изразяваш отвращението си от политиката на краля и поведението на роднините му, дори можеш да ги определяш като мерзост пред Бог или да проповядваш насилственото им отстраняване. Просто трябва да си сигурен, че го правиш в безопасното пространство на собствената си глава. Да разговаряш за такива неща с човек, който не е твоя жена или баща, дори съвсем иносказателно, е чисто безразсъдство. Мабахит, саудитската тайна полиция — закон в закона — и мрежата ѝ от информатори чува всичко, знае всичко.

Било късно един пролетен ден, когато четирима агенти на тайната полиция, облечени в белите си роби, наречени тоб, и с обичайните шамии на бели и червени квадратчета, посетили зоолога на работното му място. Легитимирали се и го извели от кабинета му, през лаборатории и работни места, до паркинга вън.

Двайсетте други колеги, които работели в Департамента по биология на Червено море, видели как вратата се затръшва зад него, но никой не казал и дума, дори и тримата му най-близки приятели — един от които със сигурност го е издал.

Никога няма да разберем в какво точно е бил обвинен зоологът или каква защитна стратегия е избрал, защото саудитските съдебни процеси се провеждат тайно и не се занимават с пилеещи времето глезотии като свидетели, адвокати, съдебни заседатели и дори доказателства.

Системата разчита изцяло на подписаните признания, получени от полицията. Странно е как методите, свързани с изтезания, са едно от малкото неща, които пресичат всякакви расови, религиозни и културни граници — бедните милиции в Руанда, които боготворят призраци, прилагат почти същите методи като богатите католици, които се грижат за държавната сигурност в Колумбия. В резултат мюсюлманските ченгета, които са задържали зоолога в затвора в Джеда, не са могли да предложат нищо ново — само мощен акумулатор за камион със специални щипки за гениталиите и зърната на гърдите.

Семейството на зоолога се досетило за катастрофата, която се задава, когато той не се прибрал от работа. След вечерната молитва се

обадили на някои от колегите му, които или не отговорили, или се престрували, че не знаят нищо — от мрачен опит хората знаели, че подслушвачите са готови да нарочат всеки, който опита да помогне на семейство на престъпник. Все по-отчаяна, жената на зоолога най-накрая се съгласила четиринайсетгодишният ѝ син да излезе и да го потърси. Самата тя не можела да го направи, защото саудитският закон забранява на жените да излизат от дома си, ако не са придружавани от брат, баща или съпруг.

Тийнейджърът оставил майка си и двете си сестри и излязъл с мотоциклета, подарен му от баща му за последния рожден ден. По задните улички стигнал до сградите край брега и видял колата на баща си, останала сама на паркинга. Само в полицейска държава едно дете може да се моли на Бог с баща му да не се е случило нищо по-сериозно от злополука на работното място. Умолявайки Аллах зоологът да лежи ранен в тъмната сграда, в която се намирал кабинетът му, момчето приближило входа.

Пакистанският пазач се сепнал, когато видял през стъклената врата да наднича момче. Развикал се на лош арабски, размахал ръце, за да го пропъди, грабнал палката и бил готов да изскочи през вратата и да я използва, ако се наложи.

Момчето обаче не се смутило — завикало отчаяно на арабски, призовало Пророка на помощ, казало, че баща му го няма. Едва тогава пазачът си дал сметка, че посещението е свързано със събитието, предизвикало куп прошепнати клюки през целия следобед. Вгледал се в помръкналото лице на момчето, прекалено младо, за да се вкопчава в такива миниатюрни надежди, и свалил палката. Може би защото е имал свои собствени деца, но във всеки случай тектонските плочи във вселената на пазача се разместили и той направил нещо абсолютно неподходящо за ролята му — поел риск.

С гръб към камерите за наблюдение, насочени към вратите, с жестове, сякаш го гони, той казал на момчето малкото, което знаел — четиринайсет от тайната полиция, предвождани от полковник, отвели баща му с белезници. Според шофьора — сънародник пакистанец, на когото пазачът изнесъл чаша чай — разследвали този човек тайно от месеци. Обаче слушай внимателно, казал му, това е важната част — казали, че ще го обвинят в „пакост на земята“^[1] — термин толкова широк, че е безсмислен, освен за едно: че води до смъртно наказание.

— Кажи на семейството си — посъветвал пакистанецът момчето.
— Ако искат да го спасят, трябва да действат бързо.

А после отворил вратата рязко, като че ли е изгубил търпение, и — заради камерите — започнал да размахва палката. Момчето изтичало до мотоциклета и ритнало стартера, за да го запали. Форсирало двигателя, прелетяло през паркинга, едва не паднало, защото гумите поднесли на слой нанесен от вятъра пясък, и изфучало през портала.

Макар че никой няма да го разбере със сигурност, предполагам, че вътрешно е бил разкъсан на две: като дете отчаяно се е нуждаел от утешенията майка си, но като мъж, глава на семейството в отсъствието на бащата, е имал нужда да се посъветва с други мъже. Имало е само един начин да се разреши конфликтът — той е арабин, а това означава наслоявана две хиляди години мъжка гордост. И така, станало неизбежно да се насочи на север, към най-мрачната част на града, към къщата на дядо си.

Още докато пътувал, започнало да го обзема усещане за предизвестена обреченост. Бил наясно, че баща му вече е обречен. Давал си сметка, че ще е нужна много „васта“, за да се промени посоката на това пътуване. При отсъствието на демокрация и ефективна администрация арабският свят функционира чрез васта — това понятие включва връзки, влияние, мрежа от стари услуги и племенна история. Ако имаш васта, вратите се отварят за теб — дори на дворците. Ако нямаш, остават завинаги затворени.

Дотогава момчето не било мислило за тези неща, но сега видяло, че семейството му, включително и дядо му, когото обичал толкова много, било скромно: скромно в амбициите си, скромно в контактите си. Да повлияят на тайната полиция и да я накарат да оттегли обвиненията в нещо, което смятат за нападение над дома на Сауд, би било... ами, все едно да извадиш нож срещу атомна бомба.

Към края на нощта — след като продължителните потайни разговори с чичовците, дядото и братовчедите не довели до провеждането даже и на един значим телефонен разговор — той разбрал, че бил прав за шансовете. Това обаче не означавало, че някой от тях се е отказал — цели пет месеца семейството, близо до нервен срив, опитвало да проникне в саудитския ГУЛАГ и да открие в неговите лабиринти един нищо и никакъв живот.

И какво получили тези хора срещу усилията си? Никаква информация, никаква помощ от тяхното правителство и определено никакви контакти със зоолога. Също като жертвите от 11 септември. Един ден той просто отишъл на работа и не се върнал.

Бил загубен в сюрреалистична плетеница, уловен сред живите мъртви в стотиците пренаселени затворнически килии. Там научил много бързо, че всеки подписва самопризнания — доказателство за ефективността на дванайсетволтовия акумулатор, но и че сред арестантите се открояват две обособени групи.

Част от тях се предавали на съдбата си или на Аллах и просто пишели името си под проклетите показания. Другите смятали, че надеждата им е да подпишат признанията, за да се изправят по-бързо пред съдия. Та там да се откажат от самопризнанията си и да заявят, че са невинни.

Тази стратегия възприел и зоологът. Саудитската правна система обаче е намерила начин да се справя с подобни похвати — просто връща затворника в полицията, за да обясни промяната в мисленето си. Твърде потискащо е да се описват „усъвършенстваните“ методи, прилагани срещу такива мъже и жени — достатъчно е да кажем, че никой никога не се е отричал от самопризнанията си втори път. Никога.

След като зоологът най-накрая признал всичко и бил осъден за противодържавни изказвания и „пакост на земята“, пътешествието му през системата внезапно спряло.

Причината били проблемите с трафика в центъра на Джеда — било нужно предупреждение от поне десет дни, за да се затвори огромният автомобилен паркинг пред главната джамия. Едва след това било възможно в средата му да се издигне бялата мраморна платформа.

[1] Mofsed-e-filarz. Превежда се като „разпространяване на поквара по земята“ или „разпространяване на поквара, която застрашава политическото и социалното благоденствие“. Виж Коран 18:94 — „Рекоха: «О, Зу-л-Карнайн, Яджудж и Маджудж пакостят по земята. Да ти сторим ли налог, та да направиш между нас и тях преграда?»“ — Б.пр. ↑

2.

Зрителите започнали да се събират още от съвсем рано, веднага щом видели, че се издигат прегради и че вече издигат платформата. В кралството рядко се пускат публични обяви за предстоящите екзекуции, но по мобилните телефони и с текстови съобщения новината се разпространява доста бързо.

След час-два вече започнали да се събират тълпи. Едно дванайсетгодишно момче — най-добрият приятел на Сарацина — минало оттам с баща си. Веднага разбрало какво ще стане. Било петък — почивният ден на мюсюлманите — и трафикът бил кошмарен, така че детето успяло да се прибере у дома чак след час. Веднага грабнало велосипеда си и изминало дванайсет километра, за да каже на приятеля си какво е видяло.

С опасения за най-лошото, без да спомене нищо пред майка си и сестрите си, Сарацина скочил на мотоциклета, качил отзад приятеля си и полетял към центъра на Джеда през курортния квартал Корниш, по улицата, която минава покрай Червено море.

Когато двете момчета зърнали морето, обедната молитва била свършила. Стотици мъже излезли от джамията и се влели в множеството на зрителите, чакащи на паркинга. На силната слънчева светлина мъжете в техните бели тоби контрастирали рязко с групичките жени с техните черни абайи и фереджета. Единствено малките деца по джинси и тениски внасяли някакъв цвят.

Екзекуциите, изглежда, са единствената форма на публично развлечение, позволено в Саудитска Арабия — киното, концертите, танците, театърът, дори смесените кафенета — в смисъл за двата пола — са забранени. Всички обаче са добре дошли, жените и децата също, да гледат как някой се прощава с живота си. Саудитците са се отказали от такива модерни нововъведения като смъртоносните инжекции или дори разстрела и са приели истинската радост за тълпата — публично обезглавяване.

Температурата била близо 45 градуса, горещината отскачала от асфалта на трептящи вълни, докато мотоциклетът бръмчал сред

петъчния трафик. Отпред се разразявал хаос — пътят бил разкопан, за да правят нов надлез, строителна техника запушвала почти цялото улично платно, колите се промушвали само по една лента и задръстването било огромно.

В главата на момчето, под напечената каска, също царял хаос — изплашено до повръщане, то отчаяно се надявало платформата да е за някой наркодилър от Африка. Не можело да си позволи да мисли, че за последен път ще види баща си коленичил на мрамора, сред вече събралите се мухи, че сребристият меч ще се забие в плътта му и ще бликне фонтан кръв.

Момчето погледнало непробиваемото задръстване напред, изкарало мотоциклета на банкета и сред вихрушка от прах и строителни отпадъци профучало през строителната площадка.

Въпреки голямата тълпа, събрала се да гледа, паркингът бил сравнително тих — чувало са само тихо мърморене и гласът на моллата, който четял Корана по озвучителната система на джамията. Постепенно и мърморенето стихнало, защото през кордона минала служебната кола и спряла пред платформата.

Мъж със силно телосложение и с безупречен бял тоб слязъл от колата и изкачил петте стъпала до платформата. Диагонално през гърдите му минавал лъскав кожен ремък, на който висяла ножница с дълъг извит меч. Това бил палачът. Името му било Саид бин Абдула бин Мабрук ал Биши и бил признат за най-добрия майстор в кралството, като репутацията му била изградена основно заради процедура, наречена „кръстосана ампутация“. Тя е много по-трудна от простото обезглавяване и се препоръчва за извършителите на сериозни грабежи. При нея умело се използват специално направени ножове, с които се отрязват дясната ръка и левият крак на осъдения. С усърдието си в изпълнението на процедурата Саид ал Биши през годините бил повишил цялостното ниво на публичните екзекуции в Саудитска Арабия. Вече много рядко публиката виждала екзекутора да сече и кълца многократно главата или крайник на затворник, за да ги отдели от тялото.

Саид ал Биши отговорил на няколко поздрава от тълпата и едва имал време да се запознае с работното си място, когато през тълпата си запробивал път бял ван. Един полицаи вдигнал преградата и климатизирането превозно средство спряло пред самите стъпала.

Зрителите проточили вратове, за да видят кого водят. А после отворили задната врата.

Зоологът слязъл — бос, с плътна бяла превръзка на очите, със завързани зад гърба ръце.

Сред присъстващите имало хора, които го познавали или си мислели, че го познават, но все пак било нужно малко време, за да разпознаят чертите му. Бог знае какво е правила тайната полиция с него през изминалите пет месеца, но изглеждал доста зле — скелет на човек, рухнал и смален, поне физически, като онези прозрачни възрастни хора, които понякога виждате в хосписите. Бил на трийсет и осем години.

Знаел къде се намира и какво се случва — служител на така нареченото Министерство на правосъдието го посетил в килията му четирийсет минути преди това и му прочел формален декрет. Тогава зоологът за първи път узнал, че е осъден на смърт. Когато двама униформени го повели бавно по стъпалата към платформата, свидетели разказват, че вдигнал лице към слънцето и опитал да изправи рамене — сигурен съм, че не е искал синът и дъщерите му да смятат, че баща им е страхливец.

На крайбрежната улица блокираните шофьори наблюдавали със смесица от завист и възмущение как мотоциклетът избръмчал през строителната площадка, сякаш е частен път. Проклети хлапаци!

Младото момче се провряло с мотоциклета покрай купчина навити противопожарни маркучи — използвали ги, за да пръскат изтощените строителни работници от Бангладеш, така че да не припаднат от топлинни удари, — след това минало през гора от бетонни колони. Оттам оставали само седем-осем минути, за да стигне до площада.

Не мисля, че Сарацина би могъл да обясни, дори по-късно през живота си, защо е подкарал мотора така бясно. Какво е смятал да направи? Аз лично съм убеден, че в страха и отчаянието си не е можел да мисли за друго, освен че с баща му са не само едно тяло, но и една душа, и че подобна връзка не би приела нищо по-малко от присъствието му. Свил с мотора рязко вляво, минал през някакви струпани строителни отпадъци и забързал още повече към улицата, която излиза на площада. Пред него се изпречила мрежа — обаче видял отвор, достатъчно голям, за да мине. Аллах бил с него!

Плъзнал мотоциклета още по-плътно вляво, минал на зигзаг между купчини арматурно желязо, вдигнал облаци прахоляк, насочил се бързо към тясната пролука... Щял да успее!

Зоологът, със завързани очи на платформата, усетил нечия ръка на врата си. Ръката го натискала надолу. Ръката била на палача, който му наредил да коленичи. Когато коленичил, от слънцето по лицето си разбрал, че е с лице към Мека, на шейсет километра оттам. Преди Мека се падал домът му и той си помислил за жена си и децата, които били там.

Палачът го уловил за рамото — майсторът на меча бил правил това много пъти и знаел точно в кой момент осъденият трябва да бъде подкрепен. От високоговорителите на джамията долетял призив.

Всички на площада — а той се простира от сградата на министерството на външните работи чак до тревата около джамията, — хилядно множество, коленичили с лице към Мека в молитва. Както всички вярващи мюсюлмани, зоологът знаел думите наизуст и ги мърморел в един глас с тълпата. Знаел също и колко продължават — и че на този свят му остават четири минути.

Момчето, полузаслепено от прахоляка, вдигнат от поднеслия при рязкото завиване мотоциклет, видяло един прът арматурно желязо със секунда закъснение и докато реагира, желязото вече било между спиците на предното колело.

Реакцията на момчето била невероятна — то извило кормилото моментално, но вече било късно. Желязото скъсало спиците. Метални парченца надупчили резервоара и главата на цилиндъра, предният амортизатор се забил в прахоляка и моторът спрял. Синът на зоолога и приятелят му обаче продължили — напред и през кормилото. Паднали в прахоляка зашеметени, а мотоциклетът ставал само за скрап.

Когато първите ужасени шофьори от задръстването стигнали до тях, молитвите на паркинга били приключили и тълпата вече се изправяла. Палачът пристъпил към коленичилият затворник и всички

притихнали. Палачът наместил леко врата на зоолога и стоящите наблизко видели, че двамата си казват нещо.

Много години по-късно разговарях с някои от хората, присъствали на площада онзи ден. Сред тях беше и Саид ал Биши, палачът. Пих с него чай в меджлиса — помещението за посетители — на дома му и го попитах какво му е казал зоологът.

— Човек рядко говори в такава ситуация — отговори Саид ал Биши, — така че, разбира се, думите му се запечатаха в ума ми. — Въздъхна дълбоко. — Беше кратко, но го каза с убеденост. Каза ми: „Единственото, което има значение, е Аллах и саудитският народ да простят греховете ми“.

Ал Биши млъкна и погледна към Мека — явно това беше всичко. Кимнах почтително. „Аллаху акбар“ — промърморих в отговор. Бог е велик.

Той отпи още глътка чай, загледан в далечината, потънал в мисли за мъдростта, до която достига човек в последните си мигове. Продължавах да го гледам и да клатя мъдро глава. Едно от нещата, които никога не бива да правиш в арабска страна, е да обвиниш някого, че лъже, колкото и индиректно да е.

В резултат продължавах да го гледам, а той продължаваше да се взира в мъдростта. Чувах ромона на водата във фонтана вън, в красивия му двор, шумоленето на прислугата в женските стаи. Явно длъжността държавен езекутор му се бе отплатила доста добре.

Най-накрая започна да се върти неловко на мястото си, после ме стрелна с очи, за да види дали съм от кротките, или го предизвиквам.

Не отместих погледа си от него и той се засмя.

— Ти си интелигентен за западняк — каза. — Нека тогава да видим какво наистина ми каза той, нали? Когато се наведох към осъдения, му казах да оголи врата си възможно най-много и да не мърда — че така ще е по-лесно и за двамата ни. На него сякаш му беше все едно, само ми направи знак да се приближа. Устата му отвъртре, изглежда, беше наранена, може би от електрод, защото едва говореше. „Познаваш ли краля?“ — попита шепнешком. Това ме изненада и отговорих, че съм срещал негово величество няколко пъти. Той кимна, като че ли очакваше да е така. „Следващия път, когато го срещнеш — добави, — предай му думите, казани някога от един американец: «Можеш да убиеш мислителя, но не можеш да убиеш мисълта»“.

Погледна ме и сви рамене.

— И ти предаде ли ги? — попитах. — На краля имам предвид.

Палачът се засмя.

— Не. След като знам каква е алтернативата, предпочитам да се радвам на главата си, докато е на раменете ми.

Не беше нужно да го разпитвам какво е станало на онзи паркинг след това — бяха ми го разказали други хора, присъствали там. Когато Ал Биши приключил краткия разговор с осъдения, откъм Червено море се надигнал силен вятър — почти всички го споменаха, защото на асфалта горещината била почти непоносима. Палачът се изправил и извадил меча си с плавно движение. Отстъпил крачка назад от осъдения и преценил с професионално око разстоянието, после се разкراчил за по-голяма стабилност.

Чувало се само шумоленето от високоговорителите на джамията. Ал Биши задържал дългия меч хоризонтално, изправил гърба си и вдигнал челюст нагоре, за да подчертае профила си — когато го срещнах, нямаше как да не забележа суетността му. Вдигнал меча с една ръка и когато стигнал най-високата точка, всички погледи се насочили към него, почти заслепени от бялото слънце точно отгоре.

Той задържал за момент блестящия меч, сякаш за да изсмуче цялата възможна драма от ситуацията — после хванал дръжката и с другата си ръка и острието полетяло надолу с невероятна скорост. Острият като бръснач меч се стоварил върху врата на зоолога. Осъденият — както бил помолен — не помръднал.

Нещо, което всички споменават, е звукът, който чули — силен и мокър, като че ли някой разсича диня. Острието прекъснало гръбначния мозък на зоолога, каротидните артерии и ларинкса, при което главата се отделила.

Изтърколила се на мрамора, клепачите трепкали, дъга кръв се изляла от срязаните артерии. Обезглавеният торс на зоолога за момент сякаш увиснал във въздуха, като изпаднал в шок, после рухнал напред.

Палачът останал на място, с безупречния си тоб, и огледал свършената работа. Шумът от високоговорителите бил заменен от мюсюлманска молитва, тълпата на площада започнала да аплодира.

Младият син на езекутирания — задъхан от тичане, със зле ожулена лява страна, с увита около ранената длан носна кърпа — докуцукал на паркинга точно когато товарели трупа на баща му в

стряскащия хлад на белия ван. Това била причината превозното средство да е с климатик — не за комфорта на живите, а за да спира вонята на мъртвите.

Повечето зрители си били отишли — там били само полицаите, за да махнат загражденията, и двама работници от Бангладеш, за да измият белия мрамор.

Момчето се огледало, за да открие някой познат, когото да попита кой е екзекутираният затворник, но хората бързали, за да се спасят от силния вятър, спускали шамиите си, като бедуини, за да защитят лицата си. В другия край на тревната площ мюезинът — помощникът на предводителя на джамията — затварял дървените капаци, за да защити помещенията от надигащата се — както изглеждало — сериозна пясъчна буря.

Брулено от вятъра, момчето изтичало и извикало на мюезина през ниската метална ограда — питало за име, за професия. Мюезинът се обърнал, прикрил лицето си от пясъка, и извикал в отговор. Вятърът грабнал гласа, така че момчето чуло само една дума: зоолог.

Запис от саудитска камера за наблюдение на площада, изровен много по-късно, показва, че мюезинът се е върнал към работата си, без дори да погледне момчето, което се обръща и остава загледано в мраморната платформа, брулено от силния вятър, с видимо изпълнено с крайно отчаяние сърце. Остава там доста минути и — решено да бъде мъж и да не плаче — прилича на брулена от вятъра статуя.

Всъщност, мисля си, че е станало бързо — подобно на повечето хора, преживели огромен ужас, момчето също се е откачило от времето и пространството. Вероятно би останало там с часове, но едно от ченгетата приближава, крещи му да се маха и то си тръгва, за да избегне жестоката бамбукова пръчка на полиция.

Когато се отдалечава през вихрушките от пясък, сълзите най-накрая пробиват желязната му решимост и — сам в града, който вече ненавижда — той надава един-единствен ужасен писък. По-късно хората ми разказваха, че било вой от скръб, но аз знаех, че не е било това. Било е първичен родилен писък.

В един процес не по-малко кървав и болезнен от физическото му съответствие, Сарацина се родил за тероризма в един брулен от вятъра автомобилен паркинг в центъра на Джеда. С времето, поради несекващата си обич към бащата, той израства като страстен

привърженик на консервативния ислям, враг на западните ценности, заклет противник на монархията на Фахд и последовател на насилствения джихад.

Благодаря ти, Саудитска Арабия, благодаря.

3.

Въпреки баснословните богатства на Саудитска Арабия, въпреки огромните петролни залежи и любовта към високотехнологичните американски оръжия, в тази страна нищо не функционира както трябва. Например автобусната система на Джеда.

След като мотоциклетът му се разбил, синът на зоолога нямал друг начин да се прибере у дома, което означавало — поради хаотичното движение на автобусите и пясъчната буря, — че новината за екзекуцията го е изпреварила с около дваисет минути.

Разширената му фамилия се събрала в скромния меджлис на вилата и майка му зареждала роднините си с нарастващ ужас — между вълните от болка и стъписването тя се възмущавала от саудитската съдебна система и от самото кралско семейство. Макар че никой саудитски мъж — да не говорим за обществото — не би го признал, почти винаги тя се оказвала най-умният човек в стаята.

Горчивите ѝ нападки престанали чак когато някой погледнал през прозореца и видял, че синът идва. Като едва успявала да си поеме дъх през сълзите, тя го посрещнала в коридора, отчаяно разтревожена — трагедия върху трагедия, — че той е видял екзекуцията на баща си.

Когато поклатил глава и казал за счупения мотор, тя се свлякла на колене и за първи и единствен път благодарила на Аллах за всяка една от раните на сина си. Момчето се навело, изправило майка си и над рамото ѝ видяло двете си по-малки сестри, застанали сами, сякаш захвърлени на свой собствен остров от отчаяние.

Прегърнал ги всичките и споделил последната скръб, която му тежала по целия път към дома и която все още не била достигнала до тях — понеже бащата бил екзекутиран затворник, нямало да има погребение или церемония, нямало да склопят очите му, нямало да измият и увият тялото в плащаница според мюсюлманския обичай, като техен последен жест към него. Останките му щели да бъдат заровени в безименен и необозначен гроб, на общинска земя. Ако имат късмет, някой от работниците щял да го положи на дясната му страна, с лице към Мека. Ако имат късмет.

През следващите месеци, казва майката при дълго отлагания разпит, нямало какво да разнесе облака скръб, който бил засенчил дома им. Освен най-близките роднини при тях не идвали посетители, не им звънели по телефона — природата на престъплението означавала, че семейството ще бъде отбягвано от приятели и от обществото като цяло. В известен смисъл семейството също било хвърлено в необозначен гроб и заровено. Но дори и така неотменимият ход на времето притъпил острието на скръбта и момчето — изключителен ученик — най-накрая взело книгите си и продължило да учи у дома. Това стабилизирало семейството повече от всичко друго — в края на краищата образованието е посягане към по-добро бъдеще, колкото и невъзможна да изглеждала тази перспектива в момента за тях.

А после, осем месеца след екзекуцията, нечакана зора осветила източното небе — без семейството да знае, дядото неуморно действал в тяхна полза. Чрез малкото си връзки и много подкупи, които едва си позволил, той успял да осигури паспорти и визи за снаха си и трите деца. Това, разбира се, било потвърждение на любовта му към тях, но в действителност властите смятали вдовицата и децата на зоолога за позор и вероятно с радост са ги пуснали да заминат. Каквито и да били причините, една вечер дядото отишъл при тях и им казал, че рано сутринта трябва да заминат, преди тези, за чиято помощ е платил, да променят решението си.

През цялата нощ събирали малкото вещи, на които държали, направили по една последна обиколка из спомените си и без да има с кого да се сбогуват, рано сутринта потеглили. Колоната от четири претоварени фамилни превозни средства се движила четири часа — през територията на страната, през безвременната пустиня, покрай безкрайните нефтени полета, — докато призори не видели тюркоазните води на Арабския залив.

Подобно на огърлица, през морето се вие мостът, който свързва Саудитска Арабия с независимата островна държава Бахрейн. Той е дълъг 16 мили и се състои от множество мостове и виадукти — триумф на датската инженерна мисъл. Нарича се мост на крал Фахд. На всяка миля от моста от билбордове на семейството се усмихвал саудитският монарх, докато прекосявали морето, и момчето оценило тази ирония — това бил мъжът, подписал екзекуцията на баща му.

Омразното лице на Фахд било последното нещо, което видели от родината си.

След като дядото платил още един подкуп на границата, той и трима роднини били пуснати в Бахрейн без документи, за да откарат багажа на семейството до една къща, която дядото бил наел чрез приятел на съсед. Никой не казал нищо, но всички помръкнали, когато я видели.

Порутеният дом бил на малък площад без настилка в полуиндустриален квартал на Манама — столицата на страната. Входната врата висяла на пантите, водопроводът едва работел, електричество имало само в две от стаите — но вече нямало връщане назад и всичко било по-добро от живота в Джеда.

След като разтоварили скромната семейна собственост, майката на момчето застанала пред свекър си в мухлясалата кухня и тихо опитала да му благодари за стореното. Той поклатил глава, мушнал малко руло банкноти в ръката ѝ и казал, че ще изпраща още — не много, но достатъчно — всеки месец. Тя прехапала устна и опитала да не се заплаче заради тази щедрост, а дядото отишъл бавно при внучките си — които го гледали от двора — и ги прегърнал.

После се обърнал и се поколебал — оставил най-трудното за края. Внукът му си давал сметка какво следва и се преструвал, че има работа — отварял кашони на задната веранда. Дядо му се приближил и зачакал да вдигне поглед. И двамата не били сигурни — като мъже — колко емоции да покажат — докато дядото не протегнал ръце и не прегърнал момчето. Не било време за гордост — той бил стар и само Аллах знаел дали ще види внука си отново.

Отстъпил назад и погледнал младежа — всеки ден си мислел колко много внук му прилича на собственото му момче, което екутирали. Все пак животът продължава с децата ни и с техните деца и дори и деспот не може да ти отнеме това. Изведнъж се обърнал и тръгнал към колите, извикал на роднините да палят двигателите — не погледнал повече назад, за да не видят как сълзите се стичат по лицето му.

Момчето останало с майка си и сестрите си в съгъстващия се мрак и гледало как светлините от бившия им живот изчезват в нощта.

4.

Два дни по-късно — за първи път в зрелия си живот — майката излязла, без да я придружава възрастен мъж. Въпреки че се срамувала и страхувала, нямала избор — ако не направела нещо, самотата и новата бедност щели да ги победят.

Останала сама в чужда страна, без роднини и приятели, тя отишла с децата до близката спирка, качили се на автобуса и после часове наред се разхождали по моловете в града. Било като откровение. Никой от тях не се бил докосвал до по-либерална интерпретация на исляма и всички гледали с широко отворени очи плакати за американски филми и мюзикъли от Боливуд, жени от Запада с прилепнали горнища и шорти и не им се вярвало, че виждат мюсюлманки с елегантни абая, сменили фереджетата със слънчеви очила „Шанел“.

Момчето било потресено. Единствените женски лица, които било виждало, били на майка му и на близките им роднини — не било виждало жени дори на снимка — списания и реклами, показващи жени с открити лица, са забранени в Саудитска Арабия. И така, в магазините на Бахрейн, където изведнъж получило база за сравнение, то научило нещо, което иначе не би разбрало никога — че майка му е красива.

Разбира се, всички деца мислят, че майките им са красиви, но момчето разбрало, че оценката му не е предубедена — майка му все още била само на трийсет и три, с високи скули, безупречна кожа и големи бадемови очи, от които струяла интелигентност. Носът ѝ бил фин и прав и насочвал погледа право към свършената извивка на устните. Освен това преживяното страдание ѝ придавало грация и гордост, които не отговаряли на скромната ѝ позиция в живота.

Една вечер, не много след това, когато сестрите му били заспали, той седнал под голата крушка в кухнята и на пресекулки казал на майка си колко е красива. Тя се засмяла, целунала го по главата, но същата нощ плакала тихо — когато едно момче започне да забелязва женската красота, значи расте, и тя знаела, че го губи.

През следващите седмици успяла да запише трите деца в добри общински училища, а момчето, след шест опита, намерило джамия, която да е достатъчно строга и антизападна, за да бъде одобрена от баща му. Петнайсетгодишно момче, които влиза от улицата само, без да го придружава роднина от мъжки пол, било необикновена добавка за всяка група поклонници, така че първия петък след молитвите имамът, слепец по рождение, и още неколцина мъже го поканили на чай в красивата градина зад сградата.

Под пурпурната джакаранда момчето не споделило почти нищо за събитията, довели го в Бахрейн, но мъжете не се отказвали лесно и понеже не било в състояние да лъже имама, момчето разказало историята за смъртта на баща си. А когато я чули, мъжете свели глави и изrekli похвални думи за баща му. „Кой син, който предан на вярата мюсюлманин не би се гордял с човек, надигнал глас, за да защити вярата и нейните ценности?“ — чували се ядосани гласове.

За момчето, засрамено и прогонено от общността си, живяло в самота толкова дълго, преживяното имало лечебен ефект. Джамията вече започвала да запълва емоционалната празнота в живота му.

Слепият имам му казал, че Господ изпраща само толкова страдание, колкото човек може да понесе. И че поради това ужасяващите събития в Джеда са свидетелство за дълбоката преданост към Бога и куража на баща му. След тези думи вдигнал ръка и прокара пръсти по лицето на момчето, за да го запомни — това било знак на уважение, знак, че го приемат като равен.

Момчето — споменало само, че богомолците са високо образовани — не казало нищо на майка си за лекциите, които слушало повечето вечери в джамията. Това било мъжка работа, както казал имамът, а човек може да говори свободно само ако знае, че думите му няма да бъдат повторени.

И докато момчето правело първите стъпки към политиката на насилието с онези хора, които се оказали клетка на Мюсюлмански братя, останалите кораби от флотилията плавали в обратна посока. За разлика от повечето граждани на Бахрейн, семейството нямало телевизор, но момичетата били в контакт с попкултурата всеки ден — в училище, в моловете, по билбордовете — и както във всички страни от региона, популярната култура не била арабска.

Засилващото се увлечение на сестрите по западната попкултура водело до все по-ожесточени спорове между майката и момчето, докато една вечер тя не провела с него откровен и труден разговор. Казала му, че Бахрейн е единственото им бъдеще и че иска момичетата да се впишат в средата, да открият любовта и приятелството — искала това за всичките си деца — и че ако това означава да се отрекат изцяло от начина си на живот в Саудитска Арабия, тя не би проляла и сълза за нещо, което им е донесло толкова много страдание.

Казала му, че самотата е бърснач, който нарязва сърцето на ивици, че всяко дете има право да мечтае и че ако момичетата не се стремят към щастието си сега, няма да го постигнат никога. Казала му го проникновено и честно — и защо не? Тези думи биха могли да се отнасят и за нея самата. Той никога не бил виждал майка си толкова развълнувана и осъзнал, че докато за външния свят тя все още е мюсюлманка, в сърцето си — защото се чувства изоставена от Бог — вече боготвори единствено живота и децата си. Дълбоко смутен, той ѝ напомнил, че Аллах ги гледа, и отишъл да спи.

След като заспал, майката отишла в стаята на двете момичета, събудила ги тихо, прегърнала ги.

Казала им, че вижда стремежите им към различна светлина, но че повече не може да обиждат брат си в собствената му къща. Че музиката трябва да спре и че когато излизат от къщи, за да отидат на училище, лицата им трябва да са забулени.

Момичетата били като майка си — и на външен вид, и като темперамент, — така че веднага възразили. Тя ги накарала да замълчат и ги уверила, че го прави, защото брат им ги обича и се опитва да оправдае огромната отговорност, която изпитва към баща им. Погледнала лицата им, когато я умолявали да промени решението си, и почти се усмихнала — канела се да сподели с момичетата си една тайна, а никога, с никого не била правила това, освен с майка си.

— Ще ми е нужна помощта ви — казала им. — Искам да говоря с него за нещо, което е много важно — и той никога няма да се съгласи, ако мисли, че сте покварени.

Двете момичета забравили възраженията си, зачудили се за какво толкова майка им трябва да говори с брат им.

— Няма да можем да продължаваме така — казала тя. — Не е само къщата. Дядо ви вече не е млад. Какво ще стане, като умре и

парите спрат? — Изчакала да осъзнаят всички последствия, после добавила: — Кандидатствах за работа.

От всички уроци, които момичетата щели да научат като млади мюсюлманки, онзи, даден им от майка им онази вечер, бил най-важният — да поемеш нещата в свои ръце, да осъзнаеш, че единствената стълба към небето е тази, която си построиш тук, на земята. Гледали я стъписано. Работа?!

Казала им, че чула за свободно място от една от майките в училището им и се свързала с фирмата преди няколко седмици. Вече била готова да се откаже, но същия ден пристигнало писмо, с което я канели да се яви на интервю. Обяснила, че не е споделила нищо с брат им, защото можело да не я одобрят — за да съм честна, казала тя, почти сигурно е, че няма да получа работата, поне не от първия опит — така че нямало смисъл да спорят, без да има някаква полза от това. Не им казала нищо повече от тези прости факти; казала само, че е късно и че трябва да спят.

Сутринта момичетата вече подкрепяли майка си по единствения им известен начин — плакатите бил свалени, купчините списания — натъкани в чували за боклук, музиката и гримовеите били скрити.

В деня на интервюто, когато децата отишли на училище, майка им взела скромните си спестявания и — в изпълнение на внимателно обмислен план — отишла в малък магазин в един от най-добрите молове. Купила си имитация на дамска чанта „Луи Вютон“ и слънчеви очила „Гучи“.

В обществената тоалетна сменила чантите си, хвърлила старата в коша за боклук и свалила фереджето — била решена да се възползва от всичките си предимства, включително и онези, които синът бил забелязал преди няколко месеца. Преодоляването на насажданата цял живот стеснителност не било лесно и дори със слънчевите очила не успяла да събере кураж да се погледне в огледалото.

На вид модерна и много красива, тя най-накрая излязла от тоалетната и отишла до съседния небостъргач с офиси — централата на „Бателко“, местния телефонен монополист. Изпълнена със страх и вълнение, седнала на едно канапе и зачакала да я извикат за интервюто. Минало й през ум, че чувствата й доста напомнят онези през първата й брачна нощ — и в момента се чувствала така, сякаш е гола.

„Не е чудно, че жените обичат да ходят така“, помислила си.

Дошла секретарка и я въвела в заседателна зала, където шефове, двама мъже и една жена, ѝ обяснили, че фирмата увеличава броя на офисите за контакти с клиентите си. Какво мисли тя за това? Отговорила, че идеята е добра — мнението за услугите на компанията било толкова лошо, че било трудно да си представиш как изобщо има клиенти.

Най-големият шеф се вгледал в нея и се разсмял — цял ден слушали кандидатите за работа да им обясняват каква великолепна компания е това. Най-накрая се появил човек, който разбирал, че работата е необходима. Все още усмихнат, шефът обяснил, че дейността е свързана преди всичко с жалби на клиенти за прекалено високи сметки, с обясняване на циклите на формиране на сметките, с разгадаване на мистериите около тарифните планове.

Тя им казала, че няма никакъв опит, но че все пак е специалист — като вдовица с малко средства ѝ се налагало да разбира всички домашни сметки, включително и на „Бателко“. Изпълнена с тревога, тя продължавала да говори, без да си дава сметка, че макар и да кимат с разбиране, членовете на комисията вече не я слушат.

Знаели, че на тази позиция е по-важно да се справяш с ядосани клиенти, отколкото да си технически квалифициран. Жената пред тях като че ли притежавала рядка комбинация от интелигентност и стил — достатъчно, за да накара и най-побеснелия клиент да се стъписа.

Членовете на комисията се спогледали, обменили шифровани комуникации чрез повдигнати вежди и едва забележими свивания на рамене и без да кажат и дума, взели решение. Най-големият шеф я попитал дали може да започне в понеделник. Тя била толкова развълнувана, че не успяла да отговори и смогнала да каже „да“ едва след като той повторил въпроса.

Излязла от заседателната зала. В главата ѝ бушувала вихрушка от мисли, но въпреки това си давала сметка, че не би могла да сподели новината с дъщерите си. Все още всичко можело да рухне при последното препятствие — синът ѝ.

След вечеря, неангажиращо, поискала от него да я придружи до близкия пазар. Била планирала това целия следобед и когато тръгнали, видяла, че моментът е идеален. Започвал уикендът и групи младежи се били събрали пред сервиз за тунинг на автомобили, роти пакистанци,

които живеели и работели в местните фабрики, клечали по ъглите, автомобили с шумни момчета профучавали към кината в центъра на града. Докато вървели, тя посочвала всички грозни неща наоколо и му казала, че с фереджета или не, сестрите му скоро ще станат на възраст, на която вече няма да могат да излизат от къщи.

Той кимнал, понеже също бил мислил за това — нали като мъж и глава на семейството отговарял за добродетелността на жените.

— Трябва да се преместим в по-добър район — казала тя.

— Да — казал той. — Но как ще платим?

— Ще си намеря работа — отговорила тя тихо, като удобно пропуснала факта, че вече си е намерила.

Той спрял, втренчил се в нея и отсякъл:

— Това е нелепо!

Майка му свела забуленото си лице в знак на покорство и мъдро оставила първия изблик на гняв да отшуми. Синът се обърнал и тръгнал към пазара, но тя не помръднала.

— Може да е нелепо, обаче как иначе? — казала тя твърдо. — Как иначе да опазим момичетата от зло?

Той продължил напред. Тя пак останала на място, решена да се скара със сина си заради шанса за по-добър живот.

— Не можем вечно да живеем от подаяния! — извикала след него. — Кой мъж може да иска такова нещо? Коя майка би го позволила? Ако работя, ще можем да си позволим нов живот...

Не успяла да довърши. Той се обърнал, върнал се с тежка крачка при нея, бесен.

— Отговорът е „не“! Грешно е!

Уловил я за ръкава и я задърпал, но тя съзряла пролуката, която толкова отчаяно се надявала да види.

— Идеята, че жена може да работи, може да не допада на нечия представа за мъжественост, може да обижда и някои имами с безумни погледи, но не е грешна — казала тя ледено.

Синът й забелязал бездната, която се отваря пред него, но нямало как да върне думите си назад. Вместо това опитал да приключи целия разговор, като посочил няколко мъже, които наблюдавали разразяващия се домашен скандал.

— Хайде! — настоял. — Ставаме за посмешище!

Но тя не помръднала.

— Минаха години, откакто за последен път учих религия — казала. — Напомни ми къде в исляма е казано, че е грешно една жена да се заеме с почтена работа?

— Грешно е, защото казвам аз...

Но тя не го оставила да довърши.

— Твоето мнение е по-голямо от това на Пророка, мир на душата му, така ли?

Дори да си помислиш такова нещо било светотатство и той не успял да отговори. Майка му се възползвала от предимството и продължила настъплението:

— По Божията воля ти зае мястото на баща си — време е да започнеш да се държиш като него. Мислиш ли, че би искал дъщерите му да живеят така? Мислиш ли, че би искал неговата жена да живее така?!

Момчето знаело отговорите. Хвърлило поглед — през широкото поле, което ги разделяло като мъж и жена — към едно малко прозорче. Това бил тесният процеп на фереджето ѝ — в продължение на повече от хиляда години мъжете и жените в арабския свят могат да се наблюдават едни други само през това прозорче.

Майката задържала погледа на сина си в красивите си засенчени очи.

— Попитах те: мислиш ли, че баща ти би искал да живеем при тези условия? Отговори ми — настояла тя.

Той опитал да издържи погледа ѝ, но тя не се преклонила и неговите очи се плъзнали встрани — тя все още била негова майка и той я обичал повече от всичко.

— Колко пари ще ти носи работата? — попитал накрая.

5.

Циганското лято на семейството би могло да продължи вечно, ако не била група строителни работници от Пакистан.

Месец след като синът ѝ се съгласил тя да работи, четиримата се преместили в прилична къща в хубав квартал и пет дни седмично тя се качвала с дъщерите си на автобуса и отивала на работа. Никога дотогава не се била чувствала толкова целеустремена и никога не се била радвала толкова на момичетата си. Всичко свършило два дни след като работниците започнали да строят малка бизнес сграда до училището на момчето.

Незапознати с тънкостите на изкопните работи, бангладешците скъсали с малкия си багер водопровода и електрозахранването и климатиците в училището спрели. Докато нещастният багерист оглеждал опърлената си машина, децата му махали весело от прозорците на училището, защото били наясно, че ще ги освободят до края на деня.

Сарацина решил да изненада майка си и да я заведе на обяд, но автобусния транспорт в Манама не е по-добър от този в Джеда, така че пристигнал пред сградата на „Бателко“ няколко минути след като затворили за обедната почивка. Решил, че майка му е в служебното кафене, и влязъл в мола, за да изпие нещо и да помисли как да прекара свободния следобед.

Слязъл от ескалатора, видял я на трийсетина метра и в този миг малкият живот, който бил изградил за себе си в Бахрейн, се разпаднал на парчета. С открито лице и с червило — очилата „Гучи“ била вдигнала над челото си — тя обядвала със свои колеги.

Сарацина се вгледал в незабуленото ѝ лице, с грим. Бил съкрушен — в очите му изглеждала гола. По-лошо от нескромността ѝ бил фактът, че на голямата маса седели и четирима мъже. От пръв поглед разбрал, че те не са бащи или братя на никоя от другите жени.

Внезапната вълна на погнуса, усещането за подло предателство, едва не го задушила и точно когато успял да я потуши, го връхлетяло

буреносното отчаяние на провала — осъзнал, че е предал и излъгал доверието на баща си по най-лошия възможен начин.

Замислил се дали да не вдигне скандал на майка си пред колегите ѝ, да ѝ каже да закрие лицето си, да я дръпне да се прибира у дома — но някак си успял да накара краката си да се отдалечат. Ядосан, наранен, буквално опустошен, той отишъл в единственото убежище, което познавал — джамията, — защото отчаяно се нуждаел от съветите на имама и другите воители от Мюсюлманското братство.

Върнал се у дома късно вечерта и нарочно не бързал да стане на следващата сутрин, така че не видял майка си и сестрите си до вечерта. Странно, не споменал изобщо това, което видял в мола, но докато се хранели, майка му доловила, че нещо не е наред.

Когато момичетата си легнали, тя го попитала какво има, но той — намусен и мълчалив — отказал да говори за това. Тя си помислила, че причината е момиче, и решила да не го притиска — тя самата имала братя и знаела колко трудни са юношеските години за момчетата.

Минали няколко дни и накрая той седнал и говорил с нея. Със сведени очи ѝ казал, че след месеци на размисъл е решил да води религиозен живот и един ден — ако е такава волята Божия — да стане имам.

Тя го погледнала стъписано, но не направила опит да го прекъсне — макар мечтите ѝ за бъдещето на сина ѝ никога да не били включвали нещо такова.

Той ѝ казал, че знае колко труден е духовният живот, но че след смъртта на баща му религията му донесла по-голяма утеха от всичко друго и — както изтъкнал имамът по няколко повода — баща му би бил невероятно горд с това му решение.

Майка му знаела, че това е така, но макар то да обяснявало мълчанието му напоследък, долавяла, че има и още нещо, което го е тласнало към това решение. Нещо, което не разбирала.

Вгледала се в единствения си син — с всеки изминал ден приличал все повече и повече на баща си и тя го обичала още повече заради това, — опитала да го накара да ѝ каже всичко, но той просто издържал погледа ѝ, без да трепне.

— След две седмици ставам на шестнайсет — казал ѝ — Но все още ми е нужно разрешението ти, за да получа паспорт. Искам да замина за Пакистан за месец.

Тя не казала нищо, била в шок. *Пакистан?* Защо в Пакистан?

— Ще е през лятната ваканция, така че няма да се отрази на училището ми — продължил той хладно. — Близко до Куета има прочуто медресе, което предлага идеално обучение за млади мъже. Имамът ми каза, че то ще подпомогне бъдещата ми кариера.

Майка му кимнала — имала чувството, че чува как онзи слепец го казва. Какво знаел той за сина й? Момчето било високо и силно, изненадващо спортен тип, и тя силно се съмнявала, че един отдаден на религията живот ще го удовлетвори.

— Дори и да се съглася, как ще си го позволим? — казала тя, защото решила да започне с най-разумните аргументи.

— Обучението там е безплатно — отговорил той. — А имамът каза, че ще плати самолетния ми билет. Други хора от джамията обещаха да пишат на приятели, за да ми уредят място за спане.

Тя прехапала устна — би трябвало да го очаква, да е подготвена за нещо такова.

— Кога искаш да заминеш? — попитала.

— След десет дни — отговорил той, сякаш я предизвиквал да каже, че е прекалено рано.

— Кога?!

— След десет дни — повторил той, макар да знаел, че е чула много добре.

Трябвало да мине малко време, та тя да спре бясното думкане на сърцето си. Едва тогава опитала да укроти страха си — страха, че ако не му помогне, между тях може да зейне бездна, която никога да не се запълни.

— Е? Какво ще кажеш? — попитал той с достатъчно агресивен тон, та тя да разбере, че трябва да даде отговора, който той очаква.

— Никога няма да застана на пътя на такава достойна амбиция — отговорила тя. — Обаче имам свои собствени тревоги, така че искам да се срещна с имама, за да се уверя, че условията ме удовлетворяват. От това ще зависи и окончателният ми отговор.

Той се усмихнал мило и станал.

— Няма проблем. Той очаква да му се обадиш.

След два дни, успокоена след срещата си с имама, тя подписала заявлението за ускорено издаване на паспорт и още същия следобед

младежът отишъл в офиса на пакистанските авиолинии, за да си купи билет.

По това време майка му вече си била дала сметка, че той няма да е с тях за рождения си ден, и с двете му сестри се спуснали да пазаруват и да готвят, поели допълнително време — да организират изненадващо празненство за рождения му ден в деня на заминаването му. Тайната била зле пазена; той като че ли влизал в играта, преструвал се, че не забелязва допълнителните храни, които купували, или поканите, които изпращали до училището и джамията.

В четири часа сутринта преди празненството обаче той вече бил буден и напълно облечен. Влязъл тихо в стаите на сестрите си, застанал до леглата им. Те били изтощени, защото до полунощ привършвали подготовката, така че не се събудили. Погледнал прекрасните им лица, понесли се в тишина по тъмните океани на съня, и може би едва тогава осъзнал колко много ги обича. Времето обаче не било за слабост и той мушнал под възглавниците им по един екземпляр от Корана, подписан от него, и ги целунал за последен път.

С още по-натежало сърце минал по коридора и отворил вратата на майчината си стая. Майка му спяла на една страна, с лице към него, осветена от меката светлина от нощната лампа в банята.

Без никоя от трите да знае, няколко дни преди това той отишъл в офиса на авиокомпанията и сменил полета си с по-ранен, в шест сутринта — откакто бил видял майка си в мола, прикривал чувствата си, но не бил сигурен, че ще успее да ги овладее в емоционалната буря, която щяла да съпътства това — само той знаел — прощално събиране. Бил им казал, че ще замине само за месец, но не било истина — в действителност нямал представа дали ще се видят изобщо някога пак.

Погледнал майка си и си дал сметка, че няма лесен начин. Бил израснал в пустинята и бил виждал мъгла само веднъж през живота си — рано една сутрин баща му го събудил и двамата гледали стената от бели изпарения, от друг свят, да се носи към тях откъм Червено море. Сега спомените се връщали в главата му по същия начин — коремът ѝ расте с една от сестрите му, баща му я удря силно по лицето за неподчинение, очите ѝ танцуват от смях заради някаква шега. Нахлуващите емоции — от надежда до отчаяние, от детска любов до горчиво разочарование — го обвивали с пипалата си, докато не се изгубил в тяхната бяла променяща се вселена.

Щял да остане така, унесен в спомени, ако гласът на мюезина в далечината не призовал правоверните към молитва. Това означавало, че се съмва и че вече закъснява. Пристъпил до леглото, навел се над лицето на майка си, усетил нежния ѝ дъх по лицето си. Казват, че когато мъж умира в битка, почти винаги заравя пръсти в пръстта, опитва да се вкопчи в земята, в цялата любов и болка, които тя таи.

Момчето не го осъзнало, но би могло да види, че пръстите му са вкопчени в завивката на майка му. Целунал я по челото и прошепнал една-единствена дума — нещо, което не бил изричал никога. Прошепнал името ѝ, сякаш бил малко дете.

Изправил се и излязъл заднишком през вратата, не откъснал поглед от майка си до последния момент. Грабнал раницата, излязъл в светлината на новия ден и хукнал по улицата, за да не би сълзите да го победят и да накарат краката му да последват сърцето му — да го накарат да се върне.

В другия край на улицата — както било уговорено — го чакала кола. Вътре били имамът и двама от водещите членове на Мюсюлманско братство. Той се качил отзад, те го поздравили, шофьорът включил на скорост и колата поела към летището.

Майка му се събудила след два часа — станала рано, за да довърши подготовката за празненството. В кухнята намерила писмо, адресирано до нея. Когато започнала да чете, имала чувството, че от пода се надига ледена вода и залива долната половина на тялото ѝ — усетила как краката ѝ се подкосяват и едва успяла да намери стол, преди да се строполи.

Той ѝ пишел съвсем делнично, че я е видял в мола, видял срама ѝ в пълен блясък и бил сигурен, че сестрите му са съучастнички в поведението ѝ, че единствената му амбиция била да защитава жените точно така, както би искал баща му.

Продължила да чете — две страници, изписани четливо, с които с прости думи ѝ давал урока, който са научили безброй родители: че собствените ти деца те нараняват най-жестоко.

Стигнала до последния абзац и си дала сметка, че е била жестоко измамена от имама. Прочетеното прекъснало и последните нишки на

изопнатото ѝ самообладание и тя пропаднала в бездна от загуба, чувство за вина и ужасяващ страх.

Синът ѝ пишел, че заминава за Куета, но там нямало прославно медресе, а лагер, скрит високо в планините. Там щял да прекара шест месеца основно обучение, а след това по старите пътища на контрабандистите да прекоси границата към бойното поле.

Пишел ѝ, че няма никакво намерение да се отдаде на религиозен живот. И че като всеки искрено предан мюсюлманин заминава за Афганистан — за да води свещен джихад срещу съветските агресори, които избиват децата на Исляма.

6.

През деветте години на афганистанската война загиват над един милион души. Сарацина не е сред тях — факт, който — предвид стореното от него по-късно — би накарал повечето хора да се усъмнят ако не в съществуването на Бог, то поне в неговия здрав разум.

След като пресякъл границата, той се сражавал с руснаците две години, докато една студена февруарска нощ — вече бил на осемнайсет, висок и силен — застанал на някакъв зъбер и погледнал надолу, към шосе, което стигало чак до Европа.

Зад него полумесецът осветявал скалите по околните била, където като стражи стояли още десет хиляди закоравели в битки муджахидини.

Всичките били виждали забележителни неща — колко бързо може да танцува пленен руснак, когато го залее с бензин и го запалят, как изглеждат собствените им мъртъвци, когато гениталиите им са отрязани и натикани в устата — обаче онази нощ, нощ на милион звезди, все едно се намирали на петия пръстен на Сатурн и наблюдавали Звездната флотилия да се ниже край тях. Никой не бил виждал подобно нещо.

По протежение на шейсет километра в широката долина долу и — според съобщенията на афганистанските военни радиостанции — още шейсет километра след това двулентовият път бил изпълнен с влекачи, камиони, платформи за транспортиране на танкове. На всеки няколко километра горели огънове и осветявали нощта, като някаква версия на Кристо за погребални клади. Когато превозните средства минавали покрай кладите, войниците хвърляли в тях излишните неща — зимни маскировъчни униформи, кутии за хранителни дажби, палатки, комплекти за първа помощ.

От време на време муниции или сигнални ракети попадали в огъня по погрешка, карали мъжете в камионите да залягат, осветявали небето като зловещи фойерверки, карали най-големия конвой, виждан някога на земята, да изживява моменти на заслепено облекчение. Конвойт се движел към река Амударя и границата с Узбекистан —

огромната съветска 40-а армия, армията окупаторка на Афганистан, се изтегляла, победена.

Сарацина, също като другите муджахидини, знаел много добре защо Съветите били победени. Причината не била в куража на бунтовниците или решението на Москва да води неправилната война.

Не. Съветите загубили, защото нямали бог — тъкмо вярата на муджахидините им донесла победата.

„Аллаху акбар!“ — извикал някой от високите върхове. „Бог е велик“. Десет хиляди гърла подели, викали почтително, вслушвали се в ехото. „Аллаху акбар!“ — чувало се отново и отново, изливало се върху Съветите, които бягали към дома. Афганистан, гробище на толкова много империи, взел поредната си жертва.

Две седмици след това двайсет тежковъоръжени мъже влезли на коне в затрупаното от сняг село, в което бил разквартируван Сарацина заедно с други обръгнали в битките бойци чужденци.

Водачът на двайсетимата се казвал Абдул Мохамад Кан и дори в онова време на гиганти бил легенда. На четирийсет, когато нахлували Съветите, той повел клана си на бой, но бил вкаран в капан от двама „военни съветници“ от друго племе, бил пленен в тежка престрелка и изтезаван в кабулски затвор до степен дори на руските му пазачи да им призлее. Избягал при кървав затворнически бунт и — като запазил тялото си цяло повече с воля, отколкото благодарение на превръзките, се добрал до планините, където била твърдината му.

След половин година, с частично възстановено здраве, осъществил амбицията, която го крепяла през часовете побоища и електроди в Кабул — неговите бойци заловили живи двамата мъже, които го предали. Не ги изтезавал. Завързали за гърбовете им блокове тежка стомана и ги спуснали голи — с лицата нагоре — в големи калъпи. Не можели да се измъкнат и започнали бясно да размахват ръце и крака, докато гледали как изливат върху тях рядък бетон.

След като залели телата и лицата им достатъчно, за да се удавят, спрели бетона и го оставили да се втвърди. Контурите на размаханите им крайници били запечатани завинаги в бетона — като гротесков барелеф.

Блоковете с погребаните мъже, сковани във вечния им опит да се измъкнат, били монтирани в залата за срещи на крепостта, за да служат

за просвещението на всички, които идват на посещение на господаря Абдул Мохамад Кан. Никой не го е предавал след това.

Когато пристигнал в замръзналото село с военния си ескорт, той — като военен вожд без съперник и дълбоко вярващ мъж — вече се бил самопровъзгласил за губернатор на провинцията. В това си качество обикалял огромните си владения, за да благодари на чуждестранните бойци за помощта им и да уреди заминаването им.

През цялото това дълго пътуване искал да се срещне с един от чужденците повече от всички други — две години бил слушал истории за Сарацина, който воювал в планините с 20-килограмова ракетна система „Блоупайп“ и автомат „Калашников“ през рамо.

В годините, последвали навлизането на първите съветски танкове през афганистанската граница, руснаците загубили триста и двайсет хеликоптера. Три от тях, страховити бойни машини Ми-24, „летащ танк“, били свалени от младия арабин и неговата ракетна система: два в първите месеци на войната, третият — през последната седмица. Според всички критерии това било забележително постижение.

Абдул Кан — окуцял завинаги заради престоя си в Кабулския спортен клуб, както с обич руснаците наричали затвора в Кабул, с винаги готово да се усмихне лице, дори и когато превръщал хора в бетонни скулптури — застанал пред събралите се воители, за да изслуша исканията им, които били най-различни — от медицинско лечение до поемане на пътни разноски. Единствено Сарацина — седял най-отзад — не казал нищо, не поискал нищо и вождът го харесал още повече.

След като всички вечеряли в общата трапезария на селото, губернаторът кимнал на Сарацина да се присъедини към него в нишата край бумтящия огън. Вятърът виел из долините вън чак до Китай, преспи сняг засипвали сгушените къщи, а Абдул Кан сервираше чая лично и споменал, че чул колко дълбоко вярващ мюсюлманин е младият мъж.

Сарацина кимнал и Кан му казал, че познава религиозен учен — бивш муджахидин и командир, загубил око в битка, — който се канел да открие свое собствено медресе в град Кандахар. Учениците му били бивши бойци и ако Сарацина искал да изучава исляма в цялото му величие, той, губернаторът Абдул Кан, с радост би поел разноските.

Сарацина — пиел чай от метално канче и пушел американска цигара, дадена му от губернатора — бил слушал за молла Омар и неговата група талибани — арабската дума за човек, който търси религиозно познание, — и макар да бил поласкан от предложението на губернатора, поклатил глава.

— Прибирам се у дома, в страната, в която съм роден — казал.

— В Джеда? — попитал губернаторът, неспособен да прикрие силната си изненада — други вечери край други огньове бил чувал мъжете да говорят за екзекуцията, която тласнала младежа по пътя към джихад.

— Не. В Рияд — отвърнал той и губернаторът се досетил какво има предвид — Рияд е столицата на Саудитска Арабия, седалище на монарха, дом на Сауд. — Чул си какво направиха с баща ми, нали? — попитал младежът, като наблюдавал хлътналите очи на по-възрастния мъж.

— Хората говорят за това — отговорил губернаторът.

— Значи разбираш. Отивам и започвам да работя за възмездието. Не го казал с гняв или друга емоция, а го съобщил като факт.

Въпреки това, ако някой друг от младежите казал нещо подобно, губернаторът би се изсмял и би му предложил още една от хубавите цигари. Повечето младежи обаче никога не се били изправяли срещу тежковъоръжен „летящ танк“ дори в най-лошите си кошмари. Докато гледал Сарацина, губернаторът се питал, не за първи път, дали самият той би намерил куража да го направи, въоръжен само с ракетна система „Блоупайп“ Както всеки друг в Афганистан, той знаел, че тази система е най-големият боклук, изобретяван някога, и че почти гарантирано води до смъртта на всеки, който има нещастieto да я използва.

Ракетата, дълга малко повече от метър, се изстрелва от рамо и се насочва ръчно — с други думи, изстрелваш я и след това я управляваш с джойстик, монтиран на малък радиопредавател, за да я насочиш към целта. Това вече е достатъчно опасно, но като че ли не е достатъчно — ракетата излита с такъв ярък отблясък, че набеязаната жертва, обикновено хеликоптер, винаги я вижда още в момента на изстрелването.

Екипажът моментално обръща машината и насочва многоцевните картечници и оръдията, 50-и калибър, към стрелеца.

Най-често вихрушката от метал ликвидира оператора и джойстика му много преди той да успее да докара ракетата до целта.

Да си на седемнайсет и да си сам, без родители, които да те погребат, да не говорим да те защитят, да стоиш по залез на някой афганистански сипей, скрит единствено от издължените сенки, когато около теб летят парчета скали и куршуми, защото опитните летци са отвързали кучетата на преизподнята, да стоиш в окото на ураган, когато целия свят наоколо се разпада, да чуваш оглушителния рев на моторите и роторите, писъка на картечници и снаряди, които приближават дяволски бързо, но въпреки това да останеш на място, да не побегнеш и да продължиш да направляваш ракетата си пред лицето на връхлитащата смърт, да отброяваш безкрайните секунди в очакване конят на апокалипсиса да смени посоката от страх, но да не преставаш да насочваш ракетата към мекия търбух на хеликоптера, да усетиш горещината на експлозията, а после и миризмата на смърт, на горяща плът, но не своята плът, не и този път... Наистина малцина биха го направили.

Сарацина бил играл най-опасната игра цели три пъти и трите пъти печелил. Вождът Абдул Кан никога не би се смял на думите на такъв млад мъж, каквито и да са те.

— Остани — казал му тихо. — Саудитците ще те арестуват още при пристигането ти. С името и биографията си на боец няма да преминеш границата.

— Знам — казал Сарацина и налял още чай, и за двамата. — Първо смятам да отида в Куета. С хиляда долара на оръжейния пазар ще мога да си купя паспорт с всякакво име.

— Може би, но трябва да внимаваш. Повечето фалшификати от Пакистан са боклук. Каква националност искаш да приемеш?

— Все ми е едно. Всяка, с която да мога да вляза в Ливан — в Бейрут има медицинска школа, която е сред най-добрите.

Абдул Кан замълчал.

— Искаш да учиш медицина?

Младежът кимнал.

— Вече не съм саудитец, как иначе бих могъл да се върна в страната си и да живея там? — казал той. — Там не пускат чужденци, ако не са лекари, но чужденец, мюсюлманин и с добро медицинско образование, гарантирано получава виза. Има и още едно предимство.

Мабахитът не си прави труд да следи лекарите. Очаква се те да спасяват живота на хората, нали?

Абдул Кан се усмихнал, но продължил да го гледа.

— Ще минат години — казал накрая.

— Цял живот може би — усмихнал се Сарацина. — Но нямам избор, дължа го на баща си. Мисля си, че заради това Аллах ме запази жив в планината — за да унищожа дома на Сауд.

Губернаторът мълчал дълго — и през ум не му било минавало, че младият боец може да направи каквото и да било, което да го впечатли повече от свалянето на „летищите танкове“. Грешка.

Завъртял чая в чашата си и накрая я вдигнал за поздрав — познавал отмъщението по-добре от всеки друг.

— Е, тогава към Саудитска Арабия и отмъщението — казал. — Иншаллах.

— Иншаллах — отвърнал Сарацина. Ако даде Бог. И това била последната дума, разменена между тях през следващите двайсет години. Три седмици по-късно обаче — след като чуждестранните бойци устроили лагера си и чакали последната снежна буря за годината да премине — двама от младите племенници на губернатора успели да се доберат до селото.

Били принудени да пуснат конете си във виелицата и животните се спуснали надолу, на по-безопасно място, а младежите се изкачили нагоре пеша, през бурята. Без предизвестие, съвсем неочаквано, предали на Сарацина, легендарния муджахидин, който бил само малко по-голям от тях, малък пакет, увит в импрегниран брезент.

Останали сами в кухнята с него, изчакали да подпише, че е получил пакета. Вътре имало ливански паспорт с фалшиво име — и не някакъв лош фалшификат като онези от Куета, а надлежно регистриран, уреден от корумпиран служител на ливанското посолство в Исламабад — пакистанската столица — срещу десет хиляди щатски долара.

И нещо не по-малко важно — имало визи и разрешителни, които показвали, че притежателят им е влязъл от Индия три години преди това, за да придобие диплома за средно образование от реномирано международно училище. Отзад били напъхани четири хиляди щатски долара в използвани банкноти. Нямаło писмо или обяснение, но не било и нужно да има — все едно е добре поддържан АК-47, подарък от

един воин, чиято война е свършила, за друг, който тепърва тръгва на бой.

Когато започнало пролетното топене на снеговете, Сарацина потеглил на дългото си пътуване от Афганистан. Разрухата от войната била навсякъде — изпепелени градове, съсипани ниви, трупове в канавките. Фамилиите обаче вече засявали най-доходоносната реколта — опиумния мак. Когато наближил пакистанската граница, срещнал първите от петте милиона бежанци, които започвали да се завръщат у дома, и след това се движел срещу течението на все по-пълноводен човешки поток.

На границата не било останало даже подобие на граничен контрол и той минал в Пакистан незабелязано късно един безоблачен следобед — млад мъж с фалшиво минало, фалшива самоличност и истински паспорт.

Не е чудно, че след време се оказа толкова трудно да го открия. Както казах, той беше призрак.

7.

Сарацина стигнал до Карачи с първите пристъпи на мусона. Големият град се простира по брега на Арабско море, така че срещу част от доларите, които имал, младежът си осигурил място за спане на палубата на товарен кораб, пътуващ за Дубай. От Дубай има десетки полети на различни авиокомпании до Бейрут и седмица по-късно паспортът изпълнил всичките си прескъпи функции и Сарацина преминал безпроблемно през ливанските имиграционни служби.

Самият Бейрут бил в трагично състояние — половината град бил в развалини, населението било травмирано и изтощено до крайност. Но за Сарацина това било добре дошло — страната се съвземала след осем години гражданска война и един мъж без корени нямал проблем да мине за местен в град, пълен с разбити съдби.

Понеже винаги бил добър ученик, след половин година усилена работа, подпомогнат от учители, които срещнал в най-радикалната и интелектуална джамия в града, Сарацина взел с лекота приемните изпити за колежа. Както при повечето студенти, таксите за обучение били проблем и за него, но за щастие успял да се уреди със стипендия по програма на Държавния департамент на Съединените щати, чиято цел била възстановяването на страната и утвърждаването на демокрацията. Служителите на американското посолство дори му помогнали да попълни формулярите.

Зареден с пари от американските помощи, Сарацина посветил дългите дни — с прекъсвания само за молитва и храна — на изучаването на медицината. Нощите — на терора и революциите. Прочел всички големи — Мао, Че, Ленин — и посещавал лекциите на диви панарабски националисти, войнстващи палестинци и неколцина, които бих нарекъл пещерни ислямисти. Един от тях, при посещение за набиране на средства, бил в процес на създаване на организация, чието име може да се преведе като „законът“ или „базата“, на арабски — Ал Кайда. Сарацина бил чувал за този шейх, също саудитец, докато се сражавал в Афганистан, но за разлика от всеки друг в джамията онзи ден, не опитал да впечатли Осама бин Ладен с огнени слова —

поредното доказателство, че най-мълчаливият човек в стаята обикновено е най-опасен.

Попаднал на идеята, променила живота му, в една дискуссионна група, този път толкова малка, че сбирките ѝ се провеждали в невзрачната стаичка на университета, в която се събирал клубът на филателистите. Но тази идея промени и нашия живот, уви, трябва да кажа. По някаква ирония бил готов да не отиде, защото щяла да говори жена. Представила се като Амина Ебади — въпреки че това вероятно било псевдоним — и била политически организатор в огромния бежански лагер Джабалия в Газа, дом на повече от сто и четирийсет хиляди палестински бежанци, една от най-онеprawданите и радикални квадратни мили на земята.

Тема на беседата била хуманитарната криза в лагера и присъствали общо десет души. Но лекторката била свикнала да плува срещу течението на човешкото безразличие и не се смутила — била сигурна, че някой ден ще я чуе който трябва и че този човек ще промени всичко.

Нощта била убийствено гореща и по средата на обръщението си тя спряла, за да свали полуфереджето си.

— Толкова сме малко, че се чувствам сякаш съм сред роднините си — казала и се усмихнала. Никой от присъстващите не възразил и макар че Сарацина бил склонен да го направи, успял да се съвземе от гледката след доста време, при което възможността била загубена.

Когато разчитал само на гласа ѝ, си създал за нея представа, която нямала нищо общо с големите ѝ очи, изразителните устни, съвършената кожа. Прибраната назад коса ѝ придавала момчешки вид и макар чертите ѝ да били доста неправилни, за да бъдат смятани за привлекателни, когато се усмихвала, всичко като че ли се сливало в едно хармонично цяло и никой не би могъл да убеди Сарацина, че не е красива.

Макар че била с пет години по-голяма от него, имало нещо — във формата на очите, в жаждата ѝ за живот, — което му напомняло за по-голямата му сестра. Няма никакви контакти със семейството си, откакто напуснал Бахрейн, и изведнъж го връхлетяла носталгия.

Когато се отърсил от нея, жената говорела нещо за „близките врагове“.

— Съжалявам — казал той, — би ли повторила последното?

Тя насочила големите си очи към сдържания млад мъж, за когото някой й бил казал, че е всеотдаен студент по медицина, но всъщност от загрубялото му лице съдела, че почти сигурно е завърнал се боец джихадист. Познавала ги — лагерът Джабалия бил пълен с ветерани муджахидини.

Обърнала се към него с цялото уважение, което заслужавал, и обяснила, че почти всички проблеми на арабския свят произтичат от страните, които могат да бъдат наречени „близки врагове“ — разбира се, Израел, безмилостните диктаторски режими, пръснати из региона, корумпираните феодални монархии като Саудитска Арабия, която е в джоба на Запада.

— Чувам непрекъснато, че ако близките ни врагове бъдат унищожени, повечето ни проблеми ще се решат. Не мисля, че това е възможно обаче — близките врагове са твърде безмилостни и твърде доволни, когато ни потискат и убиват. Те обаче оцеляват и просперират, защото ги подкрепя „далечният враг“. Немалко проникновени мислители — мъдреци — казват, че ако победим далечния враг, всичките ни близки врагове ще рухнат.

— Заради това обичам теориите — отвърнал студентът по медицина, — винаги вършат работа. Друго е обаче, когато опитаеш да ги осъществиш на практика. Възможно ли е изобщо да се унищожи могъща страна като Америка?

Лекторката се усмихнала.

— Сигурна съм, знаеш, че джихадът пречупи гръбнака на също толкова силна държава, в Афганистан.

Сарацина изминал седемте километра до дома си смутен. Няма ясна идея как да събори династията на Сауд и имало причина саудитските дисиденти да емигрират в чужбина — тези, които живеели или се връщали в страната, неизбежно били залавяни и елиминирани. Както се случило с баща му. Обаче да предизвикаш рухването на саудитската монархия, като нанесеш жестока рана на далечния враг — това било нещо съвсем друго!

Когато стигнал до вратата на миниатюрния си апартамент, вече знаел кой е пътят напред — все едно, щял да стане лекар, но нямало да се връща в Саудитска Арабия. Все още не бил наясно как ще го направи — Аллах ще му покаже, когато му дойде времето, — но щял

да пренесе битката на мястото, което се извисявало над всички колективни представи на арабите.

Ще минат години, на моменти препятствията ще изглеждат непреодолими, но дългото му пътуване към масовото убийство вече започнало. Смятал да удари сърцето на Америка.

8.

Десет години по-късно, на половин свят разстояние оттам, стоях на тротоара в Париж и спорех с един непознат — чернокож тип, който куцаше.

След време лейтенант Бродли щеше да държи живота ми в ръцете си, но тогава мълчаливо го проклинах да гори в ада. Като ми каза, че иска да обсъждаме книгата ми, с един удар проби всички пластове на фалшивите ми самоличности, които така старателно бях изграждал около себе си.

Без видимо да си дава сметка за детонацията, която предизвика, той започна да ми обяснява, че преди час дошъл пред апартамента ми и видял как един човек, за когото решил, че съм аз, излиза и се качва в такси. Взел друго такси и ме проследил до Плас дьо ла Мадлен, обиколил квартала, за да ме открие, не успял и се върнал пред апартамента ми, за да започне отначало. Почукал на вратата ми и без да е сигурен дали съм вътре, или не, решил да излезе на улицата и да ме изчака.

Имах усещането, че смята всичко това за доста забавно, и вече започвах сериозно да не го харесвам. Колкото и да ми се искаше да го разкарам, не смеех — страхувах се. Беше ме открил, а след като бе успял той, значи би могъл и някой друг. Гърците например. Всичко, включително и емоциите ми, трябваше да бъде оставено настрана, докато не откроя как се е добрал до мен.

— Кафе? — предложих учтиво.

Да, с удоволствие, отговори той и предложи да плати. Допусна грешка. В тази част на Париж за кафе и еклер вероятно трябваше да осребри пенсионния си фонд, но не бях в настроение да показвам милост.

Тръгнахме по улица „Франсоа I“ мълчаливо, на няколко крачки един от друг, но след пет метра се наложи да спра — Бродли полагаше сериозни усилия да поддържа темпото, но куцането с десния крак беше по-лошо, отколкото си давах сметка.

— По рождение? — попитах. Мога да съм доста гаден, когато съм ядосан.

— Това е другият крак — отговори той. — Този е от миналата година.

— Работа или спорт? — Трябваше да крача заедно с него, така че ми се струваше глупаво да не продължавам разговора.

— Работа — отговори той кратко. — В Долен Манхатън. Изтичах в една сграда, без да мисля. Не го правя за първи път, но тогава беше различно — имам късмет, че съм жив. — Беше ясно, че не иска да навлиза в подробности.

— Бедрото е, нали? — казах и продължихме още по-бавно. Бях доста сигурен, че съм прав, заради начина, по който пристъпваше, и защото имах някакви спомени от медицинското си образование.

— Замениха го с титан и пластмаса. Казаха, че ще ми трябва физиотерапия, обаче — по дяволите — осем месеца е прекалено.

Ченге от „Убийства“, унищожена бедрена кост, която се задържа на място с титанови елементи — приличаше на изстрел с голям калибър. Той не каза нищо повече и, трябва да призная, започвах да го харесвам въпреки всичко — няма нищо по-лошо от ченге, което разказва бойните си подвизи. Освен може би таен агент.

Спряхме на светофара и посочих хотел с варовикова фасада и три ролс-ройса „Фантом“, паркирани отпред.

— „Плаза Атене“ — казах. — Можем да пием кафе там.

— Изглежда скъп — отвърна той, без да си дава сметка, че много скоро ще разбере истинското значение на тази дума.

Минахме през въртящата се врата и през мраморното фоайе и влязохме във величествената галерия. Оттам през висока врата се излиза в един от най-красивите вътрешни дворове в Париж, изцяло затворен от четири страни с покрити с бръшлян стени, с прозорци на хотелските стаи.

Потъналите в зеленина балкони бяха закрити с червени навеси и долу гостите виждаха концертен роял, старателно подрязани декоративни храсти, плеяда руски олигарси и друг евробоклук. Седнахме на маса в дъното, почти изцяло скрита от поглед, и обръгналото ченге започна да обяснява как е разконспирирало легендата на един от най-тайните агенти на света.

Макар и да не го разказа толкова подробно, бързо стана ясно, че раните, които е получил, когато е влязъл в онази сграда, са много по-сериозни от натрошеното бедро. Единият му дроб колабирал — предположих, че от друг куршум, — гръбнакът му бил засегнат, а заради удар в главата се наложило да лежи в реанимация три седмици.

Първата седмица било под въпрос дали ще оцелее и Марси стояла неотлъчно до него. Някак си тя и лекарите успели да отпушат изхода на пещерата и в края на краищата го преместили в отделение за пациенти, които имат нужда от особени грижи. Там станало ясно, че заболяванията му не са само физически. Пропастта, в която бил надзърнал, като че ли го била лишила от желание да говори и от чувства. Може да е било уплаха, може да е било панически страх, може да е имало някой, когото не е успял да спаси — не обясни, — но това, което видял в онази сграда, го накарало да остави голяма част от себе си в миналото.

— Бях жив, но бях само сянката на човека, който отиде на работа сутринта в онзи ден — каза той тихо. — Претръпването, емоционалното изключване бяха по-лоши от физическите рани — не само за мен, а и за Марси.

Дори любовта на жена му не успяла да го накара да обърне лице към светлината и бях сигурен — при все че самият той никога не използва този термин, — че е страдал от това, което някога са наричали травматична невроза, а сега е посттравматичен стрес синдром. След седмици на медикаменти за третиране на тревожността без особен резултат лекарите предположили, че ако се прибере у дома, шансовете да се възстанови емоционално ще са най-добри. Вероятно им е било нужно болничното легло.

Марси отделила два дни, за да подготви апартамента им — приспособила един ъгъл от спалнята за сеансите му по физиотерапия, сложила там любимите му книги, музика и всичко останало, което си мислела, че може да го ангажира.

— Не се получи — каза той. — Бях натрупал твърде много гняв и чувство за вина — „вината на оцелелия“, както го наричат психолозите.

Чак сега си дадох сметка, че при инцидента сигурно са загинали хора — партньор, може би двама души от екипа му. Не държах да го питам, а и нямаше време — той бързаше.

Каза, че надеждите на Марси да възстанови здравето му с любов скоро били задушени от ужасния данък, с който психическите разстройства облагат и най-добрите взаимоотношения.

Понеже бил ранен при изпълнение на служебния дълг, Марси не трябвало да се тревожи за медицинските разноски и след три убийствени за психиката седмици най-накрая намерила номера на дом за специализирани грижи на север, в щата Ню Йорк. В най-мрачните моменти се питала дали ако приемат мъжа ѝ, изобщо някога ще се прибере у дома.

Присъствал съм на достатъчно срещи на анонимните алкохолици, за да знам, че са нужни около двайсет минути, та някой да стане и да каже, че трябва да стигнеш дъното, за да можеш да се оттласнеш и да започнеш да се изкачваш. Така станало и с Марси една късна вечер, когато започнала да попълва формулярите, изпратени от фондация „Благополучие“ в Хъдсън Фолс.

Бен бил заспал в съседната стая — и сънувал как умират хора отново и отново, — а въпросникът я върнал назад, към безброй споделени преживявания, и тя установила, че вече няма сили. Не го знаела, разбира се, но най-накрая била стигнала дъното. Един от въпросите се отнасял за вещите, които пациентът би искал да вземе със себе си. *Нищо*, отговорила тя — нямало никакъв смисъл, тя вече била опитала да му осигури всичко. Обаче се вгледала в думата и ѝ хрумнала странна мисъл. „Нищо“ — повторила тихо.

Марси, умна жена — учителка в много добро средно училище в Ню Йорк, — подобно на повечето жени била мислила много за любовта. Знаела, че дори в брака, ако правиш прекалено много, за да угодиш на другия, той ще ти върти номера и ти винаги ще си на негова територия. Понякога е добре да заемеш позиция и да го накараш той да дойде при теб — просто за да има равновесие.

Обърнала се и погледнала към вратата на спалнята — дала си сметка, че е направила толкова много, за да възстанови психичното здраве на мъжа си, че равновесието е сериозно нарушено. Може би щяло да е по-добре да го остави да излезе от дълбоката килия, която си е изградил, и да тръгне отново към нея?

Когато се събудил след седем часа подпомаган с медикаменти сън, Бен решил, че е попаднал в нечий друг живот. Това не била спалнята, която споделяли с Марси, не била стаята, в която затворил

очи предната вечер. Да — вратите и прозорците си били на същите места, но всички вещи, които я индивидуализирали, които я превръщали в негово и на Марси пространство, били изчезнали.

Нямало снимки, нямало картини, нямало разхвърляни по пода неща. Нямало го телевизора и дори килимът, който и двамата толкова обичали, бил изчезнал като по чудо. Освен леглото и оборудването за физиотерапията... нямало нищо. Доколкото виждал, намирал се в бяла стая в края на вселената.

Объркан, той станал от леглото и с куцане, заради надробеното бедро, отишъл до вратата. Отворил я и видял една паралелна реалност.

Жена му била в кухнята, допивала си кафето. Бродли я гледал мълчаливо — през двайсетте години, откакто били заедно, ставала все по-красива в очите му. Била висока и слаба, семплата прическа подчертавала формата на лицето ѝ, което сякаш казвало, че тя като че ли не се интересува особено от външния си вид. Това, разбира се, е единственият начин да се отнесеш към такъв дар и я правело да изглежда още по-привлекателна.

Както я гледал в дома, който двамата обичали, в гърлото му заседнала ужасна буца. Зачудил се дали не му показва от какво се е отказал и че всъщност така и не е излязъл от онази сграда и вече е мъртвец.

Тогава Марси го погледнала и му се усмихнала. Бродли изпитал облекчение — бил почти сигурен, че хората, които виждат покойник на прага, не се държат така. Поне не и Марси, която не си падала по Хелюин и мразела гробища.

За първи път от месеци духът на Марси полетял — новата стратегия най-малкото го била накарала да отиде до вратата на килията си и да погледне навън.

— Отивам на работа. Ще се върна за вечеря — казала му.

— На работа? — попитал той и опитал да асимилира идеята — не била ходила на работа, откакто го ранили.

Тя не му отговорила — ако искал да получи отговори, трябвало да се потруди за тях. Дояла препечената филийка, взела малкия термос кафе за път, махнала му за довиждане и излязла.

След момент тишина, неспособен да поддържа дълго тежестта върху ранения си крак, Бродли направил единственото, което смятал за смислено — напуснал паралелния свят и се върнал в бялата стая.

Легнал на леглото и колкото и да се опитвал, не можел да си представи ясно какво се случва — особено с толкова много психоактивни вещества в тялото му. В тишината, останал сам в разпадащата се сутрин, решил, че единственото смислено нещо, което може да направи, е да престане да ги взема. Решението било опасно, но много важно — най-малкото защото поемал отговорност за собственото си изцеление.

Онази вечер Марси не му приготвила вечеря — заварила го унесен в неспокоен сън и го оставила да спи. Вместо поднос с храна сложила до леглото му нова книга, с твърди корици, с надеждата, че след като няма какво друго да прави, в края на краищата ще я разлисти. Идеята ѝ дошла сутринта и веднага след училище тя се отбила в една книжарница близо до Кристофър Стрийт. Казвала се „Зодиак“, но нямала нищо общо с астрологията — името идвало от един сериен убиец от Северна Калифорния, чиито деяния бяха довели до появата на маниакален издателски бизнес.

Марси никога не била влизала в „Зодиак“ — знаела за книжарницата от Бен, — така че останала силно изненадана, когато се качила по стълбите и влязла в пространство, голямо колкото склад, натъпкано с безброй книги за престъпления, криминология и разследвания от цял свят. Обяснила на застаряващия собственик зад бюрото какво търси — нещо техническо, с факти, което да заинтригува професионалист.

Собственикът бил висок един и деветдесет и приличал повече на дървосекач, отколкото на книжар. Бивш профайлър от ФБР, той се разгънал бавно от стола и я повел покрай рафтове, отрупани с прах, до ред книги и списания, означени като „Нови издания“. Някои от тях вероятно били на по четирийсет години. От малък кашон на пода, наскоро получен от издателя, извадил книга с цвят на телешка кожа, голяма колкото тухла.

— Нали е болен — казал дървосекачът и отворил книгата, за да ѝ покаже техническите подробности. — Петдесет страници от това ще го довършат.

— Наистина ли? — попитала тя. — Бива ли я?

Той се усмихнал и посочил с жест останалите книги.

— Би трябвало да изхвърля всички останали.

В резултат книгата, която писах толкова много месеци, попаднала на нощното шкафче на Брадли. Видял я, когато се събудил рано на следващата сутрин, но не посегнал към нея. Било събота и когато Марси му донесла закуска, я попитал:

— За какво е?

— Реших, че може да ти е интересна. Погледни я, ако искаш — отговорила тя, защото не искала да го притиска по никакъв начин.

Той не погледнал книгата, а вместо това се заел с храната. През целия ден, когато отивала да го види, разочарованието ѝ растяло — продължавал да не докосва книгата.

Тя нямала представа, обаче Брадли не бил на себе си заради отказа от медикаментите и главата му се пръскала от болка, докато тялото му се приспособявало, калейдоскоп от мисли летели хаотично, карали го да помни когато даже не искал да мисли.

По времето, когато се заела да приготвя вечерята, Марси вече била изгубила надежда — след като съпругът ѝ продължавал да не проявява интерес към книгата, тя намерила формулярите на фондация „Благополучие“ и започнала да репетира как ще му каже, че ще е най-добре да се върне в болницата. Не успявала да измисли нищо, което да не прозвучи като поражение, и знаела, че това може да го сrine. Обаче била стигнала края на психическите си сили и, близо до сълзи, отворила вратата на спалнята, готова за крушението.

Брадли бил прочел трийсетина страници от книгата ми, плувнал в пот, с изкривено от болката лице — един бог знае какви усилия му е коствало, но си давал сметка, че това е важно за Марси. Всеки път, щом влизала при него, тя не успявала да се сдържи и да не погледне книгата.

Марси го гледала, изплашена, че може да изпусне подноса, но решила, че ако обърне прекалено голямо внимание на събитието, има опасност да го подплаши и да го накара да се върне в клетката си, така че продължила както обикновено.

— Идиотщина — казал той. О, боже! Полетелият ѝ дух полетял надолу с носа, готов за поредния изблик на необуздан гняв.

— Съжалявам, мъжът в книжарницата ми каза... — започнала да обяснява тя.

— Не, не книгата — прекъснал я той раздразнено. — Книгата е фантастична. Имах предвид автора. Наречи го интуиция, наречи го

каквото искаш, но този тип не е от ФБР. Познавам ги. Те не достигат до границата. Този тук е нещо специално...

Кимнал ѝ да се приближи, посочил ѝ неща, които отбелязал, защото решил, че са стъписващи. И тя не помнела да е виждала такова нещо, хвърляла погледи крадешком към съпруга си, чудела се дали тази искра интерес ще запали огън, или — като при някои хора, които излизат от кома, за които била чела — скоро искрата ще изгасне и той отново ще потъне в бездната.

Той взел салфетката от подноса с вечерята и с нея избърсал лицето си от потта. Това дало шанс на Марси да прелисти началото на книгата. Погледнала няколкото реда биографични данни, но нямамо снимка на автора.

— Какъв е той тогава? — попитала. — Кой според теб е всъщност Джуд Гарет?

— Нямам представа. Надявам се някъде да сгреша и да ни подсказе случайно — отговорил той.

През почивните дни Марси с облекчение видяла, че огънят продължава да гори. Седяла на леглото, докато той обръщал страниците — четял ѝ пасажи, обсъждали идеи и мнения. И колкото повече задълбавал, без да престава да мисли за изкуството на разследването, бил принуден да се замисли и за престъплението, което така упорито опитвал да забрави. Фрагменти от случилото се в онази сграда се връщали в паметта му, оставяли го без дъх, карали го да се поти.

В неделя вечерта, като че ли съвсем неочаквано, думите прелели над язовирната стена и в един момент той казал на жена си, че бил уловен в нещо, което чувствал като бетонна гробница, която била толкова тъмна, че не можел да види лицето на умиращия човек, с когото бил. Започнал да плаче, когато говорел, че можел единствено да опита да долови последните му думи — послание за двете му малки деца, — и за първи път, докато мъжът ѝ плачел в ръцете ѝ, Марси си помислила, че всичко може би ще се оправи.

След време се върнал към четенето и Марси слушала всяка дума. След още няколко часа Бродли отбелязал, че според него авторът е прекалено умен — нямамо начин да разкрие самоличността си по случайност. На шега подхвърлил, че тест за всеки голям следовател е да откриеш кой е той всъщност. Двамата се спогледали.

Без повече приказки Марси отишла в съседната стая и взела лаптопа си. От онзи момент откриването на самоличността ми станало техен проект, рехабилитация, обновяване на тяхната любов.

А за мен? За мен се оказа катастрофа.

9.

Деветнайсет думи. Докато седяхме в „Плаза Атене“, без да признавам каквото и да било, попитах Брамбли кое го е накарало да мисли, че авторът е в Париж, и ето какво ми каза той: че от общо триста и двайсет хиляди думи в книгата ми деветнайсет шибани думи издали тайната ми.

Седем от тях, каза ми той, били опит на автора да опише различните цветове на разлагащата се кръв. Помнех пасажа съвсем точно — сравнявах оттенъците с цветовете на едно дърво, което бях виждал да се променя от яркочервено до кафяво всяка есен в детството ми. И какво от това? Брамбли проверявал всички подробности. Свързал се с професор по ботаника и го разпитал за това дърво. Отговорил му, че се среща предимно по Източното крайбрежие: тоест аз неволно съм издал най-общо областта, в която съм израснал.

Другите дванайсет думи, двеста страници след това, се отнасяха за оръжие на убийство — стик, с който се играе лакрос, който пишех, че познавам, защото съм виждал ученици от моето училище да носят такива. Брамбли ми каза, че ако се свържа с Асоциацията по лакрос, ще ми кажат, че сто двайсет и четири училища по Източното крайбрежие го предлагат като спортно занимание за учениците. Свивали кръга.

Марси вече била открила братовчедката на Гарет в Ню Орлиънс и научила, че четенето на този тип се свеждало до спортните страници във вестника. Според братовчедката Гарет бил завършил училище през 1986, а Брамбли заключил, от две споменавания в книгата, че истинският автор е от същия район.

Свързал се с всичките сто двайсет и четири средни училища, в които играели лакрос, и в качеството си на детектив от Нюйоркската полиция поискал имената на всички момчета, които са завършили между 1982-ра и 1990-а — разширил търсенето, за всеки случай. Много скоро получил дълъг списък имена — но пък бил сигурен, че сред тях е истинският автор на книгата.

Да провери всичките би било трудно — само че това били частни училища, които винаги търсят дарения, за да увеличават капитала си.

Най-добрият източник на средства са бившите ученици и няма по-добри бази данни от училищните асоциации на съучениците, които вечно чакат с протегната ръка. Те разполагат с подробни сведения за всичките бивши ученици и Бадли преровил страници и страници с адвокати и банкери от Уолстрийт, за да открие нещо необикновено.

Дълго време усилията му оставали безплодни, докато една вечер сред учениците от „Колфийлд“ с Марси се натъкнали на лице с име Скот Мърдок.

— Беше завършил през осемдесет и седма — каза ми Бадли и захапа най-скъпия еклер на света. — Приели го в Харвард, учил медицина и защитил докторат по психология. Очаквала го голяма кариера, но изведнъж — нищо. В асоциацията на съучениците нямаше адрес, сведения за кариера, новини. След мига на дипломирането му не знаеха за него нищо. Просто изчезнал. И от всички съученици това се случило само с него.

Вдигна поглед, за да види какво мисля. Аз мълчах, бях твърде замислен — беше странно да чуя името Скот Мърдок след толкова години. Понякога, в най-лошите моменти на тайния ми живот, когато бях едновременно съдия и палач — работех с това, което беше станало с онзи човек.

След дълга пауза Бадли продължи:

— След седмици проучване в Харвард ми казаха, че доктор Мърдок започнал работа в „Ранд“ — знаели, защото бил избран още в университета и открили документална следа за това. Обаче сега започва странното — в „Ранд“ бяха сигурни, че не са чували за него. Не бяха чували професионалните сдружения, лицензиращите бордове и всички други организации, с които се свързвахме. Доколкото можехме да преценим, след като е напуснал Харвард, доктор Скот Мърдок е изчезнал от лицето на земята. Къде ли е отишъл, започнахме да се питаме.

Мразът, който се появи в долната част на гръбнака ми, започна да ме обхваща бързо. Бяха изкопали Скот Мърдок и знаеха, че е изчезнал — отлична работа, наистина, но все още нищо в сравнение с това, което, както подозирах, следваше.

— Имахме адреса на Скот Мърдок от годините му в училището — продължи Бадли, — така че се насочихме към Гринич, Кънектикът.

Говорих с някого по домофона, казах, че сме от нюйоркската полиция, и порталът се отвори.

Погледнах го — чудех се какво ли са си мислили той и Марси, семейство, което трудно оцелява в Манхатън, когато са минали по безкрайната алея до дома на детството ми, покрай изкуственото езеро и конюшните и са спрели пред една от десетте най-красиви къщи в страната, както я описвах. По някакво съвпадение Брамбли отговори на въпроса ми:

— Нямахме представа, че в Америка има такива къщи — каза тихо.

Сегашният собственик, добре известен корпоративен хищник, им казал, че и двамата Мърдок са покойници.

— Чух, че имали едно дете — казал им. — Не, нямам представа какво е станало с него. Има много пари, само това мога да кажа.

На другия ден двамата прегледали регистрите на общината и открили смъртните актове на Бил и Грейс.

— Дори говорихме с няколко души, които са били на двете погребения — каза Брамбли. — Скот не е присъствал нито на едното, нито на другото.

От тона му ставаше очевидно, че за него това е най-странното, но нямах намерение да му казвам, че бих направил всичко възможно, за да бъде на погребението на Бил — стига да знаех кога е.

Струва ми се, Брамбли разбра, че е докоснал болно място, но явно беше свестен човек, защото не продължи в същата посока. Вместо това ми каза, че по онова време вече били сигурни, че Скот Мърдок е техният човек.

— След още два дни бяхме абсолютно сигурни.

С Марси изпратили номера на социалната ми осигуровка — този, който бил записан в „Колфийлд“ и Харвард — във Вашингтон, за да бъде проверен за валидност. Искали да знаят къде е издаден, променян ли е, както и други подробности, които биха могли да ги насочат към местоположението на доктор Мърдок. Получили тревожно кратък отговор: такъв номер никога не е издаван.

Онемях. Някой идиот от задните офиси на Дивизията беше прецакал нещата монументално. Веднага разбрах какво се е случило. Преди години, когато приех новата си самоличност, готов да вляза в операция за първи път, специален екип заличи старото ми име и

биография. Закриха банкови сметки, кредитни карти и следи от издавани паспорти — прочистиха всичко, което би могло да ме свърже със старата ми самоличност. Предполага се, че агентът е заминал в чужбина, подобно на толкова много други, и е изчезнал.

Някой от санитарния екип — или прекалено старателен, или зле контролиран — вероятно беше решил да заличи стария ми номер на социалната осигуровка. Биха могли да обявят, че съм умрял, да оставят номера да стои неизползван, да направят сто други неща. Единственото, което не би трябвало да правят, е да поискат да бъде заличен.

Тази грешка водеше до ситуацията, в която бях изпаднал — хлапе от Кънектикът е имало номер, който според властите сега никога не е бил издаван. Не беше нужно да си Брэдли, за да се досетиш, че нещо в тази работа смърди.

— Дадох си сметка, че само ЦРУ или нещо подобно може да направи така, че номер на социална осигуровка да изчезне като в черна дупка — каза ченгето. Това потвърдило началните подозрения — въпреки че в книгата много от подробностите са променени, случаите, които се разглеждат, са от подмолния свят.

Вечерта, която трябваше да е приятна среща с добродушен доктор, се превърна в катастрофа и положението бързо се влошаваше — книгата отвела Брэдли до Скот Мърдок и го убедила, че той се представя за Джуд Гарет. Сега знаеше с какво всъщност се занимавам.

Обаче колко зле е положението в действителност, питах се? Много зле, отговаряше агентът в мен. Може би това беше последната ми нощ в Париж.

Нямаше време за губене и му заговорих тихо и безмилостно:

— Няма време, лейтенант. Искам да знам едно. Смяташ, че Гарет е шпионин — обаче би могъл да е навсякъде по света. Какво те насочи към Европа?

— Училището — отговори той.

Училището? Откъде, по дяволите, зачудих се, академия „Колфийлд“ знае, че съм изпратен в Европа?

— Когато отидохме в училището, някои от преподавателите го помнеха. Бил странно хлапе, казваха, не говорел в клас, но му се удавали езиците — особено френски и немски. Реших, че ако работи за

някаква тъмна правителствена агенция, няма да го изпратят в Южна Америка, нали?

— Може би не — отговорих, — обаче в Европа има седемстотин милиона души. Защо точно Париж? Хайде стига. Някой трябва да ти е казал къде да го намериш все пак.

Кошмарът за всеки агент — предателството, случайно или преднамерено, което убива повечето от нас. Ченгето ме гледаше с недоумение: как е възможно някой да сметне, че способностите му са толкова ограничени?

— Беше доста по-трудно. Никой не ми е казвал нищо.

Обясни, че след месеци издирване на Скот Мърдок, след като се убедил, че той работи за разузнавателна агенция, осъзнал, че трябва да го търси под различно име. Ако Мърдок е американски агент под прикритие, как такъв човек би влязъл в чужда страна? Предположил, че най-безопасният начин би бил да приеме самоличността и работата на дребен правителствен чиновник — младши търговски анализатор, търговски аташе или нещо подобно.

Понеже бащата на Бадли работел във Вашингтон, той знаел, че всички подобни назначения се публикуват в различни малко известни правителствени издания. В обявленията обикновено включвали данни като образование, кариера, адреси, рождени дати и други на пръв поглед маловажни подробности.

Една нощ лежал буден и опитал да си представи какво би било, ако непрекъснато ти се налага да приемаш нови самоличности, под стрес, на всяка граница да опитваш да поддържаш в порядък десетки лъжи в главата си, никога да нямаш време да мислиш, а само да отговаряш.

Дал си сметка, че ако е той, поне за да има шанс да се справи с нещо такова, ще трябва да запълни фалшивите идентичности с лесно помнещи се факти — телефонен номер от детските дни, истински рождени дати от различни години, истински имена на родители.

— Разбираш за какво говоря — каза той и отпи от кафето, на светлинни години от българската граница например, опасана с бодлива тел, и въпросите на поредната горила в униформа, с вонящ на цигари и снощната вечеря дъх, който върти документите ти в ръце и подхвърля неочаквани въпроси, за да хване всяко колебание и за да стане герой, като извика на небръснатите си колеги, че не му се вярва този

американец, британец или канадец, или на какъвто там се правиш, да е бил на онова място и по онова време.

Да, разбирах за какво става дума, но бях прекалено стъписан, за да отговоря — въоръжен единствено с интелигентността си, Брадли бе успял да се досети по какъв начин тайните агенти преминават границите и как овладяват безбройните детайли, от които при дадени обстоятелства може да зависи и животът им. И честно казано, ставаше все по-трудно да се гневя на човек, на когото вече се възхищавах.

Каза, че обсъдили предположението му с Марси и решили да експериментират. От цялата информация, която събрали за ранните години на Скот Мърдок, съставили списък от двайсет дребни факта. Докато тя била на работа, той седнал пред компютъра и изтеглил седмичните бюлетини на „Федерален регистър“ от последните десет години — изданието, в което се публикуват правителствените назначения.

Същата вечер Марси въвела фактите в софтуер за търсене и с надеждата да открият съответствие с някой от тях започнали да търсят сред огромния брой обяви в регистъра.

След трийсет и шест часа получили три съвпадения. Едното бил пощенският код на Гринич, Кънектикът — използван от мъж, назначен за делегат на правителството в Международния съвет по изкуствата във Флоренция, — което можело да означава или да не означава нещо. Другият бил търговски аташе, който играел скуош в Харвард като Скот Мърдок и изглеждал много обещаващ — докато не осъзнали, че гледат некролога му. Третият бил някой си Ричард Гибсън, наблюдател на Съединените щати в Световната метеорологична организация в Женева. В минибиографията му била записана рождена дата като на Скот Мърдок и образованието. Средното си образование бил получил в академия „Колфийлд“.

— Претърсихме регистрите на завършилите, но се оказа, че човек на име Ричард Гибсън никога не е учил в „Колфийлд“ — добави Брадли тихо.

Забележително. Той и Марси започват с наименованието на едно дърво в Кънектикът и стигат до Ричард Гибсън — прикритието, което използвах, за да стигна до Женева и да побъбря с Маркус Бюхер от Richeloud & Cie.

Името Гибсън било принципно доказателство — сега били сигурни, че методът им работи, така че продължили с пълна пара. Три седмици по-късно системата идентифицирала дребен служител на финансовия департамент, който бил командирован в Румъния на конференция. Името било Питър Камбъл.

— Обадох се във финансовото министерство на Румъния и открих човек, който е помагал за организирането на конференцията. Той имаше копие от входящата виза на Камбъл и паспорта. Приятел от Агенцията за национална сигурност провери и се оказа, че същият паспорт е бил използван за влизане във Франция. Френските власти отговориха, че Камбъл не само е влязъл в страната, но е поискал и право на жителство в Париж. В заявлението за жителство било посочено, че бил мениджър на хедж фонд, така че с Марси се свързахме с Комисията по ценните книжа — човек с името Питър Камбъл никога не е получавал лиценз да търгува с ценни книжа и посоченият хедж фонд не съществува.

Гледах мълчаливо как Брамбли бръкна в джоба на самото си, извади два листа и ги сложи на масата.

Първият беше страница от стар годишник на „Колфийлд“ и на нея имаше снимки на четиримата участници в отбора по скуош на училището. Единият стоеше леко настрана — сякаш играе с отбора, но не е част от него. Лицето му беше заградено с кръгче: Скот Мърдок.

На втория лист беше паспортната снимка, прикачена към заявлението за жителство на Питър Камбъл. Не можеше да има съмнение, че двете снимки са на един и същи човек. И че на тях съм аз. Не казах нищо — какво да кажа?

— Значи ето какво открих — каза Брамбли. — Скот Мърдок учи в академия „Колфийлд“, после в Харвард, после влиза в тъмна правителствена програма. Става агент под прикритие, използва десетки фалшиви имена и едно от тях е Камбъл...

Гледах снимката от годишника и се мъчех да си спомня имената на останалите от отбора по скуош. Единият се казваше Дезмънд Коркоран — голям боклук и всички го мразеха. Другите — дори още по-големи задници — не помнех. Умишлено потискане на паметта би го нарекъл някой психолог.

— Може би доктор Мърдок е бил изхвърлен от света на агентите или просто душата му се е уморила — продължаваше Брамбли, — не

знам. Но влиза във Франция с паспорт на името Камбъл, пише книга, за да сподели знанията си, и я издава от името на Джуд Гарет, покоен агент на ФБР.

Продължавах да мълча. Той сви рамене.

— И така, сега двамата седим тук.

Да, и нямаше никакво съмнение в това — Бродли и жена му се бяха справили брилянтно, обаче — както казах — след като те бяха стигнали дотук днес, утре щеше да стигне и някой друг.

Можех да направя само едно, така че се изправих — беше време да се спасявам.

10.

Брадли ме настигна на вратата, през която от красивата градина на хотела се влиза в голяма галерия. Движеше се изненадващо бързо за куцането си.

Сбогувах се сдържано и си тръгнах, но той успя да ме настигне, преди да разбера, че ме е последвал.

— Искам да помоля за една услуга — каза той. — Затова с Марси дойдохме в Париж.

Поклатих глава и отсякох:

— Трябва да тръгвам.

— Слушай... моля... — Пое си дъх, бореше се с това, което смяташе да каже. Обаче не му дадох шанс — отблъснах ръката му и се обърнах, за да продължа.

— Не — каза той с авторитетен глас. Огледах се и видях, че хората от близките маси ни наблюдават. Не исках да правя театър и му дадох момент.

— Ако веднъж хлътнеш дълбоко долу, в тъмнината, после нищо не е същото — каза той тихо. — След като ме раниха, започнах да мисля по друг начин — за живота, за отношенията ми с Марси, за работата ми. Особено за работата. Ако има един позитивен ре...

Достатъчно.

— Съжалявам — прекъснах го. — Раняването сигурно е било тежко и се радвам, че всичко е приключило добре, но се налага да се погрижа за някои неща. — Нямах време да слушам сълзливи истории или размишленията за живота на човек, когото не смятах да виждам повече. Смятах да се махна от Париж, да потърся убежище, може би за да спася живота си, и нямах никакво време за губене.

— Само една минута — настоя той. — Само една.

След миг въздъхнах и кимнах — предполагам, дължах му някакво уважение за това, че ми бе показал по какъв начин някогашният ми живот може да бъде изваден на показ. Но го гледах хладно и всичко в поведението ми му показваше, че Стената на плача е в Йерусалим и че трябва да приключва бързо.

— Не ме попита как получих раните си... и искам да ти благодаря. Професионалистите обикновено не го правят, разбира се — повечето сме били в лоши ситуации и няма особен смисъл да се говори за това.

„Да, да — достатъчно за коректното професионално поведение. Какво искаш да ме питаш“, помислих си.

— Казах, че съм влязъл в сграда. Но не и в коя сграда. Бях в северната кула на Световния търговски център, когато се срути.

11.

Брадли продължи да говори, но до ден-днешен нямам представа какво ми каза. Някак се върнахме на масата, но бях прекалено ангажиран да ругая себе си заради глупостта си да го изслушам. Нищо чудно, че беше преживял посттравматичен стрес, че бе прекарал седмици в интензивно отделение, нищо чудно, че бе страдал от чувство за вина, задето е оцелял, или че му е бил нужен невъзможен следователски проект, за да се върне от мъртвите.

Беше споменал, че държал някого в тъмното, слушал го как умира — междувременно, извън бетонната им гробница, Долен Манхатън бил пламнал. И въпреки това аз бях решил, че куршум е раздробил бедрената му кост, а друг е пробил дроба му. Щом като не можех повече от това, изглежда, не беше зле, че се бях пенсионира.

От строгите ми присъди ме сепна гласът му — беше извадил мобилния си телефон и ме питаше нещо.

— Нещо против да се обадя? Искам да се чуя с Марси...

Кимнах. Той я изчака да отговори, обърна се настрани и каза набързо няколко думи, които не чух. Когато затвори, направи знак да донесат още кафе и сладки. Надявах се да има кредитна карта без лимит.

— Споменах единайсети септември — каза той — само защото има връзка с това, за което ще те помоля.

— Слушам — подканих го меко, сякаш исках да се извиня, че дори съм си помислил онова за Стената на плача.

— Като част от възстановяването си накрая се върнах на Кота нула, на мястото, където се издигаше северната кула — каза той.

— Гледах мястото много дълго... а беше адски студено... и най-накрая осъзнах, че имам толкова много гняв, че няма надежда да се възстановя напълно. Обаче гневът ми не беше насочен към терористите — те вече бяха мъртви. И не беше заради раните, които получих — все пак останах жив, нали. Бях ядосан заради несправедливостта — заради безразличието на света. Знаех, че страшно много обикновени хора загинаха в онзи ден не от огън или

падаща мазилка, а заради *състраданието* си. Тяхното отчаяно желание да помогнат на други човешки същества — често напълно непознати — в края на краищата им струва собствения им живот.

Отпи кафе, но видях, че не му е до него. Печелеше време, опитваше да реши по какъв начин е най-добре да продължи. Аз чаках — за мен той беше спечелил правото да се бави, колкото прецени, че е му е нужно.

— Питал ли си се някога колко хора с увреждания са били на работа в кулите тогава? — попита накрая. — Аз също не се бях замислял — продължи той, — до след като удариха самолетите. Разбира се, ако си в инвалидна количка, проблемите ти са много по-тежки, отколкото на останалите — не можеш просто да слезеш с асансьора. Всички знаем, че е така, нали? Има табели, които ни предупреждават в случай на пожар да използваме стълбите. Ами ако не можеш да ходиш? Ако някога попадна в горяща сграда, господин Камбъл, искам единствено да съм в състояние да използвам краката си. Просто равен шанс да избягам или да умра. Не е много, нали? Равен шанс. Имаше един тип — работеше във фирма за финансови услуги, — който беше присъствал на всички противопожарни тренировки и знаеше къде е столът му за евакуация. Виждал ли си как изглеждат тези столове? Прилича на обикновен алуминиев стол, но има дълги дръжки, с които могат да го вдигнат и пренесат четирима души. Беше парализиран от кръста надолу и вероятно е бил горд, че е преодолял недъга си и си е намерил работа. Може да е имал жена и деца, не знам. Единайсети септември беше първи учебен ден за децата и много хора закъсняха. Заради това бил сам в офиса в северната кула, когато самолетът на „Америкън Еърлайнс“ врхлетял. От удара инвалидната му количка изхвърчала до средата на стаята. През прозореца видял огнено кълбо да полита към небето и си дал сметка, че трябва да действа бързо — или умира. Намерил стола за евакуация, закрепил го в скута си и се насочил към аварийното стълбище. По пътя подгизнал, защото противопожарната инсталация се задействала и заляла всичко с вода, осветлението изгаснало. Добрал се до фойето при асансьорите, но било тъмно, защото там няма прозорци. Шанс му дали хората от поддръжката — преди няколко години боядисали вратите към аварийното стълбище с фосфоресцираща боя, така че дори и при катастрофа хората да ги виждат. Един бог знае колко души е спасило

това решение в онзи ден. Подпрял вратата на стълбище А отворена и наместил стола за евакуация вътре. Не бил много силен, но успял да се премести. Вече не можел да се движи. Бил в аварийното стълбище на горяща сграда и правел единственото, което можел — чакал.

— В Северната кула имаше три аварийни стълбища — продължи той. — Две широки по метър и десет, а третото — метър и четирийсет. Има голяма разлика — на широкото стълбище двама души могат да се разминат спокойно, не е така тясно на завоите. Тези завои могат да са сериозен проблем, ако искаш да пренесеш нещо, което на практика е носилка със седалка. Както можеш да си представиш, понеже съдбата е гадна кучка, парализираният се оказал пред едно от тесните стълбища. В цялата сграда хората се чудеха накъде да бягат — надолу или нагоре, към покрива, за да ги спасят с хеликоптер. Които тръгнаха нагоре, умряха — вратата към покрива била заключена, за да се предотвратят самоубийствата... Представи си стълбище А, пълно с прах, дим, хора и вода. Стича се като поток от спукани тръби и противопожарната инсталация. Човекът в стола за евакуация обаче не вика, не моли за помощ. Просто чака. Да се случи чудото, предполагам.

Брадли млъкна. Може би мислеше за чудеса. За момент, когато заговори отново, гласът му потрепери, но той успя да се овладее.

— Доста по-долу човек на средна възраст, не в идеална физическа форма, чува за човека в стола-носилка горе и започва да вика. Призовава доброволци, които да се върнат и да свалят нещастника. Отзовават се трима. Обикновени хора. Връщат се нагоре, вземат стола и избират правилната посока — не го носят нагоре, слизат надолу. През тълпата, дима, водата и завоите, които са адски тесни.

Млъкна отново.

— Носят го така *шейсет и седем етажа*! И знаеш ли какво откриват, когато стигат долу? Че няма изход. Толкова са се забавили, че срутуването на южната кула е дестабилизирило съседната. Пред тях има само срутен бетон. Зад тях — огън.

Брадли сви рамене. Аз мълчах — какво можех да кажа, дори и да успеех да овладеем гласа си да не трепери? „Скръб не потъва“, само това можех да мисля.

— Връщат се назад, намират вратата към мецанина, влизат във фойето. Малко след това всичко отива по дяволите, защото сградата се срутва. Онзи с инвалидния стол и двама от спасителите му никак

оцеляват, но другите двама — не. — Млъкна за момент. — И знаеш ли какво отне живота им, Камбъл?

— Състраданието? — предположих.

— Точно така. Както казах, не ги убива падаща мазилка или огън. Убива ги проклетият опит да помогнат на друг. Заради това е гневът ми. Къде е справедливостта *тук*?

Пое си дъх, после добави по-меко:

— Не бях сигурен, че искам да живея в такъв свят.

Разбрах, че Брадли е посетил Кота нула в повече от един смисъл. Представих си го в снега и мрака, дребна фигура сред декарите пустота, където някога се издигаха кулите близнаци, която полага усилия да открие причина да живее.

За щастие Марси била с него и той ми каза, че се държали за ръце, когато ѝ разказвал за отчаянието си. „Е, и какво ще направиш сега?“ — попитала го тя спокойно.

Брадли ми каза, че я погледнал объркано, нямал представа какво има предвид. „Да, разбрах те, Бен — не искаш да живееш в такъв свят — казала му. — Добре. Обаче, както казват хората, смяташ да се оплакваш от тъмнината или смяташ да запалиш свещ? Ще те попитам още веднъж: какво смяташ да направиш?“

Това е Марси — била дотолкова обръгнала, че вече не отстъпвала и на сантиметър.

— Беше права, разбира се — продължи Бен, — и обсъждахме какво да направим през целия път до вкъщи. Заради раните ми не знаех кой знае колко за разследванията на атентатите, така че докато се прибирахме пеша, тя ми разказа, че петнайсет от деветнайсетте похитители били саудитци, че семейството на Бин Ладен било прогонено от страната след атентатите, че повечето от извършителите пребивавали в Щатите с изтекли визи и няколко се научили да управляват самолет, но не проявявали особен интерес към приземяването. Стана ясно, че макар и да са допуснали десетки грешки, терористите пак са били по-добри от нас — и ако някой се съмнява, в района ми има три хиляди жертви, които го доказват. Когато наближихме, осъзнах, че се оформя идея. Работих по нея през нощта, а на следващия ден, понеделник, отидох в Нюйоркския университет и запалих свещта.

Каза, че в голям офис с изглед към площад „Вашингтон“ обяснил пред ръководството на университета, че иска да постави началото на нещо, което би могло да стане известно колкото Световния икономически форум в Давос — ежегодна поредица лекции, семинари и майсторски класове за водещите криминалисти от целия свят. Място, където да се споделят нови идеи и да се демонстрират последните постижения на науката. Модератори щели да бъдат топекспертите в тази сфера, без ограничения по специалност и принадлежност към една или друга агенция.

— Посочих през прозореца — продължи Брадли — към мястото, където някога се издигаха кулите близнаци. „Такива хора ще се появят пак — казах им. — И следващия път ще са по-добри, по-умни, по-силни. Ние също трябва да сме — всички ние, които се занимаваме с разследвания, имаме една съвсем ясна цел — следващия път трябва да ги изпреварим“. В стаята имаше единайсет души и прецених, че съм спечелил на своя страна трима от тях, така че им разказах историята за човека с инвалидния стол и им напомних, че са най-близкият до Кота нула университет — и че имат особена отговорност. Ако те не организират събитието, кой друг? Накрая половината от тях бяха засрамени, някои се просълзиха, и всички гласуваха единодушно. Може би догодина трябва да се кандидатирам за кмет.

Опита да се засмее, но не намери смях в сърцето си.

Каза, че организацията на световен форум по криминалистика вървяла по-добре, отколкото очаквал, и изреди имената на тези, които се били съгласили да преподават или да участват.

Кимнах, искрено впечатлен.

— Да — каза той. — Най-големите. — И ме погледна. — Освен един...

Не ми даде шанс да отговоря.

— Книгата ти оказва огромно влияние — продължи той. — След като си тук, вероятно не си даваш сметка, че няма голям професио...

— И затова си дошъл в Париж — прекъснах го. — За да ме вербуваш за каузата.

— Отчасти. Разбира се, първата ми цел беше да разреша загадката с Джуд Гарет, но сега, след като това стана, има шанс да дадеш своя принос. Знам, че не можем да кажем кой си в

действителност, така че може да бъдеш дългогодишен изследовател на Гарет. Доктор Уотсън, ако той е Холмс. Човек, който му е помагал...

— Млъкни! — казах му. Вероятно не беше свикнал да чува такива неща. Бях забил поглед в масата и когато вдигнах очи, заговорих достатъчно тихо, за да ме чува само той. — В този момент — продължих — смятам да наруша всички правила на бившата си професия. Ще ти кажа истината за нещо. Това сигурно е единственият път, когато ще чуеш такива неща от човек от моя бизнес, така че слушай внимателно. Това, че ме намери, е забележителна работа. Ако някога направя второ издание на книгата си, ще го включа. Брилянтно е.

Той сви леко рамене — беше поласкан, струва ми се, наистина горд, но твърде скромн, за да го покаже.

— Ти си открил много имена, разкрил си доста легенди, но не си открил нищо за истинската ми работа за страната ни, нали?

— Да — отговори Брaдли. — Но и не съм искал такова нещо. Смятах, че щом всичко това е чак толкова секретно, по-добре да си остане такова.

— За това си прав. В такъв случай ще ти кажа. Задържах хора, а тези, които нямаше как да задържа, убивах. Поне в три случая първо задържах, после убивах.

— Боже! — прошепна той. — Нашата страна прави това?

— Мисля, че детективите от отдел „Убийства“ и съдиите имат квалификация за такива деяния, нали? Но честно, тези деяния може да са сериозна тежест за духа... особено с напредването на възрастта. Ще ти кажа едно обаче — никой никога не е имал основания да ме обвини в дискриминация. Винаги съм се стремил да съм безпристрастен в работата си — а съм имал работа с католици и араби, протестанти, атеисти и поне с неколцина евреи. Нямам само зороастрийци. Повярвай ми, щях да ги включа, ако знаех кои са. Бедата е, че немалко от тези, на които съм навредил, не са активно практикуващи християнските принципи, както бихме ги нарекли ти и аз. По-конкретно, не обичат да обръщат другата буза. Познаваш ли сърбите? Още са гневни заради битка, която са загубили през 1389-а година. Разправят, че хърватите и албанците били по-лоши. За такива хора няколко десетилетия са по-кратки от уикенд. Казвам ти го, за да можеш да разбереш — дойдох в Париж, за да живея анонимно.

Опитвам се да се добера до нормалния живот. Новината, която научих тази вечер, не е никак добра, така че не смятам да се занимавам с никакви семинари. Единствената ми грижа е да остана жив.

Станах и му подадох ръка.

— Сбогом, Брамбли.

Стиснахме си ръцете и този път той не направи опит да ме спре. Масите наоколо бяха опустели и полицаят изглеждаше тъжно и самотно сред свещите, докато крачех към изхода.

— Късмет! — подвигнах му. — Семинарът е отлична идея. Страната има нужда от такова нещо.

Обърнах се да продължа — и пред мен застана някаква жена.

Усмихна се.

— Разбирам от изражението на мъжа си, че отговорът е бил „не“.

Беше Марси. Брамбли вероятно ѝ беше казал къде сме, когато ѝ позвъни.

— Точно така — отвърнах. — Не мога да участвам. Той знае защо.

— Е, благодаря за отделеното време все пак — каза тя тихо. — За това, че сте го изслушали.

Нямаше гняв или недоволство — единствената ѝ грижа като че ли беше благополучието на мъжа ѝ. Харесах я моментално.

Брамбли извърна лице, за да не ни гледа, и поиска сметката.

— Знаете ли, Бен ви се възхищава неимоверно — добави Марси.

— Едва ли ви е казал, но прочете книгата ви три пъти, просто за удоволствие. Казва, че му се ще да може да направи и половината от нещата, за които пишете.

За момент видях различен Брамбли — топследовател, който смята, че никога не е играл в състезанието, което отговаря на неговия талант. Знаех повече от всички, че да живееш с професионално разочарование е ужасно, и, както се случваше често, си спомних двете момиченца, след Москва и това, което бях направил толкова отдавна.

Наложи се Марси да ме докосне по лакътя, за да ме извади от спомените ми — видях, че ми подава визитка.

— Това е номерът ни в Ню Йорк. Ако някога имате възможност, обадете му се — нямам предвид сега, а в бъдеще. — Видя неохотата ми и се усмихна. — След няколко години също става.

Но аз не вземах картичката.

— Той е добър човек — каза тя сериозно. — Най-добрият, когото познавам, по-добър, отколкото повечето хора биха могли да си представят. Това би означавало много за него.

Разбира се, знаех, че никога няма да се обадя, но взех картичката — нямаше смисъл да ги наранявам излишно. Докато я прибирах в портфейла си, погледите на Бродли и Марси се срещнаха за момент в тихата вътрешна градина.

През тази непринудена секунда, когато двамата нямаха представа, че ги наблюдавам, ги видях със свалена защита. Вече не бяха в Париж, в петзвезден хотел, по лицата им разбрах, че са точно там, където са били преди срутването на северната кула — в царството на любовта. Не бяха деца, това определено не приличаше на увлечение, и беше хубаво да знам, че в свят, пълен с лъжа и измама, продължава да съществува нещо такова. Може би в края на краищата вечерта не беше пълен провал.

Моментът отмина, Марси ме погледна отново и й пожелах на добър път. Минах през високите врати и спрях пред келнера, който гледаше преценяващо. Познаваше ме добре и след като му благодарих за гостоприемството, му поръчах да изпрати количката още веднъж. Дадох му двеста евро за сметката.

Нямам представа защо платих. От глупост, предполагам.

12.

Полетът на „Америкън Еърлайнс“ наближи Ню Йорк рано сутринта — тъмни облаци се кълбяха в небето, дъжд и бесни ветрове ни блъскаха през цялото спускане. Два часа след излитането от Париж светна надписът да закопчаем коланите и след това условията се влошиха дотолкова, че прекратиха всякакво обслужване. Никаква храна, никакъв алкохол, никакво спане. Оттук положението само може да се подобрява, така разсъждавах.

Пътувах със съвършен канадски дипломатически паспорт, който не само обясняваше мястото ми в първа класа, но и ми помогна да избегна всякакви въпроси от граничните власти. Обработиха документите ми без забавяне, взех си багажа и излязох под проливния дъжд. Бях у дома, но не се чувствах така комфортно, както очаквах — бях прекарал в чужбина толкова дълго, че вече едва познавах страната.

Осемнайсет часа бяха минали, откакто оставих семейство Брадли в „Плаза Атене“. След като си дадох сметка, че легендата ми е разбита, задачата ми не беше амбициозна — бягай, скрий се където можеш, опитай да се съвземеш и след това си напиши завещанието. Е, може би без последното, но винаги сме обсаждали разбитите легенди в този дух.

Реших, че Америка е най-добрият ми шанс. Не само щеше да е по-трудно да ме открият сред милиони като мен, но знаех, че ако искам наистина да съм сигурен, ще трябва да залича следите, които са останали, така че никой да не може да мине отново по пътя, извървян от Бен и Марси.

Взех разстоянието между „Плаза Атене“ и апартамента си за шест минути и още с влизането си започнах да звъня на авиокомпаниите. За щастие намерих свободно място в първа класа за полет след около час.

Странно е как работи подсъзнателният ум обаче — в последвалия хаос: прибиране на дрехи, плащане на сметки, подреждане на куфари, изведнъж, без особена причина, в паметта ми изплуваха двете писма от адвокатата на Бил и Грейс Мърдок. Прерових

папка със стара кореспонденция, намерих ги и ги хвърлих в ръчната си чанта, след което се заех с единствения останал проблем — съдържанието на сейфа.

Беше невъзможно да взема със себе си три пистолета, сто хиляди долара в различни валути и осем паспорта, дори в ръчния багаж. Ако изпищят детекторите за метал — дори ако съм в ролята на дипломат, — щяха да ме проверят много щателно. И след като откриеха, че паспортът не е истински, което неминуемо щеше да се случи, щях да давам обяснения седмици наред — първо за истинската си самоличност и после за всичко останало. Предполагаше се, че съм предал оръжията, паспортите и списъците с контакти в Дивизията при напускането си.

Вместо това разпрах един шев на матрака, извадих част от пълнежа и закрепих вътре с лепенка инструментите на занаята си — след като стигнех в Америка, щях да се обадя на Франсоа, раболепния портиер, и да го накарам да уреди транспортна фирма, която да изпрати нещата ми през океана. След като закрепих всичко, залепих шева с лепило и позвъних за такси до летище „Шарл дьо Гол“.

След още десет часа застанах под дъжда на летище „Кенеди“ и казах на друго такси да кара към града. По пътя позвъних на „Четири сезона“ — един от хотелите, чиято големина гарантира анонимност — и си запазих стая.

След три дни обикаляне на фирми за недвижими имоти наех малка мансарда в северната част на Манхатън. Не беше кой знае какво, но я огряваше сутрешното слънце и първия ден там прочетох писмата на адвоката и се обадох, за да уговоря среща.

Седнахме един късен следобед в скъпия му офис с изглед към Сентръл Парк и дреболията, свързана с наследството на Бил, промени живота ми завинаги.

В продължение на няколко дни след това се разхождах из града до късна вечер, въртях това нещо в ума си и опитвах — както биха казали психолозите — да го „интернализирам“. Оставях краката да ме носят накъдето поискат, покрай пълни с хора барове и ресторанти, заобикалях дългите опашки пред най-модните клубове и най-новите филми. Накрая, с подбити крака и болезнено съзнание за малкия си опит в материята, която хората наричат нормален живот, започнах да

възприемем чутото от адвоката. Едва след това се заех с проблема със следите.

Най-напред се обадох на шефката от ФБР — жената, на която предадох документацията от европейските операции на Дивизията, когато агенцията беше закрыта. Тя се свърза с някой от заместниците си, спомена, че някога съм бил Син ездач, и на следващия ден седнах със заместника в занемарена конферентна зала в невзрачен небостъргач в центъра.

След като поисках да говоря с него насаме и двамата му помощници излязоха, го информирах, че номерът на социалната осигуровка на Скот Мърдок е бил премахнат и че за мен това носи големи рискове. Трябваше му известно време, за да овладее удивлението си, но след като престана да ругае виновния за този гаф, вдигна телефона и нареди номерът ми да се възстанови.

— Ще го отбележа — увери ме. — Ще се погрижа, ако някой се интересува от този номер, да бъдеш предупреден. Какво друго?

— Трябва да бъдат променени няколко компютърни бази данни, защото съдържат твърде много информация за мен — или за псевдонимите, които съм използвал, — и тази информация трябва да изчезне.

— Държавни или частни компютри? — попита той.

— И държавни, и частни — отговорих. — Всичко от архивите на едно сдружение на съучениците от академия „Колфийлд“, както и куп съобщения във „Федерален регистър“.

— Няма начин — отговори заместник-шефът. — Базите данни са неприкосновени. Върховният съд казва, че можем да гледаме, но не и да пипаме. Би било незаконно дори да те насоча към човек, който би могъл да помогне.

Притиснах го, обясних му колко години съм служил на страната си и защо за мен е нужно да наруши правилата.

Той кимна замислено, после нещо в ума му като че ли прещрака и той започна тирада.

— Да наруша правилата? Искаш да се забъркам в хакерство? Имаш ли представа колко струва това на обществото? Вече не са малки генийчета, това беше преди години — киберпространството сега е пълно с тарани. Пробиват сайта, разбиват го, крадат всичко, което има някаква стойност...

Бях смаян — не ме интересуваше нито Върховният съд, нито днешното състояние на киберпрестъпността. Искях просто да изчистя миналото си. Реших, че може би съм докоснал болно място, но това нямаше да ми помогне да постигна повече сигурност.

Той явно не смяташе да спира.

— Има ниво, което е над тараните — продължаваше. — Хора, които влизат, копират всичко и никой не разбира, че са влизали. Адски са умни. Познавах един: отмъкна петнайсет милиона кредитни досиета за ипотечи. Петнайсет милиона! И във всяко имаше данни от кредитни карти, номера на социални осигуровки, банкови сметки, домашни адреси. Знаеш ли какво се канеше да направи с тях?

— Да открадне нечия чужда идентичност? — отговорих, без да знам защо продължаваме да говорим за това.

— Естествено. Само че не за да се възползва сам — не, това за него беше прекалено много работа. Искаше да продаде данните на руската мафия. По долар за досие, за първия милион, както ни каза, само за да ги зариби. След това смятал да тръгне нагоре, докато стигне поне до десетарка парчето. Пресметнах, че ще измъкне към сто милиона. Защото седи пред един екран. Знаеш ли колко печели средният банков обирджия? — попита той и се наведе над масата. — Девет хиляди долара и може би куршум. Кой според теб е напипал правилния бизнес план?

Свих рамене — наистина ми беше все едно.

— Този тип е на дваисет и три, а е може би най-добрият на света.

— Колко време ще лежи? — попитах, за да покажа някакъв интерес.

— Не е решено още. Може и да не лежи, ако продължи да сътрудничи и да ни помага да хващаме самураите кракери, които правят също толкова лоши неща. Никът му онлайн беше Battleboi, така че го наричаме с това име.

— Battleboi? — попитах, несигурен дали съм чул правилно.

— Да. Пише се с i накрая. Испански задник. Израснал е в Маями, но сега живее наблизо, край Канал Стрийт, до „Уолгрийнс“^[1].

Погледна ме и погледите ни се срещнаха. Защитната броня падна и си дадох сметка защо ми разказва тази история.

— Както и да е, достатъчно за моите проблеми — трябва да спра, преди да кажа нещо незаконно. Мога ли да направя нещо друго?

— Нищо. Това е повече от достатъчно. Благодаря — казах сърдечно. Той стана и тръгна към вратата.

Преди да отвори спря и се обърна към мен.

— Радвам се, че успях да помогна с номера на социалната осигуровка. Познавам репутацията ти — много от нас я познават. За мен беше чест, наистина, да се запозная със Синия ездач.

Каза го с такова възхищение, а ръкостискането му беше достатъчно силно, за да превърне въглища в диаманти. Чак се стъписах. Помощниците му ме гледаха мълчаливо, с респект, предполагам би могло да се каже, докато крачех към асансьора. Макар и да се чувствах поласкан, нямаше как да не си спомня думите на една стара песен — че свещта изгасва много по-рано от легендата.

Излязох и взех такси. Гледах лицата на минувачите. Сенките се удължаваха и отново изпитах странно чувство за изолация, сякаш съм чужденец в собствената си страна. Знаех, че ако човек продължава по този път, скоро умира за света — виждаш такива хора седнали на пейка в парка, в читалните на обществените библиотеки, в чакалните на железопътните гари. Чудно бъдеще, помислих си. Но нямаше какво да направя — керванът си върви, кучетата си лаят и беше ужасно важно да погребя миналото си.

Таксито спря пред „Уолгрийнс“, минах покрай сградата и видях малка врата, сгушена в стената. Имаше само един звънец и до него няколко думи — на японски. Страхотно.

Зачудих се дали съм разбрал правилно човека от ФБР, но въпреки всичко натиснах бутона.

[1] Голяма аптечна верига. — Б.пр. ↑

13.

Отговори троснат мъжки глас, на английски.

Казах му, че общ приятел, който работи на двајсет и третия етаж в сграда наблизо, ме е посъветвал да се отбия при него. Той натисна домофона и ми отвори. Докато се качвах по стълбите, забелязах, че някой е положил сериозни усилия да прикрие четирите камери, които наблюдават стълбището. Тревоги заради руската мафия, предположих.

Свих по един коридор и след като очите ми свикнаха с тъмнината, го видях — Battleboi стоеше точно пред мен, в рамката на стоманена врата, с която би се гордяло всяко свърталище на наркодилъри. Най-изненадващото нещо не беше обемът му — макар че сигурно тежеше двеста килограма. Най-изненадващото беше облеклото му — като на средновековен японски даймьо^[1]. Кракер-самурай първи клас, дадох си сметка.

Беше с убийствено скъпо копирено кимоно и традиционни японски чорапи с отделно пръстче за палеца, а черната му коса беше намазнена и стегната на топка на тила. Ако някой търси сумо борец от латиноамерикански произход, познавам точния човек. Поклони се леко — минимумът добри маниери, поради което реших, че не харесва особено общия ни приятел от двајсет и третия етаж — и се отдръпна настрана, за да ме пусне да вляза.

Феодалните му владения се простираха само върху четири стаи на странична уличка, но подовете бяха покрити с красиви татами, пространствата бяха отделени с прегради, а едната стена беше скрита зад старинен рисуван параван с планината Фуджи, който, можех да се обзаложа, му бе струвал поне двајсет хиляди от най-скъпите кредитни досиета.

Още с прекрачването на прага едва избегнах светски конфуз — в последния момент осъзнах, че трябва да събуя обувките си и да ги сменя със сандали за гости. Докато развързвах варварските си боти, попитах как да го наричам.

Той ме изглежда недоумяващо.

— Как така? Не са ти казали?

— Казах ми — отговорих. — Просто не ми се струва уместно да наричам някого Battleboi в лицето.

Той сви рамене.

— Не ми пука, задник — каза и ме заведе до две възглавнички на пода.

— Заместник-директорът спомена, че му помагаш — започнах, като че ли съм дошъл с пълното съгласие на Човека.

Домакинът ме изглежда с погнуса, но не отрече.

— Какво искаш?

Седнахме с кръстосани крака и му обясних, че искам името Скот Мърдок да се заличи от базите данни с имената на завършилите бившите ми училища. Реших, че това е добро начало.

Той ме попита кой е Мърдок и му казах, че не знам.

— Беше решено да се заличи миналото му. Друго не ни интересува.

Попита за рождената дата на Мърдок, поиска подробности за сдруженията на съучениците и куп други подробности, за да е сигурен, че няма да обърка човека. След като му отговорих, намести кимоното си и обяви, че започваме след няколко минути.

— Cha, neh? — подхвърли небрежно и схванах подтекста — очакваше се да го изгледам с недоумение и да се почувствам малоценен, но честно казано, не бях в такова настроение.

Бръкнах в паметта си — едно лято, много отдавна. Бях на подгизнал в кръв плаж, заобиколен от изобилие от обезглавявания и самураи, които извършват ритуално самоубийство. С други думи, тогава прекарах отпуската си в четене на „Шогун“ От онези епични страници все още помнех няколко фрази — cha беше чай.

— Nai, domo — отговорих с надеждата паметта ми да не ме е излъгала и това да е „Да, благодаря“, а не „Върви се шибай“.

Явно съм го уцелил.

— Знаеш японски? — попита той със смесица от изненада и респект.

— А... само малко — отговорих скромно.

Той плесна с ръце и единият от параваните се отвори. Появи се стройна латино мацка с червено копринено кимоно и се поклони, при което събуди въпроса, занимавал умовете на големите философи от

незапомнени времена. Как става така, че най-непривлекателните типове почти винаги привличат най-страхотните жени?

Беше малко по-млада от него, с огромни очи и чувствени устни. При внимателен оглед отблизо видях, че е адаптирала кимоното си свободно — беше много по-стегнато в ханша и на бюста, отколкото кимоната, които можеш да видиш в Токио. За да улесни движенията си, го бе цепнала отзад от подгъва до бедрата и когато крачеше из стаята, от прилепването и огъването на коприната по тялото ѝ ставаше ясно, че не се безпокои за вдлъбнатини от бикини и презрамки на сутиени. Просто не носеше такива неща. Цялостният ефект беше примамлив и смахнат.

— Чай? — попита тя.

Кимнах и Battleboi се обърна към мен.

— Това е Рейчъл-сан.

Тя ме погледна и ме удостои с най-милата усмивка на света.

Battleboi? Рейчъл-сан? Стара Япония край „Уолгрийнс“? Каквото и да смятаха във ФБР за способностите му, не таях големи надежди — имах усещането, че си имам работа с клиенти на социалните служби.

След три часа бях принуден да променя мнението си драстично. Лоренцо — поне така го нарече Рейчъл веднъж — не само заличи името ми от списъците на съучениците, но каза, че може да направи същото и с много по-трудно достъпните файлове на академия „Колфийлд“ и дори Харвард.

— Можеш да заличиш всички следи, че съм учил и посещавал лекции? — попитах. — Сякаш Скот Мърдок никога не е стъпвал в „Колфийлд“ или Харвард?

— Защо не? — засмя се той. — На тая шибана планета сега има толкова много хора, че сме се превърнали в по няколко реда код на харддиск. Изтриваш ги и преставаш да съществуващ, добавяш ги — и се превръщаш в някой. Искаш да станеш професор? Кажи ми в кой университет. Искаш сто милиона? Просто трябва да си поиграеш с бинарния код. Между другото, ако искаш, можеш да ме наричаш Бог.

— Благодаря, обаче Battleboi започна някак да ми харесва. — Усмихнах се.

Късно същата вечер видях как пусна и последните академични постижения на доктор Мърдок в електронната бездна.

— Срамота — каза. — Толкова учене, а сега няма и следа.

Нямаше какво да кажа, защото ме връхлетяха спомени — особено за Бил, който единствен дойде със старото си ферари до Бостън за дипломирането ми.

След като Лоренцо се увери, че не е оставил никаква следа от манипулирането на данните, му казах за следващия проблем от списъка — правителствените компютри и обявите за назначенията, които трябваше да бъдат прочистени.

— Колко са? — попита той.

— Двеста, може би повече.

От изражението му бих си помислил, че съм му предложил да направи сепуку.

— Нека позная — това е спешно, нали? — Но не изчака отговор, защото го знаеше. — Имаш ли копия от тези обяви, или трябва да ги търсим сами?

Поколебах се. Бен Брадли и жена му разполагаха с цялата информация, но те бяха и последните хора, с които исках да говоря.

— Ще трябва да помисля — отговорих.

— Ако трябва да започнем от нула, може да минат месеци. Обади се, когато решиш — каза той и започна да изключва компютрите.

Докато ме изпращаше до вратата, се чувстваше достатъчно облекчен, за да побъбри.

— Уча японски от три години. Кошмарен език, нали? Ти къде го научи?

— От „Шогун“ — отговорих и след като преодоля шока си, мога да кажа, че го прие много елегантно. Планината от месо се разтресе от смях заради собствената му наивност и тогава — от сияещите очи и щедрия дух — добих представа какво е видяла Рейчъл у него.

— Мамка му! — изруга той и избърса сълзите от очите си, — а аз се чувствам неадекватен от шест месеца — все едно пак ходя на училище.

Докато си обувах обувките, одързостен от смеха, той ме попита:

— Какво точно правиш във ФБР?

— Нищо... Сложно е... Може да се каже, че съм им нещо като помощник.

— Ти ли си Скот Мърдок?

Засмях се.

— Мислиш ли, че ако имах такава квалификация, щях да съм тук и да говоря с теб? — Улучих точния тон: горчивина и насмешка — когато се налага, съм фантастичен лъжец.

— Който и да си, сто на сто си гъст с двайсет и трети етаж.

— Не особено. Защо?

— Мислех си, че можеш да кажеш някоя дума на заместник-директора, да смекчи обвиненията.

— Доколкото разбрах, ако продължаваш да им помагаш, няма да има никакви обвинения.

— Да бе — засмя се той горчиво. — Заради това направиха специален отдел против кибер престъпленията. Това е техният чуден нов свят — най-вероятно ще изстискат от мен всичко, което знам, а после ще ме ритнат в задника. Просто така, за назидание.

Поклатих глава и му казах, че проявява параноя, че те не действат така. Разбира се, беше прав. Няколко месеца след това му натресоха всички обвинения, които успяха да измислят, и му предложиха споразумение, което не беше никакво споразумение. В края на краищата, когато вече не беше в състояние да си позволи още адвокати — продаде дори паравана с планината Фуджи — се видя принуден да го подпише. Петнайсет години във федерален затвор със средно строг режим — това получи.

И щеше да изгние там, буквално забравен, ако — след бъдеща страх лавина събития — издирването на Сарацина не се бе превърнало в отчаяна необходимост.

[1] Даймьо — едър земевладелец, феодал в средновековна Япония, който е на пряко подчинение на шогунa и разполага със собствена армия. — Б.пр. ↑

14.

Сарацина пристигнал на сирийската граница малко преди обед, слязъл от автобуса от Бейрут с кожена лекарска чанта в едната ръка, протрит куфар в другата и забележителен план в главата.

Минали били пет години, откакто завършил медицина с отличие, и това били липсващите години, гладните години. Беше ми нужно доста време, докато сглобя движението му през този период, но едно е извън всякакво съмнение — когато застанал пред сирийския граничен полицаи, Сарацина вече бил решил ребуса, който го занимавал във всеки момент на бодърстване. Вече знаел как да удари Америка.

Понеже бил лекар, тръгнал на работа в разрастващите се бежански лагери, сложили печат на ливанския му паспорт без никакви проблеми. Минал покрай чакащите таксито и отбраните проститутки, свил наляво към осеяния с боклуци паркинг и се качил на градски автобус, който да го закара до Дамаск.

Влязъл в главната автогара в града, дал двете си чанти на багаж, излязъл през страничния изход и тръгнал пеша. Трябвало да оставя възможно най-малко следи и затова не взел дори такси.

Около час вървял по прашни улици и във все по-мрачни квартали — в Дамаск живеят почти два милиона души, петстотин хиляди от които са бедни палестински бежанци.

Най-накрая, под виадуктите на голямо пътно съоръжение, свързващо две големи артерии, открил каквото търсел — сред вкаменена гора от бетонни колони, почернели от дизелов дим. Мястото било украсено с разноцветни лампички, увиснали флагове и цитати от Корана, които свидетелствали за честността на собствениците. Там имало паркинг за коли на старо.

От дъното на автомобилната йерархия Сарацина избрал очукан „Нисан Съни“. Докато продавачът хвалел мъдростта на човека, успял да прозре под ръждата и да види диаманта сред множеството, Сарацина платил в брой. Добавил и допълнително пет сирийски лири, за да се отърве от прехвърляне на документите, и потеглил по здрач. Колата горяла повече масло, отколкото бензин, но на него му било все

едно — транспортната функция била само вторична задача на превозното средство. Основната цел била да служи за спане. Бил наясно, че дори и в евтините хотели хората помнят прекалено много, така че обикалял града три часа, докато намерил усамотено място в дъното на паркинга на някакъв супермаркет, и се настанил там.

През следващите седмици събирал материалите, нужни за задачата му, и оставил личната си хигиена да върви по дяволите. Дрехите му ставали все по-мръсни и въпреки че това накърнявало собствените му разбирания, нямал голям избор — за да осъществи плана си, трябвало да прилича на бездомник до най-малката подробност. Накрая, след дълго проучвателно пътуване до бойното поле, решил, че е готов.

В покрайнините на Дамаск има една четириетажна стъклена сграда, около която няма почти нищо друго. Табелата над вратата гласи „Сирийски институт за авангардна медицина“, но точното му предназначение не е особено ясно — никой не помни кога за последен път лидерите на страната са търсили медицинска помощ другаде освен в частни клиники в Лондон и Париж.

Понеже западното разузнаване имаше съмнения, че в сградата се разработват ядрени или биологични оръжия, един от осемте американски сателити, които патрулираха над Близкия изток, държеше сградата под непрекъснато наблюдение. Фотографираше лица през прозорците, записваше доставките и следеше комуникациите, но, за жалост, не разполагаше със снимки на непосредствената околност. В резултат нямаше никакви снимки на бездомника, който, според покъсен доклад на сирийската тайна полиция, се настанил постепенно.

Рано един петък вечерта човек от охраната минал през градината в края на сградата и видял стар брезент, опънат между две палми. По този начин бездомникът завладял под сенника си една вертикална тръба, използвана за поливане на цветята. Няколко дни след това се появил малък газов котлон, газова бутилка и очукана хладилна чанта. Въпреки всичко обаче десетките хора, които минавали от паркинга към главния вход на института, не били виждали настанилия се никога — дори и след като се появил вехт екземпляр на Корана със старинна корица, а после и две протрити одеяла.

По това време вече било твърде късно да се направи каквото и да било — рамадан, деветият месец по ислямския календар и най-

свещеният, бил започнал. Свещената книга върху одеялото напомняла мълчаливо на всички, че на просяците, пътниците и бедните трябва да се помага — така казва ислямът. Кой правоверен би прогонил бездомник по време на рамадана?

Едва тогава, защитен от религията си, Сарацина се появил. Зарязал нисана на паркинга на супермаркета и дошъл пеша през повехналите храсталаци, настанил се под брезента, сякаш цял живот е бил там, което — сигурен съм — е бил планът му. Брадат и дрипав, с мръсна дълга роба и палестински шал на главата, като безброй бежанци, отворил леко крана на тръбата за поливане, за да има вода за пиене, и почнал да чете Корана.

В определеното време пълнел тенджерка с вода и изпълнявал ритуалното измиване, което предхожда петте дневни молитви, после постилал рогозката си в посока Мека или тоалетните на охраната — според начина, по който гледаш на света, предполагам.

Никой не възразил срещу присъствието му и с това Сарацина преодолял първото препятствие. На следващата сутрин започнал работа — миел стъклата на паркираните коли, събирал боклуците и общо взето се държал като пазач на паркинга. Също като повечето бежанци не искал пари, но слагал на пътеката паничка — в случай, че някой почувства внезапно желание да изпълни задълженията си в сферата на благотворителността.

Според всякакви критерии всичко е брилянтно. Няколко седмици по-късно, след като било открито обезобразеното тяло на един от най-високопоставените служители на института, полицията и сирийските агенти нахълтали в околните сгради — и най-накрая се замислили за бездомника — опитали да сглобят фотопортрет по описания. Всички, с които разговаряли, били на едно мнение: висок над един и седемдесет, около деветдесет килограма, с много дълга брада и... ами почти нищо друго.

В секретния свят дегизировката и измислената биография, които скриват истинската идентичност на някого, се наричат „легенда“. Парцаливият пазач на паркинга — саудитец, завършил медицина в Бейрутския университет, герой от Афганистанската война — си създал легенда на палестински бежанец така добре, че станал буквално невидим. Да го направи професионалист би било отлично постижение. За аматьор без ресурси и обучение това е забележително.

Седмица след пристигането си Сарацина започва през най-горещата част на деня да клечи с Корана в палмовата горичка близо до главния вход на сградата, за да се възползва от хладния ветрец от дефектирал въздуховод на климатичната инсталация. Хората се усмихвали на изобретателността му, но истината е, че той не давал пет пари за горещината — преживял бил външния периметър на Ада през огнените лета в Афганистан, така че есента в Дамаск не го впечатлявала особено. Работата е там, че мястото под въздуховода му давало възможност да види — през стъклената стена — точните процедури, които се прилагат към всеки, който влиза в сградата. След като се убедил, че ги разбира, се заел да претегли — буквално и преносно — хората, които работят там.

Заместник-директорът на института винаги си тръгвал последен. Казвал се Башар Тлас. Прехвърлил петдесетте, роднина на човек от управляващия елит на Сирия, бивш изтъкнат служител на тайната полиция на страната и — съжалявам, но трябва да го кажа — абсолютен боклук.

Обаче нито позицията му, нито квалификацията му на инженер-химик или любовта му към бавната гарота през годините му в тайната полиция имали някакво отношение към това, че бил избран от Сарацина. Всички биха се изненадали, включително и самият Тлас, ако знаеха, че причината да бъде убит се криела във факта, че тежи около деветдесет килограма — или поне доколкото докторът, клекнал сред палмите, би могъл да прецени.

След като определил целта си, Сарацина трябвало единствено да чака. В целия мюсюлмански свят трийсетте дни на рамадана, дни на пост, молитва и сексуално въздържание, завършват с експлозия от пиршества, подаръци и гостоприемство, наречена Ейд ул-Фитр. Вечерта преди празника Ейд почти всички си тръгват от работа рано, за да се подготвят за ритуалната сутрешна молитва, следвана от ден на пиршества.

Дамаск не се различава от другите мюсюлмански селища и към четири следобед банките и офисите били затворени, а по улиците се мяркали все по-малко хора. Тлас излязъл от сградата на института и чул как охраната зад гърба му активира електронните ключалки. Това означавало, че вътре няма абсолютно никой, и той знаел — както и всеки друг, — че веднага щом се скрие от очите им, хората от охраната

ще активират останалата част от системата и тихо ще се отправят към домовете си, за да се готвят за празника.

Преди години директорът опитал да накара хората от охраната да работят на Ейд, но срещнал такава съпротива, включително и от джамиите на служителите, че всичко се върнало към старото положение на симулирано неведение. Освен всичко никой не знаел по-добре от Тлас, че живеят в полицейска държава — тоест кой би проявил глупостта да влезе незаконно в правителствена сграда?

Получил отговор след няколко минути, докато крачел през градините към колата си. Малкото околни сгради и паркинги били опустели, така че вероятно го е обзела лека тревога, когато е свил по алея и е останал за момент сам между живи плетове и палми, и е чул зад гърба си шумолене. Обърнал се рязко — и бил готов да се усмихне, защото видял, че е глупавият палестинец, човекът, който продължавал да настоява да мие предното стъкло на джипа му, въпреки че никога не бил пускал дори пиастър в паничката му.

Сега просякът вероятно си мислел, че го е хванал натясно, кланял се, както приближавал с протегнатата паничка за пари, мърморел традиционния поздрав Ейд мубарак. Тлас отвърнал на поздрава, както изисква традицията, но не бил готов да даде нищо повече — бутнал паничката настрана и понечил да си продължи по пътя.

А ръката на Сарацина внезапно го стиснала за гушата и едновременно го стреснала и започнала да го души, с приблизително еднакъв ефект.

Първата мисъл в главата на заместник-директора, родена от гнева, била, че няма да даде никакви пари на този тип, че бежанецът ще трябва да го убие, за да ги вземе. Втората била как така един просяк, който се храни само с боклуци, може да е толкова дяволски силен?

Тлас вече не можел да диша и докато се мъчел да извади от паметта си стара хватка за контриране на задушаващо стискане и опитвал отчаяно да я приложи, почувствал пърлеща болка в основата на врата си. Заслепен от надигащата се горещина, би могъл да извика, ако му е стигал въздух за това. Веднага си дал сметка, че не е нож — ножът би прерязал гърлото му и той би усетил топлината на собствената си кръв надолу, по гърдите си. Мисълта едва се оформила,

когато почувствал огнена топка да изригва във врата му и да възпламенява кръвообращението му.

Олюлял се от болката, но вече знаел какво е. Спринцовка и рязко натиснато бутало. Предвид обстоятелствата това е впечатляващо разсъждение — и съвсем точно. Объркан и ужасен, Тлас си дал сметка, че трябва да вика за помощ бързо, но химикалът, който навлизал в тялото му, изведнъж попречил на мускулите на устата му да изрекат думите, които крещял в ума си.

Поразил и крайниците му — Тлас си дал сметка, с див гняв, че вече нищо не може да спре нападателя — и видял как ключовете от колата се изплъзват от инертната маса, която по принцип му служела като ръка. Просякът посегнал бързо и ги грабнал и ловкостта му показала на Тлас повече от всичко друго, че е в ръцете на истински майстор.

15.

Коленете на Тлас се подгънали. Сарацина го уловил, преди да падне, и го повлякъл към колата му — черен американски джип, същия, чиито стъкла бил мил толкова много пъти. Спрял по средата на разстоянието.

Фраснал Тлас по лицето и видял как в очите на пленника му припламват искри на болка и гняв.

При планирането една от големите му грижи била възможността извлечените от трупа интравенозни седативи евентуално да съдържат химически маркер, чрез който да бъдат проследени до производител и партия. Номерът на партията би насочил следствието към окръжната болница в Ливан, в която работел той, и екип усърдни следователи — от сирийската тайна полиция например — много скоро би прегледал списъка на служителите и би открил, че през съответния период той е бил в отпуск.

Обаче в Бейрут има предостатъчно магарета, за да се наложи появата на голям и нерегулиран пазар на ветеринарни продукти. В резултат тялото на Тлас било поразено от ампула конски транквилант и Сарацина се надявал единствено да е изчислил дозата правилно — да е достатъчна, за да не може жертвата да контролира мускулите си, но и не толкова голяма, че да загуби съзнание. Понеже тогава Тлас би бил безполезен — при всички случаи трябвало да остане в съзнание.

Фрас! Сарацина го ударил по лицето още веднъж за всеки случай, после продължил да го влачи към джипа. Както бил видял да прави Тлас, когато миел стъклата му, натиснал бутона на ключа, за да отключи вратите, отворил задната и стоварил пленника на седалката.

Вътрешността на джипа била като пещера. Във всички огнено горещи страни от Средиземноморието надолу, отвъд Арабския залив, има един безпогрешен начин да разбереш кой има власт и кой няма.

А властта предполага и затъмнени стъкла на колата.

Законът ограничава потъмняването до петнайсет процента, но колкото повече власт имаш, толкова по-тъмни стъкла можеш да си сложиш, без да пострадаш.

Тлас имал много власт и стъклата на кадилака му били затъмнени до плашещите осемдесет процента — така кабината била почти изцяло невидима отвън и идеална за това, което се случило вътре. Сарацина влязъл след пленника си, затръшнал вратата, прекачил се на предната седалка, мушнал ключа в стартера и запалил двигателя. Няма намерение да пътува за никъде, просто искал климатикът да духа възможно най-студено. Натиснал бутона, който управлява задните седалки, и ги спуснал назад, докато Тлас не се оказал проснат като риба на корабна палуба.

Продължил по хореографията, замислена от седмици — извадил ролка дебела лепенка за електроинсталации от джоба си и пропъзлял отзад. Тлас гледал с ням ужас как майсторът сграбчва китките му и ги овързва с лепенката за дръжките на задните врати. Бил проснат по гръб, както някога самият той бил постъпил с гола жена, която „разпитвал“ с голямо удоволствие, докато вече нямала сили да вика. После се отегчил и я удушил с гарота.

След това Сарацина овързал глезените, бедрата и гърдите на Тлас, така че да не може да мърда. Случилото се после обаче било по-странно от всичко — просякът залепил челото и брадичката на Тлас за облегалката за глава на седалката толкова здраво, че да не може да се движи въобще, като в менгеме. Тлас опитал да проговори, искал да знае какво, по дяволите, става — в края на краищата човек не тича с главата си, за да избяга. Само че от устата му излизали само слюнки — никакви думи.

С тихо удовлетворение Сарацина видял, че онзи се опитва да говори, че ужасените му очи шарят наоколо — и вече бил сигурен, че не е сгрешил дозата седатив. След като се уверил, че Тлас, проснат по гръб, не е способен да се движи, Сарацина отворил вратата, огледал се, за да се увери, че всичко е спокойно, измъкнал се от джипа и изтичал до леговището си.

Свалил брезента с едно рязко движение и нахвърлял в него газовия котлон и останалите си вещи, не оставил нищо, което да помогне на криминалистите по-късно. Омотал брезента на вързоп, метнал го на рамо, взел старата хладилна чанта, която по-рано през деня старателно бил заредил, сякаш заминава на странен пикник.

Последното, което сложил в нея, му създадо най-много грижи — голяма торба с лед. Чудел се как да реши проблема цели седмици, а

когато открил решението, то се оказало смайващо просто — поискал от най-добронамерения от охраната, онзи, който му казал, че за празника не остава никой от тях, да му помогне да охлади напитките, за да отпразнува Ейд по скромния си начин.

Попитал го дали ще е възможно да вземе от кухнята за персонала малко лед, а добрият мюсюлманин го донесъл както подобава, преди няколко часа.

„Eid Mubarak“ — казали си, когато Сарацина го мушнал в хладилната чанта — върху два малки пластмасови контейнера, някакви остатъци от храна и няколко бутилки нектар, които били само за заблуда. Истинското съдържание на хладилната чанта, специализираното оборудване, от което се нуждаел, било скрито в двойното дъно.

С хладилната чанта в ръка и вързоп на рамо Сарацина се върнал бързо при джипа. Тлас го чул да отваря задната врата и дивият му поглед се насочил към палестинеца, който се качил с вещите си и затръшнал вратата. Зловещо, просякът протегнал ръка и натиснал бутона на централното заключване, така че никой да не може да го обезпокои.

Сарацина изпразнил джобовете на заместник-директора, оставил настрана мобилния му телефон, отворил портфейла му, прескочил парите и кредитните карти и взел каквото му трябвало — служебната карта на Тлас, която отключвала вратите в сградата.

Все по-уверен, той отворил хладилната чанта. Извадил храната и вдигнал фалшивото дъно. Извадил плътен найлонов плик — завит и завързан с корда — и го сложил до себе си. След това започнал да пълни двата пластмасови контейнера с лед — и в спокойствието и методичността на действията му имало нещо, което Тлас разпознал.

„Този задник е лекар!“ — казал в главата си, единственото място, където можел да говори. Очите му шарели трескаво — стряскащото прозрение го изплашило повече, отколкото си мислел, че е възможно.

„Що за болен изрод с такова образование — и фантастична кариера, стига да не се забърка в нещо — би се хванал да мете паркинг?“

„Някой, който има план“ — бил отговорът, който дошъл незабавно. А от опит бил наясно, че мъжете, които имат план, обикновено са фанатици и не са от хората, с които можеш да водиш

разумен разговор — дори и да успееш да накараш устата си да изрича думите.

Докторът извадил и латексови ръкавици. Те изпълнили Тлас с още по-дълбок ужас. „За какво ти са?“ — опитал да изкрещи.

Докторът отговорил, сякаш чул въпроса му. При други обстоятелства всички биха го поздравили за интуицията спрямо нуждите на пациента.

— Ще взема очите ти — казал Сарацина.

16.

„Какво каза той? — изкрещял Тлас сам на себе си. — Какво каза този задник за очите ми?!“

Сарацина наблюдавал как паниката пронизва тъмните ириси — всъщност нямал желание да обяснява на Тлас какво прави, но искал приливът на адреналин от страха да разшири зениците и да напълни органите с кръв. Колкото повече кръв, толкова по-дълго очите биха приличали на живи, след като бъдат извадени.

— Не те познавам — казал му Сарацина, — така че няма нищо лично.

Но, разбира се, Сарацина го познавал — познавал го така, както познавал във въображението си онези, които отвели баща му към килията в Джеда преди много години.

„Нищо лично!?“ — изкрещял Тлас в главата си. Бил прав — този тип наистина бил фанатик — фанатиците винаги казват това. Опитал да мобилизира всичките си скрити сили, всяка капка енергия, напрегнал се, за да накара мускулите си да действат, опитал да се освободи. Сарацина наблюдавал лекото потрепване на тялото му. Било много тъжно всъщност.

Очите на Тлас се напълнили със сълзи — от страх, безсилие, омраза. Сарацина протегнал ръка, взел найлоновия плик, развързал кордата и го отворил. Вътре имало комплект хирургически инструменти и той ги показал на Тлас. Още една доза страх и адреналин, както се надявал. От един от джобовете на плика извадил инструмент — петнайсетсантиметров скалпел.

Тлас се втренчил в него — шибан скалпел? Трябвало да направи нещо! Каквото и да е! Страхът бил налице, забелязал Сарацина със задоволство.

— Мисля да започнем с дясното око — казал той.

Като мобилизирал всички мускулчета в тялото си, Тлас успял да проговори.

— Не... — изпъшкар приглушено.

Сарацина не показал с нищо дали го е чул.

— Отстраняването на око е сравнително лесна процедура — обяснил той спокойно и вдигнал скалпела.

Тлас изстинал от ужас и отчаяние, докато гледал как скалпелът се плъзга към най-уязвимата част от тялото му — както смятат повечето хора. Острието станало огромно над дясното му око, когато докторът задържал клепачите отворени с палец и показалец. С едно умело движение започнал да ги изрязва.

— Технически това се нарича енуклеация — обяснил Сарацина. Тлас си помислил, че ще повърне — искал да повърне. Искал да направи всичко, което би накарало лудия да спре.

Рукнала кръв, която частично закрила полезрението на дясното му око. Усещал палеца на откачения да бърка между костта на носа му и окото и да отделя очната ябълка. Сарацина намерил мускула, който държи окото в очната кухина, и срязал сухожилието!

Тлас се давел под бушуващи вълни от болка. Обаче все още виждал с окото, подложено на операция. Ха! Нямало да се получи! Сарацина намерил последната котва, зрителния нерв и кръвоносния съд, който се вие около него. Срязал ги.

Половината от видимата вселена на Тлас изведнъж изчезнала, превърнала се в черна дупка. Очната ябълка изпаднала.

Сега Сарацина трябвало да действа бързо — да стисне кръвоносния съд на окото с лигатура, за да запази възможно най-много кръв вътре, след което да го сложи в лед, за да забави разложението. Поради същата причина било необходимо и климатикът на джипа да работи с пълна мощност. След това насочил вниманието си към лявото око — извършил тази операция два пъти по-бързо от първата.

След секунди Тлас загубил и втората половина от вселената си, а болката била толкова силна, че съзнанието му не си давало сметка, че вече е съвсем сляп.

Сарацина отключил джипа, прекосил паркинга бегом и стигнал до главния вход на института. В ръка държал двете очи на Тлас, старателно положени в двата контейнера, пълни с лед.

Но това било само първата част от ребуса — следващият проблем бил тежестта.

17.

Кодираната карта, която Сарацина взел от Тлас, отключила входната врата на института и тя се плъзнала встрани.

Макар че на бюрото на охраната нямало никого и сградата била пуста, детекторите за метал работели. Сарацина минал през рамката без никакви затруднения — бил махнал от себе си всичко метално още преди часове. След още шест крачки спрял.

Пред него имало малък коридор — единственият път напред, който в дъното бил затворен с автоматична стоманена врата. Подът между Сарацина и нея представлявал голяма метална плоскост.

През стъклената врата, докато се предполагало, че се наслаждава на полъха от разваления климатик, успял да разкрие една от многото невидими защиты на сградата — подът бил скрит кантар. Преди да стъпи на металния под, служителят трябвало да отвори вратата със служебната си кодирана карта, при което компютър свързвал името от картата с базата данни и проверявал теглото на съответния индивид.

Ако не била тази система, Сарацина щял да сграбчи Тлас за яката и да влезе след него. Ако обаче вместо деветдесет на металния под бяха стъпили два пъти по деветдесет килограма, сградата щяла да се запечати моментално.

Все още с латексовите ръкавици, Сарацина прокара картата през четеца. Стъпил на кантара, без да има представа с каква допустима грешка работи системата — очаквал едва ли не от тавана да се спуснат решетки и да го уловят в капан.

Нищо не се случило — Тлас тежал горе-долу колкото него. Оставало последното препятствие — скенерът за ретина. Той сложил контейнерите с лед на рафта до вратата и взел по едно око във всяка ръка, като внимавал да не размени местата на лявото и дясното. Задържал хлъзгавите топки между палците и показалците на двете си ръце и ги притиснал към клепачите си. Без да може да вижда, с упование само в молитвите и надеждата, се обърнал към скенера на стената.

Знаел, че ръкавиците на ръцете му не са проблем — системата била направена така, че да не отчита очила с пластмасови или метални рамки, контактни лещи, грим и всичко останало. Занимавала се единствено с мрежата от кръвоносни съдове по мембраната на очните дъна, която е уникална за всяко от шестте милиарда човешки същества по земята, включително еднотелните близнаци.

Производителят на тези системи твърди, че технологията не може да бъде излъгана, и макар да е истина, че ретината на мъртвците се разлага много бързо, истинският въпрос бил дали очи, взети от жив човек преди по-малко от три минути, биха съдържали достатъчно кръв, за да убедят софтуера, че пред скенера е застанал самият Башар Тлас. Сарацина не е можел да знае отговора и вероятно никой друг не го е знаел — едва ли някой някога се е осмелил да експериментира.

В резултат на наблюденията си Сарацина знаел, че повечето хора се задържат пред скенера за около две секунди, така че се насилил да преброи бавно до три и се отдръпнал. Пуснал очите в контейнерите с лед и се обърнал към металната врата. И пак започнал да брои — бил виждал хора да чакат най-много до четири.

Стигнал бавно до шест и си дал сметка, че ще трябва да бяга. Стратегията за прекратяване била да мине през стъклата на витрините, в случай че вратите блокират и картата не може да ги отвори. След като излезе, щял да подкара джипа до близкото летище, което бил проучил предварително, да ликвидира Тлас и да върви трийсет километра пеша до автогарата. Оттам трябвало да вземе първия автобус до границата и да се надява да мине, преди да са я затворили.

Когато стигнал до осем, вече се бил обърнал: планът му се превърнал в съсирек от самоненавист, страхът напомпвал всеки миг с усещане за спешност... и тогава вратата се отворила.

Влязъл.

Причините за забавянето остават мистерия — може би едва забележимите промени в очите са объркали системата и са я принудили да изпълни по-сложен алгоритъм или е било нужно време, докато излезе от режим на готовност — но за Сарацина това било все едно.

Минал през стоманената врата и влязъл в голям атриум. Очаквал да изпита задоволство заради постижението си. Вместо това надеждите му се сринали.

Поради високите стени, бодливата тел и камерите за наблюдение не бил успял да види нищо освен предната фасада на института. Без да се замисля особено, бил определил големината на сградата въз основа само на тази информация. Оказало се, че това е сериозна грешка — може би дори фатална. След като влязъл в атриума, осъзнал, че институтът е огромен.

Един Аллах знае колко време би му отнело да открие това, което търсел на толкова голямо място, а в същото това време някъде вън, на някакъв етап, щели да започнат да се чудят къде е Тлас. Когато близките и приятелите му не успеели да се свържат с него в службата му или по мобилния му телефон, някой непременно щял да отиде до паркинга, за да го търси.

Сарацина нямал представа с колко време разполага — може би вече били тръгнали да търсят Тлас, — но знаел, че времето е кратко, а задачата му — огромна. Както гласи турската поговорка, все едно да копаяш кладенец с игла.

Невъоръжен, изцяло зависим от несъществуващата милост на всеки, който би дошъл, той хукнал по първия от петте широки коридора и свил вдясно, когато стигнал до напречен коридор. Спрял на сред крачка — бронирано стъкло и бюро за охраната, без хора, препречвали пътя му.

Двама от охраната, с които бил пил чай през почивните дни малко след като пристигнал, били споменали особена мярка за сигурност някъде дълбоко в сградата. Според описанието Сарацина заключил, че вероятно става дума за рентгенов скенер с обратно разсейване. При това положение е невъзможно да внесеш нищо, защото този скенер не само „вижда“ под дрехите ти, но също така може да сравнява различни телесни мерки — дължина на дясната бедрена кост, разстоянието между носа и ушната мида. За разлика от очния скенер, тук наистина трябва да си този, за когото се представяш.

Никое медицинско заведение в света не може да се похвали с бронирано стъкло и скенери с обратно разсейване, така че Сарацина си дал сметка, че зад тези неща били най-кошмарните обекти, които всъщност се разработвали в института. И през ум не му било минавало, че ще се добере до вътрешния бастион, но му било и все едно. Ако се оказал прав, немало да е нужно.

Обърнал се и бързо се върнал до напречния коридор — чужденец в чужда земя, който отчаяно иска да открие нещо рядко, но странно, напълно безвредно — просто кутия малки ампули, използвани за защита на хората, които работят там.

Когато се потопил в следващата плетеница от коридори, през езера от тъмни сенки, покрай разкривени силуети, зад които би могла да се спотайва всякаква заплаха, дежурните светлини в коридорите и фойетата изведнъж оживели. Той спрял и се заоглеждал.

Може би някой е влязъл в сградата и е запалил осветлението? Напрегнал слух и всяка клетка в тялото си, за да долови местоположението на пришълците — някъде далече чул звън на телефон, капене на недозатворен кран, тракане на външна щора от вятъра. Ритъмът ѝ бил почти синхронен с ритъма на биещото му сърце.

Ослушвал се, за да чуе стъпки, шумолене на дрехи, тракане на оръжия. Нищо.

След това разбрал какво се е случило и страхът се прибрал обратно в пещерата си — осветлението се управлявало от таймер и навън вероятно се била спуснала нощта.

18.

Уличното осветление на паркинга, с натриеви лампи, се запалило с шумолене. Тлас нямало как да види жълтото сияние — повече никога нямало да види каквото и да било, — но чул звука и сърцето му се разтуптяло — спускането на нощта означавало, че времето на мръсния палестинец изтича.

Чудовищна червена болка прониквала все по-дълбоко в черепа му и той усещал кръвта да се стича като сълзи от очните му кухини, но действието на упойката отслабвало и макар болката да се усилвала експоненциално, усилвала се и енергията му.

Бил силен мъж, в добра физическа форма, но какво струва тя, ако духът ти е сломен? Това, което задържало сриването му, скритото познание, което го поддържало, бил фактът, че когато излязъл от сградата, вече закъснявал. Сега, със спускането на нощта, сигналът за тревога щял да бъде разтръбен навсякъде.

Жена му и четирите му големи деца, които го очаквали с нетърпение в дома на най-голямата му дъщеря, за да прекарат следобеда край басейна, вече би трябвало да са се обадили на всички, за които са се сетили. Един от широкоплещестите му синове — и двамата си създавали репутация в старата служба на баща си — вероятно вече се бил обадил на любовницата на баща си, готов да ѝ се разкрещи, че му е попречила да изпълни семейните си задължения.

След като не успели да го открият, с падането на мрака момчетата със сигурност щели да се качат на колите си и да тръгнат по маршрута му, разтревожени да не е катастрофирал. Като служители на тайната полиция, двамата били въоръжени по всяко време, така че сега Тлас просто трябвало да остане жив, за да им помогне да открият палестинеца възможно най-бързо. Въпреки раните, въпреки болката и замайването знаел как да го направи.

Започнал да движи главата си наляво и надясно, да разхлабва лепенката, която я държала за облегалката, докато постепенно се освободил, с цената на кичури коса и разранена кожа. Болката сигурно е била убийствена, но си струвало — ако освободял главата си, щял да

може да раздвижи и да освободи раменете си, а после със зъби да освободи китките си.

По-рано бил усетил как фанатикът измъква мобилния телефон от джоба му и бил видял как сграбчва слушалката на телефона в джипа от гнездото ѝ. Миг след това чул как двата телефона се разбиват на парчета в асфалта. Идиотът обаче бил оставил мотора да работи, за да избяга бързо, ако се наложи, но изглежда, нямал понятие от луксозни коли и не си бил дал сметка, че системата хендсфрий още работи. Ако успеел да се освободи от лепенките и да се добере до предната седалка, нямало да са му нужни очи, за да открие бутона на волана и да активира телефона на джипа.

Последният разговор сутринта от телефона на колата бил с големия му син и натискането на бутона щяло да набере номера му автоматично. Той трябвало само да говори достатъчно силно, за да може микрофонът над главата му да улови гласа му. „Служба. Паркинг“ — прошепнал, за да изпробва.

Синът му щял да разпознае гласа му и Аллах да е на помощ на палестинеца, когато момчетата пристигнат. Виковете на онази жена за помощ миг преди да проникне в нея — и молбите ѝ за бърза смърт няколко часа по-късно — щели да звучат като лека поезия в сравнение с песента, която синовете му и колегите им можели да изтръгнат от гърлото на скапаняка палестинец. Тлас продължавал да повтаря двете думи — по-силно, по-отчетливо, — когато накрая освободил главата и гърдите си от лепенката. Изпъшкар от болка и щял да се разплаче, ако му били останали слъзни канали.

Останал за момент седнал, за да се възстанови от агонията, и всеки, който би погледнал през затъмнените стъкла на джипа, би видял мъж с извадени очи, с липсващи кичури коса и разранена кожа по слепоочията.

След още малко би видял как се надига напред, как разкъсва лепенката от китките и краката си с дива решимост — и би разбрал, че е въпрос на минута-две, та мъжът да се освободи окончателно.

19.

Миниатюрен водолаз работел неуморно по останките от потънал испански галеон, а пет красиви рибки клоуни плували покрай мехурчетата, които излизали от акваланга му.

Големият колкото стената аквариум изпълвал фойето на луксозното административно крило на института с особено зелено сияние и Сарацина хвърлял трепкаща сянка на отсрещната стена. Докато се движел в притихналото пространство — близо до отчаянието, защото не знаел по кой коридор и в кое помещение да търси по-нататък, — за миг спрял, заплепен от гледката с ярко оцветените рибки.

Не бил виждал такива от двайсет години, но знаел какви са. „*Amphiprion ocellaris*“ — казал си, изненадан, че още помни латинското наименование след толкова време. От всички тропически рибки тези били любимите на баща му и често, когато работел през почивните дни, той вземал малкия си син и го слагал пред огромните аквариуми в лабораторията си на морския бряг. Най-големият бил пълен с морски анемони, красивите, но коварни цветя на морския свят.

— Виж клоуните — казвал баща му. — Това са единствените рибки на света, които пипалата на анемоната не отравят и не убиват. Защо? Точно това опитвам да разбера.

Сега, след толкова години — сам в институт за разработване на тайни оръжия — Сарацина схващал иронията на ситуацията. Както баща му някога, той също бил обзет до вманиачаване от идеята да открие защита срещу смъртоносен патоген.

Искал да остане при рибките миг повече, да опита да си припомни усещането за невинност, но нямало време. Понечил да се обърне, да продължи — и видял тъмен коридор, който дотогава изобщо не бил забелязал. В дъното имало врата и той някак си бил сигурен, че стаята, която търси, е там, още преди да забележи червения полумесец на стената.

Знакът, еквивалент на християнския червен кръст, показвал, че там е медицинският център за първа помощ. За съществуването му

знаел от една бивша служителка — медицинска сестра, с която бил работил в болницата в Ливан, — обаче тъкмо рибката клоун на баща му го насочила натам и той го приемал като знак от Аллах.

Вратата на центъра за първа помощ не била заключена и той влязъл бързо, минал през отделенията за прегледи и стигнал до стаите с материали в дъното. Предназначението на центъра било да се справя с появили се на място заболявания и за медицински прегледи на нови служители — поради това имало електрокардиографи, бягащи пътеки, дефибрилатори, респиратори и друго оборудване, с което би се гордяла всяка болница.

В средата на всичко това имало склад за лекарства и Сарацина влязъл вътре уверено, като човек, прекарал години в болници. До стената зад масата имало шкафове с лекарства и хирургически материали. На друга стена имало метални шкафове зад решетки, в които били подредени контролирани субстанции: наркотици, халюциногени, амфетамини и различни препарати, използвани за анестезия.

Не обърнал внимание на нищо от това — в дъното имало по-малка стая и той видял редицата хладилни шкафове, които го били довели до тази зарязана от Бога страна и го били накарали да живее като куче на един паркинг.

Тръгнал покрай хладилните шкафове, изпълнен с надежда и тревога. Опитните му очи различили пликове с кръвни продукти, флакони термочувствителни медикаменти и, както в болниците навсякъде, храната и напитките на персонала. Но нищо, към което имал интерес. С всяка следваща крачка отчаянието му растяло — може би всичките му предположения, всичките клюки, които бил дочул, щели да се окажат само огромна илюзия. Подобно на глупците, той също бил повярвал в нещо, в което би искал да вярва...

А после погледнал последния шкаф и свел глава в мълчалива молитва. На един рафт вътре видял осем картонени кутии с редове малки стъклени ампули. На кутиите имало техническо описание, което казало на Сарацина, че това е точно онова, което търси.

Отворил отключения шкаф и извадил шест ампули от една полупразна кутия. Бистрата течност вътре съдържала прекия резултат от експеримент, осъществен в малко английско село преди двеста години, а през ума на Сарацина — когато ги увил в кърпа и ги прибрал

в джоба си — минала мисълта колко много общо има между него и рибката клоун. Той също щял да се движи в красиво, но коварно обкръжение, напълно защитен от смъртоносната отрова, която то съдържа. Трудно може да се опише какво е означавало всичко това за него — през отчаяните месеци, през които опитвах да го открия, дори когато пътуването ми се превърна в ужасяващо надбягване, попаднах единствено на две късчета хартия, които сочеха към него. На едното беше написано „риба клоун“.

След като прибрал ампулите в джоба си, той намерил регистъра за препаратите на масата и променил няколко цифри от предишни дати, преди три години, за да не открият, че ампулите липсват. Върнал регистъра, излязъл в коридора, затворил вратата и напуснал медицинския център, без да остави никаква следа. Изтичал покрай аквариума и по дългите тихи коридори към входната врата.

Преценил, че след още две минути ще е в безопасност, свободен. Имало само един проблем — пленникът в джипа можел да го настигне на финалната права.

20.

Хряс! Лепенката от лакътя на Тлас се скъсала, когато прегризал последната нишка и счупил резеца си. От зъба прокапала кръв, но той не обърнал внимание. Освободил се и успял да седне.

Кръвта се върнала в ръцете му, при което той изпъшкар от болка, навел се напред и почнал да маха лепенките от бедрата и глезените си — падал назад всеки път, щом губел равновесие, навеждал се отново, вече си представял как ръцете му напипват волана, натискат бутона на телефона, как се чуват сирените на синовете му и колите спират на паркинга.

И на устните си вече не вкусвал спасение. Вкусвал мъст. Освободил единия си крак и с тока на обувката си ритал лепенката на другия, докато не я скъсал. Пипнешком във вечната тъмнина се свлякъл на колене. Бил свободен.

На двеста метра оттам стъклената врата на института се отворила и Сарацина — с контейнерите с очите в ръце — изскочил от сградата и хукнал към паркинга. След дваайсет секунди щял да е при джипа. При положение че двигателят работи, щял да включи на скорост и да излезе през портала преди електронните ключалки отново да запечатат сградата.

Виждал неземното сияние на натриевите лампи напред. Свил вляво през цветните лехи и спестил няколко секунди, изскочил на асфалта и видял черния джип точно пред себе си. Машината се клатела — някой вътре се движел...

Тлас — човек, обладан от демони — пропълзявал по свалените задни седалки към волана и цялата кола се клатела. Блъснал се с рамо в облегалката на предната седалка, съвзел се, претърколил се някак отпред. Протегнал ръка напред и по някакъв късмет сграбчил волана.

Сарацина хвърлил контейнерите с очите и хукнал към джипа. Няма да представи какво опитва да направи Тлас — да настъпи газта и да блъсне колата, да блокира скоростната кутия, да се заключи вътре, — но решил, че цялата опасност е на предната седалка.

И през следващите няколко трескави крачки взел решение, което щяло да промени и неговия живот, и живота на Тлас. И по-съществено — щяло да промени целия му план. По-добър човек — човек със съпруга и деца, с мечти, свързани с тях, та било и скромни, човек, видял по-малко убийства и повече любов, нормален човек, с други думи — би загубил време, за да отвори вратата. Сарацина обаче направил точно това, което бих направил аз или всеки друг истински убиец — решил да счупи затъмненото стъкло от страната на шофьора с юмрук.

За миг го обзела паника: ами ако стъклото е бронирано? И определено щеше да е било, ако Тлас все още е бил в тайната полиция, но този джип, кадилак — голям и лъскав — бил частната му кола. Както и да е. Сарацина нямал време да разсъждава...

Тлас вече се бил проврял зад волана, бил намерил бутона за телефона и го бил натиснал. Системата вече писукала, защото набирала номера. Помощта била само на няколко цифри разстояние. Три, две...

Бяла тойота „Ландкрузър“ — с надута сирена, с мигащи червени и бели светлини зад радиаторната решетка, без трафик в навечерието на празника, който да пречи на движението ѝ — летяла по шосето, минала покрай стария оазис, насочила се право към института. Вътре седали късо подстриганите синове на Тлас и оглеждали пътя напред — търсели линейки, смачкани мантинели, пожарни или други признаци на пътен инцидент.

Телефонът на таблото на тойотата иззвънял и братята веднага погледнали дисплея. Баща им — най-последно!

Юмрукът на Сарацина се появил сред дъжд от стъкло и се стоварил в носа на Тлас. Бил удар, с какъвто всеки муджахидин от Афганистан би се гордял — разлетели се пръски кръв, Тлас, обезумял от болка, се килнал на съседната седалка.

По-високият от синовете на Тлас, който не шофирал, грабнал телефона от стойката и извикал: „Татко!“ Никой не отговорил.

Баща им лежал проснат — скимтяща сляпа пихтия — върху междинната конзола на предните седалки на джипа. Но все още бил в съзнание — чувал гласа на сина си да го вика все по-настойчиво. Като някой, приел правата вяра на смъртното си легло, трябвало да намери

сили да каже само няколко думи, които ще му донесат спасение. В този случай: „Служба. Паркинг“.

Объркан — защото нямал представа как така телефонът работи без слушалка, — Сарацина чул непознат глас да вика баща си и видял Тлас да се надига на лакът, устните му да се движат, за да отговорят. Втори път за толкова кратко време Сарацина взел вдъхновено решение: не се занимавал с Тлас и объркването му, а протегнал ръка, завъртял ключа в стартера и го измъкнал, изгасил двигателя, изключил захранването — и телефонът умрял.

Тлас не виждал какво се случва, но опитал да се справи с жестоката болка. Давал си сметка единствено, че не е успял да произнесе думите, които можели да го спасят, и понечил да се надигне.

Двамата мъже в тойотата чули, че линията прекъсва, и незабавно набрали колата на баща си. Все още нямали представа къде може да е той, така че продължавали към института.

Тлас тъкмо се бил надигнал на лакът, когато усетил, че дясната врата се отваря. Усетил как силните ръце на Сарацина го сграбчват за реверите и го издърпват през конзолата, как го слагат да седне на седалката. Опитал да се съпротивлява, но без резултат.

Сарацина изтеглил предпазния колан и го омотал около врата на пленника си, пристегнал го около окървавените му ръце и гърди, за да го задържи изправен на седалката. Щракнал закопчалката, проверил дали Тлас е обездвижен напълно и излязъл от джипа. Изтичал назад, взел контейнерите с очите и се качил в джипа.

Веднага щом запалил мотора телефонът започнал да звъни отново. Сарацина би предпочел да го изключи, но тъй като не знаел нищо за тази система, решил да не я пипа. Дал заден и нарочно минал през стъклата от прозореца, за да ги надrobi още повече. Би било по-добре да ги събере, за да не остави никакви следи, но не разполагал с време. Първо безтелесният глас, а сега и писукането на телефона му дали да разбере, че вече са по дирите му, и макар да нямал представа точно къде са, забавянето в сградата и изопнатите му нерви му казвали, че трябва бързо да промени плана си.

Извил волана, настъпил газта и излязъл на изходната алея. Вместо да се качи на шосето и да кара към паркинга на летището, където смятал да ликвидира Тлас и да изостави колата сред хиляди

други, решил да мине на резервния вариант и да се отърве от колата възможно най-бързо.

Поради тази причина — и никоя друга — всичко тръгнало в лоша посока от наша гледна точка. Продължил по локалното и свил към задната част на комплекса. Синовете на Тлас, с готови за стрелба пистолети, излезли от главния път и влезли в паркинга на института. Разминали се с черния кадилак с не повече от десет секунди.

Десет секунди — никакво време, — но се оказват достатъчни. Те означавали, че не за първи път животът на безброй хора ще зависи от незначително събитие — ако бомбата не е била оставена зад дъбовата преграда под масата в заседателната зала на фюрера, ако руският цар не е бил екзекутирал брата на Ленин, ако... — но от неприятен опит знаех, че не можеш да разчиташ на Божия намеса и че съдбата е добра към лошите също толкова, колкото и към добрите.

Мъжете в тойотата пристигнали няколко секунди по-късно, което означава, че не са видели колата на баща си, не са започнали преследване, не са заловили Сарацина и никой никога така и не открил, че онези шест малки ампули липсват.

21.

Още преди синовете да огледат всички кътчета на паркинга Сарацина бил излязъл на шосето, което му трябвало. Изключил фаровете на джипа и подкарал по черния, покрит с дупки асфалт.

От едната страна се появило общинското сметище и Сарацина карал достатъчно бавно, за да не вдигне ятата чайки, които го населявали, и да не подплаши бездомните кучета, които обикаляли наоколо. От другата страна имало обрасъл с храсталаци пущинак, в който били зарязани изоставени автомобили, и обрасъл с тръстики канал, пълен с воняща вода.

Сарацина стигнал до телена ограда, минал през увиснала на пантите порта и спрял в улица без изход, стигаща до място, наричано някога от някакъв брокер на имоти оптимист „индустриален парцел“.

Към улицата гледали няколко ниски постройките, в които се помещавали автосервиз, който много вероятно служел за разглобяване на стари коли за части, нисък склад, който продавал ремонтирани перални машини, и пет гаража, превърнати в цех за пакетиране на агнешки „деликатеси“. Когато става дума за храни, понякога е по-добре да не знаеш.

Поради болката, стиснатия като гарота около шията му предпазен колан, треската и скоротечната инфекция заради нестерилния скалпел Тлас бил изпаднал в психеделично безсъзнание. Сарацина отворил вратата, откачил предпазния колан и измъкнал Тлас във вмирисаната на гнило тишина. Топлият въздух, който Тлас вдишал, вероятно е позволил късче реалност да проникне до трескавия му свят и той успял да се изправи, макар и да се олюлявал.

— Бива те в душенето, казвам ти го като професионалист на професионалист — казал той през смачкания си ларинкс. След което се свлякъл на напукания асфалт и започнал да дрънка разни глупости за бог и небесните сияния.

Сарацина бил наясно откъде се е взело това — както хората, чиито ръце са ампутирани, продължават да усещат пръстите си, ако някой внезапно загуби очите си, често вижда фантастични светлинни

картини. Оставил Тлас на собствената му аутога borealis, взел нещата, които щели да му трябват от джипа и завлякъл пленника си за яката до един контейнер за отпадъци, пълен с остатъци от цеха за месо.

Сред тръстиките и храсталака видял да се движат сенки — петна от по-плътна тъмнина — и си дал сметка, че кучетата идват. Цехът за месо бил любима хранилка за бездомните кучета, а сега те долавяли миризма на кръв и пот и знаели, че някакво животно, голямо животно, е в беда.

Сарацина подпрял Тлас на контейнера. Извадил очите му от леда, натикал ги в кухините и ловко овързал около главата му парче плат. Приличало на мръсна превръзка, наглед за да не вижда, но истинската цел била да крепи очите.

Тлас почувствал внезапен студ върху пламналата си плът, калейдоскопът от сияния изчезнал и в лудостта си той си помислил, че Сарацина се грижи за раните му. Разбира се, искал да го убие, но сега, както повечето хора, подложени на изтезания, изпитвал прилив на благодарност дори за най-малкия жест на милост и състрадание.

— Благодаря за превръзката — прошепнал.

При мисълта за свежа бяла превръзка духът му се възстановил и той насочил вниманието си към задушаващата воня на кръв, повръщано и изпражнения. Знаел от опит точно къде се намира — бил довлечен в килиите. Много скоро щял да дойде някой, да го съблече и да го измие с маркуч. Надзирателите никога не докосвали лично изпоцапаните с лайна клиенти, така че очаквал да изпратят две затворнички.

Обикновено надзирателите карали жените да го правят голи и Тлас си казал, че трябва да ги опипа, когато се приближат — това винаги предизвиквало смях. Чул щракане на метал. Накарало го да се послуша, защото звукът бил познат, като... като...? После си спомнил с трескавия си ум и се засмял — звукът напомнял зареждане на пистолет. Глупости — никога не екзекутирали хора в килиите, защото много цапа. А и защо да превързват раните му, ако ще го ликвидират? Не, вероятно било нещо друго.

— Какво правите? — извикал със силен, както може би си мислел, но дружелюбен глас.

Единственият друг присъстващ — който тъкмо се прицелвал с пистолета от афганистанската ера, изваден от двойното дъно на

хладилната чанта — чул грачене, едва доловимо, почти нечленоразделно, и не му обърнал внимание. Стоял на два метра от Тлас, за да не го изпръска кръвта, и се прицелил в превръзката над очите.

Тлас напрегнал слух, сигурен, че в килията му има още някой, и замрял напълно неподвижен. Сарацина натиснал спусъка.

Бум! Тлас почувствал болка от... и престанал да чувства. Фонтаналена кръв, парченца кост и мозък изригнали от тила му, а Сарацина доловил някакво движение и рязко се обърнал. Бездомните кучета бягали да се скрият.

Обърнал се и стрелял пак, този път в дясната страна на превръзката, и унищожил — имал късмет — всички доказателства, че очите са били отстранени хирургически. Надявал се следователите да помислят, че Тлас е забравил нещо, върнал се е в института и е бил ограбен и отвлечен след като е излязъл оттам втория път. Така дори не би им хрумнало, че нещо от сградата може да е било откраднато.

Е, колкото по-малко знаят, толкова по-добре — и поради това се зарадвал, когато чул, че кучетата се връщат, готови да изядат своя дял от уликите. Бил паркирал джипа зад сервиза, така че всеки случаен минувач да си помисли, че е оставен за разглобяване. Без да сваля латексовите ръкавици, събрал всичко, което би могло да заинтригува криминалистите.

Взел хладилната чанта и останалите неща и тръгнал през пущинака. Крачел бързо с готовия за стрелба пистолет в ръка — в случай че някое от кучетата реши, че предпочита здрав и прав човек.

Стигнал общинското сметище, накъсал хладилната чанта на парчета и ги пръснал сред купчините боклуци. Знаел, че два часа след това всичко ще бъде прибрано от вехтошарите и рециклирано в незаконните бежански лагери.

Освен една спринцовка, едно картонче от автогарата и няколко монети сега носел само пистолета, Корана на баща си — и шестте ампули. Според него с тях бил най-богатият човек на света.

22.

Сарацина вървял пеша часове, като се ориентирал единствено по звездното небе. След като отминал сметището, тръгнал направо през шубраците и следвал канала, докато не стигнал паянтова конструкция, която трябвало да мине за мост.

Минал по така наречения мост и след това се влачил още километри, докато намери каквото търси — ръждясало шаси на кола, наполовина потопено във водата.

Сложил спринцовката, портфейла на Тлас и останалите неща в пластмасовите контейнери от очите, напълнил ги с камъни, за да тежат, и ги хвърлил в средата на канала.

Вдигнал пистолета с ужасно съжаление и за миг се поколебал — оръжието било с него по-дълго от всичко друго, с изключение на Корана на баща му, но пък било единственото нещо, което го свързвало с убийството на Тлас, така че нямал избор. Хвърлил го така, че да падне до ръждясващото шаси — ако някой решал да търси в канала с метален детектор, шасито щяло да го заблуди.

След това забързал към далечните светлини на Дамаск.

След още четири часа, с подбити крака и потънал в мръсотия, подал картончето на гишето за багаж на автогарата и взел куфара и медицинската си чанта. Отключил куфара с шифъра, извадил пари, платил за склада и добавил лира, за да използва маломерната баня.

Имал два часа до първия автобус към ливанската граница и след това към Бейрут и използвал това време, за да оформи брадата си и да се изкъпе, при което едва не протрир кожата си. От куфара извадил евтин западен костюм, риза и вратовръзка, после сложил две от откраднатите ампули — със заличени надписи — в лекарската си чанта сред множество други лекарства и флакони. Когато излязъл с паспорта и багажа си, приличал точно на такъв, какъвто щял да каже, че е, ако някой помислел да се усъмни в него — всеотдаен ливански лекар който е работил в бежанските лагери и сега се прибира у дома.

Сложил в найлонова торбичка мръсните дрехи, помогнали му да си създаде легендата на палестинец, и я пушал в кош за дарения за

бедните. Изхвърлил и остатъците от храната, която си бил купил — плосък арабски хляб, плодове и чай — в кошче за боклук, което макар и да би изглеждало съвсем невинно за някой случаен наблюдател, всъщност било много важно.

Малко след четири следобед се качил в автобуса — почти точно час преди двамата синове на Тлас, закъснели поради необходимостта да претърсват все по-големи пространства, да бъдат привлечени от лай на биещи се кучета и най-после да открият трупа на баща си.

Въпреки безбожния час и факта, че бил един от най-важните ислямски празници, битието им на служители на тайната полиция означавало, че знаели точно на кого да се обадят. Новината стигнала до най-високи правителствени кръгове и скоро радиочестотите се изпълнили с телефонни разговори и текстови съобщения по предполагаемо сигурни комуникационни мрежи.

„Ешелон“ засмукал всичко това.

„Ешелон“ никога не се уморява, никога не спи. Патрулира необятната пустота на пространството, без да се нуждае от въздух, храна или удобства, работи като тих крадец край оптичните мрежи и управлява безброй антени — подобни на гигантски топки за голф — по военните бази навсякъде по света. Като цяло системата слуша всички електронни комуникации на земята и представлява сателитна и компютърна мрежа, която е толкова секретна, че съществуването ѝ не се признава от петте англоезични държави, които я създават по време на Студената война.

Милиардите байтове данни, които „Ешелон“ събира всяка наносекунда, се изпращат на система от суперкомпютри в централата на Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд, Мериленд, където дълбоко засекретен софтуер — използва ключови думи, определени фрази и дори гласово разпознаване според някои сведения — извлича всеки фрагмент, който заслужава допълнително проучване.

А онази нощ в Дамаск имало множество такива фрагменти. „Ешелон“ слушал, когато един от синовете на Тлас, покрусен, се обадил на сестра си и ѝ съобщил, че се готви страховит удар срещу дисидентите и враговете на държавата, които по всяка вероятност били отговорни за случилото се. „Аллах да им е на помощ, на тях и на семействата им!“ — така казал.

Анализаторите от разузнаването на Съединените щати, които оценявали записите, стигнали до подобни изводи — жестокостта на Тлас била добре известна и имало много хора, които с удоволствие биха го хвърлили на кучетата. Подобно убийство за отмъщение в една провалена арабска държава обаче не представлявало интерес от гледна точка на националната сигурност и събитието скоро било забравено.

Това се оказа ужасна грешка — както и фактът, че сирийската държавна сигурност, поради ранния час и празника, не е затворила границата незабавно.

23.

Старият автобус ръмжал и пухтял, пълзял цяла нощ по шосетата от сирийската пътна система и спрял само за сутрешната молитва.

Когато най-накрая стигнал границата, намръщени митнически служители и гранични полицаи проверили документите на Сарацина, огледали го подозрително, а после започнали да се отнасят към него с нещо подобно на уважение, понеже разбрали, че е лекар. Ако обаче го били претърсили обстойно, нямало да открият четирите стъклени ампули — съдържанието им вече било скрито на недостижимо за тях място.

Било в кръвоносната му система.

Последното, което Сарацина направил, преди да излезе от банята на автогарата в Дамаск, било да извади от лекарската си чанта специална двувърха шпатула, да я потопи в съдържанието на ампулите, да одраска кожата на рамото си и да втрива течността, докато не се получи обилно кървене. Давал си сметка, че дозата е четири пъти по-голяма от нужната, но предпочел да се презастрахова. Превързал ръката си, облякъл си ризата и счупил празните ампули на мънички парченца. Пуснал ги в кошчето за боклук при остатъците от храната.

Докато обработвали документите му на границата, както и очаквал, вече го втрисало, започвал да се поти и главата му се пръскала от болка. Надявал се да успее да се добере до евтин хотел в Бейрут, преди да му стане съвсем зле. Симптомите, които изпитвал, били почти същите като симптомите на едно младо момче от английско село преди двеста години — първият човек, подложен на процедура, измислена от местния лекар Едуард Дженър. Тоест при първата ваксинация на света.

Защото Сарацина направил съвсем същото — рискувал живота си, влязъл в лаборатория за секретни оръжия и убил съвсем непознат човек, за да открадне ваксина. И нещо още по-странно — в онази баня той се ваксинирал срещу болест, която вече не съществува, която не заплашва никого, която е изчезнала от планетата преди четирийсет години.

Преди това обаче тя била една от най-катастрофалните за човечеството, причинила повече смърт от всички други болести и войните — убивала е по два милиона души всяка година, чак до шейсетте години на двайсети век, по един нов Холокост на всеки три години. За науката болестта е *variola vera*, а обикновените хора я наричат едра шарка.

Пълното изчезване на болестта обяснява защо на толкова малко места по земята има ваксина за нея — не е необходима на никого освен на някои изследователски институти и лаборатории за тайни оръжия. Не и ако — разбира се — планираш да възстановиш вируса и се безпокоиш, че и най-малката грешка в този почти невъзможен процес може да те зарази и да те убие. Поради тази причина Сарацина бил открил много добра ваксина, в която не се съмнявал — знаел, че е тествана щателно и е доказано ефективна.

Не всички ваксини „хващат“ и не всички ваксинации се отразяват еднакво на различните хора. За да компенсира този факт и — както казах — за да си осигури възможно по-голяма защита, той увеличил дозата. Било съвсем нормално да се почувства зле, но за Сарацина това било добра новина — означавало, че тялото му реагира и че имунната му система се мобилизира, за да даде отпор на нашественика. Ваксината „хванала“.

Докато служителят чакал на компютъра пред него да се появи паспортът на Сарацина, в близък офис зазвънял телефон. Докато някой вдигне слушалката, за да отговори и после да предаде заповедта за затваряне на границата, служителят пуснал Сарацина да премине в Ливан — човек с фалшиво име, истински паспорт и засилващ се имунитет срещу най-смъртоносния вирус на планетата.

24.

Не мога да отрека, че усещането се надигаше в мен от дни. Не вярвам да има съдба или предопределение, но когато излязох от Battleboi и тръгнах по притъмнените улици на Манхатън, ме обзе непреодолимото чувство, че някаква сила на природата се изправя, за да се здрависа с мен.

Влязох в малката си мансарда с нейната хронична нотка самота и почнах да ровя в багажа, който бях донесъл от Париж. Веднага щом казах довиждане на Battleboi реших, че единственият начин да прерова стотиците правителствени обяви, които застрашават живота ми, е да поискам от Бен и Марси да ми предадат това, което са открили. Честно казано, не смятах, че хакерът или аз разполагаме с времето и уменията да повторим свършеното от тях. Най-накрая открих каквото търсех — сакото, с което бях онази вечер в „Плаза Атене“, когато се срещнахме. В джоба му беше визитката, която ми бе дала Марси и която бях взел с неохота.

Вече беше късно да им звъня, но го направих рано следващата вечер. Обади се Марси.

— Аз съм Питър Камбъл — казах тихо. — Запознахме се в Париж.

— Не ти беше нужно много време, за да се обадиш — каза тя, след като преодоля изненадата си. — Радвам се да те чуя. Къде си?

— В Ню Йорк, за известно време — отговорих, предпазлив както винаги. — Питах се дали с мъжа ти бихте имали нещо против да ми дадете материалите от издирването на Скот Мърдок, за което ми разказахте.

— Бен не е вкъщи... но разбира се, не виждам защо не.

— Благодаря — казах с облекчение. — Мога ли да дойда да ги взема?

— Не тази вечер. Ще ходим на кино, а утре ще вечеряме с приятели. Какво ще кажеш за петък, към седем?

Забавяне от два дни беше доста по-дълго, отколкото ми се искаше, но позицията ми не ми позволяваше да възразя. Благодарих й,

записах адреса и затворих. След като съм много опитен професионалист, човек с умения в занаятите на подмолния свят, човек — мисля, че го споменах, — обучаван да оцелява в ситуации, при които другите най-често умират, би било нормално да се очаква да съм в състояние да предвидя евентуална засада. Но не — гимназиалната учителка, израснала в Куинс, ми погаждаше номер, а на мен не ми мина и през ума, докато не прекрачих прага на апартамента.

Осветлението беше приглушено, уредбата свиреше „Хей, Джуд“, стаята беше изпълнена с аромат на домашни ястия, масата беше подредена за трима — оказах се поканен на вечеря. Предположих, че цялата вечер ще ме увещават да променя решението си за семинара на Брадли, но вече нямаше измъкване, не и след като тези хора бяха работили месеци, за да съставят досие на живота ми, а аз исках да получа документацията им.

— Не трябваше да си правите този труд — казах и пуснах най-добрата си имитация на усмивка.

— Това е най-малкото, което можем да направим — отвърна Марси, — като вземем предвид неприятностите, които ти създадохме.

Брадли се появи с протегната ръка и ме попита какво ще пия. Аз обаче бях в един от периодичните си интервали на въздържание — бях решил, че Ню Йорк ще е ново начало, идеална възможност да опитам да се изчистя, при това този път не само на думи — дори бях взел графика за сбирките на местните Анонимни наркомани. Понеже лесно се пристрастявам обаче, не бях в състояние да правя каквото и да било умерено — дори трезвеността, — така че се отказах и от алкохола. Вечерта щеше да е дълга.

Брадли ми даде минерална вода и когато Марси отиде да погледне какво става с вечерята, отпи глътка от питието си и ме заведе в бялата стая в края на вселената. Само дето вече не беше бяла стая — килимът си беше на пода, пердетата си бяха на местата и единствената следа от отчаяната драма, разиграла се между стените ѝ, беше физиотерапевтичното оборудване в единия ъгъл.

И имаше десетки кутии с папки. Брадли ги посочи и се усмихна.

— Това е животът ти, господин Мърдок.

Стъписах се от мащаба на разследването им — папките бяха пълни с компютърни разпечатки, дискове и копия от всичко — от годишниците на академия „Колфийлд“ до ежегодните доклади на

агенциите на ООН. Взех случайна папка — и видях в нея списък на псевдонимите, които бях използвал.

Брадли — наблюдаваше ме, докато разлиствах документите — каза:

— Говорихме с Марси Имаш ли нещо против да те наричаме Скот?

— Какво му е лошото на Питър Камбъл? — попитах.

— Просто си помислих... поне между нас... ще е по-лесно да използваме истинското ти име — винаги сме мислили за теб с него.

Погледнах го.

— Проблемът, Бен — казах, — е в това, че Скот Мърдок също не е истинското ми име.

Брадли се вторачи в мен. Дали не го лъжа, дали не прибъгвам до един последен гамбит, за да го отклоня от следата, която е следвал така усърдно, или пък е някакъв нелеп опит за шега от моя страна?

Посочих списъка с псевдонимите.

— То е като всички останали. Поредната фалшива идентичност — друго време, друго място, друго име. — Свих рамене. — Такъв е животът ми.

— Но... бил си Скот Мърдок в училище... като дете... години преди тайния свят — каза той. Изглеждаше още по-объркан.

— Знам. Никой не би избрал това, което се случи — но така се получи в края на краищата.

Направо виждах как мозъкът му щрака — детско име, което не е никакво истинско име, фактът, че ме няма сред погребаните, фактът, че не съм наследил никое от богатствата на Мърдок. Погледна ме и разбра — бил съм осиновен, не съм биологичен син на Бил и Грейс Мърдок.

Усмихнах му се — една от усмивките, в които няма никакъв хумор.

— Радвам се, че не сте опитали да стигнете до онова, което е преди Скот Мърдок. Всичко преди Гринич е само мое, Бен. Не искам да го вижда никой друг.

Мисля, че ме разбра — че това е предупреждение. Трите стаи от лошата страна на Осмата миля, чертите на жената, които избледняват в паметта ми с всяка година, истинското име, което ми е дала — това е

самата ми същност, единствените неща, които съм притежавал и които са си неоспоримо мои.

— На кого му пука за някакво си име? — каза Брадли накрая и се усмихна. — Пит е чудесно.

Марси ни извика и вечерта тръгна в посока, каквато изобщо не бях очаквал. Като начало, Марси беше великолепна готвачка, а ако храната не подобрява настроението ти, значи най-вероятно си със свръхнаднормено тегло. Освен това двамата изобщо не споменаха семинара и трябва да призная, че сякаш изобщо не мислеха да ме агитират. Започнах да се отпускам и си помислих, че знаят толкова много за мен и миналото ми, че — поне за тях — би трябвало да е все едно че вечерят със стар приятел.

Брадли имаше десетки въпроси за книгата и случаите, които коментирах в нея, а Марси изпитваше видимо удоволствие да гледа как умният ѝ съпруг се опитва да ме закове с подробности, за които нямах право да говоря. При един особено разгорещен изблик тя се засмя и отбеляза, че никога през живота си не го е виждала толкова ядосан. Погледнах я и нямаше как да не се засмея и аз.

Когато някой те кара да се смееш, когато те е поканил в дома си и е положил всички усилия да се почувстваш добре дошъл, когато ти е дал материали, които биха могли да спасят живота ти, и ти е помогнал да ги свалиш на улицата и да ги натовариш в таксито, когато стоиш под улична лампа в Манхатън и единственото, което те очаква, е апартамент, който е толкова студен, че си го нарекъл „Лагер Безнадежда“, след като си се загубил в собствената си страна и обещанията на света са се оказали кухи, след като те е обзело натрапчивото чувство, че те очаква бъдеще, което не е особено приятно — когато този човек ти се усмихва и стиска ръката ти, когато ти благодари, че си дошъл в дома му, и казва, че няма как да се свърже с теб — изправен си пред труден избор.

Спрях. Опитът и знанията ме караха да напиша фалшив телефонен номер и да си замина с папките им. За какво ми бяха те двамата повече? Обаче си помислих за топлотата, с която ме посрещнаха, за радостта на Брадли заради музиката, която е изbral да слушаме — и не можах да го направя. Извадих мобилния си телефон, извадих на екрана телефонния си номер и го показах на Марси, за да го запише.

През следващите седмици ми се обаждаха и ходехме на кино или в някой клуб, за да слушаме по цели нощи старите блусари, които Бродли обичаше — винаги само тримата. Слава богу, така и не опитаха да ме запознаят с жени и не споменаха семинара на Бродли.

През това време той премина през поредица физически и физиологически изследвания и — за негова радост — го оцениха като годен да се върне на работа. Все още куцаше и заради това не го товареха с тежки задачи, но въпреки всичко понякога ми се обаждаше късно вечер, за да ме попита дали не искам да погледна някое местопрестъпление, което според него би ме заинтригувало. Една вечер ми остави съобщение, докато присъствах на редовна сбирка на АА. По това време вече посещавах Анонимните алкохолици — както би казал Толстой, всички наркомани са еднакви, докато всички алкохолици са смахнати посвоему. Сега присъствах на много по-интересни сбирки и си казах, че ако ще прекарам живота си в трезвеност, по-добре да се забавлявам.

Сбирката — провеждаше се в олющена църковна зала в Уест Сайд — свърши и оставих останалите отритнати да се шляят във фойето. Тръгнах на изток, наслаждавах се на необикновено топлата вечер и едва когато видях готическите кули на Дакота Билдинг проверих телефона си за съобщения. Видях номера на Бродли и реших, че е изровил още някой призрак от времето на рокендрола, така че се изненадах, когато натиснах бутона и го чух — за първи път, откакто се познавахме — да иска помощ.

„Имам убийство, което е много странно“ — казваше съобщението. Не обясняваше нищо повече от факта, че става дума за млада жена. Даваше адреса на долнопробен хотел, където искаше да се срещнем.

Казваше се „Истсайд Ин“.

25.

Жената, извършила убийството в стая 89, беше използвала моите познания, моя опит, моят ум и това ме правеше — поне по моя преценка — съучастник в престъплението.

Нямах намерение да оставя подобно нещо без последствия, така че след като асистентите на патолога затвориха чувала с тялото на Елинора, излязох от стаята — по-ядосан отколкото от доста време — и тръгнах надолу по стълбите.

Открих каквото търсех — вратата на кабинета на шефа — в малка ниша близо до рецепцията. Алварес или някое друго ченге я беше заключило, след като са огледали, така че отстъпих крачка назад и я изритах под дръжката.

Звукът на счупено дърво привлече вниманието на едно униформено ченге.

— С Брадли съм — казах му със самочувствието на шеф. Ченгето сви рамене, аз довърших с ритниците и влязох в леговището на отрепката. Смърдеше на пот и цигари.

Сред мизерията видях метален шкаф, завъртян настрани, под който зееше тайник. В тайника имаше солиден сейф. „Консултантът“ крадец, като експерт, вероятно бе знаел точно къде да гледа и вече беше разгадал комбинацията и беше отворил сейфа.

Освен парите в брой и документите вътре имаше компютърни разпечатки на хотелски сметки, два евтини пистолета и десетки разноцветни пликчета. Наведох се и ги огледах: в зелените имаше кокаин, крекът беше в черни, метамфетаминът — подобаващо, както ми се стори — в ледено синьо. Всеки цвят означаваше различен продукт — също като в склад. Отрепката беше сбъркала призванието си — би трябвало да работи в супермаркет.

Загледах се в запасите и бих излъгал, ако кажа, че не се изкуших, особено от перкодана, в жълти пликчета. Посегнах, за да преброя колко са, разбира се — само от любопитство. Странно, обаче ръката ми спря във въздуха, преди да ги докосна, после бавно се отдръпна — кой

казва, че дванайсетстъпковите програми на Анонимните са загуба на време?

Взех компютърните разпечатки и другите документи и ги сложих на очуканото бюро. Там ме завари Бradли — след половин час.

— Какво правиш? — попита той и се облегна на касата на вратата. Беше толкова уморен, че лицето му приличаше на неоправено легло.

— Помагам.

Изненадата го накара да се отлепи от вратата и да изпъне рамене.

— Мислех, че си се пенсионира.

— Така е, но съм и старомоден. Някой е използвал книгата ми, за да убие млада жена, и това ме вбесява.

Той влезе и се отпусна с погнуса на един стол. Беше ми казал, че кракът му ще го тормози до края на живота му, особено когато е уморен.

— Трябва да се прибереш у вас и да си починеш — казах му. — Хората ти приключиха ли вече?

— Преди половин час. Сега си събират нещата. Откри ли нещо? — И посочи книжката на бюрото.

— Да — отговорих и бутнах една папка към него. — Това е папката за стая 89. Детективите ти са я прегледали и бяха прави — жената е пристигнала преди повече от година и е платила предварително. Подробностите обаче са хаос, дори няма конкретни дати. Мисля, че нарочно е така, за да обърка...

— Ако дойдат данъчните и направят ревизия? — прекъсна ме Бradли.

— Именно. Така че разрових сейфа с дрогата. И намерих компютърни разпечатки с истинските сметки. Те са идеални. Има отчет за всеки цент.

— Няма как да не са — пазят ги за босовете, които притежават мястото. Можеш да си представиш какво ще стане, ако тази отрепка реши да ги измами.

Посочих едно от нещата, които бях отбелязал.

— Виж това... убийцата се е нанесла тук на единайсети септември.

Неоправеното легло се сбръчка още повече — този път от изненада. Той се наведе, вгледа се внимателно в записа и попита:

— Сигурен ли си?

— Да. Времето показва, че се е регистрирала към пет — само шест часа след рухването на кулите. Все още си бил в болницата, Бен, но съм сигурен, че си прочел — като мен — всичко писано за онзи ден. Целият район е бил като военна зона, от небето е валила пепел, хората са бягали, за да се спасят, всички са смятали, че се задава нещо още по-лошо. Когато се е регистрирала, във въздуха е имало толкова много дим, че е било тъмно като нощ, по улиците е имало изоставени коли, всичко е било притихнало и са се чували само сирените.

Спомних си, че четох за някакъв свещеник, който ходел по улиците и призовавал хората към последна изповед.

— Усещането е било като за свършек на света и според компютърните разпечатки са го знаели дори сводниците и проститутките от „Истсайд Ин“. Предната нощ са били заети деветнайсет стаи. През нощта на единайсети — само шест. Цялата дупка — целият квартал — се е изнесъл. Обаче нашата убийца идва точно тук. Вероятно е вървяла пеша и е внимавала къде стъпва сред отломките. Представи си, Бен — изпоцапана от падащия прахоляк, вероятно неузнаваема, с почти прогорени обувки от горещата пепел и може би с кърпа на лицето, за да не диша лютивия дим. Най-накрая влиза през вратата и сваля кърпата — започва да се дегизира на сутринта, а това означава, че единствено отрепката знае как изглежда тя, и то ако може да си спомни. Не че ще го намерим. Казва му, че иска стая. Както стана дума, тук тя не е на мястото си, но вече знае, че ще остане — според разпечатките е платила за два месеца напред.

Бутнах книгата настрана и попитах:

— Защо, Бен? Защо го е направила? Не е имала къде да отседне ли? Това е единственият хотел в Ню Йорк? Ходила е буквално през запалени въглени, защото ѝ харесва?

Той извади кутийка „Кемъл“ и я остави на бюрото. Понякога просто обичаше да държи цигара. Отбелязах си наум да му поговоря за ползата от дванайсетстъпковите програми.

— И извади всичко това от някакви си колони с цифри? — попита той. Не отговорих. — Не знам защо го е направила — отбеляза след малко. — Нямам представа.

— Аз също — отвърнах. — Но нещо се е случило. Онзи ден се е случило нещо, което е променило всичко за нея.

Бен сви рамене.

— Разбира се. Промени всичко за доста хора.

— Да, но никой от тях не е наел стая в „Истсайд Ин“. Трябвало е да скрие идентичността си и да живее в изолация. Мисля, че онзи ден е взела решение — смятала е да убие някого. Регистрацията в „Истсайд Ин“ е началото на подготовката ѝ.

Полицаят ме погледна и си даде сметка, че това не е добра новина — човек, който се готви толкова дълго, е много малко вероятно да допусне грешка. Раменете му увиснаха. Замисли се за очакващото го разследване и тази мисъл, заедно с болката в крака, беше достатъчна, за да добие вид на човек, който иска да пропълзи в неоправеното легло.

Вдигнах очи и видях някой да минава край вратата.

— Питърсън! — извиках. — Имаш ли патрулка отвън?

— Мога да намеря — отговори той.

— Мятай шефа си на рамо — казах — и го закарай у дома.

Брадли възрази, но го прекъснах:

— Сам каза, че вече събирате багажа. Никой няма да реши случая тази вечер.

Питърсън не беше виждал някой да нарежда на шефа му и не можа да скрие възторга си. Наведе се, сякаш за да изпълни инструкцията ми буквално, но Брадли го бутна настрана и му каза, че винаги има свободни места за улични патрули.

Питърсън се усмихна.

— А ти? Искаш ли да те закарам?

— Не, благодаря. Ще се прибера пеша — отговорих. Не беше истина обаче — нямах намерение да се прибирам. Искях да отида там, където убийцата е започнала пътешествието си в онзи ужасен ден. Искях да отида до Кота нула.

26.

Бил съм на множество святи места, но никое не е толкова странно, колкото шестнайсетте акра на Кота нула. Това е строителен обект.

Във времето, измивало между нападението срещу Близнаците и убийството на Елинон, цялата площ беше превърната в огромен изкоп — изхвърлени са двеста милиона тона отломки, за да се подготви мястото за ново строителство.

В края на краищата от раната ще изникнат нови кули и на тях ще има паметни плочи с имената на загиналите, а после, след по-малко време, отколкото на повечето от нас ни се вярва, хората ще минават край тях, без да си дават сметка, че това е свято място.

В онази тиха неделя обаче гледката на разранената земя беше най-трогващото нещо, което бях виждал: самата пустота на мястото говореше по-красноречиво от всякакъв величествен паметник. Докато гледах от платформата за наблюдение, си дадох сметка, че атентатът се е запечатил толкова дълбоко в умовете ни, че е като бяло платно, върху което всеки от нас проектира най-лошите си спомени.

С разбито сърце виждах яркото синьо небе и горящите сгради, хората, които махат от прозорците за помощ, която няма да дойде, видях ранени да тичат по изпълнените с облаци прах улици, чух тътена от срутващите се небостъргачи и видях как спасителите пишат имената на ръцете си, за да ги разпознаят по-лесно, ако ги извадят мъртви от развалините. Усетих миризмата и го преживях, опитах да кажа някакви тихи думи на онези две хиляди и седемстотин души, които никога няма да напуснат това място. Две хиляди и седемстотин — повече от хиляда от тези трупове така и не бяха намерени.

Цяло чудо, че изобщо някои са били открити. При осемстотин градуса по Целзий човешките кости се превръщат в пепел за три часа. Огньовете в Световния търговски център са достигали хиляда и сто градуса и не са били изгасени с дни.

В Корана е казано, че ако отнемеш един живот, унищожаваш вселена, и пред мен имаше доказателство — две хиляди и седемстотин

вселени, унищожени за няколко мига. Вселени от семейства, деца, приятели.

Слънцето изгря и донесе светлина, но не и топлина. Слязох от платформата и тръгнах пеша. Не знаех какво търся — вероятно вдъхновение, — но не се съмнявах, че убийцата е започнала пътуването си към „Истсайд Ин“ много близо до пътя, по който се движех.

Нямаше друг начин да се стигне до хотела — след като самолетът е ударил, пристанищните власти са затворили всички мостове и тунели към Манхатън. Автобусите, влаковете на метрото, пътищата на острова са били или отрязани, или блокирани. Сто минути по-късно кметът нарежда евакуация на целия район южно от Канал Стрийт. За да стигне до хотела, онази жена вече трябва да е била в затворената зона.

Докато крачех, опитах да си представя какво е правила в тази част на града в 9 сутринта, вторник — може би е работела в района, или пък е била туристка, тръгнала към наблюдателницата на покрива на северната кула, шофьор на пикап за доставки, престъпничка, която е трябвало да отиде на среща в някоя от адвокатските фирми? Защо е била тук, не преставах да се питам. Ако отриех отговора, щях да съм изминал половината път.

И макар да нямах представа какво търся, определено не бях подготвен за това, което открих.

Потънал в мисли за възможните й ходове онзи ден, не забелязах веднага малките светилища, които се бяха появили от двете страни на пътеката. За хилядите хора, които не са получили телата на близките си, Кота нула сякаш заместваше гробището. В седмиците след атентатите те идваха и мълчаха — за да мислят, да си спомнят, да опитат да проумеят. Месеците обаче минаваха и живите посещаваха мястото за рождени дни и годишнини, за Деня на благодарността и други празници, така че съвсем естествено са оставяли цветя, картички, малки сувенири. Такива светилища сега имаше покрай оградите и пътеките.

Почти до мен имаше няколко плюшени играчки, оставени от три малки деца за мъртвия им татко. На телената ограда беше закачена тяхна снимка, аз спрях и я разгледах — най-голямото трябва да е било на около седем. На снимката пускаха във въздуха балон, така че —

според написаната на ръка от тях бележка — баща им да може да го улови на небето.

Продължих да крача и видях няколко светилища, създадени от възрастни хора за техните изгубени деца, прочетох стихотворения от мъже с разбити сърца и видях фотоколажи, направени от жени, които едва сдържат гнева си.

Странното е, че сред толкова много скръб не се чувствах потиснат. Може би грешах, но ми се струваше, че зад всичко това прозира нещо друго — триумфът на човешкия дух. Навсякъде наоколо виждах разбити семейства, които обещаваха да издържат, четях за мъже и жени, рискували живота си, за да спасят непознати хора, и видях повече снимки на загинали пожарникари, отколкото можех да преброя.

Спрях близо до епицентъра, сам сред толкова много саморъчно направени паметници, и сведох глава. Не се молах — не съм религиозен, — нито пък бях особено впечатлен от толкова много смърт. Бях посещавал Аушвиц и Нацвайлер-Щрутхоф, и костницата, останала след Битката за Вердюн, така че смъртта в индустриални мащаби отдавна беше престанала да ме впечатлява. Обаче бях стъписан от толкова много безкомпромисна смелост — може би защото се съмнявах в своята собствена.

Болката и страданието ми бяха познати от много ранна възраст и ясно защо — като малък бях в апартамента, в който убиха майка ми. Не ме разбирайте погрешно — не се страхувам особено от смъртта, но винаги ми се е искало, когато дойде времето, да стане бързо и чисто. Страхувам се да не бъда наранен, както майка ми, да не съм в състояние да спра болката — това беше тайният ужас, който ме очакваше след края на уличното осветление, в тъмното.

При толкова много възпоменания за храбростта на обикновените хора, които още веднъж ми напомниха, че съм човек с недостатъци, когато става дума за кураж, тръгнах към дома. Тогава го видях — бяла дъска на телената ограда, полускрита от завой на пътеката, която много лесно можеш да не забележиш, освен ако не се случи слънцето да проблесне по повърхността ѝ. Под нея имаше доста по-голяма купчина цветя, отколкото наоколо, и това привлече вниманието ми.

На дъската бяха изписани — много старателно — имената на осем мъже и жени, всички със снимки. Надпис отдолу поясняваше, че

всички те са били спасени от един човек — полицай от Ню Йорк. Тийнейджърка, чиято майка беше сред спасените, беше направила всичко това в знак на обич и благодарност заради смелостта на един човек. Разказът на момичето изреждаше хора, спасени от полиция, и сред тях бяха: адвокатка с деловия ѝ костюм, борсов трейдър с фотогенично семейство, който приличаше на истински играч, човек в инвалиден стол...

„Човек в какво?“ — казах си. Погледът ми се плъзна надолу и стигна до снимката на ченгето, което беше измъкнало всички тези хора. Разбира се, че го познах — Бен Бродли. Както казах, това беше последното, което очаквах да намеря.

Когато в Париж Бен ми каза, че е бил закован в северната кула на Световния търговски център, реших, че е бил там по работа, и толкова. Момичето разказваше истинската история. Бен бил на Фултън Стрийт, когато видял самолета да удря кулата и фасадата ѝ да разцъфва като злоеща рана.

Когато отломките започнали да ваят и всички хукнали да бягат, той закопчал полицейската си значка за яката на ризата, хвърлил якето и хукнал към кулата. Както и за самия Ню Йорк, за Бродли това също бил най-черният миг и най-светлият час.

Пет пъти влизал и излизал от сградата — всеки път се изкачвал по аварийното стълбище срещу вълната хора, които се спускали надолу — опитвал да разбере как би могъл да помогне, кого може да спаси. В един момент стигнал до трийсетия етаж — първите двеста скочили вече били прелетели покрай фасадата — и трябвало да увие ризата около устата си, за да може да диша. При това загубил значката си — единственият начин да бъде идентифициран.

Понеже очаквал най-лошото за себе си, влязъл в празен офис и намерил маркер, за да надраска името си и телефона на Марси върху ръката си. Погледнал през прозореца и не повярвал на очите си — на четирийсет метра разстояние южната кула вече се сричала! Дотогава дори не знаел, че е била ударена.

Изтичал към аварийно стълбище А, за да потърси безопасно място, и някой му казал, че някъде много нагоре имало мъж с инвалиден стол, който очаквал помощ. Благодарение на разказа на момичето научих, че Бродли бил мъжът на средна възраст, който призовал доброволци, тръгнал с още трима души нагоре, за да намерят

човека с инвалидния стол, и го свалили със стола за евакуиране шейсет и седем етажа надолу.

Момичето пишеше, че групата успяла да се добере до мецанина и някак да измъкне евакуационния стол и инвалида навън. Ужасени, че кулата може да рухне всеки момент, хукнали да бягат. Единият от спасителите — едър тип, млад застрахователен агент — осъзнал, че останалите не носят кой знае каква тежест, пуснал стола, метнал човека на рамо и извикал на Брамбли и другите двама — охранител и валутен дилър — да бягат.

Две минути след това светът се срутил — северната кула се свлякла надолу, сякаш някой бели кората ѝ. Всичко през онези минути е било подчинено на случайността, включително смъртта — застрахователният агент с инвалида се прикрили в рамката на врата, която не можела да бъде никаква защита, и оцелели сред падащите отломки, без никакви поражения. На три метра от тях охранителят бил ударен от парчета бетон и умрял на място. Брамбли и валутният дилър се хвърлили под противопожарен камион и били погребани под планина от бетон.

Попадали във въздушен джоб и Брамбли държал именно валутния дилър — на трийсет и две години, милионер — и запомнил посланието, което онзи искал да предаде на семейството му.

Пет часа след това спасителен екип с куче измъкнал Брамбли от развалините, видели номера на ръката му и се обадили на Марси да отиде възможно най-бързо в спешното отделение на болницата.

Останах там дълго. Това беше една от най-забележителните истории за кураж, които бях чувал, и знаех, че на следващия ден ще предложи на Брамбли единственото ценно за него нещо, което бих могъл. Щях да му кажа, че ще измисля една последна легенда, за да говоря на проклетия му семинар.

Обърнах се и започнах да мисля какво бих казал на събрание от световни топследователи. Реших, че ще се представя като Питър Камбъл, бивш лекар, станал мениджър на хедж фонд. Ще им кажа, че съм се запознал с Джуд Гарет преди време, като лекар, когато се е консултирал с мен по случай, който е разследвал. Станали сме приятели и едва ли има случай или следователска техника, които да не е обсъждал с мен. Ще разкрия, че именно аз съм открил ръкописа на книгата след смъртта му и аз съм го подготвил за издаване. Ще ги

накарам да повярват, както предложи Брамбли, че съм бил нещо като доктор Уотсън за Шерлок Холмс.

Не беше свършено, но щеше да свърши работа. Най-вече, бях уверен, защото академичните постижения на Камбъл, както и куп други подробности, бяха издържали почти всякаква проверка. За това щях да разчитам на Battleboi.

Разбира се, можех да легитимирам Питър Камбъл, но какво бих им казал, когато се обърна към тях? Питам се дали мога да въведа такива елитни следователи в неразрешен случай, да им покажа странните подробности на брилянтното престъпление — с други думи, бих ли могъл да подложам на обсъждане случая от „Истсайд Ин“?

Той определено притежаваше всички елементи на случай, който си струва да бъде изучаван — жена, която променя вида си всеки ден, хотелска стая, измита с индустриален антисептик, труп, чиито зъби са извадени, и убийцата е използвала тъкмо книгата на Джуд Гарет, тази, която толкова вълнува участниците в семинара, като наричник.

Но това бяха само факти и аудиторията не би била удовлетворена. „Дай ни версия“ — биха казали. „Къде е разказът? Защо 11 септември? Нима това не е първото, което би попитал умен мъж като Джуд Гарет?“

И щяха да са прави, разбира се — защо точно в онзи ден? Помислих си, че ако бях Гарет — който за щастие бях, — бих им казал...

Стъписваща мисъл се появи в главата ми. Изведнъж ми хрумна защо, когато всички бягат, тя е търсила място, където да отседне.

Може би е искала да убие някого, но не е знаела как да го направи, без да я хванат. Ами ако е работела в Близнаците и онази сутрин е закъсняла за работа? Ако е била навън и е видяла как кулите горят и се сричат? Ако всичките ѝ колеги от работата са мъртви, кой ще знае, че е останала жива?

Би могла просто да изчезне. Да намери място, където да се подслони, и да се погрижи никой да не я разпознае. След това би могла да извърши убийството когато ѝ харесва...

Всъщност няма по-добро алиби от смъртта, нали?

Макар че се срещнах с Бен и Марси за вечеря следващата вечер, не казах нищо на Бен за новата си версия — исках да я оглеждам в ума си като някакъв скъп архитектурен проект, докато се убедя, че всичко е на мястото си.

За да отвърна на домашната храна на Марси, ги поканих в изискан ресторант и някъде между скаридите темпура и жълтоперката споменах, че съм променил решението си — ще се радвам да участвам в семинара.

И двамата се втренчиха в мен. Марси реагира първа:

— Нека позная. Най-после си повярвал в Бог?

Усмихнах се, но — мъжете са си мъже — нямах намерение да карам Бадли, а и себе си, да се чувстваме неловко, като говоря за емоциите, които изпитах на Кота нула и когато прочетох за храбростта му.

— Може би защото се прибрах у дома — казах. — Мисля, че е време отново да дам нещо на обществото.

Бадли едва не се задави със сакето си. С Марси се спогледаха.

— Това е чудесно — каза той. — Защо не се запишеш и в кварталната доброволна организация за борба с престъпността? От чисто любопитство — има ли някакъв шанс да научим истинската причина?

— Всъщност не — отговорих с усмивка и се замислих за шейсет и седмия етаж и факта, че човекът с инвалидния стол всъщност е бил доста тежък, ако се съдеше по снимките.

Мълчанието се проточи и най-накрая Марси си даде сметка, че нямам намерение да обяснявам повече, и смени темата.

— Мислил ли си да посетиш дома, в който си отраснал? — попита.

Сега аз се изненадах. Изгледах я, като че ли полудява.

— Гринич ли имаш предвид? Какво предлагаш? Да натисна звънеца на спекуланта и да му кажа, че искам да разгледам наоколо?

— Можеш да опиташ, но понеже го видях, не мисля, че по този начин ще се получи — каза тя. — Реших, че може да си видял статията в списание „Ню Йоркър“.

Оставих чашата си с вода и я погледнах въпросително.

— Местно градинарско дружество показва градината, за да събере средства за благотворителност — обясни Марси. — Ако проявяваш интерес, с Бен можем да те придружим.

Сърцето ми подскочи — да се върна в Гринич? — но не проявих колебание.

— Не, благодаря. Това е просто къща, Марси — за мен не означава нищо. Мина много време.

Естествено, веднага щом се разделихме след вечерята, купих списанието, а на следващия ден се обадох на градинарското дружество и си купих билет.

На Бил щеше да му хареса. „Двеста долара, за да видиш няколко дървета!? Какво му е на Сентръл Парк?“

Беше великолепна съботна сутрин — слънцето се изкачваше по безоблачно небе, докато се движех по гористите пътища на Кънектикът. Можех да кажа на шофьора на таксито да ме закара до входа на къщата, но исках да походя пеша — реших, че така ще дам възможност на спомените да подишат. Огромните порти от ковано желязо бяха отворени. Подадох билета си на възрастна дама с брошка и влязох.

Изненадващо малко се бе променило за двайсет години. Чинарите все така оформяха тунел над чакълената алея, европейските букове все така придаваха дълбочина на хълмовете, в чиито хладни долчинки рододендроните бяха все така красиви. Някъде към средата на алеята имаше пролука в листака, за да могат посетителите да зърнат къщата за първи път. Идеята беше гледката да стъписва — и винаги успяваше.

Спрях и погледнах отново Авалон. Издигаше се в далечината, фасадата се отразяваше в изкуствено езеро. Дядото на Бил посетил Англия през двайсетте години на двайсети век и отседнал при семейство Астор в „Кливдън“ — техния удивителен хотел в италиански стил на Темза. Върнал се с десетина снимки, показал ги на архитекта си и му наредил да построи „нещо такова, само че по-красиво“.

Къщата била завършена половин година преди Голямата депресия — заедно с Мар-а-Лаго на Марджъри Мериуедър Пост в Палм Бийч — и е един от последните големи американски замъци на двайсети век.

Погледът ми се плъзна по стените от варовик, огрени от сутрешното слънце, и откри трите високи прозореца в северния край. Моята стая — може би ще успеете да си представите как едно момче от моята част на Детройт е възприемало такава стая. Споменът за онези плашещи дни ме накара да сведа очи надолу, към езерото, край което толкова много се разхождах сам.

Под дъбовете видях кея, от който години по-късно Бил ме научи да управлявам платноходка. Като дете беше прекарвал летата в Нюпорт и се беше влюбил в 12-метровите яхти, които се състезаваха за купата на Америка. Един ден се прибра у дома с умалени копия на две от най-прославените яхти, порили някога вълните. Моделите на „Австралия II“ и „Звезди и ивици“ бяха дълги над метър и половина, с платна и рул, и се задвижваха единствено от вятъра и ловкостта на оператора. Един господ знае колко са стрували.

Виждам го и днес как тича като полудял по брега, как намества платната и опитва да заслони вятъра ми и да ме изпревари край всяка шамандура. Едва когато го победих три пъти един след друг ме заведе до Лонг Айланд и ми показва как става истинското ветроходство, с една двуместна черупка.

Не мисля, че съм самохвалко, така че може бе ще ми повярвате, ако ви кажа, че ветроходството е единственото нещо, за което имам природна дарба. Освен заблудата, разбира се. Дотолкова, че една събота, докато седяхме на една обърната с дъното нагоре лодка, Бил ми каза, че съм имал шанс да отида на Олимпийски игри.

Понеже знаеше, че винаги страня от другите, прояви разума да ми предложи лодка от индивидуалните класове — „Лазер“ — и работеше усилено с мен всеки уикенд. В края на краищата се оказа без значение — когато станах на шестнайсет, объркан и ядосан на живота, когато нямах нищо друго, срещу което да се бунтувам, се отказах. Троснах се, че нямам намерение повече да се кача на лодка, а в наивността и жестокостта си реших, че разочарованието, което се изписа на лицето му, е някаква победа. Поне сто пъти си мислех как да оттегля думите си, но не бях достатъчно умен, за да разбера, че

извинението е признак за сила, а не за слабост. Възможността изчезна с края на лятото.

Както стоях на алеята след толкова много години и отново гледах езерото, осъзнах защо съм се върнал тук. Той беше покойник, но исках да разговарям с него.

Стигнах до старата къща. На моравите бяха разпънати тенти за официалния обяд, а вратата на къщата беше оградена с въжета — само членове на комитета и ВИП гости можеха да минат през охраната. Влизането би могло да е проблем дори за много добре обучен агент, но не и за човек, който е прекарал детството си в тази къща.

Отидох при вратата за съблекалнята на градинаря зад служебните постройки. Беше отключена. Минах през стаичката на градинаря и влязох в огромния гараж.

На стената в дъното мушнах ръка между рафтовете с инструменти и натиснах един бутон под ред трифазни контакти. Част от рафтовете се отвори с проскърцване — оттук имаше подземен проход към къщата. Беше построен от бащата на Бил уж за да се стига по-лесно до гаража при лошо време, но истинското предназначение беше съвсем друго.

Според старата икономка полковникът — покорил Европа с Шеста армия — се прибрал у дома и предприел кампания срещу прислужничките. Установил щаб в дневното легло в кабинета си — помещението осигурява добър изглед към входната алея и адекватна възможност на обекта от съответната седмица да се облече и да отиде в гаража още преди жена му да е стигнала входната врата. Икономката винаги казваше, че планът на полковника бил толкова добър, че би трябвало да е станал генерал.

Спрях в прохода и се послушах за шумове от кабинета. Нямаше, така че натиснах дръжката и минах през вратата, скрита в старинната ламперия на стаята.

Грейс щеше да получи инфаркт. Нямаше ги безценните английски антики и версайския паркет — на тяхно място бяха сложили обикновени канапета и мокет на квадратчета. Над камината, докарана от някакво френско шато — където някога висеше най-добрият й Каналето — беше поставен портретът на собственика и фамилията му, загледани в някаква далечна точка, сякаш току-що са открили Новия

свят. Единственото възможно подобрене би било, ако беше нарисуван върху черно кадифе.

Игнорирах героичния поглед, прекосих кабинета и отворих вратата към вестибюла. Чух гласове — добродетелните и великите се бяха събрали във формалните дневни зали, — но двете горили край входната врата бяха с гръб към вътрешността, така че не ме видяха да се качвам нагоре по стълбите.

И горе изпитах нещо особено.

Спекулантът не беше пуснал декоратора си да вършее на втория етаж, така че годините се изпариха веднага и детството ми се върна. Минах по красивия коридор в пълна тишина — мисля, споменах, че това е най-тихата къща, която съм виждал — и отворих вратата в северния край.

Разположението на стаите беше същото, тежестта на миналото — почти осезаема: голяма дневна, баня, гардеробни стаи с изглед към гората. Имаше десетина подобни апартамента в къщата и беше очевидно, че семейството на спекуланта никога не е използвало този.

Стоях мълчаливо безкрайни минути, просто си спомнях, а после седнах на леглото и погледнах пейката, вградена в нишата на еркерния прозорец. Когато Бил идваше да говорим, винаги сядаше там и лицето му се очертаваше на фона на зелените букове и гората отзад. Оставих зрението си да се замъгли и можех да се закълна, че го виждам отново.

В сърцето си му казах всичко, което не бях успял да му кажа приживе. Казах му, че се е грижил за мен, без да има задължения по кръв или приятелство, и му казах, че ако има рай, там винаги ще има място за човек, който прави това за едно дете. Признах, че каквото добро има в мен, идва от него, но че необятната тъмнина си е моя, и му казах, че мисля за него непрекъснато и че не минава ден, без да ми се ще отново да мога да седна в лодката, за да му дам повод да се гордее с мен. Поисках прошка, че не съм бил синът, който той толкова силно желал. След това потънах в тишината.

Ако някой беше влязъл и ме беше видял да седя така, с наведена глава, щеше да си помисли, че се моля, и сигурно съм останал дълго така, защото се сепнах от звук на цигулка. Двестата долара купувах не само изискан обяд, но и акомпанимент на камерен ансамбъл. Реших, че вече всички се запътват към тентите. Станах, погледнах миналото си за последен път и тръгнах към вратата.

28.

Слязох по стълбите и тъкмо бях прекосил фоайето до средата, когато я чух.

— Скот? Скот Мърдок? Ти ли си?

Гласът беше познат, но не можех да го свържа с лице. Продължих напред — още няколко крачки и щях да съм в безопасност, да се слея с тълпата, тръгнала към изхода. Още четири крачки. Три...

Ръката ѝ ме улови за лакътя и ме принуди да спра.

— Скот... Не ме ли чу?

Обърнах се и я познах. Носеше червената значка на членовете на комитета и си дадох сметка, че би трябвало да се досетя, че ще е тук — открай време обичаше градините. Това ги свързваше с Грейс и беше основната причина да са приятелки.

— О, здравейте, мисис Коркоран — отвърнах и се усмихнах, доколкото успях. Тя беше майка на Дезмънд, нещастника, с когото бяхме заедно в отбора по скуош в „Колфийлд“. Бях преживял доста неудобства, докато изграждахме отбора в къщата ѝ.

— Не мога да повярвам, че те виждам. Какво правиш тук?

— Ами... дойдох... заради старото време — отговорих.

Погледът ѝ се плъзна по самото ми и не откри значката с името, която би трябвало да ми е осигурила достъп. Личеше си, че умира да ме попита как съм се промъкнал през охраната, но реши да премълчи.

— Заведи ме до масата за обяда — каза тя и ме улови за ръка. — Ще си поговорим за старото време, после ще те запозная със собственика. Възхитителен човек. — Понижи конспиративно глас. — Знае всичко за пазарите.

Не помръднах и добавих острота в гласа си.

— Не, мисис Коркоран, тъкмо си тръгнах. Видях каквото исках да видя.

Тя ме изгледа и в този момент осъзна, че посещението е било важно за мен.

Усмихна се.

— Прав си. Глупаво от моя страна. Зарежи собственика — ужасен е, честно казано. Жена му е още по-зле и се мисли за дизайнер.

Смехът ѝ винаги е бил крехък, като чупещо се стъкло, и не се бе променил.

Отстъпи назад и ме огледа.

— Изглеждаш добре, Скот. Изобщо не си се променил.

— Вие също, мисис Коркоран — казах и поклатих глава с престорено удивление.

Не ми се вярваше, че го казвам, но тя закима щастливо — ласкателствата и заблудите бяха част от въздуха, който дишаше. Продължихме да се гледаме в продължение на един неловък момент, без никой от двамата да знае какво да каже.

— Как е Дезмънд? — попитах, колкото да прескоча препятствието.

По изпънатата кожа на лицето ѝ премина сянка на объркване.

— Дезмънд ли? Грейс каза, че ти е писала.

Нямах представа какво иска да каже.

— Не поддържахме контакти с Грейс. За какво да ми е писала?

— Такава си беше Грейс — каза тя и положи всички усилия да се усмихне. — Не проявяваше интерес, ако не я засяга лично. Дезмънд почина, Скот.

За момент не можах да включа — той беше здравеняк, винаги се подиграваше с всички... обаче да е покойник? Стори ми се прекалено. Тъй като аз бях аутсайдер, който не говори с никого, а него го мразеха, останалите от отбора по скуош почти винаги ни оставяха да играем двойка и аз повече от всеки друг търпях скандалите му, хвърлянето на ракети и тормоза му.

Майка му ме гледаше и бях благодарен, че не се налага да се преструвам — бях стъписан истински. Самата тя премигваше, за да задържи сълзите — а това не беше лесно предвид многото кожа, която пластичните хирурзи бяха изрязали през годините.

— Помолих Грейс да ти каже, защото знаех колко близки бяхте двамата — добави тя. — Казвал ми е колко често си се съветвал с него, и не само на корта.

Какво бил казал Коркоран? По-скоро бих потърсил съвет от дявола. Боже мили!

— Вече можем да сме честни, нали, Скот? Ти не беше един от тях, така ли е? Дезмънд казваше, че тъкмо заради това винаги ти партнирал — че не е искал да се чувстваш отхвърлен. Той мислеше за тези неща.

Кимнах замислено.

— Малко хора виждаха тези качества на Дезмънд — казах. Какво друго можех да направя? Той беше единственият й син, за бога. — Как стана?

— Удави се. Беше сам в къщата на брега и една вечер излязъл да плува.

Познавах онзи бряг — беше опасен и денем, на светло, така че никой с всичкия си не би отишъл да плува там след залез. Започнаха да се връщат откъслечни спомени, неща, за които бях чувал — че бил отпаднал от юридическия факултет, грозни приказки за тежко пиянство, престой в клиника за възстановяване в Юта.

— Разбира се, имаше зловни слухове — добави майка му, — знаеш какви са хората, но съдебният медик и полицията бяха единодушни, че е било нещастен случай.

Спомних си, че дядо му беше изтъкнат съдия — във Върховния съд, — и предположих, че някой се е погрижил всичко да изглежда порядъчно. Ако в къщата е имало предсмъртно писмо, вероятно са го дали тихомълком на родителите му и те са го унищожили.

Бях преживял твърде много смърт за човек на моята възраст, но от това не бях получил имунитет. Винаги бях смятал, че ще съм аз, обаче Коркоран — тъпият му кучи син — си бе отишъл от този свят първи от нашия клас и заради това лицето ми вероятно бе пребледняло.

— Блед си — каза мисис Кокрън и докосна ръката ми, за да ме успокои — Не трябваше да ти го казвам така направо, Скот, обаче не знам по какъв начин бих могла да...

Преглъщаше с усилие и си помислих, че може да се разплаче, но слава богу, успя да се овладее. Вместо това се насили да се оживи.

— Ами ти? Още ли си в бизнеса с изкуство?

Скръбта не я бе извадила от равновесие — това беше легендата, която създадох за семейство и приятели, когато за първи път заминах на мисия за Дивизията. Юридически не беше допустимо никой да знае

за съществуването ѝ, така че разработвах тази легенда с месеци и директорът най-накрая я одобри.

Една неделя пристигнах в Авалон без предупреждение и казах на Грейс и Бил, че ми е писнало от „Ранд“, писнало ми е от проучвания, писнало ми е от самата психология. Обявих, че най-голямото, което са ми дали те двамата, е любовта към изкуството и в резултат напускам „Ранд“, за да започна бизнес с европейско изкуство от началото на двайсети век, като за тази цел ще живея в Берлин.

Като легенда, нищо че го казвам аз, беше добра — даваше ми възможност да пътувам навсякъде из Европа, за да се занимавам с истинската си работа и да прекъсна връзките със старите си познати, докато буквално ме забравят. И очевидно е била убедителна — след толкова много години една жена, приятелка на Бил и Грейс, ме питаше за бизнеса с изкуство.

Усмивнах се.

— Да, все още гоня картини, мисис Коркоран, все още се боричкам за препитанието си.

Тя погледна кашмирения ми пуловер, после скъпите обувки и осъзнах грешката си — от уважение към паметта на Бил се бях облякъл за случая, както подобава.

— Подозирам, че е повече от боричкане — каза тя и присви очи.

Не исках да мисли, че фиктивният ми бизнес е успешен, защото хората щяха да започнат да се питат как така не са чули нищо за него, и затова предприех почти революционната стъпка да кажа истината.

— Имах късмет — отговорих. — Може би вече се знае. Грейс ми остави малко пари.

Тя ме изгледа и каза тихо:

— Бях готова да заложа всичко, което имам, че не го е направила.

— Да, понякога се държеше много надменно — отвърнах, — но вероятно все пак е имала някакви чувства.

— По задължение е било, ако питаш мен — отговори тя рязко. — Вече са мъртви, така че не смятам, че е от значение. Грейс никога не те е искала, Скот, дори и в самото начало.

Каквито и проблеми да съм имал с осиновителката си, не бях очаквал да чуя това така директно. Питам се дали мисис Коркоран не преувеличава и вероятно на лицето ми се е изписало недоверие.

— Не ме гледай така. Чух я да го казва — около седмица след като пристигна от Детройт. Пиехме кафе ей там. — Посочи към моравата край езерото. — Бил, Грейс и аз те наблюдавахме — бавачката те беше завела до водата, за да гледате лебедите, струва ми се.

Макар и да съм бил много малък, помнех случката — никога дотогава не бях виждал лебеди и си мислех, че са най-красивото нещо на света.

— Бил не откъсваше поглед от теб — продължи мисис Коркоран. — Честно, никога не бях виждала мъж толкова да си пада по хлапе. Грейс също го забеляза. Вгледа се в него, после много тихо каза: „Промених решението си, Бил. Няма място за дете тук, при нас“. Той се обърна към нея и възрази: „Грешиш. Имаме нужда точно от това. Повече деца... за да дадат на това място малко живот“. Каза го с някаква решимост, но Грейс не се отказваше, искаше да стане нейното — изглежда, агенцията им беше дала няколко дни, за да решат окончателно дали да те задържат.

Мисис Коркоран млъкна, за да види реакцията ми. Какво очакваше? Нима има човек, който да не иска да си мисли, че родителите му го обичат?

— Да, Грейс беше опитна в покупките — отбелязах. — Вземаше всичко с опция да го върне.

Възрастната жена се засмя.

— Точно заради това винаги съм те харесвала, Скот. Никога не допускаш нещо да те нарани.

Само кимнах.

— Както и да е. Спорът помежду им се вгорчи и накрая Грейс кипна. „Знаеш ли какъв ти е проблемът, Бил — каза му. — Ти си носач. Ако видиш човек с багаж, винаги тичаш да му помогнеш“. След това му каза, че си заминаваш на сутринта, и влезе в къщата под предлог, че трябва да провери какво става с обяда. Никой не я видя повече онзи ден Бил седя мълчалив дълго време, гледаше те, после каза: „Скот ще остане в Авалон, докато завърши колеж, ако иска и след това. Ще остане, защото така казва носачът — и Грейс ще трябва да го приеме“. Не знаех какво да кажа, не бях виждала тази му страна, силната — и не знам дали някой друг я е видял. След това се обърна към мен и каза нещо много странно. Знаеш, че Бил не беше религиозен човек —

никога не съм го чувала да говори за Бог, — но каза, че всяка нощ сядал до креватчето ти, докато спиш. „Мисля, че Скот ни е бил изпратен — каза ми. — Чувствам, че съм бил избран, за да се грижа за него. Не знам защо го мисля, но вярвам, че един ден ще направи нещо много важно“.

След толкова много години, в старата къща, мисис Коркоран ми се усмихна.

— Направи ли, Скот? Беше ли прав Бил? Направи ли нещо много важно?

Усмигнах се и поклатих глава.

— Не, освен ако не смяташ, че намирането на няколко загубени платна е нещо важно. Но Бил беше чудесен човек и е много мило, че е мислел така.

Чухме някой да вика мисис Коркоран някъде откъм моравата — вероятно трябваше да произнесе реч. Тя ме потупа по ръката и каза:

— Е, не си стар, все още има време, нали? Довиждане, Скот.

Но нямаше — време имам предвид. Още нямах четирийсет, но състезанието ми беше приключило. Само глупак би си мислил, че не е така. Значи: здрасти, глупако, както често си казвах някога, в онези дни.

29.

Сарацина — наскоро пристигнал в Афганистан — пътувал бързо, движел се по слабо населените долини, доколкото можел, винаги на изток. Минали били двајсет години, откакто бил в страната като млад муджахидин, но все още виждал следи от старата Съветска война: изоставени артилерийски позиции, ръждясали оръдия, колиби на козари, разрушени от бомбите.

По долините текат реки и потоци, които предлагат безопасност. Плодородните ивици от двете страни на коритата са засети само с едно — марихуана — и високите, натежали от влага стебла са добро прикритие от американското оборудване за термонаблюдение.

Накрая обаче се наложило да се отдалечи от долините и да се изкачи на опасните планини Хиндукуш. По стръмните гористи склонове следвал пътеките на дървосекачите с надеждата американските безпилотни разузнавателни апарати да видят товарните му коне и да решат, че е поредният браконьер. Над линията на дърветата обаче, където всяко вдишване е усилие поради надморската височина, вече нямал прикритие и се налагало да ускори темпото още повече.

Късно един следобед му се сторило, че вижда в далечината планинския сипей, на който свалил първия си хеликоптер, но поради изминалото време нямало как да е сигурен. Изкачил се още по-високо и преминал тесен хребет, където попаднал на гилзи и остатъци от ракети от доста по-нова реколта.

През последните двајсет години Афганистан не познава почти нищо друго освен войната — на мястото на руснаците дойдоха племенните вождове. Талибаните на молла Омар победиха вождовете. Америка търсеше Осама бин Ладен и унищожи талибаните. Вождовете се върнаха. Сега Съединените щати и коалиция от съюзници воюваха, за да не допуснат завръщането на талибаните.

Остатъците от муниции му показали, че вече трябва да е близо до провинция Кунар — наричана от американците „централа на врага“ — и наистина същата нощ чул хеликоптери „Апачи“ да реват долу над

долината, както и АС-130, за който хората казвали, че изстрелва куршуми, големи колкото бутилки кока-кола.

През следващите дни го спирали много пъти — предимно патрули на НАТО и САЩ, но също така и два пъти подивели мъже, които твърдели, че са членове на Антикоалиционната милиция, но той знаел, че са талибани с различни тюрбани. Казвал им едно и също — че е дълбоко религиозен ливански лекар, който е набрал средства от джамиите и от индивидуални дарители, за да изпълни медицинска мисия на добра воля. Целта му била да оказва помощ на мюсюлманите в отдалечените райони, където, поради разрушената от войните инфраструктура, вече нямало никакви клиники и лекарите били избягали.

Казвал, че е изпратил материалите си с кораб от Бейрут до Карачи, летял дотам със самолет, купил пикап, шофирал през Пакистан до Афганистан и после, на пазара Шадъл — най-големия пазар за опиум на света — сменил пикапа срещу конете. Всичко това било самата истина и дори имал евтин цифров апарат, на който можел да покаже снимки как се грижи за болните и прави инжекции на деца в различни разрушени села.

Това — заедно с факта, че всеки път, когато претърсвали кервана му, откривали голямо количество медицински материали — успокоявало страховете и на двете страни. Единствените неща, които носел и будели въпроси, били плоча от дебело подсилено стъкло и няколко чувала негасена вар. На всеки, който се интересувал, той обяснявал, че стъклото се използва за плоскост, която се стерилизира лесно, и че върху него размесва препаратите. Негасената вар? А как иначе да унищожава превръзките и тампоните, с които лекува всичко — от гангрена до морбили?

Никой не си правел труда да бръкне по-дълбоко в дисагите, в които носел дрехите и резервните си сандали. Най-отдолу носел съгваем „шлем“ с прозрачен лицев предпазител, кутия еднократни дихателни маски, черен костюм за биозащита, гумени ботуши, ръкавици, подплатени с кевлар, и ролки специална лепенка, с която можел да запечата всички пролуки — от шлема до ботушите. Ако някой откриел екипировката и го попитал, смятал да каже, че сред копитните животни често се среща антракс — включително при козите и камилите — и че все пак няма намерение да умира заради работата

си. Като допълнително доказателство щял да покаже ампулите с антибиотик, които носел — откраднати от болницата в Ливан, в която работел — и с които стандартно се борели с това заболяване. Обаче мъжете, на които попадал, били войници — бунтовници или редовни — и търсели оръжия и експлозиви, така че никой не попитал.

Единственият път, когато лъжел направо, бил ако някой го попита накъде се е запътил. Свивал рамене, сочел багажа си и отговарял, че дори няма карта.

— Накъдето ме отведе Господ.

Обаче имал карта — била в главата му и знаел съвсем точно къде отива.

В три случая войници на НАТО, след като го претърсвали, му помагали отново да натовари багажа си на конете. Най-трудно било да се вдигнат и закрепят двата тежки акумулатора за камион на животните най-отзад. Използвал ги, за да захранва две хладилни чанти, и войниците се усмихвали на изобретателността му. Вътре имало поставки с малки стъклени шишенца, които биха помогнали на безброй деца — ваксини срещу детски паралич, дифтерия, коклюш. Сред тях, неразличими, освен по партидният номер, имало две шишенца, съдържащи нещо съвсем различно.

По онова време се предполагало, че на планетата съществуват само две разновидности на вируса на едрата шарка, съхранявани за научни цели. Единият бил в буквално недостъпния Център за контрол на заболяванията в Атланта, а другият — в руско съоръжение, наречено „Вектор“, в Сибир. Обаче имало и трета разновидност. Без никой на света да знае, освен Сарацина, вирусът бил в двете стъклени шишенца на гърба на единия от жилестите товарни коне, високо в планината Хиндукуш.

Не го бил откраднал, не го бил купил от някой разочарован руски учен, не му били предоставени от провалена държава като Северна Корея, която провежда собствени незаконни експерименти. Не. Забележителният факт е, че Сарацина го бил синтезирал сам.

В гаража си.

30.

Никога не би се справил без интернет. Когато издирването му започна да става все по-отчаяно, най-накрая открих, че няколко години след като завършил медицина, Сарацина започнал работа в Ел Мина — старинен град в северната част на Ливан.

Работел нощни смени в спешното отделение на местната болница — трудна и изтощителна работа в медицинско заведение с лошо оборудване и недостатъчен персонал. Въпреки постоянната умора използвал всеки свободен момент, за да следва целта на живота си, както смятал — джихад срещу далечния враг.

Докато други воители на Аллаха губели времето си в тайни военни лагери в Пакистан или си фантазирали, че ще получат американска виза, той четял всичко за оръжията за масово поразяване, което успявал да открие. И именно интернет осигурил на лекаря от една стара болница в никому неизвестен град широк достъп до последните изследвания, посветени на най-сериозните биологични убийци на света.

Едно от непредвидените, но смъртоносни последствия — в ЦРУ наричат това „вторичен ефект“ — е в това, че световната мрежа отвори кутия на Пандора, пълна с кошмарни възможности.

Сарацина не бил отрасъл като хлапетата от Запада, така че не знаел кой знае колко за компютрите, но все пак знаел достатъчно — с помощта на добър прокси сървър успял да издири гадостите си в Мрежата при пълна анонимност.

В продължение на месеци, подпомаган от знанията си по медицина и биология, той се съсредоточил върху най-лесно достъпните кандидати за оръжия — рикин, антракс, белодробна чума, зарин, табун и зоман — всички от които са в състояние да предизвикат масова смърт и още по-масова паника. Но те до едно имат и големи недостатъци — повечето не са заразни или биха били най-ефективни, ако се използват при въздушна бомбардировка.

Ядосан заради липсата на напредък, докато се борел с пристъпите на отчаяние, се заел с изучаването на антракса —

бактерията поне се намира лесно, защото е широко разпространена в Близкия изток, включително и Ливан, но въпреки това, преди да се използва, трябва да бъде превърната в оръжие. Тогава прочел нещо, което може да промени самата природа на света, в който живеем.

Никой не обръщал особено внимание.

На онлайн страниците на „Анали на вирусологията“ — месечно издание, което не се намира много лесно — имало описание на експеримент, проведен в лаборатория в северната част на щата Ню Йорк. За първи път в историята била създадена форма на живот, изцяло от химикали, купени от магазина за няколкостотин долара. Било късен следобед и за първи път Сарацина забравил да коленичи за магриба — молитвата по залез. С нарастващо удивление разбрал, че учените са пресъздали вируса на полиомиелита от нищо.

Според статията целта на въпросните учени била да предупредят американското правителство, че терористични групи могат да създадат биологични оръжия, без да придобиват живи вируси. Добра идея — във всеки случай нашият терорист изобщо не бил помислял за това, докато не прочел материала им. Дори още по-тревожно — или може би не, в зависимост от степента на цинизма ни — е и името на организацията, която финансирала програмата с грант от триста хиляди долара. Пентагонът.

Сарацина обаче бил сигурен, че странното откритие няма нищо общо с Департамента по отбраната или учените от Ню Йорк — те били само инструменти. Всичко било дело на Аллах — някой вече бил синтезирал вируса и бил отворил вратата, за да мине той. От другата страна бил Светият Граал на биотерористичните оръжия, страховито вирулентният патоген, който се предава чрез самото дишане, най-могъщият убиец в историята на човечеството — едрата шарка.

През следващите седмици Сарацина научил, че учените използвали публично достъпния геном на полиомиелитния вирус — неговата генетична карта — и купили така наречените „нуклеотидни базови двойки“ от някоя от десетките фирми, които продават материали за биотехнологичните производства. Тези базови двойки струват „баснословните“ няколко цента бройката и — според разказ в дискуссионен форум за биологични мании в Мрежата — били поръчани по електронна поща. Понеже онлайн системата на продаващата фирма била автоматизирана, според разказа във форума,

не се налагало да се удостоверяват имена и никой не се интересувал с каква цел се прави покупката.

След като лабораторията в щата Ню Йорк придобила микроскопичните изграждащи елементи, минала цяла година, докато учените ги подредят правилно и тогава — чрез изискващ умения, но известен публично процес — ги „слепили“ в едно цяло. Сарацина — лекар с куп наръчници по микробиология подръка — скоро разбрал процеса достатъчно добре, за да заподозре, че направеното в щата Ню Йорк би могло да бъде повторено и в гараж в Ел Мина — стига да открие едно нещо.

Бил чел за него някъде и почнал да търси. След два часа онлайн го открил — генома на едрата шарка. Някога една от най-строго охраняваните тайни на света, пълната химическа и генетична карта на вируса вече е станала обект на взрива от знания по биология и световното разпространение на сложни научни доклади по интернет. Вече няма пазачи на портите и потенциално смъртоносна информация изтича непрекъснато — на Сарацина му били нужни два часа, за да открие генома, а ако е имал малко повече опит в търсенето в Мрежата, би могъл да го открие на поне десетина научноизследователски сайтове за два пъти по-кратко време. Знам, защото го направих собственоръчно.

От статията в „Анали на вирусологията“ Сарацина научил, че вирусът на полиомиелита има 7741 базови двойки, или букви, в генома си. Научил и че едрата шарка има 185 578 букви, което силно увеличавало трудността при пресъздаването ѝ, но той яздел вълната на знанието и оптимизма и не смятал никакви си 178 000 допълнителни букви да го обезкуражат.

Веднага решил, че първата му цел е да защити себе си — едрата шарка е безмилостна болест и е почти сигурно, че някъде през сложния нестабилен процес на опитите да синтезира вируса ще допусне грешка. Може би и множество грешки — и би узнал за тях, когато температурата му се повиши и малко след това се появи обривът от запълнени с течност мехурчета. Дотогава всичко ще е свършило — за едрата шарка и до днес не е открит лек.

Трябвало да намери ваксина и с тази цел си взел отпусका — месец и половина. Вместо обаче да замине за Бейрут и оттам да вземе полет за Кайро на гости при приятели — както обявил пред директора

по медицинските дейности на болницата — се качил на ранния сутрешен автобус за Дамаск. Там убил Тлас, откраднал ваксината, ваксинирал се и прекосил границата назад, към Ливан.

Прекарал пет дни заключен в хотелска стая, където се борил с ужасната треска, придружаваща огромната доза ваксина. След като това преминало и на рамото му се появил типичният белег, се върнал в Ел Мина. Въпреки че външно нищо не се било променило, целият му живот навлязъл в съвсем нова фаза — той бил готов да започне.

31.

Първото, което направил, било да затвори гаража под малкия си апартамент и да го превърне в импровизирана лаборатория и склад за съхранение на биоматериали.

При изпълнението на тази задача се ползвал с едно предимство — наблизил имал добър пример за нещата, които трябвало да направи. Макар че всичко останало в болницата на Ел Мина се разпадало, тя разполагала с изолатор с две легла и прилежаща лаборатория. Тъй като антракът се среща често в района, болницата успяла да се възползва от програма на Световната здравна организация за подпомагане на развиващите се страни в борбата с тази болест. Въпреки че болницата не разполагала с основно оборудване, нужно за спасяване на човешки живот, организацията от Женева осигурила малко състояние, за да оборудва първокласно съоръжение.

Доколкото Сарацина знаел, изолаторът бил използван само веднъж през последните десет години и бил превърнат в нещо като временен склад. Така или иначе, бил чудесен модел за собствената му лаборатория и освен това му осигурил половината от апаратите, от които се нуждаел — инкубатори, микроскоп, пипети, шкафове за стерилизиране и куп други неща. Никой не разбрал, че са изчезнали.

През следващата седмица — с помощта на компютър и интернет връзката, която осигурил в лабораторията си — съставил списък от над шейсет биотехнологични фирми от целия свят, които могат да осигурят ДНК материал с по-малко от седемдесет букви, без да се интересуват от самоличността на купувача и да искат някаква допълнителна информация.

Много по-късно, когато научил това, не ми се вярваше. Проверих онлайн и стъписан се убедих, че е истина.

Преди обаче да поръча ДНК материал, Сарацина трябвало да открие две много важни съставни части от оборудването, генни синтезатори — машини, големи колкото приличен компютърен принтер. Отнело му час. Главозамайващият напредък на

биотехнологиите означавал, че пазарът е зает с всякакво оборудване — на силно занижени цени, ако вече не е най-бързото или най-доброто.

Намерил два синтезатора в отлично състояние — единият на eBay, другият на usedlabequipment.com. Общо двата стрували под пет хиляди долара и Сарацина бил доволен, че лекарите са така добре платени — освен това той винаги бил живял скромно. Можел преспокойно да си позволи апаратите от спестяванията си, а още по-важно било, че и тези продавачи не се интересували кой е купувачът — искали единствено номер на валидна кредитна карта. Анонимен превод чрез „Уестърн Юниън“ вършел същата работа.

Започнал работа в деня, в който пристигнал вторият апарат, и същата вечер се заел да сърфира в интернет и да разширява вече огромната си библиотека по вирусология и биология, когато прегледал последното онлайн издание на списание „Сайънс“ Водещата статия била посветена на учен, който току-що бил синтезирал организъм с 300 000 букви. За краткото време, откакто Сарацина бил решил как да действа, 185 000 букви били останали в миналото. С такива темпове се развива генното инженерство.

След като прочел статията, знаел, че едрата шарка вече е в ръцете му и срещата му със съдбата е потвърдена. Молил се до късно през нощта — отговорността била голяма и искал от Аллах да се погрижи да я използва добре.

След половин година, след като комбинирал и рекомбинирал, започвал отначало и напредвал, проучвал и учел — като използвал не само знанията си, но и евтиното оборудване, което ставало все по-достъпно, — успял да изпълни задачата си.

Доколкото можел — молекула по молекула, — пресъздал едрата шарка. Според всички изследвания, които имал възможност да проведе, вирусът му бил идентичен със срещания се в природата.

През хилядите години, откакто този вирус се е пренесъл от някоя друга форма на живот върху хората, са възникнали два основни вида едра шарка — *variola minor*, често наричана „памучна треска“, която рядко е фатална, и по-голямата ѝ сестра — *variola major* — болестта, която опустошавала човешките популации още от времето, когато хората живеели обединени в големи племена. Сарацина успял да синтезира тъкмо този вирус — със смъртност около трийсет процента.

Обаче *variola major* има множество различни щамове, някои от които са с много по-висока смъртност от останалите.

Той бил наясно с това и се заел да подобрява и подлага вируса си на изпитания — доказал се във времето метод за многократно принудително мутиране с цел — на жаргона на биолозите — да го „изпържи“ дълбоко, за да го превърне в най-смъртоносна разновидност на най-смъртоносния патоген на света.

Удовлетворен, че е постигнал максимално възможното, Сарацина се заел да модифицира генетичната му структура. Това била най-простата, но и най-опасната част от цялото упражнение. Също така и най-необходимата...

След като срещащите се в природата разновидности на едрата шарка били премахнати от планетата, Световната здравна организация останала с огромни количества вече ненужна ваксина. След няколко години, когато всички се убедили, че вирусът няма да се появи отново, тези запаси били унищожени. Също така, макар че огромен брой хора били ваксинирани срещу едра шарка — най-вече децата в западния свят, — Сарацина бил наясно, че ваксината губи ефекта си след около пет години и в резултат на практика никой няма имунитет.

Всичко това било идеално за целите му — но имало един проблем. Съединените щати, целта на плана му, все повече се замисляли за възможността от биотерористична атака след 11 септември и решили да произведат и складират триста милиона дози от ваксината, по една за всеки гражданин на страната. Когато разбрал за това, Сарацина изпаднал в отчаяние. Останал буден цяла нощ, разучавал ваксините. Научил, че до двайсет процента от населението биха останали незащитени — ваксината не би действала на значителен брой хора, а не се прилагала на бременни, новородени, възрастни и хора с увредена имунна система.

Въпреки това съществуването на запасите ваксина го покрусило толкова, че малко преди разсъмване онази дълга нощ се замислил да изостави плана си и да търси друго оръжие. Отново обаче несекващото развитие на научните знания — или Аллах — се притекли на помощ.

Заровил се още по-дълбоко в литературата и открил доклад от група австралийски учени. Работещите в лаборатория в Канбера, столицата на страната, специалисти опитвали да намерят начин да контролират размножителния цикъл на мишки. Работели с миша шарка

— болест много близка до човешката едра шарка — и успели да присадят на вируса ген от имунната система на мишките, известен като IL-4. Резултатът бил смайващ — видоизмененият вирус преодолявал създадената от ваксината имунна защита и ликвидирал популацията на мишките.

Добавянето на един ген — само един ген — правело вируса неуязвим за имунната система.

Сарацина, с подновени надежди, тръгнал по неясната следа на експериментите. В рядко посещавани кътчета на Мрежата — в доста случаи само случайни препратки, споменати в научните форуми — открил, че неколцина учени по целия свят опитали да повторят резултатите на австралийците с променлив успех.

Радост заляла света извън какавидата на Сарацина. Той продължил да работи и скоро попаднал на публикуван неотдавна доклад на няколко холандски агрономи, които работели с кравешка шарка. Те решили да присъединят малко по-различен ген и вирусът не само преодолявал ваксината всеки път, но и процесът можел да бъде повторен сто процента успешно.

Сарацина знаел, че този ген може лесно да бъде доставен от някоя от фирмите, снабдили го с базовите двойки. Поръчал го незабавно, отворил малкия пакет два дни по-късно и вкарал науката в некартографирани води.

Знаел, че голямата доза ваксина, която взел, нямало да го предпази, ако успее да създаде вирус на едрата шарка, годен да бъде оръжие — все едно е гол в огъня. Поради тази причина откраднал цял костюм за биологична защита от болницата, за да се предпази от зараза, и подкарал към морето. Пътувал бавно по крайбрежния път, докато не намерил магазин за водолазни принадлежности. Платил в брой за дихателен апарат и бутилки сгъстен въздух, натоварил ги в багажника на колата и се върнал в какавидата си.

Всеки път, когато работел по своя преодоляващ ваксината вирус, отделял по двацет минути, за да облече защитния костюм и да си сложи специално пригодения дихателен апарат, но самата научна работа била лесна. Отчасти поради придобития опит, отчасти защото новият ген съдържал само около триста букви, успял да го свърже с вируса за по-малко от месец.

Тъкмо този потенциален катаклизъм се съдържал в двете шишенца с допълнителната нула и имало проста причина Сарацина да ги занесе в Афганистан — целият му забележителен труд би отишъл на вятъра, ако е сгрешил и се окаже, че вирусът не действа. Давал си сметка, че едрата шарка заразява само хората — дори не и най-близките ни роднини, шимпанзетата и другите маймуни. Това означавало, че единственият начин да гарантира, че творението му е смъртоносно колкото оригинала, и да установи дали преодолява ваксината, би бил експеримент с живи хора.

Планът му бил да намери трима души, нужни му за черния експеримент именно там, високо в планината Хиндукуш.

След като оставил провинция Кунар и американските патрули далече назад, намерил сухо речно корито, което сега служело за път — поради разрушената инфраструктура в страната. Дни наред вървял по него, а преминаващите камиони и вездесъщите пикапи „Тойота“ 4 x 4 го обвивали в облаци прах, но накрая, в една огнено гореща сутрин, си дал сметка, че е близо до целта — напред, очертани като силуети на фона на небето, видял четирима мъже на коне, с автомати „Калашников“, застанали на пост.

Сарацина продължил към тях с малкия си керван, минал един завой на речното корито и в далечината напред се очертал град от кал, който не бил променен от средните векове. На противоположния бряг, в началото на проход към вътрешността на планината, имало укрепени постройки, издълбани в скалата.

Някога, през деветнайсети век, това било британска крепост, но след това било превърнато в дом, укрепление и седалище на местен владетел. Сарацина минал под останките на мост над речното корито, изкачил се на парче надупчен асфалт и тръгнал към крепостта. Малко по-нататък по остатъците от пътя минал покрай няколко струпани морени и — когато излязъл от другата им страна — се изправял лице в лице срещу двама от конниците.

Те контролирали пътя, оръжията им били небрежно насочени към гърдите му. Сарацина знаел, че с радост биха натиснали спусъка.

— Кой си ти? — попитал единият. На приклада на автомата му имало орнаменти от злато и бил по-старши от двамата.

Сарацина понечил да отговори, но размислил — дал си сметка, че името, което използва — онова от паспорта, — няма да говори нищо

на тези хора. Вместо това посочил входа на крепостта.

— Предайте му нещо, моля. Кажете му, че момчето, което стреля с „Блоупайп“, се е върнало.

32.

След изминалите двацет години господарят Абдул Мохамад Кан приличал повече на средновековна картина, отколкото на вожд на бунтовници. Кожата му напомняла обработена кожа и носел чапин — дългата традиционна афганистанска роба — от най-фин плат, златен кинжал, символ на властта му, и излъскани до блясък ботуши от телешка кожа. За жалост ефектът се развалял от златен „Ролекс“, голям колкото микровълнова фурна.

Годините не му се отразили добре — но пък и не са милостиви към никого в Афганистан, — обаче пък той можел да се похвали с нещо, с което малцина от съвременниците му биха могли, — че все още е жив. Вече наближавал седемдесетте и бил воин старейшина на своя клан, така че всички войници и посетители се отдръпвали почтително, докато куцукал през покрития с калдъръм двор. И така, всички се чудели кой е мускулестият мъж, пристигнал на портата, и защо господарят Мохамад Кан така бърза да го посрещне.

Някои твърдели, че е бивш другар, герой муджахидин, други настоявали, че е доктор, дошъл да лекува Кан от някаква лоша болест. Независимо от миналото на непознатия, била му оказана чест, каквато не била оказвана на никого от тях — Кан го прегърнал през раменете и лично го съпроводил до богато украсената зала за аудиенции.

Залата някога била кабинет на британския командващ Северозападната граница и — в резултат — с високи тавани, камина, докарана от Англия, и повдигната платформа, на която било сложено писалището на командващия. Сега всичко било покрито със старинни килими, достойни за музей, и копринени възглавнички, донесени през границата от страни като Иран и Китай. В ъгъла в позлатен мангал тлеел тамян, до камината било подредено цялото оборудване за правене на чай. Обаче въпреки всички красиви екзотични предмети в залата вниманието на посетителите най-много привличала стената срещу камината.

Кан наблюдавал изпод гъстите си вежди, когато Сарацина видял бетонните блокове, вградени там. Спрял и се вторачил в барелефа — в

напрегнатите крайници и разкривените лица на двамата мъже, предали Кан, застинали завинаги — кристализирали — в момента на смъртта. Поради някаква причина смятал, че тези двамата са момчета, но сега видял, че са истински воители — високи, въоръжени — и с това представата за ужаса им ставала още по-кошмарна.

Сарацина се приближил. Времето и димът били придали на блоковете патина и отблясъци като от мед и той бил изненадан колко много приличат на статуи, изваяни от бронз. Господарят Кан застанал до него.

— Харесват ли ти скулптурите ми? Знаеш ли как се казват?

Сарацина поклатил глава — макар да бил чувал историята многократно, никога не бил чувал тази част.

— Тъпак и Глупак — казал Кан и прихнал, после се разсмял гръмогласно. — Така ги нарече един от ЦРУ, който беше тук преди години. Оттогава всички ги наричат така.

Сарацина станал сериозен.

— Често ли идват тук хора от ЦРУ?

— През няколко години — отговорил Кан и свил рамене. — Винаги опитват да купят подкрепата ми за фракцията, която поддържат в момента. — Отишъл до камината. — Никога не съм вземал парите им, обаче трябва да призная, че харесвам чувството им за хумор.

Старец, седнал с кръстосани крака в мрака — със замъглени от пердета очи — се изправел и почнал да приготвя чай за господаря си и за госта. Кан го спрял и се обърнал към Сарацина, посочил прислугата и десетината души от охраната, пръснати из залата.

— Искаш ли да излязат?

Сарацина кимнал — нямал никаква нужда от свидетели. Кан се усмихнал.

— Така си и мислех. Никой не идва в Афганистан на светска визита.

Залата се опразнила и домакинят започнал да пуска листенца в чайника.

— Помниш ли последния път, когато пихме чай?

— Войната беше свършила — отвърнал Сарацина. — С теб седяхме и пушихме цигари.

Изражението на Кан омекнало — онези били добри времена, изпълнени с другарски чувства и храброст, и той обичал да си ги

спомня.

— Аз се прибирах към дома, ти се отправи на много по-дълъг път.

Сарацина не казал нищо, а взел две чаши от поставката и ги сложил до огъня, за да се сгреят.

— Последния път, когато проверих — продължил Кан тихо, — династията Сауд още беше в дворците си и на власт.

— Още колко дълго? — попитал Сарацина също толкова тихо. — Може би съвсем скоро ще научим дали ще може да оцелее без помощта на далечния враг.

Двамата се спогледали.

— Когато чух, че си станал пътуващ лекар — каза Кан, — се зачудих дали си се променил, дали не си омекнал с възрастта... — Гласът му заглъхнал. — Значи все още вършиш делата Божии?

— Винаги. Имам нужда от трима души, Абдул Мохамад Кан, трима, без които може. Ако ми помогнеш, сигурен съм, че Аллах ще узнае какво си сторил.

— Какво точно имаш предвид? Какво точно значи „без които може“?

Сарацина не отговорил — само се обърнал и погледнал Тъпак и Глупак.

— А... — кимнал Кан. — В този смисъл.

Било му нужно време, за да помисли, така че излязъл на балкона, който гледал към двора, и започнал да крещи заповеди на войниците долу. Независимо от рисковете нямал голям избор, дал си сметка за това — Сарацина бил готов да даде живота си за Кан и хората му, а това бил дълг, който никога не можеш да платиш. Върнал се и си допил чая.

— Някакво предпочитание по отношение на затворниците? — попитал.

— В идеалния случай евреи — отговорил Сарацина.

Кан се засмял на шегата.

— Разбира се — отговорил. — Ще потърся в тукашната синагога.

Сарацина също се засмял. И двамата знаели, че в Афганистан еврейин не е стъпвал от десетилетия, откакто някога процъфтяващата им общност била принудена да се спасява с бягство.

— Сериозно — продължил Сарацина, — трябва да са млади и здрави... и да не са мюсюлмани.

— Или американци — добавил Кан. — Ако отвлечеш някой от тях, ще докараш много нещастия на всички.

Сарацина кимнал и казал:

— Ако изключим мюсюлманите, значи трябва да са чужденци — бездруго ще последват достатъчно неприятности, за да е нужно да си търсим белята допълнително.

Имало голям шанс идеята да успее, решил Кан — в Афганистан е пълно с потенциални жертви — европейци, работещи по програми за подпомагане, християнски мисионери, англичани, работещи по възстановяването, журналисти от цял свят.

Макар и да не казал нищо, познавал хора, които от години се занимавали с отвлечения с цел получаване на откуп. Това била банда от десетина братя и братовчеди, които някога се сражавали под негово командване, а сега живеели от другата страна на границата, в Иран. И не по-малко важно, всички те били готови да умрат за Мохамад Кан, ако го поиска от тях — той бил спасил живота на майка им.

— И последно — казал Сарацина. — Не е задължително пленниците да са мъже.

Господарят Кан се зарадвал — с жените щяло да е много по-лесно. По-трудно е да ги отвлечеш, но после е лесно да ги контролираш и криеш — никой чужд войник не би се осмелил да погледне под дългите поли на бурката.

— Ще ми дадеш ли три седмици? — попитал Кан. Сарацина не можел да повярва — бил готов да чака три месеца, ако се наложи. Тъй като не се доверявал на думите, за да изрази благодарността си, протегнал ръце и прегърнал топло стария воин.

След като приключили важния разговор, господарят Кан дръпнал едно въженце и прислугата се върнала в залата — не го казал, но колкото по-малко време бил прекарал насаме със Сарацина, толкова по-лесно би било да отрече, че е знаел за всякакви бъдещи събития.

— А какво ще ми кажеш за себе си, приятелю? — казал той, когато вратата се отворила и започнали да влизат охранителите. — Благословен ли си с жена?

Мохамад Кан водел неангажиращ разговор, за пред наемниците, но от сянката, минала по лицето на госта му, разбрал, че би било по-

добре да не задава този въпрос.

— Бях благословен — отговорил Сарацина тихо. — Веднага щом се дипломирах отидох в Газа, в бежанския лагер Джабалия. Знаех, че хората там се нуждаят най-много от лекар.

Неколцина от гардовете се спогледали — Газа не е нещо, което приемаш несериозно, това е може би единственото място на света, в сравнение с което Афганистан изглежда безопасен.

— Слушах лекциите на една жена, докато учех медицина в Бейрут, тя ме запозна с идеята за далечния враг — добавил Сарацина. — След като пристигнах, я открих отново. След две години се оженихме и тогава... — Стисна юмрук и сви рамене: жест, който изразява повече скръб от всякакви думи.

— Как умря? — попитал господарят Кан. Всички погледи в залата били насочени към посетителя.

— От израелска ракета. Возеше се в кола.

Последвала дълга тишина — никой от слушателите не можел да добави нищо: всичко, свързано с израелците, било казано отдавна.

— Била е мишена? — попитал Кан накрая.

— Казват, че не — случайна жертва. Обаче знаеш как лъжат ционистите.

Кан наклонил глава и заговорил почтително.

— Мир на праха ѝ. Как се казваше? Ще се моля за нея.

— Амина. Така я познаваха повечето хора. Амина Ебади — отговорил Сарацина. — Моята жена, майката на единственото ми дете.

33.

Същата вечер Сарацина установил импровизирана лечебница на верандата на къщата за гости и докато бил там два дни по-късно и се грижел за счупеното краче на някакво дете, видял Мохамад Кан и охраната му да излизат от крепостта на коне.

В крепостта и града се говорело, че господарят решил да посети далечните гробове на петимата си по-млади братя, загинали при различни конфликти, но всъщност яздел към иранската граница.

Три седмици след това се върнал, изтощен и с оплакване от остра болка в лявата ръка, което било само претекст да вдигне доктора от леглото. Седнали само двамата в къщата за гости, пили пак чай, Сарацина изслушал внимателно господаря Кан, който му казал да е готов за тръгване веднага след сутрешната молитва.

Извадили американска военна карта и проследили маршрута, а Кан обяснил на Сарацина, че го чакат шестстотин километра път, като избягва селата и се придържа към старите пътища за снабдяване на муджахидините, и че ще се движи сам през едни от най-тежките и отдалечени терени на земята. На близо три хиляди метра височина, на половината разстояние до върха на планина без име — само с номер — ще намери стар съветски наблюдателен пост, изоставен в развалини преди години. Там трябвало да се срещне с група мъже и — сред усамотението на високите върхове, далече от всякаква цивилизация — молитвите му щели да се сбъднат.

— Пленниците заловени ли са вече? — попитал Сарацина с разтуптяно сърце.

— Довечера. Проследени са и са избрани — двама мъже и една жена. Жената е бременна.

34.

Сарацина не видял осемте сродници, които докарали стоката. Било нощ и пристигнали в наблюдателния пост в пълна тишина — копитата на конете им били увити с парцали, за да заглушават звука.

И не само Сарацина не видял странния керван — през седмицата, предхождаща пристигането му, никой друг не успял да го зърне. В продължение на седем дни сродниците устройвали лагер малко преди разсъмване, почивали през деня, а нощем пътували, колкото конете могли да издържат.

Знам това, защото много по-късно — след като събитията от онова мрачно лято приключиха — екип от Специалните сили и ЦРУ тайно прекоси границата с Иран, атакува укрепеното село на онези мъже и ги разпита чрез „екстремни мерки“, както го наричат. Сигурен съм, че никой от осемте не се е възстановил напълно след това.

Разбира се, дори сродниците не прекарали на планина 792 достатъчно време, за да видят точно какво прави Сарацина, но след като прегледах всички засекретени улики и — както споменах по-рано — защото знам повече за него, отколкото всеки друг на земята, аз може би съм този, който е в състояние най-добре да предаде какво се е случило там горе, във високата планина — район, който въпреки непрекъснатите молитви на Сарацина вероятно е дал свършено ново значение на фразата „изоставен от Бога“.

Макар че сродниците заглушили копитата на конете си добре, Сарацина знаел, че са там. Бил пристигнал четири дни преди това и си устроил лагер в старото спално помещение на наблюдателния пост, вдълбано дълбоко в скалата, и тъкмо в онази пещера се сепнал и се събудил — изострените му в битките сетива или неспокойното помръдване на конете му подсказали, че вече не е сам в планината.

Лежал неподвижно и решил, че щом са избрали малките часове на безлунна нощ, вероятно не искат никой да ги види, дори самият той, така че не излязъл да ги посрещне.

След трийсет минути му се сторило, че чува пляскане на юзди, все едно някой подкарва кон в тръс надолу по склона, но не можел да е

сигурен. Дал им още двајсет минути и изпълзъл на скалата.

Сродниците — вече били стигнали средата на склона и спрели, за да напоят конете — погледнали назад и зърнали малка светлинка от ветроупорен газен фенер. Това било всичко, което видели от мъжа, който много скоро щеше стане най-издирваният човек на земята.

Похитителите били оставили тримата пленници оковани за халките, някога поддържали въжетата на руската комуникационна мачта, и Сарацина ги видял за първи път там — със завързани китки и глезени, запушени уста, жената наполовина завита с черната роба, с която я прикривали по време на пътуването.

Убедил се, че не могат да се измъкнат, и вдигнал робата на жената, за да я огледа по-внимателно. Отдолу видял, че памучната ѝ риза е смачкана и разкъсана и че ципът на джинсите ѝ е разпран. Нямало защо да се чуди какво ѝ се е случило по време на пътуването — престъпниците, които я отвлекли, били набожни мюсюлмани, но също така и мъже.

Разкъсаната ѝ риза едва прикривала корема и Сарацина, като лекар, преценил, че е бременна в четвъртия месец. Друг мъж — по-малко религиозен и повече човечен — би могъл да се трогне. Не и Сарацина — за него пленниците не били хора, били дар от Бога.

Огледал се и на стоманена стойка, която някога служела за опора на съветски далекомер, видял чанта, в която били не само ключовете за оковите, но също така паспортите и портфейлите им.

Докато завързаните пленници гледали, той отворил документите и научил, че жената е италианка — на 28 години, неомъжена, работела за организацията WorldVision. Предположил, че е била уловена, докато е обикаляла района, вероятно предадена от хората, на които е опитвала да помогне.

Отворил паспорта ѝ на страницата със снимката и я разгледал — макар никой да не би се досетил при сегашното ѝ състояние, била хубава — дълга черна коса, искрена усмивка, дълбоки зелени очи. Тези очи сега търсели лицето му, опитвали да комуникират, умолявали, но той не им обърнал внимание и насочил вниманието си към мъжете.

По-младият бил японец, на двајсет и пет. Имал копринена коса и татуирана бодлива тел около мускулестата си мишница — Сарацина познавал достатъчно попкултурата от Ливан, за да си даде сметка, че този младеж би минавал за „хип“ или „куул“. Изпитал неприязън към

него моментално. Според документите му бил звукозаписен техник на свободна практика. В светлината на опасностите в Афганистан и ненаситния глад на 24-часовите новинарски канали вероятно е печелел баснословни суми, което би обяснило и наличието на четири хиляди долара и две малки пакетчета кокаин в портфейла му.

Другият окован — най-възрастният и най-спокойният от тримата — бил холандски инженер. Паспортът му показвал възраст четирийсет и шест, а на снимка от портфейла се виждало, че е баща на три отраснали деца. От визите се виждало, че кариерата му е минала по трудни места — Нигерия, Ирак, Босна, Кувейт — и че винаги е оцелявал. „Не и този път“, вероятно си е помислил Сарацина.

Огледал ги още веднъж. Макар лицето му да не го показвало, изпитвал радост — пленниците били физически силни, а с очите си на лекар виждал, че са в добро здраве. Ако неговият саморъчно направен вирус убил тях, значи би убил всеки друг.

Имало и още една добра новина — предвид положението им те били сравнително спокойни. Най-вероятно сродниците ги били уверили, че са само стока в отдавна изпробвана финансова трансакция. Освен опиумния мак и конопа отвличанията срещу откуп са се превърнали в третата растяща индустрия в Афганистан. Похитителите обяснили на жертвите си, че ако се държат прилично и работодателите им знаят как да играят играта, няма да им се случи нищо лошо. Че след няколко седмици не кой знае колко труден живот ще се върнат в климатизираните си офиси, работодателите им ще са олекнали с по няколко хиляди долара, а няколко села, в които няма течаща вода или препитание, ще има с какво да живеят още десетина години.

Сарацина свалил превръзките от лицата им и им подхвърлил три бутилки вода. Щом приключили с пиенето, те опитали да разговарят с него. Понеже и тримата знаели английски, опитали първо английски. Сарацина свил рамене и се престорил, че не разбира какво му казват. След този неуспех жената опитала няколко думи на урду, националния език на Пакистан, които научила, докато работела там. После дари — най-масовия от езиците в Афганистан; но тримата произнасяли думите толкова неправилно и речникът им бил толкова беден, че не биха разбирали нищо, ако им отговори.

Вместо това Сарацина им заговорил бързо на арабски и сега те го изгледали объркано. След като пропаднала надеждата да се установи

комуникация, Сарацина се обърнал и влязъл в спалното помещение. Когато извел конете, тримата пленници разговаряли тихо на английски и разговорът им потвърдил предположението му — били сигурни, че са отвлечени за откуп. Японският хипстър дори предложил да опитат да влачат веригите си, за да могат самолетите AWAC или каквото друго използват, да ги открият по-лесно.

Холандският инженер също наблюдавал Сарацина, но не бил убеден, че той е нископоставен придружител. Нещо в пестеливостта на движенията му, стаената енергия, му подсказвали да не се шегува с него. Бил виждал подобни качества у бойците в Косово — най-коравите мъже, които бил срещал.

— Мисля, че трябва да изчакаме да минат преговорите — посъветвал той. — В Холандия имаме една поговорка... Ако лайната са ти стигнали до шията, не прави вълнички.

Преди да продължат разговора, Сарацина им изкрещял. Макар и да не разбирали думите, съвсем ясно схванали жеста, наподобяващ затваряне на цип през устата — искал тишина и когато извадил молитвената си постелка от седлото, разбрали защо. Вече се съмвало и било време за първата молитва за деня.

Веднага щом свършил, Сарацина взел калашника си, свалил предпазителя, превключил на единична стрелба и скъсал оковите на краката им. Един по един, все още с оковани ръце, ги качил на коне, като здраво блъснал японца по ранената ръка — ранена при залавянето — и проявил особена жестокост към него. Никой нямало да влачи веригите си при този „излет“.

Първият ден от пътуването минал най-леко, но привечер тримата пленници били изтощени и разранени от седлата. Сарацина им наредил да слязат от конете, оковал ги с вериги за железен кол, който забил дълбоко в земята, и се заел да запали огън, докато тримата се редували зад скалите по малка и голяма нужда.

С гръб към тях приготвил чайник черен чай, достатъчно силен и сладък, за да прикрие вкуса на силното приспивателно, което добавил, и го разлял в три чаши. През целия ден отказвал да им даде манерките с вода въпреки жестикулиранията им, така че вечерта изпили жадно чая. Сарацина хвърлил одеяла на земята до огъня и след час тримата пленници били заспали дълбок и странен сън.

Сарацина приближил жената — легнала по очи, с разтворени крака, едно коляно извито настрани — и клекнал до нея. Мъжете били в несвоят и нямало опасност някой да му попречи. Протегнал ръце и свалил джинсите със скъсания цип надолу, докато не се показали бели бикини.

Вгледал се за момент, после ръката му докоснала оголената плът, плъзнала се бавно надолу, към меката вътрешна страна на бедрото. Едва в последния момент си спомнил, че служи на Бог и че е лекар, и се сдържал. Извърнал лице, задъхан, погледнал звездната нощ. Промърморил молитва за опрощение, съвзел се за няколко минути, после отворил малък вързоп с медицински материали, който бил взел от дисагите на единия товарен кон. Вътре бил сложил туба обезболяващ гел, двузъба игла и двете последни ампули ваксина против едра шарка, които откраднал от института в Сирия.

По време на дългото яздене през деня бил решил, че е най-добре да тества дали вирусът му може да преодолее ваксината върху жената и че следователно трябва да я имунизира възможно най-бързо. Бързо се отказал от идеята да я ваксинира в рамото — не искал тя да види раничката и да започне да се пита какво е това — и стигнал до извода, че най-добро е мястото, където се срещат двата й бута. Не би могла да я види и щяла да помисли, че се е разранила от язденето.

След кратката среща с изкушението ваксинирането минало без бавене и на следващата сутрин жената имала повишена температура, остър главобол и болезнена рана отзад. Сарацина слушал, докато мъжете говорили, че нещо може да я ухапало през нощта, и после гледал как му обясняват с жестове, че жената ще има проблем с язденето. Сарацина им отвърнал с жестове, че е рана от седлото, дал им пълни манерки с вода и сложил одеяло на седлото на жената, за да я облекчи. Дори й помогнал да се качи на коня.

Още шест дни пътували и през деня, и през нощта, спирали само когато били прекалено изтощени, за да продължат. Сарацина яздел зад тях и използвал въже с възли, за да подкарва конете и да не позволява на ездачите им да заспят.

Двайсет и четири часа след ваксинирането температурата на жената спаднала и макар и да нямало как да разбере със сигурност — освен ако не свали джинсите ѝ и не погледне раничката — Сарацина бил убеден, че ваксината е „хванала“.

Изкачвали се все по-високо и той избирал дълъг криволичещ маршрут, за да избегнат всяко човешко присъствие. Пътували към най-пустите райони на Хиндукуш. Въпреки убийствената умора затворниците не били изненадани от темпото, наложено от Сарацина — всички в Афганистан, и похитители, и жертви, били наясно с основното правило на бизнеса — след залавянето стоката трябва да се движи непрекъснато.

Така или иначе, разбирането на причините по никакъв начин не правело пътуването по-леко и когато Сарацина стигнал до крайната си цел, пленниците му били толкова изтощени, че едва разбирали какво се случва. Надигнали олюляващи се глави — било малко след полунощ — и видели изоставено село, толкова отдалечено и скрито, че дори планинските овчари не успявали да го открият лесно.

Но не и Сарацина — той знаел къде се намира то не по-зле от всяко друго място на земята.

35.

Оставил пленниците оковани, спънал конете, подготвил оръжието си и се върнал към опияняващите дни от своята младост.

В лабораторията си в Ливан бил стигнал до извода, че има само едно място, достатъчно отдалечено, за да проведе опитите си върху хора — разрушеното село, в което бил лагерувал цяла година по време на Съветската война.

Сега, когато тръгнал по изровените улици — всяка сграда му била позната и всяко опушено огнище навявало спомени — изпял арабския поздрав, „Аллаху акбар!“

Нямало как да е сигурен дали талибани, бежанци от войната или някой от безбройните кервани, пренасящи дрога, не се е настанил в селото, а нямал намерение да води пленниците си там, преди да се убеди, че е сам.

„Аллаху акбар“ Аллах е велик. И единственият отговор, който получил, бил от вятъра, постоянния хапещ вятър, който помнел толкова добре — този, който идвал чак от Китай. Вече сигурен, че е сам, минал покрай старата джамия и влязъл в кухнята, в която за първи път пушил цигара с Абдул Мохамад Кан.

Призраците затанцували наоколо — имал чувството, че вижда брадатите лица на другите муджахидини, които, седнали в полукръг, отправяли последните си искания към великия командир. Всички тогава били толкова млади, толкова жизнени. За Сарацина това било времето преди да се ожени, преди да се роди детето му, и за момент той си спомнил какво е да те чака толкова дълъг път напред и да нямаш почти никакъв извървян зад себе си.

Съвзел се от спомените, запалил огън в огнището, може би за първи път, след като си отишли муджахидините, и направил импровизирана конюшня в помещението, където някога складирали зърното. Едва тогава довел пленниците, завързал ги, напълнил манерките им с вода и им дал по два твърди сухара, с които преживявали, откакто били в плен, и които вече мразели.

Изяли ги механично — били твърде уморени, за да ги е грижа, и дори не си направили труда да постелят вързопите си за спане, а просто се свили на купчината старо сено в ъгъла. За двамата мъже това щял да бъде последният сън без треска.

Сутринта тримата се събудили от удари на чук. Сарацина бил станал преди часове и поправял един от складовете, кацнал на ръба на скалата недалеч от джамията. През пролуките в стената тримата затворници видели, че е поправил срутила се част и сега влачи някаква дървена врата с единия кон, за да замени с нея старата, паянтова, която се била откачила от пантите. Било ясно, че там ще е килията им.

Само веднъж Сарацина влязъл в кухнята и това било, за да вземе парче стъкло от сандъците, в които имало лекарства — поне така мислели пленниците. Видели го да се връща на строителния си обект, да слага стъклото в прозорец на стената и да го запечатва със смес от кал и мазилка. Прозорец? Странно, помислили си. Но това не било прозорец — било отвор за наблюдение.

Малко след обяд — безмълвно — ги преместил в това, което щяло да стане тяхна каменна гробница. Влезли вътре, огледали се и видели, че е хвърлил попоните на конете в един ъгъл, за да спят на тях, изкопал е дупка за тоалетна зад груба завеса, оставил е четири големи бъчонки с вода и сериозен запас дърва за печката. Опитали още веднъж да говорят с него, настоявали да им каже колко време ще ги държи тук, но той само проверил веригите, с които ги бил оковал за халки в стената, и излязъл.

Малко след това чули тропот на конски копита по калдъръмената улица и го видели да се отдалечава с конете. Къде можел да отива? Най-близкото човешко селище било най-малко на няколко дни път, дори и с бърз кон, а и изглеждало малко вероятно да ги остави без охрана дълго време.

Въпреки всичко се заели да освободят халките от скалата, в която били бетонирани. Било убийствено бавна и неблагодарна работа — разполагали само с парчета дърво от купчината дърва за горене. След четири часа — нямали почти никакъв напредък — чули конете да се връщат.

И — пак през прозореца — видели, че Сарацина веднага изчезнал в лабиринта от порутени улици и къщи, чули го да копае и да чука, после да се връща периодично до конете и да разтоварва някакви

сиви метални кутии и дървени бурета. Нямали представа откъде ги е взел.

Същата нощ, за първи път, откакто ги бил затворил, вратата на килията се отворила. Сарацина влязъл безмълвно и оставил три чинии с нещо, което приличало на вегетарианско къри, заедно с няколко плоски хлебчета, които афганистанците наричат „наан“ Това била първата топла храна, която виждали от близо две седмици, и те лакомо се нахвърлили върху нея. Холандският инженер отбелязал — ясно и просто, като порцията храна, — че това е най-хубавото ястие, което бил вкусвал.

След час изпаднали в странен сън без сънища. Нищо чудно — и в наана, и в кърито бил добавен барбитуратът пентобарбитал — толкова силно приспивателно, че повечето групи, защитаващи евтаназията, го препоръчват.

Малко преди два през нощта Сарацина влязъл в килията с малък хирургически комплект и ветроупорен газен фенер. Изглеждал кошмарно — облечен в черния защитен костюм, ръкавиците с кевлар, шлема с прозрачен визьор на лицето. На гърба му бил аквалангът, който подавал въздух през клапан към добре херметизирания защитен костюм.

Действал бързо и се стремял да пести кислорода. Първо клекнал до жената, свалил джинсите ѝ, дръпнал настрана вмирисаното ѝ бельо и огледал белега от ваксинацията. Със задоволство установил, че ваксината е подействала идеално. Жената била защитена толкова, колкото би могла да я защити съвременната наука.

Оправил дрехите ѝ и отишъл при японеца. Вдигнал нагоре ръкава на тениската му и погледнал татуираната бодлива тел. Сарацина мразел татуировките, така че избрал нея.

Взел спринцовка и проверил буталото през прозрачната пластмаса на лицето си. Доволен, посегнал към чантата и извадил едното от двете стъклени шишенца с добавена нула към партидния номер. Било запушено със специална гумена капачка и Сарацина го вдигнал с ръкавицата, промушил иглата през гумата и напълнил спринцовката с нещо, което би могло да се окаже най-смъртоносният патоген на света. Времето щяло да покаже.

На слабата светлина на газовия фенер — колко напомня сцена от вътрешните кръгове на ада! — мъжът с черен защитен костюм се

навел над пленника и с последна молитва към Аллах бавно изпразнил спринцовката в татуираната бодлива тел.

Сарацина бил добър лекар, с дълъг опит в поставянето на инжекции, и младият японец почти не помръднал в дрогирания си сън, когато иглата се забила в плътта му. Постепенно Сарацина изпразнил спринцовката, като наблюдавал нивото на бистрата течност. След десет секунди всичко било готово и японецът се обърнал на другата страна в съня си.

Сарацина веднага мушнал спринцовката в специален червен контейнер за опасни биологични отпадъци, който предварително бил напълнил със силен индустриален дезинфектант — лизол.

След това насочил вниманието си към холандския инженер и повторил процедурата в бедрото му, като спрял само за един момент, когато си помислил, че иглата го е събудила. Оказало се, че не е така, и той изпразнил спринцовката докрай, с надеждата да раздели мъжа от жена му и децата му завинаги — все едно е насочил калашник към слепоочието му.

След като приключил със залагането на експеримента, взел нещата си, контейнера за биологични отпадъци и газения фенер.

В пълна тишина — струвало му се, че дори дихателният апарат е притихнал — излязъл с гореща молитва вирусът да е качествен и допълнителният ген да го е направил неподатлив за имунитета, създаван от съществуващата ваксина, тоест годен за оръжие.

Не мисля, че може да има добър начин да умреш, но знам един от най-лошите — далече от дом и семейство, окован като куче в изоставено село, когато тялото ти рухва под ударите на едрата шарка и единственото, което виждаш, е брадато лице, което те наблюдава през плътно затворен прозорец и слуша виковете ти за помощ.

На следващата сутрин всички пленници се събудили с тежък главобол в основата на черепа. Питали се дали не е някаква реакция към храната, но и през ум не им минало, че може да са били дрогирани. Защо му е на този човек да прави това? Нали не можели да избягат — били оковани за стоманени халки, бетонирани в каменна килия.

Когато двамата мъже най-накрая събрали сили да станат и да се измият на малкия умивалник, и двамата открили малки следи от ухапване — зачервено петно на татуираната мишница на единия и на бедрото на другия. Първо си помислили, че е от скорпиони или паяци, и почнали да претърсват килията сантиметър по сантиметър с газения фенер. Напразно.

С напредването на деня и през следващите дванайсет дни изпотяването нощем ставало все по-обилно. На жената се паднало да се грижи за тях в задушната килия — сменяла одеялата им, носела им храна, бършела горящите им тела, перяла изпоцапаните им дрехи. Същевременно била заобиколена от потта, дъха, слюнката им — без да го знае, се носела сред океан от милиарди заразни молекули в напълно превзета от вируса среда.

Веднъж, с отчаяното желание да вкара свеж въздух в килията, се качила на едно от буретата с вода и погледнала през прозореца, защото искала да привлече вниманието на Сарацина. Това, което видяла, я изплашило повече от всичко останало по време на дългото им изпитание. Не можела да определи защо. Той стоял на трийсетина метра от нея и говорел по сателитен телефон. Дотогава смятала, че е прост изпълнител в размяната, но сега решила, че този човек едва ли е маймунката, че по-скоро е латернаджията. Държал телефона така, че

успяла да види лицето му, и по движението на устните и няколкото думи, които успяла да разгадае, разбрала, че говори на английски. Прекъснал линията, обърнал се и я видял зад стъклото. На лицето му се изписало разочарование, последвано от бесен гняв, и тя си дала сметка, че е видяла нещо, което не е трябвало да вижда.

Но това не ѝ помогнало.

Същия следобед всички симптоми на мъжете, които се развивали постепенно, изведнъж се разразили — треската се засилила неимоверно, мехурите, които се образували по крайниците, се разпространили навсякъде и се изпълнили с гной, нощем ги спхождали сънища с халюцинации, вените и капилярите им започнали да се пукат и кожата потъмняла от кръвоизливите, плътта им се отделяла от скелета и изпускала странни миризми, а болката била толкова кошмарна, че двамата стенели почти непрекъснато в продължение на два дни. И толкова.

През няколко часа физиономията на Сарацина се появявала зад стъклото — той проверявал развитието на творението си. Това, което видял, за негова радост, било причинено от много опасен вирус, който — макар и да не бил сигурен — много наподобявал вид *variola major*, наречена хеморагична едра шарка. Известна сред изследователите като „парен чук“, тя причинява катастрофално кървене на най-големия човешки орган — кожата — и е сто процента фатална. *Сто процента.*

Когато мъжете умрели, жената също започнала да страда от висока температура и ужасяващо нощно изпотяване — разбрала, че самата тя също е във водовъртежа над канала. Късно една нощ Сарацина видял със задоволство, че се добрала до умивалника със залитане, за да охлади пламналото си лице, и открила първите пришки по ръцете си. В този момент Сарацина разбрал, че не само е синтезирал много заразен вирус, но и че добавеният допълнителен ген го прави неуязвим за съществуващата ваксина. Безспорно, в ръцете си държал оръжие за терор, което щяло да извади от употреба всички други оръжия за терор.

Тъй като била видяла бъдещето — за себе си и за нероденото си дете, което вече обичала, — италианката понесла всичко дори по-тежко от мъжете. Сарацина наблюдавал спектакъла със запушени уши и рецитирал Корана, за да заглуши виковете ѝ.

Когато накрая силите ѝ свършили, не помръднал. Искал да се наслади на момента — трите трупа доказвали, че държи в ръцете си възможност, която изпълва с ужас експертите по тероризма, дотолкова, че са му дали специално име. Наричат го „мека ликвидация“ на Америка.

Това е простата истина — без ефективна ваксина никоя държава на света не би могла да оцелее след организирана атака с едра шарка дори и ако е с население от 310 милиона души, което е отговорно за петдесет процента от богатството на земята, която има достатъчно ядрени оръжия, за да унищожи планетата и е създала повече лауреати на нобелова награда по медицина и в областта на точните науки от всяка друга страна. Пред лицето на *variola major* тя ще е също толкова безпомощна, колкото тримата нещастници, проснати в собствените си течности, погребани в каменната гробница.

Обаче само един човек, един вирус — дали наистина би могло да се осъществи? Сарацина знаел, че може, и, изненадващо, знаеше и Вашингтон.

Наричат го *Черна зима*.

Това е името на симулираната биотерористична атака, проведена през пролетта на 2001 година във военновъздушна база „Андрюс“. Години по-късно, когато работел в Ливан, Сарацина прочел доклада за изводите от учението в интернет — дори и през ум да не му е минавало преди това да превръща едрата шарка в оръжие, секретният преди време доклад определено би го насочил в тази посока.

Черна зима предполага атака с едра шарка срещу Съединените щати, при която един заразен индивид влиза в търговски мол в Оклахома Сити. След това симулацията анализира възможните пътища за разпространение и евентуалния брой на жертвите. Тринайсет дни след като заразеният влиза в мола, вирусът се е разпространил в двайсет и седем щата, заразил е стотици хиляди хора, убил е една трета от тях, блокирал е здравната система, довел е икономиката до състояние на свободно падане и е предизвикал повече или по-малко пълен срыв на обществения ред. Разбира се, вирусът не подбира кого да зарази, така че полицаи, пожарникари и здравни работници падат жертва също колкото и обикновеното население — може би и по-бързо, — така че започват неконтролируеми плячкосвания и пожари. Болниците са принудени да заключат и барикадират вратите си. И

симулацията е прекратена в начален етап — никой не искал да научава повече.

Всички, които са чели доклада и са участвали в изготвянето му, вероятно са си мислели едно и също — само един човек в мол в Оклахома Сити, преносител на не особено вирулентен щам на вируса. Ами ако е нюйоркското метро, парадът за Деня на благодарността или препълнен стадион?

И макар че правителството в крайна сметка инициира производството и складирането на запаси от ваксината, не беше осигурено никакво финансиране за откриване на лечение за болестта — единственият сигурен начин едрата шарка наистина да остане в историята и да излезе от списъците на потенциалните оръжия. Както мнозина отбелязват — генералите винаги се сражават в последната война, не в следващата.

Ами ако има двайсет, сто, хиляда заразени? Макар че докладът за *Черна зима* не го посочва конкретно, всички анализатори на ЦРУ, специалисти по биологична защита, епидемиолози и техните безкрайни компютърни симулации като че ли приемат, че заразеният от Оклахома Сити е самоубиец — някой, който умишлено се е заразил с вируса и след това е тръгнал да обикаля.

За Сарацина обаче използването на заразени самоубийци — наричани вектори от патолозите — било безсмислица. Макар и да е възможно в бежанските лагери в Газа да намериш млади мъченици, готови да влязат в кафене, препасани с бомби, смъртта във величествен взрив е нещо съвсем различно от бавната агония на едрата шарка. Когато работил с жена си в лагерите, Сарацина разбрал, че никой кандидат-воин няма да открие нищо героично в пълните с гной пусули — дори и да успееш да го прекараш през граничните власти на Щатите след 11 септември.

Не, той бил измислил нещо много по-ефективно от сценария, който си представяли американските експерти. Според собствената му преценка планът му щял да осигури най-малко десет хиляди вектора, пръснати надлъж и нашир из страната на далечния враг.

Наистина „меко“ ликвидиране на Америка.

38.

Сарацина извадил памуците от ушите си и тръгнал по улицата. В края на селото спрял пред малка купчинка камъни, която бил направил там, после започнал да брои крачките си напред. След девет крачки отстъпил вляво, за да избегне заложена пехотна мина.

Цялото село било минирано — задача, с която се заел веднага щом затворил пленниците в гробницата. Тръгнал с товарните коне по плетеница от стръмни пътеки, които водели още по-високо в планината. След няколко погрешни завоя, защото паметта му изневерявала, открил — сред купчина брулени от вятъра морени — входа на комплекс от пещери.

Планините са осеяни с такива пещери — някои естествени, други — прокопани с динамит — и всички са били използвани от муджахидините по време на продължителната им война срещу Съветския съюз. Тази — склад за муниции — била направена от Сарацина и другарите му, а после изоставена, в края на войната.

Той запалил фенер и влязъл в най-дълбоката галерия. Лъчът се плъзнал по стените и осветил сандъци с пехотни мини, гранати, мини за минохвъргачки и други муниции, останали недокоснати в продължение на двайсет години. Почти всички били доставени от ЦРУ и следователно били с добро качество — за разлика от съветските и пакистанските боклуци, — а разреденият планински въздух ги бил съхранил по-добре от всеки подземен бункер.

Сарацина открил каквото търсел, прехвърлил го в сиви сандъци за муниции и се върнал в селото. Целия следобед и късно през нощта залагал импровизирани взривни устройства и капани по улиците и из разрушените сгради. Причината била проста — за разлика от отношението му към руснаците, изпитвал респект към американските войници и много от съюзниците им.

Още откакто замислял опита си с живи хора, бил наясно, че войници на ООН ще започнат да търсят пленниците — с още повече решимост, след като не се е получило искане за откуп, — и макар да

бил убеден, че няма да се доберат до далечното изоставено село, предпочитал да не поема никакви рискове.

Сега, когато мисията му била към своя край, трябвало внимателно да следва собствените си тайни знаци, за да не прекъсне невидима жица и да не отвори врата, която не трябва. Една грешка и щял да се присъедини към италианката и двамата ѝ приятели.

Върнал се в кухнята, нахранил конете, приготвил си вечеря и спал по-добре, отколкото от месеци. Събудил се призори и след ритуалното измиване и молитвата излязъл. Вече бил изкопал голяма яма зад къщата на селския старейшина и сега изсипал в нея чувалите негасена вар, които донесъл специално за целта. Варта щяла да разяде телата и всякакъв друг материал до степен никой специалист по криминология да не е в състояние да разбере какво се е случило на това самотно злокобно място.

Облечен в защитния костюм, с един от последните резервоари с кислород на гърба, Сарацина пробил с ръчна бормашина малка дупка в дебелата дървена врата. Мушнал през нея пластмасов маркуч, свързан с контейнер лизол и крачна помпа, и впръскал голямо количество дезинфектант върху телата и във вътрешността на килията. Когато преценил, че е впръскал достатъчно, сменил дезинфектанта със стара армейска туба бензин. Впръскал горивото вътре, накуснал труповете, сламата, дървените греди, камъните. Извадил маркуча, мушнал в дупката натопен в бензин парцал, запалил го с клечка кибрит и се отдръпнал на безопасно разстояние.

Колебаел се дали да опожари килията, за да подпомогне стерилизирането ѝ, защото се опасявал, че димът може да привлече внимание, но денят бил ясен и слънчев, а дървенията вътре била толкова стара, че би горяла бързо и чисто. За това се оказал прав, но го изненадала силата на огъня — сякаш самата природа се гневяла заради направеното в килията.

След като пламъците изгаснали, той изгасил въглените с още лизол и без да сваля предпазния костюм, с помощта на конете, възета и няколко куки за месо довякъл труповете до ямата.

Последвало ги всичко, което тримата били докосвали или използвали при престоя си — чинии, прибори, спринцовки, обгорените останки на одеялата. След това залял предпазния костюм с лизол,

съблякъл се гол, намазал и тялото си, облякъл се и хвърлил костюма в негасената вар.

Било здрач и вече почти бил запълнил гроба. Върнал се в кухнята, за да вземе последните два чувала негасена вар, които да изсипе отгоре, за да отблъскват дивите животни.

Конете го чакали — готови за оседлаване. Самотата и тишината на планината били потискащи. Дори шумът на вятъра спаднал до шепот.

Не чул нищо и нямало как да получи предупреждение за проблема, който приближавал с триста километра в час — ако не били конете.

39.

Началото поставили Съветите, войските на ООН и САЩ последвали примера — всички щурмови хеликоптери в Афганистан били със заглушени ротори и двигатели. Това означава, че не ги чуваш, докато не се появят над главата ти.

Поне хората не ги чуват. Муджахидините обаче видели, че конете са нещо друго, и отдавна се научили да разчитат поведението на животните си, защото животът им зависел от това.

Сарацина вдигнал двата чувала негасена вар на раменете си, чул два от конете да пръхтят и се обърнал да погледне. Минали били години, откакто бил видял за последен път коне да се държат така, но имал чувството, че е било вчера. Приближавали хеликоптери!

Той пуснал чувалите, грабнал автомата и раницата си, в която бил паспортът, парите и медицинските принадлежности, развързал конете и ги плеснал по задниците, за да побегнат в тъмнината. Знаел, че ще стигнат до долините долу, а селяните, които намерят осемте чудесни животни — които стрували колкото един хубав пикап — не биха изложили късмета си на риск, като съобщят на когото и да било.

След още две минути кацнали три хеликоптера на ООН с двама австралийски войници — предупредени от сателит, който оглеждал отдалечените райони с инфрачервени камери, за да открие похитените. Каква ирония — вирусът, а не огънят запалил сигналната лампа. Поради високата температура, която се развива при едра шарка, анализаторите, които разчитали сателитните изображения, погледнали термоизображението и дори през ум не им минало, че високата температура може да е от телата само на трима души. По-скоро осем, а толкова била и групата, която търсели. На никого не минало през ума — нито на анализаторите, на агентите на ЦРУ от станция „Алек“, които водели операцията по издирването, нито на някого другото, — че сам човек би могъл да контролира трима похитени. Отвлеченията не се извършват така.

Когато скочили от хеликоптерите — в очакване да попаднат на малка група талибани или керван, натоварен с контрабандни

наркотици, — австралийските войници планирали минимум петима потенциални врагове. Възможността да попаднат под кръстосан огън ги забавила значително. Забавило ги и първото импровизирано взривно устройство.

Когато двама редници, при спазване на коректната процедура, приближили врата на къща в края на селото, застанали от двете ѝ страни и я отворили с ритник, възпламенили две противопехотни мини, прикрепени на задната ѝ страна. Експлозията скъсала тел, която приличала на обикновено въже за простирание, опънато през прохода отзад, и детонирала зад гърба им мощна мина за миномет. Двамата редници нямали никакъв шанс.

Офицерът, който бил най-близо до тях, лейтенант Пийт Кийтинг, не си направил труда да се консултира с командващия офицер — капитан, който се намирал на няколко метра от него и когото повечето от подчинените му смятали ако не за откровено опасен, най-малкото за глупак. Кийтинг наредил всички да се оттеглят и да обкръжат селото — нещо, което би трябвало да направят в самото начало и което капитанът не сметнал за нужно.

Кийтинг изпратил четирима души да погледнат двамата редници — не че имало някаква надежда, — а останалите разпределил на групи, за да претърсят селото.

Сарацина, на триста метра оттам, бягал бързо към кладенеца на селото и отвъд, към стръмния склон, по който се спускала едва забележима пътека към планината и свободата.

Ако Кийтинг бил по-нерешителен и се бил забавил дори минута, Сарацина щял да избегне обсадата. Лейтенантът обаче, добър войник, не се поколебал нито миг и почти стигнал до пътеката, а Сарацина трябвало да се прикрие зад кладенеца, за да не го забележат приближаващите пехотинци.

Сега бил хванат в железния обръч и си давал сметка, че младите войници полагат всички усилия да осигурят на света най-добрия шанс да избегне катастрофата, която той готвел от толкова време. Приклепнал зад някаква ниска порутена стена. Не го видели и той се върнал назад, към улиците, където една неправилна стъпка, една погрешно запомнена тел щели да му струват живота.

Войниците напредвали бавно, проверявали всички къщи, детонирали самоделните взривове, когато ги откривали, затягали

обръча. Сарацина изтичал по една извита уличка, после през някаква кошара и се наложило бързо да се върне, защото едва не се натъкнал на войниците.

Това било грешка — улицата била запушена от куп зидария. Нямало обаче връщане назад — войниците били съвсем близо, чувал звуците от радиостанциите им. Свалил автомата си — по-добре да умре като муджахидин, отколкото да го принудят да коленичи като куче — и погледнал към небето за напътствие.

И го получил — покривите. Ако можел да се покатери горе, щял да се движи още по-бързо — там нямало капани и взривове. Заложил всичко на тази идея и хукнал към приближаващите войници, за да стигне до каменния резервоар за вода, преди да свият зад ъгъла и да го видят.

Стигнал резервоара, скочил на плоския му покрив и оттам на покрива на старата джамия. Няколко секунди след това се бил проснал по очи и дишал тежко — войниците минали долу. Спрели, опитали да доловят движение в къщите напред.

Не чули нищо, тишината била толкова дълбока, че лейтенант Кийтинг — бил в края на селото и командвал войниците по радиото — започнал да се чуди дали в това село изобщо има жива душа. Може би селото е било минирано преди години от напускащите го муджахидини? Но защо да го правят? Единствените хора, които биха могли да се заселят в тези къщи, били бедни афганистански семейства или овчари. Не, по-вероятното обяснение било, че са попаднали на някакъв обект с голяма стойност и враговете се спотайват и дебнат. В резултат тишината била едно от най-опасните неща, които Кийтинг бил чувал. Говорел по радиото с хората си възможно най-тихо.

— Бавно — казвал им, — не бързайте.

Сарацина изчакал, после свалил меките си кожени сандали и тръгнал по старите керемиди само по меки вълнени чорапи. Прескочил тесен проход между две къщи, едва не пропаднал през дупка в покрива и се хвърлил зад нисък парапет. И видял шанса си.

Надникнал през малка пролука в зидарията, невидим за очилата за нощно виждане на австралийците, и видял войници да се приближават по три различни улички. Това била стягащата се примка, от която трябвало да се измъкне. Обул си сандалите, опрял брада на

зидарията, наместил автомата на рамото си и благодарил на Аллах, че има заглушител и искроуловител.

По-неопитен боец, човек, който никога не е участвал в партизанска война, би стрелял, за да убива. Сарацина обаче познавал работата си добре — средно са нужни седем души, за да окажат първа помощ и да евакуират ранен войник. Мъртвият не се нуждае от никого.

Избрал по една цел във всяка от уличките — ако нямал заглушител, всички щели да чуят първия изстрел и да се прикрият. Ако нямал искроуловител, щели да видят местоположението му и да надупчат него и парапета с автоматичен огън.

Стрелял. Войниците даже не чули трите леки пуквания, заради шума в слушалките си. Единият бил улучен в бедрото — щял да умре, ако бързо не стегнат артерията му с турникет. Вторият бил улучен в гърлото и като че ли никой не би могъл да му помогне. Третият бил улучен в бицепса, което означава силна болка. И тримата паднали с виковете, другарите им заели отбранителни позиции, всеки опитвал да прикрива останалите.

Добри войници, дисциплинирани войници — и наистина били такива, независимо от капитана им — защото били готови да направят всичко за ранените. В последвалия хаос, докато опитвали да помогнат на повалените си другари и да открият врага, в тъмнината и ужаса от стрелбата, войниците били принудени да използват отломките и да се прикрият в сградите.

Сарацина наблюдавал от прикритието на парапета как обръчът се огъва — и се разкъсва. Не било кой знае какво и вероятно нямало да трае дълго, но може би щяло да е достатъчно, за да се измъкне. Не приклепнал — просто се претърколил по леко наклонения покрив, притиснал раницата и автомата към гърдите си и полетял от ръба. Видял как стената се носи покрай него — Аллах да му е на помощ, ако си счупи крак. Паднал странично, на бедрото си. Болката за миг го сграбчила, но успял да стане и да побегне. Не било време опитният муджахидин да хленчи и да куца — бил ветеран от най-жестоката война, водена от десетилетия, и нямал намерение да скимти като християнин.

Спуснал се по една виеща се уличка, която би го отвела през разкъсания кордон, защото за момент успял да се прикрие от група

войници зад наклонена фасада на разрушена къща. Ако войниците били само на няколко крачки в едната или другата посока...

Минал през примката. Минал покрай полумесеца, който бил надраскал на една дървена врата, помолил се на Аллах да си спомни добре и започнал да брои. Минал на бегом двајсет и пет крачки напред, после направил три вляво, избегнал заровена мина и видял планините и спасението право напред.

Зад себе си чул виковете на войник, предупреждаващ останалите да залегнат. Очаквал да чуе оглушително тракане на автомати, куршумите да надупчат открития му гръб, да прекъснат гръбнака, да загуби контрол над краката си. Вместо това се оказало, че войникът е открил капан — опъната през улицата тел, свързана с гранати, скрити зад няколко варела от машинно масло. Войниците се прикрили, дръпнали жицата.

Гранатите се взривили и в яркия им блясък лейтенант Кийтинг — тичал напред, за да възстанови кордона — видял Сарацина извън обръча, да бяга към прикритието на две срутени стени. Кийтинг вдигнал автомата си, прицелил се и стрелял. Бил обучаван в Специалните сили и бил наясно какво прави — пускал по три куршума в откос и премествал цевта леко вляво и вдясно, бързо.

Няколко сантиметра встрани — при малко повече късмет — и всичко щеше да е различно. Обаче не било писано онази вечер — високоскоростните куршуми откъртили мазилка и вдигнали прахоляк около Сарацина, но никой не го улучил. Кийтинг изругал очилата за нощно виждане и неизбежната загуба на връзка между мерник и око. Сарацина, разбира се, благодарил на Божията ръка.

Свил зад ъгъл от три порутени стени на бегом, финтирал рязко вляво, после вдясно и — все още стиснал автомата и раницата — се плъзнал надолу и се затъркалял по стръмния склон към всепоглъщащата тъмнина на каменистата урва.

Млад австралийски офицер го вижда за част от секундата заради блясъка на граната — това е единственият път, когато Сарацина е виждан от представител на граждански или военни власти. Докато не го срещнах аз, разбира се.

40.

Австралийците не се спуснали да преследват Сарацина, което е грешка, но мисията им била да открият тримата отвлечени цивилни, а не самотен бунтовник. Оказало се обаче, че в скованата от лош късмет нощ има и нещо добро: куршум в бедрото получил капитанът, което означавало, че командването поема лейтенант Кийтинг.

Бил само на дваайсет и шест, обаче вече бил минал един тур в Афганистан, така че дори и на тази млада възраст лицето му тежало от години. Бил от малък град, наречен Кунамула — в западните райони, зърнодобивен край, в периферията на това, което австралийците наричат *никога-никога*, а местните твърдят, че перверзник е човек, който предпочита жени пред бира — и някои от съседите му гледали овце, така че — заради една шапна епидемия — Кийтинг бил научил за какво се използва негасената вар.

Поради това, когато най-накрая стигнали до кухнята и видели двата захвърлени на пода чувала, имал чувството, че земята се клати под краката му. Негасената вар е нещо съвсем чуждо за онази част на света и защо някой би си дал труд да я занесе там? Определено не ставало дума за похитители. Все още бил убеден, заради самоделните взривни устройства, че в селото се пази много ценен актив, но вече не бил сигурен дали все още е жив. Веднага наредил на хората си да грабват фенерите и да започнат да търсят гроб или погребална яма.

Най-напред открили овъглените останки на къщата склад и докато Кийтинг опитвал да разбере какво означават, прозвучал нетърпелив вик.

Изкрещял един от младите редници. Без да си дава труд да ползва комуникационното оборудване или да спазва процедурите, изревал на колегите си:

— Намерих го! Донесете ми лопата!

Кийтинг чул и заедно с няколко души тръгнал — внимателно, заради опасността от невзривени устройства, — към мястото зад къщата на старейшината. Един поглед към прясно разравяната пръст — достатъчно широко и дълго, за да съдържа бог знае какво, със следи

от негасена вар наоколо — и Кийтинг решил, че не е в настроение да поема никакви рискове.

— Всички при хеликоптерите! Действай!

Един от сержантите — той също нямал представа какво се случва — се обърнал към Кийтинг.

— Няма ли да претърсим останалите къщи, шефе? Може да има още врагове.

Кийтинг поклатил глава. Сложните капани и фактът, че никой не опитал да ги спре, го карали да мисли, че единственият обитател на селото е изчезнал в нощта.

— Не, сержант. Каквото и да е това, мисля, че го открихме.

В зоната на приземяване — там вече единственият медик на групата оказвал помощ на ранените, опитвал да вкара интравенозна система в ръката на капитана — Кийтинг веднага се обадил в базата си по мрежата за сигурни комуникации.

Медицинските хеликоптери вече пътували, за да вдигнат ранените, а операторът в базата, на двеста мили оттам, в климатизиран офис, решил, че офицерът се обажда, за да ги накара да побързат, и че много скоро ще започне да се жалва, че те са на фронтовата линия и *им е нужна единствено малко скапана подкрепа*. Както правят винаги.

Кийтинг обаче прекъснал отегченото мънкане на оператора за местоположението на медицинските хеликоптери и му казал, че има нужда от отделение за химическа и биологическа защита ВЕДНАГА. Понеже това е армията, разбира се, възникнали десетки въпроси, искания за оторизация и обърквания по отношение на йерархията. Кийтинг знаел, че това може да продължи с часове, така че се разкрещял на нещастния оператор:

— Може да сме облъчени! Слушаш ли ме изобщо? Доколкото мога да преценя, става дума за радиоактивност. Във всеки случай е сериозно.

Подобно на хората на Кийтинг, капитанът, в полусъзнание, се стъписал. За момент дори надиганият се вятър като че ли бил погълнат от тишината. След това операторът заговорил бързо, казал им да изчакат, докато го свържат с началниците по веригата по най-бързия начин.

Кийтинг прекъснал разговора — знаел, че изчезването на връзката ще ги накара да се задействат още по-бързо. В армията —

като в живота — понякога трябва да създадеш криза, за да привлечеш внимание. Не смятал, че има някаква радиоактивност, но интуицията му подсказвала, че са попаднали на нещо зло, а не му дошъл наум никакъв друг начин да предаде спешността. Вече бил приел, че ще го сритат по задника заради преувеличената реакция, но какво друго би могъл да направи?

Докато щабните офицери в базата се задействали, никой не си давал сметка, че ако капитанът не бил прострелян, ако Кийтинг бил израснал някъде другаде, а не в австралийския запад, и ако не знаел за какво се използва негасената вар, ако не били тези неща, а и доста други, екипът от хора с космически костюми, разполагащи със сребрист купол и специални прожектори, никога не би пристигнал навреме.

Така или иначе, хеликоптерите им „Чинук“ кацнали на мястото след по-малко от час — всяко закъснение би означавало негасената вар да изпълни предназначението си и изобщо да не открият парчето попона.

41.

Когато чинуците кацнали, Сарацина вече бил слязъл по първия стръмен склон и прекосявал тясно брулено от вятъра плато. Западният свят извадил късмет, защото Кийтинг поел командването в селото, но Сарацина също получил своя дял добър късмет. Бил на кон.

Спускането му по склона ставало все по-трудно поради раненото му бедро. От опит като лекар знаел, че няма счупване, но при всички случаи да се движи му било все по-трудно.

Без патерица или тояга, която да поема теглото му, знаел, че много скоро ще трябва да намери пещера или някаква дупка, за да си почине поне няколко часа. И тогава, точно когато излязъл на платото, видял коня.

Било едно от товарните му животни — изглеждало изоставено и тъжно на лунната светлина, — което се било отделило от събратята си. Конят познал гласа му и с надеждата за компания и храна послушно отишъл при него. Сарацина уловил повода, който бил срязал по-рано вечерта, и се покатерил с усилие на гърба на животното.

Подкарал го в лек галоп, прекосил платото, намерил тясна пътека, която използвали козарите през лятото, за да се доберат до високите пасища, и се оставил да го води конят. Отрасналото в планината животно го свалило бързо по каменистата пътека, като инстинктивно избягвало отмитите от пороите участъци и свличащия се чакъл, без нито веднъж да загуби ориентация, дори и когато край копитата му се отваряли пропасти от по триста метра и повече.

Призори хеликоптери на ООН и американската армия започнали да летят над платото и да го претърсват, но смятали, че търсят пешеходец, и изградили цялата организация за търсенето си въз основа на това предположение. Предвид факта, че теренът бил осеян с оврази и пещери — както естествени, така и направени от хора, — работата на пилотите и наблюдателите се оказала доста трудна.

Периметърът на търсенето постепенно се разширявал, но с коня Сарацина излязъл далеч извън обхвата му, така че след два дни се

присъединил към група скотовъдци номади — денем яздел с тях, а вечер спял между палатките им.

Рано една сутрин, докато се движели по високо било, видял старата трансфганска магистрала в долината долу. Сбогувал се с номадите и тръгнал към нея.

Два часа по-късно се влял в реката изпотрошени камиони, забързани пикапи, предимно тойоти, и претъпкани автобуси. И изчезнал в хаоса на съвременен Афганистан.

Мъжете с бели защитни костюми — против радиоактивно, биологично и химическо заразяване — работели методично под сребристия пропускащ светлина купол. Мобилни генератори и сложни филтри отнасяли навън миризмата на мокра пръст и негасена вар и я заменяли с пречистен въздух със стриктно поддържана температура от 18 градуса.

Въпреки бавния напредък на техниците били нужни само два часа, за да определят, че на върха на планината няма радиоактивен материал.

Откритието не се отразило добре на репутацията на Кийтинг — и на перспективите му за кариерно развитие. „Паникьор“ било най-мекото определение, което някой от командната верига споделил, преди всички повече или по-малко да загубят интерес към цялата работа. Всички от екипа за неутрализиране на опасни материали били на мнение, че някой наркотрафикант е решил да зарови един-два коня — или негови собствени, или на някой съперник по-вероятно. Всички били наясно, че когато става дума за вражди, афганистанците нямат равни.

Една подробност обаче нямало как да бъде подмината с подигравки и това била вартата. Тъкмо тя поддържала Кийтинг през цялото време — тя и дълбокото му убеждение, че нещо изобщо не е наред, че сред скупчените сгради има нещо ужасно и зловещо. Като добавил това усещане към изолираността на селото и фантастичната гледка, дори му дал име: „Недоглеждане“.

Тогава мъжете под купола открили първото овъглено тяло. Или поне това, което било останало от него. Установили, че е жена, и макар да нямали никакви конкретни причини, вярвали, че по-надолу ще открият още два трупа — един японец и един холандец. Що за похитител е този, който хвърля жертвите си в яма с негасена вар, без дори да опита да поиска откуп?

До трупа, дълбоко в химическата луга, открили каквото е останало — не повече от четири квадратни сантиметра — от нещо,

което приличало на конска попона. Не го знаели, но през последната нощ от живота си жената я била притискала към лицето си и опитала да се задуши, за да спре безмилостната болка. В резултат по парчето имало слюнка, кръв, власинки и пълен набор генетичен материал от мехурите, които се образували в устата и гърлото ѝ.

Парчето все още било в частично изгорялата ѝ длан, когато Сарацина я завлякъл с кон до ямата. След още час вярта щяла да го унищожи напълно.

Вече сериозно обезпокоени и принудени да признаят, че може би изобщо не става дума за отвлечане за откуп — като по този начин напълно реабилитирали Кийтинг и възстановили перспективите му за напредък, — хората от екипа ускорили темпото още повече. Първата им задача била да открият точно с какво си имат работа, така че поставили парчето попона в херметически контейнер за биологически опасни материали, поставили контейнера в друг, оловен, и го изпратили — първо с хеликоптер, а после със специален самолет — във Форт Детрик, Мериленд.

43.

Форт Детрик, част от Медицинското командване на Армията на Съединените щати, се състои от група сгради и кампуси, разположени на хиляда и двеста строго охранявани акра земя край град Фредерик.

В един от най-големите кампуси се помещава водещата агенция за биологична война на страната, Изследователският институт по инфекциозни болести — организация дотолкова обгърната в секретност, че любителите на конспиративни теории твърдят, че там властите са създали вируса на СПИН.

Ако се вярва на такива приказки, може би наистина дългата сграда недалеч от така наречената кула Антракс е мястото, където НАСА е инсценирала първото кацане на човек на луната — никой не знае, защото много малко хора, дори такива с достъп до секретни материали като този, с който разполагам аз, изобщо са били допускани да влизат там.

Това е една от лабораториите за биологична защита на базата и тъкмо там пристигнал запечатаният контейнер от Афганистан една неделна сутрин. Понеже никой в „село Недоглеждане“ не знаел с какво си има работа, пратката не била маркирана като спешна.

Поради тази причина била оставена да чака и била отворена едва към девет вечерта. По това време единственият микробиолог на работа бил тип на четирийсет и няколко, на име Уолтър Дракс — дребен намусен мъж, доволен да работи нощна смяна, защото така не му се налагало да се занимава с тези, които наричал „задници и примати“. Според него „З и П“ били голяма кохорта, която включвала по-голямата част от колегите му и категорично всички от управлението — хората, за които бил убеден, че блокират всякакво повишение и по-голямата заплата, която идва с него.

Работел при така наречените условия „Биобезопасност четвърто ниво“, в лаборатория, в която се поддържало ниско налягане на въздуха, с костюм, който приличал доста на костюма на Сарацина, с тази разлика, че получавал въздух през маркуч, спускащ се от тавана. Отворил кутията, извадил малкото парче плат и го подготвил за анализ.

Вгледал се в екрана на електронния микроскоп и не повярвал на очите си. С разтуптяно сърце, облян в пот под защитния костюм, проверил три пъти — дори сменил микроскопа, върнал се на работното си място, направил справка в литературата и секретните наръчници на института — и се убедил.

Пред себе си имал *variola major*. Инстинктивно бил наясно, че щамът е много вирулентен, но това, което истински го ужасило, било видяното във възела на ДНК по средата: вирусът бил плод на генно инженерство. Не се съмнявал, че е годен да се използва като оръжие — приложимо без правила оръжие за масово унищожение.

Като разгадал възела на ДНК и сравнил изображенията от наръчните с видяното през микроскопа, веднага разбрал, че някой е добавил специфичен ген. Можел да измисли само една причина някой да прави това — че вирусът е модифициран, за да преодолява ваксината.

Ако действал — а Дракс не видял причина да не е така, — като оръжие той би бил много по-ефективен убиец от всичко на света, дори от нацистите с техните кутии Циклон Б.

Нормалната процедура при такива случаи — ако изобщо нещо в такава ситуация може да се смята за нормално — била Дракс да се обади на шефа си, да го събуди и да го информира какво е намерил. Дракс обаче не искал да направи това. Няма нито какво намерение да осигурява на някой от задниците и приматите място в историята на института — тоест да сподели с други славата, която откритието, бил сигурен в това, щяло да донесе.

„Истината — казал си — е, че всички до ден-днешен говорят за типове, които откриха вируса ебола в една проклета маймуна“.

Вместо това решил да ги заобиколи и да тича направо към финала. Затова се обадил на братовчедка си. Не я харесвал особено, но била омъжена за специален асистент в Съвета по национална сигурност — мъж, когото Дракс наричал Блясък за устни поради уменията му да се умилква на началниците си.

Когато се свързал с него по телефона, Дракс — без да казва нищо за малкото парче попона — казал, че иска да говори с най-високопоставения шеф на американската разузнавателна общност, с когото би могъл да се свърже посред нощ, в неделя. Блясък за устни се засмял и отговорил, че нещата не стават така, че трябва да му каже за

какво става дума и че все пак защо не се свърже със собствените си началници, защото те несъмнено имат протокол за подобни ситуации...

Дракс нямал настроение за шикалкавене.

— О, съжалявам. Може би ти трябва протокол за затваряне на уста. В лабораторията има засекретена линия. Действай — накарай някой да ми се обади. Става дума за заплахата за националната сигурност.

Затворил преди Блясък за устни да отговори и седнал да чака. Не се бил чувствал толкова добре от години.

Фразата „запахата за националната сигурност“ и фактът, че Дракс работел в толкова важна лаборатория за биологическа защита, убедили Блясък за устни да се обади на един заместник-директор на националното разузнаване, когото познавал добре, защото синовете им, тийнейджъри, играели бейзбол в един и същи отбор.

В резултат заместник-директорът се обадил на Дракс и изслушал с нарастваща тревога разказа на биолога за парчето попона, пристигнало от Афганистан, и различните видове едра шарка.

— Предвид паниката, която може да предизвика това нещо, исках да знаят възможно по-малко хора — затова реших да се свържа направо с върха — обяснил Дракс.

Заместник-директорът го поздравил за предвидливостта, казал му да не разговаря с никого и да чака, докато му позвъни. Заместник-директорът обаче имал един непосредствен и много сериозен проблем — дали Дракс казвал истината? Не бил ли той ученият от същото подразделение на Форт Детрик, който бил заподозрян, че е произвел вирус на антракс и го разпратил по пощата на няколко американски сенатори? От друга страна, докато този, с когото говорил по засекретената линия, определено споменал кошмарни неща, това не означавало непременно, че става дума за някой превъртял от Форт Детрик.

Заместник-директорът се обадил на шефа на института — високопоставен офицер от армията и уважаван учен, накарал го да се закълне да пази тайна, обяснил му какво е чул и поискал от него — не, заповядал му — да отиде в лабораторията незабавно, за да потвърди произхода на пробата и да провери находката на Дракс.

След четирийсет минути, седнал пред електронния микроскоп, шефът на института се обади на заместник-директора и му съобщи новината, от която онзи се ужасявал. Сега правителствената машина и усещането за паника заработили на пълни обороти. Всичко това се случило, когато само двама души в огромното съоръжение за биозащита — организацията, която би трябвало да е в епицентъра на събитията — имали някаква представа какво точно се случва. Като финален спринт било фантастично.

За нас, другите, беше чудесно — така правителството имаше някакъв шанс да запази ситуацията в тайна. Ако Сарацина научеше, че го преследват, щеше да се покрие незабавно или да ускори плановете си. Секретността беше най-важното нещо в това отношение и следващите няколко часа се оказаха критични...

44.

Тайната беше опазена. Към полунощ онази неделя само девет души на света — освен Сарацина — знаеха истината. Малко след това, макар и дълго преди това да бях предал значката си, станах десетият.

Първите двама посветени — Дракс и шефът му — бяха от армейския Изследователски институт по инфекциозни болести. Третият беше заместник-директорът на националното разузнаване. След като се уверил, че това, което са му докладвали, е истина, се обади спешно на шефа си — и директорът на националното разузнаване станал четвъртия посветен.

Директорът не беше бюрократ и познаваше отлично историята и практиката в разрастващата се разузнавателна общност — започнал кариерата си в Агенцията за национална сигурност като анализатор на снимки на съветски военни установки, направени от прелитащи високо самолети U2, и след това бил преместен в Тайни операции на ЦРУ. Благодарение на тъмната страна от кариерата му в този отдел, където бе извършвал убийства на обекти, и на факта, че беше един от най-кротко говорещите хора във Вашингтон, си беше спечелил прякор, който го следваше през цялата му кариера. Наричаха го Шепота със смъртта.

Та Шепота се обади на президента, който спял в спалнята си в семейната част на Белия дом, на втория етаж, и изчакал малко, докато главнокомандващият отърси мозъка си от съня и отиде в кабинета в съседство. Вече минавало 11 вечерта, в неделя.

Президентът беше овдовял седем години преди това, така че не се е преместил в съседната стая, за да не събуди някого — живееше сам след смъртта на жена си. Не. Искал е да спечели малко време, за да откачи халата си от закачалката на вратата. Било му е ясно, заради времето на обаждането и тона на Шепота, че се е случило нещо много сериозно, и не е искал „Ню Йорк Таймс“ да пише, че е бил в леглото по гащи, когато е научил новината.

Седнал зад бюрото, президентът изслушал Шепота, който му разказал, че в изоставено село в Афганистан е открит жив вирус на

едрата шарка, че това не е обикновена едра шарка, а генномодифициран щам, който преодолява ваксината, и че генетичният анализ показва, че са използвани компоненти, които са леснодостъпни по целия свят, че вирусът е преминал през нещо като клинично изпитание в планината Хиндукуш, че трима невинни са мъртви и че единственият заподозрян — човек, за когото никой не знае нищо, е избягал и несъмнено е изчезнал в някоя от съседните арабски страни, които общо имат население от около четиристотин милиона души. Накратко — че са изправени пред потенциална катастрофа.

При тези обстоятелства президентът — много доволен, че е облякъл халата — станал петия посветен в тайната.

Нито той, нито директорът имали никакви съмнения — тогава или през седмиците след това, — че тъкмо Америка е мишената. Със свито сърце и растящ гняв президентът попитал директора колко време според него ще мине преди да бъде осъществена атаката.

— Не знам — отговорил Шепота със смъртта. — Мога само да кажа, че някой, или група, изглежда, е произвел вируса и сега е сигурен, че той е годен. Защо му е да се бави?

— Разбирам — казал президентът, — обаче ти си директор на националното разузнаване, нужна ми е някаква времева рамка — обосновано предположение, каквото и да е.

— Не мога да знам. Дяволски скоро, само това мога да кажа!

Слава богу, че записващата система на Белия дом включва и частния кабинет на президента — поради това днес разполагаме с документ за единственото известно повишаване на тон от страна на Шепота със смъртта.

Казал на президента, че ще се обади да му изпратят кола и ще бъде в Белия дом след двамазет минути. Затворил и останал замислен за момент. В тягостната тишина на страха си нямало как да не си помисли, че Форт Детрик е потвърдил прозвището си за пореден път — Форт Проклятие.

45.

Докато правителствената кола бързала по пустите улици към Белия дом, Шепота със смъртта, седнал в защитената какавида отзад, с вдигнато дебело междинно стъкло, за да не го чува шофьорът, почнал да звъни по телефона. В първия разговор наредил незабавно да се арестува Уолтър Дракс. Дори и най-повърхностен поглед в досието му показвал, че този човек таи твърде много гняв, че е неуправляем и във всеки момент може да се разприказва или да започне да се хвали.

Няколко минути след това шестима души в три черни джипа влизат в кампуса на института, където ги посрещат няколко души от местната охрана. Шестимата влизат в лабораторията на Дракс с демонстративно показващи се изпод саката пистолети, казват на директора на института да се прибере в кабинета си, размахват пред Дракс някакви значки от ФБР, които може да са били или да не са били истински, и му казват, че е арестуван по подозрения в шпионаж. Дракс, съвсем объркан, възразил, че няма представа за какво говорят, че е лоялен американски гражданин и винаги е бил такъв. Те не му обърнали внимание, прочели му правата, а когато поискал да говори с адвокат, му отговорили, че това може да се уреди след като бъде обвинен формално. Разбира се, нямали никакво намерение да правят подобно нещо — вместо това го завели на летище в другия край на града, където се качили на правителствен самолет и кацнали на частно летище в Черните хълмове, Южна Дакота. Оттам с джипове го транспортирали до отдалечено ранчо и мрачните стаи в него. По ирония на съдбата — едно от странните съвпадения, които понякога ни поднася животът — това било същото ранчо, в което отведоха и мен, когато убих Синия ездач, поето и използвано по подобен начин от други организации от разузнавателната общност след разформироването на Дивизията. Както стана и с мен преди толкова много години, тайната на Дракс щеше да остане скрита от света.

Вторият телефонен разговор на Шепота — всъщност били три разговора — бил с посланиците на Италия, Япония и Холандия. Съобщил им с дълбоко съжаление, че току-що бил уведомен за

смъртта на техни граждани, убити от похитители, когато похитителите си дали сметка, че нашите идват.

— Направили са опит да погребат труповете набързо — казал Шепота. — Идентифицирането и криминалогичните изследвания, както разбирате, ще отнемат известно време.

Обяснил им, че по оперативни причини информацията трябва да се пази в тайна, и макар да не го казал изрично, те останали с впечатлението, че преследването продължава.

Последно се обадил на шефа на ЦРУ. Без да дава обяснения — което не е необичайно в света на призраците — му казал да се погрижи хората в защитни костюми в „хотел «Недоглеждане»“ да бъдат информирани, че всички тестове са отрицателни. Тъй като от тях нямало повече нужда, да се приберат в базата си незабавно. Едва след като напуснат мястото, там ще отидат агенти на ЦРУ, ще запечатат ямата и ще осигурят охрана на мястото.

Когато приключил с телефонните разговори — с които запушил най-видимите дупки, през които би могла да изтече тайната, — минал през портала на Белия дом.

Изненадващо, но Джеймс Гроувнър беше интелигентен, приятен и скромен човек — с други думи, доста далеч от представата за типичния политик. Никой не беше очаквал, най-малко от всички той, че някога може да стане президент на Съединените щати.

Беше бизнесмен през почти целия си трудов живот, като основната му дейност беше да купува производствени фирми в тежко състояние и да ги изправя на крака. Някои биха го нарекли старомоден, но той вярваше в американската индустрия и уменията на американските работници и смяташе, че трудолюбивите мъже и жени заслужават добра заплата и прилично здравеопазване. Не вярваше обаче в профсъюзите — смяташе, че ако капиталът се управлява правилно, от тях няма нужда. Излишно е да се казва, че служителите му му се отплащаха с лоялността си, а производителността им винаги беше сред най-високите в страната.

Успехът — и богатството, — които следваха подхода му, му позволяваха да купува все по-големи предприятия и постепенно му създадоха име на човек, решен да спаси индустриалната база на страната. В предаването „60 минути“ нарекоха предаването за него „Възраждащият се Феникс“. Малко след това, изглежда, са му предложили да оглави външната търговия и той — вече достатъчно заможен и готов да приеме ново предизвикателство — прие. За човек от реалния бизнес, създал сам себе си, държавната администрация и безкрайната ѝ бюрокрация са като божие наказание, но той не бе от хората, които се отказват лесно, и постигна такива успехи, че когато секретарят по здравеопазването се забърка в корупционен скандал, зае мястото му в департамента.

Жена му почина от рак на гърдата и той внесе в мухлясалата сграда на Индипендънс Авеню такава решимост, каквато не беше виждана от години. Масово го смятаха за защитник на правата на обикновените граждани — с което гневеше лобитата в здравеопазването — и авторитетът му нарастваше още повече. След още две години го поканиха да заеме второто място в президентската

надпревара. Кандидатът беше жена — първата, издигана някога за най-високия пост от името на голяма партия — и Гроувнър явно е бил наясно, че е избран, за да балансира със силно мъжко присъствие.

Никой от приятелите му не очаквал да приеме, но тъй като с Ан нямали деца, след смъртта ѝ за него ставало все по-трудно да запълва празнината. В резултат работел повече и се захващал с все по-трудни задачи. Зад енергичната му външност всъщност се криеше един тъжен човек — и почтен също така.

След два дни внимателно обмисляне приел, но в самотните пространства на собствения си ум едва ли е давал на себе си и на кандидатката големи шансове. Не даваха и социолозите. Страната вече беше избирала чернокож президент, но да приеме жена за главнокомандващ на въоръжените сили изглеждаше повече от прекалено особено на този етап.

После, докато говореше пред митинг в Айова — само два месеца преди изборите, — кандидатката получи мозъчен кръвоизлив. Дори кадрите със свличането ѝ на подиума при тежкия припадък да не бяха достатъчно обезкуражаващи за избирателите, следващите четири дни, докато тя беше в реанимация и семейството ѝ бдеше край леглото ѝ, се оказаха достатъчни.

През цялото това време Гроувнър поддържаше не само собствената си програма, но пое и голяма част от нейните ангажименти, с което буквално съвсем сам поддържаше кампанията жива. При всяка възможност разказваше как се е борил с болестта на жена си и напомняше на хората какво е истински важно в живота им — здравето и любовта на близките. За първи път политическа кампания звучеше искрено.

Той беше остроумен, приветлив и сърдечен, така че кампанията и социологическите проучвания започнаха да се променят. Истинският обрат обаче дойде, когато семейството реши да спре животоподдържащата система на кандидатката. Гроувнър бил в болницата и излязъл през странична врата за глътка въздух. След малко при него отишъл съпругът на покойната. И двамата смятали, че не ги наблюдава никой.

Но някой наблюдавал — вероятно служител на болницата — и този, който наблюдавал, заснел сцената с телефон. Зърнисто, записано от голямо разстояние, изображението беше неясно, но все пак личеше,

че съпругът на кандидатката плаче. След миг, когато ставаше ясно, че човекът не може да сдържа емоциите си, Гроувнър го прегръща и го успокоява.

Двамата мъже, вече не млади, застанали край болницата — единият е кандидат за вицепрезидент и подкрепя другия в тежко време — това е толкова човешки, толкова нережисиран момент, че само минути след като неизвестният оператор качва записа в интернет, започва да се разпространява като зараза. Чрез този клип избирателите надникнаха зад пелената от медиен шум и пиар акции и видяха, че този, който зае първото място в кандидатпрезидентската двойка, не е човек, който се различава особено от тях.

На изборите Гроувнър не получи никаква смазваща преднина, но — може би най-малко вероятният кандидат в новата история на Америка — събра достатъчно гласове, за да спечели „Аз съм Линдън Джонсън — казал на приятелите си малко преди церемонията по встъпването му в длъжност, — но без убийство“.

Но въпросът, на който никой не можеше да отговори — и който опонентът му не преставаше да повтаря по време на кампанията, — беше дали Джеймс Балтазар Гроувнър има достатъчно здрави нерви, за да се справи със сериозна криза.

Всички ние — народът, светът, самият той — скоро щяхме да разберем.

Шепота със смъртта влязъл в Овалния кабинет и заварил секретаря по отбраната и секретаря по вътрешната сигурност седнали пред бюрото на Линкълн. Шефът на кабинета на президент Гроувнър си водел бележки и записвал разговора с малко mp3 устройство — никой не бил съвсем сигурен дали го прави за потомството, за автобиографията си или за да си опреснява паметта.

Същността на ситуацията вече била разяснена на секретарите и с това посветените в тайната станали деветима. Пред гръбнака на правителството си Гроувнър обявил, че не може да има по-голямо национално предателство от разкриването на заплахата, надвиснала над страната — и че това включва жените им, децата им, любовниците им и всички други, които им дойдат наум.

Те кимнали мрачно и Гроувнър се надявал да са искрени. Канел се да се заеме с набързо надраскания на ръка дневен ред, когато секретарят по отбраната го прекъснал:

— В светлината на това, което знаем, не е ли добра идея да започнем с четене от Писанието или кратка молитва?

Гроувнър видял Шепота и държавния секретар да поглеждат към тавана и си дал сметка, че в кабинета му има поне двама атеисти.

— Идеята е добра, Хал — отговорил на секретаря по отбраната, — и съм сигурен, че ще потърсим поотделно духовна помощ с напредването на нощта. За момента обаче нека продължим с дневния ред, какво ще кажеш?

Отговорът бил добър и дипломатичен и удовлетворил както Хал Ендърби, секретаря по отбраната, така и атеистите, седнали зад него. Президентът се обърнал към Шепота.

— Първо, сигурно ли е, че вирусът е обработен така, че да преодолява ваксината?

— Да — отговорил Шепота. — Има един ген, който е свързан с имунната система, и е присаден към ДНК на вируса. Това няма как да се случи без човешка намеса.

— Истина ли е? Може да преодолее ваксината? — попитал президентът. — Искам да кажа, това е доста сериозно технологично постижение. Досега не е правено, нали?

— За жалост, сър — обяснил Шепота и се огледал, показал с поглед, че каквото смята да каже е строго секретно, — през осемдесетте Съветите произведеха най-малко десет тона едра шарка, която беше разработена за разпространение чрез бойните глави МИР-5. Според високопоставен наш агент този материал е бил генно модифициран, за да преодолява ваксината. Мисля, че имаме всички основания да смятаме подобна модификация за възможна.

Получената от водещия шпионин информация за момент хвърлила в кабинета сянка, която била нарушена от единствената жена там — секретаря по вътрешната сигурност.

— Но това не означава, че сегашната версия е функционална. Руснаците са едно, терористите са нещо съвсем друго. Няма как да знаем, нали? — казала тя.

— Мисля, че знам — възразил президент Гроувнър. — Мъжът от Хиндукуш е имал трима пленници — не е възможно експериментът му да не е включвал ваксинирането поне на един от тях, за да провери дали вирусът се справя с ваксината.

— И аз мисля така — казал Шепота. — И очевидно се е справил. И тримата пленници са мъртви.

— Това означава, че нямаме никаква защита — отбелязал президентът. — Триста милиона дози ваксина са безполезни. — В слабо осветената стая настъпила тишина. — Трябваше да разработим противовирусен препарат — лекарство. Това би било единствената сигурна защита — казал Гроувнър почти на себе си.

— Вече е късно — намесил се държавният секретар, възрастен мъж, който изглеждал ужасно уморен.

Гроувнър кимнал и се обърнал към Шепота.

— Това ли наричат горещ вирус?

— Не знам — отговорил Шепота. — Колкото по-горещ е щамът, толкова по-бързо прегаря заразата. Вирусът не е точно живо същество — продължил той, — но определено не е и мъртво. Просто не може да оцелява без гостоприемника — в този случай човешкото тяло. Колкото по-бързо унищожи гостоприемниците, толкова по-бързо епидемията

замира. Не ми се вярва, че този, който го е създал, иска да унищожи целия свят. Исква да унищожи само нас.

— Колко утешително — казал президентът иронично. — Добре. За избягалия. Как да го намерим? — Обърнал се към шефа на кабинета. — „Ешелон“?

Шефът на кабинета веднага се обадил където трябва, за да нареди в Овалния кабинет да бъде доставено всичко прихваното с „Ешелон“. За да се намали обемът на материала, Шепота предложил информацията да се ограничи до получената от местността около върха на планината Хиндукуш през последните дванайсет дни, макар да бил наясно, че и така обемът ще е огромен.

Разбира се, в планината няма телефонни кабели, а извън Кабул и няколко други големи градове няма антени за мобилни телефони, така че оставали сателитните телефони. Макар че „Ешелон“ ги обича — най-лесно се прихваща този сигнал, — проблемът е, че при състоянието на всички останали средства за комуникация в Афганистан, които са от каменната епоха, почти всички имат сателитни телефони — трафикантите на опиум, контрабандистите на оръжие, племенните вождове, талибанските командири, чуждестранните доброволци, журналистите, селските старейшини, лекарите, пътуващите правителствени служители.

Като добавим факта, че се използват десет различни местни езика и повече от четирийсет диалекта — да не говорим за завоалираните или кодови фрази, които се използват и варират от елементарни до почти неразгадаеми, — обемът на материала става невъобразим.

Въпреки това, ако самотният мъж, видян от лейтенант Кийтинг в планината, е бил използвал сателитен телефон някъде близо до селото, „Ешелон“ би го чул и записал. Разбира се, президентът си давал сметка, че няма гаранция онзи да е имал сателитен телефон, но при дадените обстоятелства изборът не бил особено голям — когато нямаш каквото искаш, се оправяш с каквото имаш.

В отговор на пряката заповед на президента охлажданите с вода компютри IBM Roadrunner във Форт Мийд — едни от най-бързите клъстери на света — започнали незабавно да претърсват базите данни.

Ако не открият нищо в първия сектор, разширяват радиуса километър по километър и така могат да покрият не само държави, но

и континенти. А търсели един-единствен глас сред десетки милиони.

48.

Междувременно петимата мъже и жената, седнали около бюрото на Линкълн, опитвали да очертаят план. Почти веднага влезли в конфликт.

Единственото, по което постигнали съгласие, било да не се променя статусът на застрашеност на страната — бил нисък и трябвало да остане такъв, за да се избегнат паниката и неудобните въпроси. Обаче през двата часа, които последвали, атеисти и дълбоко вярващи се хванали гуша за гуша по почти всеки въпрос, после изведнъж всички се съюзили срещу президента по няколко други теми, разделили се на групи, създали крехки съюзи с доскорошните си опоненти, върнали се към естествените си съюзи, после се понесли напред индивидуално, като самотни бойци.

— По-зле е от събранието на лоя джирга — казал шефът на кабинета тихо на диктофона си. Лоя джирга е голямото събрание на всички афганистански старейшини — причината да приемат такова необикновено име е, че не е имало друго по-смахнато.

Когато изтощението започнало да ги завладява, всички се обединили против Шепота, който се оказал най-твърдоглавият човек, на когото били попадали.

— О, махни си ръката от оная си работа! — троснала се шефката на вътрешната сигурност в един момент, извън нерви. Било толкова неочаквано за дама, толкова нехристиянско, че дори самата тя се ужасила, че го е казала. А Шепота се разсмял, защото бил добър човек, и всички го последвали.

В резултат присъстващите вече били в по-добро настроение и тогава Шепота неочаквано предложил първата истински добра идея. Сетил се за полоний 210.

Причината всички да го смятат за твърдоглав била, че отказвал да приеме каквото и да било предложение, докато не му обяснят как е възможно да започнеш издирване на даден човек в целия свят, без да обясниш на всички за какво го издирваш.

— Значи отиваме при пакистанците и им казваме, че адски ни е нужна помощта им, обаче, съжаляваме, няма да ви кажем причината — казал той. — Това не само ще ги обиди, но ще доведе до спекулации, а от опит знам, че когато много хора започнат да гадаят, все някой налучква истината.

По-късно, когато вече не се смеели на изблика на секретаря по вътрешната сигурност, Шепота отново се върнал към проблема:

— Тук става дума за използване на ресурсите на цялата американска разузнавателна общност и съюзниците ѝ. Това означава повече от сто хиляди души да преследват един човек. Всички ще приемат, че е терорист, и ние ще им кажем...

Гласът му секнал, докато умът му, понесъл се пред гласа, стигнал до неочакван трамплин и отскочил във висините.

Президентът го погледнал.

— Какво има?

Шепота се усмихнал.

— Ще им кажем, че разполагаме със сведения от много надежден източник, че отвлечането на чужденците е част от по-голям заговор. Че целта е била да се съберат средства за придобиване на полоний 210.

— Куфарчето? — попитал държавният секретар. — Ядреният спусък?

— Точно така — отвърнал Шепота. — Ще кажем, че или само онзи тип, или организацията, към която принадлежи, са на последната права до конструирането на ядрено устройство в куфарче.

Докато смелят идеята, другите приличали на пещерни хора, открили огъня.

— Всички ще помогнат — съгласил се секретарят по отбраната.

— Няма страна, дори и сред най-откачените, която да иска някой да пусне мръсна бомба в задния ѝ двор.

— Така ще имаме основание да започнем най-мащабното издирване в историята — отбелязал Шепота. — Толкова е сериозно, че никой не би се усъмнил. Кой би съчинил подобна версия просто ей така? Разбира се, ще се преструваме, че не искаме да разкриваме източниците си...

— Но самите ние ще пуснем информацията да изтече — добавила секретарят по вътрешната сигурност. — В някой уважаван

вестник. „Ню Йорк Таймс“ или „Уошингтън Поуст“.

Шепота се усмихнал — схващали идеята.

— Ще предизвика паника — каза шефът на кабинета достатъчно високо, за да се запише добре на диктофона.

— Разбира се, но не колкото едрата шарка — отвърнал Шепота. Вече бил мислил за обществената реакция и не вярвал, че тя може да навреди.

— Една бомба, един град. Президентът ще увери хората, че имаме ресурс да го спрем.

Всички се обърнали към президента, за да видят реакцията му, и с изненада открили, че тъгата на лицето му е още по-голяма от обикновено.

— Фактът, че измислицата за някаква си бомба в куфарче е по-приемлива от истината — казал той, — говори наистина зле за нашето време.

Присъстващите не били глупави хора, никой от тях, така че се замислили над тези думи. Къде е започнало всичко, вероятно са се питали. Как така светът е обезумял дотолкова?

Но Шепота със смъртта проявил практичност: бил най-твърд от всички присъстващи и не смятал, че има някакъв смисъл да се отделя повече време за разсъждения върху желанието на някои хора да вредят на други.

— Това означава, че ще можем да покрием летищата и границите с агенти, които ще въоръжим със скенери. Няма да има значение как ги наричаме — гайгерови броячи или друго, — стига да отчитат телесната температура. Това е един от първите признаци на заразяване с едра шарка. Естествено, ще обръщаме особено внимание на араби и мюсюлмани — какво като е дискриминация? Всеки с повишена температура ще бъде насочван към вторична проверка и ще бъде поставян под карантина, ако е нужно.

Държавният секретар го прекъснал:

— Това ли е най-вероятният начин за нападение? Някой умишлено да се...

— Самоубийци преносители на болести — прекъснал го Шепота. — Преди няколко години организирахме учение, наречено „Черна зима“, и това винаги е била предпочитана хипотеза. Ако

успеем да заловим един от векторите и да го проследим в миналото, да възстановим пътуванията му, ще открием и тези, които са отговорни.

Последвала тишина, но Шепота знаел, че мълчанието е знак за успех, а не за разочарование. Минали били часове, но все пак вече разполагали с работна стратегия. Предвид обстоятелствата планът бил отличен и никой не би могъл да ги вини, че на лицата им се появила лека руменина на надежда и увереност.

Жалко, шансът планът да проработи бил минимален.

Първо, колкото и агенти да бѐдели ангажирани със случая, само шепа хора знаели къде е Сарацина и те не биха проявили желание да помогнат на никого. Когато господарят Абдул Мохамад Кан чул, че се разразява буря и че пакистанците, афганистанците — и дори, по дяволите, дори иранското правителство — търсят мъж, който пътувал из Хиндукуш и опитвал да се сдобие с бомба в куфарче, нямало как да е сигурен, че става дума за доктора, който навремето бил такъв демон срещу хеликоптерите. За всеки случай обаче изпратил куриер — един от внуците си, на когото се доверявал напълно — с устно послание до иракчаните, които били отвлекли тримата заложници. Съдържанието на посланието било просто — казал им, че ги заклева в живота на майките им да не споменават и дума за тримата чужденци, които били отвлекли заради него. Отговорът също бил прост. Заклевали се в живота на майките си, че устите им са запечатани.

Вторият проблем бил, че хората в Белия дом вярвали в силата на бройката, в агентите на всяко летище, вярвали в скенерите и повишената телесна температура. Вярвали, сякаш е въпрос на вяра, че заразата ще дойде чрез заразени хора. Сарацина не бил на това мнение и предвид факта, че модифицираният вирус на едрата шарка бил у него, това несъответствие става критично.

Зората докосвала хоризонта и държавният секретар току-що бил поръчал да изпратят нещо за хапване, когато се обадили от „Ешелон“.

49.

Два телефонни разговора. Първата извадка от „Ешелон“ показала два телефонни разговора, като и двата отговаряли на критериите за търсене по-добре, отколкото всички очаквали.

Осъществени през три дни, и двата попадали точно в предполагаемия период и макар че имало доста атмосферни смущения — вероятно поредната буря, преминаваща над планината, или вятърът, който се спуска чак от Китай — анализаторите от Агенцията за национална сигурност, осъществили приоритетното търсене по нареждане от Белия дом, били сигурни, че разговорите са проведени в радиус от няколко километра около изоставеното село.

Вероятността да са проведени и от самото село била голяма, но подобно ниво на прецизност изисквало суперкомпютрите да определят точните координати, като филтрират атмосферния шум. Освен това двамата участници — мъж в Хиндукуш и жена от телефонна кабина в Източна Турция — разговаряли на английски, макар че той не бил роден език на никого от двамата.

Докато слушали доклада на шефа на кабинета, президентът и Шепота се спогледали доволно — *можело ли да е по-добре от това?*

И тогава късметът ги изоставил.

Онези двамата говорили на английски, но това не било от особена полза. При първото обаждане мъжът почти не говорел — по-скоро като че ли слушал доклад. Повече говорела жената, която обаче била умна — думите ѝ били записани предварително, вероятно на мобилен телефон. Каквото казала, било монтирано от фрази, взети от Би Би Си, Си Ен Ен и други англезични телевизионни новинарски канали. Макар че прекъснала записа няколко пъти, за да предаде допълнителна информация, както изглеждало, нямало начин да се добие представа за възрастта, образованието ѝ или нещо друго, което профайлърите на ФБР да могат да използват.

Съдържанието на този чудат разговор било още по-тайнствено. Половината било в кодови думи, които определено не отговаряли на останалото съдържание. Според анализа на експертите, които го

проучвали, жената давала информация за някакъв медицински проблем, но самият той, изглежда, бил код за нещо друго.

Второто обаждане било още по-кратко. И тук жената била записала думите си предварително и, изглежда, давала на мъжа нещо като актуализация. Той ѝ благодарил и в гласа му се долавяло облекчение. Говорил шест секунди, след което прекъснал разговора.

Хората в Овалния кабинет били озадачени. Започналото с толкова надежди само преди няколко минути се превърнало в лабиринт от проблеми.

Шефът на кабинета прегледал получения по електронна поща доклад още веднъж и казал, че „Ешелон“ е претърсил цялата си база данни от последните шест години, за да провери дали същият сателитен телефон не е ползван и за други разговори. Нямало нищо — само тези две обаждания, като единични атоми, зареяни в киберпространството, на практика неразгадаеми.

И все пак дори и в хаоса на гласовете, взети от новинарските емисии, имало улики. Четири думи, изречени на арабски от жената — и мъжът грубо я прекъсва на същия език — кара ѝ се, че се е изпуснала. Значи — араби. Освен ако не е репетирано, умишлено допуснатата грешка, за да може този, който слуша, да стигне до определено — погрешно — заключение.

И още една следа — на фона, откъм турската страна в разговора, боботенето на трафика почти е заглушено от музика. Радиостанция или *нещо*. Но не съвсем — това, което прилича на музика, според специалистите не е част от записа, а влиза в разговора още в началото, преди жената да го пусне пред слушалката. Не могат да преценят какво е. В доклада е записано, че за да дадат отговор на този въпрос, ще са им нужни седмици анализи.

При нормални обстоятелства фоновият шум не би имал значение — „Ешелон“ би установил местоположението на телефонната кабина за секунди. Турската телефонна система обаче изобщо не е нормална. Човекът от „Ешелон“, разработвал софтуера, който действа като крадец от местните телефонни центрове в страната, не бил взел предвид лошото качество, нелегалните абонати, недокументираните ремонти, тайнствените промени в кабелите, за да се избегне плащането на сметките, корупцията и непрекъснатите технически проблеми. Системата успяла единствено да стесни възможното местоположение

на кабината до центъра на малък град — според доклада жената отговорила на позвъняването някъде в радиус от седем километра, като край нея имало трафик и се чувала музика.

— Ами разпознаването на глас? — попитал президентът за най-строго секретната способност на „Ешелон“. Май бил дори по-уморен, отколкото изглеждал.

— Жената не говори достатъчно дълго, за да вземат проба — обяснил шефът на кабинета и погледнал по-нататък в доклада. Хвърлил поглед и към тримата секретари, защото бил наясно, че те нямат достъп до най-дълбоките тайни на „Ешелон“.

— Системата има нужда от минимум шест секунди. Тогава сравнява елементи от гласа с над двеста милиона други гласове — на терористи, престъпници, бунтовници — информация, събирана от бази данни по целия свят — обяснил той и се оживил. Обичал технологиите. — Обаче това е само началото. Истинският удар е в това, че може да превърне всяка сричка, всеки звук в цифров...

— Достатъчно — прекъснал го Шепота и го изгледал малко особено. Още една дума и по силата на закона за Националната сигурност би могъл да стане и да го удуши.

— Ами мъжът? — добавил. — Имат ли шест секунди с неговия глас?

— Да, разполагат с достатъчно материал — отговорил шефът на кабинета, все още смутен заради шамара от директора на националното разузнаване. — Но няма съответствие — няма дори близки подобия на гласа му — на английски или арабски. Пише, че е неизвестен за никоя база данни на разузнаването или правоохранителните органи.

Това накарало Шепота да се разтревожи сериозно. Не искал да го споделя с президента и останалите, но никоя разузнавателна агенция по света не е в състояние да се справи с недамгосано добиче. Откъде започваш да издирваш човек, който няма минало, няма досие? Шепота не бил попадал на такъв през живота си — не и истински — и нямал желание да попада.

Останалите забелязали безпокойството на иначе спокойното му лице и в последвалата неловка тишина осъзнали, че късметът им е бил дотук.

Президентът първи се овладял и показал лидерството, от което имали нужда. Обяснил им, че след часовете разочарование и пропаднали надежди разполагат с едно нещо — някъде в Южна Турция има жена, която познава този човек и която е разговаряла с него. Дала му е информация, която изглежда много важна. Иначе защо той би си правил труда да се свързва с нея в разгара на пробите с вируса, който е синтезирал — забележително постижение само по себе си? И не един, а два пъти. Всеки, който е достатъчно умен, за да създаде смъртоносен вирус, би си дал сметка, че е много вероятно някой да го чуе. Тогава защо го е направил? Кое е било толкова важно? И по-същественото — коя е жената?

— Значи... отиваме в Турция — казал в заключение. — Как?

Разбира се, секретарите по отбраната, вътрешната сигурност и държавният — Бандата на тримата, както ги наричал Шепота наум — се обявили едва ли не за нахлуване на Пета армия и Средиземноморския флот и превземане на плажовете. Президентът обаче успокоил топката.

— Имаме цел — казал. — Ако отидем там, ако окупираме района, тази жена ще се изплаши и ще изчезне в Сирия, Саудитска Арабия или Йемен — където поиска, — в някоя дупка, където никога няма да я открием.

Познавал грешката на Джордж Буш при преследването на Осама бин Ладен: да атакуват зоната в Тора-Бора. Броят на хората на терен и съперничеството между агенциите тогава подкопаха операцията напълно. В края на краищата Осама беше обезвреден вследствие на старомодната разузнавателна работа.

— Какво ще кажеш, Шепот?

— Съвсем точно казано — ефективността на всяка операция е обратнопропорционална на броя на хората, които участват в нея — казал Шепота, готов да воюва с Бандата на тримата, ако се наложи. — С такива неща се занимават агентите ни под прикритие всеки ден — поне най-добрите сред тях. Ще изпратим следотърсач и ако е достатъчно добър и ако имаме късмет, той ще открие достатъчно, за да решим проблема.

Бандата на тримата мълчала, вероятно все още изпълнена с мечти за масирани операции и военни сили.

— Кого да изпратим? — попитал президентът.

— Не знам — отговорил Шепота и това била причината президентът да го уважава толкова — бил един от малкото във Вашингтон, способен да признае, че не знае нещо. — Ще се свържа с вас по-късно.

Същото минало през главите на всички. Един човек, и толкова, следотърсач в чужда страна. Не е работа за човек, който се страхува от мечки. Който се страхува от мечки, да не ходи в гората.

Шестимата в Овалния кабинет решили, че няма какво повече да направят, докато чакат Шепота. Самият той станал и събрал всички материали от „Ешелон“, които шефът на кабинета бил оставил на малката масичка — не искал да са на показ повече от необходимото. Когато пазителите на голямата тайна се насочили към вратата, една последна мисъл хрумнала на президента и той попитал Шепота:

— Къде по-точно в Турция?

Шепота прелистил доклада от „Ешелон“ и отговорил:

— В провинция Мугла. Градът се казва Бодрум.

Шепота не взел душ, не закусил, не се отпуснал и за миг. Обадил се още от колата да изтеглят и да качат на служебния му компютър всички правителствени материали за Южна Турция, докато пристигне. Искал да научи възможно повече за региона, преди да реши коя агенция — да не говорим за индивидуален агент — ще натовари със задачата.

Поради това още с пристигането си от Белия дом се затворил в големия си кабинет и прекарал цялата сутрин там, зад затворена врата, със спуснати щори, приведен пред компютърния екран.

Прочел анализа на Държавния департамент за текущото политическо състояние на Турция — „Пак тъпотии“, помислил си — и взел тънката папка, която била изпратена на посолството на САЩ в Анкара, столицата на Турция.

Била от детектив от нюйоркската полиция, отдел „Убийства“, който искал да му помогнат да установи имената на всички жени, гражданки на САЩ, подавали документи за турска виза през последните шест месеца. Шепота не го знаел, но Бен Брадли бе стигнал до идеята — добра идея при това, — че някой, който има турски телефонен номер и скъп календар с удивителни антични руини, може би се готви да пътува за там.

Шепота видял, че е свързано с убийство в хотел „Истсайд Ин“ — нищо общо с местата, в които би отседнал, — и понечил да остави папката настрана.

Обаче изведнъж се сепнал. Усетът му за детайлите, който бил развил като млад, докато анализирал сателитни снимки на съветски военни обекти, все още бил налице. Винаги се вглеждал дълбоко в задните планове на всяка снимка и сега зърнал лице на мъж, едва различимо в сенките на местопрестъплението.

Шепота познавал този мъж. Дори и на снимката той изглеждал като страничен човек, който само наблюдава — каквото сигурно бил правил през половината си живот.

Шепота гледал физиономията ми на снимката дълго, замислен. После натиснал един бутон на бюрото си и повикал специалния си асистент. Почти веднага влязъл млад мъж, трийсетинагодишен, добре облечен и амбициозен.

— Искам да откриеш един човек — казал му Шепота. — Не знам какво име използва сега, но дълго време се водеше Скот Мърдок.

Специалният асистент погледнал снимката, която шефът бутнал към него през бюрото. Лицето на заден план било оградено в кръгче.

— Кой е този? — попитал асистентът.

— Преди години беше известен като Синия ездач. Вероятно е най-добрият агент разузнавач, който някога е съществувал.

Специалният асистент се усмихнал.

— Мислех, че това сте вие.

— И аз мислех така — отвърнал Шепота. — Докато не срещнах него.

51.

Хората вече заемаха местата си в най-голямата аудитория на Нюйоркския университет. Честно казано, не мислех, че залата е достатъчно голяма, да побере всички желаещи да присъстват. Това беше откриването на планирания отдавна симпозиум на Бен Бродли — „Давос“ на следователите и криминолозите, които работеха в лабораториите, за да им помагат.

Бяха от двайсетина най-различни страни — имаше дори делегация от двама души от босненската полиция, които не знаеха английски, но явно някак бяха успели да убедят началниците си, че е наложително да присъстват. По всичко личеше, че си прекарват чудесно в Ню Йорк, и сутринта, на кафето, предадоха на Бродли подкрепата си за идеята това да стане ежегодно събитие. Предложиха догодина да е във Вегас.

След приветственото слово на Бродли, в което той сподели част от преживяванията си на 11 септември, включително премеждието на инвалида — като удобно пропусна разказа за това как го е спасил, — залата го удостои с бурни аплодисменти. Това сякаш му даде знак да представи един дотогава неизвестен колега, който бил помагал на Джуд Гарет при много от разследванията му. С други думи, беше мой ред.

Благодарение на Battleboi и базите данни, които той успя да манипулира, сега отново бях Питър Камбъл. Когато го посетих, за да го уговарям да ми помогне с новата самоличност, го попитах дали може да я направи убедителна предвид малкото време, с което разполагахме.

Той кимна.

— Имаме едно огромно предимство. Хората вярват на това, което виждат в базите данни. Отказват да научат най-простото правило на киберпространството — компютрите не лъжат, но лъжците могат да работят с компютри.

Засмях се.

— Заради това ли си толкова добър? Защото си технологичен лъжец?

— В определен смисъл. Мисля, че вярвам в алтернативните реалности — огледай се, в такава живея. Вероятно са една голяма лъжа. Не съм го казвал на никого — продължи, — но в честна битка съм по-добър от приятелчетата ти във ФБР и тайните агенции. Разбираш ли, за тях алтернативните реалности и киберпространството са само работа. Понеже съм едър и непривлекателен, при мен е различно — аз не харесвам кой знае колко реалния свят. — Посочи редиците дискови устройства. — Това е моят живот.

— Странно — отвърнах. — Никога не съм мислил за теб като за едър и непривлекателен. Винаги съм мислил за теб като за японец.

По изражението му видях колко много означава това за него.

— Обаче вероятно си прав — продължих — за това, че си най-добрият. Ще ти кажа едно — ако някога ме притиснат в ъгъла и имам нужда от помощ в твоята област, ще потърся първо теб.

Той се засмя и допи чая си.

— Искаш ли да започваме?

Когато излязох, Питър Камбъл беше завършил Чикагския университет, учил след това медицина в Харвард и помагал дълги години на Гарет в разследванията му. Както бях замислил по-рано, Камбъл беше открил ръкописа на забележителната книга на Гарет, защото е имал достъп до старателно поддържаните му файлове, и издателят беше поискал от него да го редактира. В резултат имах енциклопедични познания за случаите му — почти все едно аз самият съм водил следствията.

И така, когато заставах пред паството от себеподобни с името Питър Камбъл, отначало бях неспокоен, но скоро намерих верния тон. Говорих им за мълчаливия характер на Гарет, как съм бил един от малкото приятели, които е имал, и за факта, че по същество той водел двойствен живот — докато всички знаели, че е агент на ФБР, по-голямата част от работата му била в областта, която срамежливо нарекох „сфера на разузнаването“.

Разказах за няколко от тези разследвания — тези, които са описани с повече подробности в книгата — и когато реших, че съм предизвикал интереса на аудиторията, дадох думата за въпроси и коментари. Залата изригна. Трябва да призная, някак започна да ми

харесва — странно е да стоиш на сцена и да слушаш как себеподобните ти те атакуват, анализират и хвалят. Донякъде е като да четеш собствения си некролог.

Отпред седеше жена с тюркоазна блуза и водеше офанзивата — анализираше улики и мотиви, задаваше остри въпроси. Имаше добър ум и още по-привлекателно лице — естествено лъскава коса, високи скули, очи, които винаги са близо до смеха. В един момент каза:

— Забелязах няколко неща, които той споменава в текста... Не мисля, че е харесвал жените кой знае колко, така ли е?

Откъде ѝ бе хрумнало това? Бях останал с впечатлението, че много харесвам жените.

— Напротив — отговорих ѝ — Освен това, когато излизаше от дома, жените го намираха за много чаровен и — не мисля, че проявявам недискретност — много привлекателен сексуално.

Тя дори не мигна.

— Очарователен, умен... и секси? Ще ми се да го бях срещнала — отвърна тя сред силни аплодисменти и подсвирквания.

Усмихнах ѝ се и си дадох сметка, че всичките онези месеци, през които се бях стремил към нормалното, може и да са дали резултат. Стори ми се достатъчно привлекателна, за да се надявам по-късно през деня да имам шанс да поговоря с нея и да поискам номера ѝ.

Междувременно смених оборотите. Разказах им за случая, който, ако Джуд беше жив, вероятно щеше да сметне за най-интересен от всички. Разказах им за деня, в който се срутиха кулите и убийството в „Истсайд Ин“.

— Бен Брамбли спомена за мъжа в инвалидния стол — казах. — Пропусна да спомене обаче, че той самият е повел групата, свалила човека долу.

Последва миг стъписана тишина, после взрив от аплодисменти. Бен и Марси — тя седеше до него — ме гледаха изненадано. Дотогава нямаха представа, че знам за смелостта на Бен, но тогава, мисля, разбраха защо съм се съгласил да говоря.

Брамбли — вероятно ругаеше сам себе си — стана, за да кимне на хората.

Когато аплодисментите стихнаха, продължих:

— Онзи ден е бил изпълнен със забележителни събития. Извършеното от Бен е само едно от тях. По-рано сутринта една млада

жена тичала за работа, защото била закъсняла. Когато наближила кулите, видяла как първият самолет удря и осъзнала — за света в този момент тя е на бюрото си и вече е мъртва.

Брадли се сепна за втори път в рамките на минута. Не бях споделил с него тази версия и той вдигна ръце, сякаш за да попита: „Къде, по дяволите, ще стигне всичко това?“

И аз му казах — а също и на присъстващите.

— Ето, вижте. Жената, чието закъснение току-що е спасило живота ѝ, иска да убие някого и се получава перфектното алиби — вече е мъртва. И така, преминава през хаоса и страха и открива място, където би могла да живее необезпокоявана, където никой не би я открил. Нарича се хотел „Истсайд Ин“ Винаги, когато излиза, променя външността си и при една от тези разходки намира книга — може би най-добрия учебник за това как да убиеш някого и да се отървеш безнаказано. Всички знаем коя е тази книга — книгата на Джуд Гарет.

Това предизвика раздвижване, рязко поемане на въздух сред делегатите. Брадли улови погледа ми и кимна одобрително — да, казваше ми с очи, това дяволски си го бива.

— И кани една жена — млада, вероятно привлекателна — в „Истсайд Ин“ — продължих. — Малко наркотици, малко секс. След това я убива — точно по книгата, така да се каже. И изчезва. Когато пристига, нюйоркската полиция открива жертва без лице, без отпечатъци от пръсти, без зъби. Толкова. Разполагат с жертва, която никой не е в състояние да идентифицира, и убийца, която никой не подозира, защото е мъртва. Защо е извършено убийството? Кои са тези хора? Какъв е мотивът? Какво означава всичко?

Замълчах и се огледах. Хората клатеха глави с тихо удивление.

— Да — продължих. — Прави сте. Впечатляващо е. Джуд имаше име за подобни престъпления. Наричаше ги *умотрошачи*.

Хората се засмяха, после коментарите и идеите постепенно набраха скорост, станаха лавина. Аз обаче почти не слушах — видях как трима мъже влизат в дъното на залата и седат на последния ред.

Поради тази причина, когато привлекателната жена с тюркоазната блуза изрече една наистина брилянтна идея, едва я чух. Макар и след седмици да си спомних какво каза тя тогава, все още се ругая, че не обърнах достатъчно внимание.

Единственото, което мога да кажа в своя защита, е, че познавах секретния свят и знаех за какво са дошли мъжете на последния ред. Бяха дошли за мен.

ТРЕТА ЧАСТ

1.

Тунело-паяжинният паяк, който се среща в Австралия, е почти сигурно най-отровният паяк на света — по-лош дори от бразилския скитащ паяк, — а Бог ми е свидетел, той е достатъчно лош.

Преди много време разследвах убийство на американски инженер, агент на една от тайните ни служби, действаща в Румъния, извършено с невротоксин от тунело-паяжинен паяк. Поисках консултация и един биолог ми показва едно черно, не особено голямо насекомо — мъжки екземпляр от Сидни — най-отровния и агресивен представител на вида.

Повярвайте ми, дори никога да не сте виждали паяк, в момента, в който видите този, ще разберете, че гледате нещо смъртоносно. Има такива мъже — и няколко жени — в тайния свят. Веднага долавяш, че не са били докоснати от човечността, присъща на повечето хора. Това е и една от причините да изоставя с радост тяхното обкръжение и да опитам да живея на светло.

Трима от тях седяха на последния ред в аудиторията и чакаха. Веднага щом делегатите започнаха да излизат за обяд и останахме само аз, Брамбли и двамата босненци, които си отспиваха край тонколоната, тримата тръгнаха към нас.

Брамбли вече ги беше забелязал и ме попита:

— Познаваш ли ги?

— В известен смисъл — отговорих.

— Кои са?

— По-добре не питай, Бен.

Полицаят разпозна опасността в тях и определено не му харесваше начинът, по който приближаваха, обаче го улових за рамото и казах тихо:

— По-добре тръгвай.

Не беше убеден. Бях негов колега и щом се задават неприятности, искаше да е с мен. Аз обаче бях наясно защо са изпратили при мен хора като тях — някой ми изпращаше послание: няма да има преговори, прави каквото ти кажат, и толкова.

— Тръгвай, Бен — настоях.

Той тръгна към вратата неохотно, поглеждаше през рамо. Отровните паяци спряха пред мен.

— Скот Мърдок? — попита най-високият, явно шефът на групата.

Скот Мърдок? Значи толкова назад в миналото опираха нещата.

— Да — отговорих. — Това име е добро колкото всички останали.

— Готов ли сте, доктор Мърдок?

Наведох се и взех куфарчето си от фина кожа — подарих си го, когато пристигнах в Ню Йорк и безумно смятах, че е възможно да оставя другия си живот зад гърба си.

Нямаше смисъл да питам тези хора къде отиваме — знаех, че няма да ми кажат истината, а не бях готов да слушам лъжи. Струваше ми се, че заслужавам още няколко мига слънчева светлина.

2.

Първо ме откараха до Ист Ривър. На площадка за кацане ни чакаше хеликоптер, с който стигнахме до летище в Джърси, където се качихме на малък турбореактивен самолет и излетяхме веднага.

Час преди залез видях монументите на Вашингтон очертани на фона на смрачаващото се небе. Кацнахме във военновъздушна база „Андрюс“, където ни очакваха три джипа и типове с костюми. Реших, че са от ФБР или Сикрет Сървис, но грешах — бяха много повече от това.

Джипът в началото на колоната пусна мигащите светлини и се понесохме през гъстия трафик. Свихме по 17-а улица, стигнахме до старата административна сграда, минахме през пропускателен пункт и се насочихме към паркинг.

Отровните паяци бяха дотук — предадоха ме на четирима здравеняци с костюми, които ме преведоха през фоайе, по коридор без прозорци и ме качиха в асансьор. Имаше само спускане надолу. Излязохме в подземно помещение, охранявано от въоръжени мъже. Не се наложи да изпразвам джобовете си — сложиха ме в рентгенова кабина и видяха всичко — метал и биология, интимни подробности.

След проверката се качихме на количка за голф и минахме по няколко широки коридора. Колкото и да беше объркващо, не това беше най-странното — имах чувството, че никой не ме гледа, сякаш им бях заповядали да извържат очи.

Стигнахме до друг асансьор — този се изкачи шест етажа, ако не се лъжа — и четиримата костюмирани ме предадоха на възрастен мъж, добре облечен, със сива коса.

— Моля, последвайте ме, господин Джаксън — каза той.

Името ми не беше Джаксън, никога не бях чувал за Джаксън, сред многото ми псевдоними нямаше Джаксън. Тогава осъзнах, че съм призрак, сянка, без присъствие или име. Ако дотогава не си бях давал сметка колко е сериозно, вече разбрах.

Сивокосият ме преведе през зала без прозорци, пълна с работни места, но и тук никой не вдигна очи към мен. Минахме през малка

кухня и влязохме в доста просторен кабинет — тук поне имаше някакви прозорци, но мракът вън и изкривяванията от бронираните, както реших, стъкла, не позволяваха да разбере къде съм.

Сивокосият каза нещо тихо в микрофона на ревера си, изчака отговор, после отвори една врата. Кимна ми и минах през нея.

3.

Първото, което поразява в Овалния кабинет, е, че е доста по-малък, отколкото изглежда по телевизията. Президентът, от друга страна, изглеждаше много по-голям.

Над един и осемдесет, със свалено сако, с торбички под очите. Стана от бюрото си, стисна ми ръката и посочи креслата в ъгъла. Погледнах натам и видях, че не сме сами — в полумрака седеше мъж. Разбира се, би трябвало да се досетя — той беше изпратил паяците, той се бе погрижил да разбере, че няма как да не се отзова на поканата.

— Здравей, Скот — поздрави ме той.

— Здравей, Шепот — отговорих.

Бяхме се срещали няколко пъти — беше двацет години по-възрастен от мен и вече си проправяше път към върха на разузнавателната пирамида, а аз бях бързо изгряваща звезда в Дивизията. След това рухнаха Близнаците и аз поех по друг път. Разправяха, че онзи следобед — а и късно вечерта на 11 септември — той писал убийствена критика за цялата разузнавателна общност на Съединените щати и нейните мащабни провали.

Макар че никой, когото познавам, не бе чел този материал, Шепота, изглежда, е бил толкова жесток в оценката си за отделни хора — без да изключва себе си — и толкова безпощаден към ФБР и ЦРУ, че нямало надежда за кариерата му, след като го предал на президента и на четиримата лидери на Конгреса. Тъй като беше интелигентен човек, няма начин да не си е давал сметка за последиците — беше извършил професионално самоубийство.

Вместо това, когато пълните размери на бедствието станали ясни, тогавашният президент реши, че той е единственият човек, който е готов да е честен, а не да прикрива задници. *Победа с гняв*, или както е там на латински, би трябвало да е девизът на Шепота — след година го назначиха за директор на националното разузнаване.

Не мога да кажа, че при професионалните си съприкосновения съм го харесвал кой знае колко, но винаги съм му се възхищавал — сякаш голяма бяла акула среща соленоводен крокодил.

— Имаме проблем — каза той, когато седнахме. — Свързан е с едра шарка.

С това станах десетият посветен.

Президентът седеше вдясно от мен и долових, че ме наблюдава, че опитва да прецени реакцията ми. Също и Шепота. Но нямах реакция — никаква, поне не в обичайния смисъл. Да, изпитвах горчивина, но не бях изненадан. Единствената истинска мисъл в главата ми беше за един човек, когото бях срещнал някога в Берлин, но обстоятелствата не бяха такива, че да го спомена, и затова само кимнах и казах:

— Слушам.

— Изглежда, е арабин — продължи Шепота.

— Не сме сигурни, че е арабин — прекъсна го президентът.

— Президентът е прав — съгласи се Шепота. — Това може да е опит да бъдем подведени. Да кажем, че става дума за мъж, в Афганистан, който знае арабски и е синтезирал вируса. През последните няколко дни е провел експерименти с хора — негов вариант на клинични изпитания.

И отново се вторачиха в мен, за да видят реакцията ми. Свих рамене — естествено, ако си си дал труда да направиш нещо, ще искаш да го изпробваш.

— И годин ли е вирусът? — попитах.

— Разбира се, че е годин! Не сме тук, защото се е провалил — каза Шепота, подразнен от привидното ми равнодушие. За момент си помислих, че ще повиши тон, но не го направи.

— Освен това, изглежда, вирусът е бил генно модифициран, за да преодолява съществуващата ваксина — добави.

Президентът не сваляше поглед от мен. След като продължих да мълча, поклати глава и като че ли се усмихна.

— За теб мога да кажа едно — не се плашиш лесно.

Благодарих му и го погледнах в очите. Беше трудно да не го харесваш — както казах, беше много далече от нормалните политици.

— С какво друго разполагате? — попитах.

Шепота отвори една папка и извади доклада от „Ешелон“. Започнах да чета и забелязах, че нищо не е почернено или отрязано — бяха ми дали суров, нередактиран секретен материал и това ми подсказа колко са изплашени. Като се замисля сега, през онзи

следобед, който се превърна в нощ, те искрено вярваха, че цялата страна ще полети надолу по водопада.

— Два телефонни разговора — отбеляза Шепота, когато оставих доклада, — през три дни.

— Да — отговорих и се замислих. — Мъжът в Афганистан се обаждат първи. На обществен телефон в Турция и жената го очаква там. Прекарала е часове, за да кодира посланието, така че е знаела много добре, че ще се обади. Откъде е знаела?

— Предварителна уговорка — предположи Шепота. — Знаеш как става. Уговорили са се да ѝ се обади в определен ден, в определен час...

— От върха на Хиндукуш? Докато тества забележителното си биотерористично оръжие? Не мисля. Не би рискувал. По-вероятно е да се е случило някакво събитие и тя да е трябвало да се свърже с него спешно. Това означава — продължих, — че тя е имала начин да го уведоми, че трябва да ѝ се обади.

Президентът и Шепота мълчаха замислени.

— Добре — каза президентът след малко, — тя се е свързала с него. Защо „Ешелон“ не е чул?

— Има много възможни обяснения — казах. — Станало е извън зададения район или съобщението е изпратено по мобилен телефон дни преди това, а може да е с предадена на ръка бележка. Може да е всичко. Аз предполагам, че е безобидно съобщение в някой безинтересен интернет форум.

— Изглежда логично — каза Шепота. — Така ще получи автоматично текстово съобщение, че еди-кой си е качил нов коментар или нещо такова.

— Да. И веднага щом види съобщението, ще направи каквото се иска от него — да се свърже с нея. И го прави при първа възможност, от съвсем друг телефон. Изслушва кодираното ѝ съобщение и от него получава определена информация. То също така му казва да се обади пак след още три дни. Той го прави и това е вторият разговор.

— Два телефонни разговора и някакво предупреждаващо съобщение, което не можем да идентифицираме — каза президентът. — Не е кой знае какво, а знаем само това. — Погледна ме. — Шепота казва, че е най-удачно ти да отидеш в Турция, за да намериш жената.

— Сам? — попитах равнодушно.

— Да — отговори Шепота.

Нормално. И аз бих използвал следотърсач — някой, който да влезе под дълбоко прикритие, човек, способен да се ориентира пипнешком по стените в тъмната уличка, който може да бъде спуснат, за да освети пътя на щурмуващата армия после. Освен това бях наясно, че повечето следотърсачи не се радват на дълголетие, както го наричат експертите в разузнаването.

— Ами турското разузнаване? — попитах. — Няма ли да помогнат?

— Ще помогнат на себе си най-вероятно — отговори Шепота. — Ако се доберат до информация, ще изтече — или по-скоро ще я продадат — най-много след час из половината свят.

Щом Шепота казваше, че иска някой да отиде „сам“, това значеше сам. Замълчах, замислих се за Турция и куп други неща.

— Не изглеждаш особено ентусиазиран — каза президентът, доловил тревога по лицето ми. — Какво ще кажеш?

Телефонът иззвъня и реших, предвид мащаба на това, което обсъждахме, че трябва да е за нещо важно — може би Северна Корея току-що е започнала ядрена атака, за да даде завършек на един иначе перфектен ден.

Президентът отговори — и се обърна с гръб към нас, за да си създаде някакво усещане за уединение, — а Шепота отвори мобилния си телефон, за да провери съобщенията. Аз погледнах през прозореца — не всеки ден получавах шанс да се любуваш на гледката от прозореца на Овалния кабинет, — обаче истината беше, че не се виждаше нищо.

Мислех за провалени мечти, за проваления досег с нормалното и за една красива жена в Ню Йорк, чийто телефон никога нямаше да науча. Мислех за 4-ти юли, за дните на плажа и всичко останало, което така лесно изгоря. Най-много мислех обаче за това, че секретният свят никога не те оставя — винаги те причаква в здрача, готов да събере децата си отново.

Тогава ме обзе лошо чувство за предстоящото и видях нещо, видях го съвсем ясно, сякаш беше от другата страна на стъклото. Плавам на стара яхта с вдигнати платна, вятърът ме носи бясно напред, само звездите на небето ме водят в тъмнината. И настъпва тишина, толкова звучна, че крещи, и виждам как яхтата и аз ставаме все по-

малки. Наблюдавам как изчезвам в черната безкрайна вода и съм изплашен, стомахът ми е свит, като че ли настъпва краят на света.

При толкова години ужасяващи опасности си въобразявах подобно нещо за първи път. Не е нужно да имаш докторат по психология от Харвард, за да разбереш, че това е видение на смъртта.

Чух, че президентът затвори телефона, и се обърнах към него.

— Тъкмо се канеше да ни кажеш — каза той. — Ще заминеш ли за Турция?

— Кога тръгвам? — отговорих. Нямаше смисъл да споря, нямаше смисъл да се жалвам. Мрачни предзнаменования или не, животът има начин да те притисне в ъгъла. Човек или се съпротивлява, или не.

— Сутринта — отговори Шепота. — Ще бъдеш под най-дълбоко прикритие. Само ние тримата ще знаем кой си и каква е мисията ти.

— Ще е нужно име, с което да те обозначим — каза президентът.

— Предпочитания?

Яхтата и океанът трябва все още да са били в главата ми, защото устните ми изрекоха една дума, съвсем неочаквана.

— Пилигрим — отговорих тихо.

Шепота и президентът се спогледаха, за да видят дали няма възражения.

— Добре — каза Шепота.

— Да, струва ми се подходящо — съгласи се президентът. — Значи Пилигрим.

4.

Когато излязох от Белия дом, беше доста късно и вечерният трафик вече беше оредял. С Шепота пресякохме града на задната седалка на правителствен автомобил. Директорът изглеждаше кошмарно — всеки час без почивка вземаше своето и след двайсет и два часа загъване в кризата лицето му беше станало сиво като надгробен камък.

По-лошото беше, че нощта изобщо не беше свършила.

Тъй като само трима души знаехме каква е целта на мисията ми — и никой нямаше намерение да увеличава броя на посветените, — Шепота предложи да бъде водещ офицер. Аз ще съм агентът на терен, той ще се занимава със задачата да ме „контролира“. Както във всички подобни ситуации, трябваше да уточним милион подробности и предположих, че отиваме в кабинета му, за да започнем с това. По план трябваше да излети за Турция след по-малко от дванайсет часа.

Президентът ми бе стиснал ръката и ми бе предложил да си избира сувенир — или негова снимка, в рамка, или набор топки за голф от Белия дом. Трябва да кажа, че при тези обстоятелства това беше доста добро чувство за хумор. След това Шепота остана малко, за да говорят насаме. Аз бях поставен под карантина в празен кабинет от Сивокосия, а след пет минути се появи директорът и заедно отидохме до гаража на Белия дом. За да сведем до минимум броя на хората, които са ме видели, тръгнахме по стълбите и съвсем скоро Шепота започна да диша тежко — носеше прекалено голямо тегло и беше ясно, че с физическите упражнения са на „вие“.

Бях се надявал през времето, прекарано в колата, да обсъдим легендата ми, обаче след като промърмори инструкциите си за шофьора и вдигна преградното стъкло между седалките, той провери телефона си за съобщения още веднъж и извади от куфарчето си апарат за мерене на кръвното налягане, на батерии.

Нави ръкава си, надяна маншета и го наpomпа. Докато апаратът изпускаше въздуха, гледаше цифрите на малкия дисплей. Аз също.

— Боже! — възкликнах. — Сто и шейсет на деветдесет. Скоро ще умреш.

— А, не — отговори той. — Не е толкова зле. Представи си колко щеше да е, ако се ядосвах като нормален човек.

Шепота не беше известен като шегаджия и оцених опита му. Той прибра апарата за кръвно и се отпусна на седалката. Реших, че са му нужни няколко минути, за да се отърси от умората, така че се изненадах, когато погледна през прозореца и заговори.

— Имам годишнина, сигурно знаеш... Утре стават трийсет години, откакто постъпих в агенцията. Трийсет години и нито ден спокойствие. Така е в нашия бизнес, нали? Винаги воюваш с някой шибаняк.

Виждах лицето му, отразено в стъклото. Изглеждаше по-стар, отколкото беше в действителност, и — въпреки перченето — мисля, че се тревожеше заради кръвното си налягане и се питаше още колко злоупотребни би могло да понесе тялото му.

— Три брака, четири деца, които едва познавам — продължи той. — И въпреки всичко животът ми носи доста повече удовлетворение, отколкото животът на мнозина. Обаче човек би бил глупак, ако не се запита — нещо от това, което направих, донесе ли промяна? Ти няма да имаш този проблем, нали? — продължи и се обърна към мен. — Ако се справиш с това, и след петдесет години пак ще продължават да говорят за Пилигрима.

Може би ми липсва нещо, но подобни перспективи не означават кой знае какво за мен. Никога не са означавали. Само свих рамене.

Той отново се обърна към прозореца.

— Не се преструваш, нали? Наистина не ти пука за тези неща. Обаче ти завиждам. Ще ми се да бях с двайсет години по-млад. Да имах поне един шибан шанс животът ми да не е бил на вятъра.

— Можеш да вземеш този, Дейв — казах тихо. — Отстъпвам ти го безвъзмездно. — Дейв беше истинското му име, но едва ли някой вече го помнеше. — Плаши ме.

Той се засмя.

— Значи го криеш дяволски добре. Останах с президента, за да разбера какво мисли за теб.

— И аз така си помислих.

— Беше впечатлен. Каза, че си най-хладнокръвният кучи син, когото бил виждал.

— Значи не излиза достатъчно сред хората — подхвърлих.

— Не — възрази Шепота. — Гледах изражението ти, когато ти казах за едрата шарка. Това е апокалипсис — четиримата конници вече са на седлата и приближават, — но ти не показва никаква емоция, никакъв страх, дори не се *изненада*.

— Така е. Поне за изненадата. Не съм изненадан.

— Не, не! Всеки би...

Започвах да се дразня, да се ядосвам, че ме въвличат в живот, в който нямах никакво желание да участвам.

— Не бях изненадан — казах рязко, — защото за разлика от така наречените експерти във Вашингтон, аз слушах.

— Какво? — попита той.

Погледнах напред и видях, че се бавим заради голяма колона коли.

— Бил ли си някога в Берлин, Дейв?

— В Берлин? Какво общо има Берлин?

5.

Шепота не знаеше накъде бия, но реши да разбере.

— Да, бях в Берлин, през осемдесетте, малко преди да падне Стената — каза той.

Би трябвало да помня, разбира се — тогава той беше в ЦРУ, шеф на резидентура в най-горещата точка на Студената война, столицата на шпионажа по онова време.

— Помниш ли Бебелплац? Големият площад пред катедралата?

— Не. Това е в Източен Берлин. С нашата професия не прескачахме Стената често. — Усмихна се и останах с впечатлението, че му харесва да си спомня старото време, когато врагът беше СССР и всички знаеха правилата.

— Когато започвах — продължих, — ме командироваха в берлинския офис на Дивизията. Оттам заминах за Москва и се срещнах със Синия ездач...

Той ме изгледа продължително и си даде сметка, че никога не сме разговаряли на тази тема.

— Това беше страхотно нещо — каза. — В центъра на Москва... Давам си сметка какъв кураж се иска, за да го направиш.

— Благодаря — отвърнах тихо. Бях искрен — не е малко да чуеш такова нещо от човек с неговата биография. — Преди всичко това — продължих — в неделя често се разхождах на Бебелплац. И не заради величествената архитектура. Ходех там заради злото, което витае наоколо.

— Какво зло? — попита той.

— Една нощ, през май 1933 година, нацистите повели тълпа с факли и ограбили библиотеката на университета „Фридрих-Вилхелм“, който е на площада. Четирийсет хиляди души ревали възторжено, докато изгаряли повече от двайсет хиляди книги от еврейски автори. Години след това на мястото, където са горели книгите, поставили стъкло, на земята. Това е прозорец и ако се наведеш, долу виждаш стая. Стаята е бяла, с празни рафтове за книги по стените, от пода до тавана...

— Библиотека без книги — каза Шепота.

— Точно така. — Кимнах. — Светът, в който щяхме да живеем, ако фанатиците бяха победили.

— Добър паметник — каза той и поклати глава. — Много подобър от някаква проклета статуя.

Погледнах през предното стъкло — задръстването се раздвижваше.

— След няколко разходки из площада осъзнах, че празната библиотека не е единственото интересно нещо там — продължих. — Един стар градски чистач с воднисти очи, човек, който метеше там всяка неделя, не беше истински.

— Как разбра? — попита Шепота, с изострено професионално любопитство.

— Представянето му не беше съвсем убедително. Беше прекалено старателен в работата си, сивите му дрехи бяха твърде добре скроени. Както и да е. Един ден го попитах защо мете площада. Каза ми, че бил на седемдесет, било трудно да намери работа, трябвало да припечелва честно хляба си — и тогава видя изражението ми и престана да лъже. Седна, нави ръкава си и ми показва избелели цифри, татуирани на китката му. Беше евреин. Посочи групите възрастни мъже от неговото поколение, облечени в неделните си костюми, които се припичаха на слънце по близките пейки. Каза ми че са германци — и че подобно на повечето германци, не са се променили. Просто са загубили. В сърцата си, така се изрази, още пеят старите песни. Обясни ми, че метял площада, за да могат да го видят и да разберат — един евреин е оцелял, народът продължава да живее, хората му са издържали. Площадът беше неговото отмъщение. Като дете си играел там — каза, че бил там в нощта, когато дошли нацистите. Не му повярвах — какво ще прави на онова място седемгодишно дете, еврейче? Тогава той посочи стария университет и каза, че баща му бил библиотекар и семейството му живеело в апартамент зад кабинета му. Няколко години след огъня тълпата дошла за него и семейството му. Каза, че винаги било едно и също — започват с горене на книги, свършват с горене на хора. Този човек беше единственият оцелял от семейство с пет деца. Минал през три лагера за пет години — лагери на смъртта, включително Аушвиц. Понеже е такова чудо, че е оцелял, го попитах какво е научил. Той се засмя. Нищо, което би нарекъл

оригинално, каза ми. Смъртта е ужасна, страданието е по-лошо, както обикновено, задниците са мнозинство — и от двете страни на бодливата тел. После за момент се замисли. Все пак преживяното го беше научило на нещо. Каза, че бил научил, че когато милиони хора, цяла политическа система, безброй граждани, които вярват в Бог, казват, че ще те убият — *просто ги чуи*.

Шепота се обърна и ме погледна.

— Значи това имаш предвид, а? Слушал си ислямските фундаменталисти?

— Да — отговорих. — Чувал съм бомби да се взривяват в посолствата ни, тълпи да крещят, че искат кръв, молли да издават смъртни присъди, така наречените лидери да призовават към джихад. Те горят книги, Дейв — температурата на омразата в някои части на ислямския свят е достигнала космоса. И аз ги чувам.

— И мислиш, че ние не ги чуваме... хората във Вашингтон? — Каза го без гняв. В един момент аз самият бях водещ офицер разузнавач и мисля, че искрено искаше да знае.

— Може би с главите си. Не и със сърцата си.

Той се обърна и погледна навън. Започваше да вали. Мълча дълго и започнах да се чудя дали кръвното му не се е качило.

— Мисля, че си прав — каза накрая. — Мисля, че като евреите, ние също вярваме във фундаменталната доброта на хората, през ум не ни е минавало, че това може да се случи. Обаче, по дяволите, вече привлякоха вниманието ни.

Минахме през автоматичен портал и спряхме пред малка будка с охрана. Изобщо не бяхме в кабинета на Шепота. Бяхме в къщата му.

6.

Пердетата в домашния кабинет на Шепота бяха дръпнати, но след няколко часа — през тесния процепа — видях, че дъждът е спрял и изгрява червена като кръв луна. Лош знак, помислих си.

Достатъчно рационален съм, за да обръщам внимание на такива неща, но видението със старата яхта и покритото с пяна море ме бе потресло. Сякаш ъгълче на вселената се бе повдигнало и виждах пътя напред. Не точно път, поправих се — улица без изход.

За щастие имах прекалено много работа, за да мисля за това. Бяхме отишли в къщата на Шепота, защото той беше наясно, че за всяка тайна операция собствените ти хора винаги представляват най-голямата опасност. Ключките, спекулациите и неволните коментари са погубили повече агенти, отколкото всяка друга причина, така че Шепота вземаше мерки — никога не се срещяхме в близост до офиса му и неизбежните приказки там.

Беше наследил къщата от баща си — търговски банкер, станал сенатор — и тя беше красива обширна постройка, влязла в Националния исторически регистър. В резултат установихме централата си в къща, която някога бе принадлежала на роднина на Марта Вашингтон.

Благодарение на позицията на Шепота в държавата комуникациите в къщата бяха почти толкова сигурни, колкото и в Белия дом — непрекъснато се проверяваха за бръмбари и други електронни устройства, а интернет връзката беше част от правителствената, много сигурна компютърна мрежа.

Веднага щом влезе в кабинета си, Шепота свали сако, зареди кафе машината и започна да прави дълбоки дихателни упражнения. Обясни, че ги правел, за да овладее кръвното си налягане, но не му повярвах — старият боец пропукваше пласта ръжда и напрягаше мускули, които не беше използвал от години. Дейвид Джеймс Маккинли — провалил се съпруг, отсъстващ баща, директор на американското разузнаване, човек, който за жалост не би намерил

място в пантеона — сякаш се бе върнал в Берлин, Берлин отпреди години. Отново беше в действие.

Веднага позвъни на секретарки, специални асистенти, оперативни съветници и две телефонистки — десетина души — и ги разположи на различни места в дома си. Даде да се разбере, че никой няма право да влиза в кабинета му, а красотата беше в това, че никой нямаше представа, че съм в сградата.

След като „бекофисът“ беше готов, с Шепота се заехме да уточним милионите подробности, от онези, които могат да означават живот или смърт, когато гониш терористи в Турция, страна, която е преддверие към лошите земи, на по-малко от ден с кола от Ирак и Сирия. Макар и да не го обсъдихме, и двамата бяхме наясно какво всъщност правим — изпращахме агент в джунглата.

На всеки няколко минути Шепота излизаше до бекофиса, за да вземе папки и да разпреди задачи. Естествено, хората му си даваха сметка, че участват в нещо голямо, така че шефът им започна да пуска умни намеци. В резултат, когато плъзна слухът за куфарчето бомба, хората, които бяха най-близо до разследването, веднага приеха, че участват в издирването на терориста, който опитва да го купи. Дейв Маккинли не се доверяваше на никого и съвсем логично хората го смятаха за най-добрия водещ офицер от своето поколение.

Още в кабинета с дървена ламперия вече бях решил, че е най-добре да започна от обществените телефони в центъра на Бодрум. Предвид информацията, с която разполагахме, това беше *единственото* място, откъдето можех да започна. Разбира се, турската телефонна компания „Телко“ нямаше надеждна карта с местоположението им, така че с Шепота решихме да обхожда петте квадратни мили пеша.

Той се обади на Агенцията за национална сигурност и поиска да ми изпратят сателитна снимка на градския център по електронната поща незабавно. Докато чакахме да се получи, отиде до трапезарията, в която бяха настанени специалните асистенти. Накара един от тях да се свърже с централата на ЦРУ и да поиска до шест часа да му бъде предоставен смартфон със специална подобрена цифрова камера. Самата камера трябваше да бъде свързана с джипиес системата на телефона.

Идеята беше да направя висококачествени снимки на всички обществени телефони в Бодрум със смартфона, като се преструвам на турист, който снима красиви улични гледки в стария град. След това снимките щяха автоматично да бъдат свързани с картата и по този начин щях да получа точното местоположение на всеки телефон в района.

Някъде сред тях бе онзи, който търсехме. Знаехме, че жена е говорила по него на определени дати — в ранна вечер и в двата случая — с мъжа, когото трябваше да заловим.

На записите се чуваше шум от трафик, така че отпадаха телефоните в пешеходните зони. Имаше и музика. Каква е тя нямашме представа — очаквахме Агенцията за национална сигурност да изолира звуците, да ги усили и идентифицира.

От гледна точка на разследването, съсредоточаването върху телефонните кабинки не беше кой знае какво — ако беше пациент, бих го определил като пациент в кома, на животоподдържащи системи — но в едно отношение това беше достатъчно. Пътуването ми бе започнало.

След като подготвихме първата стъпка от предстоящото разследване, почнахме да работим по легендата ми. Бяхме стигнали до извода, че при малкото време, с което разполагам за организация, ще е най-добре да отида до Турция като специален агент на ФБР, който работи по убийството в „Истсайд Ин“.

Това водеше до сериозни проблеми — защо ФБР разследва убийство в Ню Йорк и защо е било нужно да мине толкова време, преди Бюрото да се намеси? Освен това не можех да отида в Турция непоканен — нужно беше разрешение от техните власти — и се безпокояхме, че дори да имаме късмет, връзката между Бодрум и убийството — няколкото цифри от телефонен номер, ще изглежда доста съмнителна.

След това наистина извадихме късмет или поне така изглеждаше. Разбира се, би трябвало да се досетим.

7.

Докато опитвахме да вдъхнем живот на хилавата ми легенда, от дневната потърсиха Шепота. Там бяха настанени двамата специални съветници — и двамата имаха достъп до секретни материали, което им даваше право да работят с повечето правителствени документи.

Шепота отиде при тях за малко и се върна с папка, пристигнала преди минути от Държавния департамент. Съдържаха описание от десет абзаца — кратко, схематично, бъдещо тревога — за смъртта на американски гражданин в Бодрум преди няколко дни.

Беше умрял млад човек, но трябва да призная, за нас новината беше добре дошла — подобна смърт легитимираше интереса на ФБР.

Шепота ми подаде папката и макар че името на жертвата беше най-отгоре, не го погледнах. Вниманието ми привлече последният абзац — пишеше, че приятелите и познатите му го наричали Додж.

— Додж? Защо Додж? — попитах.

— Като колата — отговори Шепота. — Бил е на двайсет и осем години и е наследил автомобилната империя. Бил е милиардер. Мисля, че приятелите му биха могли с основание да го наричат и Щастливеца.

— Не е чак такъв щастливец — отбелязах и продължих да чета. Според доклада той и жена му били отседнали в една от къщите на скалистия бряг, известна като Френската къща, и той или се подхлъзнал, или скочил, или бил блъснат от брега на скалите, на около четирийсет метра по-долу. Лодки и водолази вадили тялото от бушуващото море цели два часа.

— Не мисля, че ще е погребение с отворен ковчег — подхвърли Шепота, когато разгледах приложените снимки и оставих папката.

Нямаше доказателства и може би бях склонен да търся връзки там, където такива няма — признавам, че си падам по конспиративните теории, — но нямаше как да не се зачудя дали няма връзка между парченцето хартия, открито в канала на „Истсайд Ин“, и обезобразеното тяло на един милиардер.

— Ще заложиш ли? — попитах и се обърнах. — Има ли шанс Додж и жената от Манхатън да са свързани?

Шепота беше прочел материалите по случая с жената, когато обмисляхме легендата ми, и би могъл да прецени колкото и всеки друг.

— Почти сигурно — отговори, — но не ме интересува. В момента ме интересува единствено легендата ти. Преди половин час лъскахме парче месинг и казвахме, че е злато, а сега имаме милиардер американец, загинал при съмнителни обстоятелства. Американец с *добри контакти*...

— Откъде знаеш, че е с добри контакти?

— Покажи ми едно семейство с толкова пари, което няма добри контакти.

— Няма семейство. Има само жена, така пише в доклада — възразих, като същински адвокат на дявола.

— Е, и? Не може да няма лели, кръстници, адвокати, попечител. Ще накарам да проверят, но при милиард долара не може да няма никого.

Беше прав, разбира се — знаех го, защото бях израснал при Бил и Грейс.

— Добре. Значи попечител или адвокат научава, че Додж е покойник. Какво следва?

— Ще поискам да му се обадят от Държавния департамент. Ще кажат, че имат притеснения около смъртта и искат някой заинтересован да поиска помощ от правителството. Адвокатът или попечителят се съгласяват...

— Да, би се получило — добавих. — Техен дълг е.

— Държавният департамент предлага да се обадим в Белия дом и да подадем формално искане — продължи Шепота. — Обажда се шефът на кабинета. Казва, че разбира — попечителят държи да се проведе качествено разследване. Това е чужда страна, може да се е случило всичко. Какво ще направи тогава Белият дом?

— Ще позвънят на ФБР да изпрати специален агент, който да присъства на разследването.

— Точно така — потвърди Шепота. — И ето го най-хубавото... Гроувнър може да се обади на турския президент лично, за да се уредят нещата. Милиард долара и името на голяма автомобилна компания — правдоподобно е да го направи.

И двамата знаехме — в този момент окончателно станах специален агент на ФБР.

— Какво име искаш? — попита Шепот.

— Броуди Уилсън — отговорих.

— Кой е той? — попита Шепота. Знаеше за какво става дума и искаше да е сигурен, че в случай на тежък разпит няма да се объркам с името.

— Покойник. Беше партньор по яхта на пастрока ми. Бил казваше, че нямало по-добър от него с платната. — Изведнъж, не можех да кажа защо, ме заля огромна тъга.

Шепота не забеляза — беше твърде зает с ролята на водещ офицер.

— Добре. Роден си на Лонг Айланд, плавал си с яhti всяка седмица, рождената дата е като твоята, най-близък родственик — овдовялата ти майка... Какво ще кажеш?

Кимнах и се напрегнах, за да запомня. Информацията беше за паспорта ми — овехтял вариант с множество печати трябваше да бъде изготвен от ЦРУ до няколко часа. Шепота вече бе вдигнал телефона — конферентен разговор с дневната, кухнята и трапезарията, — за да започне организирането и уреждането на безброй други подробности, които превръщат едно фалшиво име в реален човек.

Възползвах се от възможността да размисля — на терен, в Турция, щях да имам нужда от канал, начин да комуникирам с Шепота. Нямаше как да се свързвам с него директно — един агент на ФБР би представлявал интерес за турската версия на „Ешелон“ и несъмнено биха слушали всичките ми разговори. Ако обаче разследвам връзката между смъртта на Додж и убийството в „Истсайд Ин“, бих могъл съвсем легитимно да контактувам с отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция, която се занимава със случая.

Идеята ми беше Бен Брамбли да стане пощенска кутия — да получава криптирани съобщения и да ги предава между нас. Веднага щом Шепота приключи с телефона, му го обясних. Не беше убеден.

— Как се казваше този човек? — попита.

— Брамбли. Бен Брамбли — отговорих.

— И е надежден?

Шепота беше преминал границата на изтощението отдавна, но въпреки това лицето му се оживи, когато му разказах за Близнаците и какво е направил Бен, за да спаси човека с инвалидния стол.

— Истински патриот — завърших.

— Шейсет и седем етажа? — каза Шепота. — Този тип не е патриот. Той е проклет атлет.

Вдигна телефона и се обади да изпратят хора от ФБР да вземат Бен.

8.

Брадли спял. Два пъти оставил обаждането да се запише на телефонния секретар, но когато домофонът изпищял, решил, че няма избор и трябва да отвори. Непознат глас на входната врата на сградата му наредил да вдигне проклетия телефон веднага.

Брадли вдигнал слушалката — Марси била до него — и чул, че въвн го чака кола. Нуждаели се от него незабавно в централата на ФБР. Брадли опитал да разбере защо, но гласът отказал да му каже.

След като навлякъл пуловер и яке — беше два през нощта — го отвели в невзрачната сграда, която бях посетил няколко месеца преди това, и го качили на единайсетия етаж. Дежурният нощен агент го въвел в звукоизолирана стая — съвсем празна, ако не се брои телефонът със засекретена линия и един стол — и си тръгнал, като заключил вратата. Телефонът иззвънял, Брадли вдигнал слушалката — и чу моя глас.

Обясних му, че няма много време, така че трябва да слуша внимателно.

— Аз съм Броуди Уилсън, специален агент на ФБР. Разбираш ли? — Не мога да му го отрека — Бен прие всичко в движение.

Казах му, че след няколко часа заминавам за Бодрум, и му разказах с няколко думи за смъртта на Додж. Той веднага попита за връзката с жената от „Истсайд Ин“, но го прекъснах — това разследване не беше първата ни грижа. Казах му, че ще му се обадя от Турция и че задачата му ще бъде да слуша внимателно и да предава съвсем точно каквото му кажа на номер с десет цифри, който ще му дам.

— Не бива да записваш нищо, при никакви обстоятелства. Ще използваш единствено паметта си и бележки на хартия — казах по-рязко, отколкото беше нужно, но се безпокоях. Турската версия на „Ешелон“ щеше да разбере, ако използва записващо устройство, а това би накарало да засветят десетки червени лампички.

— От теб могат да поискат да предадеш съобщение за мен. Важи същото, окей? Ето телефонния номер...

Бях стигнал до средата, когато той ме спря:

— Сгрешен е.

— Не, не е — възразих рязко. И аз бях уморен като куче.

— Не може да е верен, Скот... Броуди... Няма такъв телефонен код.

— Има.

— Не, казвам ти. — Опита да спори, но се отказа.

— Кодът е валиден, Бен! Просто хората не го знаят, това е. Никой не го знае.

— О...

Продиктувах го до края. Не му го казах, но сега знаеше телефонния номер на криптирания мобилен телефон на директора на американското разузнаване — знаеха го само още пет души, сред които и президентът.

Без да го знае, Бен се включи в голямата игра.

9.

Шепота също беше на телефона. Когато приключих с Бен, вече беше уредил десетки подробности — от самолетните билети до боклуците, които би трябвало да са в джобовете на Броуди Уилсън.

Най-важен сред материала, който щеше да превърне името ми в правдоподобна легенда, беше четиригодишен лаптоп с дълга история. Имаше имейл програма със стотици стари писма, делови и частни, както и документи и свалени файлове по стари случаи.

— Ще ги прегледаш в самолета и ще опиташ да се запознаеш с тези глупости — каза Шепота. — Съсредоточи се върху файла със семейните ти снимки — разведен си, но си много привързан към трите или двете си деца — не помня вече какво им казах. Можеш да съчиняваш неща около минали разследвания, но не можеш да правиш такова нещо около семейството си, разбира се. Казах, че си привързан към децата.

— Кодирани ли са файловете? — попитах.

— Защитени са с парола и слаб код, който могат да пробият сравнително бързо. Ако ги защитим както трябва, ще възникнат куп странни въпроси. Освен това ще ти дадат iTunes и mp3 плейър. Обаче те предупреждавам — компютърните факири на агенцията имат кошмарен вкус по отношение на музиката.

— Благодаря... Вероятно ще трябва да заобичам рап — отговорих.

Чух по чакъла пред входа да хрущят автомобилни гуми и реших, че хората от бекофиса си тръгват, след като са си свършили работата.

— Кога ще е готово всичко? — попитах.

— В шест сутринта. Дрехите, паспортът и лаптопът ще бъдат оставени при охраната и тя ще ги донесе в кухнята, за да ги вземеш.

Вече беше ясно, че ще ползвам спалнята му за гости, така че имах два часа за сън, преди отново да тръгна на път. „Благодаря на бог за адреналина“, казах си.

— Таксито ще дойде малко преди седем — продължи той. — Уредих ти една среща, преди да се качиш на самолета. Подробностите

ще са в багажа ти.

Лицето му приличаше на смъртта и на двама ни ни беше ясно, че няма начин да е буден, когато тръгвам. Оставаше единствено да си кажем довиждане.

Той взе всичките ни бележки, бележници и флашки, хвърли ги в камината и ги запали. Сигурен съм, че не беше по наръчника, главата за правилно унищожаване на класифицирани материали, но пък поне създаде усещане за уют и прогони студа от мислите ми за това, което предстои.

— Ще ми се да можех да съм там, за да покривам гърба ти — каза той искрено. — Особено когато гърбът ти е опрян в стената. Но няма да мога.

— Никой няма да може — отговорих.

— Прав си. Ще си съвсем сам.

Погледите ни се срещнаха. Очаквах да протегне ръка, за да стисне моята и да ми пожелае късмет, но той не го направи.

— Ти не си като мен. Не си като никой агент, когото познавам, Скот. Твоят проблем е сърцето — каза ми.

Замислих се за това за момент. Проблемът ми е сърцето? Никой не ми беше казвал такова нещо дотогава, но като че ли имаше някаква истина в тези думи.

— Вземаш нещата по-навътре, отколкото би трябвало — обясни той. — При някои обстоятелства това може да е проблем.

Обърна се и побутна огъня с ръжена. Не беше приятно, но имаше право да го каже — беше мой водещ офицер.

— Ако поради някаква причина всичко отиде по дяволите и си сигурен, че ще те хванат, не чакай дълго — натискай бутона за катапултиране.

— Да се измъкна, така ли?

Той не отговори, поне не направо, а попита:

— Бил ли си някога в Афганистан?

— Не — отговорих.

— Имаш късмет. Аз прекарах няколко години в Кабул. На два пъти. Британците са били там сто години преди нас, но нещата не са се променили кой знае колко. Имали са една песен: „Когато лежиш ранен в афганистанските планини и жените дойдат, за да нарежат каквото е

останало, прегърни пушката и си пръсни мозъка, срещни своя Бог като войник“.

Сви рамене, опита се да не придава на думите си особена тежест.

— Така че, да, както са пеели английските войници — „прегърни пушката“. Няма смисъл да страдаш, Скот — няма смисъл да удължаваш агонията.

Тогава си дадох сметка, без капка съмнение, че е отишъл в архива и е прочел досието ми.

10.

Трудно е да се нарече сън — след два неспокойни часа, проснат върху завивките на леглото в стаята за гости на Шепота, станах с първата светлина на деня. Бях чул входната врата да се отваря, така че не се изненадах, когато открих новия си фиктивен живот в кухнята.

Отворих очукания куфар — този Samsonite би трябвало да ми е служил години, както за служебни пътувания, така и за отпуските със семейството ми, — сложих вътре останалите материали и се върнах в стаята.

След като взех душ, огледах дрехите, които ми бяха изпратили, и с удоволствие забелязах, че повечето са с етикети от нийоркски магазини. Някой е знаел какво прави. Избрах облекло, каквото би използвал специален агент на ФБР, когато пътува до екзотично място. С други думи, облякох се все едно отивам в службата, но не си сложих вратовръзка. Проверих кожения портфейл с кредитните карти, мушнах го в джоба на самото и потърсих паспорта.

Предната вечер Шепота ми бе направи снимка на фона на бялата стена и я бе изпратил по електронната поща в централата на ЦРУ в Лангли. Сега погледнах снимката и видях, че специалистите са свършили добра работа с версията на Фотошоп, с която разполагаха. Косата ми беше сресана по друг начин и около очите ми имаше по-малко бръчки. Бях аз, но пет години по-млад.

Проверих нещата си за последен път, напъхах дрехите и тоалетните принадлежности в куфара и се заех с чантата за ръчен багаж, която също ми бяха осигурили. Вътре прибрах документите за пътуването, паспорта, лаптопа и прочетена донякъде книга, която ми бяха дали за самолета. Погледнах обложката и се усмихнах.

Предполагам, някой беше мислил сериозно какво би взел за четене един специален агент на ФБР по време на дълъг полет и беше решил, че един сериозен труд, посветен на криминалното разследване, ще е идеален. Моята книга. Трябва да кажа, че ми стана приятно — не от суета, а защото така нямаше да се налага да разлиствам някой

роман, за да мога да отговоря, ако някой граничен полицай ме попита какъв е той.

Върху книгата оставих пистолета „Берета“, 9 мм, в кобур — стандартното оръжие във ФБР — и кутията патрони, която ми бяха осигурили. Трябваше да го покажа най-напред на граничната охрана, заедно с документа, който ми даваше право да го нося „при всички и всякакви обстоятелства“.

Затворих тихо вратата и излязох от къщата, облечен с чужди дрехи, в безцветния час между нощта и деня. Минах покрай кабината на охраната, но човекът вътре само вдигна поглед за миг, после пак погледна настрани. Таксито ме чакаше от другата страна на електронната порта. Хвърлих куфара и чантата на задната седалка и се качих.

Шепота беше уговорил колата да ме закара до срещата ми, но вече бях решил да променя ситуацията. Казах на шофьора да кара към Юниън Стейшън и да ме остави пред офисите за наемане на коли. Искях да изпробвам паспорта, шофьорската книжка и всичко друго от портфейла на Броуди Уилсън. Беше по-добре да разбере дали някой не си е свършил работата както трябва още във Вашингтон, а не пред охраната на истанбулското летище.

Всичко мина гладко и няколко минути след това въведох адреса на срещата ми в навигацията на колата и се включих в сутрешния трафик.

След четирийсет минути влязох през портала на една конферма във Вирджиния, минах по дългата алея и спрях пред красива фермерска къща. Почти веднага излезе мъж, за да ме посрещне. Беше прехвърлил осемдесетте и изглеждаше много сам сред много акри земя — жена му беше починала преди десет години, отдавна нямаше и коне — и се радваше на възможността да поговори с мен за труда на живота си.

Лауреат на Нобелова награда, някога водещ вирусолог в света, част от екипа, някога планирал ликвидирането на едрата шарка. Бяха му казали, че съм изследовател от ФБР, който анализира възможните заплахи с биологични оръжия. Истината беше, че Шепота искаше да получа възможно повече знания, с надеждата, че някоя подробност, някакво късче информация може да се окаже съществено на по-късен

етап. Това е добре известна следователска техника — нарича се хващане за сламка.

Старецът извади от библиотеката си купища научни списания и избелели тетрадки, пълни с бележки от изследванията му. Докато преглеждах материалите, които ми даде, го попитах дали някой някога се е доближил до откриването на лекарство за едрата шарка.

Той се засмя — със сухия хриптящ смях на човек, на когото не му остава много живот.

— След като вирусът беше победен, науката загуби интерес — сега всички пари се наливат в борбата срещу СПИН. Там е славата днес. Не се раздават награди, защото няма належаща нужда, и няма лекарство, защото няма изследвания.

— Значи половин дузина доброволно заразили се самоубийци ще са достатъчни, за да предизвикат катастрофа — казах аз.

Той ме изглежда все едно съм луд.

— Какво има? — попитах.

— Човешки вектори? — каза той. — Това ли си мислиш? Добре, кажи ми, как тези доброволно заразили се самоубийци ще дойдат тук? На каруци с каменни колела?

— Не разбирам — казах.

— Преди четири хиляди години хетите изпратили хора, заразени с чума, в градовете на враговете си. Доколкото знам, това е последният път, когато човешки вектори са използвани за биологична война.

Този човек беше нобелов лауреат, но думите му не ми звучаха коректно.

— Не. Всички изследвания на правителството стъпват на тезата, че в страната ще бъдат изпратени заразени хора.

Подобната му на череп глава започна гневно да се клати.

— Така е, защото правителството не знае нищо! Дори британските войници — които не са били точно гениални учени — са стигнали до идеята да използват заразени вещи, за да унищожат местното население на Америка.

— Одеяла, нали?

— Разбира се, че одеяла. Взети направо от отделенията за болни от едра шарка. Това е било преди близо триста години и от тогава много неща са се променили. Не следиш ли новините? Всяка седмица хващат и изтеглят от магазините отровни храни за домашни любимци,

произведени в Китай, разредени пасти за зъби или детски храни, заразени с меламина. И това са инциденти. Представи си колко лесно би било нещо такова да се направи умишлено.

Вдигна очи, за да види дали следя мисълта му — имах усещането, че бие барабана от години, но никой не му обръща внимание.

— Слушам — подканих го.

Говореше тихо, но не от умора, а от примирение.

— Виж, вече всичко се произвежда в чужбина. Произвеждаме ли изобщо нещо сами вече? Когато разчиташ на внос до такава степен, няма сигурност. Няма истинска сигурност. Кой би се занимавал с вектори? Не съм паникьор, аз съм учен, и мога да ти кажа да не се занимаваш с такива неща. Търси заразени вещи. Открий нещо обикновено, с което патогенът може да дойде в страната — нова версия на заразеното одеяло. Така би действал един модерен, интелигентен враг.

Прокара длан там, където някога е била косата му.

— Стар съм и съм уморен, но това ще се случи — и ще се случи така, както казвам. Един писател, Робърт Луис Стивънсън, някога е казал, че „рано или късно всички ние ще седнем на пиршество от последици“. Бил е прав — така че, казвам аз, намери си стол и вземи вилица, защото идва времето, което всички ние ще трябва да дъвчем.

11.

Когато пристигнах в конфермата, имах вяра. Вярвах в рокендрола, американската мечта и равенството между хората. Най-много вярвах обаче, че едно издирване в световен мащаб и проверките на телесната температура по граничните пунктове ще накарат един укриващ се арабин да не дръпне предпазния щифт на гранатата.

Когато си тръгнах, все още вярвах в рокендрола, но в почти нищо друго. Нервният старец с прозрачната кожа ме бе убедил, че „модерният, интелигентен враг“, както го наричаше, никога няма да бъде хванат, ако търсим сред обичайните заподозрени. Нито пък ще има никакви си доброволно заразили се самоубийци.

Когато минах по трилентовия му път и подкарах към летището, осъзнах, че преследваме съвсем нов вид терорист. Видях бъдещето и си дадох сметка, че дните на фанатизирания фундаменталист са минало. На негово място идва ново поколение, а човекът с едрата шарка — високообразован, на „ти“ с технологиите — е може би сред първите. Пещерните обитатели с техните окичени с бомби колани и пътнически самолети, превърнати в ракети, започваха да приличат на телефон с шайба. Аз си имах работа със смартфон. Ами ако действа соло? Ако е направил всичко това сам, постижението му ще е още по-смайващо.

Никой не обича да си мисли, че може да си е намерил майстора, особено ако е агент от разузнаването, избран и обучен да е най-добрият на бойното поле, но това беше моят вече дълбоко вкоренен страх, когато пристигнах на летището. И трябва да кажа — докато със Сарацина кръжахме все по-близо един до друг през следващите седмици, — не открих нищо, което да ми помогне да прибера това чувство в калъфа му. Беше брилянтен във всичко, с което се заемаше.

И така, когато оставих наетата кола на летището, минах през контролния пункт и се качих на самолета за летище „Ла Гуардия“, Ню Йорк, бях в доста мрачно разположение на духа. Оттам взех такси до летище „Кенеди“ — вече бях агент, който пътува точно както би

пътувал всеки федерален агент от Манхатън — и се прехвърлих на полета за Истанбул, който беше след само дваайсет минути.

Следващите шест часа преглеждах електронна поща, снимки и записки, които очертаваха живота на Броуди Уилсън — скелета на живота му. Едва когато добавих плът към костите — децата ми получиха имена, рождени дати, които бих си спомнил дори при затруднени обстоятелства, като слушах кошмарната музика, записана на плейъра — затворих капака на компютъра и наклоних облегалката назад.

Не смятах да спя. Исках да помисля за другото нещо, което се въртеше в ума ми — какво има в папката ми.

12.

Виждам съм хора, които са толкова изплашени, че се изпускат. Виждам съм как хора, които скоро ще умрат, получават ерекция. Но съм виждал само един човек, дотолкова изпълнен с ужас, че да направи и двете.

Беше един арестант от Дои Сам Муан, тайния затвор на ЦРУ, скрит в беззаконната джунгла по границата между Тайланд и Бирма. Както стана дума, отидох там, когато бях млад, защото един от надзирателите беше умрял при съмнителни обстоятелства и предвид природата на мрачните изкуства, които се практикуваха зад стените на този затвор, и ценността на затворниците, всяка странна смърт трябваше да бъде разследвана. Задачата ми беше това, колкото и зелен и неопитен да бях.

Военният надзирател, който беше умрял — американец от латвийски произход, известен като Смоуки Джо — беше неприятен тип, от тези, които ти чупят ръката, а после те ритат, задето не си козирувал. Бяха го намерили да плава по очи в страничен вир на бърза река и макар че някой бе положил усилия да изглежда, че е паднал от разнебитен въжен мост, аз не бях убеден.

Избрах специалист по разпити от ЦРУ, от персонала на затвора, защото като телосложение беше горе-долу колкото Смоуки Джо, и без да му казвам защо, поисках от него да ме придружи до моста. Десетина от колегите му и дори повече надзиратели дойдоха с нас, защото всички очакваха да обясня своята версия за случилото се. Вместо това извадих дълго ластично въже. Прекалено разтревожен да не се изложи пред колегите си, типът от ЦРУ почти не възрази, когато завързах единия край на въжето около глезена му, а другия — за дебела дървена греда, и му казах да скача.

Скочи или имитирахме блъскане пет пъти и бързо установихме две неща — не е възможно при тези условия Смоуки Джо да е оставил кървавото петно върху морена на ската, на половината от разстоянието до долу, и второ — че на специалиста по разпити импровизираните бързи скокове не му понасят добре.

Кървавото петно означаваше, че надзирателят е бил хвърлен от моста като копие и че за човек с неговото телосложение вероятно са били нужни двама души. Не беше трудно да стесня кръга на заподозрените — мостът се използваше само от надзирателите в затвора, които минаваха по него, за да купуват евтина пиячка от един лагер на контрабандисти край близката граница, или от търговци на опиум, за да избегнат граничната охрана по главния път. Реших, че са търговците на опиум.

Няколко дни по-късно се скрих под скалист зъбер близо до моста с шестима войници от специалните сили, придадени към ЦРУ. Малко преди залез чухме някой да приближава — суров тип, от планинските племена, ако се съдеше по лицето му. Беше бос и гол до кръста, през ребрата му минаваше дълъг белег, вероятно от мачете. На рамото му висеше карабина М16, а на гърба му — мръсна раница с Мики Маус. В нея несъмнено имаше блокчета опиум № 2, увити в парцали, поели своя път към улиците на Америка и Европа.

Тананикаше песен на Елтън Джон през потъмнелите си зъби, когато командосите се нахвърлиха върху него. Мелодийката замря в гърлото му, карабината падна на земята, не му остана време да извади дългото мачете, което носеше. Гледаше ме със смесица от непокорство и омраза. След като слушах две минути приказките му как рядко минавал по пътеката и че преди седмица бил в Чиан Май, разбрах, че лъже.

Реших да го закарам в затвора от бетонни блокчета, защото няколко дни в убийствената горещина на единичните килии вероятно щяха да го направят по-сговорчив. Хората от ЦРУ — повечето от тях харесваха Смоуки заради готовността му да удря затворниците, без да му се казва втори път — имаха други идеи. Не искаха да губят време да разпитват този човек или да питат младежа от Дивизията дали могат поемат разпитите.

След като решиха да приложат това, което наръчниците им срамежливо наричат „усъвършенствани техники за разпит“, напълнили голяма бетонна вана в банята на затворническата болница с вода. Когато водата стигнала до горния ръб, довели арестанта — с вързани очи, с оковани ръце и крака.

Почти веднага съжалих, че не бях настоял пред онези от Управлението да оставят случая на мен, защото е мой, и да се

прибират в клетките си. Разбира се, можеш да убедиш сам себе си, че правилата на живота са различни, когато работиш в полза на националния интерес, но онзи случай все пак беше твърде далече от това. Като се замисля сега, струва ми се, че съм се стъписал или просто съм искал да съм част от екипа — психология на малката група, както го наричат специалистите. Каквато и да беше причината, тогава си замълчах.

Останал по протрити долни гащи, с превръзка на очите, за да не вижда нищо, за да няма представа къде е и какво се случва, онзи тип вече почти беше изпаднал в паника, когато го завързаха с лице нагоре за голяма дъска и я вдигнаха от пода.

Четирима — очевидно с добър опит в прилагането на техниката — я занесоха до ваната и я наклониха, така че главата му да се потопи почти изцяло, без носа и устата. Той опита да се съпротивлява — безполезно — и от тежкото му дишане личеше, че си мисли, че всеки момент ще наклонят дъската още два сантиметра и ще го удавят.

Двама от групата заеха позиции от двете страни на съпротивляващото се тяло. Единият сложи кърпа върху носа и устата на затворника и я притисна, а другият я поля с вода от голяма кофа.

Водата проникна през тъканта за миг, после влезе в гърлото на наркотрафиканта. Водата в трахеята му, заедно с усещането, че по лицето го удря вълна, го караше да мисли, че са потопили главата му под вода и го давят. Рефлексът за кашляне, неконтролируем, се задейства, защото дробовете трябва да се освободят от водата...

Но идваше още и още вода! Усещането за даване се превърна в още по-голям ужас и кашлянето се превърна в кошмарни спазми. Но онези типове продължиха, докато завързаният не получи ерекция — ясно се виждаше през бельото му — и не се изпусна във водата.

Мъжете се смееха, а аз гледах него — изпитвах срам и погнуса, усещах всеки спазъм на нещастника, сякаш аз самият бях завързан за дъската. Някои хора казват, че състраданието е най-чистата форма на любов, защото не иска нищо в замяна. Не знам дали онова, което изпитах към тайландския наркотрафикант онзи ден, беше състрадание, или не, но знам, че никога не бях виждал такъв ужас. Можех да мисля единствено, че вероятно е по-добър от повечето — пресъхналата ми уста, бясното туптене на сърцето ми, плувналото ми в пот тяло ми

казваха, че не бих издържал и половината от времето, което издържаше той. Догади ми се.

Агентите престанаха. Махнаха кърпата от лицето му, но го оставиха с вързани очи и го попитаха дали ще говори. Беше прекалено ужасен, за да може да каже нещо, поемаше с мъка всяка глътка въздух, ръцете му спастично се напругаха, за да скъсат оковите — но мълчеше. Шефът на типовете от ЦРУ кимна на хората си да сложат кърпата отново и да продължават.

Тогава успях да проговоря.

— Прекратете това или ще ви обвиня — казах и се постарах да прозвучи ледено и безкомпромисно. Те ме изгледаха, премериха ме с очи. Вече нямах избор — или трябваше да победея, или да бъда опозорен до края на това, което остане от кариерата ми.

— Мога да го обявя за разследване на критичен инцидент, ако предпочитате. Някой ще опита ли да обясни какво общо има този тип с националната сигурност? Креймър? Искаш ли да опиташ първи?

След миг, който ми се стори година, шефът — Креймър — им нареди да махнат кърпата и да свалят превръзката от очите на трафиканта. Той ме погледна — корав мъж, с белези от мачете по гърдите, който може би е смятал, че издържа на болка — и беше жалко да гледам благодарността в очите му.

— Готов ли си да ни кажеш какво се случи? — попитах го.

Той кимна, но не можеше да овладее треперенето на ръцете си — бяха го пречупили, нямаше съмнение. Години по-късно, когато ЦРУ разпитваше по същия начин Халид Шейх Мохамед — военния командир на Ал Кайда, — той постави нов световен рекорд, като издържа две минути и половина. Трафикантът издържа двайсет и девет секунди, което е среден резултат.

След като го освободиха от дъската и го стовариха на пода, той разказа, че бил на моста с двама братя. Те въртели опиумна лаборатория в планините, откъдето идвал наркотикът, и те били тези, които решили да превърнат Смоуки Джо в човешко копие. Каза още, че не го е докосвал, и имах усещането, че не лъже.

Обясни, че надзирателят разработил скромен източник на доходи, като одрусвал трафикантите, когато пресичали речната клисура — превърнал стария въжен мост в първия пункт за плащане на пътна такса в Тайланд. Отначало се задоволявал да развие блокчетата

суров опиум и да настърже малко за себе си — вместо билет, така да се каже. След това разменял опиума за алкохол с контрабандистите, а алкохола продавал в затвора. Разбира се, станал алчен и стърготините станали големи парчета — толкова големи, че братята най-накрая решили, че платеният мост не отговаря на икономическите интереси на Тайланд.

Бяхме открили отговора и макар че нямаше да има доклад за критичен инцидент, всички ние трябваше да представим някаква версия за случилото се пред началниците си. Сигурен съм, че в доклада за ЦРУ са написали, че са приложили сила в разумни граници, а в моя — разбира се — писах точно обратното. И с това щеше да се сложи край на цялата история — на кого в разузнавателната общност му пука за някакъв си тайландски наркотрафикант? Само че в доклада на ЦРУ имаше нещо, което не можех да оспоря.

Креймър вероятно е споменал, че е доловил страх по лицето ми, че дотолкова съм съчувствал на разпитвания, че съм стоял като вцепенен и съм бил плувнал в пот. Може дори да е подлагал на съмнение куража ми и годността ми да служа на предната линия. По свой собствен начин вероятно е казал, че проблемът ми е сърцето.

Вероятно Шепота беше чел този доклад, след като е поискал досието ми от архивите. Разполагах с много години, за да мисля за собствените си слабости, и трябва да кажа, че думите на Шепота, на тръгване, вероятно бяха истина — за мен нямаше никакъв смисъл да страдам. По-добър е бързият край.

Погледнах през илюминатора и видях широката ивица на Босфора, куполите на величествените джамии на Истанбул. Колелата се удариха в бетона и се плъзнаха по пистата. Бях в Турция.

13.

Стари пътнически самолети дрънчали по асфалтовите писти на друго летище — в Исламабад, столицата на Пакистан. Сарацина минал по Трансафганското шосе до Кабул и попаднал във външния кръг на ада — този град бил пълен с американски и съюзнически войски и живеел под непрестанната заплаха от бомбени атентати.

След ден молитви и неспокойна почивка минал по доста оживения път към границата с Пакистан, преминал я сред тълпа други пътници, прекосил Пешавар и стигнал Исламабад.

Полетът за Бейрут закъснял — всички полети от Пакистан закъсняват, — но му било все едно. Бил в безопасност. Ако американците или австралийците, или каквито и да били онези, които едва не го хванали в изоставеното село, някак все пак успели да открият кой е, щели да го арестуват още в момента, в който подава паспорта си на летището.

Вместо това всичко било съвсем нормално — небрежното поглеждане на паспорта и билета, задължителното бърбене с чиновника на гишето, докато той чака бакшиша си, срещу който ще се погрижи багажът му да отиде в Бейрут, а не в Москва например. Дал го и тръгнал към изхода. Тежковъоръжени мъже с униформи пазели навсякъде, но това не било истинска охрана — както обикновено, твърде много пушки, твърде малко мозък.

Качил се на самолета, кацнал в Бейрут, върнал се в мрачния си апартамент в Ел Мина и веднага се заловил за работа. Бил напуснал местната болница още преди месеци, но преди това взел от хаоса на склада й два биозащитни костюма с дихателни апарати, кашони с десет хиляди малки шишенца, които бил поръчал специално за целите си, и кочан с етикети за официалните пратки на болницата.

Всичко това занесъл в гаража си. Облякъл единия от биозащитните костюми с дихателен апарат и се заел да произведе възможно повече от супервируса. Може би заради фантастичния резултат, който видял в Хиндукуш, или може би благодарение на

придобития опит, процесът сега протичал много по-бързо, отколкото очаквал.

Ден след ден произвеждал смъртоносния вирус в големи фармацевтични резервоари, които превърнал в импровизиран биологически реактор, и прехвърлял течността в стъклените шишенца, които запечатвал със специални гумени тапи, със специална машина, която бил осигурил за целта, и ги складирали в специални хладилници, купени на старо в Бейрут.

Когато наближил края на производствения цикъл, отделил един ден, отишъл в Бейрут и чакал на опашка два часа, за да купи последния модел мобилен телефон, който се появил в някакъв холивудски филм и станал мечта за местните хлапета. Платил в брой, после вървял няколко километра пеша и купил предплатена симкарта, с разговори за една година. Останало само да опакова покупките като подарък.

Следващия петък, след молитва, дал подаръка на друг член на джамията — юноша, с когото се сприятелил малко след връщането си в града. Момчето му напомняло за самия него на неговата възраст — без баща, със силна вяра, изпълнено с пламенни мечти за безспирния възход на исляма.

Хлапето било толкова бедно, че когато скъсало опаковката и видяло подаръка, се ококорило и не можело да повярва, че телефонът е негов. Сарацина обяснил, че напуска Ел Мина, за да потърси работа и нов живот в някоя от бързо нарастващите мюсюлмански общности в Европа. Телефонът бил подарък за спомен, а в замяна искал от момчето да му направи дребна услуга.

— Когато се установя някъде, ще ти се обадя по новия телефон, ще ти изпратя ключ и ще искам да отвориш гаража ми, за да може един куриер от Бейрут да вземе няколко кашона и да ми ги изпрати. Разбираш ли?

Момчето кимнало и повторило инструкцията. Мъжете — дори младите мъже — в мюсюлманския свят гледат на приятелския дълг много по-сериозно, отколкото връстниците им от Запада, и Сарацина не се съмнявал, че момчето ще изпълни заръката му до запетайка. Със сълзи на очи и без да съзнава в каква схема се е оказал замесен, тийнейджърът прегърнал Сарацина като баща — защото често си мислел колко хубаво би било, ако той бил истинският му баща.

Сарацина си тръгнал, без да се обръща. Вече бил говорил с куриера от Бейрут — два пъти седмично хладилният му камион се отбивал до болницата, за да вземе и достави кръвни продукти и медикаменти. Сарацина му казал, че в гаража му има кашони с медицински препарати, които иска да му бъдат изпратени, и го помолил да го направи, когато му се обади по телефона.

След като свършил всичко необходимо почти изцяло, Сарацина се върнал в апартамента си и слязъл в гаража. Апаратурата, която ползвал, и защитните костюми вече ги нямало, били натрошени и изгорени до неузнаваема каша, после пренесени до местното сметище в багажника на колата му. Сложил в кашони запечатаните шишенца с активен вирус, залепил официални етикети от болницата и на определените места написал „негодна ваксина“. Все още не знаел точния адрес, на който да бъдат изпратени, но това можело да почака — разчитал на момчето с телефона да го попълни коректно, когато му дойде времето.

Сложил шишенцата в хладилника, заключил гаража и се качил горе, в жилището. Плувал в пот, прибрал единствените неща, към които не бил безразличен — снимки, спомени и дребни сувенири от жена му и сина му — в сандък, който щял да отиде в складова клетка, която бил наел в Бейрут. Бил почти свършил, когато пристигнали трима мъже от местна благотворителна организация и натоварили на пикап леглото, бюрото и другата покъщнина. След това Сарацина останал сам в празния апартамент.

Погледнал двете стаи за последен път — прекараните в тях години били добри, продуктивни години. Но и самотни години. Понякога толкова му липсвали жена му и момчето му, че го чувствал почти физически, но, от друга страна, може би както се били развили нещата било най-добре. Не, наистина било най-добре. Волята на Аллах.

Вече бил определил датата за мекото унищожение на Америка и я знаел само той. Този ден щял да живее в историята дълго след като него вече го няма. Денят бил 12 октомври, денят на Колумб, денят, в който Америка била открита от европейците и започнали истинските проблеми на света.

Колко уместно, мислел си с удоволствие, ще бъде поколенията да свързват същия ден с началото на края на врага.

Бил работил усилено, но ако искал да спази срока, нямал никакво време за губене. Излязъл от апартамента, заключил вратата и се отправил към Германия.

14.

Минах през турските гранични власти без проблеми и когато стигнах до въртележката, куфарът ми вече беше там. Приближих и видях, че все още няма друг багаж от моя полет. Разбрах какво се е случило — бяха разтоварили куфара ми първи, за да може МИТ, турската разузнавателна служба, да го провери и да го фотографира.

Това не ме притесни. Официално бях офицер на чужда сила и беше съвсем нормално да проявят интерес към мен, но — за бога — биха могли да го направят по-професионално и да го изпратят на въртележката заедно с останалия багаж от полета ми. Огледах митническата зала и не забелязах някой да ме наблюдава. Вероятно седяха в някоя стая наблизо и ме гледаха през камерите.

Излязох от митницата спокойно, гмурнах се в море от клаксони на таксито и намерих маршрутката, с която да стигна до терминала за вътрешните полети. В сравнение с него онзи за международните полети изглеждаше пуст; тук имаше мъже с големи месингови съдове на гърбовете — продаваха ябълков чай, имаше импровизирани сергии със захарни сладки и типове, които печеха ядки на скари с дървени въглища. Нищо че беше трийсет и седем градуса и жегата те удряше като стена и че противопожарните автомобили биха се добрали дотук през трафика чак след седмица.

Застанах на опашка пред гишето на Турските авиолинии и изчаках търпеливо, докато най-накрая стигнах до млада жена с тежки златни накити, твърде много грим и забрадка, покриваща косата ѝ — според исляма короната от почтеност на една жена. Тя взе куфара ми, замени билета ми с бордна карта и посочи изхода, през който трябва да мина.

Опашката за полета беше километрична, обаче успях да я избегна, като отидох при един от полицаите и му казах, на английски и с няколкото турски думи, които бях научил, че нося оръжие. Веднага ме придружи до кабинет без прозорци, в който седяха петима мъже с костюми, които пушеха здравата. Провериха паспорта ми, значката от ФБР и писмото от Белия дом до президента на Турция, с което нашият

президент му благодареше за съдействието на ФБР по „този печален и нещастен повод“.

Този документ свърши работа. Двама от мъжете намериха количка за голф, качиха ме на нея и ме закараха до изхода за полета до Бодрум. Бях първият пътник и до излитането имаше повече от час, така че седнах и смятах да извадя лаптопа и да продължа да разучавам ролята си. Не се случи точно така.

Веднага щом седнах, вдигнах поглед към телевизионния екран, поставен на висяща стойка от тавана. Вървяха новини на турски и показваха някакви планини от Афганистан. Помислих си, че е поредната история от безкрайната война там, и щях да продължа със заниманията си, когато смениха кадъра и показаха рисунка на куфар и материалите, които са нужни, за да се направи мръсна бомба.

Тогава разбрах, че Шепота е пуснал версията за Сарацина, който опитва да се сдобие с полоний 210, и макар че нямах преки доказателства, бях сигурен, че е искал да съвпадне с пристигането ми в Турция. Не беше чудно, че агентите на МИТ провериха куфара ми толкова небрежно при кацането ми — вероятно вниманието им е било отвлечено от най-голямата история за международния тероризъм през последните години. Усмихнах се с тихо възхищение, защото това е дефиницията за добър водещ офицер — умее да оркестрира идеална примамка, която да отвлече вниманието от неговия човек.

Станах и помолих жената зад бюрото да ми даде дистанционното за телевизора. През следващия час — докато чакалнята се пълнеше с пътници — преминах през Би Би Си, Си Ен Ен, Ем Ес Ен Би Си, Ал Джазира, Скай Нюз, Блумбърг и още няколко други англоезични новинарски канала, за да проследя репортажите. Както обикновено, обемът на новината беше малък, но я повтаряха отново и отново, като всеки път се добавяше по някой нов залък, за да има какво да дъвчат водещите и коментаторите — повече от две хиляди агенти на разузнаването щели да бъдат изпратени в Афганистан и Пакистан, правителствата на Саудитска Арабия, Иран и Йемен обещали да съдействат, Белият дом обявил, че президентът ще се обърне към нацията.

Очаквах да чуя какво ще каже Гроувнър, обаче когато журналистите станаха на крака, за да посрещнат президента и камерата го показва да приближава, обявиха полета ми за последен път.

Върнах дистанционното, минах по ръкава, намерих мястото си и след петдесет минути видях тюркоазните води на Егейско море — може би най-красивата водна площ на света, — докато самолетът направи кръг и се спусна на летище „Милас“. То се намира на около четирийсет километра от Бодрум, навътре в сушата, и след като минах през ритуала на измъкване на куфара си от въртележката — този път нямаше невидима помощ от страна на МИТ, — открих къде има офис за коли под наем и отидох там.

Отне цяла вечност. Компютрите като че ли не бяха достигнали до границите на Турция — служителите попълваха всички формуляри на ръка, а после ги разнасяха до различни бюра. Паркираха фиат с четири врати пред офиса и след като с двама души от персонала успяхме да накараме навигацията да работи на английски, излязох от летището и подкарах към Бодрум. Не напреднах кой знае колко заради трафика, а когато най-накрая се изкачих на едно възвишение, разбрах защо — отпред видях колона крещящо оцветени фургони и влекачи. Циркът идваше в града — буквално.

Това не беше никакво си евтино шоу — беше „Турски държавен цирк“ и според плаката на един от фургоните представяше „сто акробати, осемдесет майстори на трапеца и четирима укротители на змии“. Слава богу, отбиха от пътя малко след летището, за да разпънат купола си, задръстването се разчисти и настъпих педала.

След десетина километра свалих стъклото и оставих вятъра да ме лъхне с аромата на борови гори и обещанието за още една смъртоносна мисия. Да, бях се оттеглил отдавна и се страхувах. Да, бях сам и се налагаше да живея в заплетена лъжа. Обаче част от мен беше толкова жива, че се чувствах опиянен.

15.

Километрите се низеха бързо. Минавах покрай маслинови горички и малки селца с бели къщи, сякаш дело на някой кубист, по далечните хълмове виждах полуразрушени вятърни мелници, в които селяните някога са мелели житото си, но не виждах това, което ми беше нужно.

Търсех място, на което да мога да спра, без да будя подозрения, място, на което новопристигнал агент на ФБР да може да се отбие, за да се порадва на слънцето и да провери съобщенията на телефона си. Няколко километра след някакво по-голямо село с малка джамия и оживен пазар — непроменен от столетия, ако се съдеше по вида му — взех поредния завой и вдясно видях кафене с панорамен изглед. Бях стигнал брега.

Отбих в паркинга на кафенето и спрях доста далеч от откритите му тераси с прекрасен изглед. Слязох от колата и отворих телефона, загледах се в дисплея, все едно проверявам съобщенията, заразхождах се нервно около колата. Всичко това беше театър, разбира се, представление за евентуални обитатели на автомобил, който ме следи. Знаех, че няма да има съобщения — стартирах програма, която техниците от Лангли бяха качили на телефона ми. Някъде зад колата апаратът започна да писука и когато приближих, звукът се усили. Под калника на дясното задно колело имаше трансмитер за проследяване, сложен там несъмнено от приятелчетата от МИТ. Искаха да знаят къде съм — нищо изненадващо в това, — но се зарадвах, че са решили да го направят по този начин. Както ще ви каже всеки опитен агент, много по-лесно е да се отървеш от кола, отколкото от опашка.

След като се уверих, че пътувам сам, изключих телефона, извадих батерията, пуснах двете части в джоба си и се отдадох на гледката. Нищо чудно, че кафенето беше пълно с клиенти — назъбените скали се спускаха надолу, към Егейско море, пред себе си виждах целия Бодрум. Беше късен следобед, слънцето обливаше пристанищата и двата залива, които прегръщаха града, и осветяваше стените на величествения замък от 15-и век — построен от

кръстоносците, — издигащ се между тях. Казваше се „Св. Петър“, спомних си.

Бяха минали повече от десет години, откакто за последен път бях видял града — беше се разраснал, изглеждаше променен, но това не можеше да спре спомените ми. За момент отново бях млад, гледах как светлините на скъпите хотели танцуват във водата, чувах музиката от множество заведения да изпълва нощния въздух. Как стана така, че мисия, започнала толкова обещаващо, бе завършила с такава катастрофа?

Опитах да се отърся от спомена и отидох до един от телескопите, монтирани на триножници за туристите, готови да отделят лира, за да погледат. Пуснах монетата и видях с удивителни подробности скъпите вили, накацали по скалите, и десетки яхти, прекалено големи за малките пристанища по Средиземно и Егейско море, пуснали котва далеч от брега. Подминах ги и открих голяма къща сред много декари градини на един нос.

Беше построена преди петдесет години и с колонадите си, покрити с асми лоджии и стъпаловидни тераси леко напомняше Рим. Капаците на прозорците бяха затворени и сега, когато залязващото слънце губеше силата си, сякаш беше обгърната от тъжна сянка. Колкото и да беше впечатляваща, не я харесах — дори и от това разстояние в нея имаше нещо зловещо. Не я познавах добре, но бях сигурен, че това е Френската къща и че от края на алеята ѝ е паднал Додж, за да намери смъртта си.

Качих се в колата и продължих към Бодрум и назад, към миналото.

16.

Хотелът, в който отседнах, не беше от онези, които се наричат „модни“ — искам да кажа, че хората не се редяха на опашки, за да влязат в него. Онези, с опашките, бяха долу, на брега и имаха денонощни барове, дансинги на открито, украинки, които представяха дамско бельо по частните плажове.

Моят беше на задна уличка, с автосервиз в единия край и магазин за мебели на старо — в другия. Изграден от бетон и боядисан в бледосиньо, „уморен“ е като че ли е най-учтивата дума, която би могла да се употреби за него. Когато спрях отпред, нямаше как да не призная, че екипът в къщата на Шепота е свършил чудесна работа — това беше точно мястото, където човек очаква да отседне един агент на ФБР, който пътува на разноски на данъкоплатеца.

Още докато се качвах по стъпалата към входа, знаех какво ще видя вътре — избелели завеси, очукан бюфет за закуската, две палми в саксии, вкопчили се в живота. Мъжът на рецепцията, както и целият хотел, беше видял и по-добри времена. През годините чертите му се бяха разкрили във всевъзможни посоки, но не и към отпускане. По-късно научих, че някога е бил един от най-успешните боксьори средна категория на Турция. И ако така изглеждаше един победител, определено не исках да видя победения. И въпреки всичко, когато се усмихнах — а се усмихна и ме приветства многословно, когато влязох — лицето му се озаряваше от някаква жизненост и добронамереност, така че беше невъзможно да не го харесаш. Раздрусал ръката ми, представи се като мениджър и собственик, извади адресна карта, в която трябваше да запиша името си, паспортните данни и домашния си адрес, и направи копия на три кредитни карти.

— За да е безопасно — довери ми щастливо.

Да кажем, че говореше английски странно.

— Голямо жалко, че те нямаше тук в събота вечер, мистър Броуди Дейвид Уилсън — каза. Поради някаква причина беше решил, че към всички, които говорят английски, трябва да се обръща с

пълното име по паспорт. — Фойерверките бяха такива, каквито рядко виждат се.

— Фойерверки? — попитах.

— Зафер Байрами — отговори той.

Нямах представа какво е това. Може би някаква благословия?

— Зафер Байрами? — попитах.

— Денят на победата, всички хора на света знаят таз дата — нацията на великата Турция изви вратовете на враговете, които били най-вече гърци.

— А... — отговорих. — Нищо чудно, че е имало фойерверки.

Турците и гърците се карат от векове.

— Качил се да гледам на покрив. Голяма бомба от фосфор избухна над носа от юг. Гърците народ сигурно помислили, че ги пак нападаме. — Явно смяташе, че това е шега, и се разсмя гръмко.

— Южният нос — казах. — Не е ли там Френската къща?

По лицето му пробяга сянка.

— Да.

— И някой е умрял там, събота вечерта, нали?

— Нещастие голямо, мъж на много малко години. Ужасно — добави и поклати тъжно глава. Стори ми се, че той дотолкова има любов към живота, че смята смъртта на почти всички за разстройваща. Е, може би ако не са гърци. — Зарад това ли дошъл при нас, мистър Броуди Дейвид Уилсън, да разследва?

— Да — казах. — Кой ти каза?

— Полиция — отговори той, сякаш беше съвсем нормално. — Били тук таз сутрин, двама. Жената оставила ти съобщение.

Подаде ми плик и повика пиколото.

17.

Стаята ми беше до голяма степен каквато очаквах — до избелелите пердета, малката купчина списания и петната от кафе по покривката на леглото.

Още с влизането пиколото — албански сезонен работник на двайсет и няколко — започна да отваря и затваря шкафове и чекмеджета с идеята, стара като света, че колкото повече дейност имитира, толкова по-голям ще е бакшишът му. Не му обърнах особено внимание — исках час по-скоро да видя какво е казал президентът, за да успокои страната.

Намерих дистанционното и включих телевизора в ъгъла. Попаднах на Ал Джазира, която предаваше репортаж, но отново успяваше да намери своя гледна точка — говореха на предимно арабската си публика, че събитията от последните дванайсет часа ще доведат до експлозия от расово профилиране по летищата и пътническите терминали из целия свят. Този път — макар и да не си давах сметка защо — бяха абсолютно прави.

Започнах да превключвам каналите и намерих две местни програми, токшоу на някаква жена и странни сапунки, които бяха толкова силно осветени, че да те заболят очите, после се върнах на Ал Джазира. Не ми се вярваше — къде са Би Би Си, Си Ен Ен, останалите? И започнах да натискам бутоните. С оръжията се справям нормално, но с дистанционните...

Обясних на пиколото — наполовина на моя език, наполовина на турско-английски, — че искам да гледам английските новинарски канали по кабелната. Дори му написах имената, за да съм сигурен, че ме е разбрал.

— Не, не... тука не — повтаряше той отново и отново и сочеше Ал Джазира. Явно това беше единствената възможност да гледам новини на английски. Беше толкова упорит, че бях принуден да го приема — в Бодрум няма канали на английски език.

След като пиколото излезе, се стоварих на един фотьойл. Ситуацията беше сериозна поради една проста причина — посланията

на жената от Бодрум до мъжа на планината Хиндукуш бяха съставени изцяло от фрагменти от англезични новинарски канали.

От анализите на записите, направени в ЦРУ, знаехме, че качеството на звука е твърде добро, за да е от компютър — били са направени от телевизор и в представите ми се бе загнездил образ на жена, която внимателно записва и монтира материала.

Ако обаче не е възможно да гледаш телевизионните канали в тази част на Турция, значи материалът е бил записан другаде и пренесен до обществения телефон в Бодрум за изпращане на съобщенията. Това означаваше, че тази жена може да е дошла от стотици километри — от Ирак, от Ливан, откъде ли не.

Прокарах пръсти през косата си — бях прекарал в Бодрум само десетина минути, а възможното местоположение на жената се бе разширило експоненциално. Уморен като куче, реших да оставя проблема настрана и да се придържам към първоначалния си план. Той включваше да взема душ, да грабна мобилния си телефон и — с помощта на картата на центъра на града, която бях запомнил — да почна да откривам и да снимам обществените телефони.

Не се получи точно така.

Събудих се към три след полунощ и реших, че човек, който обикаля улиците и прави снимки по това време — дори и в части от Бодрум, в които туристите продължават да пируват — би привлякъл тъкмо вниманието, което исках да избегна.

Без да имам алтернатива и решен поне да се наспя, започнах да се готвя за лягане, когато видях плика от бодрумските полицаи. Той съдържаше още по-лоши новини.

С няколко кратки реда — слава богу, на добър английски — ми обясняваха, че опитали да се свържат с мен, преди да замина, за да ми спестят пътуването. Пишеха, че доказателствата за смъртта на Додж били повече от убедителни — ставало дума за трагичен инцидент и — в резултат — разследването било прекратено.

18.

Без разследване нямаше нужда от присъствието на агент Броуди Уилсън в Бодрум.

„Не бързай, още не сме свършили“, казах си, след като пристигнах в полицейското управление точно в девет на следващата сутрин.

В този час бе предложила да се срещнем полицайката, подписала писмото.

„Няма да има проблем да вземете следобедния полет от Бодрум — беше написала. — Ще мога да ви съобщя обстоятелствата за не повече от двацет минути“.

След като влязох, ме пое млад полицай с красиво изгладена униформа и най-лъснатите ботуши, които съм виждал след почетната стража на американската морска пехота. Едва ли беше на повече от шестнайсет. Изведе ме отзад, после ме качи по някакви стълби и ме вкара в зайчарник от офиси, обитавани от детективите. В края на коридора влязохме в стая с две бюра и изглед към задния двор и съседната къща. Варосаните стени на дома се ронеха — бяха паднали късове мазилка, по покрива имаше счупени керемиди, — но това нямаше значение. Всичко беше красиво заради двете стари дръвчета червен жасмин в двора.

Само едно от бюрата беше заето. Млада жена с водопад от черна коса — очевидно секретарка — седеше зад него с долепена до ухото телефонна слушалка и натискаше клавиши на компютър от зората на историята.

Секретарката беше от жените, които са екстравагантни във всичко — жестовете, гърдите, изпънали стегнатата блуза, грима, задника, опакован в тясна пола. Подозирах, че и настроенията ѝ са такива. Докато чаках да свърши, ми мина през ум, че в много отношения тя представлява противоречията в съвременна Турция — беше млада, обаче в култура, бракосъчетана с миналото, демонстративно женствена, но в общество, доминирано от мъжете,

нерелигиозна и с европейски вид, но в страна, чието лице е винаги обърнато на изток, към исляма.

И разбира се — за дълбоко консервативна страна — налице беше и едно последно противоречие, най-голямото от всички. Наркотиците. Турция бе станала много важно свързващо звено между най-печелившия трафикантски маршрут, модерния Път на коприната, по който се придвижваха опиум, полурафиниран хероин и висококачествен хашиш от Пакистан и Афганистан към Западна Европа, през границата с Ливан и през Кавказките планини към Русия. Ако наркотиците бяха обикновена стока — като петрола, който тече по международните петролопроводи, — Турция щеше да е най-големият разпределителен център на света.

Знаех тези неща покрай Христос Николаидис — гърка, чието убийство на Санторини бях наредил. Докато го преследвах, научих от Агенцията за борба с наркотиците, че Патрос Николаидис и още шестима шефове на големи картели са се окопали дълбоко в Турция — особено тази част на Турция — и че въпреки храбрите усилия на някои чудесни турски полицаи корупцията процъфтява, а печалбите стават още по-фантастични.

Секретарката не даваше признаци, че скоро ще приключи разговора, така че седнах на един стол и се замислих за Патрос и главорезите му албанци. След като се прибрах в Америка, далеч от опасността, престанах да мисля за този човек, но трябваше да призная иронията, че под натиска на кризата се бях оказал в ъгълче на света, което той познаваше много добре. Зачудих се къде ли е — надявах се да е зад високите стени на дома си край Солун и да тъгува за сина си.

Оказа се, че сгреших, задето не помислих повече върху това — ужасно сгреших, — но така или иначе жената най-накрая затвори телефона и обърна към мен уместно екстравагантната си усмивка, изпъна блузата си, в случай че не съм забелязал двата ѝ най-сериозни актива, и попита дали съм Броуди Уилсън.

Кимнах и тя ми каза, че шефката ѝ ще закъснее петнайсет минути.

— Води малкия денди в парка на ъгъла всяка сутрин. Колата ѝ се развалила. Италианска е... за колата говоря — и това обяснява защо е пълен боклук.

Заклучих, че вероятно е имала бивш приятел италианец. Освен това изглеждаше, че английският ѝ е плод на модерната американска музика, летните филмови суперпродукции и чата по интернет.

— Малък денди? — попитах.

— Синът ѝ.

— Мъжът ѝ също ли е полицай? Обикновено така става в нашия занаят. — Не че ме интересуваше, просто поддържах разговора, преливах от пусто в празно, така да се каже.

— Не. Разведена е.

— Колко е голям синът ѝ?

— Малкият денди е на шест. — Очевидно ѝ харесваше този израз, може би си мислеше, че е много шик.

— Трудно е сама жена да отглежда момче на тази възраст.

Тя сви рамене — съмнявам се да бе помисляла за това. Изневиделица се появи катастрофата и поиска да се ръкува с мен.

— Вие имате ли деца, мистър Уилсън?

— Не, нямам малки дендита — отговорих разсеяно и неволно казах истината — истината за себе си, която влизаше в рязко противоречие с легендата ми. Веднага осъзнах грешката, помислих дали да не отрека думите си, но се отказах от тази глупава идея. Някак успях да запазя самообладание.

— Които да живеят при мен — добавих с усмивка. — Разведен съм, затова знам колко е трудно — бившата ми жена не престава да ми го натяква.

Тя се засмя, без да забележи нищо нередно. „Добро измъкване“, помислих си, но дланите ми бяха влажни и се плеснах метафорично зад врата, за да се събудя.

— Това ли е шефката ви? — попитах, за да сменя темата, и посочих една снимка върху другото бюро.

На нея се виждаше усмихната жена, със забрадка и работни дрехи, качила се до средата на бояджийска стълба да варосва страничната стена на малка къща. Вероятно е била снимана долу до старото пристанище — на голямата сграда в съседство беше написано на турски и английски: „Гюл и синове, пристанище и работилница“.

— Да — каза секретарката и застана до мен. — Беше преди две години, малко след като пристигна.

Вгледах се по-внимателно. Красива жена, на около трийсет, някак екзотична — високи скули и големи бадемови очи.

— Много е привлекателна — отбелязах.

— Благодаря — чух леден глас зад гърба си. — Хората смятат, че съм го наследила от майка си.

Обърнах се и, разбира се, беше полицайката. Остави дамската си чанта и телефона и се обърна към секретарката.

— Върви си на бюрото, ако обичаш, Хайруниса.

Хайруниса нямаше нужда да ѝ се повтаря. Полицайката носеше забрадка, мушната във високата яка на сако, което стигаше до коленете. Отдолу имаше блуза с дълъг ръкав и панталони с широки крачоли, които докосваха горната част на обувки на високи токчета. Всичко беше с добро качество — а и стилно, — но никъде не се показваше и сантиметър плът, освен ръцете и лицето. Това беше другата страна на Турция — консервативна, ислямска, изпълнена с дълбоки съмнения към Запада и неговите ценности.

— Казвам се Лейла Кумали — представи се тя. Не ми подаде ръка и нямаше нужда да съм детектив, за да се досетя, че не ме харесва. Може би защото бях следовател, който навлиза в територията ѝ, може би защото бях американец. Може би и двете, реших. Изглежда, в Турция са достатъчни две щрихи и заминаваш.

— Жалко, че дойдохте толкова далече за толкова малко — каза тя и седна зад бюрото си. — Както написах в бележката си, смъртта на младия мъж съвсем ясно е злополука.

— Кога ще бъде приключено всичко? — попитах.

— Днес. Докладът по случая ще отиде при шефовете ми днес следобед. Ако приемем, че всичко е наред, ще бъде изпратен на шефа на полицията в Анкара, който ще го приключи и подпечата. Това е формалност.

— Боя се, че процедурата ще трябва да се забави — казах. — Трябва да прегледам разследването, преди да бъде взето решение.

Обикновено не съм толкова рязък, но нямаше как да изпусна нещата, налагаше се някак да спечеля време.

Тя опита да го прикрие, но мигновено се ядоса — видях го в бадемовите ѝ очи. Впери ги в мен, опита да ме накара да предложа някакъв помирителен жест, обаче не можа да ме впечатли — бях издържал доста по-настойчиви погледи от нейния.

— Не мисля, че ще се наложи да забавяме процедурата — каза тя накрая. — Както споменах, мога да разкажа всичко за двайсет минути. Може би по-малко. Всичко е съвсем ясно.

Отвори един шкаф, извади купчина папки и намери снимка на моравата зад Френската къща. Хвърли я на бюрото.

— На това място е паднал — каза тя и посочи трийсетметрова пропаст, почти отвесна скала.

Ронещият се скат беше обезопасен с двойна дървена ограда, която обгръщаше цялата частна земя и завършваше при малка беседка на върха на носа.

— На четири метра от беседката се е качил на оградата или я е прескочил — продължи тя. — Знаем точно къде е мястото, защото човек от криминолозите ми намери нишка от памучните му панталони, закачила се на треска от оградата.

Английският ѝ беше почти съвършен и тя натърти върху думата „криминолози“ — още беше бясна, искаше да ми покаже, че не е от гората и че са свършили работата си щателно и с модерни способности. Понечих да задам въпрос, но тя ме изпревари.

— Поискахте преглед на случилото се, така че нека приключим с това. Младият американец е умрял в девет часа и трийсет и шест минути вечерта. Знаем, защото часовникът му е спрял на толкова при удара в скалите. Това е шест минути след като над носа се е възпламенила голяма фосфорна звезда. С нея започнаха фойерверките. Вероятно не знаете, но миналата събота беше...

— Зафер Байрами — казах.

Тя се изненада.

— Браво — отвърна. — Изглежда, не сте толкова невеж, колкото повечето ви сънародници.

Пропуснах го покрай ушите си — какъв смисъл би имало? Трябваше да се справям с по-сложни проблеми от отношението ѝ.

— Покойният — господин Додж — е седял в библиотеката на къщата, пиел е алкохол и е вземал наркотици — показва го докладът от токсикологията, — когато е експлодирала фосфорната звезда и е поставила началото на празничната заря. Взел е бинокъл — намерихме го до парапета — и е слязъл по моравата, за да гледа фойерверките.

Бинокълът запали червена лампичка — радарът ми казваше, че нещо не е наред, — но нямах време да мисля за това, исках да се

съсредоточа върху думите ѝ, а тя говореше с космическа скорост.

— За да вижда по-добре зарята, вероятно се е качил на парапета или го е прекрачил. Бил е под влияние на алкохола и наркотиците, на непознато място, може да е бил объркан и от гърмежите и светлините, подхлъзнал се е на ронещия се бряг и не е успял да се задържи. Паднал е. Следите ли мисълта ми, агент Уилсън?

Кимнах.

— Направихме следствен експеримент с манекен с точния ръст и тегло на жертвата. Точно секунда и осем десети след това е паднал долу, през храсталаците, с които е обраснал скатът. Вижда се къде са смачкани клоните, по листата открихме косми от косата му. Може да ви се стори интересно — траекторията му напълно отговаря на траекторията на човек, който се е подхлъзнал. Ето документацията от изследванията — каза тя и бутна купчинка технически чертежи през бюрото. — Смятаме, че е опитал да се хване за клон — по едната му длан има наранявания, — но не е успял и е продължил да пада до скалите, на трийсет метра по-надолу. Това се равнява на десететажна сграда. Освен другите наранявания гръбнакът му се е счупил на две места. Умрял е мигновено.

Кимнах — това беше причината за смъртта, посочена в папката от Държавния департамент. Нямах как да не призная — тя и криминолозите ѝ бяха свършили работата си отлично. „Бог да ни е на помощ“, казах си. Нямах друг избор, освен да продължа да атакувам.

— В имението е имало охрана — казах. — Имало е и много хора на лодки в морето. Някой от тях може да е бил наблизно. Да е чул виковете?

Просто пробвах.

— Никой. Дори и да е имало хора наблизно, гърмежите от зарята са заглушили всичко. Това ли искахте да попитате?

— Не, не е това — отговорих троснато. — Искам да знам кой друг е бил в имението онази вечер.

— Чудно — каза Кумали с натежал от сарказъм глас, — същият въпрос ни хрумна и на нас. Освен охраната не е имало други. Бил е сам.

— Как може да сте сигурни? — попитах. — Имението е огромно. Тя ми хвърли изпепеляващ поглед.

— Шест цяло и девет акра общо — каза и отвори друга папка със снимки. Там също имаше куп чертежи. — Хората, които го наемат, са предимно богати — в резултат има сто и осем камери, които следят и записват случващото се в периметъра. Системата е инсталирана от една от водещите световни фирми за охранително оборудване — американска, ако ви интересува — и е невъзможно да се влезе в имението незабелязано.

Извади фотоси, взети от десетина различни камери — камери, монтирани на стълбове, на стените на сгради, скрити в листака. Някои бяха фиксирани, други се движеха, но всички имаха инфрачервено оборудване за нощно виждане. Гледах ги като експерт и си давах сметка, че струват цяло състояние.

Тя извади чертежите.

— Това са спецификациите на системата — вижда се, че няма непокрит сантиметър в периметъра.

Последвах два доклада, според които камерите работели идеално. Не ги погледнах — бях сигурен, че е така. Нещата се влошаваха всяка секунда. Бих могъл да изкопча отсрочка от няколко дни, но само толкова.

— Ами скалите? — попитах. — Кое може да попречи на някой да се изкачи по тях?

Тя въздъхна.

— В края има малък плаж — нарича се Германския плаж, — на който има кей, басейн със солена вода и хангар за лодки. Той е част от имението и до него е долепена стая за охраната. Двама мъже стоят вътре и четири камери следят непрекъснато стъпалата нагоре и целия скат. Искате да знаете доколко тези камери улавят движенията? Едната е записала леко помътняване, което преминава отгоре надолу, и то привлече вниманието ни. Оказа се, че това е тялото на загиналия, което прелита пред обектива. Една петдесета от секундата — и камерата го е уловила.

Погледнах вън, към червените жасмини, за да спечеля миг, да събера мислите си за следващата атака.

— Значи според вас Додж е бил сам... Само че, разбира се, не е бил сам — казах тихо. — Там е била и охраната. Какво пречи някой от охраната да го приближи отзад и да го бутне към вечността?

Тя почти не погледна записките си — можеше да открие всичко и със завързани очи.

— Онази нощ е имало осемнайсет души охрана. — Извади снимки на всичките и сред тях имаше доста горили. — Подобно на много хора в този бизнес някои от тези също не са добри хора, но това е без значение — не им е позволено да патрулират терена. Седят пред екраните и следят за нарушители. Могат да излизат само в групи по шестима, предвождани от старши, ако се появи външен човек. Всички постове се наблюдават от камери — продължи тя. — Записите показват, че никой не е напуснал мястото си поне час преди и след смъртта на господин Додж. Съжалявам, че ви разочаровам, но охраната е чиста.

— Не съм разочарован — излъгах. — Просто опитвам да се добера до истината. Да, охраната може да е чиста, освен ако записите не са монтирани — отбелязах. Хващах се за сламки, обаче полагах усилия да звучи елегантно.

— Записите са на дискове — каза Кумали, без да обръща внимание нито на елегантност, нито на нищо. — Дисковете са проверени. Всички имат специфичен код, което означава, че ако някой ги е променял, ще се разбере моментално. Казаха ми, че същата система се използва в Белия дом.

Беше права относно красотата на системата за сигурност във Френската къща — с нея богатите ѝ обитатели имаха пълна свобода. Не бяха под непрекъснато наблюдение — което е много важно за богатите дилетанти, които използват наркотици, — като същевременно никой не можеше да влезе в периметъра незабелязано. Обитателите биха били напълно сигурни за безопасността си.

— Ами възможен мотив? — попитах, като положих усилия да не личи, че това е поредно опипване в тъмното, поредно хвърляне на зарове.

— Съпругата, разбира се. Покойният няма братя и сестри, родителите му са мъртви и тя е единствен наследник. Казва се Камерън — Плъзна снимка по бюрото към мен. Камерън — снимана в цял ръст, вперила поглед в обектива — си имаше всичко. Беше на около двацет и пет, висока и елегантна, с хладната надменност, която обикновено притежават моделите и наистина красивите. Според доклада на Държавния департамент работела като „персонален

продавач“ в магазина на „Прада“ на Пето авеню, когато го срещнала. Разбира се — иначе къде една мацка от никъде може да срещне милиардер? В обществената пералня?

— Колко време са били женени? — попитах, без да отделям очи от лицето на Камерън. Да, беше от тези жени.

— Осем месеца.

Погледнах я.

— Осем месеца и награда един милиард долара... това ми прилича на доста сериозен мотив.

Полицайката поклати глава. Защо ли не се изненадах?

— От осем вечерта е била с хеликоптера на мъжа си с други гости — посетили са няколко клуба по крайбрежието. Прегледахме записите от камерите на всичките — местоположението ѝ е изяснено минута по минута.

Можех да си го представя — други пируващи пристигат с поршета, беемвета, може би и няколко ферарита. Тогава се появява тя с хеликоптер Bell Jet Ranger. Трудно е да биеш един милиард долара.

— Добре, да кажем, че е чиста — започнах да разсъждавам. — Може да е наела някого, за да го извърши.

— Кого? Познавали са доста хора — други богати семейства, дошли с яhti от Монако и Сен Тропе — тук са се срещали с чужденци. Познати всъщност. Разговаряхме с тях и не открихме никой, който дори хипотетично да би извършил такова нещо заради нея.

— Наемник — възразих. — Платен убиец.

Тя се засмя — но не защото смяташе, че е смешно.

— А как можеш да откриеш такъв човек? — попита презрително. — Не някоя малоумна отрепка, а убиец от висока класа? Някой, който няма просто да вземе капарото и да изчезне? Така или иначе, остава фактът, че е бил сам на брега.

— Обаче един милиард долара — казах тихо, повече на себе си, отколкото на нея — са ужасно много пари.

— Какво ви е на вас, американците? — изсъска тя презрително. — Защо автоматично си мислите за убийства? Ако е искала пари, няколко милиона биха ѝ стигнали. Защо просто не се е развела?

Бях уморен, разочарован, ужасно разтревожен от невъзможността да напомпам едно разследване, което непрекъснато издишаше. Най-много ме дразнеше обаче тази жена и отношението ѝ

към страната ми. Искаше ми се да ѝ го върна, да ѝ платя с нейните средства, да попитам за трафика на наркотици и новия път на коприната, за геноцида над кюрдите и всичко останало, което ми дойде наум, но се овладях — трябваше заради по-голямата цел и така нататък.

— Имало ли е предбрачен договор? — попитах уморено.

Тя не се бе интересувала.

— Не попитах — отговори. — Какъв е смисълът? Както казах, в имението не е имало никого, единственият човек с някакъв мотив е бил на трийсет километра оттам, действията на господин Додж са ясни и недвусмислени, събраните доказателства са безспорни. Било е нещастен случай.

Започна да събира снимките и докладите, за да ги прибере в шкафа.

— Това беше всичко, господин Уилсън Мисля, дори ФБР ще се съгласи, че турската полиция си е свършила работата професионално и качествено.

— Ще са ми нужни тези папки, основните данни и всичко останало, детектив — казах и посочих купчината материали. Очаквах експлозия и не останах разочарован.

— Какво!? — възкликна тя.

Зърнах лицето на Хайруниса — беше във възторг.

— Казах, че трябва да направя свой собствен преглед — казах спокойно.

— Не — отсече Кумали. Повтори го и на турски за по-голяма категоричност.

— Идвам от далеч, детектив Кумали, посещението ми е организирано на най-високо правителствено ниво. Искате ли да вдигна телефона и да кажа, че не получавам нужното съдействие?

Тя не реагира. Нито пък секретарката — вероятно никога дотогава не беше чувала шефката ѝ да бъде заплашвана с базука. Протегнах ръка към папките, но Кумали поклати глава.

— Това са оригинали. А и така или иначе повечето са на турски.

— Сигурен съм, че доста от документите са били преведени заради вдовицата — контрирах, но тя не помръдна. — Детектив, моля — настоях. — Нека не стигаме дотам.

Тя не сваляше поглед от мен — а после сякаш се пречупи.

— За колко време са ви нужни?

— Три дни, може би четири — отговорих. Не беше кой знае какво, но реших, че повече от това няма да получа.

Кумали погледна секретарката — все още беше много ядосана и това трябваше да ми подсказе, че има план. Заговори рязко на турски, но разбрах една дума, защото беше много близка до английската — fotokopi.

— Благодаря — казах учтиво.

— Тук, в Бодрум, няма нищо за вас, агент Уилсън — каза тя след малко. — Абсолютно нищо.

След което ми обърна гръб и започна да преглежда пощата и графика си. Не вдигна поглед, когато Хайруниса донесе копираните документи. Не вдигна поглед и когато ги прибрах и излязох от кабинета ѝ.

19.

От толкова мъртъвци по света трябваше да се спрем на смъртта на Додж. Това, което изглеждаше като късмет, се оказа ужасна грешка.

Беше повече от ясно, че смъртта му е нещастен случай, и след като нямаше какво да разследва, Броуди Уилсън можеше единствено да се качи на самолета и да се прибере у дома. Детектив Лейла Кумали беше съвсем права за това.

Спечелих няколко дни, но те изобщо не бяха достатъчни. Когато излязох от полицейското управление, си помислих за пореден път как предположенията, непроверените предположения, винаги ти изиграват номер. С Шепота трябваше да се заровим по-дълбоко и да се запитаме какво точно ще разследвам. Честно казано, бяхме уморени и отчаяни, когато взехме решението, а и във всеки случай около смъртта на 28-годишен мъж на морския бряг винаги има нещо, което си струва да се разследва. Обаче оправданията не бяха добри. Бяхме заковали знамето си за мачтата и — както всички пирати — щяхме да платим цената, когато корабът потъне.

Въпросът беше: какво да направя при това положение? Краткият отговор: няхах идея. Имам си начин за справяне със стреса обаче — или се разхождам, или работя. В Бодрум имаше възможност и за двете и си припомних основната мисия, или поне първата ѝ фаза — да идентифицирам телефонните кабинки в стария град.

Извадих мобилния си телефон със специално сменената камера от джобовете си, сложих батерията и в края на улицата свих вдясно. Трябваше да работя в рамките на вътрешната карта, която бях запааметил, и след пет минути бързо ходене — и когато най-накрая тревожността ми спадна до поносими нива — стигнах до границата на района за търсене.

Бях го разделил мислено на сектори и намалих темпото значително, решен да не допускам никоя потенциална цел да убегне на вниманието или обектива ми. Не беше лесно. През по-голямата част от годината Бодрум е сънлив град с около 50 000 души население, но през лятото бройката се увеличава до половин милион и — макар и да беше

краят на сезона — улиците бяха пълни с почиващи и туристи, и вселената от хора, които се хранят от тях.

Минах покрай безброй магазинчета, които продаваха турски кожени сандали и редки персийски килими, които почти без изключение пристигаха от някоя фабрика в Китай. На всеки стотина метра имаше ароматни заведения, специализирани в това, което в Испания се нарича „тапас“, а тук е известно като „мезе“, и които винаги са пълни независимо кое време на деня е.

Всеки път, когато видех телефонна кабина, я фотографирах, уверен, че софтуерът на телефона ми я поставя върху картата и записва точното ѝ местоположение. Някъде по пътя взех малко кебап, увит в *пита*, и седнах на пейка под една джакаранда, за да го изям. Няколко минути след това видях витрината на магазин отстрани — беше изложена фантастична колекция саксофони и класически електрически китари. Пристъпих до вратата и надникнах в сумрачната пещера вътре.

Беше едно от местата — местата мой тип, по които си падам, — които човек напоследък среща рядко. Видях купчини ноти, рафтове винилови плочи, кошове с компактдискове и ако някой ми беше казал, че някъде отзад има и кутии с някогашните осемпистови стерео-касети, предшественика на компакткасетите, щях да му повярвам.

В другата половина бяха подредени музикални инструменти — имаше достатъчно китари „Гибсън“ и „Фендер Стратокастър“, за да накарат всеки рокендрол песимист да се усмихне — и десетки турски фолклорни инструменти, които не свързвах с никакво наименование, да не говорим за звук.

Типът, които пушеше зад тезгяха — прехвърлил четирийсетте, музикант, ако се съдеше по протритите джинси и сънливите очи — ми махна да вляза. В друг момент, в друг живот, бих прекарал вътре часове, но сега просто разперих разочаровано ръце и продължих с работата си.

През следващите няколко часа направих достатъчно снимки на телефонни кабинки пред магазини за сувенири и край квартални пазарчета, че да ми стигнат за цял живот, изчаках цяла вечност, докато пресека голяма улица, за да снимам една край бензиностанция на „Бритиш Петролиум“, и открих поне още шест, които имаха вид на донесени от някоя друга държава и незаконно свързани към жиците горе. Нищо чудно, че турският телеком не знаеше, че съществуват.

Късно следобед, с отмалели крака и много жаден, излязох на малък площад и седнах в кафене на тротоара. Първата ми мисъл беше да си поръчам бира „Ефес“, обаче, слава богу, притежавам някаква степен на себепознание и си дадох сметка, че в настроението, в което съм, гняв и отчаяние, няма да остана само с една. Поръчах кафе и се заех със задачата, която избягвах целия ден — отворих раницата, извадих документите около смъртта на Додж и се заех да изучавам трагедията, на която се бяхме натъкнали с Шепота.

След двацет минути бях сигурен, че нещо в полицейското разследване никак не е наред. Проблемът не беше в разпитите, криминалогичните изследвания или анализи и в записите от камерите. Проблемът беше в доклада от токсикологията.

Беше преведен заради Камерън, заедно с някои други документи, и Кумали беше права, че в организма му е имало наркотици, но се съмнявам да е имала начин да прецени какво наистина означават тези нива. И наистина, заключението на патолога беше, че са достатъчни, за да влошат значително преценката и равновесието на жертвата.

Да „влошат значително“? Дяволите да го вземат, този млад милиардер се бе докарал до радиоактивно състояние. От медицинското си образование и собствения си тъжен опит знаех, че не е възможно да е натъпкал тялото си с толкова дрога само за няколко часа — не и без да се предозира и натрови. Додж се беше друсал в епични мащаби поне от три или четири дни.

За разлика от Кумали — или нейните криминалози, — шареното ми минало ми даваше възможност да оценя експертно точно какво въздействие са имали наркотиците върху Додж. Вземал е метамфетамин, разбира се — напоследък се среща навсякъде, — също верния сподвижник GHB или „Лесна свалка“, за да намали колебанията в настроението, и добра гарнитура от екстази за успокояване на душата. Сънят винаги е враг на надрусания и затова имаше сериозни следи от кокаин — за да стои буден. Бях абсолютно сигурен, че никой, който е на дрога от четири дни, на коктейл от наркотици, не би се интересувал от фойерверки. Те са бледо подобие на светлинното шоу, което е бушувало в главата и гениталиите му.

Спомних си червената лампичка, която ми светна при споменаването на бинокъла. Дадох си сметка какъв ми е проблемът — на кого му е притрябвал бинокъл, за да гледа фойерверки, които

избухват буквално над главата му? Тоест, ако не иска да ослепее. И защо му е да ходи до ръба на пропастта — като че ли от моравата или от терасите не се вижда съвсем същото? Дори най-затъналите наркомани имат *някакъв* инстинкт за самосъхранение. Не, нещо друго го е накарало да грабне бинокъла в това състояние на тежка интоксикация и да отиде до пропастта.

Не знаех какво е то, нямах отговор на много други въпроси, но вече знаех, че ситуацията не е толкова мрачна, колкото ми изглеждаше в кабинета на детектив Кумали, докато се давех в презрението ѝ и миризмата на червен жасмин.

Пак се замислих за бутилка „Ефес“. По-добре не, казах си — надеждата е по-опасно нещо от отчаянието.

Всъщност имах нужда единствено от колата си.

20.

Не беше трудно да открия Френската къща.

След като излезеш от Бодрум и стигнеш южния нос, тръгваш по широкия път, който се вие между надвиснали кипариси, и продължаваш, докато вече няма накъде.

Когато стигнах, беше почти тъмно. Голямата порта от ковано желязо, която затваряше пътя — сега на гърба ѝ висеше черен плат, за да не се вижда вътре, — беше затворена, а фенерите върху каменните колони отстрани не бяха запалени. В малка горичка отстрани имаше полицейска кола, която почти не се виждаше в тъмнината, а когато приближих, полицаи се показа през прозореца и започна да крещи на турски да се махам.

Изключих двигателя и слязох от колата. Ченгето отвори вратата, озъби се, заръмжа, видях, че посяга към палката си. Съжалявам да го кажа, но турските полицаи нямат навика да казват по два пъти. За щастие го изпреварих: извадих златната си полицейска значка и я насочих към физиономията му, когато наближи.

Той я разгледа за момент ядосано, после се върна до служебната си кола. Чух го да спори по радиото, а когато най-накрая му наредиха какво да прави, си вдигна задника и отдели от скъпоценното си време, за да отиде до врата за пешеходци, която се отваряше с електронен код. Устройството беше монтирано в бетона, имаше дванайсет бутона, правено по поръчка, непробиваемо — никой нямаше да опитва да сваля панела и да манипулира кабелите вътре скоро. Две камери, монтирани на високата стена — една фиксирана и една насочваща се, активирана от движение — го наблюдаваха със стъклени очи. Полицаят улучи кода на втория път, след като се консултира с листче, отвори вратата и отстъпи назад. Когато минах покрай него, усетих миризма на алкохол.

Вратата щракна зад гърба ми и, сам в мрака, забелязах, че от вътрешната страна на стената има ивица, широка около трийсет метра. Реших, че е електронен крепостен ров, наблюдаван с камери и вероятно зареден с датчици за движение. Никой натрапник, дори ако

приемем, че успее да се прекачи през стената, не би могъл да я прекоси незабелязано и да се добере до дърветата по-навътре. Къщата е била строена отдавна, когато Бодрум е бил никому неизвестно рибарско село, но още тогава собственикът е положил сериозни грижи, за да си осигури сигурност. Питам се защо.

Минах по път между дърветата, под тунел от клони, подметките ми хрущяха по чакъла. Ставаше все по-тъмно и по-тихо и макар и да не можех да обясня защо, разкопчах самото си и се уверих, че лесно мога да стигна до беретата, мушната в колана ми отзад. Мястото беше такова, нощта беше такава.

Пътят сви покрай неработещ фонтан и се появи къщата. Видът ѝ не ме успокои с нищо — беше голяма и тъмна, а онова, зловещото, което бях видял през платения телескоп, отблизо сякаш искаше да ме погълне. Повечето къщи, строени на красиви места, дори старите, са проектирани за гледката, с големи прозорци и много стъкла. Френската къща имаше широки стрехи, дъбова входна врата и прозорци, потънали дълбоко във варовиковата фасада. Усещането беше, че е строена, за да осигурява усамотение — и това усещане се засилваше още повече, защото всички капаци на горните прозорци бяха затворени.

Заобиколих сградата от едната страна, като избягвах тъмните сенки близо до стената, минах покрай площадка за хеликоптер и каменна постройка за охраната, близо до гаражите. Вътре нямаше никого. Оттам започваше пътека и тръгнах по нея. Минах през висок жив плет и излязох на терасирана морава от другата страна. Гледката беше удивителна — огърлица от далечни острови, осветеният замък на кръстоносците, светлините на Бодрум, прегърнали заливите, — но не ми хареса. Никак. Наречете ме параноик, но не можех да се отърся от чувството, че в къщата има някой, който ме наблюдава.

Обърнах се и погледнах назад — къщата беше тъмна, толкова тиха, че сякаш бе изпаднала в кома. Капаците на приземния етаж бяха отворени, но всички други бяха затворени. Свалих самото си, оставих го на една пейка от тиково дърво и тръгнах надолу по стръмната пътека към беседката от ковано желязо. Накъде по средата на разстоянието надолу чух нещо над смълчаните акри и се обърнах към къщата — на терасата на третия етаж един капак се люлееше на

пантите си. Можеше да е вятърът и нямаше как да знам дали е бил заключен, когато дойдох.

Стигнах беседката, направих няколко крачки на север и прекрачих парапета. На това място беше стоял Додж, когато е полетял надолу, и изведнъж ми се зави свят — бездната беше така стръмна и вълните долу действаха толкова хипнотично, че сякаш някой ме задърпа към тях. Почвата под краката ми беше ронлива и си давах сметка, че парапетът е на повече от ръка разстояние. Стори ми се, че почувствах или чух нещо близо зад мен — не бях сигурен, — но нямаше време да викам. Обърнах се рязко, хвърлих се към парапета, сграбчих го. Нямаше никого.

Овладах дишането си и се върнах на солидна земя. Бях абсолютно трезв и въпреки това, когато застанах от другата страна на оградата, можех да падна много лесно. Какво, по дяволите, е правил Додж там?

Погледнах пак нататък, иззад безопасния парапет. Опитах да си представя какво ли е било — гърмежите и многоцветните ракети във въздуха, музиката, която се носи от увеселителни лодки и заведенията по брега, сребристата луна, която спуска пътека от светлина чак до Гърция. Под всичко това, залитащ по моравата, се задава млад мъж, който е на наркотици от четири дни, който може би опитва да се измъкне от въздействието им и да изтрезнее, да успокои бушуващия тестостерон и вихрушката на параноята. Обаче защо, питах се, защо е тръгнал към беседката?

Реших, че е търсил нещо, може би във водата на залива. Колкото повече се е приближавал, толкова по-големи шансове би имал да го види. Заради това е взел бинокъла и или е стъпил на парапета, или го е прескочил. Какво обаче е търсел?

Разпечатката от мобилния му телефон — беше сред документите, които ми бе дала детектив Кумали — показваше, че никой не го е търсил един час преди и след смъртта му. Камерите за наблюдение също показваха, че никой не е излизал от стаята на охраната, за да говори с него.

И въпреки това нещо или някой го беше накарал да грабне бинокъла, да зареже прекрасната си приятелка, дрогата, да излезе от библиотеката, да мине през моравата и да опита да види нещо в тъмните води на залива.

Ако някой човек — буквално — го бе завел по пътеката през моравата, към беседката, най-логичното обяснение би било, че е знаел как да преодолее охранителната система или да проникне в имението през електронния пояс покрай оградата. Вероятно е бил някой, на когото Додж е имал доверие — иначе би вдигнал охраната. След това го е блъснал през оградата и е излязъл по начина, по който е влязъл.

Почти веднага в главата ми се появи друга мисъл — ако е убийство, неотдавна бях видял нещо подобно, като качество. От другата страна на света, в „Истсайд Ин“. Всякакви съмнения за връзка между двете изчезваха бързо.

Обърнах се, минах през моравата, взех си сакото и се изкачих по стъпалата до терасата. Беше време да вляза в старата мрачна къща.

21.

Опитах дръжките на два френски прозореца — без успех. Третият беше отключен, което означаваше, че или охраната е немарлива, или че в къщата има някой.

Извадих малкото фенерче, което носех на ключодържателя си, включих го и пристъпих в салона. Затворих вратата. Тесният лъч освети красива стая. Който я бе обзавеждал, имаше вкус — Грейс би се чувствала у дома си, мина ми през ума. Повечето мебели бяха старинни, английски — съдържано елегантни и баснословно скъпи. Паркетът беше покрит с дебели копринени килими, а по стените с цвят на слонова кост висяха десетина картини от най-големите имена сред импресионистите.

Тънкия лъч на фенерчето попадна върху висока двойна врата, която водеше към библиотеката. В много отношения тя беше по-красива от салона — беше по-малка и поради това пропорциите ѝ бяха по-добри, а книгите ѝ придаваха по-топъл, по-приятен вид. Не се учудих, че Додж я е бил превърнал в свой щаб.

До дълбоко кожено кресло видях малка странична масичка и макар че дрогата отдавна не беше там, принадлежностите си стояха — станиоли, стъклена тръбичка, няколко бутилки минерална вода, цигари и препълнен пепелник. През няколко френски прозореца се разкриваше панорамна гледка към морето и небето — дявол да го вземе, ако толкова е искал да гледа фойерверки, не е било нужно дори да става от стола. Ефектът в стаята трябва да е бил още по-забележителен благодарение на двете огледала в позлатени рамки от двете страни на камината, точно зад стола.

Сториха ми се не на място в библиотека — знаех, че Грейс не би одобрила подобно нещо, — обаче богатите си имат своите странности.

Прескочих полицейската лента, заграждаща тази половина от помещението — нямаше значение, защото турците казаха, че са приключили с разследването, — опрях се на облегалката на стола и вдигнах очи към гледката. Опитах да си представя какво би могъл да му каже някой, за да го накара да излезе от това обезопасено гнездо.

Бръкнах по-дълбоко в ума си, задържах дишането си, опитах да плувам по-дълбоко. И още веднъж, точно както се случи в онази стая в „Истсайд Ин“, когато осъзнах, че там е живяла жена, изключих всичко... отговорът беше толкова близо... някъде от другата страна на знанието... само ако можех да го докосна... някой, когото е познавал, е влязъл през високата двойна врата...

Не го чух, но зад мен се отвори скрита врата. Беше като онези, които се срещат в немалко старинни библиотеки — покрита с гърбове на книги, за да се слива невидимо с останалите рафтове. Този, който мина през нея, беше сякаш с гумени подметки, защото не чух никакви стъпки по килима. Обаче когато се движат дрехи, се чува звук — а може и да не е звук, а само раздвижване на въздуха, — който е почти невъзможно да се скрие. Тогава го усетих.

Сърцето скочи към гърлото ми, посегнах зад гърба си и извадих беретата с едно плавно движение, свалих предпазителя, обърнах се светкавично, приклекнах, за да намаля размерите си като мишена, разкрачих се леко, вдигнах оръжието, сякаш е продължение на ръката ми, обвих спусъка с показалец — точно както ме бяха учили преди толкова много години, когато бях млад и още нямах представа какво е да убиеш човек и да ти се присънват двете му малки момичета.

Някой друг, някой по-малко объркан от мен, щеше да стреля. Аз се поколебах, погледнах под цевта и видях бос крак на жена, облечена в черно, което беше разбираемо предвид факта, че наскоро е овдовяла. Беше Камерън.

— Кой по дяволите си ти? — попита тя. Опитваше се да изглежда спокойна в мрака, но пистолетът я бе изплашил и не успяваше да скрие треперенето на ръцете си.

Прибрах беретата.

— Казвам се Броуди Уилсън Аз съм...

— Типът от ФБР? Кумали, турската полицайка, каза, че ще изпратят някого.

— Да.

— ФБР винаги ли влиза в къщите на хората без предупреждение?

— Извинявам се — отвърнах. — Останах с впечатлението, че няма никого. Дойдох, за да огледам.

Ръката й престана да трепери, но тя все още беше нервна, защото извади цигара. Но не я запали. Беше от онези електронни тръбички,

които си купуват някои хора, когато опитват да се отърват от навика.

— ФБР редовно ли разследва нещастни случаи? Кой те изпрати да дойдеш в Бодрум?

— Някой от адвокатите или доверениците на съпруга ти, доколкото знам.

— Естествено — каза тя. — И кой от тях? Феърфакс, Резник, Портър?

От този списък стана ясно, че мнозина от обкръжението на мъжа й не одобряват факта, че продавачката от магазина — та бил той и „Прада“ — е ударила джакпота.

— Не знам — отговорих.

Тя се засмя сухо.

— Не би ми казал дори и да знаеш, нали?

— Не бих — отвърнах.

Тя дръпна от електронната цигара. Ако беше някой друг, щеше да изглежда нелепо.

— Къщата изглеждаше пуста — казах. — Съжалявам за пистолета, но ме изненада.

Тя не си направи труда да отговори. Имах усещането, че ме преценява.

— Как влезе в имението? — попитах, като се постарях въпросът да прозвучи възможно най-неутрално.

— Какво имаш предвид?

— Аз влязох през портала — нямаше паркирани коли, а дежурният полицаи не спомена, че в къщата има някой.

— Яхтата ни е закотвена в залива и съм в нея още от инцидента. Една от надувните лодки ме докара дотук и се качих по стълбите.

Сигурно е видяла сянката на съмнението да преминава по физиономията ми, защото сви рамене.

— Лодката е в хангара за лодки. Човекът от екипажа още е там, иди го попитай, ако искаш.

— Разбира се, че няма — отвърнах. — Къщата е твоя, можеш да правиш каквото поискаш. Ти ли беше на терасата?

Тя се поколеба.

— Не знаех, че ме наблюдаваш.

— Бях долу, на моравата. Не съм сигурен, но ми се стори, че видях сянка.

— Капакът на един прозорец се клатеше от вятъра — отговори тя.

Обърнах се бързо — някъде далеч, стори ми се, чух затваряне на врата.

— Има ли някой друг в къщата?

— Не, защо?

— Стори ми се, че чух...

Ослушах се, обаче не долових нищо. Пълна тишина.

— Това е стара къща — обясни тя. — Ако вятърът духа от юг, излиза нагоре през избата.

Започна да пали лампите — не разбрах дали за да отвлече вниманието ми, или защото тъмнината я притеснява.

На меката светлина я видях ясно. Джак Лемън някога е казал за Мерилин Монро, че е светкавица в бутилка. Все едно го е казал за Камерън. Стройна и грациозна, със спортна фигура, кожата ѝ беше толкова фина, че сякаш отразяваше светлината. Тогава си дадох сметка — и го видях няколко пъти след това, — че накланя някак глава, фокусира погледа си така, че събеседникът ѝ има усещането, че е единственият човек наоколо, ако не и на света.

Беше умна — знаех го, защото бях прочел транскрипцията на разпита ѝ в полицията на Бодрум вечерта след така наречения инцидент. Казали ѝ, че не е позволено да присъства адвокат, напруга е слух, за да разбере лошия английски на преводача, била е сама и уморена, обаче през часовете на разпита е останала учтива и сговорчива. Ако излезеш от кожата си в Турция — независимо дали си виновен, или не, — може да се окажеш в море от неприятности. „Интелигентна и уравновесена, запомни това“ — казах си.

След като запали лампите, тя се обърна и отвори една бутилка вода.

— Турската полиция ми каза, че си единствена наследничка на имотите на мъжа си — подхвърлих възможно най-неутрално.

Тя отпи глътка вода и попита:

— Това официален разпит ли е, господин Уилсън?

Логично.

— Не, но може да стане, ако искаш.

Тя сви рамене.

— Няма никаква тайна. Да, аз съм наследничката.

— Имате ли предбрачен договор?

Поколеба се и си личеше, че не смята да отговаря.

— Офисът ни в Ню Йорк може да изиска документите, ако предпочиташ. От думите ти преди малко стигам до извода, че адвокатът или довереникът на мъжа ти ще ни помогне с радост.

— Да, има предбрачен договор — каза тя, след като преглътна грубостта ми.

— Какви са условията в договора в случай на развод?

Пак отпи глътка вода.

— Първите пет години получавам по четирийсет хиляди долара годишно. След това сумата нараства с малко, докато навърша петдесет. Тогава — според адвокатския термин — съм компенсирана и предбрачният договор вече не се прилага.

— Четирийсет хиляди на година, за пет години — казах. — Това трябва да е горе-долу колкото си изкарвала в „Прада“.

— Да, горе-долу толкова.

— А какво получаваш сега, като вдовица?

— Това е тръст... сложно е. Не съм сигурна, че някой изобщо знае точно...

— Колко? — повторих.

— Около... милиард и двеста милиона — отговори тя и се обърна настрана.

Цифрата увисна във въздуха за момент — често се случва с подобни цифри, — после тя се обърна и ме погледна. За моя изненада, трепереше от възмущение, очите ѝ пламнаха от гняв.

— Знаеш ли защо затворих онзи капак, на терасата, знаеш ли защо бях там, горе? Там е спалнята, която деляхме с мъжа ми. Всяка нощ идвам тук с лодката, минавам по моравата и се качвам там... Като легна на леглото, все още усещам миризмата му, мисля си, че ако се събудя сутринта, той ще е там. Хората могат да си говорят каквото си искат за парите, агент Уилсън, но всичко, което ми остана от него, са само чаршафите в спалнята на наета къща. Обичах съпруга си.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Тя се опита да ги спре и в този момент излъчваше такова достойнство и кураж, че беше трудно да не събуди съчувствие. Ако пък беше актьорско майсторство — направо можеше да пише благодарствено слово за „Оскар“.

— Сега искам да ме оставиш. Ако имаш още въпроси, разговаряй с турската полиция — тя води разследването и има пълен запис на разпита ми. Нямам какво повече да добавя.

Докато вървах през терасата към портала, бях склонен да ѝ вярвам, но — разбира се — човек никога не може да е сигурен. Преди да свия зад ъгъла, погледнах назад. Тя стоеше на терасата, сама в сянката на мрачната къща, боса и болезнено красива, загледана към беседката и мястото, където бе загинал мъжът ѝ. За момент си помислих, че ще се обърне и ще погледне към мен, но не го направи.

Тръгнах по дългата алея, нощта ме обгърна и зловещата къща се стопи в тъмнината. Бях дошъл със съмненията си и напусках убеден, че някой е придумал Додж да остави дрогата, да вземе бинокъла и да извърви последните си крачки на тази земя.

Беше добра теория, но не беше достатъчна, ако трябваше да остана в играта. Лейла Кумали щеше да се погрижи за това — беше създала своя собствена версия на случилото се и я бе натоварила с професионалната си репутация. Не можеше да си позволи да сгреши и щеше да направи всичко възможно да отпрати натрапника от Америка.

Имах нужда от доказателство.

22.

Никога нямаше да го намеря, ако не беше един светофар.

Спуснах се с колата по южния нос и стигнах покрайнините на града по времето, когато ресторантите се превръщат в барове, жените започват да си мислят да зарежат високите токчета и нормално трезвите двойки започват да си поръчват по още една йени ракъ.

Светофарът — на натоварено кръстовище със заведение в единия ъгъл и строителен обект на другия — превключи от зелено на жълто. Бях достатъчно близо, за да мина на жълто, обаче имаше прекалено много мотопеди, които се движеха по свои собствени правила, и тълпи невнимателни пешеходци, така че реших да не рискувам.

Докато чаках зелено, погледнах към строежа и сред графитите в полза на една или друга политическа партия видях разкъсан плакат, рекламиращ целонощния празник вечерта на Зафер Байрами. Виждаше се стилизирано изображение на пристанището, Френската къща на носа и голямата „бомба от фосфор“, избухваща над нея. Парчета магнезий, това е, помислих си лениво и си спомних часовете по химия в академия „Колфийлд“. Старите фотографии са използвали същия материал за експлодиращите си светкавици, продължих мисловното си пътешествие.

Тогава ми хрумна нещо, което беше толкова далечно, че трябваше да го повторя. Когато го повторих, изглеждаше още по-безумно.

Знаех, че Додж е бил в библиотеката, когато е избухнала „фосфорната бомба“ — Кумали го бе казала и нямаше доказателства за нещо друго. Това означаваше, че е седял на коженото кресло, зад гърба му са били двете огледала в момента на избухването на магнезия във, пред френските прозорци. Имаше шанс, реших, тези несвързани помежду си елементи — магнезият и огледалата — да се окажат доказателството, от което толкова отчаяно се нуждаех.

Мисълта дотолкова ме погълна, че трябваше да мине време, преди да усетя, че колите зад мен свирят с клаксони, а светофарът отново е зелен. Настъпих педала, започнах да ровя с една ръка

документите, които ми бе дала Кумали, намерих бележката до патолога, към която беше закачено листчето с телефонния ѝ номер. Започнах да набирам, обаче ми мина през ум, че жена с шестгодишно дете може и да не се зарадва, ако я събудя, и че дори и да я събудя, по това време няма какво да направи.

Вместо това реших да отида до хотела, да вляза в интернет, да намеря страницата на галерия „Уфици“, във Флоренция и да разпратя имейли с телефонния си номер и молба за помощ.

„Уфици“, някога дом на Медичите, е един от най-великите музеи в Европа, притежател на най-добрата колекция ренесансова живопис на света. Когато бях малък, Бил и Грейс ме водиха там пет-шест пъти, а веднъж — посещението, което ми достави най-голямо удоволствие — Бил уреди да разгледаме това, което директорът на музея скромно наричаше „работилница“ — лаборатория за реставрация, ненадмината от двете страни на Атлантика. Сега имах нужда точно от оборудването на лабораторията и се надявах, когато служителите ѝ отидат на работа рано сутринта, някой да предаде писмото ми в точните ръце и да се свържат с мен.

Спрях пред хотела, паркирах колата и отидох на рецепцията, за да си взема ключа от стаята. Мениджърът ми подаде плик.

— Надявам се това не лоша новина да причини мистър Броуди Дейвид Уилсън голяма тъга — каза ми. Пликът не беше запечатан, бях сигурен, че е прочел писмото и е сигурен, че ще ми причини „голяма тъга“.

Оказах се прав. Беше от Лейла Кумали и ми казваше, че е обсъдила с началниците си „молбата“ ми за отлагане на финализирането на разследването по смъртта на Додж.

„След като прегледаха доклада и всички придружаващи го документи, висшестоящите решиха, че евентуално забавяне не е оправдано от гледна точка на проведеното разследване“.

Пишеше още, че шефът на полицията и неговите началници стигнали до извода, че става дума за явен случай на „смърт по непредпазливост“ и в резултат делото ще бъде изпратено в Анкара още сутринта, а тялото на Додж ще бъде предадено на съпругата му за погребение, паспортите на приятелите и познатите им ще бъдат върнати, след което те ще могат да си заминат незабавно.

„Полицейската служба на Бодрум ви благодари за проявения интерес и се гордее, че успя да предложи на ФБР цялото възможно съдействие — пишеше тя. — Можете да задържите копията от материалите, които ви предоставихме, за вашия архив“.

Нищо чудно, че Кумали като че ли се предаде прекалено лесно. Ако ченгетата направеха каквото бяха решили, аз потъвах — нямаше да има нужда от ФБР в Бодрум и повторното стартиране на разследването би било невъзможно. Трупът няма да е налице, а всички потенциални свидетели ще са пръснати по света. Щеше ми се да се обадя на Кумали веднага, но надделяха по-спокойните инстинкти — можех да ѝ се обадя сутринта, сега приоритет беше „Уфици“.

Мениджърът ме наблюдаваше внимателно и му казах, че животът е пълен с тъга от този вид, но пък и Дейвид Броуди Уилсън не е чужд на такива проблеми. Бях толкова уморен, че започвах да говоря като него. Качих се в стаята си и след като изпратих имейлите до „Уфици“, просто копнеех да легна да спя.

Трябваше обаче да проведе още един телефонен разговор. Сложих батерията в телефона и позвъних на Бен Брамбли. Казах му, че местните ченгета са убедени, че смъртта е нещастен случай, и приключват разследването.

— Лошо! — отговори Брамбли.

— Да. Освен това не са прави. Работя по нещо, за да удължа следствието, но е по-добре да уведомиш другите заинтересовани страни.

— Мога ли аз да направя нещо? — попита Брамбли.

— Благодаря ти — отвърнах, — обаче бъркотията е моя, аз трябва да я разчистя.

Затворих и не извадих батерията, в случай че ме потърсят. Въпреки умората още не бях заспал, когато телефонът започна да звъни.

— Забравих да попитам — каза Брамбли, — кога според теб ще знаеш дали идеята ти е проработила?

Това беше от Шепота, сигурен бях, и почти долавях паниката в гласа му.

— По това време утре — казах. — Сутринта може да се наложи да летя до Италия.

23.

Събудих се в седем и веднага набрах номера на Кумали от мобилния си телефон. Включи се гласова поща. Оставих съобщение да ми се обади спешно, но след двайсет минути все още не бях говорил с нея.

Слязох до рецепцията, направих нов тур през английския език с мениджъра и открих адреса на „Гюл и синове, пристанище и работилница“. Вкарах го в навигационната система на фиата и след седем минути бях на старото пристанище, пред къщата, която Кумали боядисваше на снимката.

Беше някогашна рибарска къща, с керамични саксии и сандъчета по первазите, окичени с цветя. Изненадах се — къщата излъчваше радост и доброта, каквито определено не бях забелязал в тази жена. Минах по пътеката до вратата и позвъних. Никой не отговори.

Прекоших малка тревна площ и алеята за кола, плътно до стената на пристанището на Гюл, надникнах към гаража — развалената италианска кола беше там — черна боя и вдигнат капак, — но иначе нямаше признаци на живот. Тръгнах към задната страна на къщата и се послушах — не се чуваше звук и нищо не помръдваше, ако не се броеше дебелината на котката, която си чешеше ухото на кухненския прозорец. Май беше котарак.

Върнах се в колата си, погледнах часовника, подкарах и започнах да оглеждам систематично улиците, като се отдалечавах от къщата, за да откроя някоя квартална градинка. Трябваше да се случи скоро. След десет минути видях малка тревна площ, на която играеха пет-шест деца, придружени от майките си. За голямо мое облекчение сред тях зърнах Лейла Кумали.

Спрях и слязох от колата. Лейла Кумали беше с гръб към мен, люлееше сина си на люлката, така че бях само на няколко метра от нея, когато една от другите жени ѝ извика нещо на турски и ме посочи.

Полицайката се обърна, видя ме и в този момент видях толкова много гняв по лицето ѝ, заради неочакваното нахлуване в личното ѝ пространство, че чак не ми се вярваше. Обаче имаше и още нещо...

нещо скрито... в начина, по който грабна сина си. Моментното впечатление, което добих — колкото едно мигване, така да се каже, — беше, че съм се натъкнал на тайна.

Докато тя ме гледаше ядосано, момчето надникна с едно око иззад полата ѝ, аз му се усмихнах и казах:

— Това трябва да е синът ви.

Трябва да ми се признае, че изражението ми не се промени изобщо, когато — вече по-уверено — момчето се показва иззад майка си и видях, че има синдрома на Даун.

Подобно на всички такива деца, които съм срещал, и неговото лице беше красиво — усмихнато и излъчващо невинност. Каза ми нещо на турски, което реших, че е „добро утро“, и поради някаква причина, вместо да опитам да комуникирам на език, който момчето не разбира, реших да се поклоня. То си помисли, че това е най-смешното нещо на света, и също се поклони в отговор. Майките и другите деца, които гледаха, започнаха да се смеят, а това го накара да се поклони още няколко пъти на смахнатия американец.

Единственият човек, който не смяташе, че е смешно, беше майка му.

— Как ме намерихте? В бележката написах ясно, не искам да споря...

— Не съм дошъл, за да споря — прекъснах я. — Искam да дойдете до Френската къща с мен.

Това донякъде намали гнева ѝ.

— Защо?

— Мисля, че Додж е бил убит и че има шанс да го докажем.

— Убит? И как убиецът е влязъл в имението?

— Не знам. Първата стъпка е да докажем, че в къщата е имало и друг човек — мисля, че можем да го направим.

Тя се замисли за момент, после поклати глава.

— Не. Доказателствата ясно сочат...

— Оставете доказателствата. Те са списък с материали, с които разполагате. Ами тези, които не сте открили? Как ще ги определите? Като маловажни?

Това беше цитат от книгата ми и веднага се укорих — отново излизах от легендата си, — после си спомних, че книгата ми беше

дадена за четиво в самолета, и престанах да се укорявам. Кумали още не беше убедена.

— Трябва да го направим веднага, преди да приключи разследването — настоях.

— Не. Началниците ми вече са го приключили.

Трябваше да положа сериозни усилия да не изляза от кожата си.

— Ако се окажа прав, а полицията в Бодрум е освободила трупа и е върнала паспортите на свидетелите, ще трябва да се плати сериозна цена. И не на мен, а на висши правителствени кръгове.

Тя се поколеба. Другите майки и деца тръгваха за училище, махаха за довиждане на Кумали и сина ѝ, който продължаваше да се покланя.

— Не мога сега — каза тя. — Трябва да оставя сина си на гледачката. Колата ми е развалена, ще отнеме време...

— Ще ви закарам — прекъснах я и посочих фиата.

Очевидно не ѝ хареса, но и не виждаше начин да се измъкне, така че кимна. Малкото момче на свой ред реши, че е страхотно, улови ме за ръка и аз ги поведох към колата.

Кумали отвори задната врата, качи сина си и седна до него. За една мюсюлманка е достатъчно лошо да е сама с мъж, когото едва познава, в една кола — да се качи на предната седалка за Кумали беше немислимо.

Докато ми казваше накъде да карам, подхвърлих през рамо:

— Мисля, че трябва да се обадите в управлението. Да им кажете, че е възникнало нещо и че трябва да задържат изпращането на делото в Анкара.

Тя не отговори, така че погледнах в огледалото и видях, че ме гледа с ледено изражение. Щеше да стане грозно, когато чуеше идеята ми, но нямаше какво да направя в тази връзка. След малко видях да вади мобилния си телефон. Заговори на турски.

Затвори и ми каза, че е оставила съобщение за шефа си и е поискала няколко от колегите ѝ да ни чакат на южния нос. Доколкото разбрах, беше повикала подкрепление. Не получих шанс да коментирам — младият симпатията заговори оживено на турски. Погледнах в огледалото и видях, че Кумали слуша съсредоточено — очевидно искаше да му покаже, че мислите му са ценни, и колкото

повече гледах, толкова повече си давах сметка, че проявява безкрайно търпение към момчето.

— Синът ми иска да ви кажа, че в четвъртък ще ходим на цирк — преведе тя. — Казва, че първо ще има голям парад, после ще гледаме акробати, лъвовe, клоуни...

— И укротители на змии — добавих. — Видях плакатите, когато пристигнах. Кажете му, моля, че циркът сигурно е жесток.

Кумали преведе, момчето се засмя и двамата веднага започнаха нещо като спор. Накрая тя обясни:

— Синът ми иска да ви попитам дали искате да дойдете с нас, но му обясних, че същата вечер имате среща и сте зает.

Улових погледа ѝ в огледалото.

— Да, много жалко — отговорих. — Бих се радвал, ако можех да дойда. Моля, извинете ме пред него.

Тя му преведе, после ми каза да свия вляво и да спра на двайсетина метра по улицата.

Спрях пред скромна къща с градински джуджета покрай алеята пред входа, детска пързалка на квадратна тревна площ и склад за дистрибуция на кока-кола на отсрещния тротоар. Два големи камиона маневрираха пред склада и двигателите им ръмжаха толкова силно, че не успях да кажа довиждане на момчето както трябва. Майка му го изведе от колата, минаха по алеята и стигнаха до къщата.

Млада жена, може би към трийсет — чернокоса и с тежко затлъстяване — отвори вратата и целуна момчето по главата. Докато Кумали говореше с гледачката, имах възможност да помисля за онзи момент в парка, усещането че се натъквам на някаква тайна. Лесното обяснение беше, че причината е синдромът на момчето ѝ, желанието ѝ да го защити от нахлуването ми. Обаче не ми се вярваше да е така — и Кумали, и синът ѝ се чувстваха много добре сред другите хора и децата. Не. Имах чувството, че е нещо съвсем различно, но няхах представа какво може да е. Майка и дете играят в парка — какво толкова?

Кумали тръгна към колата, а синът ѝ вдигна ръка, за да се сбогува с мен. Въпреки че бях зад кормилото, успях да му се поклоня доста добре и лицето му засия. Върна ми два поклона.

Майка му се качи на задната седалка, а аз продължих да гледам сина ѝ още малко. Беше страхотно хлапе и наистина беше ужасно —

няма начин да се каже по-меко, боя се. Това, което му причиних, в края на краищата, беше ужасно.

Подкарах към Френската къща.

24.

Колегите на Кумали вече бяха пристигнали и порталът беше отворен. Минахме по дългата алея и видяхме трима да чакат край колите си — всички бяха цивилни, пушеха, двама говореха по мобилните си телефони.

Двама приличаха на обикновени ченгета. На физиономията на третия обаче беше изписано „корупция“. Беше вулгарен тип на около четирийсет и пет, висок и пълен, с пръсти като наденички, със скъпарски костюм. Кумали го представи, но изобщо не схванах как се казва. За да не рискувам — така да се каже, — реших да го наричам Ченгето. С главно Ч.

Когато позвъниха на вратата, телефонът в джоба ми започна да вибрира. Беше за четвърти път, откакто открих Кумали в парка, и отново реших да не отговарям. Предполагах — надявах се — да е някой от „Уфици“ и не исках да обяснявам набързо. Щеше да ми е нужно много време, за да им представя една от най-странните — предполагах — идеи, чувани някога.

Никой не отговори на звънеца и Кумали отвори вратата със служебен ключ. Вътре беше сумрачно, колкото и преди, и макар че не бях влизал в тази част на къщата, успях да ги заведа до библиотеката през аристократичната трапезария. Единственото, което се бе променило от предишната вечер, бяха спуснатите завеси на прозорците и реших, че след като съм си тръгнал, Камерън е останала в стаята със спомените за покойния си съпруг. Освен, разбира се, ако наистина не бях чул да се затваря врата и другият човек, който е в къщата, да е прекарал цялата вечер в библиотеката.

Дръпнах завесите, за да влезе светлина, и се обърнах към четиримата турски полицаи.

— Казах на детектив Кумали, че не вярвам Додж да е бил сам в нощта на смъртта си. Мисля, че в тази стая е имало посетител — някой, когото е познавал.

— Как е влязъл в имението? — попита навъсено онзи, когото бях решил да наричам Ченгето. Типично.

Изплаших се, че може да пропилеем доста време, така че се заех с него също толкова не преклонно.

— Приемете го за момент. Приемете, че посетителят е знаел как да излъже охранителната система, знаел е място, което камерите не покриват, открил е как да прескочи стената, мислете си каквото и да е, за момента. Няма значение.

— Добре, побързайте тогава — каза едното от двете ченгета.

Не му обърнах внимание.

— Лампите са изгасени, завесите са дръпнати — така пише в доклада за местопрестъплението. — Посочих креслото. — Двамата са тук. Посетителят е прав, Додж седи до запасите си дрога. Друсан е и няма намерение да излиза. Обаче посетителят има план. Смята да придума Додж да слезе долу, до беседката, и да го бутне от скалата.

— И какво му казва, за да излезе? — прекъсна ме Ченгето.

— Не знам — отговорих.

— Стига вече... какво знаете?

— Знам, че докато посетителят е разговарял с него, са започнали фойерверките — отговорих. — Започнали са с избухването на бялата звезда, над носа. Всички казват, че е била огромна...

— Да, сигурно се е виждала чак от Истанбул — предположи едното ченге. Усмяхнах се учтиво — Истанбул все пак беше на седемстотин километра.

— Ето нещо обаче, за което убиецът не е помислил — продължих. — Природата на фойерверките.

Ченгетата се спогледаха — какви ги дрънка идиотът от ФБР? Фойерверките са си фойерверки.

Поне бях привлякъл вниманието им.

— За да са толкова ярки, че да се виждат от Истанбул, трябва да съдържат магнезий. Това винаги е така при големите заряди — които за миг превръщат нощта в ден. Заради това фотографите в миналото са го използвали за светкавиците си.

— Вижте... — каза Кумали — Фойерверки, магнезий... какво означава това?

Останалите закимаха в унисон.

— Означава, че имаме светкавица и имаме сюжет — Додж и посетителят му — отговорих. — Нужен ни е само филм.

Посочих двете големи огледала до камината.

— Огледалата са стъкло, покрито отзад със сребърен нитрат. Какво е сребърният нитрат? Това е другото име на покритието на фотографските плаки — точно това са използвали някога във фотографията.

Никой не реагира, само ме гледаха.

— Всичко е било тук — продължих. — Светкавица. Обект. Филм. Мисля, че разполагаме със снимка на този, който е бил в стаята. Мисля, че изображението му се е отпечатало върху сребърния слой на огледалата.

Те продължаваха да мълчат, продължаваха да ме гледат с недоверие. Не мога да кажа, че ги обвинявах — дори и на мен идеята ми се струваше доста налудничава.

Кумали се съвзе първа.

— Само да изясним — смятате да „проявите“ огледалата? — попита.

— Да.

— Къде? В някое фото за един час?

Усмихнах се, но преди да успея да отговоря, Ченгето се намеси:

— Това нелепица! Снимки върху огледало! — изсъска подигравателно. — Губим си времето! — И кимна на другите да го последват към изхода. Вероятно предпочиташе да изнудва престъпници.

Нямаше как, обърнах се към него. Открай време не понасям корупцията.

— Защо да е нелепица? Защото не е правено досега? ФБР разполага с най-добрата криминологична лаборатория на света, ясно ли е? Най-добрата. Свикнали сме да правим неща за първи път. Вие откъде знаете кое е нелепица и кое не е?

Искрите в мазния поглед и извивката на устните му ми показаха, че съм си спечелил враг до живот. Беше ми все едно. Преди ситуацията да се влоши още, телефонът ми иззвъня пак, погледнах дисплея и видях, че ме търси италиански номер.

— Вероятно е галерия „Уфици“, във Флоренция — казах. — Смятам да поискам помощта им за възстановяване на изображението.

Едното от другите ченгета — явно той беше старшият на групата — поклати глава.

— Не. Няма да има никаква помощ — не и от макаронаджиите или когото и да било — огледалата ще си останат, където са. Това е хващане за сламка или както там го наричат.

— Добре — съгласих се. — Добре. Сега отправям официално искане от името на ФБР да ми предадете огледалата за криминологично изследване. Ако откажете, ще трябва да ми дадете писмени обяснения, така че да мога да ги изпратя в Белия дом и на съответните власти в Анкара.

Тишина. Телефонът зазвъня пак, но и този път не се обадох. Стояхме и мълчахме. Точно преди телефонът да спре, старшият сви рамене.

— Добре. Вземете проклетите огледала — каза ядосано. — Пилейте си времето, щом така искате.

— Благодаря — отговорих. — На кого да се обадя, за да ги сваля?

Ченгето с главно Ч се засмя.

— Откъде да знам? Опитайте лабораторията на ФБР, те знаят всичко — сигурен съм, че ще помогнат.

Двете други ченгета се ухилиха. Кумали сякаш се чувстваше неудобно заради колегите си, но когато старшият кимна, послушно ги последва на терасата.

Запалиха цигари и тръгнаха надолу през моравата — радваха се на гледката и злословеха по мой адрес, сигурен съм, — а аз позвъних на „Уфици“. Някой беше уведомил шефа на реставраторското ателие и тъкмо на него — може би на най-добрия експерт по реставрациите на света — обясних от какво имам нужда.

След като спря да се смее, той ме накара да повторя още веднъж. След още десетина въпроса най-накрая се съгласи — вероятно повече заради предизвикателството, отколкото поради някаква друга причина, — но ми даде да разбере, че не бива да очаквам да има някакъв положителен резултат.

— Предполагам, че е спешно? — попита.

— Разбира се — отговорих. — Кое не е спешно? Ще изпратя огледалата възможно най-бързо.

След като затвори, веднага се обадох на още едно място — съвсем друго — и също получих обещание за помощ.

25.

Мениджърът на хотела ми пристигна във Френската къща с два разнебитени пикапа и осем приятели, които приличаха на затворници в едnodневен отпуск. Съжалявам, че ги преценявах по външния вид — оказаха се едни от най-добрите и трудолюбиви хора, които съм виждал.

Мениджърът беше събрал приятелите си без никакво предупреждение и когато ги посрещнах пред Френската къща, вече им беше казал, че ще им платя, но те отказаха.

— Тези хора мъже казват че с пари днес нямат цуни-любов — преведе мениджърът, така да се каже. Колкото повече го слушах, толкова повече ми се струваше, че говори като някоя от програмите за онлайн преводи.

— Те достатъчно види голямо имение вътре — продължи той.

Изглежда, никой от тях, както и почти никой от Бодрум, не бе влизал в имението и сега те с радост се отзоваваха на молбата на мениджъра за помощ. Докато ги водех към задната тераса, срещнахме Кумали и колегите ѝ, които излизаха. За един неловък момент двете групи застанаха една срещу друга, но мениджърът отстъпи от пътеката, а работниците последваха примера му и пуснаха полиците да минат.

Виждах съвсем ясно лицето на мениджъра. Когато Ченгето мина покрай него, презрението, изписало се на него, беше почти осезаемо. Мениджърът се обърна към мен, видя, че го гледам, и се усмихна. После, когато ченгетата се отдалечиха, каза:

— Този човек име Смукач.

Работниците закимаха.

— Смукач? Който смуче? — попитах.

Мениджърът кимна, засмука въздух с уста и направи жест с ръка, все едно прибира пари.

— Аха — казах. — Такъв смукач. — Потрих палец и показалец — универсалният знак за подкуп. Мениджърът и приятелите му се

засмяха, а един се изплю на земята. С две думи — разбрахме се на езика на жестовите.

След като ги оставих за минута, колкото да се полюбуват на гледката, ги заведох в библиотеката. Двама от мъжете бяха дърводелци и докато обсъждаха как да направят сандъците за огледалата, останалите се върнаха до пикапите, за да вземат стълби и инструменти.

Излязох на моравата и се опитах да се свържа с ФедЕкс, за да видя дали биха могли спешно да организират транспортирането на пратката до Флоренция. Чаках поредния запис с инструкции за клиента, когато до мен забързано дойде мениджърът, видимо обезпокоен, и ме повика да вляза. Уплаших се, че може да са изпуснали някое от огледалата и да се е случило, но не помнех да съм чул трясък, така че оставих тази възможност настрана.

Временно се отказах от ФедЕкс и последвах мениджъра в библиотеката. И спрях. Мъжете — мълчаливи и застанали на една страна — ме наблюдаваха. Бяха свалили и двете огледала и аз погледнах измазаната каменна стена, на която бяха висели.

Когато ги видях за първи път, реших, че не са на място, и отдадох присъствието им в библиотеката на нечия ексцентричност. Не бях прав — огледалата бяха използвани, за да прикрият две големи свастики, издялани в камъка. Бяха съвсем истински, красиво оформени, под имперския орел на Третия райх. Вторачих се в тях — като дете бях виждал такива в кабинета на коменданта в Нацвайлер-Щрутхоф и за един кошмарен момент отново видях жената с бебето на ръце и двете други деца, вкопчили се в полата ѝ.

Отидох до зловещите релефи. Мениджърът и хората ме гледаха, видимо смутени. През Втората световна война Турция е запазила неутралитет, но всички знаеха какви са тези символи и мисля, че тези обикновени хора бяха дълбоко смутени, че това нещо е в техния град.

Протегнах ръка — наистина не исках да го докосвам — и прокарах пръст по следите от длетото. Мазилката се посипа като прах — огледалата наистина бяха сложени там преди много години.

Погледнах мъжете и попитах:

— Защо наричат това имение Френската къща?

26.

Името на къщата не било това, поне в началото. Когато била построена, малко след края на войната, била наречена La Salle d'Attente. Чакалнята. Какво ли се е чакало?

Седнахме с хората на мениджъра на стъпалата от задната тераса към моравата. Пред нас беше Егейско море, бризът поклащаше върховете на палмите. Работниците си бяха донесли обяд и настояха да го споделя с тях — маслини, сирене и печен на дървени въглища хляб. Наложил се да им покажа значката на ФБР и да им кажа, че е забранено, за да избегна виното и анасоновата ракия, които, изглежда, придружаваха всяка хапка. Радвах се, че бяха успели да свалят огледалата, преди да обядват.

Водехме, меко казано, хаотичен разговор — и не заради алкохола. Всеки от тях, включително мениджърът, имаше своя версия за историята на къщата. Никой не беше достатъчно стар, за да помни построяването ѝ, така че се позоваваха на чутото от баби и дядовци.

Всички обаче бяха съгласни в едно — че къщата е строена от германка. Доколкото успях да разбера, това станало през 1946 година, само година след капитулацията на Германия, когато страната — при седем милиона жертви — била в руини. Разказваха, че семейството успяло да прехвърли активите си в Швейцария преди началото на военните действия и че състоянието останало непокътнато. Може и да е истина, защото има германци, които са направили точно това — попитайте швейцарските банкери от банка Richeloud.

Турците твърдяха, че жената кацнала на старата тревна писта край Милас, посрещнала я кола, тя огледала мястото по обед и след два часа си заминала. След няколко месеца дошли строителите.

Тогава нямало никакви пътища, така че работниците и инженерите трябвало да пристигнат, заедно със строителните материали, с баржи. Били германци. Построили бараки за спане и полева кухня и поради причини, известни само на тях, не общували с местните.

След две години, когато къщата била готова, последните останали работници разглобили бараките, оправили градините и си заминали. За престоя им тук вече напомняло само името на малкия залив под скалите, до който можело да се стигне само с лодка — където разтоварвали баржите и плували всяка вечер.

— Този пясък до водата — каза мениджърът. — В Бодрум му казват...

— Германския плаж — прекъснах го.

Работниците ми казаха, че въпреки всичките усилия и разходи никой не бил живял във вилата — във всеки случай не и постоянно. В началото лампите светвали през няколко месеца, оставали така около седмица, после отново всичко притъмнявало. Всички смятали, че това е лятна вила, но поради внимателно засадените дървета и отдалечеността на имението било невъзможно дори да зърнат хората, които отсядали в Чакалнята временно.

„Чакалнята, какво странно име“, помислих си пак.

— Защо смениха името? — попитах ги.

Мениджърът се засмя — нямаше нужда да пита приятелите си.

— Много просто — отговори. — La Salle d'Attente беше трудно много да казват рибарите. Те знаели на какъв език се така казва и затова решили казват само Френска къща. После така останало, хора свикнали.

Сезоните се редели, листакът се сгъстявал, вилата като че ли изпаднала в дълбок сън, никой не идвал в нея с години.

В началото бавно, а после много бързо, туризмът започнал да променя крайбрежието — в залива направили много кейове, били построени и други красиви вили. А после, преди осем години, дошъл един мъж — никой не знаел кой е — и отворил къщата. След няколко седмици от чужбина дошли дизайнери и строители, които се заели да модернизират интериора и дори монтирали система за сигурност, последна дума на техниката. Най-накрая Френската къща влязла в 21-ви век.

Няколко месеца преди да започне сезонът онова лято, някой се обадил на местен агент за недвижими имоти и му казал, че е време вилата да започне да изкарва парите си — дава се под наем на почиващи за двеста хиляди долара седмично.

Мъжете се усмихнаха на фантастичната цифра и свиха рамене.

— Коя е била тя? Жената, която е построила къщата? — попитах след малко, в тишината, замислен за свастиките.

Поклатиха глави — мистерия. Мениджърът си погледна часовника и каза на хората си, че трябва да натоварят сандъците, ако искат огледалата да стигнат до летището навреме. Работниците запушиха бутилките, станаха и се върнаха на терасата.

Обърнах се и слязох в градината. Малко по-нататък спрях и се обърнах към къщата — наистина беше зловеща и първото ми впечатление, когато я бях видял от алеята, беше точно — беше строена, за да осигурява уединение. Обаче Чакалня... защо това име? И какви са били онези хора, които са идвали и са оставали за по няколко дни преди толкова много години? Кой са били те?

Не знам защо се замислих за това — може би заради простора на морето, може би заради товарния кораб на хоризонта — но се бях научил да се доверявам на интуицията си. „Кораб — помислих си. — Това е чакал — кораб“.

Мениджърът застана на входа и започна да маха с ръце, за да привлече вниманието ми.

— Товарене на огледала пълен готов и свършено — извика. — Сега ни трябва ти лично.

Усмихнах се и отидох да придружа конвоя до летище „Милас“.

Летях за Флоренция привечер. На небето нямаше никакво облаче, великият ренесансов град разстилаше долу главозамайващата си красота. Бях в кабината на самолета на ФедЕкс, отклонен от Истанбул, за да вземе два големи сандъка като специална услуга за ФБР.

Пилотите, двама каубои — англичанин и австралиец, ме поканиха да седна на свободното място отпред. Ако знаех, че по време на целия полет ще спорят за крикет, щях да си остана отзад.

Камион от „Уфици“ излезе на самата писта, за да ни посрещне, и само за няколко минути трима работници от галерията и двамата пилоти свалиха сандъците с кран от търбуха на самолета и ги натовариха на камиона. Сама по себе си Флоренция като град е произведение на изкуството, но повторната ми среща с нея не ми донесе радост. Последния път, когато крачех по улиците ѝ, бях с Бил и сега отново ме обзе съжаление за начина, по който се отнесох с този чудесен човек.

Влязохме в града по здрач, минахме по тесните странични улички, които са се променили твърде малко за последните петстотин години, и спряхме пред висока двойна дъбова врата, която си спомнях смътно. Ателието се помещаваше в отделен комплекс, до музея — няколко стари изби и складове с каменни стени, дебели два метра — в които някога са се съхранявали огромните запаси вино и зърно на Медичите.

Камери следяха всеки сантиметър от уличката и двойната дъбова врата, която се отвори и камионът влезе в голяма зона за сигурност. Слязох от кабината и огледах пултовете, десетината души въоръжена охрана, камерите и мониторите, стоманената врата, която препятстваше влизането по-навътре в сградата. Мястото никак не приличаше на онова, което бяхме посетили преди толкова много години, и не бях изненадан — в началото на деветдесетте „Уфици“ беше бомбардирана от терористи и сега музеят явно не поемаше никакви рискове.

Двама охранители приближиха и взеха отпечатъци от пръстите на работниците и шофьора с ръчни скенери. Въпреки че се познаваха от години, охраната трябваше да изчака централната база данни да потвърди самоличността на мъжете, преди да отвори стоманената врата. Камионът и товарът му потънаха вътре, а аз останах отвън.

Появи се мъж с костюм, уреди да ме снимат, за да ми издадат временен пропуск, и ми каза, че директорът и екипът му ме очакват.

Закачиха пропуска на дрехата ми, а един гард закачи метален проводник за глезена ми, така че да се влачи по пода — по този начин всякаво статично електричество, което генерират дрехите ми, би отишло в земята, без да създава опасност от искра. След грабеж и тероризъм най-големият страх в ателието беше да не бъде предизвикана искра, която да възпламени силно огнеопасните химикали, които се използват в реставрацията.

„Уфици“ е специализирана в реставрирането на големи живописни платна и стенописи и макар след предишното ми посещение да бяха настъпили сериозни промени, директорът ми бе казал по телефона, че все още разполагат с големи фотографски плаки и ваните за химикали, нужни за обработката им. Много скоро тъкмо те щяха да определят бъдещето на мисията ми.

Мъжът с костюма ме заведе до асансьора, качихме се шест етажа и влязохме в нещо, което приличаше на заседателна зала — четири стени от матово стъкло, дълга маса и — от едната страна — двама техници пред компютри, свързани с множество външни дискове.

Три жени и шестима мъже станаха, за да ме посрещнат. Единият ми подаде ръка и каза, че е директорът. Беше изненадващо млад, но дългата му коса беше побеляла и реших, че е от тревогите да не повреди безценните произведения на изкуството. Обясни ми, че през няколкото часа след разговора ни присъстващите в залата се събрали и изработили стратегия за възстановяване на изображение от огледалата. Никой от тях, добави, не таял особени надежди.

— Обаче въпреки това — каза след миг с усмивка — понякога дори реставраторите правят чудеса. Готови ли сме?

Кимнах и той щракна някакъв ключ на стената. Четирите непрозрачни стени станаха прозрачни. Бяха от стъкло, което се нарича течен кристал — електрическо напрежение пренарежда молекулите му и то става прозрачно.

Стояхме в стъкления куб, увиснал във въздуха над забележително пространство.

Голямо хале, може би трийсет метра високо, сводесто и бяло, което може би беше по-старо и от самите Медичи. Долу — изглеждаха малки в огромния обем — имаше хидравлични кранове за местене на тежки статуи, подпори за изправяне на големи картини, вани от неръждаема стомана, достатъчно големи, за да поемат цял обелиск, и помещение за обработка с пара, в което с лекота се отстраняват вековни замърсявания от мрамор и камък. Между тях се движела безшумни, задвижвани с електричество повдигачи, малки мобилни кранове и десетина специалисти с бели престилки. Ателие ли? По-скоро изглеждаше, сякаш НАСА е завзела катакомбите.

Почти точно под нас почистваха картина на Тициан, а недалеч мъже и жени обработваха бронзова врата от Бернини, която някога бях виждал във Ватикана. Най-впечатляващи обаче бяха няколко слепени един за друг панела, фиксирани за едната стена. На тях бяха фотографските плаки, използвани при реставрирането на великата творба, за да служат като вдъхновение или за да напомнят великолепната работа на ателието.

„Тайната вечеря“, на Да Винчи.

Беше в естествен размер и свежа, сякаш е рисувана вчера, и за момент си дадох сметка какво е било усещането на хората, влезли в „Санта Мария деле Грацие“ преди петстотин години и видели стенописа за първи път.

Директорът си сложи безжични слушалки и посочи двете позлатени рамки, подпрени на стената. Огледалата бяха извадени и висяха на мостов кран. Докато гледахме, експертите ги потопиха във вана със синя течност — химикал, който се надяваха да отдели огледалния слой от стъклото, без да го повреди. Ако не успееш или ако сребърният нитрат се разпадне, всички щяхме да си тръгнем с празни ръце.

След това спуснаха над ваната голяма шатра, за да я затъмнят.

— Ако успеят да свалят сребърния нитрат, ще го обработват като филмов негатив — не бива да се излага на светлина — обясни директорът.

Бях изпълнен със съмнения. Имаше ли изобщо някаква надежда? Истина е, че хората от „Уфици“ бяха възстановили мраморната

„Пиета“ на Микеланджело, след като полудял австралиец я нападнал с чук, но дори и на тях не им се вярваше, че е възможно да свалиш изображение, запечатало се в старо огледало.

Директорът притисна слушалката до ухото си, слуша известно време, после каза:

— Получава се. Слойт е свален невредим.

Докато останалите се усмихваха и ръкопляскаха, той се обърна към мен:

— Сега ще замразят слоя в плоскост от желатин, за да го стабилизират. После отива в тъмното помещение за обработка.

След две минути мъже в бели облекла извадиха от шатрата голяма количка и я качиха на остъклен товарен асансьор. Видях как двете огледала, увити във фолио, се издигат. Асансьорът спря до подобна на куб стая, увиснала на стената над халето. Предположих, че е тъмната стая за фотографската обработка.

— Ще отнеме известно време — каза директорът. — Ще могат да ни кажат дали слойт е уловил някакво изображение едва след като го обработят фотографски.

28.

Седяхме в столовата за персонала и пиехме еспreso и още еспreso. Накрая се обадиha.

Директорът вдигна мобилния си телефон, после се обърна към хората си и каза достатъчно високо, за да чуят всички:

— На слоя има нещо.

Забързахме по тихи бели коридори, профучахме покрай група стъписани дарители, на които показвахa какво става зад кулисите, качихме се на товарен асансьор и стигнахме до заседателната зала.

През стъклената стена видяхме техниците, скупчени около екраните на компютри с водно охлаждане.

— Каквото открият на сребърния нитрат, трябва да бъде цифровизирано и качено на диск — каза директорът. — В момента гледат точно това.

Влязохме. Изображение на двама души — само двама души в онази стая — не ми беше нужно нищо друго. Всичко, което би помогнало да се идентифицира посетителят, щеше да е бонус.

На екрана нямаше нищо. Е, не беше съвсем точно — имаше различни оттенъци на сивото, все едно гледаш водна повърхност в безлунна нощ. Директорът вероятно видя смущението ми и каза:

— Без паника. Още е рано. С помощта на софтуера сега ще опитат да засилят изображението, ще запълнят липсващите микроскопични точки от детайлите. Използваме същата техника и при увредени стенописи.

Обаче паниката ме обземаше — той също нямаше да е толкова спокоен, ако знаеше колко голям е залогът. Младият техник пред компютъра, с кожа бяла като стената, продължаваше да въвежда команда след команда. Погледнах напрежението, почти религиозното съсредоточаване на лицето му — определено не беше изгубил надежда и това беше успокоително.

Бавно, почти недоловимо отначало, а после по-отчетливо, сред тъмния океан започна да се очертава нещо. По мигащите светлинки на контролерите се виждаше, че натоварват системата почти до

максимума, но момчетата нямаха намерение да се предават. Видях от водната повърхност да се появява стая — фрагменти от полилей, очертания на прозорци, ъгълче от камина. Това определено беше библиотеката във Френската къща или Чакалнята, или както там още я наричаха. Не вярвах на очите си.

— Мисля, че имаме човек — отбеляза бледият техник и посочи единия край — беше по-тъмен от останалото, виждаше се неясен силует. След още малко обработка пиксел по пиксел изведнъж се появи коженото кресло — виждах го!

С потни длани, въпреки непрекъснатата и неуморна работа на климатиците, успях да различа очертания на глава, извивка на лакът, част от врата на мъж, седнал на креслото. Почти сигурно беше Додж. Техниците продължаваха, сигналните лампички светеха още по-бясно, тъмната вода около креслото започна да се изяснява.

Додж беше сам.

Въпреки това директорът и хората от екипа му се обърнаха към мен — бяха въодушевени, празнуваха. Планът, който бяха изработили и осъществили, беше успешен — бяха възстановили изображение по невиждан досега начин. Без съмнение това беше сериозно постижение. Също така несъмнено резултатът не ми помагаше никак.

— Какво не е наред? — попитаха ме, като видяха физиономията ми.

— Знаех, че на стола е седял този мъж. Търся обаче втори човек. Какво става с второто огледало? То ще показва стаята от различен ъгъл.

Обърнахме се — бледият и колегата му вече гледаха второто изображение на екрана. Не беше нужно да си експерт по компютърна графика, за да видиш, че то е много по-неясно — тъмната водна повърхност беше по-дълбока, малкото налична светлина беше слаба, пълна със сенки. Все едно гледах под вода.

Техниците се задействаха по-бързо. Тъмнината се разсея и човекът на клавиатурата успя отново да извади от дълбините фрагменти от библиотеката. Появиха се части от стола и масата, но формите бяха доста по-трудно различими, а индикаторите вече започваха да мигат в червено. Надеждите ми рухваха.

Техниците изглеждаха обезсърчени — често поглеждаха индикаторите и тревожните им сигнали, но все пак постигаха

значително подобрене на изображението.

Това е проблемът с късмета, казах си — свършва. Усещах как директорът и останалите от екипа ме поглеждат крадешком, давах си сметка колко разочарован би трябвало да съм, питаха се как ще го понеса.

Вече всички светлилки бяха червени и разбрах, че техниците вече не опитват да подобрят изображението — бяха достигнали границите на възможностите на технологията. Наполовина оформеното изображение на библиотеката висеше на екрана като безмълвно напомняне за провала. Бледият се наведе, посочи един тъмен участък и каза на италиански нещо, което не разбрах. Директорът и останалите се вторачиха в мястото, което сочеше, но беше ясно, че никой не вижда нищо.

Техникът — не много уверен, защото се съмняваше в зрението си — ограда мястото в рамка. Без да обръща внимание на червените светлини, го увеличи на цял екран и почна да обработва пикселите с надеждата да изкопчи истината от тях.

Нищо.

Намеси се колегата му и въведе команда. Мястото се промени в негатив — черното стана бяло. Изведнъж всички видяхме нещо — вертикална сянка, която почти излизаше от рамката. Двамата продължиха да действат бързо, да изцеждат и последните възможности на хардуера. Появиха се предупредителни надписи, но двамата ги махаха в момента на появяването им. Червените индикатори вече не мигаха — бяха станали плътна нетрепваща линия.

Техниците продължаваха да се борят, но нямаше никакво видимо подобрене: някакъв силует, който дразнеше въображението ни — това бе всичко. Тогава върнаха образа от негатив към позитив и махнаха рамката и увеличението.

Беше там! Трудно различима, подобна на призрак, сянката се бе превърнала в човек, застанал пред камината. Беше невъзможно да се различи нещо по-конкретно — дори не личеше дали е мъж, или жена, — но това беше без значение. В онази стая определено имаше двама души.

Директорът и екипът му извикаха радостно, а двамата техници станаха и прегърнаха колегите си.

Отделих очи от екрана, усмихнах се, вдигнах ръце и изръкоплясках. Те не знаеха, нямаше никога да научат, но следотърсачът беше отново в ход.

29.

Излязох през дъбовата врата в свежия вечерен въздух. Старите калдъръми и ренесансови фасади приличаха на току-що нарисувани, като пейзаж в някаква компютърна игра. Единствено хората по улиците и пълната липса на таксита ме убеждаваха, че всичко е истинско.

Трябваше да се обадя на две места и докато чаках първото да вдигне телефона, излязох от полезрението на външните камери на ателието и тръгнах по улицата.

Лейла Кумали отговори и без никакви предисловия й казах, че разполагам със снимка, от която е видно, че Додж е бил с друг човек в библиотеката на Френската къща шест минути преди да бъде убит. Отвърна ми със стъписано мълчание.

Запълних тишината с обяснението, че директорът на „Уфици“ подготвя доклад, който ще й изпрати, заедно с копия на фотографиите.

— Ще уведомя колегите си — каза тя накрая, неспособна да прикрие поражението в гласа си. Бях сигурен, че Смукача и приятелчетата му ще тържествуват.

— Както изглежда, нямаме избор — продължи тя. — При това положение тази вечер започваме разследване на убийство.

— Добре — отговорих. — Много добре.

— Как разбрахте, че Додж не е бил сам? — попита тя и частица от старото презрение се прокрадна отново.

— Заради наркотиците — и заради бинокъла. На никого не му трябва бинокъл, за да гледа фойерверки.

— Тогава защо му е бил?

— Трябва да мислим стъпка по стъпка. Някой очевидно е знаел как да влезе в имението тайно — Казах й, докато продължавах да се оглеждам за такси. — Влязъл е в къщата и е заварил Додж в библиотеката. Бил е негов приятел или поне познат, защото иначе би активирал алармата. Почти съм сигурен, че посетителят му е казал, че е в беда. Или нещо, което го е обезпокоило достатъчно, за да излезе от разбеснялото се либидо и развихрилата се лудост на дрогата.

— Какво му е казал? — попита тя нетърпеливо.

— Ако препрочетете показанията на познатите му, ще видите, че според поне шестима от тях той много е обичал жена си.

— Така е — съгласи се Кумали.

— Камерън е обикаляла баровете с хеликоптера онази вечер. Възможно е посетителят да му е казал, че хеликоптерът току-що се е разбил в залива.

Тишина. Кумали мълчеше — чувах само рязкото ѝ дишане.

— Додж е повярвал на посетителя, без да задава въпроси — продължих. — В имението има площадка за кацане и той вероятно си е мислел, че жена му е на път за дома. Опитал е да изтрезнее, грабнал е бинокъла и е изтичал навън, заедно с посетителя, за да огледа залива. Не се е интересувал от фойерверките, гледал е водата и колкото по-напред, към морето е излязъл, толкова по-голям е бил шансът да види нещо. Заради това е избрал и мястото до беседката — там няма храсталаци, единственото дърво е онова, в което се е ударил при падането, но то е долу. От брега там е можел да огледа залива много по-добре. След като не е видял нищо — и не е имало какво да види всъщност, — или е застанал до парапета, или го е прескочил. Вдигнал е бинокъла до очите си и тогава е усетил побутването отзад. Убиецът вероятно дори не го е почувствал като убийство — по-скоро е протегнал услужливо ръка. И бутването е било толкова леко, че експериментът с манекена наистина е показал траектория на подхлъзнал се човек.

Оставих гласа си да заглъхне — нямаше смисъл да говоря за падането и удара в скалите — по тези неща нямаше никакви спорове.

Кумали не отговори и накрая се наложи да попитам:

— Слушате ли ме още?

— Да — отговори тя. — Ще се погрижа да не бъде върнат нито един паспорт. Започваме веднага — ще направя разширен списък на всички, с които е имал контакт. Както казахте, този посетител трябва да е бил негов познат.

— Можете да оставите настрана Камерън и останалите с хеликоптера — те не са били в къщата. Бяхте права. Не мисля, че някой е получил пари, за да го направи. Отговорът е сред приятелския кръг.

Убийството имаше и един друг елемент, за който тя не знаеше и нямаше как да научи. Наречете го незначителен, но наистина ме ядоса.

Бях сигурен, че нишката от панталоните на Додж е била поставена умишлено на парапета, за да накара ченгетата да стигнат до исканото заключение.

Убиецът следваше схема, описана в книгата ми.

30.

Когато чух лошата новина, най-накрая бях успял да намеря такси.

След като приключих разговора с Кумали, видях свободно такси и се спуснах през трафика, за да го хвана. Цяло чудо е пешеходец да оцелее сред орда шофьори италианци, но някак си успях да се кача и казах на шофьора да кара към летището.

Исках да се върна в Бодрум възможно най-бързо и веднага щом закопчах предпазния колан — щеше ми се да е по-здрав, като в състезателен автомобил, така шофираше онзи тип — се обадох на второто място. На Бен Бradли.

Когато вдигна, му казах, че съм във Флоренция.

— Отново работим — казах му въодушевено. — Убийство е, предай на другите.

— Опитвам се да се свържа с теб от два часа — каза той.

— Съжалявам — отвърнах. — Батерията на телефона ми беше паднала.

Имаше само една причина да иска да ми се обади — съобщение на Шепота — и знаех, че няма как да е добро.

Той продължи да говори за убийството в „Истсайд Ин“ — което беше камуфлаж, — после спомена, че наши колеги са провели поредица експерименти, всъщност с помощта на компютърно моделиране, за които трябвало да науча.

Бен не разбираше какво казва — просто предаваше съобщението, — така че нямаше смисъл да му задавам въпроси. Можех само да слушам с помръкнало сърце.

Каза ми, че колегите са стигнали до интересна дата — според тях 30 септември.

— Но ти знаеш какви са компютърните факири — продължи той и имах чувството, че чете от сценарий. — Трудно е да ги накараш да са точни. Казват, че трябвало да се дадат две седмици за всякакви непредвидени проблеми — значи, казват, втората седмица на октомври.

Затворих и дълго останах неподвижен, потънал в мисли. От съобщението на Бен научих, че Шепота е наредил на екип да моделира — може би под крилото на някое военно учение — колко време би отнело на граждан да произведе значително количество вирус на едрата шарка с помощта на публично достъпни средства. И че на тази база екипът е изчислил, че това може да стане до края на септември, и е добавил две седмици за непредвидени обстоятелства.

Вече имахме дата — времето, всички събития, цялата надежда стигаха до един момент във времето. Да кажем, че е 12 октомври, помислих си — Денят на Колумб. Годишнината от смъртта на майка ми.

31.

Когато митническите служители отворили протритата чанта на Сарацина, видели старателно сгънати панталони, две официални ризи, термометър и стетоскоп, свещения Коран и списание на английски език. Не „Икономист“ или „Британски медицински журнал“. Казвало се „Подпори за сутиена“ и на всяка страница имало поне по един бюст с размер D.

Двамата митнически служители не казали нищо, но се спогледали многозначително. „Типичен мюсюлманин — сякаш си казали. — Набожен външно, развратник отвътре“.

Ако били малко по-наблюдателни, щели да забележат, че свещената книга е закопчана в отделен джоб на чантата, сякаш е поставена в карантина заради мръсотията, с която се налага да пътува. Сарацина купил списанието на летището в Бейрут, в случай че германските власти го отведат в някоя от стаичките си за разпити и започнат да го въртят на шиш. Последното, което искал, било да прилича на фанатизиран мюсюлманин — в днешния свят, ако се налага да минаваш граници, е по-безопасно да си лицемер, отколкото божи човек.

В случая обаче списанието се оказало излишно. Пристигнал на летището в Хамбург — най-голямото и натоварено в Европа — по време на сутрешния пик, точно както го бил планирал. От опит знаел, че е много по-малко вероятно да проверяват обстойно един чужденец, ако опашките са големи, а служителите са уморени и претоварени с работа.

След час чакане на опашката се представил на млад служител с кафява униформа. Мъжът погледнал снимката в ливанския паспорт, после пътника, който му се усмихвал — хубав костюм, много къса оформена брада, хубаво лице. Лекар според статистическата карта, която бил попълнил.

— Цел на посещениято ви? — попитал младият служител първо на немски, после на английски, защото видял неразбиращия поглед.

— Медицинска конференция — отговорил Сарацина. Освен банките основна икономическа дейност на Франкфурт е домакинството на огромни конгреси и търговски изложения — провеждани в специално построената палата, наречена Месе. Сарацина показал билетите и пропуска, който закупил онлайн, и ги оставил на бюрото. Служителят дори не ги погледнал, но Сарацина бил наясно, че дребните детайли — като списанието с голи момичета и, в Дамаск, мръсното под ноктите — превръщат легендата в реалност.

Служителят погледнал билета за връщане, пуснал паспорта през скенера и вдигнал очи към компютърния екран. Разбира се, че Сарацина излязъл чист — името в паспорта никога не било включвано в никакви списъци със съмнителни лица.

— Колко време ще останете? — попитал служителят.

— Две седмици — отговорил Сарацина. — Може би малко повече, доколкото ми стигнат парите. — Усмивнал се.

Служителят изсумтял и подпечатал паспорта за три месеца. Всички получавали три месеца. Ако паспортът дори на известен член на Ал Кайда излезе чист, би получил право на три месеца престой. Германия иска посетителите в Месе да останат по-дълго — харесват й парите, които харчат.

Разбира се, Сарацина възнамерявал да остане по-дълго от две седмици, но дори служителят да му дадял само две седмици, това не би имало значение. Сарацина бил наясно с нещо, което знае всеки нелегален емигрант по света — спазването на правилата за имиграцията в Европа е по-слабо и от граничния контрол. Ако не се забъркваш в глупости и шофираш по правилата, можеш да останеш колкото искаш. Бъдещето също не изглежда зле — на всеки няколко години обявяват амнистия. Къде са стимулите да си отидеш тогава?

Сарацина взел багажа си от въртележката, изтърпял позора да види презрението в очите на митничарите и излязъл сред хаоса пред изхода на терминала. Пробил си път през тълпата на тротоара, пуснал списанието с голи момичета и изкушенията му в кош за боклук, намерил автобус, който да го закара до града, и потънал в алтернативната вселена на ислямска Европа.

Това е странен свят — познавам го от времето, когато работех на този континент. Докато преследвах улики и контакти из десетина различни градове, се разхождах из множество мрачни индустриални

градове и виждах безброй жилищни комплекси в сталински стил в покрайнините им. Обаче за човек, който не е виждал подобни места, би било трудно да разбере постепенната трансформация, през която са минали. Най-честото име на малко дете в Белгия днес е Мохамед. Три милиона турски мюсюлмани живеят само в Германия. Почти десет процента от населението на Франция са последователи на исляма.

Както се изрази един швейцарски автор някога, „искахме работна ръка, а дойдоха човешки същества“. Това, което никой не е предвидил, е, че тези човешки същества ще дойдат с джамиите си, със свещената си книга и с огромни сфери от културата си.

Поради ангажираността на исляма с благотворителността и експлозивното нарастване на мюсюлманската популация във всеки град се появяват аскетични обществения само за мъже — които се издържат с дарения, — в които набожните мюсюлмани могат да получат храна халал и да прекарат нощта. Тъкмо към такава „сигурна квартира“ се отправил Сарацина след пристигането си в Европа, все още удивен от лекотата, с която минал през границата.

На следващия ден, облечен с вехти джинси и протрити работнически ботуши, оставил багажа си в шкафче за дългосрочно съхранение на гарата във Франкфурт и си купил билет от автомата. Вече пускал брадата си да расте, така че бил само още една физиономия сред армията бедни мюсюлмани. Хванал влака за Карлсруе. Този град, разположен в полите на Шварцвалд, през Втората световна бил изравнен със земята, а през десетилетията след това се развил като голям индустриален център. Сред фабриките имало една, която била особено важна за плана на Сарацина.

Докато все още бил в апартамента си в Ел Мина, Сарацина прекарал часове пред компютъра, докато открил джамия с нужните му географски атрибути. В резултат, когато слязъл от влака от Франкфурт, знаел точно къде отива. Намерил пътя до Вилхелмщрасе и малко преди да стигне открил бивш квартален магазин — който, иронично, някога бил собственост на еврейско семейство, избито в Холокоста — сега с малко минаре. Единствената разлика между тази джамия и останалите хиляда и двеста други ислямски молитвени центрове в Германия била близостта ѝ с избраната фабрика, част от голяма американска корпорация.

Било петък и точно по план Сарацина влязъл в джамията малко преди вечерната молитва. След като молитвата свършила, както е обичаят, имамът отишъл при пришълеца и го приветствал от името на общността. Поканен да пие чай с тях, Сарацина — неохотно, както се сторило на събралите се около него мъже — обяснил, че е бежанец от последната война в Ливан.

След като изиграл убедително ролята на поредния прогонен от дома си човек, който търси нов живот в Европа, разказал, че платил на група трафиканти на хора да го закарат с кораб до Испания, а после, през Европа без граници, пътувал с камион. Вдигнал очи към останалите богомолци и гласът му потреперил, така че станало невъзможно да разкаже подробно за кошмарното пътуване.

Трябва да кажа, че последното било добър щрих и повечето слушатели, най-обикновени работници, кимали с разбиране — подробностите може и да се различавали, но всичките били дошли в Европа по подобен начин.

Така нареченият нелегален имигрант казал, че е отседнал при братовчед в близкия Франкфурт, обаче закъсал за работа и понеже останал с последните си пари, дошъл в Карлсруе с надеждата да си намери нещо. След като захапали въдицата, им разказал, че бил работил в транспортния отдел на голяма корпорация в Бейрут.

— Иншаллах, може би ще се намери работа за мен в голямата фабрика в края на улицата? — попитал.

Почти всички богомолци работели в „Хирон Кемикълс“ и точно както очаквал, веднага налапали въдицата и обещали да попитат за работа за него колегите и шефовете си. Сарацина им благодарил с рядък, но подходящ цитат от Корана и това затвърдило първото им впечатление за него — че несъмнено е почтен и набожен човек.

Казал им, че се чувства неудобно, и добавил съвсем тихо, че няма пари за храна или билет за влака и се питал дали няма някое общежитие, където да отседне, докато си намери работа. Разбира се, хората го приели, уредили му храна и подслон, всичко — в края на краищата един от Петте стълба на исляма е грижата за бедните.

И така, без те дори да си дават сметка, след по-малко от час Сарацина станал тяхна отговорност. Онези хора се отнасяли към неща от този род сериозно и след три дни запитванията и застъпването им

дали резултат — шефът на пласмента на „Хирон“, турчин, казал, че има място за бежанеца като склададжия нощна смяна.

След молитвата онази вечер мъжете го завели в кафенето да вечеря и му разказали на какви чудесни условия ще се радва — медицински грижи, кафене със субсидирани цени, красива стая за молитви. Никой обаче не споменал, че всички работни места някога били заемани от американци.

Старият нобелов лауреат във Вирджиния имаше право да се пита дали най-великата индустриална държава в историята вече изобщо произвежда стоки и машини. Милиони работни места, заедно с по-голямата част от производствената база на страната, са изнесени в чужбина от десетилетия и с това изчезна и безопасността на нацията. Що се отнася до „Хирон Кемикълс“, опасността се оказа особено остра — това беше производител и износител на лекарства, един от най-уважаваните в света. Макар и малко хора да си даваха сметка за това, сигурността на самата Америка зависеше от някаква анонимна фабрика в град, за който почти никой не е и чувал.

В един по-добър свят Сарацина — седнал в някакво кафене с неговите покрити с ламинат маси и странна турско-германска музика — би трябвало да преодолее едно последно препятствие. Наистина, известно време той бил убеден, че това е единственото, което би могло да провали плана му. Разбира се, още в Ел Мина се питал дали американската Администрация по храните и лекарствата не инспектира внасяните от чужбина медикаменти за възможни замърсявания.

Открил отговора в интернет — транскрибирано изслушване в Конгреса на Администрацията по храните и лекарствата, от което научил, че само в една от голям брой чужди страни, които изнасят медикаменти и съставките им за Съединените щати, има над петстотин производствени фармацевтични предприятия.

„Колко от тези предприятия е инспектирала Администрацията през миналата година?“ — пита конгресменът.

„Тринайсет“ — гласи отговорът.

Сарацина трябвало да прочете всичко това отново, за да е сигурен, че е разбрал правилно — само тринайсет от петстотин предприятия са инспектирани. И тази страна е Китай — държавата, която има най-лоша репутация по отношение безопасността на

продукцията от целия свят. И бил сигурен, че нищо от „Хирон“ — клон на американска корпорация в страна от първия свят — никога няма да бъде инспектирано.

В десет вечерта, в деня след вечерята в кафенето, Сарацина минал по опустялата Вилхелмщрасе и се представил на охраната на „Хирон“. Издали му пропуск за служител и му казали как да стигне до склада на пласмента. Там срещнал шефа, турчин, който го повел покрай безкрайни редици кашони с лекарства, очакващи да бъдат транспортирани до различни градове на Щатите, и му обяснил какви са задълженията му. Никой не охранявал кашоните, нищо не било заключено или запечатано — и никога не било, защото просто никой не смятал, че е необходимо. По същия начин допреди години никой не смятал, че е необходимо да се заключват вратите на пилотските кабинни на пътническите самолети.

След като шефът си тръгнал, Сарацина останал сам в огромния склад, извадил молитвеното си килимче, постлал го към Мека и се помолил. Детето, познало нещастieto в Саудитска Арабия, юношата, поел пътя на джихада срещу Съветската армия в Афганистан, набожният мюсюлманин, завършил медицина с отличен успех, мъжът, нахранил полудивите кучета с един непознат в Дамаск, фанатикът, заразил трима чужденци с едра шарка и наблюдавал хладнокръвно агонията им, благодарил на Аллах за благословията му.

Преди да свърши, благодарил на бог и за още нещо — за жената в Турция, която била направила толкова много за него.

32.

Кацнах в Бодрум призори. Нямах багаж и с подновена виза в паспорта, плюс значката ми от ФБР, минах през граничната проверка без бавене. Излязох от терминала, намерих колата си на паркинга и подкарах по шосе D330 към Бодрум.

Всичко беше наред в продължение на петнайсет минути. После, въпреки ранния час, попаднах в задръстване от големи камиони, туристически автобуси и безброй турски коли, които надуваха клаксони от безсилен гняв. Излязох от пътя при първа възможност и се насочих на югозапад, към морето, сигурен, че рано или късно или ще се добера до Бодрум, или ще се върна на главния път.

Не стана точно така — попаднах в пуст район, осеян със свлачища и срутени скали, дълбоки пукнатини и ронливи зъбери. Мястото беше опасно и дори дърветата растяха накриво в ронещата се почва, като че ли знаеха, че са пуснали корени в земетръсен разлом. Турция е в силно сеизмичен регион и големи площи от южното крайбрежие са нестабилна земна маса.

Стигнах до кръстовище, свих наляво, ускорих по един завой и веднага осъзнах, че вече съм бил на това място. И като психолог не мога да кажа, дали стана случайно, или ръката на подсъзнанието е насочила решението ми да отида там — знаех само, че малко по-нататък по шосето ще видя морето, а още малко по-нататък ще открия останките на корабокрушението.

Както очаквах, стигнах до морето — бушуваща маса течения, която се блъскаше в камъните — и подкарах по ръба на стръмния бряг. Напред видях скалния отвес, край който паркирах колата си преди толкова много години, като млад агент.

Спрях край изоставен павилион, слязох и приближих ръба на скалите. Мерките за безопасност — така да се каже — се изчерпваха с една изпочупена ограда. На нея имаше табели, ОПАСНО ЗА ЖИВОТА, на четири езика.

Макар че вече почти никой не идваше на това място, някога — много отдавна — то е било много популярно както сред туристите,

така и сред археолозите. Честите земетресения и свлачища обаче в крайна сметка бяха прелели чашата, павилионът бе останал неизползван, а туристите и археолозите бяха открили други места, по-безопасни. Жалко, защото мястото беше невероятно красиво.

Спрях близо до оградата и погледнах към скалите. Каменни стъпала и останки от древни постройки се спускаха странно към връхлитащото море. Отстрани се виждаха мраморни колони, части от портали и останките от римски път. Водорасли и изхвърлени от морето плавеи бяха пръснати сред руините, а хилядолетните пръски бяха покрили всичко със сол, която придаваше на повърхностите призрачен гланц.

Малко по-навътре, под водата, съвсем ясно се виждаха очертанията на голям площад. На скалист израстък се виждаше класическа арка и през свода ѝ минаваше слънчева светлина — наричаха я Вратата за никъде — и неуморното море се плискаше напред и назад по широка мраморна платформа, вероятно под на голяма обществена постройка.

Това някога е било голям античен град, търговско пристанище, много преди раждането на Христа, но мощно земетресение бе разкъсало брега и бе издигнало скалите над водата. Морето нахлуло и удавило всички, които оцелели след първоначалния трус.

Тръгнах покрай оградата. От ръба се ронеха камъни и падаха долу, на поне шейсет метра. След малко стигнах до извивка в ската — тук вятърът беше по-силен, растителността още по-изкривена, а почвата още по-нестабилна, така че се наложи да се хвана за един стоманен предупредителен знак, за да не загубя равновесие. Погледнах надолу — във водата стърчеше стар дървен кей, доста намалял от последния път, когато го бях видял.

Беше построен преди години от предприемчиви рибари, които си бяха дали сметка, че е много по-изгодно да докарваш на това място туристи археолози по вода, отколкото да хвърляш мрежи и капани за омари. Основната атракция тогава не беше разрушеният град или Вратата за никъде, а един дълъг тунел, който водеше към най-хубавия — както се говореше — римски амфитеатър след Колизеума. Известен в древния свят с жестокостта на гладиаторските битки, той беше наречен Театър на смъртта.

Никога не го бях виждал — от трийсет години там не беше ходил никой освен шепа храбри археолози. Тунелът — единствен вход и изход — беше затворен с желязна решетка, след като гигантско свличане бе отворило големи пукнатини в тавана, така че дори екскурзоводите отказваха да влизат там — никой не искаше да е вътре, ако всичко това се срути.

Обаче не тази римска кланица и руините ме бяха довели до ръба на скалата. Бях дошъл заради стария кей, който събуди порой болезнени спомени.

33.

Преди всичките тези години Дивизията пристигна на този кей масирано. Малко след залез осем агенти — по джинси, неколцина с раници на гърба — дойдоха на този бряг с доста добър малък кораб.

Приличаха на група младежи, тръгнали да си прекарат добре. Аз не бях сред тях. Като младши член на екипа, работата ми беше да пристигна отделно, да взема специално закупен ван, да стигна с него до скалите и да паркирам възможно най-близо до павилиона. В случай, че нещо се обърка, трябваше да евакуирам нуждаещите се до друга лодка, която чакаше в Бодрум. В най-лошия случай трябваше да закарам ранените до лекаря, който беше ангажиран специално за такива спешни случаи.

Бях неопитен и ме беше страх — бяхме дошли на това далечно място в Турция, за да убием човек.

Казваше се Финли Робърт Финли — и да, това не беше истинското му име, истинското му име беше руско, но така го познавахме — възпълен тип, приближаващ петдесетте, с голям апетит за всичко, включително предателството. Бил млад служител в руското посолство в Кайро, когато ЦРУ успяло да го вербува. Освен че му плащало солиден месечен хонорар, Управлението не направило нищо с него — бил спящ агент и го оставили да си живее живота и щастливо да ходи по курви, доволен, че се изкачва по стълбата. Бил умен и никой не се учудил, когато след няколко години станал шеф на групата на КГБ в Техеран, където работел под дипломатическо прикритие.

Тогава Управлението решило, че е време да поиска доход от инвестицията си. Били разумни и вземали от него само най-висококачествена информация, като държали да не поема никакви неразумни рискове. Били вложили твърде много любов и злато в него, за да го излагат на опасност поради лакомия. Той бързо станал един от най-добрите активи на Управлението, още повече че заемал важни дипломатически постове. След това се върнал в Москва, във вътрешния кръг на руското разузнаване.

Обаче в живота на хора като Финли Финли винаги остават дребни улики, които рано или късно привличат вниманието на контраразузнаването. Финли разбирал тази опасност и един следобед, в лятната си дача край Москва, огледал кариерата си и стигнал до неизбежното заключение, че съвсем скоро въпросните фрагменти ще достигнат критичната маса. След това го чакала единствено „высшая мера“.

Уредил да посети семейството си край Ленинград и един топъл летен ден се качил на лодка. Малко след това закопчал на кръста си непромокаем пакет с дрехите си, плъзнал се през борда и доплувал до Финландия. Разстоянието не било голямо, но предвид размерите му било истинско постижение.

Добрал се до американското посолство, представил се на шокирания дежурен служител и попаднал в топлите прегръдки на своите водещи агенти от ЦРУ. След като го разпитали, прегледал банковите си сметки и осъзнал, че благодарение на редовните хонорари и премиите, получавани за всяка информация от високо ниво, всъщност е станал заможен човек. Управлението му дало нова идентичност, настанило го в Аризона, държало го под око и тогава — след като се уверили, че се е приспособил към новия си живот — го изпуснали от вниманието си.

Никой обаче не бе очаквал, че Русия ще попадне в ръцете на престъпници, маскирани като политици. Печелеха се състояния, когато активите на страната се предаваха в ръцете на хора с нужните връзки, много от тях бивши служители на КГБ. Финли следял какво се случва от дома си в Стоксдейл — нищо особено, приятна къща с три стаи — и все повече се ядосвал. Нашият приятел Финли обичаше парите, да.

Бил прекарал в секретния свят достатъчно, за да заключи някъде кутия с няколко различни самоличности и за да е наясно с цената на това, което още било в главата му. Една сутрин отишъл с колата си до Чула Виста — южно от Сан Диего — и преминал граничните бариери към Мексико. Според фалшивия паспорт, който носел, бил канадски гражданин, живеещ в Съединените щати. Под фалшивото име летял до Европа, свързал се с бившите си другари от КГБ и се срещнал с тях в кафене на летището в Цюрих.

Финли — или името, което е използвал тогава — им дал възможност да вкусят, да дегустират, ако щете — по малко от всичко,

което знаел за персонала и двойните агенти, наети от бившите му приятели от ЦРУ. Всичко било толкова качествено, че руснаците платили вечерята и приветствали още един агент, завърнал се от студа.

Финли не бил глупак — пазел най-доброто от материалите си, раздавал ги пестеливо, през цялото време маневрирал, за да се доближи максимално до хората с връзки. Когато влязъл в играта както трябва, успял да размени най-добрите си тайни срещу лиценз за проучване за добив на газ и индустриален комплекс на нищожна цена.

Когато ЦРУ най-накрая разбрало, че бивш негов актив го предава, извика Дивизията.

Финли беше богат човек. Имаше къща зад шестметрова стена в Барвиха — едно от най-скъпите предградия на Москва — и макар да не беше толкова богат, колкото някои от съседите му, беше успял да си купи луксозен апартамент с тераса на покрива в Монако.

Беше сменил името си няколко пъти, както и външния си вид, благодарение на чудесен пластичен хирург, но ловците на плъхове от Дивизията го откриха. Можехме да го убием в Москва или Монако — можеш да убиеш човек навсякъде, — обаче успехът на всяка екзекуция не е в некролога, а в измъкването след това. При Москва съществуваше проблемът с влизането и излизането от страната, а по-малкото от квадратна миля княжество Монако — с повече от четири хиляди камери — беше най-внимателно наблюдаваната пощенска марка на света.

Апартаментът на Финли обаче предлагаше друго предимство. Панорамните витрини и френските прозорци към терасата даваха възможност разговорите вътре да се подслушват със специален микрофон. Системата не беше перфектна, изпускаше се много, но в един от уловените фрагменти ставаше дума за яхта. Знаехме, че той няма яхта, така че бързо озъртане из марината, където бяха скъпите яхти, разкри факта, че Финли и малка група ще пътуват, за да присъстват на може би най-странното парти на света.

Всяка година, шест часа преди да се обърне приливът, то се устройваше край Бодрум.

34.

Скоро след като нашите осем агенти слязоха на кея, започнаха да прииждат пируващите. Никой не искаше да закъснява за това парти. Мнозинството пристигна по суша и се спусна долу, до развалините, с помощта на специални въжета и стълби. Мацките закачаха дамските си чанти и мобилните си телефони на шията и се спускаха, с поли вдигнати до задника, като полагаха всички усилия да запазят равновесие и някакво достойнство. Разбира се, долу вече имаше тип с фенер, който показваше най-сензационното бельо за забавление на вече пристигналите. Ако се съдеше по честите изблици на див възторг, изненадващо много жени бяха излезли да се забавляват без никакво бельо.

От време на време някой млад тип се отказваше от бавното спускане, грабваше въже и политаше в пространството. Реших, че повечето от онези, които се спускат на рапел, са били наркомани — достатъчно друсани, за да не им пука особено за собствената им безопасност. Поне десетина пъти видях да се удрят в скалата, да падат долу тежко, после веднага да скачат, да си пляскат ръцете и да палят поредния джойнт. А някои твърдят, че дрогата не уврежда мозъка.

Идеята за купона в Бодрум — и огромните печалби, които генерира — била на един германски младеж с раница, тоест туристче. Попаднал в Бодрум, чул за руините и тръгнал с мотоциклет скутер да снима луната през Вратата за никъде. Някъде в хаотичното си минало обаче все пак бил учил две години океанология в Америка, преди да отпадне, така че си спомнял достатъчно, за да си даде сметка, че няколко пъти годишно руините няма да са толкова живописни — когато приливът е най-висок.

Това обаче означавало, че при най-силните отливи доста голяма част от стария град ще се появи от водата. Най-напред голямата мраморна платформа — някога под на величествена обществена сграда. И решил, че от нея става страхотен дансинг.

Два месеца по-късно, след като проучил графиките на приливите и с акваланг проверил дълбочините, с няколко приятели докарали на

скалите горе генератори, спуснали кабели, за да направят светлинно шоу долу, закотвили отпред лодки с високоговорители. Направили вратишки в оградата, спуснали стълби и въжета по скалите, така че клиентите да могат да слизат, и сложили на всяка врата по една горила, за да събира входните такси.

Хората плащали с удоволствие. Къде другаде по земята можело да се веселиш в океана на звездна светлина, да се друсаш сред антични руини и да танцуваш на лобното място на дваисет хиляди души?

Вечерта, когато видях това нещо, ежегодният купон беше огромен и още по-странен. Вече имаше десет лодки с високоговорители, закотвени в полукръга от скали, които ги защитаваха от вълнението. На най-голямата от тях, застанал на платформа подобна на ешафод, като цирк-майстор в някакъв футуристичен цирк, стоеше диджей, известен като Химическия Али. Момчета в скалите пускаха театрален дим и Вратата за никъде сякаш плуваше сред облак. След това пускаха лазери и стробоскопи.

В центъра на този вихър няколко души от охраната спуснаха стоманен трап от основата на скалите до появилата се малко преди това мраморна платформа с нейните четири счупени колони. Музиката се усили страховито, стана толкова силна, че да я пипнеш, и първите купонджии — предвождани от десетина модни откачалки — минаха по трапа и стъпиха на мрамора, по който от две хиляди години не беше ходил никой. Е, не чак от две хиляди — от партито предишната година.

При тази силна музика, кулите от светлини, лазерите, танцуващите силуети на площадката, дима, от който белееше всичко и Вратата за никъде увисваше ефимерна и мистериозна над водата, не беше трудно да повярваш, че ако някога мъртвите станат от гробовете, ще е в нощ като тази.

Е, един от живите мъртви се появи — макар и да не го знаеше още. Пристигна с една от десетките големи яхти, които се промушиха през мъглата и пуснаха котва до лодките с високоговорители.

Стрелците, наблюдателите и охраната на Дивизията бяха по местата си, готови.

След като слязоха от лодката си и я изпратиха да чака в тъмнината край брега, те сложиха невидимите слушалки в ушите си и наместиха микрофоните на реверите си, изчакаха тълпата да нарасне и да започне хаосът. А след като се увериха, че никой не ги е забелязал,

се сляха с множеството, разделиха се и заеха предварително определените позиции.

Най-важната роля беше на трийсет и четири годишен чернокож тип, който беше един от най-забавните и умни хора на света. Както всички нас, когато се присъедини към групата, той прие друго име — нарече се Маккинли Уотърс, на Мъди Уотърс, великия блус певец от Делтата. Всеки, който познаваше Мак и бе чувал как пее „Миднайт Спешъл“, се чудеше защо си губи времето да работи за разузнаването.

Мак беше главният стрелец, позициониран в малка кухня близо до ръба на скалата. Карабината му вече беше сглобена и скрита в тъмнината до него, а той отпиваше чай от бутилка „Джак Даниълс“ — за околните беше просто тип, който се налива, докато чака тълпата да се разчисти, за да може да се спусне долу.

Малко по-нататък по ръба на скалата, в сянката под няколко изкривени дървета, беше резервният снайперист — тип на име Грийнбърг, който не криеше намерението си да се ожени за богата жена. Въртеше се наоколо с още двама други — група бели младежи се чудят дали да платят парите за вход и да се спуснат по скалите, или не. Всъщност другите двама бяха наблюдатели — освен да открият Финли, работата им беше да предупреждават снайперистите, ако се появи някаква заплаха, която е извън полезрението им.

Аз бях на скалистия бряг, до наетия ван. Случи се така, че виждах най-добре от всички целия екип и позициите на членовете му. Заради това видях и вълната на възбуда, която мина през екипа, когато Финли се появи според очакванията — след още няколко минути щеше да премине през истинската Врата за никъде.

Хората от охраната му, до един бивши служители на КГБ, се появиха на задната палуба на яхтата, вдигнаха бинокли, огледаха скалите, малкия плаж и дансинга.

Едва след като дадох знак, че всичко е наред, отвътре се появиха хора — група млади жени, облечени смъртоносно в „Шанел“ и „Гучи“. Изчакаха на палубата, докато спуснат моторница, която да ги закара направо на дансинга.

Видях как Мак остави бутилката и плъзна ръка към тъмнината. Очакваше Финли да се появи и искаше да е готов. Двамата наблюдатели — обезпокоени от надигания се облак дим — се отдалечиха от Грийнбърг, за да са сигурни, че ще виждат по-добре.

Един от спасителите приближи през паркинга и се насочи към оградата, готов да стреля по всеки. Чух в слушалката си тримата, които бяха долу, до водата — трети стрелец и резерва, ако случайно започне престрелка с горилите на Финли — да говорят с Контрол. Той беше на лодката, с която пристигна екипът, и се осведомяваше за обстановката — не попита единствено мен. Знаехме, че сме по местата си, готови да стреляме.

Никой от нас обаче не знаеше, че друга група мъже, на друга лодка, с изгасени сигнални светлини, също проявява сериозен интерес към случващото се на брега. Прикрита зад кълбата дим и големите туловища на закотвените яхти, тяхната скромна по размери лодка беше на практика невидима. Същевременно хората на борда имаха чудесна видимост — да не говорим, че разполагаха и с военни очила за нощно виждане.

Очилата били осигурени от шефа на охраната на Финли, който не смятал, че пътуването до Бодрум е увеселителна разходка. За да подобри защитата, наел командоси — на свободна практика, но от най-добрите в бизнеса, — които да пътуват отделно до Бодрум. Получили инструкции по телефона, при пристигането им ги очаквал контейнер с оборудване и стояли два дни без работа, преди да им кажат да се качват на лодката, която е уредена за тях.

Тъкмо тази лодка беше закотвена в тъмнината.

От нея наемниците видели Финли да излиза от бронираната кабина и да се приближава до младите жени. Ние също го видяхме, от скалата. Мак остави мишената да направи две крачки — за да е сигурен, че горилите до руснака няма да го дръпнат назад, преди да има време за втори изстрел, ако такъв се наложи. Пръстът му беше на спусъка, когато нашият човек до него му даде предупредителен знак.

След миг друг облак дим щеше да скрие целта. Грийнбърг го видя и се приготви, за да стреля при нужда. Мак обаче погледна облака, реши, че няма време, прицели се бързо и стреля. Никой не чу чаткането на карабината, заради гърмящата музика. Куршумът улучи Финли, но беше изстрелян прибързано и вместо да пробие голяма дупка в челото му и да пръсне мозъка му, попадна по-ниско.

Той се строполи на палубата, след като парче от врата му се залепи за роклята „Гучи“ зад него. Още беше жив, гърчеше се, но Мак не виждаше добре заради дима и нямаше как да стреля втори път. Един

от наблюдателите заговори в забързано в микрофона си — каза на Грийнбърг да стреля.

Охраната на борда изпадна в паника, но онези, от лодката, чули вика на Финли при падането му и заоглеждали брега с очилата си за нощно виждане. Някой от тях явно е видял Грийнбърг да се цели, на коляно — чу се да вика нещо на хърватски.

Снайперистът до него видял Грийнбърг, прицелил се светкавично и стрелял. Грийнбърг — миг преди сам да натисне спусъка — беше улучен в гърдите и падна. Аз бях най-близо до него и понеже виждах, че още е жив, се спуснах да му помогна.

Нарушавах всички правила — приоритет беше мисията, не безопасността на екипа — и се очакваше да чакам Контрол да ми изкрещи заповед. Обаче Грийнбърг щеше да бъде прострелян пак и да умре, ако някой не го изтегли на безопасно място.

Никой не знаеше точно откъде стрелят, но Мак съзря опасността веднага — щом като някой откъм морето бе успял да улучи Грийнбърг, значи можеше да улучи и мен. Изкрещя някакво предупреждение и понеже вярваше, че все още е скрит в дима, се спусна напред, за да пресече пътя ми и да ме събори на земята. Харесваше ме — и двамата се молахме на бога на блуса и мисля, че това определено изигра роля, но го направи и защото беше смел човек.

Точно тогава ветрецьт проби дупка в димната пелена, а стрелците от лодката бяха много добри — два куршума улучиха Мак малко над бърбреците. Само по божията милост жертвата не бях аз.

Мак изпусна карабината си, изкрещя и падна. Полетях напред, стигнах до него за нула време, улових го и го издърпах в малка падина. Около нас продължаваха да пицят куршуми. Танцуващите се разкрещяха — най-после разбраха, че се стреля и има лошо ранени хора, — но нямаха представа какво всъщност се случва или къде се намират стрелците, което усилваше паниката още повече.

За Контрол не беше толкова трудно да открие източника — видял пламъка от цевта на оръжията през дима и сенките. Когато Дивизията тръгна същата сутрин, той бе проявил здравия разум да вземе със себе си мигаща синя и червена полицейска лампа, които сега сложи на покрива на каютата и нареди на капитана да пали мотора.

Наемниците видели бързо приближаващите полицейски светлини и веднага стигнали до логичния — но погрешен — извод.

Разкрещели се на четири различни езика на капитана да забие лодката между яхтите, с надеждата да се скрият. Давали си сметка, че не могат да избягат на полицейски катер при пряка гонка, а последното, което им трябвало, било да се стрелят с турската полиция.

Лодката им се мушнала между две яhti, така че одраскала боята на едната. Виковете на хората на борда подсказали на Контрол, че неидентифицираната лодка е избягала, и той наредил на капитана да обърне и да се насочи към огромната яхта на Финли.

В объркването полицейските светлини му позволили да стигне съвсем близо до голямата яхта и да види Финли проснат в локва кръв. Две от жените и объркан член на екипажа решили, че е полицай, и се развивали да се обади за линейка или медицински хеликоптер, но от спазмите на Финли и раната на шията му Контрол си дал сметка, че работата им е свършена — много скоро кръвта на Финли щяла да изтече. Контрол викнал на капитана да се разкарват и едва когато уж полицейските светлини изчезнали, шефът на охраната осъзнал, че е бил лице в лице с човека, наредил екзекуцията. Вече му било все едно обаче — хранилката, край която преживявал, вече я нямало и той бързал да измисли как да премине границата, преди турците да го хванат, да го натикат в някоя стая и да му кажат да се улови за глезените, защото веселбата започва.

Контрол изслуша докладите на всички на брега и нареди на хората от подножието на скалите да се съберат на кея, откъдето ще ги вземе след три минути, доволен, че мисията е изпълнена. След това нареди на мен да изпълнявам резервния план.

Двамата наблюдатели чуха всичко, грабнаха Грийнбърг и го довякоха до вана. Беше мъртъв — куршумът в гърдите му се бе пръснал от удара в ребрата и бе разкъсал сърцето и белите дробове така, че на практика не бе имал никакъв шанс да оцелее.

В плитката вдлъбнатина направих каквото можах, за да спра кръвенето на Мак. Беше едър, но някак успях да го подпра на рамо и да го оставя на дясната седалка. Спуснах облегалката назад, взех якето си и го увих около кръста му, с надеждата да спре по-нататъшната загуба на кръв. Все още беше в съзнание и успя да види етикета на якето ми.

— „Барнис“? — каза. — Че кой блусмен купува дрехи от „Барнис“?

Засмяхме се, макар и двамата да бяхме наясно, че шансовете му не са големи, ако скоро не му осигурим медицинска помощ. Сkochих зад волана и настъпих педала — промуших се между паркиралите коли, неколцина души се разбягаха паникьосани — а единият от наблюдателите зад мен почна да говори по телефона с Контрол по сигурна, както се надявахме, линия.

Когато стигнах до асфалта, той прекъсна разговора и ми каза, че трябва да оставя него и другия на марината в Бодрум, както е според плана. Трябваше да се измъкнат, преди полицията да блокира всичко — турците са горди хора и нямаше да реагират никак добре на екзекуция, извършена под носа им. Наблюдателите трябваше да вземат със себе си трупа на Грийнбърг, а аз трябваше да закарам Мак при лекаря, който ни очакваше. Надеждата беше да успее да стабилизира състоянието на Мак и да му спечели време, докато не дойде хеликоптер стелт от Средиземноморския флот, ниско над брега, и да измъкне и двамата ни. Хеликоптерът, с лекар и двама парамедици на борда, вече летеше и след като ни вдигнеше, трябваше да ни откара до самолетоносача на флота, където имаше операционни и цял екип хирурзи.

Мак имаше шанс и карах все по-бързо — беше бясно шофиране и не мисля, че някой, с миниван с формата на тухла, някога е вземал разстоянието по-бързо. Пристигнахме в марината и по някакъв късмет там нямаше никого — беше събота и повечето лодки или бяха на партито, или бяха по кейовете на многобройните крайбрежни ресторанти наоколо.

Спрях на кея, помогнах на наблюдателите да пренесат трупа на Грийнбърг до лодката, после пак седнах зад волана. Чакаше ни лош път, а вече бушуваше море от неприятности.

35.

Пеехме. С Мак пеехме „Миднайт Спешъл“ и всички останали стари блусове, докато се носехме в дълбоката нощ по пътища, по които бях минавал само веднъж и се ужасявах, че може да пропусна разклон или завой и това в крайна сметка да му коства живота, защото определено заради мен беше в това състояние и аз бях поставил живота му на везната там, на скалите.

Пеехме, за да не допуснем Мак да загуби съзнание, за да покажем среден пръст на смъртта, нашият невидим спътник, и пеехме, за да кажем, че сме живи и обичаме живота, и че никой в този ван не би се дал лесно и без съпротива. Започна да вали.

Движехме се на юг, из все по-пуста област, където само пръснати светлинки на изолирани ферми показваха къде свършва сушата и започва морето. Поне видях разклона, който търсех, свих по него и сред фонтан чакъл се спуснах към самотно рибарско село. Заобиколихме върха на един нос, попаднахме в най-силния дъжд, видях светлините долу, скупчени до водата. Стигнах до селото и открих тясна улица, която ми се стори позната.

Мак беше в полусъзнание, якето ми беше подгизнало от кръв — и шофирах с една ръка, а с другата опитвах да го държа буден, да го карам да се бори.

Като се надявах да не съм объркал навигацията, свих зад един ъгъл и видях обществена чешма, заобиколена от увехнали цветя, със стара кофа, вързана с въже — и разбрах, че съм близо. Спрях в тъмнината, взех малкото фенерче от ключодържателя си и осветих портата — не исках да почукам на погрешна врата с полумъртъв човек на рамото.

Лъчът на фенерчето освети месингова табела. Беше потъмняла, непочистена, написана на английски, и изреждаше имената на обитателя и титлите му по медицина и хирургия от Университета на Сидни. Предвид природата на човека, който работеше там, това може би не беше най-добрата реклама за достопочтената институция.

Отворих вратата на колата, вдигнах Мак и го подпрях на рамото си, отворих портата с крак и тръгнах към входа на олющената къща. Отвори се още преди да стигна до нея — докторът беше чул колата и идваше да провери кой идва. Застана на прага и се вгледа навън — лице като неоправено легло, кльощави крака, торбести шорти, тениска толкова избеляла, че стриптийз барът, който рекламираше, вероятно беше затворил преди години. Беше на четирийсет и няколко, но предвид любовта му към бутилката щеше да е изненадващо, ако стигне до петдесет. Не знаех какво е истинското му име — благодарение на табелата до портата турците от околността го наричаха доктор Сидни — и това му подхождаше доста.

Видях го за първи път седмица преди това, когато Контрол ме изпрати да проверя маршрута, след като уреди каквото трябваше. Казах му, че съм екскурзовод, който придружава американска група и който може да има нужда от помощта му при малко вероятен случай на нужда от спешна медицинска помощ. Не мисля, че се хвана на тези приказки, но се знаеше, че не харесва турските власти кой знае колко, така че значителният аванс, който му платихме, го насърчи да не задава излишни въпроси.

— Здравей, Джейкъбс — поздрави ме той. Джейкъбс беше името, което тогава използвах в Турция. Видя Мак и кървавото яке, увито около кръста му. — Чуден екскурзиант ми водиш... Напомни ми да не се записвам в групата ти.

От опит знаех, че повечето австралийци не се впечатляват лесно, и бях благодарен за това.

Заедно внесохме Мак в кухнята и макар че дъхът на доктора вонеше на алкохол, нещо в начина, по който изпъна раменете си, сръза дрехите на Мак и отстрани увредените тъкани, ми показа, че някога е бил умел и дисциплиниран хирург.

Впрегнах каквото успях да си спомня от медицинското си образование, за да служа като операционна сестра, и започнахме — след като изчистихме кухненската маса, за да сложим Мак на нея, и вкарахме в действие две настолни лампи от спалнята, за да осветят раната — отчаяно да се борим да стабилизираме Мак и да го поддържаме жив, докато дойде хеликоптерът със специалистите си и пликите кървна плазма.

През това мъчително време ръката на доктора не трепна нито веднъж, нито пък решимостта му намаля — той импровизираше и ругаеше, измъкваше изпод пластове алкохол и пропилені години всички идеи и стратегии, които бе научил някога.

Не се получи. Мак изпадна в кома, върнахме го, после пак изпадна в кома. До идването на хеликоптера оставаха само осемнайсет минути, когато блусменът като че ли въздъхна. Вдигна ръка, сякаш за да докосне лицата ни в мълчалива благодарност, и отлетя. Започнахме да се борим още повече, но този път нямаше връщане. Накрая с доктора отстъпихме смълчани назад.

Доктор Сидни наведе глава и нямаше как да преценя дали тялото му трепери от умора, или заради нещо по-човешко. След малко вдигна поглед към мен и в очите му видях отчаянието — страданието — от това, че пациент е умрял в ръцете му.

— Някога оперирах ранени деца — каза той тихо, сякаш за да обясни алкохола, неподдържаната къща, живота на отшелник и тоновете болка, които носеше в себе си. Кимнах, защото поне малко си представях какво е малко дете да умре под скалпела ти.

— Приятел ли ти беше? — попита ме.

Кимнах и с почтеност, която вече не ме изненадваше, той намери предлог да отиде в друга част на къщата. Дръпнах чаршафа над лицето на Мак — исках да му отдам цялото възможно уважение — и казах няколко думи. Не може да се нарече молитва, но от респект, с надеждата духът му да е някъде наблизо, казах каквото трябваше за приятелството, куража и безнадеждното съжаление от това, че наруших правилата там, на брега.

Докторът се върна и започна да почиства, а аз отидох в дневната. До идването на хеликоптера оставаха четиринайсет минути, а на телефона си получих съобщение, че са намерили място, където могат да кацнат незабелязано. Мобилизирах се, за да не трепери гласът ми, и се обадох, за да им кажа, че могат да не държат лекарите в готовност — вече няма да евакуират пациент, а покойник.

Отървах се от вана, като го дадох на доктор Сидни — незначителна компенсация за усилията му да спаси Мак — и сега ми остана да се тревожа само за турските ченгета. За да опитам да разбера какво правят, включих тихо телевизора в ъгъла на дневната.

Даваха турски новини, но не споменаха нищо за престрелката на брега или за полицейска акция, насочена към мен. Взех дистанционното и превключих местните канали — сапунки, холивудски филми, дублирани на турски, и още два новинарски канала — нищо, бъдещо тревога.

Нямаше нищо и на Би Би Си, Си Ен Ен, Блумбърг или Ем Ес Ен Би Си.

36.

За момент не можех да дишам. Все още стоях на скалите над руините и си спомнях миналото, но мисълта, че гледах телевизия в старата къща на доктора, отне въздуха от дробовете ми.

След като доктор Сидни можеше да гледа английски и американски новинарски канали в много по-отдалечен район, защо аз не можех да ги гледам в Бодрум?

Изтичах до колата.

Беше рано и почти нямаше трафик, така че се прибрах в Бодрум почти толкова бързо, колкото и когато Мак лежеше на седалката до мен. Паркирах край тротоара пред хотела, изтичах нагоре по стъпалата и видях мениджъра да излиза от трапезарията.

— А-а-а — каза той усмихнато. — Успех ли донесе пътешествието на огледалата големи като прозорци?

— Съжалявам — отговорих. — Нямам никакво време. Интересува ме кабелната телевизия.

Той ме погледна объркано — защо, по дяволите, ми е да се занимавам с това?

— Пиколото ми каза, че нямате новини на английски в Бодрум. Истина ли е?

— Това истина да — отговори той. — Фирма голям крадец, на име ДиджиТурк, която ни дава канали глупави, няма такава услуга.

— Трябва да има начин — видях Би Би Си, Си Ен Ен и още няколко подобни в едно село наблизо — казах.

Той се замисли за момент, после се обърна и вдигна телефона. Каза нещо на турски, изслуша отговора, после закри слушалката с длан и докладва. Каза, че жена му мислела, че някои хора си купуват цифрови кутии и хващат европейски сателит, който предава новините, за които питам.

— Как се казва доставчикът... сателитът... знае ли тя? — попитах.

Той ѝ предаде въпроса ми, после се обърна пак към мен и предаде отговора:

— Скай.

Скай е британски сателитен доставчик и от престоя си в Лондон знаех, че е платена услуга. Това означава, че има абонати и че ако хората купуват декодери, някъде в организацията трябва да има техен списък.

Качих се бързо в стаята си и се обадох на фирмата в Лондон. Прехвърлиха ме през осем или девет вътрешни номера, докато не открих услужлив човек от северната част на страната, чийто акцент беше кошмарен — все едно дъвчеше йоркширски пудинг.

Отговаряше за абонатите в Европа и ми обясни, че каналите, които ме интересуват, се разпространяват през сателита Астра.

— Този сателит има голямо покритие. Цяла Западна Европа и Гърция. Преди няколко години обаче подобриха софтуера, сигналът се усили и сега може да се лови и в Турция, с деветдесетсантиметрова чиния. Разбира се, пак е нужно да имаш декодер и карта за достъп, но сега доста повече хора са наши абонати.

— А колко са, господин Хауъл?

— В Турция ли? Разбира се, имаме наши хора, преселили се там. Те вземат устройствата и картите със себе си, когато се местят. Има, разбира се, и английски пъбове и клубове — туристите искат да гледат футбол. Има и местни, които харесват програмите ни. Общо са около десет хиляди.

— А можете ли да ги разделите по области?

— Разбира се.

— Колко души са в околностите на Бодрум, да кажем, в провинция Мугла? — попитах и отчаяно се борех надеждите ми да не ме изпреварват прекалено.

— Момент — каза той и чух как клавиатурата на компютъра му трака. — Значи разследвате убийство?

Водеше разговор, докато търсеше данните.

— Да. Млад американец. Обичал е да гледа спорт по телевизията — излъгах. — Опитвам да потвърдя някои неща.

— Ясно — каза онзи. — Около хиляда и сто абонати.

Духът ми полетя. Това означаваше, че хората в Бодрум могат да приемат телевизионните канали, които ми трябваха. Погледнах през прозореца и си представих жената, която търсех, да седи по турски в някоя от белите къщички, да гледа телевизия с декодер от Скай и да

записва фрази от различни канали, а после с часове да ги монтира и кодира. Хиляда и сто декодера — търсенето се бе стеснило рязко, — а още не бях приключил разговора.

— Ако махнем англоезичните пришълци и заведенията, колко абонати смятате, че има? — попитах.

— Домакинства ли? Шест-седемстотин, най-вероятно — отговори той.

Бях близо! Шест-седемстотин домакинства означаваше много работа, много изтъркани подметки, докато открия всички, но пък и означаваше, че потенциалните заподозрени са от определена група. Сред тази група беше и жената, която търсех.

— Това добро число ли е? — попита Хауъл.

— Много добро — казах му, неспособен да скрия усмивката в гласа си. — Можете ли да ми дадете списък на абонатите?

— Разбира се, но ще е нужна оторизация. Не се обиждайте, но трябва да сме сигурни, че се интересува ФБР.

— До час-два ще имате официално писмо. Колко време след това ще е нужно?

— Трябва само да изтегля файла и да го изпратя. Няколко минути.

По-добре, отколкото си мислех — много скоро щях да имам списък с шестстотин адреса и този на жената щеше да е един от тях. Напредвах.

— Благодаря — казах. — Не мога да ви кажа колко ми помагате.

— Няма проблем. Имате късмет, разбира се, че ви интересуват само официалните клиенти.

Тържеството ми секна.

— Какво искате да кажете?

— Ами, напоследък има много незаконни потребители...

Започна да ми призлява.

— Използват пиратски декодери — продължи той. — Китайски предимно. Както часовниците „Ролекс“ или чантите „Луи Вютон“, тези хора фалшифицират и декодерите, и картите ни за достъп. Продават ги през малки електронни магазини или интернет кафета, такива места. След като си купиш декодер и карта, програмите ни стават безплатни. Ало, чувате ли ме?

— На място като Мугла — попитах тихо — колко пиратски декодера мислите, че има?

— На такава голяма площ? Десет хиляди, може би повече. Няма начин да се проследи кой гледа каналите ни нелегално, изцяло скрито е. Следващата година, струва ми се, ще имаме технология, която дава възможност за проследяване, но сега...

Не слушах — следващата година всички ние можеше да сме мъртви. Десет хиляди нелегални декодера, без списък — задачата ставаше невъзможна. Благодарих му за съдействието и затворих.

Останах неподвижен — тишината нахълтваше, черното куче на отчаянието хапеше петите ми. Надеждите ми да се извисят така и после да се сринат беше тежък удар. За първи път, откакто бях притиснат, за да се включа във войната, само за няколко мига си бях помислил, че намирам пътя към решаването на проблема. Сега всичко се превърна в прах и бях в настроение да се държа брутално със самия себе си.

„С какво всъщност разполагам?“ — питах се. Бях направил списък на телефонните кабинки и поради невероятен късмет с помощта на екип италиански експерти бях останал в играта... И какво друго? Всеки, който може да ходи по улиците без бял бастун, би видял, че това е ужасно малко.

Бях и ядосан. Бях ядосан на шибаните китайци, задето не контролират пиратството на едро над идеите и продуктите на другите хора, бях ядосан на Брадли и Шепота, че не са на линия да ми помагат, бях ядосан на арабите, които смятат, че колкото повече трупове има, толкова по-голяма е победата им. Най-вече обаче бях ядосан на жената и мъжа от Хиндукуш, защото запазваха преднината си.

Отидох до прозореца и опитах да намеря повод за спокойствие. Упражнението със Скай не беше провалено изцяло — от него научих, че жената почти сигурно живее в района, а това беше истински напредък. Погледнах към покривите — беше някъде там. Аз просто трябваше да я намеря.

Опитах да си представя в коя от кабините е стояла и е чакала телефонът да звънне, но нямах данни и можех само да стрелям напосоки. И все пак чувах трафика наблизо и чувах музика — радиостанция, или каквото там свиреше тихо в далечината.

И като се стигна до това, помислих си какво става с анализа на музиката? Какво правят Шепота и останалите — не би ли трябвало Агенцията за национална сигурност да опита да я изолира, да я усили, да я идентифицира?

Бях в настроение да излея яда си. В Ню Йорк беше късно, но не давах пет пари.

Брадли вдигна телефона и ми каза, че не спи, но по гласа му разбрах, че определено е изтощен. Е, аз също бях изтощен. Започна да пита за Додж, за да поддържа легендата, но го прекъснах.

— Помниш ли музиката, за която говорихме? — попитах. Разбира се, че не помнеше. Нямаше представа за какво става въпрос.

— Чуваше се шум от трафик, музиката беше във фона...

— О, да... спомних си — отговори той. Влезе в крачка.

— Какво стана? — попитах. — Някой трябваше да опита да я идентифицира.

— Не знам, не съм чул.

— Заеми се с това, искаш ли? Задействай се с телефона.

— Разбира се — отвърна Брадли, обиден от тона ми, и веднага се ядоса, колкото и аз. — За кога ти трябва?

— За веднага — отговорих. — Преди няколко часа щеше да по-добре.

Изгладнял като вълк, ядях трета престоляла шоколадова вафличка от минибара — седях на стола, гледах към града и мислех за жената, — когато звънна телефонът. Беше Брадли и ми каза, че музиката до голяма степен е провал.

— Филтрираха шума от трафика в Ню Йорк — каза. Споменаването на Ню Йорк беше празна опаковка. — И увеличиha музиката. Турска е, разбира се. Инструментът е кавал...

— Какво? — попитах.

— Кавал. Духов инструмент, прилича на флейта — седем дупки отгоре и една отдолу. Фолклорен инструмент. Казват, че овчарите свирели с това нещо, за да водят стадата си.

— Страхотно! Търсим овчар, който води стадо в пиковия трафик.

— Не съвсем — отвърна Брадли. — Среща се често. Бил много популярен в групите за фолклорна музика.

— Кавал значи. И какъв е източникът? Диск? Радиото? Свири на живо?

— След като отстраниха фоновия шум и усилиха музиката, загубиха сигнатурите, така казаха. Не могат да кажат.

— За бога! Не може да бъде лесно, нали?

Погледнах покривите и пак си зададох въпроса: къде е стояла? Някъде, където се чува трафик и мелодия, свирена на турски фолклорен инструмент, наречен кавал. Къде?

— Има и друг проблем — продължи Бродли. — Не могат да идентифицират мелодията. Записът не е много дълъг, но никой не го разпознава.

— Това е странно — казах. — Нали е фолклорна мелодия? При толкова много експерти...

— Да, прав си.

За момент замълчахме, а когато стана ясно, че няма какво повече да обсъждаме, смених темата.

— Съжалявам, Бен.

— За какво?

— Че се държа като задник.

— Е, ти винаги си си задник — отвърна той, напълно сериозен, както винаги. — Така или иначе, казах на нашите приятели, че усещаш напрежението и започваш да поддаваш. Да се пропукваш.

— О, чудесно, това ще помогне на кариерата ми — отговорих.

— Радвам се да помогна — каза той. Не се засмя — беше Бен Бродли в края на краищата, — но от гласа му разбрах, че съм изчистил нещата пред него, и бях благодарен за това.

— И още нещо — добавих.

— Да?

— Кажи им да намерят начин да ми изпратят записа. Само музиката, не трафика.

Не знам защо, но исках да го чуя.

38.

Двайсет минути след това, когато бях взел душ и излязох от банята, на лаптопа ми ме чакаше електронна поща. Беше от „Апъл“ и ме информираше, че от кредитната ми карта са изтеглени двавет и седем долара за свалена музика.

Не бях теглил никаква музика и се опасявах, че някой кретен от ЦРУ може да е решил, че ще е полезно да уголеми колекцията от калпава музика на Броуди Уилсън. Отворих приложението на „Апъл“ на компютъра и осъзнах, че повечето парчета са само камуфлаж — важно беше само едно и знаех, че то е от Шепота.

Вечерта преди да летя за Турция — когато работехме в кабинета му — на стената му видях албум на „Ролинг Стоунс“, с автограф, „Екзайл он Мейн Стрит“, който, въпреки умората ни, предизвика оживена дискусия — дали наистина това е най-великият им албум. Кой би предположил, че директорът на националното разузнаване е такъв познавач на „Ролинг Стоунс“? Когато разглеждах новите песни, видях, че Бродли не се е шегувал и наистина е казал на нашия приятел, че поддавам. Шепота ми беше изпратил „19 нървъс брейкдаун“ на „Стоунс“.

Сложих курсора на парчето и слушах трийсет секунди, след което звукът се промени. В средата беше монтирана, без шума от трафика и странното съобщение на жената, мелодията на кавала. Пуснах я два пъти — продължаваше малко повече от две минути — и я качих на плейъра си. Реших, че ще получа просветление, докато обикалям от телефонна кабина на телефонна кабина.

Не получих просветление. Получих главобол.

Когато фотографирах четвъртата и реших да попитам хора наоколо дали не помнят жена да е чакала да ѝ се обадят, а в отговор видях единствено объркани погледи и навъсено клатене на глава, разбрах, че денят ще е много дълъг. Как беше турският израз? Да копаяш кладенец с игла?

И все пак, ако искаш да пиеш вода, трябва да го направиш. Крачех по тясната улица, слушах кавала и се чудех защо никой от

експертите не е успял да го идентифицира, и изведнъж се заковах на място — хрумна ми нещо. Според картата на телефона ми, за да стигна до следващата кабина, трябваше да свия вдясно. Вместо това свих вляво и тръгнах към центъра на града.

Отпред видях цветовете не джакарандата, която търсех, а малко след това видях типа от музикалния магазин, който тъкмо вдигаше щорите от витрините. Видя ме и се усмихна.

— Помислих си, че сигурно ще се върнеш — каза и посочи една от китарите на витрината. — Като те гледам, мисля че си падаш по „Стратокастър“.

— Бих искал да купя „Стратокастър“, но няма да е днес. Трябва ми помощ.

— Разбира се — отговори той. Помогнах му да вдигне останалите щори, а след това влязохме в тъмния търбух на магазина. Беше дори по-хубаво, отколкото си мислех — отзад имаше рафтове с възстановени грамофони за тези, които още вярват в игли и плочи, по-голям избор от съвременни китари от повечето магазини в Ню Йорк и достатъчно винилови отливки от седемдесетте, за да накарат Шепота да се просълзи.

Посочих колекцията турски народни инструменти и му казах, че имам откъс от запис, на кавал, и се надявам да идентифицира мелодията.

— Доста хора опитаха — казах, — обаче никой не го разпозна.

— Ако баща ми беше жив, сигурно щеше да се справи — отговори той. — Беше специалист по народна музика. Е, поне мога да опитам.

Наблюдавах го, докато слушаше. Той пусна записа пет, може би десет пъти. След това включи плейъра в усилвател и го пусна по озвучителната система на магазина. Трима туристи, които бяха влезли междувременно, вдигнаха глави и се заслушаха.

— Не те кара да тропаш с крака — отбеляза единият, новозеландец. Беше прав — мелодията беше пленяваща, по-скоро приличаше на вик във вятъра.

Собственикът пусна записа още веднъж. Погледът му беше съсредоточен. След това поклати глава и не се изненадах — почти не се бях надявал. Започнах да му благодаря, но той ме прекъсна:

— Това не е кавал.

— Какво?

— Затова не е лесно да се разпознае мелодията — не е кавал. Почти всеки би сбъркал, но съм сигурен, че това е един много по-стар инструмент. Слушай...

Пусна записа пак.

— Кавалът има седем тонални отвора отгоре и един отдолу. Трудно, трябва наистина да слушаш, но този инструмент има само шест отвора отгоре и един отдолу. Не са седем.

Чух го още веднъж, но, честно, не можех да направя разликата — нямах представа колко отвора има.

— Сигурен ли си? — попитах.

— Да — отговори той.

— Какво е тогава?

— Нищо не мога да кажа за мелодията, но мисля, че слушаме игиртма. Този инструмент на практика е забравен. Аз знам за него само защото баща ми обичаше старинните инструменти. Чувал съм да свирят на него някога, като бях малък.

— А защо е забравен? Изчезнал е?

— Не точно. Птиците са изчезнали. За да направиш кавал, ти трябва дърво. Игиртмата обаче се прави от кухата кост от крилото на скален орел. Тези птици са застрашен вид от много отдавна, така че инструментът постепенно е изчезнал — както и музиката за него. Заради това не можеш да откриеш мелодията.

Извади плейъра от усилвателя и ми го подаде.

— Знаеш ли къде е хотел „Дукасе“? — попита. — Може би там ще ти помогнат.

39.

Споменах хотел „Дукасе“ по-рано — беше толкова моден, че хората се биеха, за да влязат вътре. Беше до самата вода, със собствен плаж и шатри, които можеш да наемеш за целия сезон, срещу малко състояние. Десетина плоскодънни лодки превозваха келнери, храни и напитки до закотвени в залива яхти. Това беше евтината част на заведението.

Ексклузивната част, на покрива, се наричаше Скайбар.

Отидох там направо от музикалния магазин. Влязох през главния вход на хотела, минах през няколко декара под от кубински махагон и заобиколих групи екстравагантни комплекти мебели „Филип Старк“, след което най-после открих специалния асансьор за Скайбар. Когато приближих, видях че типът, който го управлява — облечен с дизайнерска черна пижама, — забеляза евтините ми дрехи стил ФБР и се подготви да каже, че достъпът е само с резервации. Аз обаче имам доста добър свиреп поглед, когато е нужно, така че го пуснах в действие и онзи реши, че не си струва да умира само за да ме държи вън.

Качи ме на последния етаж и влязох в зоопарк. В центъра на Скайбар имаше чисто бял басейн без первази, със стъклено дъно, а от терасата се разкриваше разкошна гледка към замъка на кръстоносците и — съвсем уместно — Френската къща.

Към басейна гледаха няколко свръхлюксови шатри, заети, както изглеждаше, от неколцина източноевропейски клептократи и техните семейства. Леко издигнати, те предлагаха най-добрата гледка към басейна и неговите огромни площи плът и силикон — оскъдно облечени жени на всякаква възраст с присвити устни и изопнати гърди и млади силни мъже с толкова малки бански, че наистина оправдаваха името „калъф за банан“.

Срещу шатрите имаше бар и малка сцена за оркестър от петима. Целта ми беше един от китаристите, но се оказа, че за да се добера до него, трябва да преодолея някои препятствия. Първото се насочи към мен със съчувствена усмивка и разперени ръце, в безмълвно

извинение. Това беше *шеф дьо зал* и за разлика от клиентелата, целият беше класа — французин, предположих, ръчно изработени обувки Berluti, лек костюм Brioni, очила със златни рамки.

— Съжалявам, сър — каза той, — днес всички места са резервирани.

Погледнах двайсетината празни маси — беше рано — и незаетите столове пред бара. Усмихнах му се също толкова приятно.

— Да, виждам.

Вече беше сложил ръка на рамото ми и започна да ме насочва към асансьора, където нинджата чакаше да ме спусне долу на улицата, където ми е мястото. Бръкнах в джоба на самото си и онзи реши, че посягам към портфейла си, за да го купя с шепа банкноти.

— Сър, моля... не zlepоставяйте и двама ни! — каза той с искрена болка.

— Нямах намерение — отговорих и извадих служебната си значка.

Той я погледна за момент, после престана да се прави на овчар и се замисли как да постъпи.

— Ще арестувате ли някого, мистър Уилсън? — попита.

— Вероятно.

Той се наведе към мен като стара клюкарка и попита много тихо:

— Можете ли да ми кажете кого?

Аз също се наведох към него и отговорих с глас като неговия:

— Съжалявам. Не е позволено.

— Да... разбира се, че не е. Вероятно можете да ми кажете какво е обвинението обаче.

— Разбира се — отговорих и посочих около басейна. — Лош вкус.

Той се разсмя и стисна ръката ми.

— По дяволите, ще останем без клиенти. Но ще ви трябва автобус.

Освободи нинджата с поглед, вдигна ръка към далечния барман и ме поведе към декарите плът.

— Бъдете мой гост, мистър Уилсън. Антон, нашият барман, ще се погрижи за напитките ви.

Благодарих му, заобиколих басейна и се настаних на стол пред бара. Поръчах на Антон кафе и насочих вниманието си към оркестъра.

Интересуваше ме басистът — казваше се Ахмут Памук, на около петдесет, спретнато облечен човек, който явно беше решил още преди години, че ще свири партитурата си и няма да поглежда към тълпата. В Скайбар това вероятно беше мъдро. Биваше си го, владееше инструмента си и беше от хората, които вече са дали на музиката най-добрите години от живота си. Вероятно би поискал да изсвири само още едно парче в последната минута преди да го положат в земята.

Собственикът на музикалния магазин обаче ме бе предупредил, че Памук е много неприятен човек, и докато го гледах на сцената, можех да си представя защо. За един истински музикант, който е бил изпълнен с надежди и мечти, безкрайното повтаряне на ресторантски версии на „Мама миа“ и „Жълтата подводница“ е нещо повече от кошмар.

Когато Антон донесе кафето ми, Памук свиреше — хитовете от „Титаник“ — и трябваше да го изчакам да свърши. Собственикът на магазина ми бе казал, че събирал народна музика от години. Баща му — също музикант — започнал да се занимава с това, защото се безпокоял, че ако остане несъбрано и незаписано, ще се изгуби завинаги. По-късно синът му поел щафетата. Изглежда, Памук работел каквото падне — свирел в Скайбар, наливал бензин — и през цялото време издирвал загубена музика, сам свирел на някои от забравените инструменти, записвал всичко, както се записва изгубен език, и го изпращал на Турския национален архив. Според собственика на музикалния магазин, ако някой местен можел да идентифицира мелодията за игиртма, това бил той.

Изпълнението свърши, оркестърът слезе от сцената, без никакви аплодисменти, а аз станах. Казах му името си обясних, че имам кратък запис, който се надявам да ми помогне да идентифицирам. Идеята ми беше да го помоля да го чуе от плейъра ми, но не получих такъв шанс — собственикът на магазина правилно бе преценил нрава му.

— Това са обедните клиенти, а аз съм на сцената вече от час. Нали чу оглушителните аплодисменти? — отвърна той. — Смятам да хапна, да пия кафе, после да почивам. — Обърна се и си тръгна.

— Господин Памук — спрях го. — Аз не съм музиколог или университетски плъх. — Показах му значката. Не беше сигурен как да реагира, но реши, че може би ще е по-мъдро поне да се престори, че ще съдейства.

— Добре. Ще ти дам телефонен номер. Обади ми се утре, ще уговорим кога да се срещнем — каза той.

— Утре е много късно. Трябва да стане днес — възразих. Той ме изглежда гневно, но дотогава не беше виждал истински свиреп поглед и поддаде.

— От четири работя на номер 176... — и издрънка име на улица, което нямах надежда да произнеса, да не говоря да я открия. Той несъмнено го знаеше. Задник.

— Запиши го, ако обичаш — настоях и направих знак на Антон, че ми трябва химикалка. Памук неохотно се съгласи и мушнах листчето в джоба си, когато се отдалечих.

Почти се бях отказал — предвид нрава му бях сигурен, че срещата ще е загуба на време.

Освен че трябваше да пробода ръката му, следващият ми разговор с Ахмут Памук се оказа много приятен.

След като излязох от Скайбар, минах по пристанището, намерих сенчеста пейка, сложих батерията на телефона си и се обадох на Кумали, в управлението. Не бях разговарял с нея след Флоренция и исках да проверя дали има някакъв напредък по подновеното разследване за убийството на Додж.

Оказа се, че не се е случило почти нищо. Хайруниса вдигна и ми каза, че Кумали излязла малко след единайсет и нямало да се връща на работа до края на деня.

— Къде е? — попитах.

— По лична работа — отговори тя.

Щях да я притисна, но си спомних, че е четвъртък и че синът й ме бе поканил да отида с тях да гледаме Големия парад и клоуните. Беше го завела на цирк.

Казах, че ще се обадя на следващата сутрин, и още час разговарях с хора, които работят близо до телефонни кабинки — отново без резултат, — и си дадох сметка, че наближава обедната почивка, че повечето офиси и магазини ще затворят и че задачата ще стане още по-безнадеждна.

Без да имам друга възможност, освен да спра, реших да насоча вниманието си към Френската къща. Увереността ми беше лошо разклатена от грешката, която допуснахме с Шепота — бяхме изложили цялата ми мисия на опасност, като приехме, че смъртта на Додж ще наложи да се проведе разследване. Подобни грешки рядко остават ненаказани в секретния свят и на самолета на връщане от Флоренция бях взел решение никога повече да не допускам да се случи нещо подобно. Така или иначе, исках да съм една крачка пред полицаите. Знанието е сила, както казват.

Основният въпрос сега беше прост — как убиецът е успял да влезе и да излезе от имението, без да бъде забелязан? Някъде из документите около смъртта на Додж, които ми бе предоставила

Кумали, се споменавахе фирмата, която даваше имението под наем, и реших, че тя е най-доброто начало.

Казваше се „Престиж — Недвижимости“ и по време на обиколките си бях видял лъскавите ѝ витрини няколко пъти. Погледнах си часовника и видях, че ако побързам, ще мога да стигна преди да затворят за обяд.

Стигнах на разстояние, от което да се чува, когато един мъж тъкмо заключваше вратата. Извиках му на английски и той активира усмивката, която агентите по недвижими имоти пазят за хората, които току-що са слезли от кораба. Веднага щом ме видя я деактивира.

Беше на четирийсет и няколко, с прическа помпадур, разкопчана риза и златна верижка, дебела колкото да закотвиш океански кораб. Харесах го веднага. По някакъв странен начин в него нямаше никакво притворство — ако такъв човек те излъже, реших, можеш да обвиняваш само себе си.

Представих се, казах му, че работя за ФБР и че искам да поговорим за Френската къща. Той сви рамене и ми каза, че местен полицаи го посетил преди седмица и взел копие от договора за наем. Той бил само посредник и всъщност нямало какво повече да каже.

Очевидно бързаше и се извиних, че отнемам от времето му — установил съм, че винаги е от полза да си учтив, — после обясних, че местният полицаи е идвал, когато разследването е било за смърт поради невнимание.

— А какво е сега? — попита той изненадано.

Очевидно все още не се бе разчуло, че има промяна в разследването — макар че каквото кажех, вероятно щеше да е известно на цял Бодрум до вечерта.

Погледнах стъклената врата и видях името му, изписано със златни букви.

— Разследваме убийство — господин Кая. Младият американец е бил блъснат от скалата.

Шокирах го — и се разстрои.

— Беше приятен човек — отбеляза. — Не приличаше на повечето задници, които наемат вили тук. Разговаряше. Показваше интерес — каза, че ще ме вземе някой път на разходка в морето. По дяволите! Убит?

— Вече ви е ясно защо трябва да разговаряме.

— Тъкмо отивах на обяд.
— Добре, ще се присъединя.
Той се засмя.
— Нямах това предвид.
— Знам — усмихнах се. — Къде ще хапнем?

41.

Оказа се скъпарско заведение за барбекю на брега — лъскана дървена тераса, увиснала над пясъка, платна от бял плат, затулващи слънцето, дизайнерски мебели и — никаква изненада предвид домакина ми — първокласен изглед към групички туристи, които се припичаха на плажа без горница.

Веднага щом седнахме го попитах дали е чувал за връзката на къщата с нацистите в миналото и той ме погледна така, сякаш съм забравил да си изпия лекарствата.

— Шегувате се, нали? — Погледна ме в очите и видя, че не се шегувам.

— Чия е къщата? — беше следващият ми въпрос.

— Не знам точно — отговори той, някак стреснато. — Получих писмо, беше преди седем години, от адвокат в Лихтенщайн, който пишеше, че представлява благотворителната организация, собственик на имота. Организацията искала имотът да носи доходи.

— Поинтересувахте ли се кой стои зад тази организация? Кой е истинският собственик? — попитах.

— Разбира се. Дори наех адвокат, който да проучи въпроса, но след поредица кухи фирми стигна до задънена улица.

Не казах нищо, но бях наясно, че повечето от фондовете в Лихтенщайн са направени така, че да са непробиваеми. Това е причината, поради която това малко княжество — сто и петдесет квадратни километра всичко на всичко, сгушено между Швейцария и Австрия — е първата спирка на европейците, предимно германци, които искат да скрият активите си от данъчните си власти.

— Значи адвокатът на организацията е искал вилата да се дава под наем. Това след ремонта ли беше?

— Да. И са добри пари, срещу малко работа. Получавам наема, изваждам поддръжката и комисионата си и изпращам остатъка в банка в Лихтенщайн. Това е всичко. Няма ключове. Само кодове. Има четири портала, до един с електронни клавиатури, свързани с компютър — не можеш да ги надхитриш.

— Добре. Как действате? Идва нов наемател, за да прекара тук известно време, после какво?

— Срещам се с иконома им в къщата — всичките тези хора имат иконом и лични асистенти — обясни той. — Въвеждам шестцифрения код на клавиатурата и после диез. Екранът ме пита дали искам да сменя кода за достъп. Отговарям „да“, после въвеждам кода си още веднъж, чакам двайсет секунди и ми казва да въведа новия код. Отдалечавам се, тогава икономът въвежда свой собствен шестцифрен код — затова нямам представа какъв е. Правим същото и с останалите портали.

— След това те решават на кого да дадат кода? — попитах.

— Точно така. Водят си персонал, който е проверен, така че едва ли дават кодовете на непознати.

— Ами градинарите, поддръжката на басейна и така нататък?

— Зависи от наемателите, но не съм чувал някой да е давал код на местен човек. По принцип звънят на домофона на входа за обслужващия персонал, шефът на охраната ги проверява и отваря портите лично.

— А в края на времето на наема правите обратното? Въвеждат новия код, а вие го сменяте със своя?

— Точно така.

Млъкнах. Замислих се.

— А през зимата, когато няма наематели?

— Не е нужно да има чак такива мерки за сигурност — отговори той.

— Значи давате своя код на градинарите и другите работници?

— Не точно. Има домакин, който живее в къщата през тази част от годината. Той ги пуска да влязат и се грижи за поддръжката отчасти. Използва две стаи на тавана над хангара за лодки, но се изнася, когато започне лятото — богатите не обичат из имението да се разхождат непознати.

— Но прекарва там осем месеца в годината?

— Повече или по-малко — отговори той.

— И познава къщата по-добре от всеки друг?

— Предполагам.

— Как се казва?

— Джанфранко Лука.

— Къде мога да го намеря?

— През лятото работи тук на плажа — ръководи екип от масажисти, които обслужват туристите.

Келнерът се появи и му махнах да донесе сметката. Кая предложи да ме закара до Стария град, но му казах, че денят е хубав и предпочитам да походя пеша. Стиснахме си ръцете и той ми даде визитката си — приличаше на инкрустирана със злато — и ми каза да му позвъня, ако имам нужда от още информация.

Когато си тръгна, докато чаках рестото, погледнах визитката и изведнъж реших още една от неразгадаемите мистерии. В долния десен ъгъл беше записан телефонният му номер.

Първите седем цифри бяха 9 0 2 5 2 3 4 — същите, които някой беше записал в „Истсайд Ин“ и беше пуснал в тоалетната. Реших, че който е живял в хотелската стая, се е интересувал от наемането на скъпа вила в района. Нещо от рода на Френската къща.

42.

Не се върнах в града — минах през паркинга на ресторанта, слязох на плажа и намерих павилион, който даваше под наем шезлонги и чадъри.

Установих лагера си на пясъка, оставих обувките и сакото си на стола, навих крачолите си и тръгнах по мокрия пясък покрай водата.

В далечината, близо до подножието на голяма скала и полускрита зад няколко разпилени морени, беше масажната на Джанфранко. Съвсем случайно, през сенките, които хвърляха големите камъни, го приближих в гръб.

Усамотението се осигуряваше от платнени паравани, на които беше изписано името на фирмата, но те бяха подредени така небрежно, че успях да го видя през една пролука.

Беше на около дваисет и пет, с маслинена кожа, двудневна брада и гъста вълниста коса. Да, изглеждаше добре, но не беше истински красавец, както може би си мислеше — очите му бяха твърде хлътнали и мускулите му бяха малко прекалено големи.

Въпреки това вероятно изглеждаше привлекателен за германските дами на средна възраст, дошли на почивка, за да се забавляват и може би да намерят някакви по физически наслади под горещото турско слънце. Една от тях сега лежеше по очи на кушетката. Горнището на банския ѝ беше разкопчано, задникът ѝ беше скрит под кърпа.

Джанфранко, с оскъден бял бански и нищо повече, втриваше едно от дваисетте си масла, приготвени по старинни рецепти — според рекламните глупости, написани на параваните, — в гърба на жената, като леко докосваше страничните издутини на гърдите ѝ. Тя не възрази и след като провери почвата, той се наведе още повече, мушна длани под кърпата, приближи калъфа за банан на сантиметри от лицето ѝ.

Не беше възможно да се разбере дали пръстите му са под банския ѝ, или не, но това не беше от значение — и да не бяха, скоро щяха да бъдат. Помните ли дните, когато разведените жени на средна възраст отиваха на почивка и най-смелото нещо беше да пийнат малко

повече и да си купят някой и друг безвкусен сувенир? Нищо чудно, че магазинчетата за сувенири в Стария град фалираха.

Докато масажираше бутоните под кърпата, тя му направи комплимент за силните ръце. Вероятно можеха да разговарят само на английски.

— Да, направих ги като хлапе — отвърна той. — Работех на автомивка и бях майстор на восъка и лъскането.

— Сигурна съм — засмя се тя. Гласът ѝ ставаше гърлен — Вътрешно миене правеше ли?

— О, да — отговори той — Беше специалността ми. — Наведе се към нея. — И още е. Само струва малко повече.

— А какво ще кажеш за пълно почистване и полиране? Колко струва?

Беше достатъчно близо, за да го прошепне в ухото ѝ, и тя, изглежда, реши, че всичко е наред.

— Работиш ли с кредитни карти?

— Разбира се — отговори той и се засмя. Ръцете му вече видимо бяха под банския. — Това е пълна услуга.

— Радвам се да го чуя — каза тя, докосна мускулестото му бедро и плъзна длан към калъфа.

Все едно наблюдаваш неизбежна приближаваща железопътна катастрофа — не можеш да откъснеш очи, — но тя всеки момент щеше да освободи банана от прикритието му, така че пристъпих зад паравана.

— Джанфранко, нали? — попитах щастливо и се престорих, че не съм виждал нищо необикновено.

Германката веднага дръпна ръката си и провери дали кърпата прикрива задника ѝ Самият Джанфранко изпадна в бяс — наруга ме, че нахълтвам така, посочи параваните и ми каза, че имам късмет, задето не ме е сритал по задника.

Щях да го пропусна покрай ушите си, но мисълта за неоползотворената кредитна карта очевидно го докарваше до истинска лудост и той се самонавиваше все повече и повече. Продължи да ме предизвиква.

Улових предмишницата му във въздуха толкова бързо, че май не разбра какво му се случва, и впих палец и показалец в костта. От крав

мага знаех, че там има нерв, който частично парализира ръката, когато е притиснат.

Джанфранко усети как пръстите му изтръпват безжизнени — вероятно и не само те, — и си даде сметка, че ръката му не реагира. Погледна ме и се усмихна.

— От ФБР съм — казах весело.

Германката вече беше станала от кушетката, беше закопчала горнището си и събираше вещите си от един стол.

— Какво искаш? — попита Джанфранко.

Взех късите му панталони, хвърлих му ги и изчаках да ги обует една ръка.

— Разследвам убийството във Френската къща.

— Какво общо имам аз? Работя там само през зимата.

Отбелязах отговора много внимателно, но преминах към следващия въпрос без никаква забележима пауза. „Просто говори нормално — казах си. — Никакъв натиск“.

— Да, знам. Малко поддръжка, пускаш човека за басейна да влезе, помагаш на градинарите — това ли е?

— Да. — Сгъваше пръстите си, усещаше как се връщат към живот.

— Колко ти плащат?

— Нищо. Безплатно жилище, това е всичко. През лятото, на плажа, трябва да изкарам достатъчно, за да ми стигне за цялата зима. — Погледна в посоката, в която бе изчезнала германската Hausfrau.

— Благодаря много, между другото. Щеше да ми даде поне стотачка.

Не му обърнах внимание.

— Живееш над хангара за лодки, нали? Как стигаш горе, до къщата?

— Отзад има стъпала, нагоре по брега.

— И там има порта с електронна ключалка. Кодът на господин Кая ли използваш?

— Да. Когато си спомни, че трябва да ми го даде.

— А ако не минеш по стъпалата, как можеш да стигнеш горе?

— Не разбирам.

— Напротив. Има и друг път към имението, нали?

— Искаш да кажеш да се катеря по скалите с въжета и клинове?

— Не ми се прави на хитър. Как може човек да влезе там, без да го видят камерите и без да минава през портите?

— Не знам за какво говориш — каза той. Аз не реагирах, само го гледах втренчено и макар че го карах да се чувства все по-неловко, той не добави нищо повече.

Свих рамене и се направих, че не съм чул. Знаех, че лъже — беше толкова тъпкан с лъжи, че ако му направех клизма, щеше да стане колкото кутия за обувки.

Причината да съм сигурен беше проста. Когато заговорих в началото, му казах, че разследвам убийство. Всички в Бодрум знаеха, че смъртта на Додж е злополука — дори Кая, агентът на недвижими имоти, не повярва лесно, — а забелязах, че Джанфранко дори не се изненада. Никак.

Не можех да кажа каква роля е играл при събитията в къщата — интуицията ми подсказваше, че най-вероятно много малка, — но знаеше, че има друг път нагоре, и знаеше къде е.

— Благодаря за помощта, господин Лука — казах. — Сигурен съм, че ще си поговорим пак.

Не ми се стори особено зарадван от перспективата и може би щях да променя решението си и да продължа да го притискам, но беше станало четири без двајсет — време да тръгвам.

43.

Отидох до шезлонга, обух си обувките и бързо се върнах в града. С помощта на запаметената карта, минах по пет-шест тесни улички, покрай един площад и — напред — видях улицата, която търсех.

Стигнах кръстовището погледнах в двете посоки, за да намеря номер 176, и установих, че вече съм бил там.

Изведнъж светът се завъртя около оста си.

В този момент — тази кристална точка във времето — балансът на безнадеждното разследване се завъртя в моя полза и разбрах, че съм открил телефонната кабина, която търся.

На отсрещния тротоар, на десетина метра от мен, видях бензиностанция на „Бритиш Петролиъм“. Познах я, защото там беше една от кабините, които фотографирах първия ден. Наоколо се чуваше шумът на трафика, който чухме във фона на записа от „Ешелон“. Номер 176 беше бензиностанцията и — за разлика от първия път, като я видях — сега на стол отпред седеше мъж и чакаше да налива гориво. Беше Ахмут Памук, а на масата пред него бяха пръснати инструменти за кожа и дърво, с които поправяше старинен традиционен турски струнен инструмент.

Днес поправя инструмент, друг път свири на инструмент, помислих си. На игиртма например.

Не помръднах и, както постъпвам толкова често в професионалния си живот, изключих хаоса на света и насочих ума си навътре. Видях да приближава жена — или пеша, като е минала покрай бензиновите помпи, или с кола, която е оставила в единия край на бензиностанцията — само тук имаше място за паркиране в околността.

Отишла е до телефонната кабина, изчакала е телефонът да зазвъни, после е вдигнала мобилния си телефон със записаното съобщение. Наблизо няма магазини или къщи, от които да я види някой — и вероятно това е причината да избере това място, — но мобилният ѝ телефон е бил достатъчно далеч от микрофона на

слушалката, за да може „Ешелон“ да улови шума на трафика и свиренето на Ахмут Памук.

Музикантът вероятно е бил край масата си, свирел е на странния инструмент, може би е записвал нотите на старинната мелодия и я е подготвял да я изпрати в националния архив.

Не казах нищо, не направих нищо, не чувствах нищо. Превъртах всичко в главата си още веднъж, за да съм сигурен, че копнежът ми за информация не е замъглил логиката ми. Най-накрая уверен, решен да не се поддавам на емоциите си, вдигнах глава и огледах много внимателно всеки сантиметър от офиса и покрива на бензиностанцията. Търсех нещо и едва когато го открих, освободих чувствата си и оставих сърцето си да лети.

Напук на всички лоши шансове, при наличието на два звука, уловени по случайност, бях открил телефонната кабина и — благодарение на това, което току-що бях видял — знаех, че има голяма вероятност да откроя жената.

44.

Прекосих улицата до средата, прескочих ръждясалата разделителна мантинела, изпреварих група ръмжащи автомобили и се насочих към Памук. Той ме видя да приближавам и не положи усилия да прикрие неприязънта си. Е, така поне можех да се откажа от учтивостите.

— Имаш ли игиртма? Или може би си взел от някого за малко? — попитах.

— Какво да имам? — отговори той.

Бях доста сигурен, че не произнасям думата чак толкова лошо и че просто се държи като задник.

— Игиртма — повторих.

Той ме изгледа неразбиращо и сви рамене.

— Не знам за какво говориш, американецо — може би заради лошото произношение.

Успях да се овладеея и взех шилото — голяма остра игла с уши за вдяване и дървена дръжка, — което използваше, за да шије кожа при работата си, и започнах да драскам масата му с него...

— Ей! Какво правиш!? — възкликна той, но не му обърнах внимание.

— Ето го — казах, когато изписах цялото име на инструмента. — Сега познаваш ли го?

— А, да... — каза, без дори да погледне. — Игиртма.

Странно, звучеше почти същото като моето произношение.

— Свирил си на такова нещо на тази маса преди около седмица... може би народна песен за архива? — Исках само да съм съвсем сигурен, че съм открил телефонната кабина — ужасно много разследвания се провалят заради агенти, които в отчаянието си да получат информация прибързано правят погрешни заключения.

— Не знам. Не помня — каза той, толкова намръщен, че да не ти се вярва.

Трябва да призная, че бях ядосан — най-после бях напипал осезаема нишка към изхода на лабиринта — и може би заради това

откачих. Все още стисках шилото — доста гаден инструмент всъщност, — а лявата ръка на Памук беше върху масата. Замахнах толкова бързо, че май не ме видя. Забих шилото в кожата между палеца и показалеца и заковах ръката му за масата. Той изрева от болка, макар че трябваше да ми благодари, че имам точна ръка — един сантиметър навътре и никога повече нямаше да свири на бас китара.

Веднага сграбчих китката му, за да не мърда — при такава ситуация повечето хора инстинктивно биха дръпнали ръката си, при което кожата би се скъсала и раната би се влошила ужасно. Като обездвижих ръката му, щеше да има само прободна рана, която, макар и болезнена, щеше да заздравее бързо.

Странно обаче как шилото в кожата съсредоточи мислите му. Гледаше ме, поглъщаше всяка дума, която казвах, хапеше устни от болка.

— Ти си добър бас китарист — казах му. — Може би един от най-добрите, които съм слушал — а повярвай ми, знам какво говоря, — само че светът не е виновен, че не ти е потръгнало. Като не ти харесва да свириш кавъри на чужда музика, махни се. Пиши своя музика, прави фолклорни концерти за туристите, направи нещо — обаче престани да се мръщиш. Това беше съвет. Сега предупреждението. Ако ме излъжеш, обещавам ти, няма да можеш да правиш нищо от тези неща, дори да свириш „Мама Миа“ по десет хиляди пъти на следобед — ще имаш късмет, ако можеш да надуваш окарина с избитите си зъби. Ясен ли съм?

Той кимна изплашено. Може би реши, че съм някой от психарите, които работят със санкция на американското правителство. Помислих си да му кажа, че онова са пощите, не ФБР, но се отказах. Казах му да стои абсолютно неподвижно и успях да измъкна шилото без допълнителни поражения. Той изпъшка от болка, но това беше нищо в сравнение с рева, който наддаде, когато залях раната с щедро количество *ракъ* от бутилката на масата.

— Алкохолът — обясних — е чудесен антисептик.

Взех парчето бял плат, с което, изглежда, се канеше да лъсне инструмента, след като го поправи, и превързах ръката му. Направих го професионално — достатъчно стегнато, за да облекчи болката и да спре кървенето.

— Да не си доктор? — попита той.

— Не — отговорих. — Понаучих някои неща между другото. Най-вече да превързвам рани от куршум.

Той се втрени в мен и реши, че не се шегувам, а това беше и целта ми.

— Свири ли на игиртма? Да или не? — попитах веднага щом свърших с превръзката.

— Да — отговори той, доволен, че отново владее ръката си. Раздвижи пръсти, за да се увери, че все още функционират.

— Как е произношението ми сега? Става ли?

— Не е зле — отговори той. — Подобри се доста, заради шилото. Нямах как — засмях се. Налях му чаша ракъ и смекчих тона.

— Искam да чуеш една мелодия — казах и извадих плейъра. — Ти ли свириш това?

Той се заслуша за момент.

— Да... да, аз съм — отговори. Беше много изненадан.

Тогава разбрах, без капка съмнение, че логиката не е паднала жертва на емоциите.

— Как го записа? — попита той и посочи плейъра.

— Някой е дошъл да налива бензин — излъгах. — Човек в колата е говорел по телефона и е оставил съобщение на телефонен секретар в Ню Йорк. Мелодията се чува във фона. Разследвам убийство. Не мога да кажа повече от това.

Последното, което исках да разкрия, беше ролята на телефонната кабина — дори и с намек за нея — и със задоволство забелязах, че той повярва на обяснението ми.

— Ню Йорк? — каза с усмивка. — Ау! Най-послед имам запис в чужбина.

Усмяхнах се и аз и посочих това, което видях на офиса и покрива на бензиностанцията.

— Имате видеокамери — казах.

— Да. Ако някой реши да си тръгне, без да плати. Или при въоръжен грабеж, макар че такова нещо не се е случвало от години.

— Виж, Ахмут, това е важно. Каква система се използва, за да се записват камерите? Лента или диск?

— Стара е. Лента — отговори той. — Ви Ейч Ес.

— Къде са? Системата и лентите.

— Вътре, в офиса.

— Добре — казах. — Как се описват лентите? Регистрират ли се?

Той се засмя.

— Какво ти регистриране? Има един кашон и касетите се хвърлят в него.

— И се използват повторно? Нов запис върху стария?

— Точно така — каза той.

Точно от това се опасявах — че някоя от камерите е хванала приближаващата се до телефонната кабина жена — пеша или с кола, — но лентата е била използвана повторно и записът е изтрит.

— Добре — казах, — кажи ми как действате. Кой сменя касетите?

— Всички... Който е на смяна — обясни. — Когато започнеш работа, първо проверяваш дали парите в касата отговарят, после поглеждаш видеозаписа. Ако наближава края на касетата, махаш я, хвърляш я в кашона, вземаш друга, връщаш я в началото и я пускаш да записва.

— Значи някои касети може да останат неизползвани със седмици и месеци? — попитах.

— Разбира се. Зависи кой коя взема. Някои от дъното може да не са били използвани от година.

Замислих се за момент — очертаваше се игра на лотария, несъмнено.

— А какво става, ако някой си тръгне, без да плати? — попитах.

— Отиваме до системата, връщаме записа, записваме номера на колата и го даваме на полицията.

— Давате ли им записа? За прокуратурата например?

Той ме погледна и се засмя.

— Това е Турция, господин Уилсън. Ченгетата откриват собственика на колата и отиват да си поговорят с него. Много скоро той се съгласява да изкашля двойната сума на дължимото, която отива в бензиностанцията. Освен това плаща и „глоба“, която прибират ченгетата. На кого му е притрябвала прокуратура? Всички са щастливи, освен длъжника, но на никого не му пука за него.

Системата имаше предимства и за мен — означаваше, че никоя от касетите не е в полицията на Бодрум и не циркулира из съдебната система.

— И гледате записите на телевизор в офиса, нали?

— Разбира се — отговори той, после ме проследи с очи, докато обиколих бензиностанцията и огледах всички камери, за да преценя какво виждат. Шансовете бяха малки, много малки — независимо дали жената е дошла с кола, или пеша, до телефонната кабина е трябвало да стигне пеша. Ако се е движела близо до бордюра, едва ли някоя от камерите би я уловила. И това беше при положение, че открия записа от съответната дата.

— Записите маркирани ли са по време... Виждат ли се датата, часът и минутите в долния край? — попитах.

Той кимна — да — и с това получих още едно предимство — благодарение на „Ешелон“ знаех часа и датата и на двата телефонни разговора.

— Добре — казах. — Заведи ме в офиса. Искам да прегледам записите.

45.

Час по-късно, сам, продължавах да седя пред древен черно-бял телевизор с екран малко по-голям от дланта ми и горе-долу същата разделителна способност.

До мен имаше голяма купчина видеокасети, които вече бях прегледал, и малка — които още не бях. Бързо намаляващият резерв на моите надежди. Може би и на Западния свят, но беше по-добре да не мисля за това.

Офисът беше претъпкан с какви ли не боклуци и бих се изненадал, ако е бил чистен през последните десет години. Въпреки горещината — климатиците все още не бяха стигнали до „Бритиш Петролиъм“ в Бодрум — нямаше шанс да заспя. Столът, на който седях, беше толкова разнебитен и неудобен, че трябваше да ставам за малко на всеки няколко минути — за да дам шанс на гърба и задника си да оцелеят.

През цялото време — спирах само за да хвърля поредната касета на купчината с прегледаните — пред очите ми се въртяха часовете и минутите и заплашваха да ме направят разноглед преди края на деня. За да не се объркам, записах пред себе си датата и часа на двата телефонни разговора и давах по петнайсет минути преди и след тях, за да съм сигурен, че жената не е дошла по-рано и не е останала да чака след това.

Не свалях очи от цифрите и когато на два пъти записът приближи нужното време, пулсът ми се ускоряваше, само за да видя как касетата изведнъж показва съвсем друга седмица.

Веднъж стигнах до сто и четирийсет секунди преди първия телефонен разговор и вече бях сигурен, че жената ще се появи в кадър, когато екранът се изпълни с виелица от бели точки, защото лентата свърши и останах с увиснала челюст. Ахмут Памук не ме бе излъгал, че записите са пълен хаос.

Оставах ми три касети, когато той се появи на вратата и ме попита:

— Искаш ли кафе?

Поколебах се, сигурно съм го погледнал скептично.

Той се засмя.

— Знам какво си мислиш: стига с този турски шербет, толкова гъст, че не знаеш дали да го пиеш, или да го дъвчеш. Не ти предлагам това обаче — предлагам ти чаша истинско американско кафе, рядко като пикня и толкова слабо, че при нас обикновено се дава на бебетата.

— Звучи идеално — казах.

— Едно условие обаче — добави той. — Ще отида и ще се унижа пред собственика на кафенето заради теб, обаче ако дойде кола, ще налееш бензин.

— Разбира се — отвърнах. При само три останали касети си давах сметка, че шансът да видя жената е нищожен, и до голяма степен се бях предал — освен от чудо, нуждаех се поне от едно кафе.

Свърших следващата касета и стигнах до средата на втората, когато Памук ми подаде кафето. Свалих капака на чашата, огледах се, за да намеря кошче за боклук, хвърлих капака и пак вперих очи в екрана. Бях скочил девет дни напред и с растящо удивление гледах как броячът бързо приближава деня и часа на втория телефонен разговор.

Сравних с бележката си за всеки случай — нямаше грешка — и не можех да сваля очи от екрана. Зад мен Памук стоеше до вратата и се наслаждаваше на рядкото кафе и знаех, че ако види жената, няма да мога да реагирам — той смяташе, че търся някой, който е дошъл да зарежда с гориво, а ако се окажех лъжец, щях да предизвикам водопад от въпроси. Освен това налице беше и рискът — макар и минимален — да познава жената. „Стой спокойно — казах си, — не издавай нищо“.

— Наистина ли мислиш каквото каза преди малко? — попита Памук, когато видя възможност да поведе разговор.

— За кое? — Продължавах да гледам записа. Страхувах се да превъртя напред, за да не би да изпусна нещо.

— Че съм от най-добрите, които си слушал.

— Така е — отговорих, докато гледах как секундите превъртяха още една минута. „Само не спирай — казвах си мислено — не спирай!“

— Ти свирил ли си някога? — попита Памук.

— Като хлапе. Бях достатъчно добър, за да разбера, че от мен никога няма да стане страхотен музикант. Бих дал всичко да имам твоя

талант.

Той не каза нищо. Щеше ми се да го погледна, за да видя реакцията му, но не исках да откъсвам очи от екрана. Щях да я видя много скоро — ако изобщо се появише. Погледнах към касетата — все още имаше много лента, но предвид системата за сигурност в бензиностанцията това не беше гаранция. Всеки момент можех да прескоча ден, седмица или месец напред. Съсредоточих се пак върху екрана. Гледах как секундите минават и усещах присъствието на Памук зад гърба си.

Изпълваше мислите ми все повече и ме обзе странно чувство — предполагам, сетивата ми са били прекалено напрегнати, — обаче ме обзе чувството, увереността, че съм влязъл в живота му с причина. Спомних си онзи монах, когото срещнах в Тайланд преди толкова много години и който ми каза, че пътищата ни може би са се пресекли, за да може да ми каже нещо. Сега имах чувството, че е мой ред да го предам нататък.

Концентрацията ми не се промени, погледът ми не се премести.

— Мразиш работата, с която се занимаваш — казах тихо, — мразиш музиката, която трябва да свириш, и това е предостатъчно, за да осакати сърцето на всеки човек. На всеки човек.

На екрана нямаше и следа от автомобил или пешеходец — нищо. Може би беше минала близо до стената или беше паркирала толкова близо до бордюра, че да не е попаднала в зрителното поле на камерата — а и записът можеше да свърши изведнъж или да прескочи неочаквано, както се случваше толкова често. Погледнах времето — приближаваше все повече до минутата на разговора.

Ако не я видех след секунди, малкият прозорец щеше да се затвори завинаги.

Говорех спокойно, нищо в гласа ми не издаваше тревожност или възбуда.

— Веднъж срещнах един човек... преди много години — продължих. — Будистки монах. И той ми каза нещо, което никога няма да забравя. Каза ми, че ако искаш да си свободен, просто трябва да се откажеш.

Памук не отговори и, разбира се, нямаше как да погледна лицето му. Гледах как секундите на екрана летят — къде беше тя?

„Къде е тя?“

— Интересно — каза Памук и повтори: — Просто трябва да се откажеш. Това ли ми казваш? Да се откажа от гадната работа?

— Не ти казвам нищо. Но може би затова всъщност съм тук — поставен съм в тази ситуация, за да го предам нататък, така да се каже. Приеми го като подарък, ако искаш.

На екрана видях кола. Мина през кадъра, като че ли се канеше да паркира, фиат, стори ми се — тъмен на цвят, — но беше невъзможно да се прецени на черно-белия екран. Не се наведох напред, макар и да ми се искаше — само раздвижих рамене, сякаш се протягам.

Проверих времето — почти идеално съвпадане. След малко откъм мястото, където би трябвало да е паркирала, се появи жена. Беше мюсюлманка, със забрадка и с обичайната дълга дреха. Тръгна забързано към телефонните кабинки с наведена глава.

По средата на разстоянието до бензиновите помпи, доста далече от бордюра, бръкна в чантата си и извади мобилен телефон. След това спря, огледа се, сякаш за да се увери, че никой не я гледа, и видях лицето ѝ.

Гледах цели минути, както ми се стори, но според брояча се оказаха малко повече от две секунди. Тя видя колко е часът на часовника си, отиде до телефонната кабина и изчезна от екрана.

Вниманието ми беше приковано към екрана и макар умът ми да препускаше, опитвах да имитирам точния език на тялото, който, надявах се, щеше да убеди Памук, че не съм видял нищо, което да ме интересува. Малко след това — може би няколко минути, макар и да е трудно да преценя — записът свърши и не видях как жената излиза от телефонната кабина.

Използвах момента да се обърна към Памук, за да видя дали е доловил нещо нередно. Не беше зад мен.

Бях толкова погълнат от случващото се на екрана, че не бях чул колата, спряла да зареди. Памук беше излязъл да я обслужи. Останах сам, в тишина, дълго, и мислех за жената, която бях видял. Накрая станах и излязох през вратата — ако не друго, свежият въздух щеше да ми се отрази добре.

Памук току-що беше обслужил друг клиент и когато колата си тръгна, се обърна към мен.

— Намери ли каквото търсеше?

— Не — излъгах.

— Затова ли си толкова блед?

— От няколко часа в така наречения ваш офис всеки ще пребледнее — отвърнах.

Той се усмихна.

— Искам да ти благодаря за думите... Ако искаш да си свободен...

— Няма за какво. Съжалявам, че ти пробих кожата с шилото.

— Вероятно съм си го заслужил. Някой трябваше да ме събуди.
— Засмя се.

Стиснахме си ръцете и си тръгнах. Не го видях повече, но няколко години след това слушах радио и чух интервю с него — разбрах, че е направил няколко хита на традиционни инструменти и е станал нещо като турски Кени Джи. Албумът му, който се продаваше най-добре, се казваше „Ако искаш да си свободен“.

Сам, дълбоко замислен, тръгнах по улицата в късния следобед. Не взех видеокасетата — единственото, което би помогнало да се идентифицира жената, — защото не ми беше нужна. Разпознах лицето и, когато спря, за да се огледа.

Беше Лейла Кумали.

Малко след 11 септември, когато американските военновъздушни сили започнаха да бомбардират различни места в Афганистан, за да опитат да ликвидират лидерите на Ал Кайда, една жена от отдалечено село се превърна в легенда в джамиите, в които процъфтява ислямският фундаментализъм.

Самолетите пуснаха няколко лазерно насочвани бомби върху невзрачна къща, обаче американското разузнаване отново беше сгрешило. Оказа се, че човекът на име Айман ал Зауахири не е бил в сградата — там били само жена му и децата му.

Изневиделица, посред мразовитата нощ, мощните експлозии изравнили къщата със земята и убили повечето деца. Майка им обаче — зле ранена — оцеляла. Почти веднага към руините се спуснали мъже от околните къщи и като ругаели американците и се заканвали, че ще отмъстят, почнали да разравят руините с голи ръце, за да се доберат до жената.

Тя била в съзнание. Не можела да се движи, обаче си давала сметка, че в хаоса на удара не е имала възможност да забули лицето си. Чула как спасителите приближават и след като били достатъчно близо, за да я чуват, тя — обезумяла — им наредила да спрат. Като жена на ислямски фундаменталист и вярваща мюсюлманка нямало да позволи на никой мъж, който не е неин пряк роднина, да види незабуленото ѝ лице. Казала, че предпочита да умре, отколкото да направи това, и заплахата не била празна. Въпреки молбите на спасителите и няколко други жени тя останала непреклонна и няколко часа по-късно, все още незабулена, се предала на пораженията от раните и издъхнала.

Прочетох за този случай скоро след като бе станал и си мислех за този вид религиозна всеотдайност или лудост — изберете определението, което предпочитате, — докато крачех по улиците на Бодрум. Някъде подсъзнателно бях очаквал да открия, че точно такава жена е комуникирала с най-търсения терорист чрез предварително записани на мобилен телефон послания. Вместо това открих Кумали

— модерна според всякакви критерии, работеща жена — която сама шофира италианската си кола. Просто не можех да го проумея.

Определено онзи от Хиндукуш беше първият от нова порода ислямски фанатици — интелигентен, добре образован, запознат с технологиите — и в сравнение с него терористите от 11 септември приличаха на недодяланите главорези, каквито бяха. Западът най-накрая имаше враг, от когото си струваше да се страхува, и бях убеден, че той е лицето на бъдещето — много скоро щяхме да си мечтаем за добрите стари атентатори самоубийци и похитители. Колкото и образован да беше, този човек продължаваше да е непоклатим последовател на исляма, а единствената му, доколкото знаехме, сътрудничка, изглежда, беше всичко друго, но не и фундаменталистка. Да, Лейла Кумали се обличаше скромно, в съответствие с религията си, но беше много далече от жената на Ал Заухири, както и да го гледаш.

Спрях пред един бар близо до морето, популярен сред младите туристи с раници, и отклоних шумната покана на три млади германки да се присъединя към тях. Огледах се и по-нататък по улицата видях каквото търсех — тиха пейка, потънала в сянка. Седнах и се обадох на Брадли.

Прекъснах го, защото ядеше сандвич на бюрото си, и набързо му разказах историята с Френската къща и телефонния номер. След това минах към истинската цел на обаждането. Казах му, че жената, която е натоварена с разследването, изглежда много компетентна.

— Казва се Лейла Кумали — казах му. — Запомни, Бен. Мисля, че ще имаме още много работа с нея. На около трийсет и пет е, разведена, но освен факта, че е тук само от няколко години, не знам кой знае колко за нея.

Звучеше достатъчно естествено, но се надявах все пак да съм дал на Брадли знак, че трябва да се обади на нашия приятел, който да ангажира хора, които да научат възможно повече за нея. Брадли не ме разочарова.

— Кумали, казваш? Ще ми кажеш ли как се пише на турски?

Казах му, но не опитах да информирам Шепота, че тя е жената от телефонната кабина. Колкото и голямо да беше това откритие, бях разтревожен. Още не знаех достатъчно за нея, тя не отговаряше на никакъв профил от тези, които си представях, и се опасявах, че някой

от правителството — може би дори самият президент — може да нареди да я арестуват тайно и да я отведат в някоя страна от Третия свят, където да я подложат на изтезания, за да разкрие местоположението на Сарацина. Според мен това почти сигурно би било катастрофа.

От самото начало вярвах, че Кумали има начин да се свързва с него, и нищо не бе променило мнението ми, че е най-вероятно да става чрез безобидни съобщения в някой интернет форум — нещо като сайт за запознанства или скрито сред личните обяви в куп електронни публикации. Подобно послание, което не означава нищо за никого другото, би било разбираемо единствено за Сарацина.

И, да, системата беше умна, но имаше и още едно, допълнително предимство — винаги можеше да бъде минирана. Малка промяна — грешно изписана дума например — би могла да подсказва на Сарацина, че тя действа по принуда и че той трябва да изчезне. А след като го предупредеше, че сме по следите му, едва ли някога щяхме да успеем да го хванем.

Поради тази причина исках да предупредя Шепота, че прехвърлянето в трета страна най-вероятно ще доведе до катастрофа. Освен това ми се искаше да можех да му разкажа повече за отношенията между една модерна турска полицайка и фанатизиран арабски терорист.

След като вечерта започна да напредва, си дадох сметка, че има идеална възможност да проуча живота на Лейла Кумали в по-голяма дълбочина.

Без да ставам от пейката, сред удължаващите се сенки, набрах друг номер.

— Добър ден, мистър Броуди Дейвид Уилсън — каза мениджърът, когато чу гласа ми. — Може има още работи за мен и простите дърводелци хора?

— Не днес — отговорих. — Искам да знам в колко започват и завършват представленията на Държавния цирк в Милас.

— Ти човек с много изненади. Значи искаш гледаш цирк?

— Не. Мисля да играя в цирка.

Той се засмя.

— Шегуваш ме.

— Да — признах. — Колега предложи да отидем и се питах колко време ще продължи.

— Ще отида в интернет — каза той и чух как клавиатурата пред него трака. — Аха, да. Ето го. Всичко на език на турски, човек. Добро щастие да имаш мен да служи преводач.

— Служиш отлично — казах.

— Времената са така: голям парад започва в шест вечерта, а накрая свършва в единайсет и половина.

Благодарих му и затворих. Стъмваше се към осем и половина, така че можех да съм в къщата на Кумали към 9, под прикритието на нощта. Докато тя се върне от Милас, щеше да мине полунощ, така че имах три часа на разположение.

Разбира се, това беше предположение — неподложено на съмнение предположение, че циркът ще свърши навреме. А би трябвало да съм научил колко опасни може да са тези предположения.

Погледнах часовника на близката сграда — беше пет следобед. Четири часа до тайната ми среща в Старото пристанище, четири часа да се повозя на лодка и да открия тайния път. Първо обаче трябваше да се отбия в някой магазин за железарски стоки.

Малката рибарска лодка мина успоредно на Германския плаж и в последната минута обруленият от вятъра шкипер включи кашлящия мотор на задна, завъртя руля и спря прецизно до дървения кей.

Когато заговорих стареца, който седеше на пристанището в Бодрум и поправяше една от лебедките на лодката си, и му казах къде искам да отида, той ми отказа.

— Никой не ходи на онзи кей — каза ми — Френската къща е... — Не успя да открие подходяща английска дума и показа с жест как му прерязват гърлото. Разбрах. Забранено е.

— Сигурен съм, че е така — казах му. — Обаче не за полицията.

Показах му значката си. Той я погледна за момент, после я взе, за да я разгледа внимателно. За момент имах чувството, че ще я захапе, за да провери дали е истинска.

Върна ми я, все още неудовлетворен. После попита:

— Колко?

Обясних му, че ще трябва да ме чака — че ще е зает около три часа, — и му предложих цена, която според мен беше повече от щедра. Той ме погледна и се усмихна — видях симпатичен ред изпочупени зъби.

— Мислех, че искаш да наемеш лодката, не да я купиш — каза, засмя се на добрия си късмет, пусна лебедката при мрежите и ми махна да се качвам.

Щом пристанахме, стъпих на борда на лодката и с пластмасовата торба, която бях взел от железарския магазин, скочих на кея. Скалистият бряг се издигаше над нас и знаех от опит, че никой от моравите горе не може да ни види. Въпреки това се радвах на прикритието, което предлагаха сенките на късния следобед, и не мога да обясня защо — знаех единствено, че тази къща не ми харесва, че не ми харесва Германския плаж, и бях доста сигурен, че ако съм прав, това, което ще открия, също никак няма да ми хареса.

La Salle d'Attente — Чакалнята. Вече бях убеден, поради местоположението на къщата, че посетителите отпреди толкова много

години са идвали, за да чакат превоз. Според полузабравените истории те пристигали в Бодрум, без никой да ги види, прекарвали дни наред в злокобното уединение на имението и изчезвали при също толкова мистериозни обстоятелства.

Реших, че тогава вероятно е имало яхта или лодка, която приставя в хангара — съд, в който пристигащите са били скрити от поглед — и с която са могли да се срещнат с преминаващ наблизителен товарен кораб.

Само че всичко това би се обезсмислило, ако е трябвало да се изкачат горе по пътеката — така биха ги видели всички. Заради това смятах, че има и друг начин да се качиш горе — през хангара.

Извиках на шкипера, че ще се кача горе, минах по кея и заоглеждах хангара. Задната му част опираше в скалите. Бързо намерих каквото търсех — врата, през която може да се влезе. Макар че беше заключена, дървото беше старо и лесно поддаде под рамото ми.

Пристъпих от отслабващата светлина вън в мрака вътре. Мястото беше огромно и там, на релси под водата, имаше стара яхта с каюта, идеално поддържана. Нямах как да не се зачудя чии задници са седели на плюшените седалки.

В единия край имаше широк портал, който се отваряше с електрически механизъм с макари и през който се стигаше до морето. В другия край имаше стаи за преобличане, баня с два душа, тоалетна и голяма работилница. Надолу до едната стена видях две стръмни стълби.

Отворих плика от магазина, извадих устройството, което бях купил, и тръгнах натам.

Влязох в две малки стаички. През зимата тук живееше Джанфранко, но сега мебелите бяха покрити с прах, а вещите му бяха изнесени.

Включих устройството и видях как стрелката на волтметъра оживява. Беше швейцарско и скъпо, за разлика от повечето боклучави китайски варианти, но пък бях сигурен, че ще свърши работа. Беше предназначено за строители и електротехници — показваше къде в стените и таваните има електрически кабели, така че да не забиеш в тях пирон или бормашина.

Ако някъде тук имаше тайна врата, тя трябваше да се задвижва или механично, или с електричество. Проблемът при механичното задвижване е, че е много сложно — нужни са макари и зъбни колела, вериги, противотежести. От друга страна, електрическото задвижване се състои само от електромотор, така че беше по-вероятният вариант.

Вдигнах устройството и започнах да търся. Опитвах да открия в стената кабел под напрежение, който да ме отведе до скрит ключ, обаче открих множество кабели, които водеха до електрическите ключове на осветлението. След това минах към тавана и пода, но без резултат.

Спуснах се надолу и си дадох сметка, че вятърът се е усилил и че порталът към морето трака — приближаваше буря, — но продължих нататък, към работилницата. Стаята — пълна с инструменти и рафтове с кутии боя — опираше в скалата и реших, че тук е най-вероятното място на евентуална скрита врата. Започнах от задната стена, без да се бавя.

Стрелката на прибора подскачаше непрекъснато — навсякъде в стената имаше кабели, но всички водеха към ключовете на осветлението или разпределителните кутии на инсталацията. Таванът и бетонният под — дори под работните маси — не дадоха резултат и въодушевлението ми помръкна.

Зачудих се дали не съм се развълнувал прекалено много заради свастиките и не съм се заблудил и влязох в съблекалните. Надеждата

отново се появи, когато открих ключ под дървена маса — но отново рухна, когато открих, че с него се пуска подово отопление.

Оттам се насочих към баните, но реших първо да проверя тоалетната. Възможностите скоро щяха да се изчерпят.

Таваните и подът бяха чисти, както и три от стените, но от онази, на която имаше умивалник и шкаф с огледало над него, получих сигнал.

На тази стена нямаше електрически ключове или разпределителни кутии, обаче трепкащата стрелка не ме въодушеви — вероятно в шкафа имаше малка лампа. Отворих вратата с огледалото, но освен стара четка за зъби вътре не видях нищо.

С прибора проследих кабела под мазилката, докато стигнах до ъгъла — спря ме стената, на която бяха тоалетната чиния и казанчето. Стори ми се странно — кабел минава по стената и изчезва зад ъгъла. Какво ли имаше зад тоалетната? Чукнах стената — беше каменна или тухлена зидария. Плътна.

Върнах се при шкафа с огледалото и претърсих около него. Кабелът определено свършваше зад шкафа. Самият шкаф представляваше по същество проста дървена кутия и го огледах внимателно — беше стар, почти сигурно монтиран още при построяването на къщата — но огледалото беше ново. Зачудих се дали Джанфранко — момчето по поддръжката — не е получил нареждане да подмени огледалото и не е открил нещо интересно зад шкафа, когато го е извадил от стената.

С фенерчето осветих ръбовете на шкафа — ако имаше ключ, би трябвало да е леснодостъпен. Не открих такова нещо и докато се чудех дали да го развинтя и да го откача от стената, или да взема чук и да го разбия, открих под долния ръб малко хитроумно лостче.

Дръпнах го, шкафът се откачи от стената и успях да го вдигна нагоре. Беше на панти — великолепен образец на немската инженерна мисъл.

На стената отзад имаше месингов бутон с релефна свастика отгоре. Натиснах го.

50.

Заработи електрически мотор и цялата стена с тоалетната чиния и казанчето се вдигна нагоре. Беше направено майсторски — самата стена беше зидария и тежеше един дявол знае колко и същевременно тръбите за водата и канализацията се движеха, без да се скъсат.

В кухнята отзад беше електромоторът, който движеше целия механизъм. Две каменни стъпала — широки, красиво направени, водеха надолу, към тъмнината. Видях на стената три месингови ключа и реших, че са за осветлението, но не посегнах към тях — нямах представа какво има напред, а си давах сметка, че тъмнината е сигурност. Замислих се дали да не потърся бутона, който затваря стената зад мен, но отхвърлих идеята — беше по-безопасно да оставя изхода отворен — та ако се наложи да бягам, да не губя време да търся ключа в тъмнината и да чакам шкафът да се отвори. Грешка.

Слязох тихо по стъпалата и влязох в тунел — достатъчно висок, за да стоя изправен, добре построен и отводнен, с плочи на пода и вентилация на тавана. Въздухът беше свеж и приятен.

Тънкият лъч на фенерчето ми заблестя напред и преди да изчезне в тъмнината, видях, че тунелът е изсечен в плътна скала. Бях сигурен, че някъде напред — през скалите, много под окосените морави — има връзка с къщата.

Продължих напред и скоро слабият лъч попадна върху бронзов отблясък. Доближих и видях, че е месингова плоча, монтирана на стената. Немският ми не е добър, но беше достатъчен, за да разбере какво е написано. Със свито сърце прочетох:

ПО БОЖИЯТА МИЛОСТ, МЕЖДУ 1946 И 1949 Г., СЛЕДНИТЕ МЪЖЕ, ДОСТОЙНИ ВОИНИ
НА РАЙХА, ПРОЕКТИРАХА И ПОСТРОИХА ТАЗИ КЪЩА.

Следвах имена с военни чинове и ролята, която са играли при строителството. Забелязах, че повечето са били от Waffen-SS —

черноризците, въоръжения отряд на нацистката партия, — и както стоях в тъмнината, пред очите ми се появи снимката на майката и нейните деца, малко преди да влязат в газовата камера. Именно части от SS са действали в лагерите на смъртта.

Най-долу беше изписано името на организацията, финансирала и координирала строителството на къщата. Казваше се Stille Hilfe — Тиха помощ — и потвърждаваше това, което подозирах още откакто видях свастиките на стената в библиотеката.

Stille Hilfe беше организация — твърдеше се, че друга такава била ОДЕСА, — помагала на бивши нацисти, преди всичко висши чинове от SS, да избягат от Европа. Това е една от най-добрите нелегални мрежи, съществували някога, и няма как да не си чувал за нея, ако си работил като агент на разузнаването в Берлин. Доколкото си спомнях, организацията осигурявала средства, фалшиви паспорти и транспорт по тайни канали. Бях сигурен, че къщата е построена, за да служи за краен пункт на един от тези канали — място, от което бегълците да се качват на кораби за Египет, Америка, Австралия и — най-вече — Южна Америка.

Поех си дъх и си помислих колко съм се заблуждавал — въпреки вентилацията въздухът не беше нито свеж, нито приятен. Беше застоял и зловонен и забързах напред — исках да приключа възможно най-бързо, да се махна от спомена за хората, които са бягали по този тунел.

Лъчът на фенерчето ми показва, че края на тунела е близо. Очаквах стълби и трябваше да мине малко време, докато разбера, че съм подценявал уменията на германските военни — оказа се асансьор.

51.

Малкият асансьор се издигна бързо и тихо. Бях нащрек — нямах представа на кое място в къщата е изходът му и дали там няма хора. Кабината спря рязко и чух жужене на електромотор. Когато вратата най-накрая се отвори, видях какво задвижва — голям шкаф за чаршафи, който прикриваше асансьора, се бе преместил настрани. Пристъпих в мрака, измъкнах се бързо от рафтовете със старателно изгладени чаршафи и тихо отворих близката врата.

Надникнах в коридор — беше на втория етаж, в част от къщата, която не бях виждал. Можех да си тръгна веднага — бях открил тайния път към къщата, — но чух глас, приглушен и неразпознаваем. Тръгнах по дългия коридор.

Звукът стихна, но продължих напред, докато не се оказах при голямата стълба към главния вход. Малко по-нататък вратата на главната спалня беше откритата.

Отвътре отново чух гласа — беше Камерън и си помислих, че може би си говори сама, тихо, останала насаме със спомена за мъжа си. Времето беше подходящо — спускаше се здрач — и си спомних как ми каза, че когато лягала на леглото, си представяла, че той е там. Тогава чух втори глас.

Беше женски, на млада американка от Средния запад, ако се съдеше по акцента. Каза нещо за ресторант, а после изведнъж млъкна — и след миг попита:

— Какво е това?

— Не чух нищо — отвърна Камерън.

— Не е звук... Има някакво течение.

Беше права — течението идваше през тунела, нагоре по шахтата на асансьора и нахлуваше през шкафа с чаршафите.

— Да не си оставила вратата в хангара за лодки отворена? — попита Камерън.

— Разбира се, че не — отговори другата жена.

Двете знаеха за тунела — толкова за достойното за „Оскар“ изпълнение на Камерън около любовта към мъжа й.

— Може вятърът да е отворил някоя от вратите долу — каза Камерън. — Задава се буря.

— Не знам. Ще огледам все пак.

— Мислех, че си лягаме — каза Камерън.

— Да. Само минутка.

Чух да се отваря чекмедже, после — метално щракване. От дълъг лош опит познавах звука от зареждан пистолет, така че се обърнах и забързах към шкафа с чаршафи.

Коридорът беше твърде дълъг и веднага си дадох сметка, че ако непознатата излезе от стаята, няма как да не ме види. Свих вляво, отворих една врата и влязох в някаква стая — спалня за гости. Затворих тихо вратата. Надявах се жената да се спусне по голямото стълбище.

Не го направи. Чух стъпките ѝ да приближават и се приготвих да я обезвредя в момента, в който отвори вратата. Подмина — насочи се към задното стълбище, както реших — и ѝ дадох минута, преди отново да излезе в коридора.

Беше празен, така че бързо се върнах до шкафа със спално бельо, изчаках тайната стена да се плъзне на мястото си зад мен и се спуснах с асансьора към тунела. Едва тогава се облегнах на стената и се съсредоточих — опитах да запамята съвсем точно гласа на тази жена.

Оказа се, че не е било нужно — странно, важен се оказа ароматът на гардении.

Минах по пристанището, със свити рамене заради усилващия се вятър и ситните пръски, които идваха откъм морето. Лятната буря — дива и непредсказуема — връхлиташе и на хоризонта вече се виждаха мълнии, а отгоре се бяха оформили характерните буреносни облаци.

Прекосяването на залива след Френската къща беше борба с вятъра и вълните. Когато стигнахме, дори шкиперът изглеждаше позеленял и ми каза през смях, че май съм минал евтино. Платих му и се насочих някак нестабилно към крайбрежната алея.

В края на залива стигнах до това, което бях видял преди няколко дни — гето от сервизи и мизерни магазинчета, които даваха под наем мотопеди и скутери на легионите туристи. Влязох в най-оживения — по-малко вероятно е някой да те запомни, ако си сред тълпа, — избрах най-масовия скутер, „Веспа“, и дадох на капналия от работа служител да запише данните от паспорта и шофьорската ми книжка, после подкарах през начеващата буря.

Спрях на едно място — в магазин за мобилни телефони и дребна електроника. Огледах витрините, посочих какво искам и взех два броя.

Зад ъгъла спях край кална локва и намазах номерата на скутера с кал, за да не се виждат. Така беше много по-безопасно, отколкото да ги махна — ако ме спре полицаи, за да ми направи забележка, ще свия рамене и ще кажа, че не съм обърнал внимание. Предназначението на скутера беше просто — да ми осигури възможност да се измъкна бързо, ако играта загубее.

Поради тази причина трябваше го оставя зад къщата на Кумали — така че след като се спуснах до старото пристанище, минах зад огромната сграда на „Гюл и Синове“ и после по тясната улица, която водеше към товарните портали отзад. Всичко беше затворено и за късмет нямаше други сгради с изглед към мястото. Подпрях веспата на стойка зад редица контейнери за смет, до тухлената стена, която ограждаше имота на Кумали отзад, и се изправих на седалката.

При първите капки дъжд — вятърът виеше по ламаринения покрив на халетата на Гюл — скочих, улових ръба на оградата и бързо

се прехвърлих от другата страна.

Три метра над земята вятърът се усещаше повече и трябваше да се съсредоточа, за да не обръщам внимание на тътена на гръмотевиците и да гледам къде стъпвам, докато крача към гаража на Кумали.

Покатерих се на покрива на гаража и минах наведен по мокрите от дъжда керемиди. Оттам с малък скок можех да стигна до красивата желязна решетка, която предпазваше един прозорец на втория етаж. Не бях във форма, но все пак успях да се покатеря по водосточната тръба до керемидения покрив на къщата.

Клекнах в тъмнината, извадих четири керемиди и се спуснах в таванското помещение. Беше без изолация и необитаемо и с удоволствие забелязах, че Кумали го използва за склад — това означаваше, че има нормален достъп и няма да се налага да си пробивам път през тавана на някоя от стаите й.

Без да намествам керемидите, тръгнах бавно през тавана и оставих очите си да свикнат с тъмнината. До едната стена видях сгъната стълба — там беше изходът. Спуснах капака предпазливо и стълбата се разгъна надолу — търсех издайническото мигане на датчик, но не видях такова нещо. Нямах алармена инсталация.

Спуснах се безшумно в тихата къща на Кумали.

Замръзнах.

Не бях сам. Долових леко помръдване, приглушен звук, може би стъпка по дървен под — и идваше от стая в предната част на къщата. Спалнята на Кумали, реших.

Възможно ли бе изобщо да не е отишла до Милас? Къде беше синът й, ако е така? Може ли някой друг да беше останал в къщата — детегледачка например? Нямах отговори на тези въпроси, но имах решение — извадих беретата от колана си и се промъкнах тихо до вратата.

Беше открехната, но тъмнината зад нея беше почти пълна. Ако там беше Кумали, щях да загазя, но ако беше друг, имах шанс да се измъкна — вероятността да ме види достатъчно добре в тъмнината, със сърце в гърлото от уплаха, за да ме опише, беше пренебрежимо малка. Просто не трябваше да говоря — гласът ми щеше да сведе кръга на заподозрените до неколцина души.

Блъснах вратата силно, тя се удари на пантите си, и нахълтах — както са ме учили. Шумът и внезапността трябваше да извадят от равновесие и най-опитния професионалист. Плъзнах цевта на пистолета по стаята и най-напред видях очите — зелени — вперени в мен. Притежателят им седеше на леглото.

И си ближеше лапите.

Беше котаракът, който бях видял на кухненския прозорец. По дяволите — трябваше да помня, че има домашен любимец. „Ставаш небрежен“, казах си.

Обърнах се ядосан и слязох по стълбата до дневната. Пердетата бяха пуснати, стаята беше доста тъмна, но все пак видях телевизора в ъгъла и декодера на Скай върху него. Представих си как е седяла на пода, докато синът ѝ е спял горе, и е монтирала записите.

Близостта до решаването на проблема ме наелектризира. Отидох бързо до прозорците, уверих се, че завесите са плътно спуснати, и запалих лампата. Най-лошото, което можеш да направиш, когато си проникнал незаконно в нечия къща, е да размахваш фенерче — светлината се вижда отвън и нищо няма да привлече вниманието на съсед или минувач по-бързо от движещ се вътре лъч. Светлината на лампата е нещо нормално и незабележимо.

В ъгъла на стаята видях разхвърляното бюро на Кумали, покрито с папки и сметки за плащане. На единственото свободно място бяха клавиатурата на компютъра и мониторът. Мръднах мишката и екранът оживя — слава богу, както повечето хора, тя също оставяше компютъра си включен, така че нямаше да се занимавам с пароли и не се налагаше да вземам харддиска. Извадих от джоба си двете флашки, които бях купил от магазина за мобилни телефони. Включих едната в компютъра — другата беше за резервно копие. За щастие познавам Уиндоус достатъчно добре, за да се справя и без да чета на екрана, защото всичко беше на турски.

След като копирах всичките ѝ файлове и мейли на външната памет, се заех да претърся бюрото ѝ. Разделих го на четири части и започнах методично да проверявам всичко, без да бързам. Използвах само камерата на телефона си, за да снимам всичко интересно, но в сърцето си знаех, че си губя времето — нямаше да открия нищо, водещо към зловещ заговор.

Сред купчината сметки, които очакваха да бъдат платени, изрових папка, в която бяха сметките за домашния и мобилния й телефон, и отделих няколко минути, за да ги прегледам. Всички номера, на които се беше обаждала, изглеждаха нормални — нямаше никой от Пакистан, Йемен, Афганистан, Саудитска Арабия или друга зона на ислямски фундаментализъм. Нямаше и телефонни кодове, които да подсказват, че става дума за междинни номера, използвани за връзка с абонати в чужбина. Изглежда, всички бяха турски — нищо особено, — но все пак ги снимах.

И тогава лампата изгасна.

Усетих бодването на страха и инстинктивно посегнах към пистолета. Ослушах се в тъмнината, но не чух нищо, дори котарака. Станах и отидох безшумно до прозореца, защото исках да разбера какво става вън. Дръпнах леко края на завесата и надникнах към улицата — бурята се бе усилила и целият квартал беше потънал в тъмнина. Авария с електрозахранването.

Разбира се, трябваше да си задам въпроса дали само Бодрум е без електричество, или проблемът се разпростира по-широко. За нещастие не го направих.

Принуден да разчитам на фенерчето, се върнах към плота на бюрото, приключих с него и се заех с чекмеджетата. Бяха още безплодни.

На парченце хартия — наполовина решена кръстословица, откъсната от лондонски вестник — видях, че в полето някой е написал „риба клоун“. Може би се е опитвал да открие дума. Може би не. Беше надраскано набързо, с драскулки, и не можех да преценя дали е почеркът на Кумали, или не, така че снимах и това.

След няколко минути, както преглеждах стар бележник, намерих написан на ръка списък с морски същества — на английски, — сред които беше същата риба. Отново не ми говореше нищо — може би е опитвала да научи сина си на нещо — и продължих нататък.

Благодарение на спрелия ток не се колебаех да използвам фенерчето — в момента всички в Бодрум си светеха с подобни неща — и плъзнах лъча по стаята, за да открия двойни стени или неравни дъски на пода. Търсех скрит сейф. Нямаше нищо такова, така че извадих флашката от компютъра — за щастие файловете се бяха записали преди да спре токът, — качих се по стълбите и отидох на следващото най-вероятно да даде резултати място — спалнята ѝ.

Канех се да започна с масичката, когато лъчът от фенерчето попадна върху висок шкаф с чекмеджета за папки в гардеробната. Опитах едно и, странно, шкафът се оказа заключен.

Отворих портфейла си и извадих комплект шперцове. Ключалката беше толкова проста, че я превъртах за по-малко от минута — въпреки че бяха минали години, откакто се научих как да го правя. Първото чекмедже беше пълно с полицейски папки по различни разследвания — включително няколко, посветени на смъртта на Додж. Зад тях обаче, в празно пространство, открих причината Кумали да заключва шкафа. Не искаше синът ѝ да намери пистолета „Валтер Р99“, който беше там.

В това, че е там, нямаше нищо ненормално — много полицаи държат резервно оръжие в домовете си, — но все пак намерих

сериен номер на цевта и го записах на телефона си, за да го проверя по-късно. Кой би могъл да каже? Някога някъде може да е бил използван или регистриран на нечие име и това да се окаже важна улика.

Следващото чекмедже беше почти празно — само сметки, отбелязани като платени, и папка, в която имаше документи от регионалната болница. Макар че повечето бяха на турски, имената на лекарствата ми бяха познати и знаех за какво се прилагат. Погледнах първия лист на папката, видях името на пациента и датата и разбрах, че няколко седмици преди това синът на Кумали е бил приет в болница с менингококов менингит.

Инфекцията е много опасна — особено за деца — и е ужасно трудно да се диагностицира достатъчно бързо. Много лекари, дори и от спешните отделения, често бъркат симптомите с грип, а когато открият грешката си, се оказва твърде късно. Кумали, изглежда, беше извадила късмет да попадне на лекар с достатъчен опит — и решимост, — за да не чака резултатите от патологията, а веднага да приложи големи дози антибиотици венозно, с което несъмнено бе спасил живота на детето.

Продължих да разглеждам папката и се радвах заради случилото се — поне малкият се бе отървал. Стигнах до последната страница и видях подписа на Лейла Кумали върху сметката. Понечих да прибера папката, обаче се поколебах. Може би беше защото осъзнах, че никога дотогава не бях виждал името ѝ написано, обаче нещо ми мина през ум — всъщност не знаех фамилното ѝ име. Не със сигурност.

Практиката в Турция е разведените жени да връщат моминското си име, но си спомних, че някога бях чел — съдът може да нареди изключение. Ами ако например, колкото и малко вероятно да беше, Кумали е името ѝ по мъж? Това би означавало, че в предишния ѝ живот, в предишното ѝ име, може да се крият важни улики.

Сред документите, които прегледах, не видях акт за раждане, брачно свидетелство, паспорт — нищо, което да показва какво е било рожденото ѝ име. Не беше изключено да пази тези документи на сигурно място — сейф в кабинета ѝ в управлението например, — но нямаше как да съм сигурен и затършувах по-бързо из чекмеджетата на шкафа, за да проверя дали няма някаква следа там.

Завесите зад мен бяха плътно спуснати, а вятърът поглъщаше всички други звуци, така че няхах представа, че по улицата е дошла кола и е спряла на алеята зад къщата.

Едва по-късно научих, че аварията е оставила без електричество много по-голям район от Бодрум. Милас например — което означаваше, че вечерното представление на цирка е отменено, билетите са презаверени за следващата седмица и публиката се е разотишла часове по-рано от предвиденото.

Предполагам, че малкият е заспал на задната седалка, така че Кумали е спряла извън гаража, възможно най-близо до задната врата на къщата. Взела го е на ръце, блъснала е вратата на фиата, за да я затвори, и го е понесла по бетонната площадка.

Мушнала ключа в ключалката, отворила задната врата и силният полъх откъм къщата — тласканото от бурята течение през разместените керемиди на покрива — вероятно веднага ѝ е показал, че нещо не е както трябва. Дори да е имала някакво съмнение, звукът на стъпките ми на горния етаж го е разсеяло веднага.

Обърнала се е със сина си на ръце, върнала се е до колата и се е обадила на спешния номер за помощ. Не се съмнявам, че има някакъв поверителен код — всички полицейски сили имат, — който показва, че полицай е изпаднал в беда и се нуждае от спешна помощ. Няма друго обяснение за бързината и силата на реакцията.

Странно, но тъкмо тази бързина ми даде шанс — не кой знае какъв, но все пак шанс. В някои ситуации вземаш каквото ти се дава и не се оплакваш.

Първата полицейска кола пристигна по улицата почти веднага — без сирени или сигнални светлини, с надеждата да изненадат нарушителя, — обаче спря край бордюра прекалено рязко. Звукът от изхвърлените камъчета, почти удавен от вятъра, беше първият знак, който долових, че нещо се е объркало страховито.

Агент, който не е навъртял толкова километри, колкото мен, би могъл да отиде до прозореца и да надникне, но аз замръзнах на място и се ослушах. Чух да се отварят врати на кола, но не и да се затварят, което ясно ми показва, че пасажерите ѝ не искат да бъдат чути и искат да хванат мен.

Макар и сигурен, че ченгетата са вън, продължих да ровя из шкафа, защото не исках да пропусна единствената възможност, която щях да получа, да намеря документ, какъвто и да е, който да ми даде рожденото име на Кумали Реших, че посетителите очакват подкрепление, което означаваше само едно — не биха влезли в къщата малко на брой, така че да мога да се справя. Реших да остана, докато пристигне следващата кола, и да се чупя след това.

Продължих да търся с наострен слух, опитвах да се абстрахирам от виенето на вятъра. По-малко от минута след това чух да спира още една кола. Или две. Въпреки плана си — наречете ме глупак, ако искате — продължих да упорствам. В най-долното чекмедже, под купчина стари правни списания, открих кожена книга от онези, които сте виждали всички — сватбен албум.

Не беше това, на което се надявах, но при дадените обстоятелства това беше най-добрият ми шанс — просто се надявах турските фотографии да са с нюх към бизнеса като американските си колеги. Отворих албума на произволна страница, измъкнах една от снимките, върнах го на мястото му, уверен, че никой няма да забележи липсата на тази стара снимка.

Мушнах снимката под ризата си, разпръснах част от съдържанието на чекмеджетата по пода и обърнах две от чекмеджетата на бюрото, за да изглежда като аматьорски опит за грабеж. Взех пистолета, който намерих в шкафа, и го заредих. Поне в това отношение късметът беше на моя страна. Нямах начин да използвам моя пистолет, защото веднага щеше да доведе до мен — след най-елементарен балистичен тест, — докато валтерът нямаше никаква връзка с моята персона. Тръгнах към вратата на спалнята, готов да използвам оръжието.

Лампите в къщата се запалиха — електрозахранването беше възстановено. Може би в края на краищата късметът не беше чак толкова на моя страна. Свърнах вдясно и тръгнах към стълбата към тавана.

Чух стъпки нагоре по стълбите и разбрах, че ченгетата ще са при мен след няколко мига.

Докато се катерех към тавана, чух как ключът се превърта в ключалката.

Изпълзях на тавана точно когато пътната врата се отвори рязко и мъжки глас изкрещя нещо на турски. Вероятно предупреждаваше този, който е вътре, да остави всякакви оръжия и да се покаже с вдигнати ръце.

Вдигнах стълбата, отидох до извадените керемиди и се измъкнах през дупката на покрива. Скрит в сянката, пропълзях напред и се огледах. Колата на Кумали беше в алеята и ясно се виждаше, че тя седи вътре и държи сина си, докато нейните колеги оглеждат гаража и задния двор. Къщата беше обградена.

Имаше само един изход — спринт по керемидите, летящ скок над петметровата алея и кацане на покрива на съседния склад, на Гюл. Нищо работа.

Да бе! Не бях прескачал дължина, приближаваща пет метра, от дните на обучението ми, а и тогава бях по-скоро за тиквен, а не за златен медал.

Останах скрит в тъмното и опитвах да измисля по-добър план, когато чух долу да се отваря врата и миг след това — трясък на зашеметяваща граната. Турските ченгета не си играеха. Реших, че щом са влезли в спалнята на Кумали, всеки момент ще насочат вниманието си към тавана.

Налагаше се да проявя повече инициативност. Станах, приклеках и изтичах бързо до края на стряхата. Между два удара на сърцето краката ми се отделиха от керемидите и останах във въздуха, напрегнах волята си да летя напред, изпънах ръце и гърди в опит да се уловя за улука на съседния склад. Пропадах надолу и в един кошмарен миг си помислих, че нямам шанс, но тогава лявата ми ръка докосна метал и се изплъзна, обаче дясната успя да улови ламарината и да се задържи. Залюлях се като лош акробат на трапец, после се хванах и с лявата ръка и изпълзах на покрива на склада...

За нещастие нощта не беше достатъчно тъмна.

Чух викове, рязко чаткане на изстрел и разбрах, че поне едно от ченгетата до гаража ме е видяло. Куршумът мина далече от мен и бях убеден, че никой не може да ме е познал в тъмнината. Проблемът щеше да е слизането ми от покрива.

Вече чувах да се крещят заповеди и шум на полицейски радиостанции. Не ми беше нужен превод, за да разбера за какво става дума — щяха да обкръжат склада. Имах един шанс — да открия стълбата за поддръжката, да се спусна от покрива в сградата и да стигна до товарните портали отзад. Там, вън, беше веспата.

Чакаше ме надпревара, а започвах зле — едно от ченгетата се бе обадило за хеликоптер.

Пилотът беше запалил прожектора и сега сочещият пръст светлина приближаваше бързо. Спринтирах по железобетонния покрив и се изкачих по стълба дори още по-високо, на издигната част от покрива. Стремях се към две охладителни кули, защото реших, че господин Гюл и синовете му биха искали водната инсталация да бъде обслужвана редовно. Не останах разочарован. Заключената врата до

тях вероятно беше в горния край на стълба. Насочих валтера към ключалката и я пръснах.

Отворих вратата с ритник и наполовина скочих, наполовина изтичах по горната част на стълбата. В мрака видях, че е цех за ремонт на яhti — огромно причудливо място. Между извисяващите се стени имаше сухи докове и няколко луксозни яhti висяха на стоманени куки. Тези куки се движеха по релси на тавана и се управляваха от кабели с малки табла с бутони, така че яхтите преминаваха от една част на халето към друга, без кранистът да слиза на земята. Страхотно съоръжение.

Висящите лодки скърцаха и пъскаха от поривите на вятъра. Тръгнах нагоре по стълбата. Четири висящи лампи — от големите, с инертен газ — оживяха с пукане.

Да дам възможност на ченгетата да ме видят беше равносилно на притискане в ъгъла и залавяне, така че застанах на коляно и се прицелих. За разлика от дългия скок, на стрелбището винаги съм бил добър. Пуснах бързо четири куршума и лампите изгаснаха една по една сред облаци газ и пръснати стъкла.

В тъмнината чух гласове да ругаят на турски, да пристигат още мъже, да се вдигат ролетни врати. Знаех, че много скоро тук ще има достатъчно хора, за да претърсят халето във верига и да ме хванат натясно. Изтичах нагоре по стълбите, покатерих се на стоманения портал на един кран, малко под релсите на тавана, и хукнах към кабината за управление. Виждах полицаите долу и се надявах никога да не вдигне очи нагоре, за да види силуета ми, очертан върху стените.

Стигнах кабината и благодарих на бог, в чието съществуване дори не бях сигурен — на зарядни вилки, монтирани на стената, висяха шест еднакви ръчни пулта за управление. Грабнах първия, включих го, видях как оживяват зелен дисплей и клавиатура. Проснах се на пода, за да се скрия, и без да имам реална представа какво правя, повече по интуиция, отколкото поради нещо друго, насочих устройството към тъмнината и раздвижих джойстика на него.

Моторизирани куки, които държаха една от големите яhti, трепнаха и се задвижиха. Четирима полицаи долу — с униформи с много ширити — вдигнаха очи и видяха как бялата яхта набира скорост над главите им. Най-старшият, червендалест и с наднормено тегло, така че копчетата на корема му бяха изпънати — вероятно

шефът на полицията на Бодрум — или се досети, или бе видял сиянието на дистанционното в ръката ми, но посочи кабината и започна да крещи заповеди на хората си.

Ченгетата се спуснаха към стълбите на стените и започнаха да се катерят към мен. Бяха предимно млади, подвикваха си и осъзнах, че настъпва ваканционна атмосфера — разбираха, че сам човек няма шанс срещу толкова много, и бяха сигурни, че ще накарат престъпника да плати за проникването в имота на техния човек. Имах усещането, че „злополучно“ падане няма да е немислимо.

Започнах трескаво да експериментирам с дистанционното — край всяка от лодките висеше четирицифрен номер и установих, че ако го въведа с клавиатурата, мога да движа съответната лодка напред и назад, вляво и вдясно. В халето прииждаха още полицаи, за да помагат за залавянето ми, а аз лежах в полумрака и опитвах да раздвижа възможно повече лодки, за да предизвикам максимално объркване преди момента, в който трябваше да бягам.

Единственото, за което не бях сигурен, беше един жълт бутон най-долу — имаше своите подозрения, но не ми се искаше да пробвам. Вместо това ускорих първата яхта, насочих я към един дванайсетметров катер и се залепих за пода.

Един от полицаите, които се катереха по стената, видя какво ще стане и извика предупредително. Всички долу се разтичаха бързо — да си под две лодки, които ще се сблъскат, не е препоръчително.

В момента на удара се разхвърчаха парчета. Катерът се откачи от куките и се стовари на пода от петнайсет метра височина, при което стана на трески.

В последвалия хаос и страх скочих на крака. Дванайсетметрова скоростна моторница с два турбодвигателя — мечтата на всеки контрабандист — се приближаваше към мен. Когато дойде съвсем наблизо, скочих, сграбчих никелирания парпет на борда и се прехвърлих вътре.

Фактът, че бях скрит в движеща се лодка, означаваше, че ситуацията ми се е подобрила — обаче е вярно и че десния борд на „Титаник“ първоначално е издържал малко по-дълго от левия. Намирах се в хале с няколко десетки турски полицаи, готови да ми видят сметката.

Претърколих се на палубата и още веднъж успях да преценя времето прецизно — в противоположната посока покрай мен се движеше красиво реставрирана яхта от шейсетте години. Отскочих от моторницата и се прехвърлих на задната ѝ палуба. Проснах се на нея — беше от тиково дърво — и се понесох към товарните портали.

Някъде отзад чух оглушителен трясък — вероятно беше нов сблъсък, но нямаше време да се обръщам, за да видя. В този момент вдясно от мен от мрака изникна катамаран, който също бях задвижил.

Стоманеният му нос, подсилен, за да издържа презокеански пътешествия, би срязал моята яхта на две и аз нямаше какво да направя, освен да се държа здраво — ако скочех, щях да свърша като купчина изпочупени кости на петнайсет метра отдолу. Стегнах се в очакване на сблъсъка, но в последния момент се оказа, че се движа по-бързо и ще избегна удара — катамаранът мина зад яхтата и само одраска боята от корпуса.

Изведнъж блесна ярка светлина и когато погледнах надолу, видях, че ченгетата са вкарали мощни прожектори на стойки. Първата ми реакция беше да ги изгася с пистолета, но веднага размислих — така щях да издам къде съм. Предпочетох да се прикрия и да наблюдавам как ги насочват към тавана и оглеждат движещите се лодки.

Моята ме приближаваше до товарните портали с всяка секунда, но ченгетата с прожекторите долу действаха методично, осветяваха метър след метър и много скоро щяха да ме открият. Плъзнах се от едната страна, увиснах на борда и огледах дали долу има ченгета. В първия момент ми се стори, че няма, но после видях, че в хаоса и

бъркотията съм се заблудил — ченге с костюм и вратовръзка влачеше кабели за нови прожектори.

Увиснал отстрани на лодката, буквално на върховете на пръстите си, чаках... чаках... и се пуснах. Паднах няколко метра надолу и едва не си извадих ръцете от ставите, когато се хванах за хоризонтална тръба, през която се подаваше вода на противопожарната инсталация. Нямах време да викам от болка — минах на ръце по тръбата, докато не стигнах над покрива на малък вътрешен склад за материали, където можех да се пусна. Оттам пропълзях до страничната стена и докато десетина ченгета се катереха към тавана, за да ме намерят, се спуснах долу, на пода на халето.

Без да пускам дистанционното, видях, че ченгетата продължават да се взират в гредите на тавана, и хукнах към портала, на десетина метра от мен. Ченгетата бяха оставили ролетните врати отворени и знаех, че веспата е само на дваайсет метра оттам, в тъмнината, зад контейнерите за смет.

Тичах с всички сили... и нещо се раздвижи вляво. Обърнах се, вдигнах пистолета, но се оказа бездомно куче.

Но не в кучето беше проблемът — проблемът беше гласът, който изведнъж изрева зад гърба ми. Изрева на турски, но в някои ситуации всички езици са еднакви.

„Пусни пистолета и вдигни ръце“ — каза, в повече или по-малко точен превод.

Вероятно типът беше въоръжен и ме държеше под прицел от — ако се съдеше по гласа — около десет метра. Браво, турско ченге — твърде далече, за да ти скоча, твърде близо, за да не ме улучиш. Пуснах валтера, но задържах дистанционното.

Ченгето каза нещо и от тона реших, че ми нарежда да се обърна. Завъртях се бавно и заставах с лице към него. Беше ченгето с костюма и вратовръзката. Беше приклепнал в тъмнината, където свързваше кабелите на новите прожектори. И беше насочил злокобен глок към гърдите ми. Но не това ме изненада най-много. Най-много ме изненада кой е — оказа се Смукача.

Видя лицето ми и се изненада повече и от мен.

— Seni! — каза и повтори на английски: — Ти!

Когато осъзна пълните последствия на лайната, в които бях затънал, присви устни и се усмихна доволно. Вече споменах, че съм си

създал вечен враг, и се оказах прав — за него това беше отмъщение с чуден завършек.

Зад него видях, че скоростната моторница е стигнала до края и вече се връща. Смукача, все още във възторг, изрева към тъмнината зад гърба си. Слава богу, не чух да споменава името ми и реших, че го пази за финала, като голямата изненада. Моторницата отгоре приближаваше, приближаваше...

Чух тропот на бягащи крака, все по-близо. Моторницата стигна точно над Смукача и имах около секунда да се задействам преди цялата ми мисия да отиде в небитието. Натиснах жълтия бутон.

Смукача чу дрънченето на веригите и погледна нагоре — куките, които държаха голямата лодка, я освободиха. Той беше твърде стъписан дори да извика — вместо това се опита да побегне. Не беше спортен тип обаче, а костюмът му беше твърде впит, за да му позволи нещо повече от малка крачка встрани.

Задната част, която беше по-тежка заради двигателите, падна първа. Удари го по черепа и го наби в гръдния му кош, разкъса врата му и го уби още преди да се е размазал на пода.

Докато трупът му се срутваше на бетона, аз вече се бях прикрил зад един подвижен кран. Моторницата удари пода и се пръсна на парчета метал и фибростъкло. Макар че стоманата на крана ме предпази от повечето отломки, все пак усетих пареща болка в левия си глезен.

Не й обърнах внимание. Хукнах към неясните очертания на вратата, които виждах през облака прахоляк. Чух крясъците на полицаите, които се предупреждаваха взаимно да се пазят, защото може да започнат да падат още лодки.

Изхвърчах през отворената врата и потънах в нощта. Изтичах до контейнерите, видях веспата и се зарадвах, че бях проявих предвидливостта да оставя ключа в стартера. Ръцете ми трепереха така, че може би щяха да са ми нужни пет минути, докато го намеря.

Моторът заработи, избръмчах иззад контейнерите за смет, после по тъмната уличка и потънах в нощта преди първите ченгета да излязат от халето.

Единствената ми грижа беше хеликоптерът, но не го виждах и чувах. Реших, че са го отпратили, защото са решили, че са ме хванали в капан. Така или иначе, когато излязох на по-оживените улици,

намалих скоростта до разумното и без повече премеждия вкарах
веспата в гаража, запазен за стария мерцедес на мениджъра.

Дори не забелязах, че съм ранен.

Мениджърът обаче забеляза. Беше сам във фоайето и седеше в единия край на рецепцията. Както обикновено — с протегнатата ръка и с усмивка — стана да ме посрещне.

— А, господин Броуди Дейвид Уилсън! Надявам се починал с вечеря от добро качество!

Преди да успея да отговоря, видях, че изражението му се променя — от любезно стана стреснато.

— Имаш рана сериозна — каза той и посочи безупречно чистия под, по който личеше следа от кръв — там, където бях минал.

Погледнах разкъсания си крачол. Кръвта се стичаше по подметката на маратонката ми и беше изцапала фоайето.

— По дяволите! — изругах. — Прекосих улицата близо до бензиностанцията на „Бритиш Петролиъм“ Прескочих мантинелата... а трябваше да стъпя отгоре. Одрал съм се.

Обяснението не беше кой знае какво, но беше най-доброто, което успях да измисля за толкова кратко време, а и мениджърът като че ли го прие безкритично.

— Да, знам къде е — каза той. — Трафик там луд. Виж... дай помогна.

Отклоних предложението му и се качих в стаята си, като стъпвах внимателно, за да не оставям още кървави следи по пода. След като влязох и заключих вратата, свалих панталона си и измъкнах от глезена си ръбесто парче метал. Раната започна да кърви като планински поток, обаче вече бях нарязал една тениска на ивици и я превързах за секунди.

Едва тогава разкопчах ризата си и насочих вниманието си към снимката, която бях отмъкнал от сватбения албум. На нея видях Кумали и тогавашния ѝ съпруг — ръка за ръка, усмихнати — да излизат от сватбеното тържество, за да се отправят на сватбено пътешествие. Беше хубав младеж, още ненавършил трийсет, но в него имаше нещо — кройката на ленените му панталони, авиаторските очила, увиснали в ръката му, — което ме караше да мисля, че е играч.

Не можех да си го представя като закостенял фанатик от някоя джамия и пак, като се вгледах в лицето на Кумали, видях същото онова нещо, което не можех да проумея.

Обърнах снимката и се уверих, че турските фотографии не се различават от колегите си по света — на гърба видях името на фотографа, сериен номер и телефонен номер, по който могат да се поръчват копия.

Беше твърде късно да му звъня, така че отворих лаптопа си, за да проверя имам ли съобщения. Изненадах се, че няма нищо от Брадли относно миналото на Кумали, и тъкмо ругаех Шепота и хората му от ЦРУ, когато видях писмо от „Апъл“, с което ме информираха колко пари са ми взели за последната музика, която съм свалил.

Отворих iTunes и открих, че съм горд собственик на „Най-големите хитове на Турция“ — компилация от песните, кандидатствали за последното издание на песенния конкурс Евровизия. Леле!

Наложи се да издържа две парчета и част от третото, преди да открия няколко текстови документа, кодирани в него. Макар и да не беше казано изрично, експертите бяха успели да хакнат архива на турската полиция и да открият служебното досие на Кумали.

В доклада им пишеше, че е учила две години право, отказала се е и е кандидатствала в полицейската академия, където учила четири години и защитила степен. Завършила сред групата на най-успешните, после се заела с криминалистика и след служба в Анкара и Истанбул фактът, че знае английски, я изпратил на място, където има много туристи и уменията ѝ биха били от най-голяма полза — Бодрум.

Бяха открили още доста неща, предимно препоръки и повишения — тя наистина бе добър полицай, личеше си по всичко, — но всичко това беше стандартно кариерно развитие и от времето ѝ в Академията и в турската полиция ставаше ясно, че винаги е била известна като Кумали и нищо друго.

Експертите от Лангли също се бяха запитали дали това е истинското ѝ име и бяха опитали да открият някаква електронна задна врата за достъп до брачни свидетелства, актове за раждане и заявления за издаване на паспорт, но не бяха успели. Изненадващо, турските граждански архиви не можели да бъдат хакнати. Причината не била, че правителството е въвело — като Пентагона — някаква сложна система

за кибер сигурност. Отговорът бил много по-прост — никой от тези архиви не бил цифровизиран. Те съществували единствено на хартия — вероятно в папки, завързани с канап и струпани в някой огромен склад. Според ЦРУ единственият начин да се добереш до нещо, което е по-старо от пет години, бил като подадеш писмена молба — процедура, която можела да отнеме повече от месец.

Вперих поглед в доклада, обзет от безсилие — толкова често проучванията на Управлението се оказваха само връх, без останалото от айсберга! Беше ясно, че рано или късно ще решат проблема с името ѝ, обаче — както казват адвокатите — времето е от съществена важност. Ядосах се и отидох да си легна.

Благодарение на Лангли цялото изследване сега зависеше от някакъв фотограф в Истанбул, за когото не бях чувал и който спокойно можеше да се е пенсионирали или да е умрял.

Не беше нито едното от двете, макар че по звука на кашлицата му и щракането на запалката, която поддържаше димяща безкрайна поредица цигари, като че ли смъртта беше по-близо, отколкото му се искаше...

Събудих се преди разсъмване, завлякох ранения си крак до лаптопа, включих флашката и се заех с файловете на Кумали. Работата щеше да е бавна и мъчителна, само че повечето документи бяха на турски и няха друг избор, освен да се откажа от тях. Все пак дори и така човек добива представа за нещата и не мога да твърдя, че сред писмата и работните й документи открих нещо, което да предизвика подозренията ми — грешката, която повечето хора правят, когато искат да попречат на някого да види материалите им, е да ги шифроват, което означава, че човек като мен ще знае точно къде да търси.

Както подозирах още откакто бях в дневната й, нищо не беше шифровано, а ако тя беше достатъчно умна, че да скрие инкриминиращи документи пред очите на всички, аз, изглежда, не бях, защото не успях да ги забележа. Нямаше и нищо на арабски, макар че имаме сериозни причини да вярваме, че знае арабски.

След като от файловете не излезе нищо, се заех с електронната поща. За моя радост много от писмата бяха на английски и установих, че Кумали има широк кръг приятели и познати, много от които също бяха майки на деца със синдрома на Даун. Сред стотиците писма открих само две, които ме накараха да се вгледам внимателно — и двете бяха от палестинска благотворителна организация, свързана с Бригадата на мъчениците от Ал Акса — групировка, която често организира самоубийствени атентати срещу израелци. Имейлите потвърждаваха получаване на помощи за дом за сираци в Ивицата Газа и първата ми реакция беше: ако Кумали наистина иска да помага на деца, защо не прави дарения за УНИЦЕФ? От друга страна, благотворителността е един от петте стълба на исляма, така че ако е престъпление да се правят дарения на организации, свързани с

радикални групи, вероятно щяхме да обвиняваме целия мюсюлмански свят.

Отбелязах двата имейла с червено флагче, после пуснах флашката в плик и го адресирах до Брадли в Ню Йорк. Веднага щом офисът на ФедЕкс отвореше, щях да го изпратя на Брадли, за да го предаде на Шепота за допълнителен анализ. Погледнах часовника — беше седем сутринта и макар че беше рано, исках да разбера дали фотографът е жив, или не.

Набрах номера, изчаках няколко минути, както ми се стори, и бях готов да се откажа и да позвъня по-късно, когато чух раздразнен глас, който поздрави на турски. Извиних се на английски, като говорех бавно, с надеждата да ме разбере.

— Може ли говори малко по-бързо? Иначе заспя пак — каза той като човек, който е слушал доста чужденци да говорят на английски.

Доволен, че поне мога да комуникирам с него, го попитах дали е фотограф и когато потвърди, обясних, че искам да направя специален подарък за годишнината от сватбата на двама приятели. Искам да направя фотоколаж от големия ден и затова са ми нужни копия от някои снимки.

— Имате ли сериен номер? — попита той, вече доста по-учтиво, след като разбра, че ще спечели пари.

— Разбира се — отговорих и прочетох номера от гърба на откраднатата снимка.

Каза ми да почакам, докато провери файловете си, и след малко ме увери, че няма проблем и че снимките са на екрана пред него.

— За да не стане грешка — казах му, — може ли да ми дадете имената на жениха и младоженката?

— No problemo. Той е Али Реза Кумали... — Започна да ми дава адрес, но не ме интересуваше — беше ясно, че полицайката не си е върнала моминското име.

— А нейното име? — попитах, като се постарях да говоря спокойно. — Имате ли го?

— Разбира се — отговори той. — Лейла ал Насури Това ли са хората?

— Да, това са, благодаря. — И добавих: — Как точно се пише моминското й име?

Той ми каза, благодарих му за помощта, казах му, че ще му се обадя веднага щом имам пълен списък със снимките, които искам да поръчам, и затворих. Името Ал Насури не беше турско — беше от Йемен, Саудитска Арабия или някоя от държавите в Залива. Независимо откъде беше, беше арабско. Арабин беше и човекът от Хиндукуш.

Грабнах паспорта си, излязох от стаята и забързах към асансьора.

Вратата се отвори и макар да беше едва седем и двайсет сутринта, във фоайето имаше нещо като празненство. Мениджърът, рецепционистът, пиколото и още няколко души от персонала на хотела, заедно с няколко от дърводелците, приятели на мениджъра, които ми бяха помогнали с огледалата, се бяха събрали пред рецепцията.

Разговорът беше много оживен, раздаваха кафе и сладки. Въпреки ранния час имаше и бутилка *ракъ*, така че се зачудих да не би някой да е спечелил от лотарията или нещо такова.

Мениджърът ми се усмихна още по-широко от обикновено и размахна сутрешния брой на местния вестник.

— Имаме новина на голяма радост — каза ми. — Помниш Смукача, човек с голяма корупция, лош за всеки гражданин добър?

— Да, помня го. Защо?

— Умрял.

— Умрял? — отвърнах с престорена изненада и взех вестника. Погледнах снимката на халето, осеяно с полицаи. — Как така?

— Сплескан — обясни той. — Като палачинка в тиган. Някакъв луд влязъл в къща на ченге жена — добави.

— Влязъл в къщата на ченге? Да. Наистина е луд.

— Сигурно е грък — каза той абсолютно сериозно.

— Кога е станало? — попитах. Искях да се държа нормално, да поддържам разговора. Останалите стояха около рецепцията, а с мениджъра бяхме в свой собствен свят.

— Вечер снощи, докато ти почивал с вечеря с хубаво качество. Малко преди върнал с твой кървав...

Млъкна, сякаш нещо му бе минало през ума и му се искаше да върне думите, но нямаше как.

— Казват убиец избягал от място с лодки със следа от кръв — каза той, млъкна и ме погледна.

Погледите ни се срещнаха — нямаше съмнение, че е наясно кой е убиецът. Можех да отрека, но не мисля, че щеше да е убедително, или евентуално можех да изрека някаква мрачна закана, но бях

сигурен, че той няма да се поддаде на заплахи. Не ми харесваше, но се налагаше да се доверя на интуицията си и да заложа на него и приятелството му.

— Не, не — казах накрая. — Ти в голяма грешка. Моята почивка с хубава вечеря не била минала вечер. Била по-минала вечер.

Погледна ме объркано, готов да спори, защото помисли, че съм се объркал, но аз продължих да говоря, за да не му дам възможност да продължава да греши.

— Снощи аз и ти бяхме тук, във фойето — казах. — Не помниш ли? Беше спокойно, нямаше никой друг тук.

Изведнъж очите му заискриха — беше загреял.

— Ами да — каза. — Ама разбира се, така било — вечеря била нощ предишна.

— Точно така. Снощи вечер аз и ги говорихме, ти ми обясняваше за гърците. Беше дълъг разговор.

— Да, да. От най-дълги. Проклетите гърци — много трудно с тях.

— Да. Ти ми разказа много неща. Минаваше десет, когато отидох да си лягам.

— По-късно даже. Единайсет е час в моя памет — каза той с голям ентузиазъм.

— Да, единайсет — съгласих се.

Погледнах го пак в очите и разбрах, че интуицията ми за него не ме е подвела. Тайната ми беше спасена.

Той посочи паспорта в ръцете ми и гласът му помръкна.

— Заминаваш да не се върнеш?

— Не, не — отговорих. — Ако някой пита, отишъл съм в България.

После обясних, че трябва да открия важен свидетел.

Казах довиждане и тръгнах към изхода и колата си. Отворих багажника, извадих гумените кори и се добрах до калника на дясното колело. Свалих предавателя за проследяване — държаха го магнитни лентички — и го закачих ниско на знака за паркинга.

Ако имах късмет, никой пешеходец нямаше да го види, а който от турското разузнаване ме следеше, щеше да мисли, че колата ми все още е пред хотела.

Седнах зад волана и подкарах към границата.

Цял ден блъсках фиата по безкрайни пътища — спирах само за гориво. Следобеда минах покрай далечните минарета на Истанбул, а привечер стигнах до границата с България.

Бедното ъгълче на света, където се срещат Турция, Гърция и България, е сред най-оживените кръстопътища в Европа, така че след като излязох от Турция и попаднах в нещо като ничия земя между границите, се оказах заобиколен от големи камиони, които пълзяха към българските гранични и митнически власти.

След около четирийсет минути и стотина метра напредък попитах един шофьор на камион от Дания, спрял край пътя, колко време според него ще отнеме преминаването на границата.

— Около осем часа — отговори той. — Зависи колко нелегални емигранти ще хванат и обработят.

България някак успя да влезе в Европейския съюз и границата ѝ бързо се превърна в едно от най-уязвимите места, защото привлича като магнит всеки, който иска да влезе в Европа нелегално и да се добере до по-богати пасбища като Германия или Франция. Ако се съдеше по камионите и физиономиите наоколо, нямаше недостиг на опитващи и трафиканти на хора.

Замислих се дали да не отида най-отпред и да покажа значката си, но отхвърлих тази мисъл — винаги има шанс да попаднеш на някой дебелоглавец, готов с радост да покаже на ФБР кой командва тук. Вместо това, след някои кратки приготовления, излязох на банкета на шосето и подкарах покрай безкрайната опашка.

Минах под две метални конструкции с камери и реших, че граничната полиция ще ме пресрещне много скоро.

След две минути в мрака се очерта силует на кола със святкаща полицейска лампа, която приближаваше бързо срещу мен. Спря на десетина метра, като ми препречи пътя, и човекът до шофьора — явно по-старшият — слезе и тръгна насреща. Беше на моите години, твърде пълен, а униформата му изглеждаше така, сякаш в нея е спал по-дебел

от него. Личеше си, че е готов да започне да ми крещи да се върна в края на опашката.

Знаех десетина български думи от едно посещение преди години и за щастие сред тях беше „извинявам се“. Излязох бързо, преди да е започнал, и видях, че фразата най-малкото свали малко от отровата, изписала се на ръмжащото му лице. По очите не можех да съдя, защото въпреки че беше тъмно, носеше тъмни очила.

Продължих да говоря, като минах на английски, и от време на време подхвърлях извинението. Казах му, че съм бил в хубавата му страна и преди и съм бил трогнат от дружелюбието на хората. Че се надявам и сега да е така, особено след като имам нужда от помощ — закъснявам, а непременно трябва да взема полет от София, столицата.

Той изсумтя и ме погледна, сякаш се канеше да ми каже, че не му пука — дружелюбни хора, както казах, — но видя, че му подавам паспорта си. Изгледа ме особено. Издържах погледа му и той взе паспорта. Отвори го и видя петстотин лева, които бях сложил вътре — около триста щатски долара, което е около месечна заплата в България.

Бях стигнал до най-опасната част на всяка подобна сделка — подкупването на служител е престъпление във всяка юрисдикция и на този етап човекът в униформа може наистина да те одруса, ако реши. Петстотин, за да отидеш най-отпред на опашката? А какво ще кажеш за двайсет хиляди, плюс часовника и фотоапарата, за да не те обвиня в предлагане на подкуп?

Той поиска шофьорската ми книжка и паспорта ми и се върна при служебната кола. Шофьорите, които бях изпреварил, пъплеха покрай мен, надуваха клаксони и показваха вдигнати палци на двамата служители за чудесната работа. Не се ядосвах — на тяхно място сигурно и аз бих се чувствал така.

Служителят се върна и ми каза да отворя моята врата. Реших, че става напечено, и започнах да се готвя психически: щях да посегна към значката от ФБР, но той се качи в колата, изправен до мен, и се улови за отворената врата.

— Карай — каза ми. — И натискай клаксона.

Направих каквото ми каза, а той даде знак на един голям камион да спре, за да ни направи път.

— Мини между тях — нареди той и под акомпанимента на тежко пъшкане на въздушни спирачки се промуших в средната лента, на

която на няколко езици беше изписано, че е само за служебно ползване.

— По-бързо — нареди служителят.

Нямах нужда от допълнително окуражаване и настъпих педала.

Така минахме няколкото километра опашка от камиони и автобуси — той висеше на вратата, служебната кола ни следваше със запалени сигнални светлини, — докато стигнахме редица остъклени будки, над които имаше различни гербове и огромно българско знаме.

Мъжът, който висеше на вратата ми, взе паспорта ми и влезе в една от будките. Взе печат от колегата си и подпечата паспорта ми. Върна се, подаде ми го и — стори ми се, че се кани да ме осведоми, че и колегата му има нужда от дарение — настъпих педала преди да е успял да отвори уста.

Карах бързо, фаровете пронизваха тъмнината. Разкриваха безкрайни гори и — като че ли животът в новия Европейски съюз не е достатъчно сюрреалистичен — жени с миниатюрни полички, застанали край пътя в средата на нищото. По основните пътища на камионите в другите страни има билбордове. В Източна Европа има проститутки и те никъде не са повече, отколкото в България.

Минах покрай стотици, предимно циганки — почти деца по бельо и дрехи от имитация на кожа, чийто живот се върти около кабините на камионите или задните седалки на колите. При бременност услугите им се продават по-скъпо и не е нужно да си гений, за да видиш, че отглеждането на сираци е единствената развиваща се индустрия на страната.

„Porrajmos“, казах си, докато шофирах. Спомних си ромската дума, която Бил ми бе казал преди толкова години — тук виждах друга форма на геноцид над циганите.

След известно време младите жени отстъпиха място на бензиностанции и закусвални за бързо хранене и влязох в Свиленград — град с двайсет хиляди жители, който няма с какво да се похвали освен с пешеходната главна улица и многото магазини, които остават отворени доста след полунощ, за да обслужват несекващия поток камиони.

Паркирах колата далече и открих четири магазина от тези, които търсех, близо един до друг. Избрах най-мизерния — този, в който нямаше камери за видеонаблюдение, доколкото можех да преценя.

Вътре купих две неща, заради които бях шофирал хиляда и сто километра за дванайсет часа и бях дошъл от Азия в бившия съветски блок — калпав мобилен телефон и предплатена анонимна симкарта.

Върнах се в колата си и под единствената улична лампа в един тъмен ъгъл на български град, за който никой не е чувал, сред земеделски земи и млади проституиращи циганки, набрах телефонен номер с код, който не съществува.

61.

Използвах непроследим мобилен телефон, регистриран в българската телефонна система, и бях доста сигурен, че МИТ няма да ме чуе. Искях да говоря с Шепота лично.

Трябваше да му кажа истинското име на Лейла Кумали, трябваше да му кажа, че е от арабски произход и че тя е жената от телефонната кабина. Това е първата задача на всеки агент, който е „активен“ — да предаде информацията, до която се е добрал. Това е единствената застраховка срещу задържане или смърт и още в самото начало те учат, че информацията не съществува, докато не е предадена по сигурен начин. Повече обаче исках да обсъдим проблема с принудителното отвеждане и изтезанията.

Телефонът извън пет пъти, преди да чуя гласа на Шепота.

— Кой е? — попита той. Във Вашингтон беше ранен следобед, така че умората в гласа му ме стъписа.

— Дейв, аз съм — отговорих, като нарочно използвах малкото му име, което не беше много известно, за всеки случай, ако все пак някой слуша, и говорех бавно и неангажиращо въпреки вълнението и нарастващата тревожност заради мястото, където бях.

Макар че обаждането ми го изненада, той влезе в тона на разговора моментално.

— Ей, какво става? — попита също толкова неангажиращо, с което ми напомни колко добър водещ офицер всъщност е.

— Нали си спомняш жената, за която говорихме? Лейла Кумали.

— Полицайката?

— Да. Истинското ѝ име е Лейла ал Насури.

— Звучи арабско.

— Да. Тя е била в телефонната кабина.

От другата страна последва мъртвешка тишина. Въпреки престореното безразличие на Шепота, въпреки годините опит и невероятния му талант, бях успял да го изкарам от равновесие.

Не го знаех тогава, но ефектът от думите ми е бил усилен от продължаващите неуспехи при всичките ни други усилия. Сто хиляди

агенти, работещи за най-различни разузнавателни организации, които търсеха мъж, който се предполага, че опитва да направи мръсна бомба, повишаваха температурата, но не даваха никаква светлина. Шепота явно беше решил, че шансовете да го хванем намаляват с всяка минута.

— А, да... в кабината значи? — подхвърли той, все едно не е кой знае какво. — Сигурен ли си?

— Няма съмнение. Попаднах на един човек, който свири на музикален инструмент... няма значение как се казва... прави се от кост на орел. Показа ми видеозаписи.

— Интересно — каза Шепота, като че ли беше нещо забавно.

— Как каза? Ал Насури? Жената имам предвид, не инструмента.

Казах му и при нормални обстоятелства следващият му въпрос би бил откъде се обаждам, но бях сигурен, че вече знае. При поста, който заемаше, всички обаждания към мобилния му телефон се записваха и предполагах, че вече е надраскал бележка на асистентите си да проследят моето през „Ешелон“.

Докато очакваше да му отговорят, продължавах:

— Дейв, има нещо, което за мен е много важно. Наистина много важно. Трябва да пипаш меко, да внимаваш много с кого разговаряш.

— Защо? — попита той. — Смяташ, че на някои симпатяги ще им хрумне блестяща идея? Че могат да се намесят и да започнат да мачкат хората?

— Именно. Приемаме, че тя може да се свърже с него, обаче съм почти напълно сигурен, че в системата има клопка.

— Умишлена грешка в случай на принуда?

— Да.

Той се замисли над това за няколко секунди.

— Да, онзи тип ще е глупак, ако няма подобна уловка.

— Може да му загубим следите напълно.

— Разбирам — каза той. Последва нова пауза, докато мислеше какво да прави. — Ще трябва да обсъдя това най-малко с още един човек. Разбираш ме, нали?

Имаше предвид президента.

— Можеш ли да го убедиш да се въздържа? — попитах.

— Мисля, че да. Той е интелигентен човек, ще разбере. Ти можеш ли да свършиш работата?

— Да го намеря? Имам много добър шанс — отговорих.

Чух лека въздишка на облекчение — или може би кръвното му налягане се връщаше към земята.

— Добре. Приемаме, че продължаваме дискретно. Ще накарам експертите да се върнат към жената.

— Видя ли работата им досега? — попитах.

— Разбира се. Не е кой знае какво, нали?

— Абсолютно отчайваща. Трябва да използваме други хора.

— Кои?

Насред Турция, докато следвах бялата линия километър след километър, изпаднал едва ли не в хипноза, мислех за екипа експерти на ЦРУ и как, по дяволите, да компенсирам слабата им работа. Някъде малко преди да стигна Истанбул реших какво трябва да направя. „Най домо“^[1], помислих си.

— Познавам един човек. Преди време му казах, че ако се окаже натясно и ми е нужна компютърна помощ, той ще е първият, на когото ще се обадя. Казва се Battleboi.

— Повтори — каза Шепота.

— Battleboi.

— Значи съм чул правилно.

— Пише се с i, не с y.

— О, чудесно. Разликата е голяма. Battleboi с i — почти нормално, нали?

— Истинското му име е Лоренцо — малкото му име. Бил е арестуван за кражба на данните на петнайсет милиона кредитни карти.

Чух Шепота да пише нещо на клавиатурата — очевидно се свързваше с базата данни на ФБР. След малко каза:

— Да, прав си за това... О-хоо... Този тип би трябвало да е в хакерската алея на славата. Все едно. Преди два дни е сключил сделка с манхатънския главен прокурор.

— Колко са му дали?

— Петнайсет години в Левънуърт.

— Петнайсет години!? — възкликнах. Започнах да ругая отговорните за това — петнайсет години в зандана заради кредитни карти? Не бях сигурен, че ще оцелее.

— Какво казваш? — попита Шепота. — Не те чувам.

— Казвам, че са задници. Той твърдеше, че ще го доят, докато изстискат цялата информация, с която разполага, а после ще го измамят. Оказа се прав.

— Не знам нищо по въпроса.

— Вероятно е така, но трябва да го държиш навън. Поне докато не приключим. Кажи му, че негов приятел, Джуд Гарет, има нужда от помощ. Сигурен съм, че ще се справи много по-добре от другия екип, с каквито и ресурси да разполага той.

— За бога! Battleboi? Сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен!

— Добре, добре... — каза Шепота. — Как искаш да се свързва с теб?

— Не знам. Щом може да открадне петнайсет милиона кредитни карти, сигурен съм, че ще изнамери начин.

Приключихме с деловата част и изведнъж се почувствах уморен до смърт.

— Преди да затвориш... — почна Шепота и спря. Зачудих се дали е загубил мисълта си, или му е трудно да изрече това, което иска да ми каже.

— Веднъж споменах, че ти завиждам — продължи след малко, дори по-спокоен от обикновено. — Спомняш ли си?

— Да, в колата — отвърнах.

— Вече не е така. Просто се радвам, че си там, приятел. Вършиш страхотна работа. Поздравления.

От устата на Дейв Маккинли това означаваше наистина много.

— Благодаря.

Затворих. Мислих дълго. Имаше още нещо, което не можех да проумея — Лейла Ал Насури-Кумали не отговаряше на никакъв профил, който можех да си представя.

[1] Благодаря (японски). — Б.пр. ↑

Късметът на момчето от Ел Мина, започнал с неочаквания подарък — мобилен телефон, — продължил с пълна сила.

В сряда следобед, докато се прибирало от училище, телефонът звъннал и се обадил мъжът, който му го подарил. Обяснил, че се обажда от Германия, където извадил късмет да открие джамия, която се ръководи в съответствие със строгата му вяра, и работа, която обещавала добро бъдеще.

Момчето понечило да задава въпроси, може би с мисълта, че някой ден би могло да отиде при този човек, като баща, проявил такава щедрост към него, но Сарацина го прекъснал — казал му, че за жалост бърза за работа, няма време и той трябва да го слуша внимателно.

— Намери химикалка. Ще ти дам един адрес.

Докато момчето ровело в чантата си, седнало на някакъв зид под сянката на едно дърво, Сарацина обяснил, че вече му е изпратил ключ, който отваря гаража на стария му апартамент. Вътре имало кашони с медицински материали — тези, за които му бил говорил. Помни ли? Негодните ваксини, със залепени етикети? След като получи ключа, момчето трябвало да отвори гаража и да впише на етикетите следния адрес.

— Отбележи, че са за мен — казал му Сарацина, — в „Хирон Кемикълс“, Карлсруе, Германия. Ще ти го кажа буква по буква, заедно с точния адрес, улица и номер.

След като приключил — и накарал момчето да повтори всичко, — казал, че вече е уредил куриерска фирма от Бейрут, с хладилен камион, да отиде пред гаража в събота сутринта. Дали момчето ще може да го изчака там и да отвори гаража? Разбира се.

След това му останала само още една задача. Казал на момчето да се обади на фирмата в Бейрут, от която бил купил индустриалните хладилници, и да преговаря с нея да ги откупи обратно.

— Каквото договориш, твое е — казал Сарацина. — Така ще се пазариш по-сериозно — добавил със смях.

Когато му казал какво може да очаква да получи за хладилниците, момчето не повярвало на ушите си — толкова получавала майка му за половин година в местната обществена пералня. Опитало да благодари на доктора, но той го прекъснал и му казал, че трябва да затваря, понеже бърза. Сарацина затворил и — макар че момчето не го знаело — това бил последният им разговор.

Сарацина излязъл от телефонната кабина край пазара на Карлсруе и седнал за момент на една дървена пейка. Вече наближавало — след няколко дни гаражът щял да бъде опразнен и десетте хиляди малки шишенца щели да са натоварени на камион, собственост на фирма за транспортиране на медицински материали.

Кашоните, в които били ценните шишенца, имали истински етикети от ливанска болница, а получателят бил реален служител от склада на един от най-големите световни производители на ваксини.

Кашоните пристигнали след пет дни.

Според документите куриерът ги е транспортирал до пристанището на Триполи, където ги претоварили в хладилен контейнер. Малък товарен кораб ги прехвърлил през Средиземно море и няколко дни след това влезли в европейската митница на Неапол, Италия.

Как да се изразя по-учтиво? Италия, дори и в най-добрите времена, не се слави с щателност или бюрократична ефективност. Когато кашоните пристигнали, времената били от най-лошите. Непрекъснатите бюджетни съкращения били нарушили сериозно капацитета и ресурсите на митницата, а непрекъснатата река контейнери с нелегални имигранти, решили да рискуват краткото плаване от Северна Африка, допълнително влошавали ситуацията.

Въпреки че кашоните съдържали биологически активни опасни материали, никой не ги отворил за проверка, да не говорим за анализ. Претрупаните с работа митничари се доверили на документацията, според която това била ваксина с изтекъл срок на годност, която се връща на производителя в Германия.

В Неапол кашоните били натоварени на камион и без повече проверки откарани в северна посока, през неконтролираната граница с Австрия и от Австрия — към Германия.

Пристигнали пред охранявания портал на „Хирон Кемикълс“ — една от стотиците пратки, които пристигат и заминават всеки ден — в 23.06 часа, според компютризирания дневник на охраната. Човекът на портала видял вътрешен номер за контакт — човек, който работи в склада — и му казал, че пристига пратка.

Порталът се отворил, шофьорът бил пуснат да вкара камиона и след още три минути Сарацина получил своите десет хиляди шишенца течен Холокост. Пътешествието, започнало преди толкова време с изтичането на секретна някога информация в интернет, било към края си.

Сарацина незабавно складираше кашоните в рядко посещавана част на склада, отделена за бракувани опаковки, и залепил на тях табели на турски и немски: „Не мести. Очакват се допълнителни инструкции“.

Първоначалният му план бил да отдели флакони с лекарства, предназначени за четирийсетте най-големи града в Съединените щати и да замени съдържанието им със собственото си творение. Това обаче би бил бавен и опасен процес. С пристигането си на работа още първия ден осъзнал, че няма да е необходимо да го прави. Стъклениците шишенца, които взел в Ливан, толкова приличали на използваните от „Хирон“, че дори специалист би се затруднил да ги различи. Просто било нужно да им сложи нови етикети.

Започнал веднага да експериментира с разтворители, с които да сваля етикетите от флакони нормални медикаменти, без да ги повреди. Били му нужни невредими и открил, каквото търсел, в голям магазин, предлагащ материали за художници — често срещан разреждател, който разтварял повечето разпространявани в търговската мрежа лепила.

Контейнерите от по два литра били прибрани в шкафчето му и сега му оставало единствено да сваля етикетите от истинските лекарства и да ги залепи на шишенцата, съдържащи вируса на едрата шарка. След това щял да ги изпрати в Америка свършено маскирани, до четирийсетте големи града. Бил убеден, че системата на американското здравеопазване ще свърши останалото.

Давал си сметка, че смяната на етикетите ще е продължителен и трудоемък процес, но за негова радост работел сам, нощна смяна, и нямало сериозен риск някой да го види. Премислял всичко това толкова много пъти — дори отделил една цяла нощ, за да провери колко време ще му е нужно на практика, — че бил сигурен за крайния срок. Щял да се вмести в него.

Оставали още девет дни.

64.

След като шофирах общо хиляда и четиристотин километра, в ранния следобед се върнах в Бодрум. Все още опитвах да помирят каквото знаех за живота на Лейла Кумали и ролята ѝ в предстоящия пожар.

По пътя спирах два пъти, за да заредя гориво и да пия кафе, и всеки път проверявах лаптопа си с надежда да имам вест от Battleboi. Нямах нищо обаче и единствената поща, която получих, бяха две рекламни писма, които бяха филтрирани и заминаха директно в папката за „боклук“. Започвах все повече да се тревожа и безпокоя — може би хакерът самурай нямаше да свърши повече работа от експертите на ЦРУ, — така че когато мениджърът се спусна през фоайето към мен, реших, че катастрофата е надвиснала.

Оказа се, че от умора не съм разчел правилно знаците — оказа се, че бързал, защото не вярвал, че ще се върна. Бързо разбрах, че е смятал отиването ми до България за празни приказки и че направо ще се чупя, след като съм видял сметката на Смукача.

— Ти си човек на много големи изненади — каза ми той и стисна ръката ми енергично. — Всички ли във ФБР като тебе?

— Красиви и интелигентни ли? — отвърнах. — Не. Само аз съм. Тупна ме по рамото и заговори тихо.

— Не имаше никой да посети теб. Вестникът казва, онзи бил крадец, сигурно за наркотици.

Облекчен от тази новина, му благодарих и си отидох в стаята. Проверих веднага електронната си поща, но все още нямаше нищо от Battleboi. Реших, че въпреки умората няма да мога да спя — през всеки няколко минути щях да проверявам дали не е дошло писмо.

Извадих документите за смъртта на Додж, които ми беше дала Кумали, и седнах зад бюрото. Докато чаках, щях да проверя дали има как да открия американката с акцент от Средния запад.

Зърнах я за първи път след четирийсет минути. Бяха само няколко думи от протокол за разпит, но беше достатъчно.

Кумали и екипът ѝ поискали от приятелите на Додж и Камерън да разкажат за познанството си с богатата двойка и за последния път, когато са били заедно в Бодрум. Стандартна процедура, опит да се изгради представа за живота им, и за щастие повечето протоколи бяха на английски.

Сред тях имаше протокол за разпит на млад мъж на име Натаниъл Клуниз-Рос, издънка на невероятно богата британска банкерска династия, който познавал Додж от години.

Той и приятелката му дошли от Сен Тропе, за да прекарат уикенда с Додж и новата му съпруга. В това нямаше нищо забележително — освен факта, че младежът е на двацет и шест и има яхта, струваща сто милиона, с която да се разхожда — и изчетох няколкото страници, на които той описваше пропадналия живот на някои сериозно богати хора.

По-нататък разказваше за подгрявана с водка вечер в един танцов клуб — клуб „Зулу“ — на брега. Споменавахе, че шестима души отишли там с хеликоптер към края на вечерта и Камерън попаднала на млада жена, Ингрид, която била там с по-голяма компания и която познавала бегло.

Двете групи седнали заедно и най-интересното, според Клуниз-Рос, било, че един от групата на Ингрид — не си спомнял името му, но бил почти напълно сигурен, че е италианец — описвал приключенията си с туристки на средна възраст. „Предлагал масажи на плажа...“ — обясняваше Клуниз-Рос.

Започнах да чета бързо. Умората ми изчезна, концентрацията ми се възстанови. Прегледах останалата част от протокола, но Джанфранко — и по-важно — Ингрид не се споменаваха повече.

Прелистих в края на папката и видях документите, които потвърждават разпита, включително кадри от камерите за наблюдение в клуб „Зулу“ — зърнисти и изкривени. На последната снимка се

виждаха хора, видимо пияни, да излизат от клуба. Видях Камерън и Додж, някакъв тип, за когото реших, че е Клуниз-Рос, с приятелката му — изцяло деколте и бедра — и най-отзад, почти скрит — Джанфранко.

Беше прегърнал пленителна жена — къса коса, още по-къса пола, загоряла от слънцето и гъвкава, от онези млади жени, които се чувстват отлично в собствената си кожа. По някаква случайност тя гледаше към камерата — имаше големи очи, които създаваха впечатлението, че гледа право през теб. Интуицията ми, дестилирана и изострена през безброй трудни мисии и хиляди безсънни нощи, ми подсказваше, че това е Ингрид.

Продължих да ровя документите — някъде имаше списък, показалец на всички имена, изникнали по време на разследването. Имаше десетки, но само едно „Ингрид“.

Ингрид Кол.

Показалецът насочваше към информацията, която полицаите бяха събрали за нея. Разгърнах на страница 46 от том Б и видях, че такава информация почти няма — беше толкова бегла позната, контактите ѝ с Додж и Камерън — толкова незначителни, че ченгетата дори не си бяха дали труда да разговарят с нея. Имаха обаче копие на паспорта ѝ.

Погледнах снимката. Наистина беше жената с късата коса от клуб „Зулу“.

Нямаше протокол за разпит, но някои неща бяха сигурни — тя познаваше Камерън, беше приятелка или нещо повече на Джанфранко и беше американка. Според паспорта, от Чикаго, сърцето на Средния запад.

Прегледах и останалите документи с надеждата Ингрид Кол да се споменава и другаде или да я открия на други снимки, но нямаше нищо — само думите на гостенина банкер и снимката с лошо качество от камерата за наблюдение.

В напредващия следобед се връщах към това и макар да се зарових дълбоко из вехториите в паметта си, не помнех някога да съм виждал по-привлекателна жена от госпожица Кол. На професионално ниво се опитвах да свържа гласа с изображението и мислех за гарденийи...

Тогава компютърът изписука и ме извести, че имам поща. Реших, че трябва да е Battleboi, и веднага се обърнах към лаптопа — но останах разочарован. Отново беше спам и трябваше да отиде в кошчето за боклук.

„Къде, по дяволите, е Самурая?“ — питах се ядосано, докато маркирах получените писма, за да ги изтрия. Видях, че са за някаква измама с награди, и натиснах бутона, за да ги изпратя в небитието. Нищо не се случи — пак си бяха там. Пак натиснах бутона със същия резултат и разбрах какъв глупак съм бил. Писмата, маскирани като спам, бяха от Battleboi.

Когато се запознах с него, докато прочистваше академичното досие на Скот Мърдок, той ми каза, че неотдавна бил създал особено гаден вирус, който много прилича на безбройните спам съобщения, които циркулират из киберпространството. Те са толкова очевидни, че дори и най-примитивният филтър би ги изпратил в папката за боклучава поща. Когато неподозиращият собственик — който си мисли, че филтърът е изпълнил функцията си — опита да изтрие писмото, неволно го активира и то незабавно сваля от Мрежата вирус или шпионски софтуер, или всяка друга програма, която Battleboi реши — например за регистриране на натисканите клавиши с цел записване на информация от кредитна карта.

След като бил заловен от федералните, не бе имал шанс да използва новата си бомба и вече знаех, че съм свалил информацията,

която е открил за Лейла ал Насури-Кумали. Просто трябваше да я открия.

Отворих първото съобщение и с възторг прочетох, че съм щастливият победител на някаква онлайн лотария. За да получа печалбата си от 24 796 321, 81 долара, трябвало да изпратя имейл, а те щели да ми върнат оторизационен код и списък с инструкции. Другите писма ме призоваваха да не се бавя, за да не рискувам да изпусна печалбата си.

Опитах да натисна бутона ПЛАЩАНЕ без оторизация, но не се случи нищо. Реших, че всъщност търся код за дешифриране, който да отключи скрит файл, и вече се чудех дали Battleboi няма да го изпрати отделно, когато си дадох сметка, че вече ми е даден.

Копирах числото на „печалбата“ ми слято, без запетайката, преместих го в полето за оторизационния код и натиснах ПЛАЩАНЕ. И определено получих наградата си.

Отвори се документ и видях снимката на Лейла Кумали, на около шестнайсет, взета от шофьорска книжка. Отдолу имаше списък на всичко, което Battleboi беше открил до този момент, и когато го прегледах, видях, че определено е оцветявал картинката извън очертанията — точно както се надявах.

Обясняваше как решил, че щом Кумали е полицаи, трябва да има образование — и го проследил. Тази стратегия му осигурила огромно предимство — рязко намалила броя на хората, които издирва. Колкото и да е стряскащо, повече от 45 процента от жените в арабския свят не умеят да четат и пишат.

Набелязал шест арабски държави и се заел със средните училища и колежаите. Открил само една Лейла ал Насури на нужната възраст — в онлайн архив на училище в Бахрейн, където получила награда от конкурс за есе на английски език.

След това изгубил дирите ѝ, но открил, че на арабски Лейла означава „родена в нощта“, и започнал да рови в блогове и социални мрежи, като издирвал няколко варианта на това. Под ник Midnight, Среднощ, открил жена, която публикувала в местен блог няколко материала за гмуркането с акваланг в Бахрейн.

Успял да проникне в базата данни и научил, че Midnight е интернет псевдоним на Лейла ал Насури, и се добрал до имейл адреса, който тя използвала тогава. Предположил, че след като е навършила

седемнайсет, е опитала да получи шофьорска книжка, така че, въоръжен с имейл адреса и името ѝ, опитал да проникне в базата данни на бахрейнската автомобилна администрация с надеждата да открие повече подробности. Били му нужни четири часа изтощителни опити, докато проникне в Мрежата и открие досието ѝ. Там имало също така снимка и било записано месторождението ѝ.

Беше родена в Саудитска Арабия.

След това Battleboi пишеше, че изчезнала за около две години, а след това открил снимката ѝ на резюмето на академичната ѝ справка от юридически колеж в Истанбул.

„Засега разполагаме само с това“ — пишеше.

Затворих документа и се замислих. Видях я пак — приближава телефонната кабина, разговаря с терориста от Хиндукуш, най-търсения човек на света — жена от арабски произход, която има образование, гмурка се с акваланг, научила се е да шофира и е заминала далеч от дома, за да учи в колеж.

Battleboi беше свършил чудесна работа, но нещата не ставаха по-ясни. Лейла Кумали може и да беше родена в Саудитска Арабия, обаче пак не виждах връзката.

Свих рамене и отново се замислих за противоречията в живота на Кумали.

Излязох от хотела и започнах да обикалям лабиринта от тесни улички. След като опитах стотина различни начина да пробия проклетата загадка, се оказах на брега. Беше късен следобед и още топло — последните издихания на лятото преди да нахлуе есента.

Седнах на плажа и се загледах в чуждото море, тюркоазно и неземно в сиянието си. Баща плискаше с вода трите си деца там, където вълните срещат пясъка. Смехът им ехтеше и съвсем скоро започнах да разсъждавам за малкото момче, което няма баща, с когото да си играе, и дори не знае какво означава „синдром на Даун“.

Майката на децата приближи, за да ги снима, а аз си мислех за тихия ужас, който е преживяла Кумали, когато е видяла издайническата единствена гънка на дланта на новороденото си бебе и е осъзнала, че то е онова едно на всеки седемстотин.

Целият свят сякаш забави движението си, искрящата вода от кофичките на децата увисна във въздуха, засмяното лице на бащата сякаш стана неподвижно. Умът ми заора в странна мисъл.

Това, с което разполагаме, наричаме улики, а какво да кажем за нещата, които не сме открили? Понякога липсващото е от по-голямо значение.

Докато тършувах в апартамента на Кумали, не видях нито една снимка на нея с бебето. Нямаше снимка с него и на бюрото ѝ в службата, и като по-голямо дете, нямаше портрети на стената. Не бях открил нищо такова в чекмеджетата, нямаше и край леглото. Защо пазиш албум със снимки от провален брак, но нито една снимка на семейството или на детето ти като бебе? Майките имат такива снимки, нали? Освен ако...

Освен ако не е нейно дете.

Водата продължаваше да виси във въздуха, майката беше вдигнала апарата, бащата беше замръзнал с усмивка на лицето. Зачудих се защо досега не съм се замислил за това — дошла е със сина

си в Бодрум преди три години, оставила е съпруга си далече назад, наоколо няма приятели или познати, които да я изобличат. Би могла да разкаже на хората каквата история поиска.

А ако не е нейно дете, чие е?

Водата се плисна на пясъка, майката свали фотоапарата, бащата напръска децата и хукна да бяга.

Беше време за вечеря и реших, че ако побързам, ще стигна до къщата на Кумали преди да е измила чиниите.

Кумали отвори вратата по домашна риза и джинси, с ръкавица за фурна на ръката. Тъй като не очакваше никого, шалът не беше на главата ѝ, а косата ѝ беше вързана на опашка — мога да кажа, че ѝ отиваше, подчертаваше високите скули и големите очи и привлекателността ѝ отново ме порази.

Не изглеждаше смутена, че я виждам с открита коса и разкопчана на шията риза. Просто беше ядосана, че я безпокоя у дома.

— Какво искате?

— Имам нужда от помощта ви — отговорих. — Мога ли да вляза?

— Не. Заета съм. Тъкмо сервирах вечерята.

Бях готов да започна да споря — да настоявам, колкото е нужно, — но усилието ми беше спестено. Малкият се появи от кухнята, видя ме и се спусна към мен. Извика щастливо на турски, спря и се поклони съвършено.

— Браво — казах и се засмях.

— Така и трябва. Упражнява се цял ден — каза Кумали. Гласът ѝ омекна и тя дръпна няколко кичура от челото на детето.

— Няма да отнеме повече от няколко минути — казах и след малко тя отстъпи назад и ме пусна да вляза — повече заради сина ѝ, ако беше такъв, отколкото за да ми помогне.

Минах по коридора пред тях, като се оглеждах любопитно, сякаш никога не съм влизал в къщата. Малкият беше точно зад мен, бърбореше на турски, настояваше мама да превежда.

— Искате да ви заведа на пикник — каза тя. — Гледа по телевизията предаване за момче от Америка. Изглежда, това правят най-добрите приятели.

Не се пошегувах — за детето това беше всичко.

— Пикник? Разбира се — отвърнах и се наведох към него. — Когато кажеш. Обещавам.

Отидохме в кухнята и с ръкавицата за фурна тя извади от печката tajine — марокански глинени съдове за печене, — опита съдържанието с

къса дървена лъжица и сервира на сина си и на себе си. На мен не предложи, което в мюсюлманския свят, в който алкохолът е забранен и гостоприемството се върти около храната, е израз на истинска неприязън — и беше ясно, че иска да се отърве от мен възможно най-бързо.

— Казахте, че имате нужда от помощта ми. Какво има? — попита тя веднага щом седна и започна да се храни.

— Помните ли Ингрид Кол? — попитах и благодарих на Бог, че имам достатъчно добър претекст да вляза в къщата ѝ.

Кумали замълча, защото трябваше да помисли; малкият ми се усмихна и отпи от чаша с Мики Маус.

— Ингрид Кол — отговори Кумали накрая. — Туристка, с раница... американка... позната на Камерън За нея ли питате?

— Да. Знаете ли нещо повече за нея?

— Беше периферен свидетел. Май не я и разпитахме. Дошли сте по това време, за да ме питате за нея ли? Защо?

— Мисля, че с Камерън са се познавали. Мисля, че са се познавали от дълго време. Подозирам, че имат сексуални отношения.

Изглежда ме, с вилица, увиснала във въздуха пред устата ѝ.

— Имате ли някакви доказателства, или просто ви се иска да е така?

— Както с огледалата ли? — отвърнах рязко. — Има доказателства. Просто трябва да ги потвърдя.

— Искате да ми кажете, че знае как да проникне в имението, че е заподозряна?

— Казвам точно това. Но трябва да чуя гласа ѝ.

— Гласа ѝ?

— Ще ви обясня, когато знам със сигурност — отговорих. Не исках да започвам дълъг разговор около смъртта на Додж. Исках просто да я измъкна от кухнята и да взема нещата, които вече бях набелязал.

— Можете ли да доведете двете жени в полицейското управление сутринта? — попитах. — Искам да чуя гласа на Ингрид, а след това да задам на нея и Камерън няколко въпроса.

Кумали не гореше от ентусиазъм.

— Камерън даде обширни показания. Бих искала да знам повече, преди...

— Аз пък искам да приключа с всичко това възможно най-бързо — прекъснах я. — И да замина от Турция веднага след това. С ваша помощ мисля, че ще мога да го направя.

Може би беше заради непреклонната настойчивост в гласа ми — или, по-вероятно, за да се отърве от мен, — но тя се съгласи.

— Добре. Ще се обадя на Хайруниса утре сутринта, за да го уреди.

— Не можете ли да ѝ се обадите сега? Моля! — Вече бях огледал кухнята. Мобилният ѝ телефон и дамската чанта не бяха там. Надявах се да са в друга стая.

— Да ѝ се обадя у дома, така ли?

— Да.

— Не. Ще ѝ се обадя утре, както вече казах.

— Тогава ми дайте номера — възразих. — Аз ще говоря с нея.

Погледна ме — изнервена, — после въздъхна, стана и тръгна към дневната, за да вземе телефона си.

Задействах се бързо. Измяучих на котарака, който ме гледаше от един ъгъл. Получи се — малкият се засмя и погледна натам. Отидох зад него, взех първото нещо и го мушнах в джоба си, преди да ме види.

Когато се обърна към мен, вече бях при печката с гръб към него и не ме видя, когато взех и второто нещо. За да отвлека вниманието му, извадих мобилния си телефон, започнах да правя смешни физиономии и да го снимам.

Пак се разсмя и продължи да се смее, докато майка му влезе с телефон до ухото. Говореше на турски с Хайруниса. След малко прекъсна линията и ме погледна.

— Ще им се обади в осем сутринта и ще им каже да дойдат в управлението в десет. Доволен ли сте?

— Благодаря ви.

— А сега... може ли да продължим с вечерята си?

— Разбира се — отговорих. — Не ме изпращайте. Ще изляза сам.

Поклоних се на момчето, обърнах се и тръгнах към изхода.

Навън свих вдясно, стигнах до първата по-голяма улица и хукнах. Спрях едва когато извадих късмета да видя свободно такси, движещо се от пристанището към града.

Казах на шофьора, че искам да ме откара до няколкото магазина за сувенири, които бях видял през първия ден от пристигането си в Бодрум — беше късно, но знаех, че още са отворени, а най-големият от тях беше и агент на „Федерал Експрес“.

Влязох, купих няколко сувенира и казах на стареца зад щанда, че искам да ги изпратя експресно до Ню Йорк — само ми е нужен кашон, за да ги опаковам. Адресирах го до Бен Бродли, в полицията, и сложих вътре бележка, така че ако някой в Турция реши да провери пратката, да реши, че е невинна — полицай в командировка изпраща на колегите в службата сувенири, за да ги накара да му завиждат.

Написах на Бродли да раздаде алените фесове на другите детективи, че лампата — пластмасова ориенталска танцьорка — е за неговото бюро, а другите две неща са за нашия общ приятел.

„Не се притеснявай — написах, — ще оцени шегата“.

Разбира се, не беше шегата — след още час щях да се обадя на Бродли и да му кажа точно какво искам да направи с дървената лъжица от кухнята и чашата с Мики Маус.

Исках да извлекат ДНК проби от засъхналата слюнка и да ги изследват възможно най-бързо. Само така можех да науча каква е точната връзка между Кумали и малкия.

Настъпи промяна в плана. Пристигнах в полицейското управление няколко минути преди десет на следващата сутрин, за да науча, че Ингрид Кол се бори с настинка и ще може да дойде по-късно през деня. Може би беше истина, кой може да каже?

С Камерън, от друга страна, дори не бяха разговаряли — поне не лично. Хайруниса се обадила, но личната асистентка на младата жена отказала да я събуди.

— Имам ясни инструкции. Не бива да я безпокоя. Когато мадам се събуди, ще ѝ предам да ви се обади.

Казах на Хайруниса да ми позвъни веднага щом пристигне някоя от двете, но се оказа, че след два часа още седях на маса пред близко кафене и проверявах движението на пратката си през мобилния телефон. Научих, че е пътувала през нощта, стигнала е до Ню Йорк и ще бъде доставена — когато видях Ингрид.

Приближаваше по улицата към мен — с евтина чанта през рамо, фалшиви тъмни очила „Том Форд“ над челото и младо куче — пълен помияр — на въженце. Модерните „неутрални“ жени до една разхождаха породисти кученца онзи месец, а Ингрид или не даваше пет пари, или ги пародираше. Едва не се разсмях.

Освен за едно — зърнистата снимка беше адски несправедлива към нея. Беше по-висока, отколкото изглеждаше там, а с дънкови шорти и бяла тениска показваше чувственост, каквато не бях очаквал. Късата ѝ коса беше пораснала малко и правеше сините ѝ очи да изглеждат още по-дълбоки и още по-пронизващи.

Спираше дъха, без съмнение — пет модни снобчета, зазяпани в нея от близката маса, го доказаха, — но тя като че ли не забеляза или не му отдаваше значение. Може би затова можеше да мине с каквото си поиска — дори и с някакво си куче.

Преди доста време споменах, че има места, които ще помня цял живот. И хора. Тогава, в анонимното кафене под горещото турско слънце, си дадох сметка, че това е гледка, която ще остане с мен до края на живота ми.

Тя слезе от тротоара и тръгна през масите на кафенето към щанда за самообслужване. Когато мина покрай снобчетата — сърби, доколкото можех да съдя по езика, който говореха, — едното протегна ръка и я улови за китката.

— Какво куче е това? — попита типът на английски със силен акцент: модно небръсната четина, разкопчана риза, татуировка около единия бицепс.

Тя го изгледа с поглед, който можеше да опърли четината му, и каза:

— Пусни ми ръката, ако обичаш.

Онзи не я пусна, а отвърна с усмивка:

— Само попитах.

— Немска порода — каза Ингрид. — Чепшнауцер.

— Какво? — попита онзи.

— Чепшнауцер. Соча му някой кретен, той отива при него и се връща с чепа му в уста. Искаш ли да видиш?

Кучето изръмжа сякаш по знак и усмивката на младежа изчезна — четиримата приятели, които му се смееха, засилваха гнева му. Ингрид дръпна ръката си и продължи към щанда.

Съсредоточих се върху звученето на гласа ѝ, но нещата не бяха така прости, както си мислех — явно наистина беше настинала, защото говореше хрипкаво, някак различно. Акустиката в къщата също беше съвсем друга — от големите обеми там се получаваше нещо като ехо — а и я бях чул от разстояние. Имах чувството, че тя е била в спалнята, но нямаше как да съм сигурен.

Погледнах я пак, изпълнен със съмнения — стоеше пред щанда с помияра — и... трябва да съм честен. Може би не ми се искаше тя да е убийцата.

Ингрид се появи през задния двор на полицейското управление, придружена от друг младок полицай с ослепително лъснати ботуши. Завърза пишшнауцера за парапета на стълбата и се качи към кабинета на Кумали.

Аз тръгнах от кафенето преди нея, за да съм готов, когато дойде, така че седях на конферентна маса в ъгъла и я наблюдавах през прозореца. Самата Кумали се извини, че я чакала по-належаща работа — издирването на убиеца на Смукача.

— Търся детектив Кумали — каза Ингрид, когато влезе, без да ме забелязва, седнал в ъгъла. Това беше още една възможност да чуя гласа ѝ, но продължавах да не съм сигурен.

— Детектив Кумали не е тук — отговори Хайруниса. — Мисля, че този господин може да ви помогне.

Ингрид се обърна и ме видя, а аз видях как очите ѝ се плъзнаха надолу, към тъпите ми обувки тип ФБР, нагоре, по безформените ми панталони, и спряха за момент на евтината ми риза и грозната вратовръзка. Имах чувството, че ми липсват чиновнически ръкавели.

Бях я виждал в кафенето и сега нямаше нужда да отвърщам на преценяващия ѝ поглед, а хладното безразличие, с което я гледах, ми даваше известно предимство.

Тогава тя ми се усмихна и предимството изчезна.

— А ти си...? — попита. Имах чувството, че вече знае.

— Казвам се Б. Д. Уилсън — представих се. — Работя за ФБР.

Повечето хора — дори тези, които няма какво да крият — усещат някакво притеснение, когато чуят тези думи. Дори Ингрид Кол да го усещаше, по нищо не ѝ личеше.

— Тогава не виждам как ще ми помогнеш. Казаха ми да дойда да си взема паспорта.

Хвърли на Хайруниса изпепеляващ поглед и установих, че секретарката е казала на госпожица Кол каквото ѝ е минало през ума само за да я накара да дойде. Може би така действаша в турската полиция?

Вместо да оставя Хайруниса да се гърчи, отговорих вместо нея.

— Сигурен съм, че мога да го уредя. Просто имам няколко въпроса преди това.

Ингрид пусна чантата си на пода, седна и каза:

— Давай. — Не беше лесно да я смутиш.

Сложих на бюрото малка цифрова камера, натиснах бутона, уверих се, че записва и звук, и картина, и заговорих пред микрофона — казах пълното й име от копие от паспорта пред мен, времето и часа.

Видях, че оглежда устройството внимателно, но не обърнах внимание. А трябваше. Вместо това й казах, че съм положил клетва служител на правоохранителните органи и разследвам смъртта на Додж.

— Сега разследваме убийство — добавих.

— Да, чух.

— От кого?

— Всички говорят. Американските мизерници, онези с раниците, говорят само за това.

— Къде се запознахте с него и жена му?

Каза ми, че се били виждали в различни клубове и барове, но не били разговаряли.

— После всичко се промени. Една вечер, пред клуб, наречен „Смърдилището“.

— Има клуб, който се казва „Смърдилището“? — попитах. Няма как да не попита човек, нали?

— Не, разбира се. Казва се „Тексаско училищно книгохранилище“ — знаеш, сградата, от която Осуалд застрелял Кенеди — и го държат двама хипстъри от Лос Анджелис, обаче е такава дупка, че всички го наричат „Смърдилището“. Все едно. Излязох с едни приятели и видях едно бездомно куче, легнало зад контейнер с боклук. Беше лошо пребито и тъкмо се чудех как да го кача на мотопеда си, когато пристигнаха Додж и Камерън. Повикаха кола и го закарахме на ветеринар. След това се виждахме, разговаряхме — най-вече за кучето.

— Значи сте познавали Додж достатъчно добре? Така че ако отидете при него някоя вечер, с тревожна новина, би трябвало да знае коя сте?

Тя сви рамене, видимо объркана.

— Предполагам.

— Това ли е кучето? — попитах и посочих към прозореца.

— Да.

Продължих да говоря, докато преглеждах документите пред себе си, просто запълвах тишината.

— Как се казва?

— Джанфранко — отговори тя.

Не реагирах външно.

— Италианско име?

— Да. Напомня ми за един тип, когото познавах. Някои типове просто трябва да ловуват.

Усмихнах се и вдигнах очи.

— Имате ли семейство, мис Кол?

— Някъде.

— В Чикаго?

— Навсякъде. Женени, разведени, пак женени, разделени. Знаеш как е.

— Братя? Сестри?

— Трима доведени братя, които не искам да познавам.

— И не останахте в Чикаго?

— Отидох в Ню Йорк, ако това имаш предвид — за около осем месеца, — обаче не ми хареса, извадих си паспорт и дойдох тук. Сигурна съм, че това го имате някъде в някоя база данни.

Продължих, без да обръщам внимание.

— Сама ли дойдохте в Европа?

— Да.

— Смела постъпка, нали?

Тя сви рамене, не си даде труд да отговори. Беше умна, но и нещо повече — владееше се, оставяше впечатлението, че не ѝ е нужен никой.

— Как живеете? Финансово имам предвид?

— Как живеят хората? Работя. Кафенета, барове. Четири седмици примамка пред вратата на клуб в Берлин. Изкарвам достатъчно, за да се справям.

— А по-нататък?

— Нормалното. Брак, две деца, къща в някое предградие. Обаче симпатягата ще трябва да се облича елегантно. Като теб. Женен ли си?

Да, бих хукнал след нея, помислих си. С тояга в ръка.

— Имах предвид по-непосредственото бъдеще.

— Лятото почти свърши. Може би ще отида в Перуджа, в Италия — там имало университет за чужденци, много говорят за него.

Вдигнах очи от бележките си, проверих дали камерата работи, погледнах към нея.

— Хомо– или бисексуална сте, мис Кол?

Тя посрещна свирепия ми поглед, без да трепне.

— Кажете ми от коя страна на оградата ореш ти, агент Уилсън?

— Това няма връзка — отговорих хладно.

— Точно същото мисля за твоя въпрос — каза тя.

— Разликата е голяма. Има признаци, че Камерън е бисексуална.

— Е, и? Трябва да излизаш навън повече. Много от днешните момичета са така — толкова им е писнало от мъже, че решават да пробват и в другия отбор.

Преди да успея да отговоря на тази теория, чух чаткане на токчета в коридора.

Влезе Камерън.

Ингрид се обърна и — благодарение на разположението на столовете — видях двете в момента, в който погледите им се срещнаха.

Нито следа от емоция: помежду им не премина никакъв скрит знак. Гледаха се точно както очакваш да се гледат случайни познати. Ако играеха, наистина се справяха отлично — от друга страна, за един-два милиарда човек би вложил старание в изпълнението си, нали?

— Здравей. — Камерън поздрави Ингрид и ѝ подаде ръка. — Не очаквах да те видя тук. Казаха ми, че мога да си взема паспорта.

— И на мен — отговори Ингрид кисело и посочи с палец към Хайруниса. — Господин Уилсън, този тук, тъкмо се интересуваше дали си бисексуална.

— О, така ли? — попита Камерън. — И ти какво му каза?

Дръпна стол изпод масата и седна. При нея също нямаше видимо безпокойство и нямаше как да не се възхитя на самообладанието ѝ.

— Казах му, че си... обаче само с черни мацки. Щом ще се занимаваме с мъжки фантазии, викам си, по-добре да стигнем до края.

Камерън се засмя.

— Убийството не е мъжка фантазия — отбелязах.

Обясних на Камерън, че разследвам убийство, разказах ѝ за фойерверките и изпращането на огледалата във Флоренция. През цялото време обаче опитвах да ги преценя, да си направя някакъв извод за истинските им взаимоотношения — бяха ли двойка, или просто две привлекателни жени, попаднали в Бодрум, като два кораба в нощта. Ингрид ли чух тогава, в спалнята? Коя е жената, която знаеше за тайния проход и — сигурен съм — беше накарала Додж да отиде до скалите и го бе бутнала?

— Имам снимка на Додж и убиеца в библиотеката. Нужно ми е само лице — казах.

Двете ме гледаха, стъписани заради снимката. Не бяха чули такава клюка.

— Твоя идея ли беше? Да проявиш огледалата? — попита Ингрид и долових промяна в атмосферата — може и да не харесваше

дрехите ми, но способностите ми я впечатлиха.

— Да — отговорих.

— Невероятно нещо. — Тя поклати замислено глава.

Започнах да обяснявам колко трудно би било някой да проникне в имението незабелязано.

— Трябва да има таен проход, така да се каже.

Но не продължих. Ингрид се наведе, взе евтината си чанта, сложена на масата, и каза:

— Боли ме гърло. Трябва да взема нещо.

Докато опитваше да намери таблетките за гърло, чантата се изплъзна от ръцете ѝ и съдържанието ѝ се разпиля по масата и пода. С Камерън се наведохме, за да приберем червило, дребни монети, очукан фотоапарат и разни дреболии. Когато се надигнах, видях, че Ингрид събира нещата от масата и ги връща в чантата. Все още не беше прибрала стъклен флакон с изрисувано цвете отстрани.

— Парфюм? — казах и го вдигнах.

— Да — отговори тя. — Купих го на големия пазар в Истанбул. Някакъв тип ги смесва ръчно. Малко е силен — може да убие слон от петдесет крачки.

Усмихнах се, свалих капачката и пръснах на китката си.

— Гардения — отбелязах.

Тя ме погледна и разбра, че нещо не е наред.

— Какво си ти? Шибан градинар? — опита да го обърне на смях и взе парфюма от ръцете ми, но вече беше късно.

Всички съмнения, които имах около гласа ѝ, изчезнаха. Вече знаех със сигурност, че тя е била в спалнята на Камерън — когато излязох от спалнята за гости и тръгнах към тайния асансьор, в коридора след нея усетих съвсем същата уникална миризма.

— Не, не съм градинар — отговорих. — Аз съм специален агент на ФБР, който разследва няколко убийства. Джанфранко, този, на когото сте нарекли кучето си... Откога излизате с него?

Двете с Камерън доловиха агресията в гласа ми и си дадоха сметка, че всичко се е променило.

— Какво общо има Джанфранко с всичко останало? — попита Ингрид.

— Отговорете на въпроса, мис Кол.

— Нямам спомен.

— Той ли ви показва тунела към къщата?

— Каква къща?

— На Камерън.

— В къщата ми няма никакъв тунел — намеси се Камерън.

Обърнах се към нея, изненадан от собствения си гняв — Додж беше неин съпруг и всичките ѝ приятели при разпитите твърдяха, че я е обожавал.

— Не ми казвайте, че няма тунел. Минавал съм по него.

— Е, и? Дори да има — прекъсна ме Ингрид, — никой не ми го е показвал.

— Джанфранко твърди, че ви го е показал. — Съчинявах, с надеждата да я стресна. Не се получи.

— Значи е лъжец — тросна се тя. Камерън се сепна, както заради информацията, така и заради гнева ми, но не и Ингрид — тя пристъпи до чертата и ме атакува.

— И му вярваш? — заговори. — Франко е твоят свидетел? Човек, който опипва застарели жени на плажа за десетарка и дребни? Всеки нормален адвокат ще го разкъса на парчета. А попита ли го за тревата, която продава, а? Или че името му не е Джанфранко и не е италианец? Коя жена би си помислила да я лиже тип, който се казва Абдул? Ти си го знаел, разбира се, иначе...

Погледна ме, докато се ядосвах на себе си — бях доловил, че в английския на Джанфранко има нещо от Истанбул, а не от Неапол, но не се бях замислил за това.

— О, виждам, че националността му ти е убягнала — добави Ингрид с усмивка.

— Тя е без значение. Не ме интересува кое е името на страната му.

— Мен ме интересува — отвърна тя. — Тук става дума за доверие. Можеш ли да имаш доверие на Джанфранко? Не. А ти залагаш на по-малко и от това.

— Адвокат ли сте, мис Кол?

— Не. Обаче чета много.

Нещо в начина, по който го каза, и движението на очите ѝ ме накара да си мисля за голи дъски и студена репетиционна зала. Реших да я бодна.

— Къде беше? В Ню Йорк? В Лос Анджелис?

— Кое къде да е било?

— Къде изучавахте актьорско майсторство?

Ингрид не реагира, но видях как я поглежда Камерън и разбрах, че съм улучил.

— Можеш да теоретизираш колкото искаш — отвърна тя, — обаче ако Абдул, Джанфранко, знае таен вход към къщата, казвам, че на снимката е той. Вероятно той е убил Додж.

— Няма логика — възразих. — Какъв е мотивът му?

— Какъв е моят?

— Мисля, че с Камерън имате интимни отношения. Мисля, че сте планирали всичко и сте го направили за пари.

Тя се засмя.

— С Камерън едва се познаваме. Срещали сме се случайно пет-шест пъти. Най-дълго сме прекарвали заедно в кабинета на ветеринаря. Ако това са интимни отношения...

— Това може да се отнася за мис Ингрид Кол — казах веднага. — Само че не мисля, че вие сте Ингрид Кол.

— Ами тогава погледни паспорта ми! — отговори тя ядосано. — Това са пълни глупости! Боже! Разбира се, че съм Ингрид Кол.

— Не — възразих. — Мисля, че сте откраднали чужда самоличност. Мисля, че играете роля. Смятам, че както и да се казвате в действителност, с Камерън се познавате отдавна — може би сте отраснали заедно като деца. Заминали сте от родния си град, някъде в затътената провинция, отишли сте в Ню Йорк. След това двете сте долетели в Бодрум с една-единствена цел — да убиете Додж. Това е тежко престъпление, така че дори и да избегнете инжекцията, и двете ще прекарате остатъка от дните си в затвора.

Ингрид се усмихна.

— Затътената провинция? Това е смешно. Измисляш си. Както и всичко останало, нали?

— Ще видим. Още не съм приключил...

— Е, аз приключих. — Обърна се към Камерън. — Не знам за теб, но аз искам адвокат.

— Да, и аз имам нужда от правен съвет — отвърна Камерън; гледаше като сърна, втренчена във фарове. Грабна чантата си и се надигна.

— Не — възразих. — Имам още въпроси.

— Обвиняваш ли ни? — попита Ингрид.

Замълчах. Беше ясно, че не е лесно да я сплаши човек.

— Така си и мислех — каза тя в тишината. — Не можеш да ни задържиш, нали? Тук нямаш юрисдикция. — Усмихна се.

Камерън вече вървеше към вратата. Ингрид грабна хапчетата за гърло и ги хвърли в чантата си. Метна я през рамо, обърна се и застана до мен. Почувствах се като хвърчило в буря — беше по-силно от мен.

— Мислиш се за много умен, обаче не знаеш нищо за мен или за Камерън, нито за всичко останало. Не си наясно и с половината на това, което става. Далече си. Луташ се и се хващаш за сламки, нищо повече. Мислиш, че имаш някакви улики. Ще ти цитирам нещо друго, което четох: „Наричаш улика това, с което разполагаш. А какво ще кажеш за нещата, които не си открил? Как наричаш тях?“

Беше мой ред да се усмихна.

— Добър цитат, хубаво четиво — казах. И тогава разбрах, че тя е убила жената в Ню Йорк и тя я е сложила във ваната с киселина. — Цитатът е от една книга, озаглавена „Принципи на модерната следователска техника“, от човек на име Джуд Гарет — продължих. — Знам и откъде си взела тази книга. Взела си я от публична библиотека в Ню Йорк, с фалшива шофьорска книжка от Флорида. Занесла си я в стая 89 на хотел „Истсайд Ин“, където си била отседнала, и си я използвала като наръчник, за да убиеш някого. Как наричаш това? Става ли за улика?

Погледна ме с безизразно лице — бога ми, това беше връх на самообладанието от нейна страна. Мълчанието ѝ обаче ми подсказа, че съм разклатил света ѝ, разкъсал съм платното на нейното съвършено престъпление от горе до долу.

Завъртя се и излезе. Предположих, че след час Камерън ще е оборудвана с адвокати, ще плати на армия суперсъветници, но това нямаше да им помогне особено — аз разбрах какво са направили, всичко, още от деня, в който се сринаха Близнаците, до причината по ръцете на Додж да има охлузвания.

Обаче не обърнах внимание на думите ѝ, че не съм наясно и с половината на това, което се случва. Реших, че е самохвалство, евтин брътвеж. Само че я подцених. Трябваше да се заема с всяка сричка, трябваше да чуя и премисля всяка дума.

Вдигнах очи и погледнах Хайруниса. И тя ме гледаше искрено впечатлена.

— Уау! — каза.

Усмихнах се скромно.

— Благодаря.

— Не ти — каза тя. — Тя. Уау!

Трябваше да се съглася. Ингрид Кол — или както беше името ѝ — се бе справила брилянтно с разпита, много по-добре, отколкото очаквах. Но пък на камерата се беше записал достатъчно материал, за да получи присъда. Взех камерата и — нямаше как — се разсмях.

— Какво? — попита Хайруниса.

— Права си — отговорих. — Уау! Тя изсипа чантата си на пода нарочно, за да ни отвлече вниманието. Изключила е проклетата камера.

Кречех по пристанището — с подбити крака и гладен, но и прекалено разтревожен, за да седна да се храня и почивам. Бях минали три часа, откакто сложих батерията на телефона си и излязох от кабинета на Кумали, и вече бях обходил брега и стария град. Сега беше ред на пристанището.

На два пъти посягах да позвъня на Брадли — отчаяно исках да науча резултатите от изследванията на ДНК пробите, — но се овладявах навреме. По телефона му бях казал колко е спешно и бях наясно, че с Шепота са направили всичко възможно пробите да минат през лабораторията възможно най-бързо. Щеше да ми се обади в мига, в който резултатите са в ръцете му, но от това не ми ставаше по-леко — хайде, повтарях си непрекъснато. Хайде!

Стигнах до средата на редица сергии с морски дарове и няколко шумни бара, когато телефонът иззвъня. Обадих се, без дори да погледна дисплея.

— Бен?

— Имаме резултатите — отговори той. — Още няма подробности, само резюме, като за телефон, но мисля, че е важно да чуеш каквото имаме.

— Давай — отговорих с възможно по-спокоен глас.

— Малкият определено не е син на тази жена.

В отговор издишах — бях толкова напрегнат, че не си бях дал сметка, че сдържам дишането си. „Защо тогава Кумали го гледа като свой син?“ — запитах се.

— Но двамата индивиди са близко свързани — продължи Брадли. — Има вероятност 99,8 процента тя да е леля на момчето.

— Леля? — казах и повторих наум. „Негова леля?“

— А бащата? Могат ли да кажат нещо за бащата? — попитах.

— Да. Бащата на детето е брат на жената.

Значи, помислих си, Лейла Кумали отглежда детето на брат си. Почувствах прилив на възбуда — внезапна яснота, — но не казах нищо.

— За момента е само това — добави Брадли.

— Окей — отговорих спокойно и затворих.

Останах на място, изолирах се от шума на пиещите в баровете. Братът на Лейла Кумали има син и тя се грижи за него — съвършено потайно — като за свое собствено дете.

И пак се зачудих. Защо? Защо го крие? Какво срамно има в това да се грижиш за племенника си?

Спомних си сутринта, когато я видях в парка на ъгъла — гнева, с който посрещна натрапването ми, и как прикрито искаше да вземе детето. Спомних си как тогава си помислих, че съм се натъкнал на тайна. Не беше нормално, нищо от това не беше понятно за мен.

Освен, разбира се, ако бащата не е престъпник — войник в тайна война например. Човек, който непрекъснато е в движение, който иска джихад, или тероризъм, или нещо по-лошо...

Може би такъв човек би дал детето си на сестра си, за да го отгледа.

При тези обстоятелства Лейла Кумали-ал Насури би реагирала с тревога, ако се появи американец, разследващ престъпление, и открие съществуването на момчето.

А истинската майка? Къде беше тя? Вероятно мъртва — застреляна или взривена в някоя от десетината страни, в които избиват мюсюлманки ежедневно.

Седнах на една пейка и се загледах в земята. След много време вдигнах очи и от този момент нататък, със засилващото се усещане, че съм стигнал някакъв водораздел, вече не мислех, че Лейла ал Насури е разговаряла по телефона с терорист. Мислех, че е разговаряла с брат си.

Най-накрая проумях — разбрах истинската връзка между един арабски фанатик и полицейска служителка в Турция. Не са обсъждали подробностите на смъртоносен заговор или смъртността при епидемия от едра шарка. Бяхме приели, че са терористи и са се втурнали с пълна скорост в тази посока, но истината беше много по-човешка — бяха от едно семейство.

Да, тя вероятно знаеше, че брат ѝ е извън закона, но не смятах, че има представа за мащабите на атентата, който той подготвя. Има безброй араби, ислямски фундаменталисти, които вярват в джихада — двайсет хиляди са само в списъците на Съединените щати, в които им

се забранява достъп до граждански полети — и за главата на всеки от тях има някаква определена цена. Те се стремят „Ешелон“ или издънките му да не ги открият. За Лейла брат ѝ вероятно беше един от тях — фанатик, който се крие. Нямаше никакви доказателства тя да е знаела, че той подготвя убийство в индустриални мащаби или дори че е бил в Хиндукуш.

Забързах към хотела. Зачудих се за двете обаждания по телефона — защо в онзи критичен момент Сарацина е рискувал всичко, за да говори с нея?

Както казах, пред очите ми се проясняваше. В шкафа с папките, в спалнята ѝ, бях открил сметка от регионалната болница — и там се виждаше, че малкият е бил приет за лечение от менингококов менингит. Не помнех точната дата на приемането му, но и не беше нужно да я помня — бях сигурен, че престоят на детето съвпада с разговорите между Лейла Кумали и брат ѝ.

След като е станало ясно колко зле е детето, тя е пуснала кодираната бележка в интернет и е казала на Сарацина да ѝ се обади спешно. В страданието си би решила, че един баща има право да знае и че предвид религиозната си всеотдайност би искал да се моли за сина си.

Повечето сайтове за запознанства, които публикуват персонални обяви, автоматично уведомяват потребителите, които проявяват интерес към дадена тема. Сарацина вероятно е получил есемес, който го уведомява, че почитател на малко известен поет — или нещо от този род — е пуснал коментар. Бил е наясно, че има лоши новини, и затова ѝ се е обадил в уговорената телефонна кабина и е изслушал предварително записаното съобщение.

Какво само е преживял! На пуст планински връх в Афганистан, където опитва да изпробва работата на живота си, трима души умират от едра шарка в импровизирана килия, при което той си е давал сметка, че ако го открият, ще умре веднага... и в този момент научава, че синът му е тежко, може би фатално болен.

Отчаян, той вероятно е уговорил да получи още сведения от Кумали и това е била целта на второто обаждане. Вероятно му е казала, че лекарствата са свършили работа, кризата е преминала, синът му е жив и здрав — и заради това не е имало повече телефонни разговори.

Имаше обаче още нещо и си дадох сметка, че не мога да го избегна — Сарацина обича сина си с цялото си сърце и е бил готов да рискува всичко, за да се обади по телефона. Не ми харесваше, никак не ми харесваше — знаех още от времето, когато застрелях бившия шеф на Дивизията, че ако трябва да убиеш някого, по-добре той да е чудовище, а не любящ баща.

Качих се на бегом по стълбите в хотела, влязох в стаята си, хвърлих малко дрехи в един сак и грабнах паспорта си. Вече знаех фамилното име на Сарацина, същото като на сестра му — Ал Насури — и знаех откъде е семейството му.

Заминавах за Саудитска Арабия.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

1.

Полетът на Турските авиолинии 473, от Милас, премина през косите лъчи на залязващото слънце и се понесе над Средиземно море, към Бейрут...

Излязох от хотела, качих се на фиата и подкарах направо към летището. Там взех първия полет в южна посока — възможно най-близо до Саудитска Арабия.

Идеята ми беше да спестя възможно най-много време. Още във въздуха се заех да организирам американски правителствен самолет да ме посрещне на пистата в Ливан.

Веднага щом се появиха блестящите води на Средиземно море и изгасна табелата „Закопчайте коланите“, взех мобилния си телефон и отидох в тоалетната. Заключих вратата и се обадох на Battleboi в Ню Йорк — нямах време да се тревожа кой подслушва и кой — не. Първо трябваше да науча къде в Саудитска Арабия отивам.

Обади се Рейчъл-сан.

— Аз съм — казах, без да обяснявам повече. — Трябва да говоря с шефа... Слушай — продължих веднага щом той взе слушалката: нямах време за празни приказки. — Каза, че си открил заявлението на жената за шофьорска книжка...

— Точно така.

— Родена е в Саудитска Арабия... къде? В кой град?

— Чакай — каза той и чух как стъпките му се отдалечават към кабинета му.

— Заявлението е пред мен — обади се след малко. — Джеда, така пише. Някакъв град, който се казва Джеда.

— Благодаря — отговорих. — Чудесна работа.

Щях да прекъсна, но той ме изпревари.

— Чу ли какво се случи?

— За Левънуърт ли?

— Да. Казах ти, че ще ме издоят и после ще ме измамат. Гадно ми е, обаче... трябва да попитам... трябва ми помощ... — Гласът му трепна и той замълча за момент, за да овладее емоциите си. — Мога да

го направя!... имам предвид, да излежа присъдата, обаче ще загубя Рейчъл. Тя иска деца, не мога да я принуждавам да се откаже от това. Трябва ми само пет години намаление на присъдата, нищо повече. Не знам кой всъщност си ти, обаче...

— Достатъчно! — прекъснах го, по-рязко, отколкото ми се искаше, но не можех да допусна дори да доближи темата за моята самоличност, защото някой вероятно слушаше.

— Познавам разни хора — казах бързо. — Обещавам да направя каквото мога.

— Да, разбира се — отвърна той саркастично, но макар и да знаех, че са го използвали и след това са го излъгали, не ми хареса.

— Аз не съм като тези, които са те закопчали — казах и леко повиших глас. — Щом ти давам дума, значи поемам ангажимент. Ще направя всичко възможно. Ясно ли е? А сега имам мои собствени проблеми, които са доста належащи...

— Разбира се, разбира се — промърмори той. Мисля, че гневът ми го успокои повече от всякакви думи, които бих могъл да изрека. Прекъснах връзката.

След това позвъних на Шепота. Отново нямаше нужда да се представям.

— Знам името му — казах тихо.

Не мисля, че някога в историята на разузнаването такава бомба е била посрещана с по-дълбоко мълчание. След известно време, което ми се стори цяла вечност, Шепота реагира:

— Имаш предвид онзи от Афганистан?

— Да. Казва се Ал Насури. И е брат на полицайката.

Толкова. Край. Организмът е реализирал съдбата си, предал е информацията. Ако тогава бях умрял, нямаше да е от значение — мисията щеше да оцелее.

— Какво друго? — попита Шепота.

— Засега няма много. Роден е в Джеда, Саудитска Арабия.

— Саудитец? Защо ли не съм изненадан? — каза Шепота.

— След още няколко часа ще имам пълното му име и рождената дата. Надявам се да намеря и снимка.

— Къде си, по дяволите? — попита той изведнъж. Повишаваше глас едва за втори път в записаната история — реших, че автоматичното проследяване на телефона ми току-що се е появило на

екрана на компютъра му и е показало, че съм някъде по средата на Средиземно море. Но не беше само тревогата му от местоположението ми — емоциите, стресът, облекчението си казваха думата при Дейв Маккинли. Имахме име, имахме самоличност, имахме човек, когото да издирим. Сега всичко ставаше въпрос на време.

— На борда на полет на Турските авиолинии 473 за Бейрут — отговорих. — Нужна ми е помощ да се добера до Джеда и още помощ, когато съм там, на място.

— Ще говорим за това след минута. Преди това: колко време смяташ, че ще е нужно, за да ми съобщиш останалите подробности?

Погледнах си часовника и пресметнах набързо летящото време и търсенето на документи.

— Дванайсет часа. Дотогава би трябвало да имаме каквото ни е нужно.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Сега съм в кабинета си, обаче след дванайсет часа няма да съм. Ще съм на път — знаеш мястото. Ще очаквам обаждането ти.

Имаше предвид Белия дом и Овалния кабинет. Щеше да е с президента.

2.

Отключих тоалетната и заставах пред половин дузина ядосани пътници, които бяха повикали стюардесата. От стиснатите ѝ устни разбрах, че си е наумила да раздава справедливост.

— Хората чукат на вратата — каза тя ледено.

— Да, чух ги — отговорих. Така беше, но какво можех да направя? Да затворя телефона на шефа на разузнаването?

— Нали знаете, че е недопустимо да говорите по мобилен телефон по време на полет?

Кимнах — бога ми, бях адски уморен.

— Да — казах. — Знам.

— И гледахте нашето видео, в което това беше разяснено?

— Разбира се, госпожо. Обаче и вие трябва да знаете нещо. Все ми е едно.

Пасажерите ме гледаха гневно, говореха на турски и ливански, а аз си отидох на мястото — поредният гаден американец, вероятно така си мислеха.

После, не без задоволство, установих — малко след като докоснахме земята в Бейрут, — че самолетът не се насочва към ръкав. Спря на известно разстояние и през прозореца видях моторизирана повдигаща се платформа, три полицейски коли и няколко черни джипа да се насочват към нас, за да ни посрещнат.

Докато пътниците и стюардесите гледаха навън и се чудеха какво става, ледената дама дойде при мен и попита:

— Мистър Уилсън? Ще ме придружите ли, ако обичате?

Някакъв англичанин на съседния ред погледна униформените ченгета и каза:

— Леле! Това задето се обади по телефона ли е? Ей, ливанците май не си поплюват, а?

Каза го шеговито и ме накара да се усмихна. Взех ръчната си чанта и тръгнах след ледената дама между седалките. Две от колегките ѝ вече отваряха едната от вратите за слизване. Пред нея се издигна подвижната платформа.

На нея стоеше мъж на средна възраст с тъмен костюм. Погледна ме и попита:

— Броуди Уилсън?

Кимнах.

— Паспорт?

Извадих го и му го подадох. Той провери снимката и физическото описание на страницата с данните, после въведе серийния номер в телефона си. След минута получи зелен сигнал и ми го върна.

— Аз съм Уесли Картър, търговски аташе към посолството. — Не го бях виждал никога преди това, но знаех, че не е истина — без капка съмнение това беше шефът на резидентурата в Бейрут. — Моля, последвайте ме.

Пред погледите на другите пасажери на борда и на смутената ледена дама се качих на платформата и ни свалиха на пистата. На стратегически места около джиповете стояха още четирима американци — въоръжена охрана. Изчакаха Картър да ме отведе до един от джиповете и дадох знак на ливанските ченгета.

Те пуснаха сигналните светлини и подкараха с висока скорост към съседна писта.

— Уредихме ти частен самолет — обясни Картър. — Собственост е на арабски търговец на оръжие, но е нещо като приятел. Не намерихме нищо друго за толкова малко време. Пилотите поне са наши. Бивши военни, така че ги бива.

Погледнах през бронираното стъкло и видях в далечината черен „Гълфстрийм G-4“, с удължен фюзелаж и с работещи двигатели. Зачудих се колко ли гранатомети трябва да доставиш на приятелите на ЦРУ в Близкия изток, за да можеш да си купиш нещо такова.

Картър продължи тихо:

— Шепота ми каза, че си извън протоколите. И какво търсиш.

Кимнах и казах:

— Всички го търсят.

Той се засмя.

— Прав си. Само тук имаме три хиляди души. Всички в региона помагат. Лошото е, че не откриваме нищо. При теб?

Поклатих глава.

— Още нищо.

— Мисля, че действа сам.

— Кой?

— Нашият човек.

Погледнах го.

— Защо?

— Човешка природа. Ако не беше така, все щяхме да чуем нещо. Хората винаги говорят, всички се продават. Имахме си наблизко един революционер — не бомбаджия, а фанатик, така говореха доста хора... Имаше десетина последователи, които го боготворяха, и всички заедно отидоха в ада. И въпреки всичко един го продаде. Старата история: Юда продава Исус, с целувка.

Засмях се.

— Това е било преди две хиляди години — продължи Картър, — но нищо не се е променило. Поне не в този край на света.

Джиповете спряха пред стълбата на самолета и аз грабнах чантата си.

— Добра история — казах и му стиснах ръката.

Отворих вратата и забързах към стълбата. Чух Картър да вика след мен:

— Не забравяй! Онези типове, там, където отиваш, са боклук, опакован в кожа. Желая ти късмет!

Засмях се — не ми трябваше късмет. Дори Сарацина да беше солов изпълнител, все едно. След няколко часа щях да имам цялото му име, датата на раждане, ранната му биография и може би снимка. Това би било достатъчно Картър и десетки други като него да мобилизират хората си и агентите си в чужбина — всъщност от целия секретен свят, — за да го открият.

Четирийсет и осем часа по моя преценка. До четирийсет и осем часа щяхме да го хванем, щяхме да се вместим във времето.

3.

Всички етикети на малките стъклени шишенца били залепени. И Сарацина се справил с това в график.

Бил работил неуморно, но и късметът изиграл определена роля — един от колегите му катастрофирал с автомобила си и това дало на Сарацина възможност да работи допълнително двойни смени.

От самото начало организирал работата като производствена линия: установил се в част от склада, която била скрита зад купчини сгънати опаковки. Незабелязано занесъл там градински маркуч, помпа за отпадни течности, преса за отпадъци, индустриален пистолет за лепило и различни пластмасови вани.

Напълнил ваните с разтворител, разкъсвал найлоновата обвивка на кашоните нормални медикаменти и потапял шишенцата в разтвора за две минути и половина — оптималното време, както бил установил, за отлепване на етикетите. След това оставял отлепените етикети пред малък калорифер за две минути, за да изсъхнат — толкова време му било нужно, за да изсипе ненужните шишенца в пресата за отпадъци, да ги натроши на неузнаваеми парчета и да изсмуче течния медикамент, който съдържали, с помпата.

Най-бавната част от процеса било покриването на етикетите с ново лепило и залепването им за неговите шишенца. Отначало мислел, че ще стане твърде бавно и няма да се включи в срока, но скоро открил, че мисли прекалено много — влязъл в ритъм, задействал се като робот и увеличил производителността си неимоверно.

За негова радост в склада имало машина за опаковане с найлон — за поправка на опаковки, повредени при производството или транспортирането. В резултат Сарацина успял да снабди смъртоносната си стока с автентична опаковка.

В края на първата вечер разполагал с хиляда малки шишенца, които външно не се различавали от използваните от „Хирон“ Били пълни с наглед същата прозрачна течност, имали етикети на масово използвано лекарство, били увити с истински найлонови опаковки с легитимни баркодове, серийни номера и адреси на изпращач.

Единствената разлика, която нямало как да се установи, освен чрез сложен химически анализ, била във факта, че потенциално спасяващото живота вещество било заменено със саморъчно изработения апокалипсис на Сарацина.

Като лекар, той знаел точно какво ще се случи, след като шишенцата стигнат в Америка. Лекар или добре квалифицирана сестра биха мушнале иглата два и повече сантиметра през капачката. Тази дължина била важна, защото препаратът, който медикът щял да си мисли, че инжектира, се прилагал мускулно. Инжектирал се в делтоидния мускул в горната част на ръката и за да проникне иглата на спринцовката достатъчно дълбоко, били нужни поне два сантиметра — при големи деца и възрастни хора. При бебета и по-малки деца били достатъчни и по-малко от два сантиметра и инжекцията се биела в бута.

И независимо от възрастта на пациента или мястото на инжекцията, след като вирусът проникнел в тялото — а при мускулна инжекция това нямало как да не се случи, — вече не можело да има спасение. Жертвите съвсем точно биха могли да бъдат оприличени на зомбитата — ходещите мъртви.

Сарацина също така бил наясно, че малка група от населението, новородените бебета, не могат да бъдат лекувани с легитимния препарат, но му било все едно. При десет хиляди освободени вектора и при положение, че едрата шарка се разпространява по въздушно-капков път — както обикновената настинка, — единственият начин някой да не се зарази би бил да престане да диша.

След като подготвил хиляда стъклени шишенца и се уверил, че може да действа по-бързо, той приключил работа през онази първа нощ и се прибрал у дома преливащ от надежди и радостна възбуда. Зазорявало се, но вместо да се просне на леглото в малкия си нает апартамент, той започнал ритуал, който щял да изпълнява следващата седмица.

Пуснал телевизора и включил на метеорологичния канал.

В ранните часове на сутринта предавали обширна информация за ситуацията в Съединените щати. За своя голяма радост Сарацина видял, че в Северна Канада бавно се заражда студен фронт, който се очаква да се спусне на юг и да обхване почти целия континент.

Това наглед безобидно природно явление гарантирало, че предстоящата атака ще бъде още по-опустошителна — ако подобно нещо е възможно. Всички пренасяни по въздуха вируси — не само на едрата шарка — са много по-заразни при студени условия и повечето експерти твърдят, че стават поне с трийсет процента по-заразни. Причините са ясни — хората кашлят и кихат повече, качват се на автобуса, вместо да ходят пеша, хранят се в ресторанти, а не в кафенета на открито. С падането на температурите всички неволно стоят близо едни до други и по този начин улесняват разпространяването на заразите.

След няколко дни, когато приключил с обработката и на последните от десетте хиляди шишенца, Сарацина видял, че студеният фронт набира сили и се разширява.

Преместил опакованите шишенца в самия склад, разпределил ги по съответните изходи според местоназначението, проверил за последен път дали документите им са в ред.

В рамките на двайсет и четири часа няколко камиона, част от безкрайната върволица, която не преставала да се точи през завода на „Хирон“, щели да вдигнат пратките и да ги откарат до Манхайм, на сто и петдесет километра оттам, покрай американската военна база в Дармщат и след това до летището на Франкфурт.

Полетът до Америка щял да отнеме около десет часа, след което пакетите щели да бъдат изпратени в регионалните разпределителни центрове на фирмата — и след около дванайсет часа да бъдат натоварени на камиони и доставени по лекарските кабинети из цялата страна.

Останал сам в огромната паст на склада, единствено с мисълта за Аллах, Сарацина бил сигурен, че след четирийсет и осем часа бурята — буквално и преносно — ще удари Републиката.

4.

Вътрешността на частния самолет на търговеца на оръжие беше толкова грозна, че освен очите нараняваше и чувствата ми. Стените бяха покрити с пурпурен мачкан плюш, столът на капитана беше тапициран с дълбок червен брукат — с монограми, — а всички обкови бяха позлатени и толкова излъскани, че приличаха на месингови.

Обаче машината летеше много високо — където въздухът беше разреден и турбулентност почти нямаше, — което означаваше, че в ръцете на двамата пилоти от военновъздушните сили ще стигне Джеда за рекордно кратко време. Самолетът имаше и друго предимство — в дъното на кабината имаше врата, която водеше към спалня с двойно легло, обзаведена в комбинация от метал и леопардови кожи, с баня и всичко останало.

Успях да се абстрахирам от обзавеждането, да взема душ, да сменя дрехите си и да се излегна в леглото. Нямам представа колко време съм спал, но в един момент се събудих, вдигнах щората и с изненада видях, че нощта се е спуснала и летим под безкрайно покривало от звезди.

Обърнах се и в самотата на полета се замислих за огромното усилие, което бях направил, за да се измъкна от секретния живот, как се чувствах в Париж през онези чудесни няколко месеца, когато се стремях към нормалността и ми се щеше да намеря момиче, което да ме обича, колкото и аз бих искал да го обичам. Искаше ми се да имам деца, но предвид обстоятелствата — защото секретният свят отново ме засмука, дори и в онзи момент преследвах сенки из тъмни улички — това, което се бе случило, вероятно беше най-доброто. Може би по-късно. Когато мисията най-накрая приключи, мислех замечтано...

С тази мисъл в главата, някъде между небето и пустинята, съм заспал пак и още веднъж — като че ли от нищото — отново се видях на старата яхта, да плавам през безкрайното море към умиращата светлина.

Някъде тогава чух далечен глас, който не познавах, обаче си дадох сметка — не е Бог, а пилотът на самолета, който обяви, че след

петнайсет минути се приземяваме.

Свалих крака от леглото и останах така за момент. Видението на смъртта ме тревожеше повече, отколкото преди. Беше по-непосредствено и настойчиво, сякаш приближаваше.

5.

Делегация от високопоставени мъже с бели тоби и характерните куфии на червени квадратчета на главите — две имаха златни нишки, което показваше, че са членове на саудитската кралска фамилия — ме посрещна на пистата в Джеда.

Чакаха край стълбата — десетина души, брулени от силния пустинен вятър, — а още поне четирийсет с автоматични оръжия чакаха около флотилия черни джипове.

Предвождащият делегацията — единият от двамата със златни нишки в куфията — пристъпи напред, подаде ми ръка и се представи като директор на Мабахит — саудитската тайна полиция. Наближаваше четирийсет, ръкостискането му беше вяло, имаше надвиснали клепачи и харизма колкото Ангела на смъртта.

Посочи останалите от групата.

— Това са всички висши членове на моята организация. Долетяхме от Рияд преди два часа — обясни той и посочи един джъмбо без обозначения, който чакаше на съседна писта. Предположих, че толкова голям самолет им е нужен, за да превозва флотилията джипове.

Усмихнах се и вдигнах ръка, за да поздравя хората. Помислих си да попитам защо сред посрещачите няма жени, но се отказах — не биваше да започваме зле. Вместо това благодарих на директора за съдействието.

— Говорих с Дейв Маккинли преди да излети от Турция — казах. — Вероятно ви се е обадил незабавно.

Онзи ме изгледа, като че ли съм се простил с разсъдъка си.

— Не съм разговарял с Шепота. Президент Гроувнър е разговарял с негово величество, лично.

Нищо чудно, че имахме Боинг 747 и цяла армия на разположение.

Бях пътувал до Саудитска Арабия само веднъж — при това преди много години, — но си спомнях много добре, че маниерите тук са от огромна важност, така че се обърнах към делегацията.

— За мен, като представител на американските правоохранителни органи, е чест да имам възможност да работя със славната Мабахит — излъгах с крясъци, за да надвикам вятъра. — Всички в моята организация, в цялата ни разузнавателна общност на Съединените щати, ценим вашата служба много високо.

Картър беше описал същите тези типове като „боклук, опакован в кожа“.

— Както вероятно сте известни, много скоро ще идентифицираме мъж, който се опитва да закупи ядрен спусък, или така наречената „бомба в куфарче“. Предвид легендарните умения, знания и интелигентност на Мабахит не се съмнявам, че бързо ще доведем мисията си до успешен завършек.

Хареса им. Всички се заусмихваха и закимаха, запристъпваха напред да ме целунат по бузата и да се представят. След като формалностите свършиха, се качихме на джиповете и полетяхме към далечното сияние от градски светлини.

При предишното си идване бях посетил Джеда, така че познавах града доста добре. Мога да го препоръчам с едно — ако, да кажем, искаш да се самоубиеш, но не ти стига куражът, два дни престой в Джеда ще решат въпроса.

В държава без киносалони, концерти, барове и кафенета, в които да ходят мъже и жени, магистралите бяха почти пусати. Това обаче не попречи на първия джип да пусне сирените и сигналните светлини, така че поне се движехме по плоския еднообразен терен добре озвучени.

Намалихме скоростта едва когато стигнахме до Корниш и свихме вляво. През прозореца видях главната джамия на града, с огромния паркинг отпред — място, което някога, както научих, се използвало за много по-мрачни цели, — после минахме покрай Министерството на външните работи и свихме в някаква малка уличка. Спряхме за проверка на пропускателен пункт, чиито служители приличаха на надзиратели от затвор с максимално строг режим. Вероятно бяха точно такива. Мабахит е единствената разузнавателна служба на света, която управлява своя собствена система от затвори, и не е нужна голяма лопата, за да откриеш, че обитателите й често са обект на изтезания.

Приблжихме мрачна на вид сграда, влязохме в подземен паркинг и се качихме с асансьор до огромна конферентна зала,

оборудвана с компютърни системи, екрани, видеотехника и остъклени помещения, пълни със сървъри.

— Добре дошли във военната стая — каза директорът.

Имаше поне стотина души — агенти и анализатори, поне на външен вид, — седнали зад бюра. Изправиха се, когато влязохме. Шефът им ме представи на арабски, после се обърна към мен:

— Кажете ни от какво имате нужда.

Обясних, че издирваме мъж на вероятна възраст между трийсет и четирийсет години и с фамилно име Ал Насури.

— Освен това за него не знаем почти нищо — добавих. — Знаем само, че има сестра, която е родена тук, в Джеда.

Казах им, че името ѝ е Лейла, дадох им рождената ѝ дата и че вероятно се е преместила със семейството си в Бахрейн. Директорът кимна, даде инструкции на подчинените си на арабски и ги пусна да действат.

Настани ме на стол до неговия, пред централната конзола, и получих възможност да наблюдавам нещо уникално. Бях чел за тези неща, разбира се, но никога не бях виждал машината на една тоталитарна държава в действие. За човек, който цени правото на личен живот и свободата си, тази гледка е ужасяваща.

Агентите изискаха сертификати за раждане, документи за болнично лечение, заявления за визи и паспорти, архивни документи за членство в джамии, записвания в училища, академични справки, конфиденциални болнични анамнези, регистрации на превозни средства и — едва ли не — записи от всички публични тоалетни в Кралството.

И това продължаваше и продължаваше — не само информация за обекта, но и всички със същото фамилно име, за да се издирят членовете на фамилията му. Всичко беше на арабски, така че нямаш надежда да проследя какво правят, но наблюдавах със страхопочитание как редиците с дискови устройства премигват и търсят информацията, мъже потъваха в търбуха на сградата и се връщаха с жълтеникави папки документи, а няколко души машинописци, зад централната конзола, непрекъснато актуализираха доклада за свършеното, за да може да бъде информиран директорът.

Анализаторите и агентите от екипа се хранеха зад бюрата си, спираха колкото да си вземат кафе или да изкрещят някоя поръчка в

огромното пространство, докато — след три часа, когато мястото вече беше осеяно с компютърни разпечатки и изписани листа — един от най-старшите служители се върна от архива с тънка папка официални документи, завързана с червена панделка. Заговори на шефа си учтиво на арабски и това, което каза, накара всички да спрат и да се обърнат към директора.

Той взе папката, погледна я с особените си очи, поиска последната актуализация на текущия доклад и се обърна към мен.

— Имаме всичко необходимо, агент Уилсън. Трябва обаче да призная, че съм объркан. Мисля, че е станала сериозна грешка.

— Каква грешка? — попитах и се помъчих да пропъдя острието на страха.

— Името на човека, когото издирвате, е Закария ал Насури — каза той и ми подаде копие на сертификат за раждане, на арабски.

Взех го и го погледнах за миг. Можех да мисля само едно — какво дълго, много дълго пътуване, за да се добера до този лист. Целият ми живот, в определен смисъл.

— Жената, за която стана дума — продължи той, — Лейла ал Насури, има един брат и една сестра. Братът, Закария, е роден пет години преди нея, също тук, в Джеда. Бащата е бил зоолог в Департамента по морска биология на Червено море. Изглежда, негова специалност са били изследванията върху — явно имаше трудности с латинския, но въпреки това го изрече — *Amphiprion ocellaris*.

Десетина души в залата се засмяха — каквото и да означаваше това.

— Риба клоун — казах тихо и започнах да разбирам. Мушнах сертификата за раждане в пластмасов джоб и го сложих до мобилния си телефон. — На английски се нарича риба клоун. Мисля, че този, когото търсим, е приел това наименование за псевдоним, може би за да се регистрира в някой интернет форум.

Директорът кимна и продължи.

— Според архивите предшествениците ми в Мабахит са познавали бащата добре. Бил е екзекутиран преди двайсет и пет години.

Сепнах се.

— Екзекутиран? — попитах. — За какво?

Директорът прегледа няколко листа и откри каквото търсеше.

— Обикновеното — пакост на земята.

— Съжалявам, но какво точно означава пакост на земята?

Той се засмя.

— До голяма степен каквото искаме. — Почти половината от хората му също смятаха, че това е смешно. — В неговия случай — продължи — означава, че е критикувал кралската фамилия и е говорел за отстраняването ѝ — Изведнъж спря да се смее. Спряха и агентите му. Говореше се за кралската фамилия.

— Екзекуциите се изпълняват публично, така ли е? — попитах.

— Да — отговори той. — Бил е обезглавен на паркинга, пред джамията.

Наведох глава — истински кошмар. Едно публично обезглавяване е в състояние да превърне всекиго в екстремист — нищо чудно, че синът е станал терорист.

— Колко годишен е бил тогава Закария ал Насури?

Той отново погледна документите.

— На четиринайсет.

Въздъгнах.

— Има ли сведения дали е присъствал на екзекуцията? — Всичко това беше такова корабокрушение, че очаквах какво ли не.

— Никой не е бил сигурен, но няколко агенти са били на площада тогава и са решили, че е бил там. В резултат към досието на семейството е приложена снимка.

Извади стара фотография и ми я подаде.

Беше черно-бяла, направена от високо — по всяка вероятност камера за наблюдение. На нея се виждаше тийнейджър, висок и слаб, брулен от пърлещия пустинен вятър сред почти празния площад.

Езикът на тялото — пълното отчаяние в позата на младежа — говореше толкова ясно за болка и загуба, че просто няхах съмнение — беше той. Виждаше се приближаващ полицаи, с вдигната бамбукова пръчка, който се опитваше да го прогони, и заради това лицето на момчето беше наполовина извърнато настрани. Не видях физиономията му, въпреки че имах негова снимка. Не си давах сметка, но това беше лош знак.

Мушнах снимката в пластмасовия джоб и директорът продължи:

— Според документи на граничните власти скоро след екзекуцията майката е взела трите си деца и е заминала да живее в

Бахрейн. Не мисля, че е имала голям избор. Заради престъпленията на мъжа си щеше да е презряна сред роднините и приятелите си. Прав й път. — Сви рамене. — Предвид проявите на тези хора обаче службата ни е продължила да се интересува от тях — поне през първите пет години. Бахрейн е приятелска държава и ги е наблюдавала по наша молба.

Посегна към друга папка, при което ръкавът му се вдигна и отдолу се показва златен ролекс със сапфири, който вероятно струваше повече, отколкото повечето хора припечелват за цял живот. Извади няколко листа. Реших, че са доклади на ченгета, които са наблюдавали майката и децата.

— Започнала е работа — продължи директорът, докато преглеждаше документите, — и е престанала да носи хиджаб. Какво говори това? — Погледна хората си. — Не е кой знае каква майка и мюсюлманка, нали? — Всички закимаха утвърдително.

Кой знае? Може би обезглавяването на съпруга има нещо общо с факта, че си е намерила работа и всичко останало, помислих си. Картър беше прав за тези хора, но каква алтернатива имах? В момента ни бяха нужни.

— Момчето се е присъединило към малка джамия, много консервативна и антизападна — в покрайнините на Манама, столицата. Някъде към шестнайсетия му рожден ден са му помогнали да си плати полет до Пакистан...

Стаих дъх. На шестнайсет е бил само дете, но пресметнах набързо коя година трябва да е било.

— И е заминал за Афганистан? — попитах. — Казвате ми, че е станал муджахидин?

— Да — отговори той. — Според някои хора е бил герой, свалил е три бойни хеликоптера.

Разбрах защо е пътувал до Хиндукуш, за да тества вируса, откъде е намерил експлозивите, за да минира селото, и как е успял да се измъкне от австралийците по отдавна забравени пътеки. И си спомних още един саудитец, заминал за Афганистан, за да се сражава с руснаците. И той беше фундаменталист, който страстно ненавиждаше кралското семейство и бе стигнал до идеята да атакува Америка. Осама бин Ладен.

— Значи е бил в Афганистан. След това? — попитах.

— Разполагаме само с още един документ — отговори той и извади тънка папка, завързана с червена панделка. Отвори я и взе впечатляващ на вид формуляр, написан на арабски и подпечатан с официален печат.

— Открихме го в архивите. Изпратен ни е преди повече от двайсет години от афганистанските власти. — Подаде ми листа. — Това е смъртен акт. — Както казах, станала е грешка. Бил е убит две седмици преди края на войната.

Гледах го, без да обръщам внимание на документа, загубил дар слово.

— Виждате ли, не търсите когото трябва — добави той. — Закария ал Насури е мъртъв.

6.

Наблюдавах как полумесецът се издига над Червено море, видях минаретата на градската джамия, застанали като безмълвни стражи, усетих как пустинята напирала да превземе всичко и си представих, че чувам как помпите изсмукват по десет милиона барела на ден изпод пясъците ѝ.

Със смъртния акт все още в ръката, станах и отидох до прозореца, без да кажа и дума — трябваше ми минута, за да се овладее, да помисля. С усилие на волята се заставих да анализирам ситуацията. Закария ал Насури не беше мъртъв — бях убеден, че Лейла Кумали е разговаряла по телефона с брат си. Бях чул гласа му от записа и бях видял сина му. ДНК не лъже.

В такъв случай какво означаваше този смъртен акт, от толкова отдавна? Не беше нужно много време, за да видя отговора, и той беше по-лош от всичко, което бих могъл да си представя. Усетих как стомахът ми се свива на топка и, трябва да призная, за няколко кошмарни мига ми се прииска да зарежа всичко.

Знаех обаче, че белег на всяка успешна мисия — може би и на успешния живот — е решимостта да не отстъпваш, да не се предаваш. Какво беше казал Шепота? „Срещни своя Бог като войник“.

В гърба ми бяха вперени десетки погледи и аз се обърнах към тях.

— Той не е мъртъв — казах убедено. — Не е възможно. Има шестгодишен син, който носи неговата ДНК.

Видях как по лицата им пробягва тревога — да не би да искам да кажа, че саудитското разузнаване е сгрешило или е некомпетентно? Глупаво от моя страна. В отчаянието си забравих колко са важни ласкателството и добрите маниери. Стиснах веслата и бързо загребах назад.

— Разбира се, нужна е организация с уменията и опита на Мабахит — да не говорим за нейните висши ръководители, — за да видим неща, които иначе не бихме могли. — Беше толкова захаросано,

че да предизвика диабет, но свърши работа — всички се отпуснаха и почнаха да се усмихват и да кимат.

Посочих документа.

— Мисля, че през последните седмици на конфликта Закария ал Насури си е купил смъртен акт — или някъде из малките улички на Кабул, или е подкупил афганистански официален служител да го издаде.

— Защо? — попита директорът.

— Защото е бил муджахидин. Давал си е сметка, че хора като нас винаги ще го търсят. А може би още тогава е планирал да започне по-голяма война. След като старата му идентичност е била погребана, той се е сдобил с нова. Не е било трудно. Афганистан, Пакистан, Иран — целият регион е затънал в хаос, навсякъде има корупция. — Млъкнах, лице в лице с провала си. — Мисля, че някак се е сдобил с нов паспорт.

Директорът се втренчи в мен, после каза:

— Но това означава, че не знаем нито името му, нито националността му... че не знаем нищо...

— Да, така е. Не знаем нищо — отвърнах, като се опитвах да прикрия отчаянието, което ме бе обзело. — Обаче някъде — продължих — някой в арабския свят е чувал за човек на неговата възраст, бивш муджахидин, емигрант, чийто баща е бил екзекутиран в Саудитска Арабия. Колко такива има? Трябва да търсим тази следа.

Директорът се замисли и си представих как часовникът му за милиони отброява секундите.

— Ако има нещо, то няма да е в компютризираните файлове — каза той накрая. — Вече ги претърсихме почти изцяло. Може би в хартиените документи... може и да е останало нещо... от много отдавна.

Заговори бързо на арабски. Даваше нареждания. От последвалата суматоха се досетих, че им е наредено да мобилизират подкрепления, да привлекат още анализатори и специалисти, да извикат пенсионирани служители, които има шанс да си спомнят нещо. Десетки от по-старшите агенти станаха, грабнаха лаптопите и цигарите си и тръгнаха към асансьорите.

Директорът ги посочи.

— Това е основната група за издирването. Те ще се заемат с хартиените документи. Скоро тук ще има още двеста души, но съм сигурен, че няма да стане бързо — горе има апартамент, защо не отдъхнете малко?

Благодарих му, но знаех, че няма да мога. Погледнах си часовника — оставаха шест часа до уговореното ми обаждане на двамата в Овалния кабинет. Обърнах се към прозореца и се загледах в обсипаното със звезди небе. Някъде там, навън, имаше пустиня толкова голяма, че я наричат Море на пустотата. И пак се замислих за Сарацина.

Т. Е. Лорънс — Лорънс Арабски — е познавал тази част на света и природата на хората. Той казва, че будните мечтатели са опасни хора — опитват да живеят мечтите си и да ги превръщат в реалност. Мечтата на Закария ал Насури беше да унищожи всички нас. Моята беше да го заловя. Питам се кой от двамата ще се събуди една сутрин, за да разбере, че кошмарът му е започнал.

7.

Коридорите продължаваха с километри. От всяка страна имаше шестметрови автоматизирани складови конструкции, които се издигаха като паметници — просто въвеждаш номер от каталога, име или някакъв друг елемент от наименованието на документа и конструкциите се задвижват, за да открият нужните архивни кутии. Имах чувството, че се намирам във вътрешността на гигантски компютърен диск.

Имаше осемнайсет еднакви етажа, до един запълнени с хартиени архиви — суровите данни от години следене, предателства и подозрения. Скрытият под регионалната централа на Мабахит и свързан с централен атриум комплекс изведнъж се изпълни с хора, търсещи из рафтовете и измъкващи кутии с документи. Директорът бе удържал на думата си и бе докарал тук всички агенти и служители, които бе успял да открие.

Бях слязъл от конферентната зала и сега седях до неколцина старши агенти в команден център, увиснал над атриума. Наблюдавах как на всеки етаж екипи мъже разгръщат жълтеникави папки и претърсват планини от информация, за да открият някаква следа, някакво споменаване на човека, чийто баща е бил екзекутиран в Саудитска Арабия преди толкова много време.

Три часа гледах как ровят, три часа в хранилище без прозорци, сред мъже, които не докосват алкохол, но пушат по две кутии цигари на ден, три часа отброяване на всяка минута, и бях толкова близо до отчаянието, колкото изобщо бих могъл да бъда. Естествено, когато един от седящите край мен каза, че първият екип тръгва да разговаря с хора, които биха могли да допринесат с нещо за възстановяването на прекъснатия разказ, грабнах самото си и тръгнах с тях.

Тримата агенти бяха корави мъже. Най-младият беше на двайсет и няколко и интелигентността му беше колкото на растение — имаше чувството, че се налага да го поливат, за да не изсъхне. Взехме още осем от колегите им и потеглихме в конвой от черни джипове с толкова затъмнени прозорци, че все едно пътувахме в полунощ. Сигурен съм

обаче, че изпълняваха истинската си цел идеално — обикновен човек нямаше как да не изпита страх, когато ги види да минават.

Кръстосвахме простиращия се на километри град — четири и половина милиона същества, закотвени сред пустинята, половината от които по всяка вероятност служители на Арамко — най-голямата нефтена компания на света — и разпитвахме за семейство, изчезнало преди много-много години. Седяхме в маджлис — официалната гостна на по-бедните къщи, далече от центъра на града — и разпитвахме мъже, чиито ръце трепереха, виждахме чернооки хлапета да ни наблюдават от тъмни коридори, зървахме жени, покрити от глава до пети с бурки, да бързат да се отдалечат при пристигането ни. Посетихме един възрастен човек, Саид бин Абдула бин Мабрук ал Биши — държавния екзекутор, обезглавил бащата на ал Насури, — с надеждата осъденият в последния момент да е споменал нещо за кариерата или бъдещето, което желае за сина си. След това отидохме до скромна малка къща, достатъчно близо до водата, за да усетя миризмата на сол, и поради някаква причина, която не можех да обясня, я снимах с мобилния си телефон. Това беше родната къща на ал Насури и разпитахме човека, който се бе нанесъл там, след като семейството заминало, защото би могъл да е чул нещо през следващите години.

Никой не знаеше нищо.

Най-накрая решихме да починем и спряхме в крайпътно заведение, за да пием кафе. Седяхме вън и слушахме разказите на двайсетгодишния идиот за момичето, което срещнал в Мароко, когато телефонът иззвъня и ме поканиха да се прибера незабавно.

Екипът беше събран в единия край атриума, където имаше няколко работни места. Пространството все така беше изпълнено с цигарен дим. Директорът стоеше край една маса пред отворена кутия от архива и още много други струпани на пода наоколо. От тях се показваха пожълтели доклади, транскрибирани разговори с информатори, клюки и слухове.

Директорът обясни, че стигнали до кутия, която съдържала материал без стойност, както смятали, за някои консервативни джамии в Бахрейн.

— Една тънка папка обаче се оказа интересна — каза той. — Отнася се за малка джамия край Манама, столицата.

Погледна ме, за да види дали разбирам последиците от това, което ми говори.

— Джамията на Закария ал Насури? — попитах. Стараех се да говоря спокойно, да не издавам пристъпа на надежда, който ме обзе.

Той кимна.

— Папката съдържа обичайния кух анализ и няколко непълни регистъра на членовете, но сред тях беше заровено това. — Вдигна документ от три страници на арабски. — Преди пет години наш агент от ниско ниво разговарял със саудитец от благотворителна организация, който доставял храни и медикаменти на бежанците в Ивицата Газа. Докато разтоварвали камиони за някаква порутена болница, чул за човек, докаран същата вечер, след израелско ракетно нападение. Когато свършил работата си, се качил горе, за да поговори с ранения и да разбере дали може да му помогне с нещо. Мъжът, който имал рани от шрапнели близо до гръбначния стълб, периодично изпадал в делириум и се свестявал, така че саудитецът прекарал с него почти цялата нощ.

Директорът млъкна за момент, погледна документа, прецени фактите.

— Както изглежда, раненият е бил лекар и в един момент, в полусъзнание, споменал, че някога е членувал в джамия в Манама. Това е причината докладът да попадне точно в тази папка. Всички сметнали, че е от Бахрейн, обаче няма как да е било така, защото покъсно, отново в полусъзнание, човекът казал, че баща му бил обезглавен публично...

Наведох се напред толкова бързо, че насмалко да падна от стола, и казах:

— В Бахрейн няма публични обезглавявания.

— Точно така. Има само в една страна.

— Саудитска Арабия — отвърнах.

— Да. Изглежда, мъжът е пътувал с кола, с жена си, палестинка, и детето си, когато са попаднали под ракетен обстрел. Никой не знае дали колата е била цел, или е пострадала случайно. Жената умира, но не веднага. В бълнуването си той разказал, че я държал в ръцете си и тя го накарала да обещае — да обещае пред Аллах, — че ще се грижи за детето им. Момчето оцеляло с леки наранявания...

— Хвала на Аллах — казаха всички наоколо на арабски.

— Но майката е знаела, че за детето трагедията е двойна. Не само губело нея, но и е страдало от...

— Синдрома на Даун — казах високо.

— Откъде знаете?

— Определено е той. Ал Насури — казах и се изправих, защото трябваше да освободя прилива на нервна енергия. — Това е неговият син, виждал съм момчето. Къде го е изпратила болницата? В сиропиталище?

— Точно така.

— Кое то се поддържа от Бригадите на мъчениците на Ал Акса? Виждал съм разписките. — Сега разбрах защо Лейла Кумали не е изпращала парите на УНИЦЕФ.

— Какво друго? — попитах, може би малко по-рязко, отколкото предполагат добрите маниери, но всички бяха под пара и никой не забеляза.

— Името на убитата жена е Амина Ебади — поне това име е използвала, защото много палестинци използват псевдоними или партизански имена. Опитвахме да я открием, но не намираме нищо.

— Добре, а той? Докторът? — попитах. Гласът ми трепереше от напрежение. — Този, който е разговарял с него, научил ли е с какво име се е движел?

— Това е странното. Докторът бил в ужасно състояние, но когато саудитецът се върнал на следващата вечер, бил напуснал болницата. Вероятно се е изплашил да не би да е казал нещо излишно, докато е бълнувал.

— Името му, директоре! Имаме ли име?

— Не.

Вторачих се в него.

— Значи нямаме нищо? Нищо повече?

Той кимна.

— Преровихме всичко. Първоначалният доклад не е бил последван от никакви действия. Сметнали са, че не е от особено значение...

— До този момент — казах с горчивина. Наклоних глава назад и опитах да дишам. Новината сякаш изсмука въздуха — и енергията — от помещението. Агентите и директорът ме гледаха с очакване, но аз трябваше да мисля.

Знаех повече за Закария ал Насури, отколкото той би искал да знае който и да било таен агент. Знаех, че е роден и израснал в Джеда, че е присъствал, потресен, на площада, на който са обезглавили баща му, и че майка му е заминала да живее в изгнание в Бахрейн. Знаех името на джамията в Манама и че останалите ѝ членове са му помогнали да замине за Афганистан, за да се бие с руснаците. Че в края на войната си е купил смъртен акт, някак се е сдобил с нов паспорт и е изчезнал в необозримия арабски свят. Че е учил медицина, дипломирал се е като лекар, срещнал е палестинка, която е използвала името Амина Ебади, и се е оженил за нея. Че двамата са работили в недокументираната беззаконна граница — бежанските лагери в Ивицата Газа, ада на земята, ако има такова нещо. Сега знаех, че семейството е пътувало с малкото си дете, когато колата им е била ударена от израелска ракета, при което майката е умряла, а докторът е бил ранен. Детето е било взето в сиропиталище, а докторът вероятно е помолил сестра си, Лейла, да помогне. Изпълнен с омраза, без семейни отговорности, с помощта на знанията си, придобити като лекар, и с пороя информация, която може да се открие в интернет, се е заел със синтез на вируса на едрата шарка. Върнал се е в Афганистан, за да го изпробва — и тогава го чухме да говори по телефона, разтревожен за любимото си дете, единствената връзка с покойната му съпруга.

А след това? След това музиката спираше и нямаше нищо. Кой е той сега, какви имена използва и — по-важното — къде е?

— Път назад — казах тихо. — Някак буташ напред, а откриваш път назад.

Никой не знаеше дали си говоря сам, или предлагам нещо на всички. Вероятно и аз самият не бях наясно.

— Това е всичко, което знаем за този човек — каза директорът и посочи с жест етажите с автоматизирани рафтове. — Нямаме име, самоличност или някаква следа. Поне не тук.

Беше прав и тишината погълна всичко. Мобилизирах се и през димната завеса погледнах хората му. Вече нямаше път назад, за никого от нас, надеждата си бе отишла и знаех...

Бяхме го изпуснали.

Постарах се да не показвам отчаянието си и леко изправих рамене. Бил винаги ми казваше, че няма оправдание за лошите маниери, а аз дължах нещо на саудитците.

— Направихте повече, отколкото се надявахме — казах тихо. — Задачата беше неблагодарна, но вие се справихте с талант и умения. Благодаря ви от цялото си сърце.

Може би за първи път чувах искрена похвала вместо кухи ласкателства и долових гордостта по лицата на мнозина от тях.

— Jazak Allahu Khairan — казах накрая. Произношението ми беше кошмарно, но пък това беше една от малкото цели фрази на арабски, които си спомнях от предишното си посещение. Беше традиционен начин да благодариш: „Нека Бог те възнагради с благословия“.

— Wa iyaki — отговориха всички и се усмихнаха на опита ми. Отговорът означаваше: „И теб също“.

Това беше сигналът, от който се нуждаеха всички. След това се надигнаха и започнаха да събират нещата си. Останах на мястото си, сам, отчаян. Трябваше да открия нов път напред, маршрут, пътека. Трябваше ми чудо.

Спуснах се през каталога на професионалната си памет, оставих ума си да се рее из всички неконвенционални пътеки, но се върнах с празни ръце.

Бях идентифицирал Сарацина, но не го познавах, бях го открил, но не знаех къде да го намеря, той беше някой и никой. Това беше истината и нищо на света не можеше да я промени.

Погледнах си часовника.

8.

Беше най-лошият телефонен разговор, който ми се е налагало да провеждам. Никой не се ядоса, никой не ме обвини за нищо, обаче усещането за провал и страх беше навсякъде.

След като се сбогувах с директора на Мабахит, един от черните джипове ме откара до добре охранявания корпус на консулството на Съединените щати. Картър от Бейрутския офис се бе обадил предварително и ги бе уведомил за присъствието ми, така че не се бавих много около преградите за самоубийци и постове на охраната.

След като влязох, младият дежурен реши, че имам нужда от легло за нощта, и ме поведе към апартамента за гости, обаче го спрях по средата на пътя към асансьора и му казах, че имам нужда от телефон в зоната ТЕМПЕСТ на сградата — място, създадено специално с цел предотвратяване на електронното подслушване. С Мабахит може и да се бяхме разделили с добри думи, но това не означаваше, че им имам доверие.

Дежурният служител се поколеба — може би се чудеше кой точно съм, — после се зае с електронните ключалки на бронираните врати, за да ме заведе дълбоко в сърцето на сградата. Минахме през пункт за вътрешна проверка за сигурност, където ми обясниха, че влизаме в секция, заета от ЦРУ, след което попаднах в малка стаичка, в която имаше само бюро и телефон. Това е най-сеплото място, което можете да си представите, пък било то и заради пълната липса на каквито и да било звуци.

Затворих вратата, активирах електронната ключалка, взех слушалката и поисках от оператора да ме свърже с Овалния кабинет.

От другата страна вдигнаха веднага и чух гласа на президента — беше ясно, че е уморен, но пък духът му беше приповдигнат, защото очакваше добра новина. Бях му казал, че ще науча цялото име на Сарацина, датата на раждане, вероятно ще имам и снимка — разполагах с всичко това, но просто не бях предвидил, че ще е безполезно.

Чух и гласа на Шепота — каза, че също участва в разговора, и мисля, че се досети от сдържания ми поздрав, че се задава катастрофа: като всеки добър водещ офицер, той също умееше да преценява много точно нюансите в поведението на агентите си. Така че попита направо:

— Какво има?

Казах им всичко директно, спокойно и твърдо, като съобщенията за катастрофи, които всеки ден четем във вестника. Казах, че въпреки усилията ни и големите надежди отпреди няколко часа отново не разполагаме нищо, с което да работим. С абсолютно нищо.

Последва ужасяваща тишина.

— В един момент сме наперени петли, в следващия — перушина за бърсане на прах — каза Шепота след малко. — Това е провал...

— Проснати сме по очи и нямаме време — добави президентът. Умората, вече без предишната надежда, се усещаше безпогрешно.

— Ами другите? — попитах. — Нещо от другите?

— Сто хиляди души и нищо — отговори Гроувнър.

— Мисля, че не сме имали шанс. Попадали сме в свършената буря... — заговори Шепота.

— Чиста кожа, солов играч — прекъснах го.

— Чиста кожа, да. Обаче не е съвсем соло — отвърна той.

— Какво имаш предвид?

— Афганистан. Някой му е помагал, поне за кратко. Солов изпълнител не би могъл да хване трима заложници.

Беше прав, но това не ми се струваше важно, а и президентът вече се беше включил.

— Да хванем жената — Кумали ли беше? — възможно най-бързо. Това ли е планът? — попита той Шепота.

— Да. Пилигрим смята, че тя е в неведение — така ли е?

— Повече или по-малко — отговорих. — Шепота може да ви е казал, господин президент, че тя има начин да се свързва с него, но според мен във връзката има система за предупреждение. Разместена буква, използване на друга дума — ще го предупреди да се скрие.

— Може и да си прав — каза президентът. — Купил си е цял смъртен акт. Значи е умен. Но трябва да опитаме.

— Ще изпратя екип възможно най-бързо — каза Шепота. — Ще я изведем от Турция и ще я преведем в Ярка светлина.

Ярка светлина беше кодовото название на Дои Сам Муан, тайния затвор на ЦРУ, на границата между Бирма и Тайланд, който бях посещавал. Говореше се, че ако някой потъне в Ярка светлина, повече няма да се появи. Беше странно — предвид магнитуда на събитията, които очаквахме, — но не можех да не мисля за малкия симпатяга и какво би се случило с него. Отново щеше да попадне в сиропиталище, в Газа или в Турция най-вероятно. Където и да е, вече нямаше да има поклони и смях.

— Призори ще издам президентска заповед — продължи Гроувнър — и ще затворим границите. Ще изолираме страната възможно най-добре — летища, земни пунктове, пристанища, всичко, което можем.

Беше очевидно, че се насочват към теорията за човешки вектор, но дори и да се окажеха прави за начина на разпространение на заразата, всяка година в страната влизаха поне по половин милион нелегални имигранти — добра индикация, че опитите за по-добра охрана на границите няма да са от особена полза. Както беше казал възрастният вирусолог — рано или късно всички ние ще седнем на пиршество от последици.

При все че не мислех, че планът им ще успее, замълчах. Нямах алтернатива, така че би било проява на заядливост да разбия идеята им на пух и прах, без да мога да предложа нещо по-добро. Те правеха всичко възможно да спасят страната — толкова по въпроса.

— Не е нужно да тръбим, че е едра шарка — предложи Шепота.

— Можем да кажем, че е много заразен птичи грип — колкото и да е страшен, няма да предизвика същата паника. Ако обявим, че е едра шарка, нещата ще излязат от контрол — както връх Еверест създава свой собствен климат.

— Не — възрази Гроувнър. Очевидно и той беше мислил по въпроса. — Какво ще стане, когато истината излезе наяве? Единствената ни надежда е да си сътрудничим с обществеността — когато имат шанс, американците винаги се оказват достойни граждани. Ако ги предадем, ще ги загубим. Един вектор, една следа — само това ни е нужно и ще можем да го проследим назад. Освен това възнамерявам да пусна ваксината. Не знам дали ще има някаква полза от нея, но трябва да опитаем всичко и да използваме каквото имаме.

— Да, господин президент — каза Шепота. — Да приберем ли Пилигрим?

— Ще замина за Газа — казах аз.

Шепота се съвзе първи.

— Сам американец в Газа? Без легенда? Веднага ще дойдат с бомби и бейзболни бухалки. Ще умреш за по-малко от ден.

— Говорих със саудитците. Те имат на място хора, които могат да помогнат.

— Това означава, че въжето ще е наполовина по-късо.

— Ал Насури е бил там. Това е единствената следа, която имаме.

— Не си длъжен да го правиш — каза президентът. — Това, че не си го намерил, не те zlepоставя по никакъв начин. Напротив. Когато се срещнахме за първи път, казах на Шепота да те остави да действаш. Казах му, че си най-интелигентният кучи син, който съм виждал. Не си давах сметка, че си и най-добрият. Справи се повече от добре.

— Благодаря — казах тихо.

— Няма да ти изпратя президентско благодарствено писмо — добави той в опит да разведри тона. — Вече си имаш.

— И топките за голф — отвърнах.

Засмяха се и това ми даде шанс.

— Може ли да помоля за нещо, господин президент? — казах.

— Слушам — отвърна той.

— Има един хакер... когото извадихме от Левънуърт и който свърши чудесна работа. Възможно ли е да не го връщаме там?

— Искаш да го помилвам, така ли?

— Ако е възможно — отговорих.

— Какво ще кажеш, Шепот? Познаваш ли този тип?

— Да. Наистина свърши чудесна работа. Подкрепям.

— Добре. Ще взема името му от Шепота и ще напиша заповедта.

— Благодаря, господин президент — успях само да кажа. Мислех си как Battleboi ще прегърне Рейчъл, когато научат новината.

— Късмет, Пилигрим — каза президентът и с това разговорът приключи. — Надявам се да се видим пак, при по-добри обстоятелства.

Не прозвуча много уверено.

Линията прекъсна. Останах в звукоизолираната тишина и си помислих, че това са може би последните мигове покой, които ще

имам за много време. Може би въобще.

Газа.

Шепота беше прав — това е едно от най-опасните места на света.

Единственото добро там беше, че нямаше накъде да отплавам:
поне нямаше да ме чакат никакви стари яхти с кърпени платна.

Навсякъде другаде, но не и в Газа.

9.

Понеже страната била Германия, камионите пристигнали точно навреме. Било минута след шест и валял лек дъжд, когато минали през портала на „Хирон“.

Точно както стотици пъти преди това шофьорите минали покрай стъклената фасада на административната сграда и покрай халетата на фабриката и стигнали до товарните рампи отзад. Склададжията — висок мюсюлманин, чието име никой от шофьорите не си спомнял съвсем точно — вече бил на електрокара, готов да товари кашоните медикаменти за износ в Америка. Не казал нищо — той и бездруго рядко говорел, — но шофьорите го харесвали — работел бързо и като че ли бил доста по-интелигентен от повечето си колеги.

Пратката била голяма — включвала всичко, от палети с ваксини до кашони с антибиотици, милиони дози различни лекарства, — но въпреки това Сарацина товарел камион за по-малко от пет минути. Всички документи били готови, така че шофьорите знаели — щом той е на смяна, няма нужда да проверяват — всичко било съвсем точно.

Грабнали книжата, изтичали през дъжда, скочили в кабините и се насочили към магистрала А5 за отрицателно време.

Ако били погледнали в огледалата за обратно виждане, което никой от тях не направил, щели да видят, че Сарацина все още е на електрокара — и че гледа замислено след тях. Знаел, че дъждът и ремонтните работи по магистрала А5 — винаги имало ремонтни работи на А5 — ще ги забавят малко, затова и той бързал, но не много, така че те щели успеят да стигнат за съответните полети.

Накрая навел глава, опрял чело на ръцете си и се отнесъл някъде между молитвата и изтощението — всичко било свършило, вече не било в неговите ръце и облекчението било толкова всеобхватно, че усетил сълзи да парят клепачите му. Смазващата отговорност на последните три години, огромното бреме от това, че върши работата на Аллах, изчезнали. Оръжието било в свободен полет и съдбата на мисията, благополучието на държавите, оцеляването на невинността, колкото е останала на света, зависела от система за граничен контрол,

която според Сарацина била толкова рехава, че на практика не съществувала. Но това не било под негов контрол: той бил направил възможното и сега всичко било в Божиите ръце.

Със засилващо се усещане за свобода най-накрая вдигнал глава, слязъл от електрокара, влязъл в склада, отишъл при шкафчето си и го изпразнил. За първи и единствен път, откакто бил на работа в „Хирон“ не изчакал смяната си да свърши. Вместо това метнал раницата си на рамо, измъкнал се незабелязано покрай охраната на портала и — изпълнен с въодушевление — тръгнал по пустата улица в ситния дъжд.

Върнал се в малката си квартира — там имало само легло, маса и умивалник в единия ъгъл, — изпразнил шкафовете от хранителни продукти, опаковал останалите си дрехи в раницата, хвърлил ключа на масата, излязъл и затръшнал вратата. Не направил опит да вземе заплатата, която му дължали, да прибере депозита си за квартирата или да се сбогува с мъжете от джамията на Вилхелмщрасе, проявили такава щедрост към него — изчезнал също така тайнствено, както се бил появил.

Тръгнал бързо през събуждащия се град към железопътната гара, купил си билет и след няколко минути експресът за Франкфурт се появил. Той извадил багажа и медицинската си чанта от шкафчето за дългосрочно съхранение, отишъл до тоалетната и там се върнал към облеклото и идентичността на ливански лекар, който е бил на конференция в Месе.

От седмици, с приближаването на края на мисията му, все по-често мислел какво ще прави след това — нямал желание да остане в Германия, нямал причина да се върне в Ливан. Знаел, че до дни модерната чума — черната шарка, както я наричал за себе си — ще изпълни общественото съзнание. Ще започне бавно, като кибритена клечка в слама, но бързо ще се превърне в това, което учените наричат самоусилващ се процес — експлозия, — и цялата плевня ще пламне.

Америка — големият неверник — ще рухне, смъртността ще бъде астрономическа. Лишен от защитника си, Израел ще стане уязвим и ще падне в ръцете на враговете си. Икономическата активност ще се срина, цените на петрола ще паднат и управляващият саудитски елит — който няма да може повече да купува собствения си народ или да търси подкрепа от Съединените щати — ще започне страховити репресии и с това ще посее семената на собственото си унищожение.

В близко бъдеще светът ще се затвори и пътуванията ще станат невъзможни, защото държавите ще потърсят спасение в карантината и изолацията. Някои ще се справят по-добре от други и макар че един милиард души са измрели от едра шарка през стотите години преди победата над болестта, в ново време не се е появявало нищо подобно — СПИН е далеч от това — и никой няма да е в състояние да предвиди накъде ще потекат реките на заразата и къде ще завият.

И докато времето за умиране — както го бил нарекъл — приближавало, той все повече се убеждавал, че каквото и да се случи, иска да е със сина си. Ако загубят живота си, значи такава е била волята Божия, а той искал единствено да е с детето си, за да може да го прегърне и да му каже, че няма от какво да се страхува на този или в другия свят. Ако по Божията воля останат живи, тогава щял да го заведе в Афганистан, при първа възможност. И заедно ще се разхождат по сенчестите брегове на реките, може би ще му покаже склоновете, където е свалил хеликоптерите. И когато лятото премине в есен, ще отидат в далечните долини, където е крепостта на Абдул Мохамад Кан. Какво по-добро възпитание можеш да дадеш на сина си от примера на вярващите и смелите? И когато му дойде времето — ще се върнат в Саудитска Арабия, ще се смеят и ще живеят заедно в земите, които са най-близо до душата на баща му.

Да бъде със сина си! Тази мисъл го поддържала през цялото време в Карлсруе. Една вечер отишъл в някакво интернет кафе и потърсил в Мрежата къща под наем, подходяща за един вярващ мюсюлманин и сина му, в Милас.

Да, щял да се появи във Франкфурт отново като лекар, да вземе влака до летището и да се качи на самолет. Щял да лети до Бодрум.

10.

С частен турбореактивен самолет на пълна тяга полетът от Джеда до Ивицата Газа, късчето отчайваща мизерия, вклинено между Израел и Египет, дом на половин милион араби без държава и поне двайсет групировки, определяни от Държавния департамент като терористични, трае около два часа.

Централата в Бейрут се беше погрижила вместо кичозния червен Гълфстрийм на търговеца на оръжие да получа „Лиър“, собственост на ЦРУ, който беше в три оттенъка на бежовото. Поне не предизвикваше мигрена. От една страна, това беше предимство, но от друга — вътре нямаше легло, а това впоследствие се оказа от значение. Бях принуден да седя и тъй като долу нямаше нищо за гледане освен безкрайни петролни полета, единствената ми компания бяха собствените ми мисли.

И трябва да кажа, че тази компания беше гадна. Не смятам, че съм суетен, обаче определено имам предостатъчно професионална гордост. Седнал в самолета, на десет хиляди метра височина, нямаше къде да се скрия, особено от истината. Бях се срещнал фронтално със Закария ал Насури и той ме бе победил.

Може и да не съм имал никакъв шанс — той беше твърде добър, твърде умен, твърде далеч напред, за да мога да го стигна. Този човек беше откарал негасената вар в планината Хиндукуш. Негасена вар на товарни коне — осемстотин километра през едни от най-непристъпните терени на света! И беше планирал всяка стъпка, всяка подробност.

Несъмнено беше, че ако е способен на това, е предвиждал един ден хората от моя бранш да опитат да го открият. Като беглец в прясно навалял сняг, беше заличил следите си. Беше купил смъртен акт преди повече от двайсет години и след това се беше снабдил с фалшив паспорт. Може би беше толкова напред, че изобщо да не можем да го хванем.

Така или иначе, доколкото бях в състояние да видя, нямаше какво друго да направим. От десетимата, които знаеха тайната, осемте

представители на правителството не само бяха опазили мълчанието, но и действаха с възхитителна бързина. Без да се хваля, другите двама от групата — Шепота и аз — бяхме сред най-добрите, при това въоръжени с всички ресурси и технологии, които можеше да осигури най-силната държава на света. Бяхме първокласни хищници и като такива бяхме програмирани да преследваме плячката...

Спрях мисълта си, за да се коригирам. Не всеки хищник преследва. Сещах се най-малко за един, който не го прави. Акулата преследва, обаче крокодилът се спотайва тихо в тръстиките и чака плячката да дойде при него.

Тогава си дадох сметка къде е грешката ни — преследвахме го, а би трябвало да му заложим капан. При директно преследване няхаме никакъв шанс — той беше твърде умен. Ако обаче попаднеш в капан, преднината му щеше да е без значение.

Разполагахме ли с още време? Може би имаше начин да изиграем още една карта, да хвърлим зара още един път, може би в пълнителя беше останал още един, последен патрон. Трябваше някак да извадим този звяр от сенките, да го накараме да дойде до мястото за водопой.

Гледах през илюминатора, както ми се стори, цяла вечност. Не виждах облаците или нефтените сонди, но повярвах, че все още имаме шанс. Вярата ми се крепеше само на едно — урока, който научих преди толкова много време в кабинета на един банкер в Женева. Любовта не е слаба, любовта е сипна.

Разкопчах колана на седалката и се изправих. Залитнах. Не бях усетил, че малкият самолет е попаднал в турбулентни въздушни маси, които го клатят и тресат, издигат и спускат, но няхах време да мисля за това. Тръгнах към предната част на салона, едва не ударих тавана с глава при едно внезапно пропадане, хванах се за облегалката на близката седалка, после наполовина пропълзях, наполовина прелетях останалото разстояние до малкия шкаф, в който се намираше сигурният телефон на ЦРУ.

Грабнах слушалката и набрах номера.

11.

Шепота отговори почти веднага, но гласът му, дори по-тих от обикновено, беше толкова дрезгав, че съскаше като киселина върху метал — твърде много стрес, твърде малко сън, твърде много разочарования за главата само на един човек.

Казах му каква грешка допускаме, като опитваме да настигнем Сарацина, и обясних какво искам да опитам — без подробности, само в най-общи линии. Слава богу, беше достатъчно опитен, за да не се налага да обяснявам с тебешир пред черната дъска.

Казах, че трябва да задържим прехвърлянето на Кумали и да убедим президента да не бърза с обръщението към нацията.

— Трябва ми време, за да се получи, Дейв — казах му.

Той опита да се засмее.

— Искаш от мен единственото, което нямаме — възрази и отново чух годините в гласа му. — Не можем да отлагаме. Говорих с него преди двацет минути. Невъзможно е.

Започнах да излагам аргументите си, да го моля и умолявам, а накрая, когато това не доведе доникъде, му казах ядосано, че трябва да ме слуша, защото съм най-добрият агент от своето поколение и — мътните го взели — казвам му, че още имаме шанс! За момент той не отговори, а аз си дадох сметка, че суетата в думите ми, толкова неприсъщи за мен, го е сепнала. Каза ми да чакам.

И се вкопчих в това, буквално и преносно, докато пропадах през турбулентния въздух, а той разговаряше с президента по друг телефон. След няколко минути чух стъпките му по дървения под в домашния му кабинет.

— Говорих с Гроувнър — каза ми. — Той не смята, че ще излезе нещо, не вярва, че ще се получи...

— Боже! — прекъснах го. — Обясни ли му къде сме сбъркали?

— Разбира се, че му обясних — отговори Шепота троснато. — Казах му, че сме яздили в група, като хайка, а е трябвало да сме като бандити, които изчакват влака в засада, за да го оберат. Как ти се струва това? Достатъчно ясно ли е?

— И въпреки това не се съгласи?

— Не ме остави да довърша. Каза, че не вярва да се получи, но също така каза, че вярва в теб. Имаш трийсет и шест часа.

Заля ме облекчение. Още един шанс за спасение, още един шанс за изкупление.

— Благодаря — казах. И наистина бях благодарен.

— Дръж ни в течение. Ако нещата започнат да се разпадат, той иска да го научи незабавно. Обръщението към нацията е написано. Каза, че не иска да слуша за надежди и не иска желаното да замъглява логиката. Ако е лайно, не се опитвай да го лъскаш.

— Добре — отговорих.

— Имаш номера ми, ще ти дам още един, ако се натъкнеш на проблем. На Гроувнър.

Въпреки че паметта ми е добра, не исках да ѝ се доверя, затова извадих мобилния си телефон и записах номера при номерата за бързо набиране, под този на полицията. Все още натисках бутоните, когато Шепота продължи:

— Добре. Значи разполагаме с трийсет и шест часа и идея за план. Сега трябва да го изработим с детайли. Коя е първата стъпка?

— Телефонен разговор — отговорих. — Не можем да го направим ние — трябва да прозвучи реалистично. Кой е най-високопоставеният актив, който имаме в турското разузнаване?

Предвид стратегическото значение на страната знаех, че ЦРУ — както и всяка друга сериозна разузнавателна агенция по света — е отделило години, за да отгледа свои агенти в МИТ.

Шепота не отговори — карах го да коментира една от най-зорко пазените тайни на страната.

— Дейв? — подканих го.

— Можем да използваме някого — отговори неохотно.

— Кого? — Знаех, че прекалявам, но трябваше да знам с какво разполагам.

— За бога, не ме питай това.

— Кого?

— МИТ имат двама заместник-директори — отговори той накрая. — Единият е отраснал с „Уолмарт“, но предпочита „Гучи“, ясно ли ти е?

— Мамка му! Заместник-директор!? — отвърнах стъписано. Въпреки годините, прекарани в Дивизията, все още се стряхах от мащабите на предателството в секретния свят. — Няма да му хареса да направи каквото искаме — отбелязах.

— Няма да има избор. Ще го заплаша, че ще го издам на правителството му. В Турция може би още бесят националните предатели. Чакам подробностите. — Чух шумолене на хартия — готвеше се да записва.

Когато свърших, той прочете точките една по една, но се оказа, че не просто ги е записал — беше ги подобрил и редактирал в движение, така че още веднъж благодарих на Бог, че имам такъв страхотен водещ офицер.

— А сега какво? — попита той. — Да му се обадя и да го накарам да го направи?

— Да. Със скоростта на светлината, ако искаме да имаме шанс.

Затворих и докато Шепота пускаше бомбата на главата на заместник-шефа на МИТ, аз задумках по вратата на пилотите. Чух гласа на единия по интеркома.

— Какво има?

— Промяна в плана. Зарязваме Газа. Летим за Бодрум.

Вратата се отвори рязко.

— Къде е Бодрум?

Казах му и отново се обърнах към шкафа с телефона. Трябваше да позвъня на още едно място.

12.

Когато телефонът му иззвъня, Бродли бил в някакъв бар в Истсайд. Не някакво си хипстърско заведение с „тапас“ и „дегустационно меню“, а истински бар, с просмукан в стените никотин и питиета, достатъчно силни, та да ти се сгърчат пръстите на краката. Последни останки от автентичния Ню Йорк — бар на ченгета, с други думи.

Бил на почерпка за пенсионирането на някакъв стар колега и поради акустиката в заведението единственото място, където можел да се измъкне от тълпата и шума, било отпред, на улицата. В резултат излязъл под дъжда с бутилка бира в ръка — и застана на предната линия на секретния свят.

— Къде си? — попита.

— В самолет на ЦРУ, над Йордания — отговорих. Нямаше смисъл да увъртам, исках да го стресна. — Веднага щом затвориш, искам да се обадиш на този, на когото предаваше съобщенията ми. Казва се Дейвид Маккинли и е директор на разузнаването на Съединените щати.

Чух как дъхът на Бродли секна.

— Мамка му! Аз си мислех...

— Забрави какво си си мислел. Кажи на Дейв, че бързо имам нужда от пилот. Ще уреди хеликоптер, за да стигнеш до летището, и там ще се качиш на правителствен самолет.

— Къде ще летя? — попита той.

— За Бодрум. Маккинли ще се погрижи за документите. Ти си детектив от нюйоркската полиция, който разследва убийството на Ингрид Кол.

— Коя е Ингрид Кол?

— Така се казва жената, която открихте в „Истсайд Ин“.

— Откъде знаеш?

— Ще ти обясня по-късно — прекъснах го и благодарих на Провидението за Камерън и онази, която се представяше за Ингрид —

престъпленията им ме бяха вкарали в Турция и най-малкото ни бяха дали шанс.

— Ще те взема от летището — казах. — И... Бен... Не забравяй да си вземеш оръжието.

На десет километра височина, след като сменихме курса към Бодрум и турбулентността най-накрая намаля, си помислих, че няма да му е нужно, ако всичко върви по план. Но пък, от друга страна, случвало ли се е това изобщо някога?

13.

Въпреки енергичните възражения заместник-директорът на турската МИТ се обади по телефона двайсет минути след разговора ми с Шепота. Обади се на Лейла Кумали всъщност.

Разбира се, аз не слушах разговора, но по-късно получих преведена на английски транскрипция. Дори и от този текст, лишен от емоции и настроения, не беше трудно да се види, че човекът от МИТ е майстор в занаята си. Накара един от асистентите му да позвъни на Кумали и да уговори с нея час, в който тя да се обади на шефа му. Даде ѝ номера на централата на МИТ и докато я прехвърляха от служител на служител, тя несъмнено си е дала сметка с колко властен човек разговаря.

Той ѝ казва много учтиво, че има нужда от помощ във връзка със строго поверителен въпрос, който се отнася за посетител от чужбина. Бог знае какво облекчение е изпитала, когато е разбрала, че не разследват нея.

— Доколко познавате Дейвид Броуди Уилсън? — пита той.

В транскрибирания текст тук бе отбелязана пауза — Кумали вероятно е преодолявала изненадата си, — но заместник-шефът я окуражава.

— Нужни са ми само впечатленията ви, детектив. Не давате показания — казва той със смях. Биваше си го, по дяволите.

След това изслушва спокойно разказа ѝ за мен, като я прекъсва само от време на време, за да я убеди, че думите ѝ го интересуват.

— Благодаря. Много добре — казва, когато тя приключва. — Имали ли сте усещането, понякога, че може да не е служител на ФБР? — пита той. Започва да полага основите.

— Не... не — отговаря Кумали, но се замисля по-дълбоко и се колебае. — Има нещо... умен е... искам да кажа, удивително умен в работата си. Спомням си, че се питах дали всички от ФБР са като него.

— Да, изглежда обяснимо... това, че е добър — отбелязва заместник-директорът загадъчно. — Кажете ми, водил ли е някога

телефонни разговори, във ваше присъствие, които да са ви се сторили подозрителни или неясни, като съдържание?

— Не... имаше странен навик обаче. Аз не съм го видяла, но секретарката ми го е забелязала. Слага батерията в телефона си само когато смята да говори, иначе я изважда.

Замислих се — въпреки грима и високите токчета Хайруниса се оказваше по-умна, отколкото си мислех.

— Защо да вади батерията? — пита шефът.

— Нямам представа.

— Ще ви обясня. Ако носиш в джоба си мобилен телефон, той може да бъде включен дистанционно, без да разбереш. След като заработи, вграденият микрофон може да бъде активиран. След това този, който се е свързал с телефона, може да чуе всичко, което се говори в стаята. Ако батерията се извади, няма такава опасност.

— Нямах представа — отговаря Кумали.

— Значи не знаете, че агентите разузнавачи винаги постъпват така?

— Агенти разузнавачи? Не ви разбирам. Какво значи всичко това?

Според инструкциите на Шепота заместник-директорът трябваше да докара разговора точно до този въпрос. Наистина беше експерт.

— Вие сте положил клетва служител на закона, при това с много добра репутация, мога да кажа. Всичко това е строго поверително.

— Разбира се.

— Имаме на българската граница камери, които записват всички преминаващи коли. Освен това знаем номера на наетата от Броуди Уилсън кола благодарение на софтуера, който ползваме, и установихме, че е влизал в България. Знаете ли защо?

Приказките за системата за разпознаване на автомобилни номера бяха свободни съчинения — такива системи съществуват, разбира се, но Турция не разполагаше с такава. Кумали обаче нямаше как да знае това.

— Не — отговаря тя.

— Двама наши служители оперират от другата страна на границата, в Свиленград, и са го засекли да купува евтин мобилен

телефон и анонимна симкарта. Провел е един разговор от този телефон. Да е споменавал този град?

— Никога.

— В резултат на случилото се интересът ни към агент Уилсън силно нарасна. Поради причини, които не мога да обсъждам, смятаме, че това може да не е истинската му самоличност. Смятаме, че името му е Майкъл Джон Спиц. Говори ли ви нещо това име, детектив?

— Абсолютно нищо — отговаря Кумали.

— Спиц е агент от елитна група на ЦРУ — продължава заместник-директорът. — Това обяснява защо ви е впечатлил като много умен. Работата му е да преследва терористи.

Мога да си представя страха, изпълнил сърцето на Кумали, сама в бялата къща край старото пристанище: как изведнъж си е спомнила кодираните си разговори с Хиндукуш.

„Работата му е да преследва терористи“.

„В името на Аллах — вероятно се е питала, — кого преследва ЦРУ?“ Нея? Брат ѝ? Била е наясно, че го издирват, но в какво е забъркал нея?

— Смятаме, че разследването на убийството е прикритие — продължава заместник-директорът. — Повод да дойде в Бодрум. Имате ли представа какво разследва в действителност?

— Не — лъже тя. В транскрипцията е отбелязано, че го изрича *натъртено*.

— Благодаря ви, детектив, помогнахте ни много — казва шефът. — Засега няма да предприемаме нищо. Ще слушаме телефонните разговори на Спиц и ще чакаме. Ще ви дам обаче телефонен номер, директен. Ако чуете нещо, трябва да ми се обадите незабавно. Нали? — казва той, диктува номера и затваря.

С Шепота нарушихме всички правила — погрижихме се обектът да научи истината за мисията. По такъв начин обаче сложихме стръв в капана — Кумали беше детектив и бях готов да заложа всичко, че инстинктивно ще поиска да разследва. Ще поиска да научи повече, страхът ѝ ще я тласне към това, и бях убеден, че може да започне само от едно място — хотелската ми стая.

Едва ли би го направила сама, но вероятно познаваше доста престъпници, които биха влезли там. Моята работа беше да се погрижа всичко да е готово, когато дойдат.

14.

За първи път в професионалния си живот бях на „студено“ — изпълнявах мисия без легенда или прикритие.

Малкият самолет прекоси Йордания и кацна късно сутринта. Минах през граничния контрол без бавене, взех колата си и вместо да подкарам към Бодрум, влязох в град Милас. Зад сградата на общината намерих магазин за фотоапарати, където млада жена взе телефона ми и извади на хартия снимката на родната къща на Кумали в Джеда. В магазина се продаваха и аксесоари за телефони, така че купих нова батерия за боклука, който бях купил в България.

Наблизо намерих магазин за инструменти и купих ръчна дрелка, малък поялник, универсално лепило и още някои дреболии. Хвърлих ги в колата и подкарах към Бодрум. Пристигнах в хотела във времето за обяд, което означаваше, че мениджърът не е там, и веднага се качих в стаята си.

Свалих очукания куфар от гардероба и внимателно разпрах подплатата, която скриваше двете ключалки. Пробих малка дупчица в едната и се заех с телефона от България. Запоих втората батерия успоредно, така че времето за работа на телефона се удвои, после отворих менюто. След това двайсет минути се борих със софтуера, докато накарам камерата да снима на всеки две секунди.

Закрепих манипулацияния апарат в куфара така, че обективът на камерата му да е пред дупката в ключалката и да вижда цялата стая. Преди да изляза, оставаше само да включа телефона, да залепя подплатата на място и да върна куфара върху гардероба. Камерата не беше идеално скрита, но мястото имаше едно сериозно предимство — хората, които търсят нещо, гледат вътре в куфара или кутията, но много рядко оглеждат самия куфар.

Сега разполагах със собствена система за наблюдение, която наистина беше импровизирана, но щеше да свърши работа — трябваше да съм сигурен, че крадците са намерили каквото се канех да им подхвърля. Всичко останало зависеше от това.

Взех копираната снимка на къщата на Кумали и добавих компютърен диск с копие от шофьорската книжка от Бахрейн, подробности от блога за аквалангисти и подробности за колежа в Истанбул. Сложих всичко в пластмасова папка и я мушнах в сейфа на хотелската ми стая — боклук с електронна ключалка, захранвана с батерия, с която всеки крадец, който си заслужава името, знае как да се справи — прекъсване на захранването, изчистване на кода, отваряне.

Снимката и документите трябваше да убедят Лейла Кумали, че Майкъл Спиз е по петите ѝ.

В добавка, понеже документите бяха истински, така нареченият „ефект на ореола“ щеше да обхване и всичко останало, което открие — разчитах отрепките да задигнат и лаптопа ми. На него Кумали щеше да открие два имейла — изцяло фалшиви, — които бях написал в самолета над Йордания. Прегледах ги за последен път и тъкмо ги слагах в папката с получени писма със съответните дати, когато телефонът на хотела извъня.

Някаква жена се представи като секретарка в отдел „Убийства“ на Нюйоркската полиция, но реших, че това са глупости — почти сигурно беше от екипа на Шепота.

— Полетът, който очаквате, е 349, на Турските авиолинии, от Рим. Каца в Милас в 15.28 — каза тя.

Не очаквах никакъв полет от Рим, но се досещах какво се е случило — Шепота беше решил, че правителствен самолет би направил прекалено голямо впечатление, и заради това бе качил Брадли на редовен полет.

Погледнах си часовника — имах десет минути, ако исках да стигна до Милас навреме. Прегледах докрай имейлите, но не изтрих останалите си файлове — бяха наистина секретни, но кодирани с непробиваем 128-битов код, а присъствието им само щеше да придаде реалистичност на замисъла ми. Самият компютър също беше защитен с някаква парола от ниско ниво, но бях сигурен — както ми бе казал Шепота, когато ми го даде, — че тя може да бъде разбита лесно, ако някой пожелае да го направи.

Сложих лаптопа в сейфа заедно с останалите материали, включих българския телефон, залепих подплатата и излязох.

Пиколото, момчето на рецепцията и телефонистката ме видяха, когато излязох от асансьора. Плъзнах ключа от стаята по плота на

рецепцията и извиках на телефонистката достатъчно силно, за да ме чуят всички:

— Отивам на летището. Ако ме търсят, ще се върна към пет и половина.

Знаех, че ако Кумали претърси стаята ми, първо ще опита да разбере къде съм и какво правя. Надявах се да съм спестил малко усилия на нея и крадците.

Изтичах до колата. Смятах, че докато се върна, те ще са влезли отзад, ще са се качили със служебния асансьор, ще са разбили ключалката на стаята ми и — за да изглежда като обикновена хотелска кражба — ще оставят стаята ми нагоре с краката.

Оказа се, че греша.

15.

Стигнах до летището точно навреме — две минути след като пристигнах Брадли излезе от митническата зона.

Поведох го покрай мъжете, които продаваха ябълков чай, покрай безкрайни тълпи просяци и проститутки и една симпатична славянска двойка, която почти сигурно се занимаваше с джебчийство, и излязохме на паркинга.

Вятърът духаше откъм Азия и донасяше десетки екзотични аромати, по високоговорители се чуваше гласът на мюезина, който призоваваше мюсюлманите за молитва. Видях как Брадли гледа хаотичния трафик, далечните покрити с борове хълмове и минаретата на близката джамия и си дадох сметка, че всичко това го изненадва и обърква.

— Тук сме близо до границите на Ирак и Сирия — казах. — Доста различно е от Париж, нали?

Той кимна.

— Хората от моята професия свикват с чужди места — добавих, — обаче човек никога не може да свикне със самотата. Радвам се да те видя.

— И аз — отвърна той. — Ще ми кажеш ли защо съм тук?

— Не — отговорих. — Но ще ти кажа каквото е необходимо.

Качихме се във фиата и докато изпълнявах нормалния смъртен танц с турския трафик, казах на Брадли да извади батериите и на неговия, и на моя телефон. Докато му обясня защо, стигнахме магистралата.

— Ние — това означава правителството на САЩ — издирваме човек — казах. — Издирваме го от седмици...

— Този, за когото говорят всички? — попита той. — Човекът с ядрения спусък? С бомбата?

— Няма човек с ядрен спусък — отговорих. — Това е легенда.

Видях изненадата му и си дадох сметка какво си мисли — беше слушал президентът да говори за това по телевизията многократно.

Нямах време да обяснявам каква е причината за това, така че продължих:

— Преди два дни си мислехме, че сме го заковали, но се оказа, че грешим. Не разполагаме с име, националност или местонахождение. Единствената връзка, която имаме, е сестра му...

— Лейла Кумали — каза той и в очите му проблесна искрата на осъзнаването.

— Да. През последните дванайсет часа тя научи, че не разследвам убийство и че съм агент на ЦРУ.

— А не си ли?

— Не съм. Аз съм много над това. Когато се върнем в Бодрум, мисля, че тя ще е организирала грабеж в хотелската ми стая. Крадците ще вземат някои неща, включително лаптопа ми. Той е защитен донякъде, но мисля, че тя ще се справи без сериозни проблеми. Вътре има два имейла, които ще й се сторят важни. В първия пише, че сме засекли телефонни разговори между нея и мъжа в Хиндукуш...

— Къде-къде? — попита Бradли.

— В Афганистан. Ще прочете, че не знаем какво е съдържанието на тези разговори, защото са кодирани, но предвид факта, че е родена в Саудитска Арабия и баща ѝ е бил екзекутиран публично, а телефонният ѝ приятел е замесен в отвличането на трима чужденци, смятаме, че става дума за терористично начинание.

— Така ли е?

— Не ми се вярва, обаче документът дава подробности за предстоящото ѝ прехвърляне в Ярка светлина.

— Какво е Ярка светлина?

— Тя ще потърси в Мрежата и ще намери няколко статии, в които се твърди, че Ярка светлина е в Тайланд и е част от системата тайни затвори на ЦРУ.

— Това така ли е?

— Да.

— И какво правят в Ярка светлина?

— Изтезават хора.

— Нашата страна постъпва така с жени?

— Нашата страна постъпва така с всички.

Бен беше в Турция от трийсет минути, но вече получаваше сериозно образование. Оставих го да помълчи за момент, докато

задминавах конвой турски военни на път за сирийската граница.

— Кумали се грижи сама за едно шестгодишно момче — продължих, когато платформите с танкове изчезнаха от погледа ми в огледалото. — Ясно е, че детето не може да бъде изоставено, така че в документа се изреждат мерки за благополучието му.

Взех телефона си, сложих батерията, извадих снимките и ги подадох на Бен. На екрана се виждаше снимка на малкия, която бях направил в кухнята на Кумали.

— Той е със синдром на Даун — отбеляза Брадли и ме погледна.

— Да — отговорих. — В документа пише, че ще го вземат наши хора и ще го прехвърлят в дом за сираци в България, която е една от най-бедните страни в Европа. Поради бедността и факта, че е чужденец, за специалните му нужди няма да бъде направено нищо.

Брадли ме изгледа невярващо и дори потресено.

— Целта на документа е да я хвърли в паника — продължих.

— Мисля, че може и да успееш — каза той. — Защо?

— Знаем, че може да се свърже с обекта. Проблемът винаги е бил в това, че ако опитаме да я принудим да се свърже с него, тя ще го направи така, че да го предупреди. След това той ще се покрие и ще изчезне. Ако обаче си мисли, че чете секретна информация, и тя я изплаши, ще се свърже с обекта по своя воля. И няма да има умишлени грешки или хитроумни предупреждения. Той е единственият човек, който може да ѝ помогне, който може да ѝ каже какво се случва. Дори да поиска да не ѝ обърне внимание, не може — той е арабин, неин брат, а това означава, че е глава на семейството.

Брадли се замисли, после пак погледна снимката. Малкият се смееше — дете, превърнало се в пионка в една стара игра.

— И си измислил всичко това сам? — попита. В гласа му не долових възхищение.

— До голяма степен — отговорих.

— Винаги ли е така... в работата ти?

— Не — отговорих и се замислих за две малки момиченца в Москва. — Понякога е по-зле. Брадли пое дъх.

— Добре. Да кажем, че Кумали се свързва с брат си. После какво?

— Казва му за втория имейл.

16.

Преминах в бавната лента и огледах колите отзад в огледалото. Когато се уверих, че нямаме опашка, вкарах Бен по-навътре в света на сенките.

— Във втория мейл пише, че е от заместник-директора на ЦРУ. Датата е преди два дни и съобщава, че имаме пробив по отвличането на трима чужденци в Хиндукуш.

— Но нямате, нали? — попита Бен.

— Не. Човекът и събитията са мистерия. Той е самотен вълк, организация от едно лице. Няма никакви клюки, никакво предателство. Търсим призрак.

Спуснах се по разклона за Бодрум.

— Обаче аз го зърнах — продължих. — Знаем, че е бил в Афганистан два пъти. Първо като млад муджахидин, за да се сражава с руснаците, после, преди няколко месеца, за да отвлече тримата чужденци...

— Защо ги е отвлякъл?

— Това не мога да ти кажа. — Бен се обиди, но нямаше как — не беше нужно да знае това, а да не знаеш нещо е златното правило на света, в който влизаше.

— Един аспект на случилото се обаче е от огромно значение за нашия план. Дейв Маккинли си даде сметка за това — няма начин да отвлечеш трима души сам. Не и в Афганистан, не и на различни места, не и от охранявани обекти. За да го направи, нашият призрак трябва да е разчитал на помощ. Маккинли е служил два срока в Афганистан и никой друг в Западния свят не познава тази страна по-добре от него. Той е сигурен, че някой от старите другари муджахидини, вероятно някой от племенните вождове, е помогнал на нашия човек. Тези връзки са дълбоки и обясняват защо въпреки хилядите агенти на терен там не сме чули нищо. Вторият мейл ме информира, че след два дни един от помощниците му — срещу голяма сума и нова самоличност — ще издаде имената на нашия призрак и на другите, които са му помагали.

Стигнахме брега. Залязващото слънце обливаше ажурното море с розови оттенъци. Съмнявах се Бен някога да е виждал нещо по-красиво, но не видях почти никаква реакция.

— Ако приемем, че това е истина, какво ще стане с хората, които са му помагали? — попита.

— Ще ги разпитат, после ще ги предадат на афганистанското правителство.

— И ще ги екзекутират.

— Да. Мейлът не разкрива името на предателя, но сочи съвсем ясно, че го знам.

— Значи, ако твоят обект, призракът, иска да спаси себе си и другарите си, ще трябва да научи името му от теб бързо и да го предаде на племенния вожд преди властите да го заловят.

— Точно така — отговорих. — Нашият обект трябва да дойде до Бодрум и да ме накара да говоря. И ще разполага с по-малко от ден, за да го направи.

— Тогава го хващате.

— Не.

— Не?! Как така не? Мислех...

— Арестуването му няма да помогне. Нуждаем се от информацията, с която разполага този човек. Да кажем, че е изпратил пратка в Америка — или се кани да изпрати, — а ние нямаме шанс да я открием. Трябва да го накараме да предаде подробностите по изпращането.

— Ще го изтезавате.

— Не. Проблемът е като при сестра му. Докато установим, че ни е пробутал фалшива информация, ще е твърде късно. Пратката вече ще е пристигнала. Не. Трябва да ни каже по своя воля.

Брадли се засмя.

— И как ще го накараш да го направи?

— Не аз — отговорих. — Ти.

17.

— Не! — извика Бен и се вторачи в мен. Никога не го бях виждал толкова ядосан. Тъкмо му бях обяснил как ще принудим Сарацина да разкрие така наречените условия на доставката и сега, когато свърших, той ме гледаше с отвращение.

— Няма да го направя. Никой не би направил такова нещо. Що за човек... що за ум... може да измисли нещо такова?!

— Тогава ми дай по-добра идея — казах, като се опитвах да остана спокоен. — На мен не ми харесва повече, отколкото на теб.

— Така ли? Забравяш, че ти сам си избрал този живот.

— Не съм. Ако си спомняш, опитвах да го изоставя. По-скоро той избра мен.

Ядосах се — последното, от което имах нужда, беше урок по морал. Натиснах спирачката и свих в паркинга на някакво крайпътно кафене с панорамна гледка към Бодрум и морето.

— Не ме интересува шибаната гледка — каза Бродли.

— Спрях, за да можем да говорим на спокойствие.

— За какво ти е спокойствие?

— Обади се на Марси.

Спрях далече от тълпата на терасата. Понечих да слеза от колата, за да го оставя сам.

— Защо да се обаждам на Марси? — попита той.

— Родителите й нали имат къща на брега... в Северна Каролина или нещо такова?

— Какво общо има къщата на брега?

— Имат или нямат?! — настоях.

— На островите. Защо?

— Кажи й да отиде там. Веднага. Тази вечер.

— Защо? А и тя ще попита защо.

Направих се, че не съм го чул.

— Кажи й да вземе колкото е възможно повече храна и бутилирана вода. Основни неща — ориз, брашно, газови бутилки. Не трябва да пропуска газовите бутилки. Колкото може да намери.

Той вече ме гледаше без гняв.

— Плашиш ме, Скот.

— Броуди! Името ми е Броуди.

— Извинявай.

— Не се извинявай. Ти си в безопасност на мястото си — на високите брегове на морала. Тя може ли да стреля?

— Разбира се. Учил съм я.

— Да вземе дългобойни оръжия. Карабини, ловни пушки. След малко ще ти кажа най-добрите модели и марки. След като ги разположи в къщата, ще ѝ обясня как да ги направи напълно автоматични. Ще са ѝ нужни и муниции. Много муниции.

Брадли опита да ме прекъсне.

— Чакай. Ако някой доближи къщата на двеста метра, ще ги предупреждава да се махат. Ако продължават напред, стреля на месо. Без предупредителни изстрели. Двеста метра, това е важно — от това разстояние няма опасност да видиш аерозолни частици и да се зарази.

Видях в очите му да се появява страх.

— С какво да се зарази?

— С вирус. Много заразен и устойчив на всички известни ваксини. Този вид се нарича евазивно-хеморагичен и се смята, че смъртността при заразяване е 100 процента. Това е, което изпращат в страната ни. Едра шарка.

Бен Брадли, ченге от „Убийства“ в Манхатън, герой от 11 септември, човек, който бе пресякъл океана за втори път в живота си, външен човек, привлечен в секретния свят само преди дванайсет часа, човекът, който сега седеше на усамотена височина високо на турския бряг, най-смелият човек, когото познавах, стана единайсетиет, който научи.

18.

Бен не се обади на Марси — когато се наложи да избира между две злини и неспособен да измисли алтернатива на плана ми да измъкнем истината от Сарацина, избра по-малката.

— Да преговорим плана пак — каза тихо, когато преодоля шока — и страха си — от надвисналата катастрофа.

Когато приключих с разясненията по плана и отговорих на куп въпроси — дори за дължината на въжето и как се прави примка, — включих на скорост, излязох от паркинга и подкарах по шосето.

Съсредоточих се върху шофирането. Намалих скоростта едва когато стигнахме Бодрум и тръгнахме по малките улички. Когато приближих къщата, която търсех, спрях до бордюра на петдесетина метра от нея. Посочих я на Бен, накарах го да посочи десет отличителни белега и да ги повтори. Това е стандартният начин за запаметяване и повечето изследвания показват, че дори при краен стрес човек запомня шест от десетте. След като се уверих, че дори във водовъртежа на активна мисия Брадли ще успее да намери точната къща, подкарах към хотела.

Докато Бен беше на рецепцията, аз тръгнах към стаята си, за да проверя какви щети са нанесли момчетата на Кумали. Когато влязох в асансьора, видях мениджърът да се усмихва и да взема паспорта на Бен.

— А-а-а, мистър Бенджамин Майкъл Брадли — каза му, — ще ми трябва кредитна карта от теб, за да бъда в безопасност.

— Моля? — каза Бен.

19.

Нямаше нищо. Стоях в хотелската си стая и там нищо не беше пипнато.

Затворих вратата, отидох до шкафа, набрах кода и отворих сейфа. Лаптопът и пластмасовата папка си стояха точно както ги бях оставил.

Огледах стаята. Къде, по дяволите, бях сгрешил? Как Кумали бе схванала какво готвя? Дали човекът от турската МИТ не я беше предупредил умишлено или неволно? Не ми се струваше възможно — понасяше прекалено голям риск да се провали заради телефонен разговор с обикновен полицаи. Защо тогава не бе лапнала стръвта? Заразхождах се из стаята и прехвърлях в главата си възможни обяснения. Минах покрай неоправеното легло — на вратата бях сложил надписа „Не безпокой“, когато излизах, за да осигуря спокойствие на крадците — и влязох в банята.

Всичко беше както го оставих. Без да мисля, отидох да взема кърпата, която бях оставил на столчето, и видях тубата с паста за зъби — беше си там, където я бях оставил. От малък обаче имам странен навик — винаги оставям четката си за зъби подпряна на тубата паста. Сега беше до нея. Някой ги беше разместил, за да отвори шкафчето.

Обърнах се, върнах се в стаята и свалих куфара от гардероба. С удовлетворение установих, че дори и някой да е гледал вътре, не е открил българския телефон — все още беше скрит в подплатата. Освободих го от лепенката и пуснах снимките, правени през интервал от две секунди.

Веднага видях, че симпатягите са идвали — просто бяха много по-добри, отколкото очаквах.

Часовникът в кадър показваше, че двама мъже са влезли в стаята трийсет минути след излизането ми. На една снимка се виждаха и двамата, анфас, с идеален фокус — двама хипстъри с ледени погледи, на по трийсетина години, със скъпи кожени якета и раници на гърба. Бързите им умели движения и почти пълната липса на разговори ми подсказаха, че са професионалисти. Бях оставил микрофона включен, така че разполагах с едва различим запис на тихите им гласове. Макар

да не разбирах какво си казват, разпознах езика — бяха албанци. Сега си давам сметка, че това би трябвало да ме обезпокои.

Националността им обясняваше и лекотата, с която са влезли в стаята ми. В задния план на една от снимките видях пиколото — техен сънародник и сродна отрепка — да получава пачка пари. След като ги е пуснал, вероятно се е върнал да виси във фойето и да наблюдава, в случай че се върна по-рано.

Имаше стотици снимки — слава богу, батериите бяха издържали, — и след като ги прегледах и се убедих, че двамата пипат много професионално, успях да видя точно какво са направили.

Снимките показваха лидера — този, който даваше нарежданията — да сваля раницата си и да се залавя за работа. Отдолу беше с плътно прилепнала черна тениска — избрана, сигурен съм, за да се вижда колко мускулесто е тялото му — стероиди, разбира се.

Извади цифров фотоапарат от едната от раниците и с него снимаха плота на малкото бюро, така че накрая да върнат всичко на мястото му. Следваха същата процедура и преди да се заемат с всичко останало. Съвсем естествено, освен леко разместената четка за зъби нищо друго не изглеждаше разместено.

Насочиха вниманието си към сейфа и макар че снимките не бяха особено ясни, си личеше, че не е бил никакъв проблем за тях. Мускулестият вероятно е измъкнал клавиатурата и е разкрил хранването и платките. Това му е дало възможност да извади батериите — и така да изчисти кода, — а после да включи своя клавиатура. Десетина снимки показваха, че се е справил с вратичката на сейфа за по-малко от двайсет секунди.

Извадиха пластмасовата папка и преснимаха снимката на родния дом на Кумали, след което господин Здравеняка извади лаптоп и копира картата от фотоапарата на него. След това се заеха с моя лаптоп. Не беше нужно да преглеждам всички снимки, за да разбера какво са направили...

С малка отвертка отвориха компютъра ми, извадиха твърдия диск и го включиха в своя компютър, като по този начин избегнаха всички защити на операционната система. С помощта на софтуер за разбиване на кодове щяха да се справят с останалите защити и да получат достъп до всичките ми файлове и мейлове за броени минути.

След това беше много просто всичко да се прехвърли на външни дискове и лаптопът ми да се прибере отново в сейфа. Прегледах набързо и останалите снимки и видях, че са претърсили и други части на стаята, влезли са в банята и са излезли през вратата с всичко, което им е било нужно, двайсет и шест минути след идването си.

Седнах на леглото и видях последната снимка — как излизат. Ръцете ми трепереха от облекчение — този първи етап беше успешен. Кумали се бе стреснала от телефонния разговор с човека от МИТ, точно както се надявахме.

Нямаше съмнение, че ще успее да разчете откраднатите данни, а това означаваше, че следващите ѝ стъпки няма да са изцяло в нейни ръце. Щеше ли да повярва на това, което чете в имейлите? Дали при умората и безпокойството си не бях допуснал някоя малка, но фатална грешка? Дали щеше да се изплаши достатъчно — от Ярка светлина, за себе си и българския дом за сираци за детето, — за да запише ново съобщение за брат си?

Може би ако не бях толкова ангажиран с тези въпроси, щях да обърна по-голямо внимание на снимката в ръцете си. Знаех, че в района действат няколко големи наркокартела и че един от тях — управляван от отглеждащ лавандула фермер край Солун, изпитва искрен интерес към дейността на американските разузнавачи. Ако бях по-внимателен, щях да се замисля кого е най-вероятно Кумали да привлече за мръсната си работа и може би дори щях да разпозная нещо у единия от двамата, чиито физиономии бях снимал. Но не бях внимателен, а на вратата се почука.

Погледнах през шпионката. Беше Бradли.

— Идвали ли са крадците? — попита той.

— Да — отговорих.

Той седна на един стол.

— А мениджърът?

— Професорът ли? Какво по-точно?

Той ме изглежда.

— Професор? Професор по какво?

— По английски език — отговорих.

Bradли почти се засмя — за моя радост. Това означаваше, че преодолява отвращението си от ролята, която му се отреждаше. Ако

всичко се развиеше по план, трябваше да е спокоен и съсредоточен — животът ми щеше да зависи от това.

20.

— И какво сега? — попита Бradли.

Бяхме излезли от стаята ми и седяхме в единия край на трапезарията на хотела. Беше шест и половина, рано за вечеря, така че вземахме от чинии с „мезе“. Нямахме апетит, защото тревожността си казваше думата. Бяхме сами — сезонът приключваше и малкото останали гости вече бяха излезли по крайбрежните барове и ресторанти.

— Сега очаквам Кумали да прочете фалшивите имейли. След това се надявам да се свърже с брат си — отговорих.

— Как ще разбера дали се е свързала?

— От „Ешелон“ — казах.

— Какво е „Ешелон“?

— Нещо, което не съществува. Ако съществуваше, щеше да подслушва мобилни и фиксирани телефони, електронна поща и всякакви други комуникации в тази част на Турция. Най-вече би следило една телефонна кабина на шест километра оттук.

— И ако Кумали се свърже с него, кога смяташ ще се случи това? Същият въпрос тормозеше и мен.

— Вече би трябвало да е получила откраднатата информация — отговорих. — Начинът, по който са я взели албанците, означава, че няма да губи време да се справя с паролите. Ако приемем, че повярва на всичко, което прочете, очаквам да се изплаши сериозно. Ще чете и препрочита, ще търси нови материали от диска, ще губи време. Накрая стъписването ще премине, ако не ѝ е призляло. И тя ще седне на своя компютър в старата си рибарска къща и ще пусне съобщение в интернет форум или сайт за запознанства. Почти веднага след това Сарацина ще получи от този сайт текстово съобщение, с което го осведомяват, че някои, които споделя интересите му, е публикувал текст. За него ще е ясно какво означава това — трябва да се свърже с нея спешно, вероятно в някакво предварително уговорено време. Междувременно Кумали трябва да намери парчета от англезични новинарски програми и да кодира послание. Безпокойството ще я

забави до известна степен, после ще трябва да отиде до телефонната кабина и да го изчака да ѝ се обади. Мисля, че когато всичко това се случи, „Ешелон“ ще е чул каквото трябва, преди полунощ. Ако това не се случи, тя най-вероятно ще е схванала какво се случва в действителност и тогава сме свършени.

— Добре, да речем, че „Ешелон“ чуе. Маккинли ще ти се обади и ще ти каже, че човекът вероятно пътува, така ли? — попита Бродли.

— Да. Ще е кратък. Най-вероятно ще подхвърли нещо от рода на: „Братле, в играта си“.

— Полунощ — каза Бен, погледна часовника над камината и почти се разсмя. — Ще е дълга нощ.

— Да — отговорих спокойно. През годините бях прекарвал много такива нощи и знаех какво е търпение. — Два варианта. Искаш да играеш карти или да чуеш една история?

— Не знам — отговори той. — Историята добра ли е?

— Прецени сам — казах. — Отнася се за една жена, Ингрид Кол.

21.

— Не всички смъртни присъди се подписват от съдии и губернатори — обясних. — Тази е била под формата на предбрачен договор.

Бяхме се преместили във фойето — уютно място със запален огън, ленива котка и добър изглед към входа на хотела. За всеки случай — ако Кумали или албанците променят планове си и решат да ме посетят.

— Въпросните мъж и жена се познавали от месец и половина, преди да решат да се оженят — продължих. — Тя се казва Камерън, той е Додж и в крайна сметка става дума за един милиард и двеста милиона.

— Нищо чудно, че е имало предбрачен договор — каза Бен и вдигна бирата си.

Едва ли имаше по-подходяща вечер за по питие, но се отказах от идеята.

— Камерън била обикновена продавачка, така че не разполагала с никакви особени лостове за въздействие или достъп до добри правни съвети. Излишно е да го казвам, но споразумението е било трудно. Ако се разведе с Додж, особено през първите пет години, не получава почти нищо. Ако обаче овдолее, получава всичко. Значи, ако се влюби...

— И иска реални пари... — добави Бен. — Додж наистина не е подписал предбрачно споразумение, а смъртна присъда — добави детективът от отдел „Убийства“ и повдигна вежди, впечатлен.

— След няколко месеца Камерън решава, че вече не иска да живее с Додж — продължих.

— Намесва се трети човек?

— Обикновено става така. В този случай е жена.

— Ау, тази схема, която продължава да е актуална — отбеляза Бен.

— Трябва да разбереш, че има някои неща, които не знам. Наложих се да гадая, да правя предположения, да разчитам на опита си,

но знам, че съм прав.

Той кимна.

— Ти си единственият следовател, с когото не бих спорил.

— Интуицията ми подсказва, че двете жени са отраснали заедно, мисля, че са имали сексуални отношения, преди Додж да влезе в кадър — продължих. — Все едно, да приемем, че приятелката на Камерън се казва Мерилин — не знам истинското ѝ име.

Погледнах крадешком часовника си — бяха минали само дваайсет минути. Не се бях замислял, но времето, изглежда, тече бавно, когато чакаш края на света.

— Напуснали дълбоката провинция, където най-вероятно са израснали, и се преместили в Манхатън, изпълнени с мечти, предполагам. Камерън си намерила работа в „Прада“, а Мерилин искала да стане актриса. С други думи, работела е в някой офис.

— Тогава Камерън среща милиардера — каза Бен.

— Да. Било изненадващо, но Камерън си давала сметка, че това е нейният шанс да спечели състояние — мълнията никога не удря на едно и също място два пъти. Може да го е обсъждала с Мерилин, може да е минало много цивилизовано, но от опит знам, че животът е адски по-гаден. Предполагам, че е зарязала старата си приятелка. Каквото и да се е случило, тя се омъжила за него. В едно обаче съм сигурен — Додж никога не е срещал Мерилин, дори не я е виждал. Това е от значение за случилото се по-късно.

— Добре — каза Бен — Значи Додж и Камерън се женят, но бракът не потръгва.

— И то много скоро. Макар да съм сигурен, че Мерилин се е чувствала предадена, Камерън възстановила контактите с нея. Искала да се отърве от Додж, но имало един проблем...

— Предбрачният договор.

— Точно така. Двете обаче видели начин да го заобиколят — да останат заедно и да имат пари. Като го убият.

— И какъв е бил планът? — попита Бен.

— Не са имали план. После, една сутрин, група терористи им помагат. Единайсети септември. Офисът, в който работела Мерилин, е бил в една от кулите, а тя в този ден е закъсняла. Видяла е как върхлитат самолетите и си е дала сметка, че след това светът може да я смята за мъртва. За един кандидат-убиец няма по-добро алиби.

Вдигнах очи и видях трима гости на хотела да влизат и да се отправят към асансьора. Занаятът никога не напуска задната част на мозъка ми и знаех, че всички гости вече са се прибрали по стайите си. До десет минути младият дежурен на рецепцията щеше да заключи вратата, да провери товарната рампа и служебния асансьор отзад и да намали осветлението във фоайето. Погледнах часовника на рафта над камината — стрелките му като че ли не помръдваха. Къде беше Кумали? Къде, по дяволите, беше „Ешелон“?

— Но Мерилин е трябвало да остане мъртва — каза Бен и ме върна към единайсети септември и Ню Йорк.

— Точно така. Минала е през дима и разкъсаните тела и е открила идеалното място, където да се скрие. „Истсайд Ин“. Актриса е и е използвала уменията си, за да не може никой да я познае или опише. Всеки ден е планирала различна роля.

Бен кимна.

— Да. Не успяхме да ѝ направим портрет по описания на очевидци. Вероятно е започнала да планира веднага — това я е отвело до Нюйоркската библиотека и твоята книга.

— Точно така. Притурката в края показва неразкритите убийства в различните държави. След няколко минути четене е видяла, че да извършиш убийство в някои страни е много по-безопасно, отколкото в Америка. Турция е идеална в това отношение — тук постиженията на криминологията се използват слабо, а следователите са претоварени с работа. За Камерън не е било проблем да убеди Додж да обикалят Егейско море, но за Мерилин това е било сериозен проблем.

— Мъртвите не могат да си вадят паспорти — отбеляза Бродли.

Кимнах. Светлините във фоайето започнаха да отслабват, котката се протегна, с Бродли погледнахме часовника над камината. Оставаша сто и двайсет минути.

Станах, отидох до рецепцията и си налях кафе. Ръцете ми трепереха.

22.

Във Вашингтон също гледали часовника. По Източното крайбрежие било средата на следобеда, а Шепота бил направил своя собствена преценка за времето, когато може да се очаква „Ешелон“ да засече съобщението на Кумали. Според него щяло да стане по-рано, отколкото очаквах аз.

Ако щяло да стане, пресметнал той, нямало да е по-късно от единайсет в Бодрум.

Шепота беше по-голям песимист — или реалист — от мен.

Когато оставали шейсет минути по неговите изчисления, затворил вратата на кабинета си, спрял всякакви телефонни разговори и дал най-строги нареждания да не го безпокоят. Ако президентът имал нужда от него, разполагал с директна линия до бюрото му, а Агенцията за национална сигурност можела да го информира за добрата новина по специална компютърна връзка.

В сърцето си не смятал, че е вероятно. Опитът го бе научил, че желанията и реалността са различни неща, и беше видял твърде много лудост, твърде много фанатизъм, за да очаква един терористичен план да завърши благополучно — при първия си престой в Афганистан, като млад анализатор, бил сериозно ранен от бременна жена, препасана с бомби, а години по-късно, като шеф на оперативна група на терен, видял как деца тичат към войниците, стиснали бомби, докато молят за бонбони.

Не, по-скоро бил сигурен, че президентът съвсем скоро ще нареди затваряне на границите, паниката ще започне, опашките за ваксина ще се проточат с километри, по улиците ще патрулират войници и ще започне кошмарното търсене на заразени самоубийци. Веднага щом президентът излезел с обръщението си към нацията, той щял да му връчи документ, който вече пишел — оставката си.

Пишел с типичната си честност, но и с тъга, която му тежала толкова, че имал чувството че ще го смаже. Тъга за страната, за нейните граждани, които е предал, за децата си, които почти не

познавал, за една кариера, започнала преди трийсет години с толкова надежди, която сега приключвала с жесток провал.

Часовникът на бюрото му отброявал минутите неумолимо — интернет връзката била в готовност, екранът светел — но нямало нищо. Времето изтекло, от „Ешелон“ нямало нищо и за първи път в живота му това, че се е оказал прав, му носело само страдание.

Отворил чекмеджето на бюрото си и си надянал маншета на апарата за кръвно налягане. Точно тогава индикаторът на сигурния телефон замигал. Вдигнал слушалката.

— Нищо? — попитал президентът, без да полага усилие да скрива безпокойството си.

— Нищо — отговорил Шепота. — Кумали, изглежда, не се е хванала... заради някоя дребна, но съществена грешка, предполагам. Пилигрим смята, че има още време — още петдесет и седем минути според него, — но това няма да промени нищо. Какво искаш да направиш? Да излезеш пред хората сега?

Последвала продължителна пауза.

— Не — казал накрая президентът. — Дадох му трийсет и шест часа. Ще го изчакаме. Той го заслужава.

Президентът прекъснал връзката, съкрушен заради страната си, народа си, осъзнал, че обществеността и историята ще са безмилостни в присъдата си.

Час преди това той — също като Шепота — разчистил програмата си и престанал да отговаря на телефонни обаждания, така че седял сам в онзи следобед, погълнат от убийствена тишина. Опрял глава на ръцете си и съжалил, че Ан вече не е между живите, съжалил, че няма деца, съжалил, че няма семейство, сред което да намери покой и смисъл.

Нямало нищо такова — само вятърът на страха духал по самотните коридори на ума му.

23.

С Брадли се бяхме разделили — в мрачната тишина на хотела отивахме към стаята ми по различни пътища.

Когато до края оставах по-малко от трийсет минути, реших, че е по-добре да се раздвижа, за да облекча тревожното очакване, и предложих на Брадли да му дам документите на турската полиция за смъртта на Додж. Той беше наясно, че те ще са много съществени при един бъдещ съдебен процес, така че се съгласи. Казахме лека нощ на ленивата котка и тръгнахме през опустялото фоайе. И тъкмо да се качим в асансьора, ме обзе силното чувство, че ни наблюдават.

Наоколо нямаше жива душа, нямаше го дори дежурния на рецепцията, но на стената беше монтирана камера за наблюдение, насочена към рецепцията и сейфа там. Зачудих се кой ли ни наблюдава от някой кабинет наблизо.

Казах тихо на Бен да вземе асансьора и че аз ще се кача по стълбите — група нападатели, албанци например, биха се затруднили, ако целта им изведнъж се раздели на две. Полицията ме изглежда въпросително.

— Имам нужда да се раздвижа — казах.

Той разбра, че го баламосвам, но влезе в асансьора, а аз тръгнах уж небрежно към стълбището вляво.

След секунди вземах по две стъпала наведнъж и го пресрещнах, без инциденти, точно когато металната врата на асансьора се отваряше. Той ме изглежда с повдигнати вежди — беретата беше в ръката ми, готова за стрелба.

— Какво е това? Вдигаш тежести ли? — попита, без да му мигне окото.

Свалих пистолета и тръгнахме към стаята ми. Още имах усещането, че ни наблюдават, но в коридора нямаше камери. Обърнах се бързо назад, обаче в мрака не видях нищо особено.

Отключих вратата и се спомних нещо — може би пиколото все още беше в сградата и този, който го бе наел, му беше наредил да ме

държи под око. Затворих, заключих и оставих пистолета на масичката, за да е подръка.

— Бяхме стигнали до Манхатън — напомни ми Бradли — Камерън и Мерилин решават да убият Додж в Турция, но имат проблем.

— Да. Мерилин има нужда от паспорт — казах аз. — Двете започват да търсят. Нужна им е жена, между двацет и трийсет, самотна, нова в града, някоя, чието отсъствие няма да бъде забелязано.

— Намерили ли са я?

— Разбира се.

— Къде?

— Някъде. В лесбо бар, на площад „Вашингтон“ в неделя следобед... не знам, няма значение. Мерилин я кани да излязат заедно. По-късно вечерта я кани в стаята си, в „Истсайд Ин“, с обещания за дрога и секс. И я убива.

Спогледахме се.

— Убила я е заради самоличността ѝ, Бен — добавих.

Бradли не каза нищо, а се замисли — беше добро ченге и търсеше пробойни във версията ми.

— Спомняш ли си една жена на семинара ти? — продължих. — Тюркоазна блуза, много интелигентна, седеше отпред?

— Разбира се. Обаче не беше интелигентна. Ти ѝ каза, че жените те намират за сексуално привлекателен, и тя се съгласи.

Засмях се.

— Тя каза, че убийството може да е свързано с кражба на идентичност, но не ѝ обърнах внимание. Помниш ли онези типове, които дойдоха и седнаха отзад? Трябваше да я чуя обаче — била е права.

— И твърдиш, че името на мъртвата е Ингрид Кол? — попита Бradли. — И това е жената, която открихме в киселината?

— Да — отговорих. — Мерилин е била мъртва. Нямала е самоличност и заради това се е налагало да унищожи лицето на Ингрид, отпечатъците от пръстите ѝ, зъбите ѝ. Не е можела да допусне тялото да бъде идентифицирано — целта е била да открадне името ѝ и да стане нея.

— След като истинската Ингрид умряла, тя е взела портмонето ѝ, дамската чанта, ключовете от апартамента — продължих. —

Почистила е стая 87, напръскала я е с индустриален антисептик, огледала е всичко, изгорила е всичко останало, което е намерила, и е излязла.

— Мислиш, че се е нанесла в апартамента на Ингрид?

— Не знам. Решила е да живее самотно, така че е възможно. Каквото и да се е случило, Мерилин веднага е претършувала вещите на Ингрид. След няколко часа е разполагала с номер на социална осигуровка и всичко останало, за да получи сертификат за раждане.

— А със сертификат за раждане може да си извади паспорт — добави Бradли.

— Точно така — казах и почнах да събирам папките, свързани с убийството на Додж.

Погледнах цифровия часовник на нощното шкафче — оставаха петнайсет минути — и се опитах да не мисля за провал. Все още имаше време. Само един телефонен разговор и кратко съобщение — това беше всичко, от което имах нужда.

— Значи сега тя вече е Ингрид Кол и може да го докаже с легитимен паспорт, на който е нейната снимка — каза Бradли.

— Заминала е за Европа — обясних, — създавала си е легенда за млада жена, която пътува с раница по света, и е пристигнала в Турция четири месеца преди Камерън и Додж.

— Какъв е бил планът? Как са смятали да го убият?

— Не съм убеден, че са имали план. Мисля, че са смятали да решат тук, на място — падане в морето някоя нощ, висока доза калпава дрога, удавяне във ваната, след като се надрусва. Обаче новата Ингрид вади късмет — тук се запознава с една мъжка проститутка, Джанфранко. Този тип знае повече за къщата, в която е отседнал Додж, отколкото който и да било друг. Мисля, че се е възползвал от това — когато не е имало наематели, е водел жени през тайния проход, за да правят секс в заключената къща.

— Таен проход към къщата? — каза Бен — Ингрид е имала нужда точно от нещо такова.

— Да — казах и му подадох купчината папки. Оставаха десет минути.

— Додж и Камерън са дошли в Бодрум с яхтата си и са срещали Ингрид по заведенията — случайно, нищо особено. Додж дотогава не е виждал любовницата на Камерън, така че не е имал повод да

подозира, че Ингрид е нещо различно от това, което казва, че е. Двете жени изчакват, докато той остане сам в имението — вечерта на големите фойерверки, — и Ингрид влиза в сградата на брега, после минава през прохода. Додж е бил в библиотеката, тежко дрогиран, когато влиза жена, която познава. Разбира се, решил е, че я е пуснала охраната. Теорията ми е, че — привидно останала без дъх — тя му е „съобщила“, че хеликоптерът с Камерън на борда току-що е паднал в залива.

— По дяволите! — изруга Бен, стъписан от безмилостната изобретателност на подобно деяние.

— Естествено, Додж й е повярвал — продължих. — Не че е бил способен да мисли рационално — бил е друсан до умопомрачение, изпълнен със самоненавист и отвращение от самия себе си.

— Откъде знаеш?

— По дланите му имаше срязвания. Ченгетата смятат, че са от опитите да се задържи за храсталаците, докато е паднал, но раните са прекалено еднакви и почти успоредни, за да е това. Направил си ги е сам, докато е бил в библиотеката. Често се среща при наркоманите — нараняват се сами.

Бен помълча, после каза:

— Горкият. С толкова много пари, да остане сам и с нож...

— Грабнал е бинокъл и Ингрид го е повела по моравата към скалите на брега — продължих аз. — Искал е отчаяно да види какво се е случило с Камерън и е застанал на парапета. Ингрид вероятно е предложила да го държи за кръста. И всичко се нарежда чудесно. Тя го бутва съвсем леко, той полита в пропастта и един милиард долара започват да чукат на вратата им.

Свих рамене — това беше, нямаше нищо повече. Бен ме погледна.

— Виждал ли си някога нещо по-добро? — попита. — Дори ако турските ченгета бяха решили, че е убийство, няма начин да свържат Ингрид с Камерън.

— Никакъв — съгласих се. — Как въобще биха я заподозрели? Няма минали взаимоотношения, няма сегашно участие, няма мотив.

Бен поклати глава.

— Брилянтно.

— Разбира се — съгласих се. — И двете убийства. Това тук и другото, в Манхатън.

Бен намери папката, която търсеше, и я разгърна — там беше паспортната снимка на Ингрид и той се загледа в красивото ѝ лице.

— Ако си прав, че се е почувствала отхвърлена, изглежда, Ингрид е обичала Камерън настина — някакъв си тип е предпочетен пред нея, после обаче е призвана да се върне и тя убива заради приятелката си. Не един, а два пъти.

Не бях мислил по този начин за тези неща.

— Да, така е — казах. — Макар че такава любов ми се струва малко странна.

Разбира се, трябваше да си спомням какво ми каза Ингрид, когато говорих с нея — че не разбирам и половината от случващото се. Предполагам, бях проявил самонадеяност — толкова сигурен бях, че съм разкрил цялото престъпление.

Брадли също беше сигурен.

— Какъв лош късмет извадиха — каза той. — Извършват почти перфектни убийства и са щели да се измъкнат безнаказано — ако по съвсем странична причина разузнаването на Съединените щати и един от неговите следователи не са насочили вниманието си точно към този град.

— Лош късмет, но не и за нас — отбелязах. — Без Ингрид и Камерън нямаше да го има идеалното прикритие, изобщо нямаше да се доближим до целта си толкова, колкото сега. Бог да им е на помощ, обаче изиграха важна роля в нещо, което можеше да е огромна победа.

— Можеше? — попита той изненадано, с поглед, забит в часовника. Оставаха четири минути. — Вече не мислиш, че ще се обади, нали?

Поклатих глава.

— Не ти казах, но Маккинли има своя собствена преценка за крайния срок. Аз дадох повече време. Според него трябваше да е станало преди час.

— И какво правим сега? — попита той тихо.

— Вземи телефона — казах му — и си запази място за първия полет за дома. Ако тръгнеш призори, вероятно ще стигнеш преди да затворят летищата. После направи каквото те посъветвах — вземи Марси и вървете право в къщата на брега. Заедно ще имате шанс.

— По-добре да сме трима — отговори той. — Ела с нас.

Усмигнах се и поклатих глава.

— Не. Ще замина за Париж.

— Париж? — изненада се той. — Градовете ще бъдат засегнати най-лошо.

— Да, обаче там бях щастлив... Имах много мечти... Ако положението стане наистина лошо, искам да съм близо до тези неща.

Изглежда ме продължително — тъжно, струва ми се, но беше трудно да се прецени. След това ме попита колко време ще е необходимо, за да може заразата да стихне по естествен път...

Вдигнах ръка и му дадох знак да пази тишина. Стори ми се, че чух нещо в коридора. Двамата замръзнахме и се заслушахме. И чухме едновременно — стъпки.

Взех беретата от нощното шкафче се плъзнах безшумно до шпионката на вратата. Бен също извади пистолета си и го насочи към вратата.

Погледнах през шпионката и видях на стената сянка на мъж. Приближаваше.

24.

Мъжът се появи в полезрението ми — беше пиколото. Без да знае, че го наблюдавам, мушна под вратата плик.

Изчаках да се отдалечи, после прибрах оръжието и взех плика. Под погледа на Бен — с ускорен пулс и мисли, мятаци се между надежда и безмилостно сдържане — го отворих и извадих един-единствен лист.

Прочетох го, усетих стената от тревожност да рухва, поклатих удивено глава.

— Какво е? — каза Бен.

— Аз съм глупак — отговорих. — Изобщо не се е предвиждало да има съобщение, което „Ешелон“ да може да засече. Кумали не е имала нужда да използва телефонната кабина. Онзи тип вече е тук.

— В Бодрум? Откъде знаеш?

Посочих писмото.

— Искан да ме вземе в единайсет сутринта. Кани ме на пикник със сина й.

— Май грешиш — каза Бен. — Какво би могло да се случи, ако момчето е там?

Засмях се.

— Няма да е там — казах. — Ще измисли някакво обяснение. Иначе защо изведнъж ще ме кани на пикник? Не може да ме понася. Истината е, че брат й е тук, Бен. Утре ще се срещна с него.

Пред убедеността ми съмненията на Бродли угаснаха и видях изражението му — личеше си, че ролята, която щеше да се наложи да изиграе при това положение, го ужасява. Честно казано, аз също не бях във възторг от моята.

Отключих вратата.

— Обади се на Шепота веднага. Просто му кажи: „Братле, в играта сме“.

25.

Пристигнах в Турция като следотърсач, а се превърнах в примамка. Поради това не бях положил усилия да сложа делата си в ред преди да замина и сега трябваше да го направя много бързо.

Веднага щом Брадли излезе, за да се обади на Шепота, седнах зад малкото бюро, извадих лист и — макар че беше толкова късно — започнах да пиша завещанието си. При нормални обстоятелства — само с правителствената пенсия, годишния доход от Грейс и малката колекция картини — не бих си направил труда.

Нещата обаче бяха станали комплицирани. Когато Бен и Марси разкриха прикритието ми и ме принудиха да напусна Париж, сред малкото неща, които хвърлих в багажа си, бяха двете писма от нюйоркския адвокат, свързани със смъртта на Бил и Грейс.

Името на този възрастен адвокат беше Финбар Ханрахан, син на безпарични ирландски емигранти, човек толкова почтен, че имаше опасност еднолично да разклати лошата слава на адвокатите. Беше адвокат на Бил още отпреди брака му с Грейс и през годините го бях виждал многократно.

Когато пристигнах в Ню Йорк, си уговорих среща с него и отидох да го видя, с двете писма в ръка. Беше късен следобед. Той стана иззад бюрото си, мина през разкошния си офис и ме посрещна радушно на вратата. Заведе ме до канапе в един ъгъл край прозореца, откъдето се виждаше Сентръл Парк, и ме представи на други двама присъстващи — единия познах, защото беше бивш министър на търговията. Финбар обясни, че са адвокати, които не са свързани с неговата фирма.

— Те се запознаха с определени документи и ги помолих да присъстват като безпристрастни наблюдатели. Задачата им е да потвърдят, че всичко, което правя, е по правилата и няма да може да бъде тълкувано погрешно или подлагано на съмнения на по-късен етап. По този въпрос държа да съм педантичен.

Стори ми се странно, но замълчах — реших, че Финбар знае какво прави.

— В писмото си пишеш, че нещо около наследството на Бил трябва да се финализира — казах. — С това ли ще се занимаваме сега?

— Да — отвърна той, — обаче преди да преминем към въпроса, трябва да решим важен проблем. — Погледна двамата присъстващи и те кимнаха. „Да, да го направим“, като че ли казваха. — Може и да не го знаеш — започна Финбар, — но Бил те обичаше много. Нещо повече. Вярваше, че в определен смисъл си специален, вярваше, че ти е писано да направиш нещо много важно.

Засмях се.

— Да, една от приятелките на Грейс ми го каза. Очевидно се е побъркал.

Финбар се усмихна.

— Не, не се е побъркал... Макар че изпитваше дълбока загриженост за теб. Особено след като ти напусна Харвард и отиде да живее в Европа. Честно казано, той не вярваше, че се занимаваш с бизнес с изкуство.

Вестта не ме изненада — Бил беше не само интелигентен, но и много интуитивен човек. Не отговорих — само погледнах възрастния адвокат невъзмутимо.

— Бил нямаше представа как изкарваш прехраната си — продължи той — и се безпокоеше, че може би си се замесил в бизнес, който е или незаконен, или неморален.

Изчака, за да отговоря, но аз само кимнах и не казах нищо.

— Спомена, че няколко пъти, когато е опитал да говори с теб по този въпрос, ти не си „откликнал“, както се изрази.

Пак само кимнах.

— И така, въпросът ми, Скот, е: с какво точно се занимаваш?

— В момента с нищо — отговорих. — Върнах се в Ню Йорк, за да видя дали нещо ще привлече интереса ми.

Не беше добра идея да му обяснявам, че търся прикритие, че бягам от миналото си.

— Да. А преди това?

— Работех за правителството — отговорих след кратка пауза.

— Изглежда, половината държава прави това... макар да използват думата „работя“ доста свободно. — Финбар имаше доста солено чувство за хумор. — И какво точно правеше за правителството?

— Съжалявам — отговорих. — Забранено ми е да говоря за това.

Видях как двамата свидетели се споглеждат. Очевидно не ми вярваха.

— Кой ти забрани? — попита Финбар, без да им обръща внимание. Изпитах съжаление към него. Беше ясно, че искрено иска да приключи въпроса.

— Със заповед на президента — отговорих тихо.

Бившият търговски министър повдигна вежди — започваше да му се струва прекалено.

— Работел си в Европа, но Белият дом ти забранява да говориш за това?

— Да, господин министър.

— Все трябва да има човек... висшестоящ или ръководител... с когото да поговорим, дори и в най-общи линии — каза Финбар.

— Не мисля, че е възможно — отговорих. — Може би вече стигнах прекалено далече.

Въпреки че Дивизията официално не съществуваше — вече беше в миналото.

Финбар въздъхна.

— Бил се изрази много ясно, Скот. Не можем да продължим, ако не се убедя в твоята честност и почтеност. Ще трябва да ни помогнеш...

— Не мога. Дал съм дума да не говоря за тези неща. Подписал съм ангажимент.

Стори ми се, че се изненадаха от резкостта и категоричността на тона ми.

— В такъв случай, боя се... — Адвокатът погледна тъжно другите двама, за да получи подкрепа, и те кимнаха. — Ще трябва да прекратя тази среща.

Станах, станаха и другите. Изпитвах разочарование, задето няма да науча какво е възнамерявал Бил, но не знаех как иначе да постъпя. Но докато бившият министър ми подаваше ръка, ми хрумна идея.

— Имам благодарствено писмо, което би могло да помогне. Отнася се за едно събитие, в което участвах преди известно време.

— Събитие? Какво събитие? Благотворителна кампания или нещо такова? — попита бившият министър.

— Не точно — отговорих. — Някои части от писмото ще трябва да бъдат зачернени, но мисля, че може да го видите.

— А от кого е? — попита Финбар нетърпеливо.

— От президента. Написано е на ръка, на бланка от Белия дом.

Тримата не казаха нищо. Челюстта на Финбар като че ли увисна до пода и се налагаше да се наведе, за да я вдигне. Първи се съвзе бившият министър, все още скептичен.

— Кой президент? — попита.

— Бившият ти шеф — отговорих хладно и малко грубо. Не харесвах особено този тип. — Както и да е — добавих, — обади му се. Сигурен съм, че имаш номера му. Поискай разрешение да прочетеш писмото. Кажи му, че се отнася за един млад човек и ужасно събитие на Червения площад. Сигурен съм, че ще си спомни.

Той не отговори и Финбар запълни тишината.

— Трябва да спрем тук — каза. — Мисля, че навлизаме в територия, свързана с националната сигурност...

— Така е — отговорих.

Финбар се обърна към бившия министър:

— Джим, ако нямаш нищо против, проведи телефонния разговор по-късно, чисто формално.

Бившият министър кимна.

— Междувременно, имаме ли съгласие? — попита Финбар. — Удовлетворени ли сме, можем ли да продължим?

Двамата кимнаха, но от начина, по който ме гледаше бившият министър, разбрах, че е бил на заседание на кабинета, когато се е обсъждала смъртта на Синия ездач. Едва ли си е мислел, че някога ще се изправи лице в лице с този, който го е убил.

26.

Финбар извади папка от стенния сейф, другите двама адвокати свалиха саката си. От високия етаж наблюдавах талазите дъжд, които заливаха парка, и все още няхах представа за какво става дума.

— Както ти е известно, когато Бил почина, неговото значително състояние беше поверено на няколко тръста, които преминаха — като цяло — във владение на Грейс — започна Финбар и отвори папката. — Имаше обаче малка, но много специална част от неговия живот, която беше поставена под карантина, защитена, в съвсем различна корпоративна структура. Съдържанието ѝ беше събирано в течение на години и, честно казано, Грейс никога не прояви интерес към нея. Преди да почине, Бил се погрижи, с моя помощ, това нещо да мине в твои ръце. Мисля, че се безпокоеше, защото смяташе, че ако го надживее, Грейс няма да ти остави нищо. — Усмихна се. — Бил беше интелигентен човек, очевидно — знаем какво се случи, нали?

И аз се усмихнах в отговор.

— Тя ми остави осемдесет хиляди годишно.

— Само защото настоях — отвърна той. — Казах ѝ, че ако не направи подобен жест, най-вероятно ще оспориш завещанието ѝ и ще получиш почти всичко.

— Сигурно ѝ е прилязло.

— Естествено. Та значи Бил искаше да скрие тази част от завещанието си до след смъртта на Грейс. Мисля, че се безпокоеше тя да не я оспори в съда и да те откаже със съдебните разноси. След смъртта ѝ, и след като се уверих в твоята почтеност, можем да продължим. — Отвори папката и измъкна някакви документи.

— Първата част от скритото завещание на Бил се отнася за имот в Долен Манхатън. Виждал ли си го някога?

— Дори не съм чувал за такъв имот — отговорих.

— Това е стар склад за чай, с фасада от чугун и огромна вътрешна площ. Според някои хора от това нещо можело да стане великолепен дом. Нямам представа защо го казват.

Финбар — вдовец без деца — живееше в апартамент с четиринайсет стаи в най-елитната част на Парк Авеню и не се учудих, че според него бившият склад едва ли е по-добър от контейнер за боклук.

— Бил го херметизира и монтира сложни системи за поддържане на температура и влажност, и защита от пожари. Той искаше да получиш тази сграда и съдържанието ѝ.

Подаде ми документите, подаде някакви книжа и на двамата адвокати, за да се подпишат като свидетели.

— Какво е съдържанието? — попитах.

Финбар се усмихна.

— Бил беше много подреден, свършено рационален човек, но в една сфера от живота си никога не се е разделял с нищо...

— Изкуството! — прекъснах го, едновременно удивен и стъписан.

— Точно така. — Финбар кимна. — Както знаеш, едва ли е имало неизвестен художник, когото той да не е подкрепил, като е купувал негови произведения. Понякога цели изложби.

— Веднъж ми каза — отбелязах, — че идеята на повечето хора е да даряват средства на местната благотворителна организация. Той подкрепяше бедстващи творци лично.

— Да, правеше точно това — година след година, чек след чек. Но той имаше и добро око. Скот — това е най-важното, — и запазваше всичко, което е купил.

— И сега то е в склада?

— С тази цел го преустрои — прибра вътре произведенията. Уорхол, Рой Лихтенщайн, Хокни, Джаспър Джонс, Раушенберг — списъкът е безкраен. Ето го целия.

Бутна към мен разпечатка и аз я разлистих — страниците бяха пълни с имена, които вече познавах и децата.

— Ами Грейс? След смъртта на Бил тя не се ли поинтересува от тези произведения?

— Както казах, тя не проявяваше интерес. Мисля, че в определен момент я е уверил, че е продал произведенията и парите са отишли в някой от тръстовете им.

Подаде ми още един гъсто изписан документ.

— Естествено, платната трябваше да бъдат застраховани и заради това се налагаше често да ги оценявам. Това е последната оценка.

Взех документа и видях, че до името на всяка картина има някаква стойност. На последната страница имаше обща сума. Втренчих се в цифрата и разбрах, че съм много богат човек — може би не колкото Камерън, но поне наполовина.

Тримата ме проследиха с очи, когато станах и отидох до прозореца. Дъждът продължаваше да пръска стъклата и не бях сигурен дали те, или сълзите замъгляват погледа ми. В края на живота си, въпреки съмненията си относно почтеността ми, Бил се бе погрижил за мен. Какво повече бих могъл да желая? Той беше чудесен човек и още веднъж си дадох сметка, че бе трябвало да се отнасям с него по-добре.

Обърнах се към Финбар и той ми връчи всички документи — подписани, подпечатани и освидетелствани.

— Честито — каза. — Сега притежаваш една от най-добрите колекции модерно изкуство на света.

27.

Сам, в евтиния хотел на една малка задна уличка в Бодрум, докато пишех завещанието си, трябваше да реша какво да правя със съкровищницата от платна, за която повечето куратори на музеи биха дали живота си.

Колекцията беше непокътната. Макар че бях прекарал много часове в тишината на склада за чай — обикалях между рафтовете с картини, вадех шедьоври, които никой не беше виждал от десетилетия, — не продадох нито една картина. Бяха твърде силно свързани с Бил и чувствата ми към тях — както и богатството, което представляваха — все още бяха твърде болезнени, за да ги потисна.

Странно обаче, разпореждането с тях след смъртта ми не представляваше никакъв проблем за мен. Вероятно решението е блъбукало на задната горелка на ума ми от часове, ако не и по-дълго.

Написах, че желая Музеят за модерно изкуство да получи сто от платната, по свой избор, при условие че ги подреди в постоянна експозиция. Нарещах също така музеят да получи фолио с рисунките на Раушенберг, заради които с Бил бяхме посетили Страсбург преди толкова много години. После описах снимката на селянката и децата ѝ, които крачат към газовата камера, която видях в лагера на смъртта Нацвайлер — снимката, която беше измъчвала толкова много сънищата ми — и настоях музеят да придобие нейно копие.

Също така написах, че останалите платна, както и складът, в който се намират, трябва да бъдат продадени, а приходите да бъдат дарени на Дом за сираци от ромски произход „Уилям Дж. Мърдок“.

След това идваше най-трудната част от упражнението. В заключение написах, че искам Музеят за модерно изкуство да аранжира до входа на залата, в която ще изложи стоте творби, малка витрина. И в нея да са рисунките на Раушенберг, копието на снимката от лагера на смъртта и следното посвещение:

Завещава се на хората на Ню Йорк в памет на Бил...

Останах замислен много дълго, после оставих химикалката. Не бях много сигурен какво да напиша по-нататък, защото не намирах думите, достойни да почетат истински паметта на Бил. Спомних си как пътувахме през боровата гора на Вогезите, спомних си стаеното зло на газовата камера, долових отново силата му, когато мушнах ръката си в неговата неканен, видях моментното щастие в очите му, когато погледна надолу, към мен, и изведнъж разбрах кои са думите, които трябва да напиша, които казват всичко за осиновителя ми.

„Завещава се на хората на Ню Йорк в памет на Бил Мърдок — от неговия любящ син Скот“. Това написах.

Накрая определих Финбар Ханрахан, адвокат от Парк Авеню, и Джеймс Балтазар Гроувнър, президент на Съединените щати, за изпълнители на завещанието. Реших, че ако ще умирам за страната си, това е най-малкото, което мога да направя.

Обадих се на рецепцията и чух сънени глас на дежурния. Поисках да дойде до стаята ми. Без да му показвам съдържанието на документа, го накарах да се подпише като свидетел, че полагам подписа си, после го запечатах в плик, който адресирах до Финбар.

Сложих този плик в друг, надрасках отгоре името на Бен и добавих бележка: „В случай, че не оцелея, моля, предай приложеното вътре писмо при завръщането си в Ню Йорк“.

Мушнах го под вратата на Бен и се върнах в стаята си. Заключих вратата, изритах обувките си и легнах напълно облечен. В тишината на нощта в главата ми се появиха два реда от старо стихотворение, чието заглавие и автор не помнех:

*Заспах, сънувах — животът е красиво упоение;
събудих се, разбрах — животът е по-скоро
задължение^[1].*

Животът е задължение. Като всеки войник, който тръгва на бой, мислех за конфликта, който ме очакваше. Честно казано, не се надявах на успех или слава. Просто се надявах да се измъкна с чест и кураж.

[\[1\]](#) Луиза Мей Олкот (1832 — 1888), американска писателка. —
Б.пр. [↑](#)

28.

Единадесет сутринта, нито едно облаче на небето, необичайно топло за това време на годината. Кумали дойде точно навреме.

Чаках на тротоара пред хотела по маратонки, памучни панталони и лятна риза, увиснала свободно — идеално облекло за пикник, мислех си. Беретата беше мушната отзад, в колана на панталоните ми, но я взех по-скоро за украса, част от легендата на тайния агент под прикритие — знаех, че не може да ме спаси и че ще я загубя в момента, в който ми скочат. Панталоните имаха дълбоки джобове и това беше причината да ги избира — истинското ми оръжие беше в единия от тях и както стоях отпуснат, с ръце в джобовете, винаги можех да го държа.

Черният фиат спря и видях, че Кумали е сама — ако ми беше нужно потвърждение за случващото се в действителност, тя ми го бе дала току-що. Усмихнах се топло и отидох до дясната предна вратата. Беше заключена и Кумали ми посочи задната седалка. Изглежда, беше нормално една мюсюлманка да заведе мъж на смърт, но не и да седи на една седалка с него.

Отворих задната врата и се качих.

— Къде е малкият? — попитах.

— Това е училищна екскурзия — отговори тя. — Беше му позволено да отиде. Ще ги срещнем на мястото — той иска да се похвали с приятеля си от Америка.

За ченге беше добра актриса. Явно беше обмисляла думите си прекалено много и все пак звучаха изкуствено.

— Каква училищна екскурзия? — попитах, все едно че всичко е нормално.

— Ще гледат археологически паметници... тъпи развалини, както казват децата. — Засмя се и това като че ли намали тревожността й — Интересно място. Мисля, че ще ти хареса.

Някак си се съмнявах в това. Още повече че ми говореше на „ти“.

— Далече ли е?

— Доста, дори с кола — отговори тя. — Аз обаче съм съсобственик на една яхта. Ако нямаш нищо против да си помощник на палубата, ще стигнем по-бързо и много по-приятно. Гледката е чудна. След това можем да върнем сина ми по същия начин — той много обича да се вози на яхтата.

Знаеха какво правят. Лесно е да проследиш кола, но да проследиш лодка е почти невъзможно — морето е равно и виждаш надалече, няма трафик, където да се скриеш. Искаха да се уверят, че след мен няма да тръгне помощ.

— Звучи страхотно — казах.

Не го чувствах така. Въпреки годините обучение, въпреки плановете, които бях кроил, усетих пипалата на страха да се свиват около гърлото ми — не е лесно съзнателно да си търсиш белята.

Кумали изви волана и подкара надолу, към скрито заливче със стар кей и привързани двайсетина лодки. Понеже седях отзад, нямаше начин да видя дали е донесла единственото нещо, което беше най-важно за осъществяването на плана ми. Ако не беше, щеше да се наложи да дам отбой.

— Носиш ли мобилния си телефон? — попитах.

— Защо? — отговори тя. Беше нащрек; погледна ме в огледалото, провери изражението ми.

Свих рамене.

— Не искаме да махаме с ръце за помощ, ако се окажем на потъваща лодка, нали?

Тя се усмихна, тревожността се стопи.

— Разбира се.

Опипа колана на джинсите си и вдигна апарата, за да го видя.

Мисията продължаваше, вече нямаше връщане назад.

Тя спря на място за паркиране и откопчах колана на седалката.

— Нещо за разтоварване?

— В багажника има кошница за пикник. Аз не пия алкохол, но взех бира и има достатъчно храна. Вземи си каквото искаш.

„Осъденият поиска обилна вечеря“, помислих си и едва не се разсмях. Осъзнах, че стресът и страхът започват да вземат превес, и се заставих да ги потисна. Извадих кошницата с провизии от багажника и се обърнах, за да последвам Кумали към кея. Тя клекна, за да откачи въжето на стара лодка с отворена отзад рубка, с дървен корпус, но

отлично поддържана. Зачудих се колко ли им е струвало да я наемат за деня.

Изправи се и без да знае, че я наблюдавам, се загледа към малкия залив. На сутрешната светлина беше красиво — тюркоазната вода, пустият бряг, измазаните в бяло къщи — и в един момент на просветление разбрах, че тя иска да запечати всичко това в паметта си, че се сбогува. Преди това се бях питал дали перспективата за Ярка светлина и български дом за сираци я е изплашила достатъчно, а сега виждах, че я изпълва с ужас. Реших, че с малкия и с брат ѝ ще заминат много скоро, може би с кола, към Ирак или Сирия. Замислих се и си дадох сметка, че ако изчезна, тя ще е първият заподозрян, така че няма да има голям избор. За всички нас престоят ни в Бодрум отиваше към своя край.

Тя успя да се откъсне от мислите си и влезе в рубката на лодката. Когато се качих на борда и оставих кошницата, вече беше запалила двигателя; включи малка високочестотна радиостанция до руля и каза нещо на турски пред микрофона. Остави слушалката на вилката и се обърна.

— Казах на шефа на пристанището къде отиваме и какъв ще е маршрутът ни.

Добър опит, само че не се обади на никакъв шеф на пристанището, а разговаря с брат си и който е с него. Каза му, че потегляме. Разбира се, вече бях прогнозировал дестинацията.

29.

Развалините на потопения град изглеждаха вкопчени в скалите, старите стъпала следваха вечния си път към морето, а Вратата за никъде се очертаваше като силует на силното обедно слънце.

Когато наближихме, Кумали намали скоростта — за да ми даде възможност да разгледам руините в цялото им величие — и аз реагирах с подобаващо удивление, сякаш никога не съм ги виждал.

Скалите и мястото за паркиране отгоре бяха пусли както винаги и единственият звук, когато минахме покрай потопената платформа за танци, бяха крясъците на крещящите чайки. Жалните им писъци бяха подходящ акомпанимент за приставането на лодката край ръждясалия кей.

Гребнах въжето, скочих от палубата и завързах лодката. На малкия плаж, осеян с катран, между разлагащите се трупове на две мъртви чайки, се спуснаха да бягат стотици малки крабове — като хлебарки в мръсна кухня. Мразех това място.

Кумали застана до мен, с кошницата в ръце. Взех я от нея. Посочих околността.

— Не прилича на място за екскурзии.

Тя се засмя, вече по-спокойна, защото ме бе довела на уреченото място и нейното участие в плана почти приключваше.

— Няма да сме тук. Има тунел, през който се влиза в римски амфитеатър — специалистите твърдят, че е най-добрият на света след Колизеума.

Положих всички усилия да покажа, че ми е приятно.

— Звучи страхотно. Къде са децата?

Очевидно беше мислила и за това. Или брат й?

— Вече са тук — отговори. — Дошли са с автобус. Има път, който води вътре откъм шосето.

Знаех, че това не е истина — районът беше добре проучен, когато се планираше ударът срещу Финли Финли, и тогава Контрола ни предупреди, ако играта загубее, да не отваряме портата към

амфитеатъра с изстрели и да не опитваме да се спасяваме оттам. Че там няма изход, абсолютно никакъв.

— Очаквам с нетърпение да го видя — казах, докато търсех места за стъпване между покритите с водорасли камъни.

— Толкова е възбуден — каза тя. — Едва го накарах да си изяде закуската тази сутрин.

Намерихме неравна пътека, която водеше към тъмния отвор — в скалистия скат, до самия плаж.

— Тук започва тунелът — обясни тя. — Знатните зрители са пристигали с лодки. Влизали са в амфитеатъра по този тунел, под звуците на фанфари.

— Това място би трябвало да е по-известно, да го посещават туристи — отбелязах.

— Преди години е било така, но туристите са нанесли толкова щети, че сега влизат само археолози и училищни групи.

Лъжите не я затрудняваха изобщо.

— Как се нарича амфитеатърът? — попитах.

Тя каза нещо на турски, което не разбрах — естествено.

— На английски?

— Няма точен превод. Или поне аз не мога да намеря.

Вероятно бе преценила, че не е добра идея да ми казва, че ще вляза в нещо, което наричат Театъра на смъртта.

Спряхме пред входа на тунела и видях — полускрита в тъмнината — порта, направена от тежки ръждясали желяза. Може някога да е била затворена с вериги и катинари, но сега не беше.

— Не я ли заключват? — учудих се.

— Достъпът е само с лодка и почти никой не знае за това място. Затворено е от години — отговори тя.

Това беше първата им грешка. По ръждата ясно личаха следи от верига, която наскоро е била издърпана, след като е била срязана. Това не ми помагаше особено, но все пак беше показателно — означаваше, че бързат и пропускат подробности. От опит знаех, че това винаги е предимство.

Кумали отвори портата и понечи да влезе, но я спрях:

— Почакай. Нека мина първи. Нека бъда джентълмен.

Мисля, че добрите маниери са много важни, когато те водят на смърт — освен това така щях да имам пред себе си чисто поле за

стрелба, ако всичко отиде по дяволите.

Минах през портата, влязох в тъмнината и усетих как около беретата на гърба ми се образува петно пот. Знаех, че Сарацина ме очаква в другия край на тунела.

30.

Брадли открил нужната къща без никакви затруднения. Според плана излязъл от хотела пет минути след като ме взе Кумали и — с помощта на подробната карта, която му бях нарисувал — отишъл право в най-добре заредения магазин за железарски стоки в Бодрум.

Три минути след това излязъл от магазина с найлонова торба с покупката си и отново с помощта на картата тръгнал на югозапад. След единайсет минути свил по улицата, която търсел, и видял малко по-нататък склад за дистрибуция на кока-кола. Приближил го, пресякъл улицата, спрял пред малката къща.

След като я огледал и си припомнил шест отличителни белега, бил сигурен, че е на правилното място. Отворил портата, минал покрай градинските джуджета и почукал на вратата. Било 11.25 — точно навреме. След няколко секунди чул отвътре женски глас, който извикал нещо на турски. Бен не бил сигурен какво е, но почти не се съмнявал, че пита кой е.

Не отговорил нищо, просто оставил тишината да се задълбочи и — както повечето хора постъпват при такава ситуация — жената, бавачката на малкия, отворила. Брадли възнамерявал да натисне вратата здраво, след като бъде отключена, да влезе, да затвори и да говори с жената вътре в къщата.

Не се получило — при разговорите ми с Брадли не бях взел предвид факта, че жената е невероятно затлъстяла. Когато насилил вратата, тя опряла в огромната маса на бавачката и блокирала. Това дало на изненаданата млада жена достатъчно време, за да натисне вратата и да се разкреши. За момент изглеждало, че Брадли ще остане заключен навън и целият план ще пропадне. Той обаче реагирал светкавично, слава богу — извадил пистолета си, мушнал го през процепа на вратата, насочил го към зъбите на изплашената бавачка и ѝ изкрещял да отстъпи назад.

Тя не разбрала всички думи, но схванала общия смисъл. Направила крачка назад, Брадли влязъл и с все така насочен към жената пистолет затръшнал вратата. Тя била твърде ужасена, за да

крещи, и това дало възможност на Бродли да дръпне пердето на тесния прозорец и да надзърне навън. За негова радост там нямало нищо необичайно и той си дал сметка, че трите големи камиона с рекламни надписи „Кока-Кола“, които маневрирали пред склада с ръмжащи двигатели, са заглушили виковете ѝ.

Обърнал се и видял, че тя трепери от страх. Преди Бен да си отвори устата, някъде отвътре се появил малкият.

Пистолетът на Бродли бил потънал в телесата на жената и сега той го свалил, така че да не се вижда. Усмихнал се на детето. Момчето чакало само това. Тръгнало напред, смееело се, говорело на турски.

Бавачката се навела и го прегърнала, а това, заедно с усмивката на Бродли, като че ли я поуспокоило и треперенето се превърнало в лек тремор, вместо да се разрази като земетресение.

— Какво казва? — попитал Бродли и посочил малкия. Опитвал се гласът му да звучи приветливо.

Бавачката преглътнала и насилила ума си да мобилизира малките запаси английски, придобити, докато работела за различни семейства от чужбина през годините.

— Той казва... ти американец? — успяла да каже.

Бродли се усмихнал на малкия.

— Да. От Ню Йорк.

Бавачката превела на момчето, без да го изпуска от ръцете си.

— Пита... ти приятел на покланящ човек? — казала след това.

Бродли се озадачил — покланящ човек? Какво пък било това?

Бавачката обаче му помогнала.

— Исква каже човек от ФБР.

— А... — Бродли кимнал. — Броуди Уилсън Да, той е мой приятел.

Малкият казал нещо, а бавачката превела:

— Къде покланящ човек?

— С майка ти — отговорил Бродли.

— Къде отишли? — превела бавачката.

Бродли не искал да плаши момчето и му хрумнала добра, както си мислел, идея.

— Отидоха на пикник.

Веднага щом чуло превода, момчето се разплакало неутешимо. Бродли нямало как да знае, че това било мечтата на момчето — да

отиде на пикник с новия си приятел от Америка — и че излизало, че не са го взели и са го изоставили.

Брадли гледал объркано. Бавачката успяла да изкопчи от детето, въпреки сълзите, защо плаче и обяснила на Брадли.

Полицаят се навел, без да показва пистолета си, и казал, че всичко е наред, че майка му скоро ще дойде да го вземе, но преди това трябва да изиграят една игра.

Веднага щом бавачката превела момчето се усмихнало и се поклонило на Брадли.

Бен и Марси нямаха деца и за Бен те бяха повече или по-малко представители на извънземна раса, но не е имало как да остане безразличен към силното желание на детето за нещо толкова просто — да го заведат на пикник. При мисълта за това, което трябвало да направи, в него се надигнало отвращение, но знаел, че няма избор: страданието на едно дете е нищо в сравнение с епидемия от едра шарка. Направил знак на бавачката да тръгне по коридора, към вътрешността на къщата.

В кухнята веднага спуснал щорите и заключил задната врата. Едва тогава се огледал.

Къщата била традиционна бодрумска къща, а кухнята, подобно на повечето наоколо, имала много висок скосен таван, за да помага да се разсейва топлината. В средата, високо горе, на напречна греда висяла лампа. Била окачена на солиден месингов болт и Брадли решил, че ще е идеален.

Обърнал се към бавачката, поискал телефона ѝ и го включил в зарядното, което било на кухненската маса. Идеята била добра — ако батерията на телефона умре в критичния момент, всичко щеше да отиде по дяволите.

Бавно и отчетливо обяснил на бавачката, че има силното желание тя и момчето да останат невредими.

— Това обаче няма да е така — добавил, — ако опиташ да избягаш, ако се позвъни на вратата и отвориш, или посегнеш към телефона. Ще правиш точно каквото ти кажа, разбираш ли?

Тя кимнала, след което Брадли седнал, прибрал пистолета така, че да може да го извади моментално, отворил найлоновата торба от магазина и извадил дебело въже.

Малкият — заинтригуван — дошъл и седнал до него. Заедно почнали да правят примката.

31.

Вървах пред Кумали все по-навътре в тунела. По стените се виждаха фрагменти от древни мозайки, огромни пукнатини прорязваха сводестия таван след столетия земетресения, тишината беше потискаща.

От двете страни се виждаха останките на помещения, наричани някога *hypogeum* — подземията и килиите, в които държали робите и животните, използвани в битките на арената, и ме обзе дълбока меланхолия от присъствието ми на такова място. Сякаш страданията се бяха пропили в камъка.

Кумали посочи затворените с решетки килии. Говореше малко по-бързо от обичайното, малко по-нервно:

— Килиите са побирали само няколко души. Огромните спектакли и морските битки, при които са избивали хиляди затворници или роби, се провеждали изключително в Колизеума. Тук, в провинциите, докдето не са стигали богатствата на цезаря, е имало най-вече гладиатори, които са пресъздавали известни митове. Разбира се, тези митове също са били ужасно популярни — много насилие, почти никакъв сюжет.

— Като холивудските филми — отвърнах през пресъхнали устни. Опитвах да се държа нормално. Кумали сякаш не ме чу.

Свихме под прав ъгъл, излязохме от тунела и видях амфитеатъра. Кумали не беше излъгала — симетрията, почти недокоснатите от времето мраморни колонади и невероятните размери наистина бяха нещо забележително. Както и тишината. Под проникващите лъчи на палещото обедно слънце Театърът на смъртта сякаш бе смълчан в очакване на ново представление.

— Къде са децата? — попитах.

— Над нас — отговори тя. — Там има платформа с чудесен изглед към арената. Ако минем покрай колоните, ще стигнем до стълби, по които можем да се изкачим.

Обърна се и тръгна напред, а аз зърнах първия. Стоеше дълбоко в полуразрушен проход, без да си дава сметка, че за обученото око

тъмнината е нещо относително — беше облечен в черно, тъмно петно в сянката. Предположих, че задачата му е да излезе зад мен и да ми попречи да се измъкна, ако се наложи.

Започнах да оглеждам арената като заинтригуван турист — Сарацина и наемниците му би трябвало да ме дебнат и от местоположението на скрития човек имах относително добра представа къде може да са.

Кумали леко ускори крачка и посочи към арената.

— Преди две хиляди години пясъкът на пода е бил боядисван в червено.

— За да не личи кръвта? — попитах.

— Точно така.

Открих още един човек от групата — набит як като бик мъж, застанал сред гора от ронещи се арки над нас. Изненадах се — беше на повече от шейсет, доста стар за този спорт — и нещо във вида му бодна паметта ми, но нямаше време да се замислям за това. Кумали ме поведе към висок проход с ронещи се стени — без изход, сигурен бях — и не преставаше да говори, за да овладее нервите си.

— Разбира се, трупове е трябвало да бъдат изнасяни, преди да започне следващият спектакъл. На арената излизали двама мъже, облечени като митологични същества, за да проверят. Първият бил Плутон, богът на мъртвите. Той удрял трупове с чук, за да покаже, че мъжът, жената или детето му принадлежат. Вторият бил Меркурий, който според мита носел жезъл и придружавал душите до долния свят. В този случай жезълът бил нажежено желязо, с което проверявал дали падналите наистина са мъртви.

— Значи да се преструваш било безполезно.

— Напълно — отговори тя.

Пак навлязохме в мрак. Малко по-напред през пропадналия таван проникваше слънчева светлина и реших, че някъде там ще се срещна със Закария ал Насури лице в лице. Пътуването ми беше към своя край.

Сега трябваше да преценя времето идеално. Не можех да допусна грешка — животът ми и всичко останало зависеше от това.

Мушнах ръце още по-дълбоко в джобовете си, спокоен и отпуснат, и бях сигурен, че тези, които ме наблюдават от тъмнината, вече са забелязали издатината над колана ми отзад. Сигурно се

усмихваха, защото знаеха, че няма да имам време да извадя дясната си ръка от джоба, да посегна зад гърба си, да извадя пистолета и да започна да стрелям.

Тъп американец!

Знаех как действат аматьорите — съсредоточават се върху пистолета, защото мислят, че опасността е там. Сега обаче лявата ми ръка стискаше единственото оръжие, което ме интересуваше — мобилния телефон. Беше включен, готов, беше настроен с еднократно натискане на който и да е бутон да набира един номер — на телефона на Бен Бродли, в джоба му, в къщата на баващата.

В секундите преди да ме хванат просто трябваше да натисна бутон от клавиатурата. Който и да е.

Бродли нямаше да отговаря. Щеше да провери номера и да започне да отброява времето. Точно четири минути след това щеше да вземе телефона на баващата, да го изключи от зарядното и да набере Кумали. Тя щеше да види кой я търси и щеше да отговори, притеснена да не би да се е случило нещо с детето. И щеше да научи нещо, което щеше да промени ситуацията.

Четирите минути бяха много важни. Това беше времето, което прецених, че ще мине, след като ме хванат, докато Сарацина се появи от тъмнината. Ако телефонът на сестра му зазвънеше прекалено рано, той щеше да разбере, че нещо не е наред, и щеше да изчезне в руините. Как да въздействаш на човек, след като избяга?

Ако телефонът на Кумали зазвънеше прекалено късно, щях да си имам сериозни неприятности. Сарацина отчаяно искаше да разбере кой е предателят, а не разполагаше с достатъчно време. Не би пропилял и минута в учтиви разговори и бях сигурен, че има подръка нещо от рода на акумулатор на дванайсет волта и кабели. Както знае всеки, който се занимава с изтезания, това средство се пренася лесно, достъпно е и ако не ти пука колко ще навредиш на жертвата, въздейства невероятно бързо. Не бях сигурен, че ще издържа дълго.

„Четири минути, не ме прецаквай, Бен“.

Минахме покрай купчина боклук — парчета стъкло, празни бирени бутилки, капак от хладилна чанта. Изглежда, през годините тук бяха влизали доста хлапета, за да се забавляват.

До купчината имаше дълго мраморно корито, използвано някога от знатните граждани, за да си мият краката. Пълнеше се през устата

на каменна горгона. В единия край беше счупено и трябваше да обърна по-голямо внимание — наскоро беше зазидано с камъни и пълно с вода. Умът ми обаче беше другаде — чаках да ме нападнат, да натисна вълшебния бутон, преди да ми извият ръцете зад гърба.

Излязохме под слънчевите лъчи, които проникваха през пропадналия таван, и видях, че пътят напред изчезва в купчини изпопадала зидария.

Това беше краят. Бях в капан и единственото спасение беше показалецът на лявата ми ръка.

32.

— Объркахме пътя ли? — попитах и посочих купчината отломки напред.

Кумали вече не беше сама.

Първият наемник, когото бях видял, беше излязъл от прикритието си. Гледаше ме от упор, без да се крие, пазеше изхода.

Беше здравенякът, единият от двамата, влезли в хотелската ми стая. Още беше с коженото яке и впитата тениска. И чак тогава, може би защото го виждах в плът и кръв, може би защото сетивата ми бяха крайно изострени, но си дадох сметка, че съм го виждал на снимка, преди много време — ухилен, на яхтата на Христос Николаидис, закотвена в Санторини.

Тогава разбрах от кой наркокартел Кумали е потърсила помощ и защо — когато старецът от Солун е чул, че става дума за агент на американското разузнаване, е приел поканата с радост.

— И ти ли се разхождаш? — попитах здравеняка. — С децата ли си?

Не биваше да си мислят, че подозирам нещо, трябваше да са сигурни, че изненадата е на тяхна страна, иначе Сарацина можеше да разбере, че му се готви капан.

Чух стъпки по отломките — здравенякът беше за отвличане на вниманието, нападението дойде отзад. Никакво време за мислене. Трябваше да взема решение. Да или не? Старт или не?

Натиснах един бутон на телефона — силно и кратко.

Решението се оказа правилното. Пръстът ми едва се бе отделил от клавиатурата, когато ми скочиха — много бързо и професионално. Бяха двама. Паднах на колене, обаче преди това успях да натреса единия по ларинкса с лакът, така че той се свлече в адска болка. Другият ме хвана отзад и започна да ме удря с юмрук по лицето. Усетих, че скулата ми отива. Бих могъл да отвърна, но това беше представление — нямаше нужда да ме пребиват, по-късно щях да имам нужда от всичките си сили.

Улових се за лицето и се проснах в прахоляка. Вече броях. Четири минути. Двеста и четирийсет секунди. Двеста трийсет и две. Двеста...

Мъжът с отеклия ларинкс се изправи и се присъедини към другия. Видях лицето му. Беше като бик — набит, късо подстриган, в очите му имаше жестокост, каквато рядко се вижда извън затвора. Бях го виждал и преди, както и изражението му — на полицейска снимка, предоставена от гръцката полиция. Спомних си, че този тип наистина има много дебела кожа. Беше Патрос Николаидис, бащата на Христос. Кръстника беше напуснал оградения си имение.

С помощника му измъкнаха пистолета от колана ми, разкъсаха ризата ми, опипаха чатала ми, свалиха обувките ми, за да видят дали нямам скрити оръжия. Срязаха джобовете ми и взеха портфейла, ключовете и телефона. След това Николаидис извика на Кумали:

— Донесе ли ги?

Тя му подхвърли полицейски белезници и двамата с другия извиха ръцете ми отзад и стегнаха китките ми толкова силно, че след двайсетина минути тъканите щяха да започнат да умират поради липса на кръв. След като се увериха, че са ме обезвредили, се изправиха, взеха оръжията си, счупиха телефона ми, пуснаха го до беретата ми и продължиха да дишат тежко. Говореха на смесица от гръцки и албански, но не беше трудно да се досетя какво си казват — тези американски агенти не са и наполовина толкова добри, колкото си мислят, особено ако се изправят пред истински здравеняци от Балканите.

След това старият бик пристъпи напред — държеше приличен глок, — погледна ме, както лежах с физиономия в прахоляка и закопчани зад гърба ръце, и ме изрита в ребрата с всички сили с подкованата си отпред обувка.

— Това ти е за гърлото ми — изхриптя и направи знак на помощника си и здравеняка — и двамата носеха автомати „Скорпион“ — да ме изправят.

Успях да не повърна от ритника в ребрата, олюлях се и погледнах Кумали.

— Какво значи това? — попитах през зъби. Дишах на пресекулки, защото болката в лицето и гръдния кош идваше на остри

пристъпи. Този път не се преструвах. Изобщо. Това не беше разходка в парка.

Сто седемдесет и осем секунди.

— Не трябваше да пресичаш българската граница с наетата кола — каза Кумали. — Беше глупаво — там има камери за разпознаване на регистрационни номера.

Не опита да прикрие задоволството си. Че как иначе — беше изиграла елитен американски агент.

— Българската граница? — отвърнах. — Никога не съм пресичал шибаната българска граница!

Тя поклати презрително глава.

— И не си ходил до Свиленград, и не знаеш какво е Ярка светлина, и не си чувал за дома за сираци, за малкия? Ти си Майкъл Джон Спиц и си агент на разузнаването, член на специална група на ЦРУ.

Замълчах за миг, колкото да останат с впечатлението, че съм изненадан, но опитвам да го скрия.

— Не знам за какво говориш — казах. — Знаеш, че съм агент на ФБР и че съм тук, за да разследвам...

Фрас! Ритникът беше малко под капачката и си поех рязко дъх, за да овладее жестоката болка. Ако не ме държаха, щях да падна.

— Продължавай да лъжеш — каза Патрос Николаидис с усмивка. Приятно е да виждаш хора, които обичат работата си.

Сто трийсет и две секунди.

И тогава го видях.

Най-търсеният човек на планетата се появи от страничен проход, излезе от сенките и застана в триъгълник слънчева светлина от тавана.

Беше висок и мускулист, точно както очаквах да изглежда един воин муджахидин. Евтиният му европейски костюм не успяваше да прикрие натрупалото се у него напрежение. *Опасен* — това беше първата дума, която се появи в объркания ми от болката ум. Погледнах го в очите — нямаше начин да не забележиш проникателната интелигентност, скрита в тях. „Бъди внимателен — казах си. — Бъди много, много внимателен“.

Брадата му беше оформена старателно, зъбите стиснати, устните присвити в решителна линия — излъчваше авторитет, усещане за сила.

— Мисля, че търсите мен, мистър Спиц — каза тихо.

— Името ми не е Спиц и нямам представа кой си и...

Видях как ботушът на Бика се издига и се стегнах в очакване на удара, но Сарацина вдигна ръка и го спря.

— Моля ви — каза ми, сякаш лъжите го нараняваха физически. — Сестра ми, слава на Бога, има контакти в турското разузнаване. Тя откри кой сте вие в действителност...

— Сестра ви? — учудих се.

Той не ми обърна внимание.

— Тя не знае нищо за работата ми и за мен самия, особено през последните години, но отлично знае какво се случва с мюсюлманите, преследвани от агентите на ЦРУ. Целият арабски свят знае.

— Аз съм агент на ФБР — повторих в червената мъгла на болката. — Казвам се Броуди Уилсън и разследвам убийство.

— Не разполагам с много време. Ще задам няколко въпроса и искам точни отговори, разбираме ли се?

— Какво мога да кажа!? Не съм Спиц! Нямам представа за какво говорите!

Деветдесет и осем секунди. Това беше всичко — обаждането на Бродли не можеше да бъде по-навременно. Коляното ми отичаше и ме заливаха болезнени вълни, гърдите ме стягаха и беше все по-трудно да говоря заради скулата.

— Не си причинявайте това, Спиц — каза Сарацина. — Вие сте американец, човек без бог. Когато застанете пред пропастта, когато ви разкъсват на колелото, към кого ще се обърнете за помощ? Допуснахте поредица грешки, оставихте достатъчно следи, за да стигнете тук. Наистина не сте толкова добър. Защо според вас допуснахте тези грешки? Чия ръка ме предпазваше? Кой ви доведе на това място? Не, не е Лейла ал Насури Направи го Аллах.

Замълчах, отпуснах се леко, като човек, претърпял поражение. Здравенякът и помощникът му отпуснаха хватката за момент, както опитваха да ме подкрепят, и аз се хвърлих рязко напред и забих чело във физиономията на Николаидис. Долната му устна се сцепи, рукна кръв, той залитна назад и изплю два долни зъба.

Още няколко секунди. „Хайде, Бен — вече може! Не бъди прекалено точен!“

Бика изрева от болка и се спусна към мен, но го спря рамото на Сарацина, който застана между нас.

— Губим време — каза той и погледна първо здравеняка, после другия. — Започвайте.

Бих предпочел да продължим да си бърбим. Поне още трийсет и шест секунди. Но тези типове като че ли не харесваха този вариант. Двете албански горили ме повлякоха назад, към прохода, и се озадачих — мислех, че акумулаторът или другото оборудване, от което имат нужда, ще им е подръка.

Объркването ми се изпари, когато видях пълното мраморно корито и си дадох сметка какво означава. Мислено опитах да превключа скоростите — бях се подготвил за болка, не за ужас. Смятах, че ще издържа електродите или клещите, с които се изтръгват нокти, за малко, обаче сега влачех краката си, опитвах да печеля секунди — всяка щеше да е от значение. Ако се разприказвах, всичко щеше да отиде по дяволите.

Четирийсет и две секунди. Наркотрафикантът от Дои Сам Муан, онзи, закоравелият тип с белезите от мачете по гърдите, беше издържал двайсет и девет.

Сарацина спря до мраморното корито и каза нещо на сестра си на арабски. Не разбрах думите, но жестът му беше повече от красноречив — приканваше я да се разходи. Това, което щеше да се случи, не беше подходящо за жени.

Трийсет и осем секунди. „Не ме разочаровай, Бен!“

33.

Брадли също отброявал секундите, само че използвал часовник и заради това броенето му било различно — по-точно от моето. Според него оставали четирийсет и шест секунди.

Дебелата бавачка била плувнала в пот и като че ли всеки момент щяла да се свлече на пода. Още по-лошо: стояла в локва урина — изпуснала се в момента, в който разбрала какво има предвид Брадли. С насочен пистолет — според инструкциите ми — той я накарал да вземе малкия и да застане в средата на стаята, точно под дебелата гредата на тавана. Сега, седем минути след това, жената продължавала да хленчи и да се моли на турски, а момчето, макар и да било преодоляло първия пристъп на страх и крясъци, продължавало да плаче и да пита за майка си.

Всичко това късало нервите на Брадли и когато не гледал часовника си, той стоял със забит в пода поглед, като човек, който всеки момент ще повърне. Въпреки отчаянието си бавачката забелязала това и се объркала съвсем — той, изглежда, не бил толкова лош човек в края на краищата. Това ѝ дало куража пак да събере малкото английски думи, които знаела, и да опита да го умилюва.

— Млък! — извикал Брадли, повторил го още по-силно и вдигнал пистолета, защото тя не млъквала.

Тя отново се обляла в сълзи, хълцанията на детето станали още по-жални и Брадли искал единствено да приключи с всичко това възможно по-бързо. Още не било станало време, но той изключил телефона от зарядното — въпреки настояването ми да спазва уговорката точно — и решил, че докато Кумали отговори, ще мине още известно време.

Телефонът давал свободно — хайде, хайде, хайде!

И чул глас — слава богу, помислил си. Женски глас, говорел на турски. Изслушал няколко думи и решително прекъснал жената. Попитал дали е Лейла Кумали и ѝ наредил да слуша внимателно...

Жената продължавала да говори с безизразен глас. Бил — Бен си дал сметка — автоматичен.

Бавачката — залитала под собствената си тежест, слабите ѝ колене едва издържали сто и петдесетте ѝ килограма — видяла през сълзи, че нещо се е объркало много сериозно — Брадли бил близо до паниката. Дишал тежко, мълчал — гласът говорел на език, който той не разбирал, не можел да го разшифрова, не знаел какво да прави. Това било нещо непредвидено. Къде по дяволите била турската полицайка?

Погледнал си часовника — трийсет и две секунди до изтичането на четирите минути. Канел се да затвори, когато друг глас, от уважение към клиентите на компанията, предал съобщението и на английски:

„Абонатът, когото търсите, е извън обхват или апаратът му е изключен“.

Брадли се вцепенил. Господи!

34.

Кумали слязла по мраморните стъпала до мястото, което привличало археолозите повече от което и да било друго в комплекса.

Дълбоко под земята, където все още има съвсем запазени мозайки и стенописи, застанала до воден басейн, чиято повърхност е неподвижна като самата смърт. Това е храм, в който благородниците някога принасяли жертви на боговете си, за да им благодарят за безопасното пътуване. Кумали била идвала тук и сега дошла с надеждата магията на мястото да заглуши виковете и стенанията на Спиц. Не си дала сметка, че мястото заглушава и телефонните сигнали.

Загледала се в отражението си в подобната на огледало вода и си казвала, че това, което брат ѝ ще направи с американеца, не се отличава от това, което сполита мюсюлманите в Абу Гариб и Гуантанамо. И в Ярка светлина.

Успокоена от тази мисъл, минала покрай басейна и навлязла още по-дълбоко в подобните на катакомби коридори.

Никакъв звук или телефонен сигнал не можел да проникне там.

35.

Здравенякът и другият извадиха къса широка дъска, скрита зад купчината отломки и боклуци. Аз се дърпах и съпротивлявах, за да печеля време, но поради болката в коляното ми и в гръдния кош за тях не беше проблем да ме завържат за дъската с широки каиши.

Бях с лице нагоре, стегнат толкова здраво, че не можех да помръдна. Физиономията на Сарацина се появи в полезрението ми — напълно безразлична; той улови китката ми и изсумтя доволно — беше лекар и от пулса ми разбра, че ме е страх.

Посочи Николаидис и ми каза:

— Когато приключа, този човек, който в момента има проблем със зъбите, ще те разпита за едно убийство, което вашите разузнавателни агенции са извършили на Санторини. Искате да знаете кой е наредил нападението и имената на преките извършители. Ясно ли е?

— Санторини? Не знам нищо за Санторини!

Явно не успях да ги убедя. Николаидис хвърли една кофа на здравеняка и взе от боклука някакъв мръсен парцал. Скоро щяха да започнат.

Сарацина продължаваше да ме гледа.

— Можеш да избегнеш това — каза ми. Аз мълчах. Той сви рамене.

— Когато бях в Хиндукуш, някои хора ми помогнаха. Както знаеш, един от тях е решил да ни предаде. Очевидно не мога да допусна това да се случи. Искам да ми кажеш името на предателя.

— Дори и да го знаех — отговорих, — ще ме убиеш веднага щом ти го кажа.

Той кимна и каза:

— Така или иначе ще те убия.

— Знаем. Иначе щяхте да скриете лицата си.

Можех да предположа, че ще ме сложат в чувал, който вече са подготвили в яхтата, и ще минат години преди някой рибар да го заплете с мрежите си. Ако Бен не позвънеше, просто се надявах всичко да приключи.

— Ако знаеш, че ще умреш, какъв е смисълът преди това да се мъчиш? Името, Спиц.

— Аз съм агент на ФБР. Дойдох в Бодрум, за да...

— Видях имейла — троснато каза той и приближи лицето си до моето. — От заместник-директора на ЦРУ.

Направих всичко възможно да изглеждам шокиран. Той, разбира се, забеляза и се усмихна.

— А сега... името на предателя.

— Аз съм агент на ФБР...

Ядосан, той даде знак на Николаидис. Гъркът омота мръсния парцал върху лицето ми, така че да покрие носа и очите, натика го в устата ми. След това завърза краищата под дъската. Потънах в тъмнина. Вече ми беше трудно да дишам, главата ми беше толкова стегната за дъската, че не можех да помръдна.

Усетих как ме вдигат. Знаех какво правят. Носеха ме към коритото.

Двайсет и девет секунди по моето броене — толкова беше издържал наркотрафикантът. Въпреки слабостта си, въпреки че винаги съм се съмнявал в куража си, трябваше да издържа само колкото него.

Започнаха да ме спускат и аз поех въздух. Парцалът вонеше на пот и машинно масло. Последното, което чух, беше гласът на Сарацина.

— Трепериш, Спиц.

После водата ме заля.

36.

Заля торса ми и с накланянето на дъската стигна до гениталиите ми, раната на гърдите ми засмъдя. Спуснаха ме още малко, напълно безпомощен, и усетих как водата покрива тила и ушите ми.

После вдигнаха дъската нагоре.

Водата се стече по лицето ми. Опитвах се да не се паникьосам. Не можех да мърдам. Поех глътка вонящ на масло въздух и само нагълтах влага от парцала. В гърлото ми влезе вода и се откашлях.

След това водата отново заля цялата ми глава и вече не кашлях — задушавах се! В тъмнината, с наклонена назад глава, няхах представа дали водата е от кофа, или са ме потопили в коритото. Имах чувството, че се давя — и кошмарната нужда да поема въздух през мокрия парцал беше непреодолима.

Вместо въздух обаче в ноздрите ми нахлуваше вода и се стичаше по наклоненото ми гърло. Рефлексът на кашлянето влезе в ход, за да ме спаси, и доведе до буря от спазми и задушаване.

Заля ме още вода и започнах да губя ориентация. Имах само една мисъл, само едно упование, една истина, в която да се вкопча — още осемнайсет секунди и Бродли ще позвъни. Седемнайсет секунди и следва спасение. Шестнайсет...

Бях вързан толкова стегнато, че не можех да ритам и да буйствам. Още вода нахлу в носа и устата ми, чувствах, че се давя, а от непрекъснатите спазми и кашляне гърлото започваше да ме боли. Щях да се разкреця — но мръсният парцал и водата ме лишаваха дори от това облекчение. След като нямаше как да дам отдушник на ужаса си, той се насочи навътре и започна да отеква в кухите камери на сърцето ми.

Краката и гърбът ми инстинктивно се изпъваха, за да се освободят, изразходваха безценна енергия, а аз усетих че пак ме накланят към водата. Потопиха ме. И пак кашляне и даване. Къде беше Бродли? Време беше да се обади!

Някаква част от разсъдъка ми ми подсказа, че съм загубил представа за времето. Колко секунди? Вече нямаше нищо освен

тъмнина и отчаян порив да дишам. Да издържа, да оцелея, да не се пречупя — само това остана.

Носех се в тъмнина и ужас. Наклониха главата ми още повече, потопиха ме дълбоко. Може би ме заляха с поредната пълна кофа, но се чувствах сякаш съм дълбоко под водата — задушаваш се, кашлях, давех се във воден гроб — отчаян за глътка въздух, отчаян за живот.

Знаех, че няма да издържа повече, но изведнъж се издигнах нагоре, водата се оттече от лицето ми, успях да поема въздух през парцала. Беше малко, недостатъчно, но все пак въздух, живот. Изправиха ме вертикално. Брадли вероятно се беше обадил — трябваше да се е обадил!

Опитах да вкарам повече въздух в гърлото си — трябваше да съм готов да изиграя ролята си, — но продължавах да кашлям и да се задъхвам. След това парцалът изчезна и започнах да дишам дълбоко, със спазми.

Знаех, че трябва да се овладее, че трябва да контролирам положението — за бога, сега идваше ред на Сарацина да пирува с последиците.

Една ръка се мушна под разкъсаната ми риза. Замигах, за да махна водата от очите си, и видях, че е той — проверяваше ритъма и пулса на сърцето ми. Видях стария грък, застанал зад него — смееше се, наслаждаваше се на страданието и страха ми.

Обзе ме дива паника — тези хора не се държаха така, сякаш масите са били обърнати нагоре с краката. И разбрах, че не е имало телефонно обаждане. Къде, по дяволите, беше Бен?

Отпуснах се — бях сам в Театъра на смъртта и този път наистина щях да умра за доброто на света. Бих паднал, но здравенякът и другият ме крепяха изправен.

— Името на предателя — каза Сарацина.

Опитах да говоря, но гърлото ме болеше ужасно, а умът ми — залян с адреналин и кортизол — се съпротивляваше. Вместо да отговоря, погледнах към земята и поклатих глава отрицателно, доколкото беше възможно — не, няма да ти кажа името.

— Трийсет и седем секунди — каза той. — Повече от средното. Трябва да се гордееш. Постигна повече от очакваното, но това може да продължи много по-дълго, ако поискаме. Всички се пречупват. Никой не може да издържи. Името?

Ръцете ми трепереха и като че ли не можех да ги спра. Вдигнах поглед и пак опитах да говоря. Първата сричка беше прекалено тиха и Сарацина се наведе, за да ме чува.

— Сложете парцала — прошепнах.

Той ме удари с опакото на ръката си и ми сцепи устната. Не можеше обаче да ме изплаши повече — в някакво кътче на ума си бях намерил малък резерв от кураж. Мислех за Бен Бродли и за онези шейсет и седем етажа.

Здравеният и помощникът вдигнаха дъската и я приближиха до коритото. Сарацина се канеше да сложи парцала на физиономията ми, но Николаидис му извика и му каза да отстъпи. Видях го да вдига каменарски чук — тежък, жесток — от багажа, който бяха скрили зад купчината.

Когато сложиха дъската хоризонтално и босите ми стъпала бяха точно пред него, той вдигна чука и замахна с всички сили.

Чукът се стовари върху лявото ми стъпало, разкъса плътта и раздробиха малките костици и стави. През крака ми, чак до слабините, премина жестока, кошмарна болка, от която ти се гади — като от силен токов удар. Все едно смаза тестисите ми. Щях да изгубя съзнание, но крясъкът ми някак ме върна в реалността.

Николаидис се засмя.

— Виждаш ли — каза на Сарацина, — гласът му вече е по-силен. Понякога старите методи са по-добри.

Удари ме пак. Сега беше по-близо до пръстите, чух трошене на кости и изкрещях още по-силно. Понесох се по водопада към безсъзнанието, но помощникът, който стоеше до главата ми и насърчаваше Бика да действа, ме фрасна по лицето, за да остана в настоящето.

Извика на Бика:

— Още веднъж! Давай!

— Не — спря ги Сарацина. — Вече загубихме твърде много време. Ако припадне, ще сме тук цял ден.

Обърна се към мен.

— Името.

— Дейвид Броуди Уилсън Аз съм агент на ФБР...

Сложиха парцала и ме потопиха във водата.

Кумали минала през задната част на храма между останки от дебели зидове и влязла в подземно пространство, наречено *spoliarium* — мястото, където вземали въоръжението на гладиаторите и се отървавали от телата.

Питала се какво се случва горе — не очаквала да мине много време преди брат ѝ да я повика, за да ѝ каже, че всичко е свършило и може да си тръгва.

Колко жалко, мислела си — Спиц бил чудесен следовател, определено най-добрият, когото била виждала. Огледалата от Френската къща били свидетелство за това. И щял да се измъкне безнаказано, въпреки скритата самоличност, ако не бил минал през българската граница с кола под наем, която можела да бъде свързана с него. Нима нямат системи за разпознаване на автомобилни номера в Америка? Та нали най-вероятно те са ги изобретили! Странно, такъв умен човек да допусне такава елементарна грешка...

Разбира се, тя нямало да научи кой е той, ако не ѝ се бил обадил човекът от МИТ. И какво правят тези хора? Един телефонен разговор, после нищо — никакви допълнителни въпроси, никакви опити да установят движението на Спиц в подробности. С помощта на контактите си в света на наркодилърите самата тя успяла да научи повече за него само след едно влизане в стаята му, отколкото турското разузнаване с всичките си ресурси. Всъщност те като че ли изобщо не се интересували от Спиц.

Хрумнала ѝ ужасяваща мисъл — ами ако американецът не е допуснал грешка, като е преминал границата, ако например заместник-директорът на МИТ някак си е техен човек или някой е прехвърлил разговора и тя изобщо не е разговаряла с него? Ами ако всички улики, на които била попаднала, са били подхвърлени? Ако цялата работа е удар? Това би означавало, че от нея се е очаквало да покаже информацията на брат си и по този начин да го накара да излезе на светло...

— Аллах!... — възкликнала тя и хукнала обратно.

Минала покрай складовете, където някога се пазели оръжията и ризниците на гладиаторите, и изтичала към Porta Libitinensis — Портата на смъртта, — през която изнасяли труповете на мъртвите.

Почти стигнала до разрушената ѝ арка и цялата арена се появила пред очите ѝ, когато мобилният ѝ телефон — там имало покритие — започнал да звъни. Тя го извадила и видяла, че има поне десет пропуснати повиквания. Всички, както и последното, били от бавачката.

Обадила се и попитала разтревожено:

— Какво е станало?

Само че не чула гласа на бавачката. Чула мъж, който говорел на английски.

— Лейла Кумали? — попитал мъжът.

Ужасена, тя извикала:

— Кой си ти?

Той обаче не отговорил на въпроса ѝ, а използвал точно думите, които двамата бяхме планирали в хотелската ми стая:

— Изпратих ти видеофайл. Виж го.

В объркването си тя като че ли не чула и пак го попитала кой е.

— Ако искаш да спасиш племенника си, виж видеото — казал Бен. — Сниман е сега, това се случва в момента.

„Племенникът ми? — помислила Кумали. — Те знаят всичко“.

С разтреперана ръка, почти докарана до сълзи, намерила видеофайла и го пуснала. Погледнала го, едва не припаднала и се разпищяла в слушалката:

— Не! Моля ви, не!

38.

Отново се давех — този път и в болка освен във вода. Борех се за живота си, водата се стичаше по лицето ми, натрошеният ми крак пускаше вълна след вълна кошмарна болка. Скоро тя щеше да стане единственото, което да усещам, знаех го.

Главата ми беше наклонена назад, устата ми беше отворена, водата се стичаше и предизвикваше безмилостни спазми и кашлица. Гърдите ми се надигаха и спускаха, дробовете ми не издържаха, тялото се свиваше. Ужасът прогони всяка рационална мисъл, склещи ме натясно, в ъгъла.

Бях опитал отново да броя и загубих бройката на петдесет и седмата секунда. Това ми се струваше част от друг живот.

Зад превръзката на лицето бях пропътувал отвъд последната звезда. Бях видял бездната след края на вселената, тъмнина без форма, силует или край. Знаех, че са увредили нещо извън болката — бяха белязали душата ми.

Късче памет ме откри натикан в ъгъла. Шепота беше казал нещо. Че ако ми стане прекалено много, да сложа край. Да прегърна пушката и да срещна своя бог като войник. Обаче това беше крайната жестокост на ситуацията — мъчителите ми контролираха количеството вода, така че дори не можех да си отворя гърлото, да напълня дробовете си с вода и да се удавя бързо. Дори тази последна достойна постъпка, да отнема собствения си живот, бе непостижима. Бях принуден да продължавам да страдам, да застана пред Вратата за никъде, но да не мога да премина през нея.

Сарацина си погледнал часовника — американецът вече бил издържал сто двайсет и пет секунди — по-дълго от всеки, когото познавал, много повече, отколкото бил очаквал, приближавал рекорда на Халид Шейк Мохамед, голям воин, последовател на Единия истински Бог и храбър ученик на Свещения Коран. Вероятно вече щял да говори? Кимнал на двамата албанци.

Усетих как водата се стича по косата ми и как махат мръсния парцал от лицето ми. Треперех, изобщо не владеех тялото си, а умът ми не беше в кой знае колко по-различно състояние. Ужасът беше физически, всички страхове в живота ми ставаха осезаеми. Не можех да говоря, но когато се върнах от бездната, болката в крака ми се съживи с необуздана острота и усетих как отново изпадам в добре дошла безсъзнателност. Сарацина ме удари силно по счупената скула и приливът на адреналин ме спря.

Той отвори клепача ми с пръсти, за да види зеницата ми, да прецени колко живот има там, а с другата ръка напипа артерия, провери дали пулсът ми е неравномерен, дали има опасност да спре. Отдръпна се и ме погледна — дишах тежко, опитвах се да овладеем треперенето, да прогоня болката от крака си.

— Кой си ти? — попита толкова тихо, че може би само той го чу.

Видях загрижеността и объркването на лицето му и това ми вдъхна сили. В нашата епична битка на волята аз умирах, но бях победител.

— Името? — настоя той.

Поклатих глава.

— Дай ми го — намеси се Николаидис, бесен и нетърпелив.

— Не — възрази Сарацина. — Ще го убиеш и няма да научим нищо. Ще останем тук часове, ако се наложи.

— Докато някой не мине с лодка покрай руините и не прояви любопитство — каза Николаидис.

— Тогава отиди и премести лодката — отвърна Сарацина. — Скрый я зад скалите, за да не се вижда.

Николаидис се поколеба. Не беше свикнал да го командват.

— Върви — каза Сарацина. — Само губим време.

Бика го изгледа лошо, но се подчини и нареди на двамата албанци да му помогнат. Тримата изчезнаха в прохода, а Сарацина се върна при мен — както бях подпрян на коритото, все така вързан за дъската. Белезниците се впираха в плътта ми, пръстите ми бяха побелели от липсата на кръв. Той подритна счупения ми крак и видя как трепнах от болка. Направи го пак — по-силно — и въпреки усилията си извиках.

— Ще става все по-лошо — обеща ми той тихо.

Вдигна крак, за да ме изрита силно, но не успя. Откъм тъмнината на страничния проход се чу глас.

Лейла Кумали. Крещеше нещо на арабски.

39.

Кумали — стискаше мобилния телефон — беше ужасена.

Брат ѝ хукна към нея.

За момент се зачудих какво ли е станало — в мислите ми планът беше пропаднал и не бях в състояние да смея и най-елементарната информация. И през ум не ми минаваше, че Бродли може да е жив, не си спомнях, че телефонният разговор все още може да спаси мен и мисията.

Гледах объркано — опитвах да не рухна от болката в стъпалата и китките.

Кумали тикна мобилния телефон в ръцете на брат си. Той ѝ говореше нещо на арабски, сигурно я питаше какво е станало. Задъхана, Кумали само му посочи телефона. Сарацина погледна екрана...

От екрана го гледаше синът му — невинен и неразбиращ. Сълзи се стичаха по бузите на малкия, но понеже го снимаха, полагаше усилия да се усмихва. Около шията му имаше примка.

Сарацина се вгледа в неподвижния кадър. Цялата му вселена се разтърси, всичко, което смяташе, че познава и разбира, се разклати из основи.

Погледна ме — готов да убива, бесен. Някой заплашваше детето му! Той...

Спусна се към мен. Очите му пламтяха от гняв и в изтерзания ми ум зъбните колела най-накрая зацепиха. Телефонният разговор, до чието начало отброявах секундите, този, който толкова отчаяно исках да чуя — той беше единственото обяснение за тревогата на Кумали и гнева на Сарацина.

Бродли се бе свързал!

Опитах да се надигна, но не можех — бях завързан за дъската. Въпреки болката успях да си спомня какво репетирах в хотелската стая, когато умът и тялото ми бяха цели и ужасът беше нещо, което познавах само други хора. Бях преценил, че най-опасният момент ще е, когато Сарацина разбере, че е попаднал в капан и че залогът е

животът на детето му — че може да изпадне в бяс и да ме убие. Зарових по-дълбоко в ума си и си спомних какво трябва да кажа.

— Прояви разум и можеш да спасиш сина си — казах на пресекулки.

— Откъде знаеш, че ми е син?! — изкрещя той.

— Можеш да го спасиш, ако искаш — повторих, без да си давам труда да обяснявам.

Сестра му се беше съвзела достатъчно, за да започне да крещи — и на арабски, и на английски, изцяло съкрушена — казваше му да не се бави, да ме попита какво да направи, за да спаси детето. Сарацина ме гледаше, без да е сигурен дали да отстъпи пред логиката, или да се отдаде на гнева.

— Погледни снимката! — крещеше Кумали. — Погледни сина си!

Натика телефона в лицето му и той пак видя детето. Обърна се към мен...

— Какво става? Кажи ми.

— Говори с човека на телефона — отговорих.

Сарацина сложи слушалката до ухото си и заговори. Гласът му беше пълен с отрова.

— Кой си ти? — попита властно в опит да овладее ситуацията.

Знаех, че Бродли — точно както планирахме, щеше да му каже да види видеоклипа, който ще му изпрати. На първия кадър трябваше да има часовник, за да е ясно, че няма фалшификация, че всичко се случва в момента.

Сарацина пусна записа. Видя часовника, после ми се стори, че се олюля. Сестра му, която също гледаше, вкопчена в него, се разкрещя на смесица от арабски и турски. Записът показваше края на въжето, завързан за месинговия болт за лампата. Другият край беше направен на примка и сложен на врата на момчето. То стоеше на раменете на дебелата плувнала в пот бавачка. Когато слабите ѝ колени се огънеха, щеше да падне и момчето щеше да увисне на въжето.

Беше кошмарна гледка и не се учудих, че Бродли се противеше толкова енергично, но имах нужда от нещо наистина ужасяващо, за да не дам време на Сарацина да действа или да направи план. Всъщност не бих могъл да приема всички орации — ако това е думата — за измислянето на постановката. Бях чел, че преди години, през Втората

световна война, японски войници заставяли заловени бащи от Запада да поддържат децата си по същия начин. След това принуждавали майките на децата да гледат, докато съпрузите им загубят сили и паднат. Разбира се, за японците това е било спорт.

Сарацина ме погледна с омраза, а Кумали се спусна към мен, готова да издере окървавената ми физиономия.

Брат й я дръпна — опитваше се да мисли, очите му шареха по стените.

Умът ми започваше да функционира и знаех, че трябва да поддържам натиска, да не му давам шанс да прекъсне сценария, който съм написал.

— Аз и хората ми няма да търпим никакво забавяне — казах. — Чуй телефона отново.

Механично, стреснат, Сарацина вдигна телефона и чу женски глас — хлипащ, истеричен — говореше му на турски. Това го обърка — той явно не знаеше турски и подаде телефона на сестра си.

Тя започна да превежда на арабски, но я спрях.

— На английски — настоях.

Тя каза на брат си, че е бавачката.

— Казва, че едва се държи на крака! И че ако не можем да спасим нея, да спасим поне детето.

Сграбчи брат си за ризата, вече не се владееше.

— Какво си направил?! В какво ни забърка?!

Той я отблъсна и тя залитна. Дишаше тежко, гледаше го с гняв.

— Преценихме, че бавачката вероятно ще издържи още шест минути — казах. — Разбира се, може и да грешим. Може да са по-малко.

Измислих си го, но предвид обстоятелствата никой не подложи думите ми на съмнение. Сарацина погледна дисплея на телефона, после мен. Знаех, че се колебае, че не знае как да постъпи.

— Ти си му баща — казах тихо. — Синът ти е твоя отговорност. Спаси го.

Бях научил, години преди това, в Женева, че любовта не е слаба, че любовта е силна. Сега залагах всичко на това твърдение. Сарацина не каза нищо, беше парализиран — неспособен да мисли и решава — попаднал между големия план за бъдещето и живота на сина си.

Трябваше да го притисна. Разрових объркания си ум и си спомних какво трябва да кажа:

— Каква стойност има обещанието? Особено ако е дадено на умираща съпруга? Обаче добре, давай, наруши обещанието, което си дал пред Аллах.

Той ме гледаше, дишаше тежко, изплашен.

— Откъде знаеш това? Кой ти е казал за Газа?!

Не отговорих и той се обърна настрани. Беше загубен в мрака, опитваше да открие изхода от затвора, спомняше си — сигурен бях — как е държал умиращата си жена, как синът му е последната осезаема връзка с нея, спомняше си свещеното обещание, което ѝ е дал пред Бога да го защити.

Стори ми се, че видях как раменете му се отпускат. А после гласът му изведнъж прозвуча изтерзано.

— Какво искаш? — попита той и се обърна към мен. — Кажи ми какво да направя?

Кумали се разрида облекчено и се спусна да го прегърне.

— Трябва да дам на човека на телефона да разбере, че съм жив и в безопасност — отговорих. — Развържи ме.

Сарацина се поколеба — знаеше, че след като ме освободи, вече няма да има връщане назад, — но нямаше време да мисли за това. Кумали пристъпи напред, откопча каишите, които ме държаха привързан към дъската, извади от джоба си ключа и отвори белезниците.

Те паднаха на пода и имах чувството, че ще припадна от болка, когато кръвообращението в отеклите ми длани започна да се възстановява. Успях да се хвана за ръба на коритото и да се изправа. Протегнах ръка към телефона.

Сарацина ми го подаде, но не го вдигнах до ухото си — вместо това протегнах ръка към двамата и казах:

— Оръжията.

Подадох ми пистолетите си — полицайката имаше стандартна деветмилиметрова берета, но Сарацина — вероятно му го беше дал Николаидис — носеше SIG 1911 Stainless, произведен в Швейцария, едно от най-добрите оръжия, които могат да се купят легално.

Мушнах беретата в джоба си, но задържах другия пистолет в отеклата си длан. Дори не бях сигурен дали ще мога да стрелям.

Преместих тежестта на премазания крак, потиснах болката и вдигнах слушалката до ухото си.

— Бен? — казах. Гласът ми бе хрипкав. Вероятно едва ме позна.

— Ти ли си? — попита.

Гласът на ченгето, който мислех, че няма да чуя повече, почти ме опияни. Отпуснах се за момент и осъзнах, че много скоро съм щял да рухна.

— В известен смисъл — отговорих. — Ще оставя телефона на линия, Бен — продължих, като се опитвах да си спомня подробностите, които така щателно бяхме планирали. — Ще чуваш всичко, което се случва тук. Ако с мен стане нещо, застреляй бавачката, ясен ли съм?

Видях, че Сарацина и Кумали са чули думите ми, и свалих телефона. Въпреки прясно изкопаните кратери в ума ми знаех, че трябва да действам бързо. Обърнах се към Кумали.

— Отиди в прохода, скрий се и наблюдавай брега. Когато видиш, че онези идват, ела и ме предупреди. Помни — ако решиш да правиш глупости и да ги оставиш да ме нападнат, човекът в Бодрум ще чуе. Наясно си какво ще направи.

Тя кимна и изтича към изхода. Отчаяно искаше да се получи, отчаяно искаше да спаси момчето. В страха и тревогата си, макар че едва ли го осъзнаваше, бе станала мой най-близък съюзник.

Обърнах се към Сарацина. Знаех, че независимо от изтърпяното досега истинските трудности все още ме очакват — трябваше да го накарам да ми каже истината, да не допусна да ме оплете в лъжи и дезинформация.

— Казвам се Скот Мърдок — казах през вълните от болка. — Аз съм агент на американското разузнаване. Ще ти задам няколко въпроса.

Предната нощ лежах буден в хотелската стая с часове и мислех как ще разпитвам Закария ал Насури, ако се стигне дотам.

Реших, че единственият ми шанс е да го заля с несекваща река от въпроси, така че да не му дам шанс да разбере кои отговори знам и кои — не. Трябваше да смеси знание и неведение толкова ефективно, че да не смее да рискува с лъжа, и трябваше да ги редувам толкова бързо, че да не му давам време да мисли и да шикалкави.

Знаех, че щеше да е трудно и преди няколко часа, а сега, с наранено тяло и душа, изобщо нямах представа дали ще се справя. Една грешка, една неуспешна заблуда — и всичко щеше да отиде по дяволите.

— Ако ме излъжеш, ако ми дадеш и един неверен отговор — уверих го, — ще те застрелям и ще изключа телефона. Мъжът в Бодрум има инструкции относно сина ти. Ясен ли съм?

Не изчаках да отговори.

— Кой нае Патрос Николаидис? — попитах. Безпокоях се гърлото ми да не ме предаде.

Още първият ми въпрос го извади от равновесие. Никой не беше споменавал името на гърка и видях как Сарацина се чуди откъде го знам — и вече заемаше отбранителна позиция.

— Сестра ми — отговори, като се постара да не изглежда объркан.

— Когато е била на дванайсет, тя е спечелила конкурс за писане на есе... по какъв предмет?

— Английски... Английски език... — С кого са говорили, вероятно се чудеше, кой би могъл да знае такива подробности? Майка им?

— В коя болница лекуваха раната от шрапнел в гърба ти?

— Болницата в Газа.

Разхождах го по целия свят, прескачах десетилетия...

— Сестра ти занимаваше ли се с гмуркане, с акваланг?

— Баща ми я научи... когато беше малка. — Вероятно не лъжеше — баща им е бил морски биолог.

— Колко руски бойни хеликоптера си свалил?

Погледнах телефона. Надявах се Бен да записва — в моето състояние не бях сигурен дали ще запомня отговорите.

Сарацина се сепна — вече бяхме в Афганистан.

— Три. Някои казват четири — отговори. Виждах го изписано на лицето му: „Кой е този човек!?“

— След войната с руснаците къде купи смъртния акт?

— В Куета, Пакистан.

— От кого?

— Откъде да знам?! Беше на един пазар.

— Кой ти осигури новата самоличност? — Погледнах го в упор.

— Абдул Мохамад Кан. — Отговорът прозвуча по-колебливо и реших, че това е предателство. Много добре.

— Говори по-ясно — казах. — Адресът на родния ти дом в Джеда?

— Знаеш го. Виждал си снимката.

— Бил съм там. Аз направих тази снимка — отговорих. — Къде беше разквартируван, когато се би в Афганистан?

— В Хиндукуш, селото се казва...

Прекъсвах го, карах го да мисли, че знам отговорите, поддържах темпото.

— От каква националност беше новата ти самоличност?

— Ливанска.

Първото попадение — разполагах с националност, чрез която можехме да започнем да го проследяваме, ако се наложи. Пространството се стесняваше.

В къщата в Бодрум Бродли притискаше телефона към ухото си, за да чуе всичко, и записваше трескаво на пръснати пред него листа, за да догони темпото, в което водех разпита.

По-късно ми каза, че бил почти сигурен — ако съдел по гласа ми, — че ще умра прав.

41.

И аз имах същото чувство. Гребнах шепа вода от коритото и наплисках лицето си — каквото и да е, само да намаля болката и да успокоя започващата треска — както се опасявах.

— Кой е Саид бин Абдула бин Мабрук ал Биши? — попитах.

— Държавен екзекутор — отговори Сарацина.

— Държава?

— Саудитска Арабия.

— Откъде знаеш за него? — Той не отговори веднага и разбрах, че раната още е болезнена, след толкова много години.

— Той уби баща ми.

— По-бързо — предупредих го. — На коя дата си роден?

Едва беше започнал, когато изстрелях следващия въпрос.

— Коя е кръвната ти група?

Едва бе преполовил отговора, когато направих следващия рязък завой. Трябваше да не му давам да се съвземе...

— Кое е обикновеното име на *amphirion ocellaris*?

— Риба клоун.

— Къде завърши медицина?

— В Бейрутския университет.

— Кой плати?

— Получих стипендия. От Държавния департамент на Съединените щати.

Не реагирах, обаче да — правдоподобно.

— Коя джамия посещаваше, когато беше в Бахрейн?

Не си спомнях името, обаче отговорът на Сарацина ми прозвуча познато.

— С коя радикална група се свърза?

— Мюсюлманско братство.

— Името на последната болница, в която работи?

— Ел Мина, окръжна болница.

Това беше второто попадение — болниците имат досиета на служителите си и там щяхме да видим името, което е използвал, след

като е получил ливанския паспорт.

— Кой беше директор медицински дейности?

— Коя година започна?

— Кой месец?

Сарацина нямаше избор освен да отговаря — темпото беше безжалостно, но ми струваше скъпо. Малките ми запаси енергия бързо привършваха и вече бях сигурен, че болката в главата, към тила, е първият симптом на треска — вероятно през отворените рани във водата беше тръгнала някаква инфекция. „По-бързо — казах си. — По-бързо...“

— Как се казва майката на момчето?

— Амина.

— Ебади?

— Да — отговори той, изненадан, че знам.

— Колко други имена е използвала?

— Четири.

— Каква е връзката между Бригадата на мъчениците от Ал Акса и сиропиталището на сина ти?

— Те го финансираха.

— Как беше убита жена ти?

— От ционистка ракета. — Каква горчивина имаше в гласа му!

— Името на сина на Николаидис, който умря на Санторини?

— Какво? — възкликна той объркан и отчаян. — Пак ли гърците?!

Нямаше представа какво ще попитам в следващия момент и това ми даваше сила. Разбрах, че всяка подробност от епичното ми пътешествие е от значение — използвах всички възможни нишки, захващах се за всеки шев. Нищо не е било напразно. *Нищо!*

— Името на сина му! — настоях.

Той опита да си спомни: може би не беше сигурен дали изобщо го е чувал.

— Аз не... не мога да... — Паникьосваше се. — Кристофър... — Но не беше сигурен. — Не, не...

— Христос — казах му и минах нататък.

— Къде беше в деня преди да дойдеш в Бодрум?

— В Германия. — Вероятно не лъжеше. Би трябвало да е бил наблизо.

- Колко време прекара там?
- Два месеца.
- Адресът на джамията, която си посещавал?
- Вилхелмщрасе.
- Кой град?
- Карлсруе.
- Имената на тримата чужденци, които уби в Хиндукуш.
- Аз... не помня...
- Малките имена! Как се наричаха помежду си?
- Яника...

Не го изчаках. И аз не можех да си ги спомня.

- През интернет форум ли комуникираше със сестра си?

— Да.

- Кой е Рибба клоун?

— Моят псевдоним.

- От какво се разболя синът ти, докато ти беше в Хиндукуш?

Той се вторачи в мен — откъде, по дяволите, знам, че синът му е бил болен?

— Гри...

В отчаянието си опитваше да излъже, пробваше ме, но аз го гледах право в очите и той размисли.

- Менингококов менингит.

— Много бавно. И не се опитвай да го правиш пак. Как се казва най-големият хотел в Карлсруе?

Дори не бях чувал за този град, но имах нужда от още един факт, за да съм сигурен, че няма да се насочим към друго място. Усещах как треската се усилява.

- „Дойче Кьониг“ — отговори той.

— Работи ли там?

— В хотела?

— В Карлсруе.

— Да.

— Къде?

— В „Хирон“.

Това не ми говореше нищо и дори не бях сигурен дали съм чул правилно.

— Цялото име.

— Това е американска фирма, която...

— Цялото име!

Сарацина се потеше, вероятно опитваше да си представи надписа на сградата, но паметта му, изглежда, му изневери. Вдигнах телефона, за да говоря с Бен, сякаш застрашавам момчето. И той си спомни:

— „Хирон Фарма Фабрик“.

— Името на джамията, която си посещавал като дете.

Не ме интересувахе: видях, че Сарацина се отпуска — съвсем леко разхлабване на мускулите на челюстта — и разбрах, че Карлсруе и химическият завод там са сред най-горещите му зони.

— Адресът ти, когато работеше в Ел Мина?

Сарацина едва успяваше да ме следва, но даде улица и номер. Още не беше свършил, когато го ударих пак:

— Трима души, които да го потвърдят.

Даде три имена, но Ел Мина също не ме интересувахе, макар че допусках, че е синтезирал вируса тъкмо там.

— Каква длъжност изпълняваше в „Хирон“? — Назад, към зоната, в която исках да бъда — горещата зона. По физиономията му разбрах, че не споделя ентусиазма ми.

— Служител в пласмента.

— Името на шефа ти?

— Сердар...

— В коя смяна?

— Нощна.

— Кой е основният бизнес на „Хирон“?

— Фармацевтика. Медикаменти.

— Какви медикаменти?

— Ваксини.

Блъфирах. Това беше може би най-големият блъф в живота ми, обаче лекар не се хваща на работа в пласмента току-така, при това нощна смяна.

— Кога вирусът замина от Карлсруе?

Той се забави за миг и вдигнах телефона към устата си, готов да активирам гранатата. Той се вгледа в мен за още миг и каза тихо:

— Вчера.

Почувствах как гранитните кули на неизвестността се срутват и ме обзе такова облекчение, че за момент забравих за болката.

Вече знаех — през последните дваайсет и четири часа ваксина, заразена с вирус на едра шарка, е напуснала фирма, наречена „Хирон Кемикълс“, в Германия.

Пратката вече беше в Америка или я приближаваше и първата ми мисъл беше — колко е голяма? Какъв е мащабът на атаката?

— Колко дози? — попитах.

— Сто.

Леката извивка на устните, небрежният тон, като че ли опитваше да омаловажи бройката, ме предупреди. Все още държах телефона до устата си. Пистолетът беше в другата ми ръка, така че го насочих към лицето му.

— Ще те попитам пак. Само веднъж. Колко дози?

Раменете му като че ли увиснаха.

— Десет хиляди.

Бяха ми нужни тонове самообладание, за да не реагирам. Десет хиляди?! Това вероятно беше вярно, беше твърде необичайно, за да е лъжа, и в този момент сложих последното парченце от пъзела на мястото му. Предвид мащаба на нападението и сезона вирусът би могъл да е скрит само на едно място. Бях сигурен, че знам къде е и какво е бил намислил. За първи път от половин живот, както ми се струваше, нямах повече въпроси.

Облегнах се на коритото — болеше ме всичко, бях повече от изтощен, а треската постепенно обземаше тялото ми. По лицето ми се стичаше пот.

Вдигнах очи и видях, че ме гледа. Знаеше защо е приключил разпитът — бях разкрил всичко, което ми беше нужно, и годините положени усилия, това, което беше давало тежест и смисъл на живота му, беше разбито. Канеше се каже нещо, може би да ме прокълне в името на своя бог, но не успя. Може би защото Кумали тичаше към нас.

— Идват — викна тя.

— Заедно ли са? — попитах и бързо прогоних изтощението. — Някой да изоставя?

— Не. Заедно са.

Това ми даваше шанс — ако някой бе изостанал, изстрелите щяха да го предупредят, а не исках да рискувам срещу кретен с автомат. Изненадата — и да ги ударя едновременно, като група — беше най-доброто оръжие.

Чух Бродли да вика по телефона, обезпокоен, че може да се е случило нещо. Чудеше се защо е прекратен разпитът. Вдигнах телефона и казах:

— Има проблем. Чакай така. Три минути...

Мушнах телефона в джоба си и започнах да раздвижвам отеклите си китки. Искях да се уверя, че ще мога да стрелям. Едно беше сигурно — поради раненото си стъпало нямаше да мога да стоя или да приклякам. Трябваше ми помощ.

42.

Беретата полетя във въздуха — извадих я от джоба си и я подхвърлих на Кумали. Тя я улови и ме изгледа изненадано.

— Ако нещо се случи с мен — казах, — човекът в Бодрум няма да приеме никакви оправдания. Ще застреля бавачката. Затова се погрижи да остана жив. Разбра ли ме?

Тя кимна, но брат ѝ се намеси:

— Това не е женска работа. Дай ми пистолета.

Погледнах го с удивление, но се овладях — предвид убежденията и възпитанието му би трябвало да го очаквам.

— Не — казах.

— Знаеш, че съм бил муджахидин — продължи той. — Убивал съм и стрелям много добре. Дай го на мен.

— Не — натъртих. — Нямам ти доверие. Освен това ти си примамката.

Той ме изгледа — примамка? Нямах време да обяснявам и се обърнах към Кумали:

— Убивала ли си?

— Не, никога.

Като че ли идеята не ѝ се нравеше особено.

— Тогава помни — не убиваш човек, спасяваш племенника си.

Казах ѝ бързо да отиде зад купчината изпадали камъни, където би могла да се прикрие и същевременно да вижда тримата приближаващи мъже.

— Твоята цел е старият — казах ѝ — Той е по-бавен и носи само пистолет. Аз ще опитам да сваля двамата с автоматите.

— Аз ще седя — продължих. — Примамката ще е прав, ще се държи така, сякаш ме разпитва. В момента, в който видиш, че се търкалям през рамо, откриваш огън. Ще се целиш в гърдите на Николаидис — когато падне, продължаваш да стреляш, ясно? Шумотевицата винаги помага.

Взех излъскания стоманен капак на стар фризер и го подпрях на една паднала колона. Седнах на земята и се облегнах на коритото с

вода, почти с гръб към приближаващия враг.

Когато ме видеха — отпуснат, с гръб към тях, — нямаше да заподозрат нищо. И нямаше да видят пистолета в скута ми. Излъсканият капак от фризера не беше кой знае какво огледало, но все пак даваше възможност да следя какво се случва на бойното поле и да определя точното местоположение на тримата, когато приближат.

Чух Кумали да шепне:

— Идват!

Свалих предпазителя на оръжието — надявах се и полицайката да е направила същото — и зачаках. Сарацина стоеше над мен, аз дишах тежко — рухнал човек, чийто поглед обаче беше закован в лъскавия стоманен капак.

Видях отраженията на Николаидис и другите двама, когато влязоха, и се заставих да изчакам момента, който снайперистите наричат „максимален ефект“. Четири секунди, три...

Слънцето се бе преместило леко по траекторията си. През пробития покрив проникваха слънчеви лъчи и сега ярък отблясък от капака привлече вниманието на тримата.

Николаидис не беше глупак — веднага разбра, че капакът е преместен. Примижа и видя, че ги наблюдавам. Изкрещя някакво предупреждение на албанците, отскочи настрани и извади пистолета си.

Аз се претърколих и заех позиция за стрелба. Кумали стреля с беретата, но не беше достатъчно добра, за да улучи каквото и да било, да не говорим за спринтиращ бик.

Претърколих се през прахоляка и калта, при което болката от ранения крак и гръдния ми кош ме прониза страховито, и се прицелих в Здравеняка. Той се завъртя с автомата, готов да надупчи каменното корито и всичко около него, включително и мен.

Сарацина, невъоръжен, се спусна да се скрие зад купчината отломки...

Легнах по гръб, сложих пръст на спусъка, но пръстът ми беше толкова отеكل, че не усещах метала. Изстрелях три куршума към Здравеняка, като опитах да ги разпределя както трябва. Обикновено първият ми изстрел улучва мишената, но ситуацията сега далеч не беше обикновена и първите два куршума не улучиха изобщо.

Третият го проби в слабините. Попадението изобщо не беше смъртоносно, но стрелях от толкова близо, че куршумът го блъсна назад. Той изпусна скорпиона и притисна с ръка остатъците от гениталиите си.

Кумали сипеше куршуми по петите на Николаидис, който тичаше бързо, и не обръщаше внимание на нищо друго. Не го улучи, но простреля Помощника в гърлото и той се свлече.

Тя продължи да стреля по Николаидис, който обаче бързо приближаваше каменното корито. В калта около мен заплусяха куршуми.

Боже! Бих изкрещял, за да я предупредя, обаче нямаше да ме чуе сред изстрелите и писъците на Здравеняка, който опитваше да спре кръвта, която се стичаше от чатала му. Опитах да се претърколя на безопасно място, но нещо ме перна и ме върна обратно. Остра болка прониза рамото ми и разбрах, че ме е улучил някой от изстреляните хаотично куршуми.

Успях да се надигна на едно коляно и да насоча пистолета към Николаидис, който дори не беше ранен. Изругах проклетия си показалец, който като че ли нямаше сила да натисне спусъка, и видях, че лявата ми ръка, с която подкрепях цевта, трепери като побесняла.

Пуснах бързо четири куршума, но успях само да улуча гърка в краката, при което той падна и пистолетът отлетя настрани. Завъртях се бързо — знаех, че трябва да приключа веднага, защото после няма да имам сили. Видях кастрирания Здравеняк да се спуска към скорпиона си.

Стрелях в движение — и за първи път се справих както трябва — два куршума попаднаха в гърдите му. Нищо особено, но го убиха.

Николаидис, ранен, без оръжие, видя че Здравеняка се свлича. Проснат в прахоляка, вдигна поглед към мен — в очите му видях омраза и объркване. Вероятно бе смятал, че ще е лесно и просто, обаче някак бях оцелял от симулираното даване, бях обърнал похитителите си срещу него и въпреки всичко стрелях достатъчно добре, за да убия двама от хората му.

— Кой си ти, по дяволите!? — изръмжа той.

Видях как очите му регистрираха местоположението на пистолета — почти в обсега на ръката му. Нямаше как да не си спомня

как се ухили, когато ме изрита в коляното и когато удряше стъпалата ми с чука.

— Някога ме наричаха Синия ездач — отговорих. — Аз наредих да убият Христос на Санторини.

Лицето му се разкриви — да е бил толкова близо до отмъщението, а да се провали! Изрева и с невероятен прилив на енергия се хвърли към пистолета. Стрелях два пъти и от това разстояние главата му просто експлодира.

Извърнах лице — няма удоволствие в убиването, дори когато става дума за хора като него. В деня, в който изпитам удоволствие, знаех, би трябвало да напусна битката завинаги. Насочих пистолета към Кумали — беше плувнала в пот, адреналинът пулсираше във вените ѝ и тя едва ли си даваше сметка какво се е случило — и ѝ казах да извади пълнителя от беретата.

— Сега насочи пистолета към земята и дай три контролни изстрела. — Искях да съм сигурен, че в цевта не е останал патрон. — Сега пусни оръжието — наредих ѝ и веднага щом пистолетът тупна на земята, ѝ казах да направи същата операция със скорпионите и пистолета на Николаидис.

— Сега ми донеси всички пълнители.

Тя ги събра, подаде ми ги и аз ги прибрах в джоба си. След като обезвредих оръжията, посочих белезниците — още бяха там, където ги бе пуснала, ключът беше в ключалката.

— Закопчай го — казах и посочих Сарацина.

Той се бе измъкнал от прикритието си и се подпираше на каменното корито, потънал в бездната на отчаянието, стъписан, че Бог го е изоставил в последния час.

— Ръцете зад гърба — казах ѝ.

Докато слагаше белезниците, забелязах, че върху труповете вече кацат десетки мухи. Това обаче не беше нищо в сравнение с ордата агенти, които щяха да се спуснат върху Сарацина, за да изкопчат информация.

Сарацина вдигна глава и ме погледна — все още държах пистолета насочен към него, с едната си ръка, а с другата откъснах парчета от ризата си, за да превържа рамото и да спра кръвенето. Погледите ни се срещнаха — и двамата знаехме, че колкото и живот да

му е останал, никога повече няма да получи шанс да напише черна глава в историята на човечеството.

— Обичам го — каза просто. Имаше предвид сина си.

— Знам — отвърнах. — И това беше единственото ми оръжие.

Кумали ми подаде ключа от белезниците и аз го пуснах при пълнителите. Пристегнах превръзката със зъби и когато струята кръв намаля, извадих от джоба си телефона на Кумали — трите минути бяха почти изтекли.

— Чуваш ли ме? — попитах пресипнало.

— За бога! — отвърна той. — Колко трупа има там?

Беше чул стрелбата в слушалката.

— Три. Всичко свърши. Можеш да ги освободиш.

А той ми каза, че бавачката не е издържала и е паднала на колене и се е наложило да среже въжето и да свали малкия. Обърнах се и погледнах Сарацина и сестра му. Оставих ги да разчетат изражението ми — жената и детето са живи и здрави.

Сарацина — седнал в прахоляка до коритото, с ръце зад гърба, наведе глава. Молеше се. Кумали потрепери, предаде се на облекчението и се разплака.

Канех се да прекъсна линията — трябваше да проведе още един, много важен телефонен разговор, — обаче треската ме обхващаше все повече и ми се виеше свят. Въпреки вихрушката в мозъка ми трябваше да науча нещо.

— Щеше ли да застреляш бавачката? — попитах Бен. Той не отговори. Което беше достатъчен отговор.

— А ти? — попита Бен след малко.

— Това е разликата между нас, Бен — казах тихо. — Заради това аз съм създаден за тази работа, а ти не си. Разбира се, че щях.

Разтреперан — не само от треската — прекъснах линията и направих знак на Кумали да дойде при мен. Не можех да ходя — бях толкова изтощен, изпитвах такава болка, че едва стоях изправен.

Имах нужда от нея, за да ме подкрепя. Тя ме подхвана под ръката, а аз се обърнах към Сарацина.

— Ако опиташ да правиш глупости, ще ви застрелям и двамата.

Той кимна и разменихме още един, последен поглед. Животът и на двама ни беше променен завинаги. Спомних си какво казаха

неколцина британски войници след войната с Аржентина — единствено враговете им знаели какво е било на фронтовата линия.

Не му казах нищо — какво бих могъл да му кажа? Дадох знак на Кумали да тръгва към изхода. Щяхме да го оставим окован. Ключът беше в джоба ми, оръжията бяха безполезни и нямаше друг начин да се напусне това място, освен с лодка — ние щяхме да вземем единствената. Бях сигурен, че не може да се измъкне, и знаех, че двайсетина минути след като проведе втория телефонен разговор, тук ще се струпат хора от поне десетина различни агенции. Не че можеха да направят кой знае какво, освен да го арестуват — нямаше замисъл, който да бъде разгадан, нямаше мрежа, която да бъде разбита, нямаше съучастници, които да бъдат проследени. Смъртта на Америка се отлагаше.

Тръгнах по-бързо и започнах да набирам номера, който ми дадоха, с отекли и треперещи пръсти, опитвах се да си спомня цифрите, защото бяха записани в счупения ми мобилен телефон.

С помощта на Кумали тръгнах назад през прохода, в тъмнината. Обаче имаше нещо, което бях пропуснал и до края на живота си щях да се удивлявам на тази грешка.

43.

Кумали ме преведе през решетката на входа, а отвън, сред камънаците, слънчевата светлина буквално ме заслепи.

Краткото разстояние от коритото с вода дотук беше най-болезненото в живота ми. Всяка стъпка беше като удар по главата. Ефектите от симулираното даване, загубата на кръв и засилващата се треска се натрупваха и силите ми намаляваха до критично ниво. Усещах как миналото и настоящето се сливат в едно.

Облегнах се на един камък и наредих на Кумали да извади лодката от скривалището и да я докара на стария кей. Когато тръгна към малкото заливче зад купчина скали, натиснах последната цифра на номера и чух писукането, което показваше, че се осъществява връзка с чужбина. Обадиха се незабавно.

Гласът ми хриптеше и едва се чуваше.

— Господин президент? — казах възможно най-отчетливо.

— Кой се обажда? — попита глас, който звучеше твърде младежки, за да е на Гроувнър.

— Трябва... трябва да говоря с...

— Едва ви чувам. Представете се, моля. — Звучеше като морски пехотинец.

Бях по-слаб, отколкото някога бях смятал за възможно, травмиран извън всяка мярка, но знаех какво се е случило. Звънях от телефона на Кумали и комуникационната система на Белия дом го бе идентифицирала като напълно непознат източник. Разбира се, това беше директната линия на президента, но въпреки всичко нямаше да допуснат разговора, преди да разберат кой се обажда. Поради това ме бяха прехвърлили към комуникационния център с повишена сигурност, заровен дълбоко под планините на Колорадо, и разговарях с някой от хиляда и осемстотинте морски пехотинци и техници, които работеха там.

— Представете се — повтори дежурният морски пехотинец.

— Аз съм... — Обаче си спомних, че не бива да казвам името си, името не означава нищо. Застанал под палещото слънце, с парещи очи,

имах чувството, че се отделям от тялото си. Погледнах долу, към себе си, сякаш отнякъде високо.

— Едва ви чувам — каза дежурният. — Повторете, моля.

Почти не схванах какво ми говори. Виждах как Николаидис замахва с чука и чувах писъци в главата си. Осъзнах, че това е собственият ми глас — когато на плажа се чуваше единствено двигателят на приближаващата лодка и крясъците на чайките във въздуха.

— Пилигрим... — успях да кажа. Поне така си мислех, понеже не можех да съм сигурен — може да се бе случило само в ума ми.

— Не чух. Повторете.

Тишина. Видях малкото момче със синдром на Даун да тича по пясъка и да се хвърля в ръцете на баща си.

— Чувате ли ме? Повторете. — Гласът на дежурния ме върна в реалността.

— Аз... аз съм Пилигрим — казах.

Дежурният чу. В началото на всяка смяна през последния месец в главите на всички беше набивана една-единствена заповед. Ако чуят определена дума, кодово наименование, трябва да осигурят пълно предимство, всичко останало да чака. И сега дежурният чуваше.

— Моля, изчакайте, сър! Пилигрим, моля, останете на линия!

Введе няколко бързи команди на клавиатурата, изведе списъка на служителите, които да бъдат уведомени незабавно — *Пилигрим е жив, Пилигрим осъществи контакт. Пилигрим се върна от студа.*

Първи в списъка беше дежурният по национална сигурност, седнал зад бюро в малък кабинет в Белия дом. Беше много късно, всъщност много рано — малко след четири сутринта на Източното крайбрежие — когато той вдигна телефона и чу непознат глас:

— За президента. Пилигрим.

Макар че дежурният офицер бил сигурен, че главнокомандващият спи, инструкциите били ясни, така че той веднага позвънил в президентската спалня.

Гроувнър обаче не спял — преди повече от дванайсет часа му се обадил Шепота и му казал за обнадеждаващото съобщение от Брадли. Президентът седял и гледал светлините на Вашингтон, без да ги вижда. Тогава звънна телефонът. Той грабнал слушалката и стреснал

дежурния офицер, който не очаквал толкова бърза реакция. Гроувнър изслушал трескавото съобщение на дежурния.

— Какви ги дрънкаш!? — троснал се, защото безпокойството започвало да взема връх.

— Пилигрим — казал дежурният накрая. Чул президентът да мърмори нещо от рода на „Мили боже“, но не бил сигурен. Защо ще се моли президентът?

— Чуваш ли, ме, Пилигрим? — Не можех да не позная гласа на президента, въпреки че по телефона звучеше кух и извънземен. С фрагментирания си мозък разбрах, че някъде в Колорадо криптират разговора.

— Десет хиляди дози — прошепнах.

— Десет хиляди!? — повтори президентът удивено.

— Вече са там — казах. — Използва нашите лекари — може би ще започне след няколко часа.

На определен етап, след като излязох от коритото с водата, обучението ми трябва да си е казало думата и, без да го осъзнавам, бях формулирал какво трябва да кажа. Целият горях, но се помъчих. Опитвах да се съсредоточа.

— От „Хирон“ — казах. Гласът ми ми изневеряваше.

— Повтори — каза президентът.

— Това е фармацевтична фирма... в Карлсруе... Германия.

Намеси се друг глас. Шепота. Бяха го информирали и сега слушаше разговора.

— Можеш ли да повториш бавно? — каза той.

Опитах няколко пъти, но не успях да довърша. Умът ми не работеше.

— Карлсруе? — попита Дейв, за да потвърди.

Не бях чувал гласът му да звучи чак толкова меко и се зачудих защо. „Дано да е добре“, казах си.

— Там има хотел, „Дойче Кьониг“ — успях да кажа, преди гласът ми отново да изчезне.

— Страхотно, това е страхотно — каза Шепота.

Президентът сигурно се е чудел дали не умирам, но въпреки залога и неотложността не опита да ме притиска да говоря — някак знаеше, че ще го направя.

— Слушам те — каза само. — Ти си абсолютен герой. Продължавай.

— Трябваше да поискам номера на партидите — продължих сякаш в просъница, по-слаб от всякога. — Забравих някои неща... Сарацина ме рани... има дете...

— Да, знам — каза Шепота.

— Не трябваше да правим това... Беше... Обаче не знаех по какъв друг начин...

— Разбира се, че не — отвърна Шепота. — Вече всичко свърши. Отнякъде намерих още малко сили и успях да внеса някаква яснота.

— Ваксина е — казах. — Флакони с ваксина.

— Каква ваксина? — попита Шепота, все още с онзи странен мек глас.

— Противогрипна — отговорих. — Сложил го е във флакони противогрипна ваксина. Сезонът идва, имунизациите започват утре.

Двамата замълчаха — мисля, дадох си сметка, че съм успял. Два телефонни разговора от Хиндукуш някак бяха довели до лекарските кабинети в цяла Америка. Тогава Шепота потвърди — каза на президента, че имат всичко — деня, производителя, метода. Помислих, че ще затворят, защото трябваше да се организират милион неща, но Гроувнър заговори за мен.

— Къде си? — попита.

Не отговорих. Бях приключил. Примижавах от слънцето и мислех за дългия път, който ме чака.

— На брега е — каза Шепота. — На деветнайсет мили северно от Бодрум. Така ли е?

Продължавах да мълча. Събирах сили, мобилизирах последните ресурси, които ми бяха останали — трябваше да пропълзя по пясъка, за да се добера до стария кей.

— Можеш ли да издържиш, Скот? — попита Гроувнър, сериозно разтревожен. — Изпращам хеликоптери от Средиземноморския флот веднага. Ще издържиш ли?

— Ще трябва да информираме турските власти — намеси се Шепота.

— По дяволите турските власти! — почти викна Гроувнър.

— Не, недейте! — казах. — Не изпращайте никого. Няма да съм тук.

Гроувнър опита да ме спре, искаше да му кажа какво имам предвид, но Шепота го спря.

— Всичко е наред, Скот. Разбирам. Всичко е наред.

— Проклет да съм, ако аз разбирам — каза Гроувнър. — Казвам ти, хеликоптерите идват.

— Ранен е, господин президент... ранили са го...

Беше време да затворя и изведнъж се разтревожих да не съм пропуснал нещо.

— Чухте ли? — казах им. — Десет хиляди дози... „Хирон“... противогрипна ваксина.

— Да, чухме — отвърна президентът тихо. — Искам да ти кажа, от името на...

Прекъснах връзката. Бях приключил. Всичко беше свършено. *Да издържа* — нали това казах, че трябва да направя. *Да издържа*.

44.

Приливът се надигаше и по една случайност ми помогна. Куцуках и залитах по напечения от слънцето пясък към дървения кей и нямаше как да не мина през надигащата се вода.

Беше дълбока до глезените и студенината ѝ успокои болката и в ума, и в стъпалото ми. Останах така доста време, за да дам възможност на водата да охлади температурата ми, а солта да свие и дезинфекцира раните.

С по-бистър ум стигнах до кея, улових се за парапета и стигнах до Кумали, която ме чакаше. Беше завързала малката лодка с кърмата напред, моторът работеше. Не ѝ бях казал — не бяхме разговаряли изобщо, — но нейното пътуване свършваше. Продължавах сам, знаех, че това, което ме чака, ще е доста трудно в моето състояние, така че исках да започвам.

И тогава чухме изстрела.

Обърнахме се назад, към Театъра на смъртта, и си дадох сметка какво съм пропуснал, грешката, за която щях да се питам до края на живота си. Нарочно ли го бях направил?

Когато излязох от руините, определено бях изтощен, едва ходех и се налагаше да се свържа спешно с Вашингтон. Разбира се, бях взел всички мерки — прибрах пълнителите на оръжията и ги взех. Обаче всичко това беше в съзнанието ми. Някъде по-дълбоко знаел ли съм, че има и друго оръжие? При това заредено — собствената ми берета, която албанците бяха взели и бяха захвърлили при счупения ми мобилен телефон? Нарочно ли я бях оставил там, за да може Сарацина да я използва, и — ако беше така — защо?

Явно я беше видял и когато чух изстрела, знаех какво е направил — беше седнал до пистолета, беше промушил ръцете си отпред, под коленете, и го бе взел, после го бе насочил нагоре, бе навел глава към цевта и бе натиснал спусъка. Вероятно знаеше и старата песен:

Когато лежиш ранен в афганистанските планини

*и жените дойдат, за да нарежат каквото е
останало,
прегърни пушката и си пръсни мозъка,
срещни своя Бог, като войник.*

Кумали също веднага се сети какво означава изстрелът и хукна към руините. Улових я за ръката, за да я спра, но бях твърде слаб и тя се изплъзна. Спря я единствено категоричността на гласа ми.

— Слушай! — извиках. — Когато дойдат, кажи им, че не знаеш нищо. Кажи им, че си спасила живота ми, кажи им какви са хората, по които стреля. Кажи, че си ме пуснала, че си предала брат си, кажи им каквото искаш! Само аз знам — и няма да съм тук.

Тя ме погледна объркано.

— Защо го правиш? — попита. — Защо го правиш за една мюсюлманка?

— Не го правя за теб — отговорих. — Правя го заради момчето. То заслужава да има майка.

Качих се в лодката, като пъшках от болка. Кумали хукна към прохода, но знаех, че няма смисъл. Брат ѝ беше муджахидин, беше свалил три съветски хеликоптера. Нямаше как да не улучи.

45.

Като се борех с треската и болката, насочих лодката към морето. Поех на юг, покрай брега, с пълна газ.

Вятърът беше сменил посоката, сега духаше срещу прилива, носът се забиваше в стръмни вълни и вдигаше облаци водни пръски, а моторът виеше от усилието. Бях на предела на силите си, но се заставих да изолирам болката и със здравата си ръка да поддържам правилния курс. Накрая завих покрай някакъв нос и влязох в защитен от вятъра залив, така че можех да застопоря руля.

Слязох долу и започнах да търся. В шкафа най-отпред видях стара раница и сложих в нея пистолета и пълнителите, които още бяха в джобовете ми. До раницата имаше непромокаемо платнище с оловни тежести. Нямахше причина да го правя, но в състоянието ми реших, че не ми се иска да стоя до собствената си погребална плащаница. Отворих илюминатора и хвърлих платнището в морето. То се завъртя зад лодката и след миг потъна в пяната от мотора.

Под седалката отзад открих това, което всъщност ми трябваше — комплекта за оказване на първа помощ. Сигурно беше на двайсет години, но никога не беше отварян и се оказа оборудван изненадващо добре.

Качих се в рубката, почистих с тампони премазания си крак, а с ножичка изрязвах изгорелите парчета кожа около огнестрелната рана на рамото. Отворих флакон антисептик, прехвърлил срока си на годност с осемнайсет години, и полях обилно раните. Действаше, и още как — заревах от болка, но запазих достатъчно съзнание, колкото да съм благодарен, че няма кой да ме чуе.

И така — с рани, превързани с пожълтели бинтове, смърдящи на антисептик, и патерица, приспособена от весло — най-накрая видях брега, който ми трябваше. При последните издихания на деня, далеч на юг и със задаваща се в далечината буря, завъртях руля и минах между скалите, които защитаваха усамотеното рибарско село. Начеващият дъжд означаваше, че на кея няма да има жива душа и ще мога да пристана незабелязано.

Приблжих лодката с кърмата напред и я завързах за един кнехт. Блокирах руля в нужната позиция и хвърлих раницата и импровизираната патерица на кея. Двигателят се напрягаше да върне лодката към морето и въжето, което я държеше, беше изпънато. Използвах го за опора, докато изпълзях на кея. С нож, който бях намерил в рубката, срязях въжето и лодката се отправи в тъмнината към скалите. Дори и да успееше някак да мине през протока, бях сигурен, че до сутринта морето ще я запрати към някой скалист бряг и ще я разбие на трески.

Метнах раницата на здравето си рамо и наместих патерицата. Приличах на войник, който се връща от далечни битки. Минах покрай две затворени кафенета и тръгнах по малките улички на малкото селце, което почти не помнех.

Пердетата на бедните къщи бяха дръпнати, а уличните лампи светеха слабо и бяха далече една от друга. В сгъстяващия се мрак тръгнах по тясна уличка и точно когато започвах да се безпокоя, че съм свил където не трябва, видях една общинска чешма.

Старата кофа все още беше завързана с въже и цветята наоколо бяха повехнали, както и преди. Вече наистина на края на силите си докуцуках до старата къща с едва четливата месингова табела. Почуках силно и ми се стори, че мина цяла вечност, преди доктор Сидни да отвори — небръснат, сега с изпомачкани памучни панталони вместо с възголемите шорти и фланелка от Октоберфест '92 — но иначе съвсем малко променен през изминалите години.

Алкохолът вероятно беше нанесъл поражения на всичките му органи, но умът му — и паметта — се представиха забележително. Лицето ми му се стори познато и той почна да се рови в миналото, за да открие име.

— Джейкъб, нали? — попита.

— Почти — отговорих.

Забелязах, че погледна превързаното ми рамо и крак, парцаливите дрехи и изтощената физиономия.

— Изглеждаш чудесно, Джейкъб — отбеляза, без да трепне.

Кимнах.

— И ти, докторе. Както винаги, самата елегантност.

Той се разсмя.

— Влизай. Можем да продължаваме да се лъжем взаимно, докато видя дали можем да спасим този крак.

Въведе ме и си дадох сметка какво странно нещо е паметта — стаите сега ми се струаха по-малки, разстоянията — много по-къси, отколкото в нощта, когато докарах Мак по същия път.

В кухнята австралиеца сложи три лампи на подходящи места, накара ме да легна на една пейка, изрязва превръзките, погледна пораженията и ми би огромна доза антибиотици и още по-голяма доза

болкоуспокояващи. Слава богу, по отношение на медикаментите финото дозиране не беше сред силните му страни.

Реши, че въпреки отоците и синините коляното и ребрата ми не са счупени. Може би имало пукнатини, но не можел да прецени без рентген.

— Искаш ли да отидем до болницата в Милас? — попита. Видя изражението ми и се засмя. — Не бе, шегувам се.

Увери ме, че ще ме шинира и превърже възможно най-добре.

След това ми би местна упойка, почисти и заши огнестрелната рана и ми каза, че съм късметлия.

— Нямам такова усещане — отвърнах.

— Малко по-надолу и нямаше да имаш нужда от болница, даже и от лекар. Щеше да си за моргата.

След като се погрижи за останалите ми рани, се зае с пораженията от каменарския чук. Беше хирург с много опит в травмите от автомобилни катастрофи, така че му повярвах, когато ми каза, че отоците и синините ще се оправят сами.

— Не мога да направя кой знае какво за малките костици без рентген, скенер и операционна — каза ми с усмивка. — Ако ръцете ми не трепереха, също щеше да е по-добре.

Реши да намести костите доколкото е възможно, да ги шинира и превърже, с надеждата всичко да си остане на мястото.

— Ще трябва да раздвижваш глезена редовно, за да не атрофират мускулите в долната част на крака. Може би ще се получи.

Кимнах, той намести лампите и се приготви да започне.

— Ще боли.

Тук се оказа прав. Малко след полунощ обяви край — периодично губех съзнание и той май се усъмни, че ще мога да издържа повече. Помогна ми да стана от пейката, минахме през кухнята, влязохме в дневната и се насочихме към стълба, която водеше към неизползвана спалня на горния етаж.

По средата на пътя чух гласове и в ъгъла на стаята видях стария телевизор, включен на Си Ен Ен. Предаваха ранните вечерни новини и вашингтонският кореспондент на телевизионната мрежа съобщи за трескавите усилия още от рано сутринта да бъдат локализирани и иззети десет хиляди дози противогрипна ваксина, замърсени поради небрежност с потенциално смъртоносни примеси от машинно масло.

Не исках докторът да знае, че събитието ме интересува, и му казах, че имам нужда от почивка. Подпрях се на облегалката на един стол и погледнах екрана.

— Тревожната новина беше съобщена от президента на пресконференция в шест часа тази сутрин — съобщи репортерът. — По същото време ФБР и полицейските служби по места се заеха да открият и обезопасят всички противогрипни ваксини, произведени в завод в германския град Карлсруе и продавани от „Хирон Кемикълс“. Президентът изказа благодарност на служител на Администрацията по храните и лекарствата, който е уведомил Белия дом за инцидента в четири часа тази сутрин в телефонен разговор...

— Готов ли си? — попита докторът и аз кимнах. Оставих го да ми помогне да се кача по стълбите. Не се изненадах от версията, която разпространяваше Вашингтон. Както е казал някой — във всяка война първата жертва е истината^[1].

Добрах се до леглото и успях някак да легна. Главата ми докосна възглавницата и изпаднах в някакво странно безсъзнание.

[1] Есхил. — Б.пр. ↑

Треската ме раздираше през следващите дни и нощи, така че докторът почти не излизаше от малката стая. По-късно ми каза, че стоял край мен, отпивал от бездънна чаша „Джак Даниълс“ и слушал как бродя из забележителен пейзаж от видения.

Чул ме да разказвам за мъж, завързан за дъска, който се дави в безкраен океан, за баща, обезглавен под жаркото слънце, за град, чиито жители кървят поради неизлечим вирус, за дете със синдром на Даун, което ще го бесят. Каза ми, с усмивка, че умът бил странно нещо — и че при пристъпите на треската и високите дози лекарства е в състояние да измисли какви ли не фантазии.

Само да знаеше...

Разтревожен, че ужасите се съгъстват, и убеден, че това е реакция към лекарствата, решил да ги намали рязко. Може би заради тази промяна, или просто природата се е намесила, но треската отслабна и кошмарите намаляха. Когато най-накрая успях да поема някаква твърда храна, той реши да излезе до селото, за да купи продукти от магазините. Реших, че му е свършил бърбънът.

Върна се разтревожен. Каза ми, че пристигнали мъж и жена, които твърдели, че са туристи, тръгнали да обикалят, и уж случайно подпитвали из кафенетата дали напоследък не са минавали и други американци.

Не се съмнявах, че Шепота и армията му ще ме открият рано или късно — хората говорят, „Ешелон“ слуша, някой ще влезе в архива и ще попадне на доклада за смъртта на Мак преди толкова много години. Не се страхувах от тези непознати обаче — знаех, че са изпратени да ми помогнат, ако имам нужда — и въпреки това нямах намерение да говоря с тях. Бях развалина, но бях изпълнил дълга си, никой не би могъл да иска от мен нещо повече от това и как точно ще се препъвам през останките от живота ми си беше лично моя работа.

Не казах на доктора нищо за пришълците, но забелязах, че с напредването на деня той все повече се тревожи заради това, което е почукало на вратата му. Вечерта слязох бавно в кухнята за първи път и

установих, че докторът е забележителен готвач. Докато подправяше своя специалитет, както го нарече — агнешко, мариновано с мащерка и чесън, — ме попита дали още пея „Миднайт Спешъл“.

— Питаш ме дали мисля за Мак? — отвърнах. — По-често, отколкото смятах, че е възможно.

— И аз — каза той. — Ужасна нощ. Точно след като ти си тръгна, долетя хеликоптер. Беше за труп, нали?

— Да.

— Къде е погребан? — Питаше уж между другото, но усещах накъде бие.

— В Арлингтън — отговорих.

— Военен ли беше?

— Разбира се. Само дето се сражаваше във война, която не е обявена.

Докторът остави подправките и се обърна — беше стигнал до това, което го интересуваше.

— Ти също ли, Джейкъб?

— Това тревожи ли те, докторе?

— Разбира се, че ме тревожи! Тревожа се от вечерта, когато пристигна. Когато си легна, отворих раницата ти. Вътре видях пистолет, покрит с нагар от стрелба, и достатъчно патрони да въоръжиш някоя малка африканска държава. А сега се появяват двама души и започвам да се питам кога ще започнете да се стреляте!

Беше свестен човек, беше постъпил добре с мен и заслужаваше честен отговор.

— Да. Аз също съм войник.

— Редовен или наемник?

Усмихнах се.

— Нека го наречем призован на служба.

— ЦРУ или нещо по-лошо?

— Мисля си, че е по-добро, но зависи от гледната точка.

— А хората в града?

— Наши са. Тук са, за да се уверят, че всичко с мен е наред.

— Сигурен ли си?

— Не са убийци, докторе. Ако бяха, вече щяхме да сме трупове. Няма за какво да се безпокоиш. Имаш думата ми.

Видях, че се успокои, и бях доволен, че стана така.

След няколко дни — малко след мръкване — на вратата се почука. Нещо — силата на чукането, фактът, че портата на двора не проскърца, ме обезпокои.

Кимнах на доктора да отвори, а аз възможно най-бързо се качих до спалнята, където имаше малко прозорче към предния двор и входната врата. Отпред стоеше мъж на около трийсет години, облечен като турист, но толкова жилав, толкова зареден с напрежение, че дрехите биха заблудили само наивник.

Докторът отвори вратата и туристът му каза, че искал да говори с човека, пристигнал в къщата му преди няколко седмици. Докторът му каза, че единственият му гост е бил брат му, семейно посещение, и че си заминал за Австралия преди няколко дни.

Агентът само кимна. Вероятно бе инструктиран да се държи спокойно.

— Добре. Ако брат ви се върне — каза той — и по някаква случайност разберете, че е американец с рана от куршум в рамото, ще му дадете това, нали?

Подаде му запечатан пакет и си тръгна.

След няколко минути, в кухнята, отворих пакета пред очите на доктора. Отвътре изпаднаха няколко писма. Той се ококори, когато видя, че първият плик е с печата на президента на Съединените щати.

Още повече се изненада, когато не му обърнах внимание и огледах останалите писма. Познавах почерка на единия плик — беше на Шепота — и го сложих до писмото на президента.

Имаше още две писма. Едното беше в плик от нюйоркската полиция, с името на Брадли отзад, а другото — надраскано със странен почерк — беше адресирано до Овалния кабинет и имаше бележка: „Моля, предайте това на човека, който понякога нарича себе си Джуд Гарет“. Знаех от кого е.

Взех тези две писма и се качих в стаята си.

48.

Първо прочетох писмото на Бродли. Пишеше, че веднага щом излязъл от къщата на баващата, тя се обадила на полицията и казала какво се е случило.

Понеже работела за Кумали, не било проблем да убеди полицаите, че казва истината. Не било особено трудно да открият чернокож американец — след като го включили в бюлетина за издирваните лица, обикновена патрулка го прибрала още преди да стигне до хотела. Проснали го на капака, обезоръжили го и го закарали в управлението. Страхувал се от най-лошото — някакъв турски вариант на усъвършенстван разпит, — обаче в този момент около Театъра на смъртта забушувал адът.

Американски хеликоптери от Средиземноморския флот вече били изпратени от президента — не за да ме вземат, а за да задържат Сарацина и да съберат доказателства. Гроувнър се обадил на президента на Турция, информирал го за приближаването им и му казал, че са открили търсения човек. В резултат в района на руините били изпратени хора от МИТ и турската армия, край брега пуснали котва разрушители от турския флот, американски хеликоптери кацнали на плажа, около двеста души военни и агенти на разузнаването влезли в амфитеатъра и била дадена заповед Бродли да бъде оставен на трупчета, докато не се изясни ситуацията.

След пет дни в килия — и след пряка молба, отправена от Гроувнър към турския президент — Бродли бил освободен и паспортът му бил върнат. Прибрал се в хотела и провел сълзлив телефонен разговор с Марси, която — веднага щом се свързала — го попитала кога ще се прибере.

„След няколко дни“ — отговорил той.

„Какво!?“ — изплакала тя.

Ченге до последно, той нямал намерение да си тръгне, преди да организира екстрадицията на Камерън и Ингрид за убийството на Додж и жената в „Истсайд Ин“. На следващата сутрин, по-малко от дванайсет часа след освобождаването му, отишъл в полицията и влязъл

в кабинета на Кумали. Хайруниса му казала, че шефката ѝ още дава показания, и май се придържала към версията, която ѝ бях препоръчал — така че Бен поискал да се срещне с този, който отговаря за разследването на убийството. След няколко телефонни разговора младокът с излъсканите ботуши го завел до луксозния кабинет на шефа на полицията.

Спомнях си го — видях го, когато половината му хора ме гониха из цеха за ремонт на яхти вечерта, когато размазах Смукача по бетона. Началникът беше малко над петдесет, едър и червендалест, с добре поддържана кожа и оформен мустак, а златните копчета на внушителната му униформа заплашваха да се скъсат всеки момент. Въпреки одеколона, с който се пръскал, миришел на пот и не мога да кажа, че думите на Бен ме изненадаха.

Пишеше, че началникът бил получил пространни юридически възражения от адвокати, които се явили от името и на двете, Камерън и Ингрид — както и очаквах, веднага след разговора си с мен те се бяха обзавели със защитници. Началникът казал, че тези възражения го накарали лично да прегледа всички улики.

„Естествено, наложи се да отстраня всичко, което се предполага, че е представено от лицето, нарекло себе си Дейвид Броуди Уилсън. Той не е служител на ФБР и е влязъл в страната с фалшива самоличност. Както знаем, той е имал свои собствени причини да комплицира и удължи разследването. Собственият ми преглед ме убеди, че работата на турските детективи е отлична, както винаги. Ясно е, че първоначалната им версия е коректната. Става дума за трагичен инцидент“.

Бен го гледал стъписано, но турчинът сякаш не забелязвал. Усмивнал се, запалил нова цигара и разперил широко ръце.

„Разбира се, не исках да правя тази преценка сам, така че представих уликите и възраженията на адвокатите на един от нашите най-уважавани местни съдии. Той също не видя причина да задържа двете жени и останалите свидетели повече. Предложи — и аз се съгласих — да им върнем паспортите и да ги освободим под гаранция, в случай че се появят нови доказателства“.

„Да ги освободите?! — попитал Бен. Приел го тежко, отново бил защитник на мъртвите. — Колко е гаранцията?“

Турският полицаи опитал да се отърве от него: „Десет души са... не съм сигурен... трябва да проверя документите...”

„Колко!?“ — настоял Бен, без да крие гнева си.

Началникът престанал да се прави на учтив и изръмжал: „Двеста хиляди долара на човек“.

Общо два милиона долара! Цяло състояние — но не и за Камерън. Нямаło нужда Бен да пита какво е направила — разбира се, че е платила подкупа и е купила свободата им.

„Кога заминаха?“ — попитал Бен отчаяно.

„Преди три дни. Качиха се на голямата яхта и след час отплаваха“.

„Ами ако се появят «нови доказателства»? Какво ще правите тогава?“ — попитал Бен горчиво.

„Ще им пишем и ще ги помолим да се върнат. Както казах обаче, сигурен съм, че това няма да е необходимо“. Според Бен човекът направо се усмихвал.

Както казах, това не ме изненада — след като се оказа, че ФБР не е в схемата, въоръжени с резултатите от моята работа шефът на полицията в Бодрум и корумпираният съдия се бяха погрижили да притиснат Камерън в ъгъла и след това бяха направили това, което са правили отоманските им предшественици от поколения — подложили са шепа.

Бен пишеше, че нямаło какво повече да направи — двете извършителки били напуснали Бодрум, а благодарение на платените от Камерън гаранции всички свидетели също се били пръснали по света. Помислил си, че може би ще успее да поднови разследването в Ню Йорк, но като реалист си давал сметка, че с ограничените ресурси и след като едната убийца официално е вписана сред жертвите в Световния търговски център, няма голяма надежда, ако двете жени не се върнат в Америка. При толкова много пари определено нямаше да им се наложи да се връщат — можеха да пътуват по света до края на дните си.

Седях неподвижно няколко минути и мислех за двете жени и престъпленията им, но дори и тогава не си спомних. Да, забележката на Ингрид, че не съм наясно и с половината от това, което става, изобщо не ми дойде наум.

49.

Второто писмо, адресирано до Джуд Гарет и препратено през Белия дом, беше от Battleboi.

Беше написано по-добре, отколкото бих могъл да си представя, след като познавах едрия симпатяга, и бях сигурен, че се е потил над него часове.

„Бях с белезници и окови на краката — пишеше — в автобус с решетки на прозорците. Движехме се по пистата на Ла Гуардия, за да ни качат на самолета за Голямата къща на юг, в Канзас, когато долетяха два джипа с пуснати сирени и накараха автобуса да спре. Реших, че които и да са типовете вътре, трябва наистина да са голяма работа, щом ги пускат да карат по пистата, но иначе не ме интересуваха. Същата сутрин написах на Рейчъл да не ме чака и мислех как ли ще се справям петнайсет години в Левънуърт“.

Пишеше, че двамата надзиратели на автобуса — които му се присмивали заради ексцентричния му вид и телесната му маса — слезли от автобуса и отишли при мъжете с костюми, които слезли от джиповете.

Старшият, който се оказал високопоставен служител от департамента на правосъдието, се легитимирал и започнал да дава заповеди. Двамата надзиратели незабавно се върнали в автобуса и минали между затворниците. Отключили веригата, която държала моя човек за седалката, и го повели към вратата. Той ги попитал какво става, но те мълчали. Вероятно и самите те не са знаели.

На пистата му връчили писмо. Отворил го и видял, че е от Овалния кабинет, но не знаел какво означава — „за първи път в живота ми компютърът ми изключи“.

„Когато го прочетох, още малко и щях да се разплача. Беше президентско помилване. *За заслуги към отбраната на страната* — така пишеше. Бог знае кой си, обаче каза, че ще направиш всичко възможно да ми помогнеш, и удържа на думата си“.

Пишеше още, че след като оформили документацията, се върнал в Стара Япония, минал през апартамента, без дори да свали обувките

си, и заварил Рейчъл в спалнята им, съкрушена. Вдигнала очи, помислила си в първия момент, че е сън. После сънят се усмихнал, протегнал ръце към нея и като син на религиозни католици ѝ казал с удивление: „Евангелие от Марко, скъпа. Глава шестнайсета, стих шести“.

Тя нямала представа какво има предвид, но ѝ било все едно — оставила се да я прегърне с големите си ръце, целунала го и останали така дълго, в мълчалива благодарност. След това той седнал и написал писмото до мен.

„Ти ми даде втори шанс — за живот, за любов, за деца. Как можеш да благодариш на някого за това?“ — пишеше.

„Подозирам, че повече няма да се видим, обаче помни — на тази дата всяка година ще слагам на масата ни за вечеря прибори за още един човек, в случай че почукаш на вратата. На добър път и нека Бог — под каквото и име да го познаваш — те пази“.

На следващия ден, след обичайните физически упражнения и физиотерапия, прецених здравето си. Беше ясно, че стъпалото ми се подобрява, но също така трябваше да призная, че ако искам някога да го използвам напълно, трябва рязко да увелича упражненията за раздвижване.

Обсъдих го с доктора и същата вечер — след вечеря, в тъмнината на селото — се осмелих да изляза за първи път. Бавно, без импровизираната патерица или бастун, минах по тесните улици и по крайбрежието. Влачех крака си странно, чувствах се много уморен, но не се отказах.

Беше бавно и мъчително и след два часа се прибрах в къщата и се строполих в дневната. Докторът вече спеше, така че имах възможност да претърся пъшкащите от тежестта рафтове с книги. Най-накрая намерих Библията, покрита с прах, подарък от баща му по случай дипломирането му като лекар.

Потърсих Евангелие от Марко, глава шестнайсета, стих шести. Думите са красиви, дори и да не си вярващ. Седях и мислех за Battleboi и Рейчъл. Не мога да кажа, че се молих, но все пак бях благодарен, че от целия кошмар излезе поне едно свястно нещо.

Следващата вечер, въпреки болката и умората, отново се разхождах по улиците. Също и следващата вечер и следващата. Не виждах жива душа, не разговарях с никого — бях сянка в тъмното, но сянка, която ставаше по-силна.

Месец след това, след като се осмелявах да се отдалечавам все повече и повече, се почувствах достатъчно уверен, за да се подложя на екстреман тест — петнайсет километра по крайбрежна пътека до едно рядко посещавано рибарско село, за което докторът твърдеше, че било едно от най-красивите по крайбрежието.

— Обезателно виж работилницата за лодки — каза ми — Все още работят постарому, с дърво, като старите занаятчии.

Тръгнах рано една студена сутрин. Сред пустите хълмове на Южна Турция единствена компания ми беше ароматът на борове и

море и за моя изненада се справих относително лесно — все още куцах и от време на време се налагаше да почивам, но вече я нямаше зловещата, осакатяваща болка. Знаех, че времето ми при доктора скоро ще приключи.

Крайбрежната пътека в края на краищата се спусна долу, към селото — недокоснато от туризма, автентична смесица от къщи и хангари за лодки, дом на мъже и жени, чийто живот почти не се бе променял през столетията.

След като хапнах прясна риба в единственото заведение, отидох до работилницата за лодки в единия край на малкия залив и се уверих, че докторът е прав — беше чудесно да гледаш как старинните пещи горят, увисналия във въздуха дим, занаятчиите, които огъваха и оформяха парчета дърво, за да поправят рибарските лодки и да ги подготвят за следващия сезон. Никой не ми обърна внимание, докато се разхождах между подредения да се суши дървен материал и си мислех какви умения е загубило човечеството, колко ценни неща са си отишли, без никой от нас дори да забележи. Старите мъже с техните длета и триони някога вероятно са били сред най-добре платените членове на общността си, а сега с какво сме ги заменили? С финансови инженери и млади търговци на валута.

Свих зад един ъгъл — и се заковах на място. В дъното на цеха, под увиснал брезентов навес, високо на дървени поставки беше качен двумачтов платноход, с дървен корпус. Беше около двайсетметров, може би на половин век, и макар да не беше боядисан и мачтите да не бяха фиксирани на местата им, беше ясно, че някога е бил истинска красота.

Собственикът, изглежда, беше решил да използва почти загубените умения на хората в работилницата, за да реставрира лодката, но сега тя беше покрита с прах, никой не я беше пипал от доста време, което означаваше, че или е свършил парите, или е загубил интерес. Приблжих и дръпнах настрана част от навеса, за да я осветя по-добре. Винаги съм смятал, че няма нищо по-тъжно от изоставена лодка, но направеното досега по тази беше удивително и някак скриваше лошите обстоятелства.

Благодарение на уроците на Бил край Лонг Айланд знаех много за лодките и още като погледнах тази, разбрах, че би издържала на почти всичко в морето.

— Продава се — чух зад себе си мъжки глас. Чудесен английски за такова заспало кътче на света.

Обърнах се. Реших, че е собственикът на работилницата. Още нямаше четирийсет, явно винаги готов да се усмихне, и може би опитваше да съживи бизнеса, за да поддържа селото живо.

— Богат руснак я намерил и я докара тук — обясни той. — Навремето е печелила сериозни състезания... Фастнет, Транспак, Сидни до Хобарт и доста други. Когато пристигна, беше гнила на пристанището на някакъв гръцки остров с години, така че започнахме от кила.

— Какво стана после? — попитах.

— Руснакът престана да се обаждат. По-важното е, че престана да плаща сметките. Или е фалирал, или друг олигарх го е убил.

По-вероятно второто, казах си, защото повечето бизнес диспути в Русия се решават по този начин. Собственикът посочи старата стълба, опряна на борда, и каза:

— Качете се, ако искате.

И аз се качих на тиковата палуба.

Мостикът беше изтеглен доста назад, ниско, а рулят беше високо, за да позволява широко ползване на капитана. Не беше трудно да разбере защо руснакът е решил да спаси тази лодка.

Влязох в мостика, спуснах се долу и минах покрай кухнята и спалните каюти. През годините, когато се занимавах с ветроходство, бях чувал да говорят, че се случва веднъж в живота лодка да проговори на моряк, и сега разбрах — за добро или лошо, — че тази лодка е направена, за да бъде моя.

Собственикът ме бе последвал на борда и се появи през люк близо до лебедката.

— За колко време ще я боядисате? — попитах.

— Една седмица — отговори той.

— Да се намерят платна вероятно ще е проблем?

— Пазим оригиналните. Кърпени са, но иначе са добри. Елате в офиса и ще ви покажа документите.

След двамайсет минути договорих цена и добавих още двамайсет хилядарки, за да доставят модерно навигационно оборудване плюс храна, гориво и вода. Помолих собственика да ми даде мобилния си

телефон и от него се обадох на Финбар Ханрахан в Ню Йорк да преведе парите.

Старият адвокат не попита за какво са — когато чу, че съм в Турция, вероятно реши, че все още работя за правителството, и си замълча. Преди да затворя го помолих да преведе и трийсет хиляди на доктор Сидни, като компенсация за всичко, което бе направил за мен. Вече бях решил да не се връщам. Щях да спя в лодката и да следя как върви работата по нея. Бях с раницата, а в нея бяха писмата и пистолетът — не ми трябваше нищо друго. И не обичам сбогуванията.

Върнах се в офиса и си спомних, че трябва да попитам още нещо.

— Как се казва?

— „Номад“ — отговори собственикът.

Кимнах — и да бях имал някакви съмнения, че тази лодка е правена, за да бъде моя, името ѝ ги разсея окончателно. Мисля че го споменах — някога, отдавна, думата „сарацин“ е означавала скитник, номад.

51.

Потеглих рано един понеделник сутринта. Лодката наистина беше голяма за сам човек, но уменията, които бях усвоил от Бил, започнаха да се връщат и открих, че ако не съм прекалено амбициозен, се справям с нея достатъчно добре.

Сигурно изглеждаше странно с прясно боядисания корпус и избелелите, покрити с кърпки платна, но не си струваше да се безпокоя за такива неща — беше твърде късно през годината, есента скоро щеше да свърши и да започне зимата, така че другите съдове, които срещах, не бяха по-близо от самия хоризонт.

Когато увереността ми нарасна и уменията ми се възстановиха, установих, че „Номад“ развива фантастична скорост, и след три седмици вече се отправих към ботуша на Италия с идея да вляза в Адриатическо море към Сплит и Хърватия.

Спрях на малко пристанище на западния бряг на Гърция — всъщност най-обикновен магазин и порутен кей, — за да попълня запасите си от гориво и продукти. Възрастният собственик напълни резервоара на яхтата с дизел, сложи плодовете и млякото, които купих, в кашони и хвърли отгоре пачка вестници — „Интернешънъл Хералд Трибюн“ — останали непродадени предишните месеци.

— Можеш да ги вземеш — каза ми — Канех се да ги горя.

Два дни след това, както пиех кафе на следобедното слънце, плавах покрай равен пуст бряг и преглеждах последните вестници от пачката, в един, почти невидимо до финансовите страници, попаднах на съобщение — нищо кой знае какво, има ги с десетки по всички вестници. Пишеше, че гръцката полиция не е открила никакви съмнителни обстоятелства около смъртта на младата американка, паднала зад борда на луксозната си яхта край брега на увеселителния остров Миконос.

„Жената, бивша съпруга на богатия наследник на автомобилната империя Додж...“

Зачетох по-внимателно, погледът ми се плъзна напред, докато не намерих името — Камерън наистина беше мъртва. Според полицията

паднала от яхтата си под въздействието на наркотици — при аутопсията в кръвта и открили коктейл от дрога и алкохол.

В средата на текста имаше снимка на Камерън и Ингрид — хванати за ръка, позират с кучето на Ингрид пред внушителна барокова сграда. С нарастващ ужас започнах да чета материала, за да разбера какво означава всичко това.

Няколко абзаца по-надолу получих отговор. Камерън току-що била сключила нов брак, този път с Ингрид Кол, с която се запознала неотдавна в град Бодрум, Турция.

„Двете жени бяха от първите, възползвали се от новото германско законодателство, позволяващо еднopolовите бракове — пишеше в съобщението. — Двете заминали за Берлин и подписали в общината четири часа след като законът влязъл в сила, като свидетели на церемонията станали двама непознати от улицата, помолени да свидетелстват, и тяхното куче, Джанкарло. След това двойката започнала медения си месец, като се върнала на яхтата, закотвена близо до...“

Станах. Задушавях се. Слънцето се разтапяше в морето, но едва го забелязвах. Ингрид се оказа права — не бях наясно и с половината от това, което бе ставало. Сега обаче бях сигурен, че съм наясно.

Целият ми опит, цялата ми интуиция ми казваха, че с напускането на Берлин животът на Камерън на практика е свършил. Макар и да не можех да го докажа, бях убеден, че майсторският план, разработен от Ингрид във водовъртежа след 11 септември, е имал тайна добавка, за която Камерън не е знаела нищо — Ингрид е смятала да наследи състоянието на Додж сама. Обаче обичала ли е Камерън, питах се. Следователят винаги е следовател. Само че вече знаех отговора — Камерън беше предадена и изоставена от любовницата си. Ингрид не я беше обичала. Беше я мразела.

Разбира се, за нея не е било проблем да скрие истинските си чувства — беше актриса и е играла ролята до самия край. След като са сключили брак, вече дори не е било нужно Камерън да пише завещание — като законна съпруга Ингрид наследяваше всичко, ако партньорката ѝ умре, без да остави завещание.

Останалото е било лесно — дълга нощ веселия, разходка по кърмата, последна целувка на лунна светлина, нежна ръка бута Камерън, когато витлата на яхтата са се завъртели, за да потегли.

В умиращата светлина наведох глава, ядосан на самия себе си, че не го бях предвидил, въпреки че — Бог знае — бях предупреден. Върнах се при вестника, за да проверя датата на броя.

Беше отпреди месеци, твърде много време — яхтата вероятно е била продадена, а останалите пари са били преведени през мрежа от непроследими офшорни компании, за да се озоват в банка от типа на Riche loud.

Човек като Ингрид Кол — или както там е истинското ѝ име — би си подготвил нова самоличност и нов живот, би изчезнал в анонимността на света, защитен от интелигентността и ловкостта си.

Беше най-ловката престъпничка, която можех да си представя, и все пак... и все пак... имах силното чувство, че някъде, на някой непознат бряг... в някой далечен град... Талин или Рига... Дубровник или Краков... някога ще зърна познато лице сред тълпата...

Седях на палубата дълго след като се спусна нощта и си мислех за двете жени и събитията, които ни бяха срещнали.

Като таен агент, тъмнината винаги е била мой приятел, но след посещението ми в Театъра на смъртта получих страх от нея, който, подозирам, ще продължи до края на дните ми. Станах, за да включа сигналните светлини и да проверя курса. По средата на палубата спрях.

Изглежда, курсът ми вече беше определен. Загледах се в звездите, в положението на луната, в цвета на морето. Заслушах се и чух тишината — толкова силна, че беше като писък.

Познато усещане.

Това беше версията на бъдещето, която видях онази нощ, когато погледнах през прозореца на Овалния кабинет. Тогава се видях сам, на стара яхта с избелели и кърпени платна, вятърът ме тласка към тъмнината, аз и яхтата се смаляваме все повече сред безкрайното море.

Да, това беше онази нощ и това беше моментът, който очаквах — сам, неспособен да поема дъх, а морето бушува срещу мен „Номад“ се надигна леко върху бялата пяна зад кърмата, вятърът леко отстъпи и веднага стана по-силен. Движехме се по-бързо и се качих на парапета, за да оправя платната. Въжетата запяха от напрежение и макар да нямаше жива душа сред боядисания в черно океан, вече не бях сам.

Бил Мърдок беше на другото въже, широките му рамене се движеха неудържимо, смееше се и ми викаше да държа проклетия нос успоредно на вятъра.

Към носа се спусна жена, за да оправи сигналната светлина. Понеже майка ми беше умряла съвсем млада, почти не я помнех и изпитвах тайна болка, защото всяка година спомените ми за нея избледняваха все повече и повече. Тази вечер, на светлината от навигационните светлини, я видях съвсем ясно, с всички подробности.

Зад себе си чух гласове — говореха на полски. Жената с двете деца, от снимката, която отиваше към газовата камера, също беше с

мен на борда. Седеше на мостика, остаряла и щастлива, заобиколена от пораснали деца и внуци.

Да, нещата умират и съвсем определено това, което видях, беше смърт, но видението не беше мое — това беше друга смърт. Сбогувах се с всички призраци от миналото. Точно както ми каза будисткият монах тогава, на пътя към Дои Сам Муан, преди толкова години — ако искаш да си свободен, трябва да се откажеш.

И под сводестото небе, както се носех в тъмното море, осъзнах, че съм роден за секретния свят, че призванието ми е да съм агент. Не съм го избрал аз, не съм го искал, но това ми се е паднало при раздаването на картите. Бях започнал пътешествието с мисълта, че е време, а онази нощ осъзнах, че е дар.

И знаех, че не тази година, но може би следващата, ще се върна в Ню Йорк. На определен ден, в определен час, ще отида до онази сграда до Канал Стрийт, ще натисна звънеца и ще се кача по стълбите към Стара Япония.

Вратата на апартамента ще се отвори и ще видя маса, сервирана за трима, защото съм сигурен, че този, който живее там, винаги държи на думата си.

Пред погледа на Рейчъл Battleboi ще се разсмее и ще протегне огромните си лапи към мен. След малко ще ме погледне и ще попита защо съм дошъл.

Ще се усмихна и няма да му кажа нищо, но в сърцето си ще знам отговора, ще знам точно какво съм оставил зад гърба си — написано е в Евангелие от Марко, глава 16, стих 6.

Това е част от епоса на завръщането от мъртвите, връщането към живота. „Той възкръсна“ — пише там.

Той възкръсна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.